

Giới thiệu Độc Phi

Tên gốc: Trùng sinh chi độc phi

Thể loại: Trùng sinh, cung đình, trạch đấu, cung đấu

Số chương: 1189 chương + 27 ngoại truyện

Converter: lil_ruby (TTV)

Editor: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thứ nữ của An Thái sư - An Cẩm Tú, vì quá yêu mà tính toán từng bước thay tình nhân. Hắn hoàn thành đại nghiệp, đăng cơ xưng đế, nàng bị thiên hạ mắng cho hai tiếng độc phụ, chịu đủ sỉ nhục mà uất ức chết đi.

Trùng sinh, An Cẩm Tú muốn làm lại cuộc đời, xóa hết những phù hoa bụi bặm kiếp trước, cùng người lỡ bước năm xưa bách niên giai lão.

Có điều, nàng lại không nghĩ đến, đời này vẫn là yêu cùng hận, tranh cùng vứt bỏ, lệ rơi muôn ngàn, nàng cũng không được phép lựa chọn.

Giang sơn thấm đẫm màu máu, phượng lâm thiên hạ, nào ai còn nhớ đến hình ảnh cô nương e ấp sau tấm màn đỏ tân nương năm xưa?

Bướm bay qua cả vùng Thương Hải, ve sầu kêu rồi lại tuyệt đầu mùa, chớp mắt hồng nhan đã có tuổi, thịnh thế sau phù hoa phong ba... Cuối cùng ai sẽ nắm lấy tay ta, bước đi trong sóng gió cuộc đời??...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cái chết của độc phụ

Năm Thuận Triều, cuối tháng Bảy, ngoại đô Bắc thành.

Con mưa cuối cùng cũng ngớt. Khắp ruộng đồng nước lụt mênh mông, đường đi lầy lội đầy đất đầy sinh. Trong đình nghỉ mát, năm sáu người nhàn rỗi ngồi vây quanh, chỉ chỉ trỏ trỏ một nữ nhân nằm gần đó, nàng ta chỉ mặc áo, bên dưới không một mảnh vải che chắn.

Một tên lưu manh mò tay xuống hạ thân, rồi sờ nữ nhân kia. Người nàng ta ướt đẫm, đầy bùn đất, không thể chống cự. Tên lưu manh vì vậy mà vào thẳng một đường. Nàng ta ư ư hai tiếng, làm ra vẻ gãy giữa, nhưng ngay lập tức bị hấn tạt cho một cái, liền không dám nhúc nhích nữa.

Tình mê ý loạn, một trận mây mưa.

Bọn lưu manh tùy ý dâm loạn, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống. Chúng thỏa mãn, hẹn ngày khác lại chơi tiếp, rồi giải tán. Nữ nhân nằm lại đó, thân thể nàng giờ như cái bánh nổi mốc nổi meo. Hồi lâu, nàng gượng dậy, sờ soạng khắp người, phát hiện hạ thân đau nhói, máu đỏ ướt đẫm.

...

Trời tối, từ đầu thôn, một thiếu niên công tử cười ngựa đến thôn sau, sau đó cùng thôn trưởng đến phía bên ngoài lương đình này.

Cỏ hoang mọc dại, rậm rạp che kín cả đường đi, cũng vì vậy mà vô tình giấu đi hơn nửa người nữ nhân kia. Nàng ta nằm yên một chỗ không nhúc nhích.

Thiếu niên công tử thấy vậy, mấy lần định vén cỏ vào xem, nhưng cuối cùng lại thôi.

Lão thôn trưởng thờ dài, rồi đi về thôn trước.

“Không lâu nữa, Nguyệt nhi sẽ xuất giá, trở thành Phúc vương phi. Ta đưa nàng đến thượng kinh để thành hôn, phụ thân nhân đó bảo ta đến thăm người một chút.” Thôn trưởng đi rồi, thiếu niên công tử mới mở miệng nói với nữ nhân trong bụi cỏ. “Phụ thân nói, dù sao người cũng là mẫu thân của Nguyệt nhi, nàng lập gia đình cũng nên cho người biết.”

Nữ nhân trong bụi cỏ im hơi lặng tiếng.

“An Cẩm Tú!” Thiếu niên công tử phẫn hận, bắt thỉnh linh đứng dậy, giọng nói hung dữ, “Tại sao nữ nhân như người lại sinh ra huynh muội chúng ta?! Tại sao đến tận hôm nay người còn không chết đi hả?!”

Thiếu niên công tử xoay người một cái rồi rào bước đi, không quay đầu lại nhìn thêm lần nào nữa. Nếu có thể, hẳn thậm chí mong lẽ ra đừng bao giờ hắn đặt chân đến chỗ này.

Lại một cơn mưa nặng hạt rơi tầm tã. An Cẩm Tú bò ra từ trong bụi cỏ, mái tóc dài lướt trượt, ướt đầm che khuất đi cả khuôn mặt. Nàng nghẹn giọng, nước mắt trào. Nàng điên rồi.

Vì sao nàng không chết đi cho xong?

Dưới thân nàng, máu thấm đầy đất. Thế gian, ai sẽ để ý đến một bà điên đã chết?

An Cẩm Tú cứ như vậy mà chết đi...

Rất lâu sau, nàng mới phát hiện. Nàng chết trong bụi cỏ, thi thể bị giò bọ gặm nát, chỉ còn lại xương khô. Vài đứa nhỏ chạy tung tăng vô tình phát hiện được.

Đám con nít sợ hãi hết lớn. Trong chốc lát, mọi người tới xem, thấy xương khô trong cỏ, mới tin lời của bọn nhỏ. Họ kinh ngạc vô cùng. Liên sau đó, một nông phu phun bãi nước bọt vào bộ hài cốt, “Cuối cùng con độc phụ này cũng chết!”

Đợi cho đến khi thôn trưởng tới, hài cốt của An Cẩm Tú đã được đưa đi, vùi trong đồng cỏ khô, trông qua thê lương xiết bao.

“Mau dừng tay!” Thôn trưởng quát lớn, ngăn đám nông dân muốn hỏa thiêu hài cốt của nàng.

“Bá gia gia, loại người này mà đáng được an táng sao?”

Lão thôn trưởng thờ dài một cái, “Người cũng đã chết rồi, chôn đi.”

Mọi người rối rít hô lớn, “Loại độc phụ này không đáng được chôn cất!”

Thôn trưởng bị tiếng hô đồng thanh của bao người trấn áp, nhìn qua hài cốt trong cỏ khô, nghĩ tới An Cẩm Tú này, vẻ mặt lão trở nên khinh bỉ vô cùng.

An Cẩm Tú, thứ nữ của Thái sư đương triều, năm mười sáu tuổi, được gả cho Thượng Quan tướng quân. Nàng ta ôm ấp vọng tưởng trong lòng, ra sức nịnh bợ Ngũ hoàng tử năm đó, cũng là đương kim Thánh thượng Bạch Thừa Trạch bây giờ. Người ta không rõ An Cẩm Tú có bao nhiêu tình nhân, cũng không biết việc hoàng tử tranh đoạt, huynh đệ tương tàn, gió tanh mây máu, nàng ta có bao nhiêu phần tham dự, hại bao nhiêu kẻ, đôi tay thấm đẫm máu của bao nhiêu người. Dâm phụ, hồng hạnh xuất tường, trượng phu ruồng bỏ, nữ nhi không thừa nhận. Nàng ta lập mưu, thấy người sang bắt quàng làm họ, là độc phụ nhiều loạn triều cương, làm An Tầm Dương mất mặt. Những điều này, đều là tội danh của An Cẩm Tú mà sau khi Minh tông Bạch Thừa Trạch đăng cơ đã chỉ ra một loạt. Từ khi Thuận Triều khai quốc đến nay, chưa có nữ nhân nào để lại tiếng xấu muôn đời như An Cẩm Tú!

“Nàng ta ở chỗ chúng ta ăn xin ba năm, cũng điên dại ba năm.” Thôn trưởng đợi cho mọi người mắng xong, mới kiếm đi sự chán ghét trong lòng, ôn tồn nói với họ, “Như vậy có phải là đã bị trừng phạt rồi không?”

Mọi người nhất thời im lặng. An Cẩm Tú ở lại đây phải đi ăn xin, áo quần không đủ che thân. Thường ngày, bọn họ đánh chửi con độc phụ này, thấy ả điên lên thì hú hét cho nấy hồi. Thậm chí, mấy tên lưu manh ra sức dâm loạn làm bậy thân thể của ả. Nữ nhân này, kỳ thực cũng đáng thương.

“Các người đang thương hại cho nàng ta sao?” Có người la lên, “Người xưa có câu, đáng thương tất đáng hận! Nữ nhân này năm xưa hãm hại biết bao trung lương*, nên bị thiên lôi đánh chết!”

*trung lương: người một lòng vì giang sơn

Liên sau đó, một cây đuốc được ném vào giữa bộ hài cốt.

Độc phụ An thị chết. Tin này lan đi rất nhanh, khắp phố phường ngỡ hèm.

Sâu trong hoàng cung, hoàng đế hơi thất thần. Trong nháy mắt, một giọt mực rơi xuống, loang ra cả chiếu chỉ lập hậu.

Trong Thượng quan phủ, Vệ quốc Đại tướng quân ngậy người ngồi trong đình viện. Hương quế ngọt ngào thoảng trong gió, tựa như gọi về những năm tháng ngày xưa, đó là khi An Cẩm Tú được gả cho hắn.

Từ dưới hoàng tuyền nhìn lên nhân gian, An Cẩm Tú lẳng lặng, tận mắt trông thấy hài cốt của mình tan thành cát bụi. Nàng nhìn vầng thái dương tỏa sáng từng tia nắng vàng, chiếu vào gian phòng giữa có khung cửa sổ trở hoa văn tinh xảo đẹp đẽ. Hình ảnh thấp thoáng mơ hồ, vụt sáng, soi rõ cuộc đời từng trải của nàng.

Nàng yêu Ngũ hoàng tử Bạch Thừa Trạch, nhưng vận mệnh trên người, nàng lại gả cho Thượng Quan Dũng, một kẻ dốt đặc cán mai. Tất cả tội nghiệt cũng từ đó mà bắt đầu. An Cẩm Tú không cam lòng. Nàng là thứ nữ, ghen tỵ nhìn tỷ tỷ gả cho Thái tử, mà bản thân mình chỉ được làm dâu trong tướng phủ, trong khi nàng cũng là con gái của chính thế. Và lại, trượng phu tướng mạo xấu xí, ngay cả một chữ cũng không biết đọc biết viết. Gả cho hắn, chỉ vì hắn đã từng cứu phụ thân của nàng.

“Ân cứu mạng của ân công, ta không có gì để báo đáp. Được biết ân công cầu thế* không dễ, nên ta nguyện gả nữ nhi để trả ơn này.”

*Cầu thơ: Tìm vợ

Chỉ một câu nói của Thái sư đương triều, vận mệnh của An Cầm Tú được quyết định. Lúc ấy nàng đã nghĩ mọi thứ thật mỉa mai, nhưng giờ nghĩ lại thấy đáng buồn thay.

Ngũ hoàng tử Bạch Thừa Trạch, dung mạo anh tuấn, văn võ song toàn thì thế nào chứ? Bao nhiêu lời ngon ngọt của hắn, có câu nào là thật lòng? Nàng yêu hắn, bày mưu tính kế thay hắn, giúp hắn hãm hại biết bao trung thần, thay hắn trộm binh phù trong tay trượng phu, đánh một trận gió tanh mưa máu, quét sạch đô thành, đưa hắn trở thành chủ nhân của cả thiên hạ thì sao chứ? Hậu cung đế vương, ba nghìn giai lệ, nơi đó liệu có vị trí nào dành cho nàng? Bạch Thừa Trạch trở thành hoàng đế, quân lâm thiên hạ, trong khi An Cầm Tú, cả đời mang tiếng độc phụ tàn ác, làm loạn triều cương.

Trượng phu Thượng Quan Dững không thông thi thư, không hiểu phong tình thì sao? Hôm nay nghĩ lại, kỳ thực, chỉ có nam nhân này đối với nàng một lòng một dạ. Còn có một đôi nam nữ thân sinh, mà thôi, An Cầm Tú lúc đầu một cái, thà rằng bọn họ quên nàng đi thì sẽ tốt hơn. Cả cuộc đời nàng là một con đường sai lầm, không thể mở miệng trách cứ ai.

An Cầm Tú nhìn lại nhân gian một lần cuối rồi xoay người rời đi. Hoàng tuyền Địa phủ u ám tĩnh mịch, với tội trạng của mình, nàng tự hỏi không biết phải trầm luân bao nhiêu năm tháng. Bất chợt, mấy tờ giấy tiền vàng bạc xuất hiện ngay dưới chân nàng. An Cầm Tú xoay người lại, nhìn thấy Thượng Quan Dững ở nhân gian.

Thượng Quan Dững đang ngồi đó đốt vàng mã. An Cầm Tú, nữ nhân này, lúc nàng sống không để hắn yên, chết đi rồi hắn cũng không thấy yên được. Hắn vĩnh viễn không thể quên ngày nàng được gả tới Tướng phủ, khi hắn nhắc lên tám khăn đỏ che mặt của nàng, lộ ra dung nhan tuyệt đẹp vô vàn, cũng như vẻ mặt nàng lạnh như băng, không kiên nhẫn mà nhìn hắn. Ngoài ra, còn có khuôn mặt điên cuồng của nàng khi bị tàn để ruộng bỏ.

“Nếu như hai chúng ta không kết thành phu thê, nếu như lúc ban đầu nàng gả cho Thánh thượng, có lẽ nàng sẽ không rơi vào kết cục ngày hôm nay.” Thượng Quan Dững nhìn đồng lửa cháy bùng, buồn bã. “Lúc nhỏ, nhà ta rất nghèo, không có tiền mua sách để đọc, làm sao ta có thể trở thành người nàng thích chứ? Cầm Tú à, nếu có kiếp sau, nàng hãy sống cho thật tốt, đừng bao giờ tin lầm người, cũng không cần gặp lại trượng phu như ta, không hợp ý của nàng.”

Những tờ giấy tan trong lửa thành tro bụi, theo gió bay khắp cả bầu trời.

Cuối cùng, Thượng Quan Dững cầm một cái dây đỏ vút vào đồng lửa đang cháy, cắt đứt tình yêu của hắn và An Cầm Tú. Nữ nhân này xinh đẹp như hoa, nhưng lại mang tâm địa rắn rết tàn độc.

Nhìn thấy tất cả, An Cầm Tú ôm mặt khóc.

“Vi sao ngươi lại khóc?” Tiếng của một nữ nhân, nhàn nhạt vang lên bên tai nàng.

“Lúc còn sống, ta đã làm sai rất nhiều chuyện.” An Cầm Tú khóc ròng.

“Bây giờ ngươi hối hận sao?”

“Ta sai lầm quá mức, mới hiểu được người tốt.” Nước mắt nàng thấm đẫm tà áo. “Ngươi nói xem, ta vì cái gì mà lại vụng về như vậy? Ta vì sao không nhìn thấu được lòng người?”

“Aiz...” Nữ nhân kia thở dài một cái.

An Cầm Tú bước về phía trước, lắp bắp trong miệng, “Ta vĩnh viễn cũng không thể quay trở về...”

“Ngươi qua cầu Nại Hà đi.” Nữ nhân kia lại mở lời. “Nhớ kỹ, đừng uống canh Mạnh Bà.”

Phía đầu cầu Nại Hà, Mạnh Bà tóc bạc trắng nhìn An Cầm Tú, rồi cất tiếng thở dài, “Ngươi không muốn quên chuyện trước kia sao?”

An Cầm Tú gật đầu.

Mạnh Bà chỉ đường cho nàng, “Đi thôi.”

Thân ảnh của nàng biến mất ngay đầu cầu Nại Hà.

“Bồ Tát ơi, vì sao người lại để nàng khổ thêm một lần nữa?” Mạnh Bà cất tiếng hỏi trong thinh không, không có ai đáp một câu trả lời.

Không muốn quên, là vì nhớ thương, hay chẳng cam lòng? Mạnh Bà cầm chén canh, dặn dò u hồn của nàng. “Lần này trở lại, quan trọng cả đời, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Lần trở lại này quan trọng cả đời, vậy nếu như là làm lại cả một cuộc đời thì sao?

Đóa bi ngân rực đỏ bay qua cầu Nại Hà. Hoa nở ngàn năm, lá xanh ngàn năm. Mạnh Bà lúc này chợt nhớ ra, hôm nay, Mạnh Bà La nở rộ Địa phủ, tràn đầy sức sống.

Chương 2: Trùng sinh trở về ngày chưa xuất giá

An Cẩm Tú mở mắt ra. Ánh nến le lói trong phòng, chiếu sáng khung thêu trước mặt với một chùm hoa ngũ sắc. Nàng hoảng hốt, ngây ngác nhìn mọi thứ xung quanh. Chẳng lẽ nàng đầu thai trở lại kiếp trước để trả món nợ cũ? Nhưng vì sao không phải trong phòng sinh mà lại ở trước khung thêu này? Hoang mang tột độ, nàng chạy như bay đến bên chiếc gương đồng.

Trong gương, thiếu nữ mười sáu tuổi với vẻ mặt hoảng sợ, nhan sắc tựa đóa phù dung, rạng rỡ xinh đẹp.

An Cẩm Tú vỗ vỗ liên tục vào khuôn mặt mình. Kim thêu còn cắm vô tình đâm vào ngón tay chảy máu, dính đỏ hai gò má. Nàng không để ý. Mãi cho đến khi cây kim nhọn đâm vào giữa lòng bàn tay, cảm giác đau đớn truyền đến, An Cẩm Tú mới biết không phải mình đang nằm mơ. Nàng quả thực đã trở về, hơn nữa còn trở về thời điểm trước khi gả cho Thượng Quan Dũng.

An Cẩm Tú không biết mình đã khóc bao lâu bên chiếc gương đồng. Sáp nến chảy tàn, mặt trời chiếu rọi. Một đêm qua đi, đôi mắt nàng đỏ hoe. Kinh qua một đời, bấy nhiêu lệ rơi này có là gì đâu.

“Nhị tiểu thư, người sao vậy?” Sau lưng truyền đến tiếng người hỏi han, An Cẩm Tú ngừng khóc. Nàng quay đầu lại, thì ra là tỳ nữ thiếp thân, Từ Uyên.

Từ Uyên từ nhỏ đã theo hầu An Cẩm Tú, chưa từng thấy vị tiểu thư tâm cao khí ngạo nhà mình rơi một giọt nước mắt. Tiểu nha đầu này so ra nhỏ hơn hai tuổi. Nàng ta nhìn hai mắt tiểu thư đỏ hoe liền trở nên bối rối, không biết phải làm gì.

“Không sao cả.” An Cẩm Tú lấy vạt áo thấm nước mắt. “Ngươi không cần phải sợ.”

Từ Uyên dè dặt tiến tới trước mặt nàng rồi hỏi, “Tiểu thư, người ổn chứ?”

“Tự nhiên ta muốn khóc, sau đó thì khóc liên tục.” An Cẩm Tú nói rồi lại nhìn qua phía gương đồng, bất giác nở nụ cười, như vậy không phải tốt hơn so với việc phải trả nợ cho kiếp sau hay sao? Cả đời này, nàng sẽ không bao giờ phạm sai lầm nữa, cũng sẽ không khiến bản thân chấp mê bất ngộ. Nàng muốn toàn tâm toàn ý làm thê tử của Thượng Quan Dũng.

“Tiểu thư.” Từ Uyên thì thầm, “Người có phải là đang bất mãn về hôn sự mà lão gia đã định không?”

“Hôm nay là ngày mấy rồi?” An Cẩm Tú hỏi.

“Đạ?” Từ Uyên suy nghĩ một chút rồi nói, “Hôm nay hình như chưa tới ngày của người...”

“Ta muốn nói là ngày tháng hiện tại.” An Cẩm Tú nhéo lòng bàn tay một cái nhưng lại không cảm thấy đau. Bây giờ, hôn sự của nàng và Thượng Quan Dũng đã được định đoạt rồi.

“Đạ, mừng chín tháng bảy, năm Văn Đức thứ hai mươi bảy.” Từ Uyên nói rồi lại hỏi, “Tiểu thư à, có chuyện gì sao?”

Mùng chín tháng bảy, năm Văn Đức thứ 27... An Cẩm Tú nhớ lại đời trước, chỉ còn một tháng nữa thôi nàng sẽ được gả cho Thượng Quan Dũng. Nam nhân này, nàng nợ hắn quá nhiều. Nàng rất muốn nhìn thấy hắn, nhưng phải chờ thêm một tháng nữa.

“Tay của tiểu thư?!” Từ Uyên chợt phát hiện máu trên tay An Cẩm Tú, nàng ta kêu lên sợ hãi.

“Không có gì đáng ngại cả.” An Cẩm Tú liếc mắt nhìn tay phải máu chảy đầm đìa, rồi nhanh chóng giấu vào trong áo, “Tối hôm qua ta bị kim châm vào.”

“Đề nô tỳ đi tìm Đại Quân gia, bảo ông ta gọi đại phu đến.” Từ Uyên xoay người, định chạy ra ngoài.

“Không cần đâu.” An Cẩm Tú vội ngăn lại, “Tự ta băng lại là được rồi. Ngươi cứ hoảng lên như thế, ta làm sao dám mang ngươi cùng ta rồi phủ?”

Từ Uyên nghe lời nàng nói mà ngây người ra, “Tiểu thư, người nguyện ý gả cho tên Thượng Quan Vũ Phu đó sao?”

“Cái gì mà Thượng Quan Vũ Phu?” An Cẩm Tú xịu mặt, “Hắn là Tướng quân đấy, đừng có nói bậy bạ.”

“Đám người Đại thiếu gia cũng gọi như vậy.” Từ Uyên đi đến trước mặt nàng rồi nói, “Ngày hôm qua, tiểu thư cũng thế mà, người đâu có nói gì đâu?”

An Cẩm Tú đứng dậy, “Ta muốn đến chỗ phu nhân thỉnh an, ngươi giúp ta thay áo đi.”

“Tay của tiểu thư thực sự không có sao chứ?” Từ Uyên vừa làm vừa hỏi liên tục. Nàng ta cảm thấy nhị tiểu thư mình theo hầu từ nhỏ có gì đó không giống, nhưng cụ thể ra sao thì nàng ta không nói được.

Kiếp trước, nghe người ta nói phụ thân muốn gả mình cho Thượng Quan Dũng, An Cẩm Tú liền quỳ gối trong viện, cầu xin nửa ngày, nói rõ bản thân không muốn. Nghĩ lại, nàng chợt cười khỏ. Cùng một chuyện, sống lại đời này, dù gì cũng đã làm, truyền đến tai Thượng Quan Dũng, hẳn đích thực bị nàng làm cho tổn thương.*

*ý nói nàng sống lại khi đã cầu xin phụ thân rằng mình không muốn gả

Từ Uyên hầu hạ nàng rửa mặt, trang điểm, thay áo, không dám nhắc đến hôn sự tháng sau một lời nào.

“Ta đã nghĩ kỹ rồi.” Trước khi ra khỏi cửa phòng, An Cẩm Tú nhìn về mặt dè dặt của tiểu nữ tỳ rồi nói, “Đường đường chính chính gả cho Tướng quân, có gì không tốt?”

Từ Uyên không dám tin những gì mình vừa nghe, nhưng rồi cũng vâng dạ, “Tiểu thư có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

An Cẩm Tú bước ra khỏi Tú Các. Nha đầu Từ Uyên này, kiếp trước cùng nàng đến Thượng Quan phủ. Nàng làm sai, nàng ấy khuyên nhủ. Đôi trai gái nàng hạ sinh, một tay nàng ấy chăm sóc. Nàng ấy là ân nhân cả đời của nàng. Nghĩ vậy, An Cẩm Tú liền ôm lấy tay Từ Uyên, dịu dàng nói, “Nha đầu, sau này, ta nhất định sẽ tìm cho người một nam tử thật tốt để gả.”

Gương mặt Từ Uyên đột nhiên ửng đỏ. Nàng ta cùng tiểu thư lớn lên từ nhỏ, tình cảm khác biệt so với những tỳ nữ khác trong phủ. Ngay lập tức, tiểu nha đầu giậm chân một cái, “Tiểu thư, người đừng có chọc ta! Cả đời này ta nguyện hầu hạ người, nam tử nam tử gì chứ?!”

An Cẩm Tú cười một tiếng rồi rời đi dạo trong viện Thu Quế. Tháng bảy đương giữa mùa hạ, trên cành quế trổ lá xanh non, chỉ cần qua một tháng nữa, hoa quế nở rộ, khắp viện của nàng sẽ tỏa mùi hương nồng ấm.

“Khi hoa quế nở, cũng là ngày tiểu thư xuất giá.” Từ Uyên đứng bên cạnh nàng nói.

“Ừ.” An Cẩm Tú đáp. Ngày nàng xuất giá, đất trời hiền hòa, rải nắng mùa thu.

Từ Uyên thấy sắc mặt nàng buồn bã, không khỏi nhắc vội, “Tiểu thư... Trang điểm rồi vẫn thấy rõ người đã khóc.”

“Ai dám không cho phép ta khóc?” Nàng nói rồi đi từng bước ra khỏi tiểu viện.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng có nô bộc hay tỳ nữ nhìn thấy An Cẩm Tú, ngay lập tức tránh né nàng, có kẻ còn len lén nhìn ánh mắt của nàng. Người thì đồng cảm, người thì vui sướng. Nàng làm như không thấy họ, uốn thẳng lưng đi về phía trước.

Trong phòng lớn, toàn bộ chủ tử của An gia, trừ An Cẩm Tú, đều đã có mặt.

“Lão gia, phu nhân, Nhị tiểu thư đến thỉnh an.” Đại Quân gia thấy nàng đi từ cửa lớn vào đến sân nhỏ, liền vội hướng bên trong bẩm báo.

“Đề nàng vào đi.” Thái sư phu nhân Tần thị lên tiếng.

“Nhị tiểu thư.” Đại Quân gia đi đến trước mặt An Cẩm Tú rồi thi lễ. Nàng cũng cười lại với hắn một cách khách sáo, rồi đi vào phòng lớn.

“Nhị tỷ, hình như người vừa khóc?” Đích nữ Tam tiểu thư An Cẩm Khúc vừa nhìn thấy nàng liền lên tiếng.

“Phải.” Nàng thừa nhận.

“Hôn sự của người đã được định rồi.” An Thái sư đợi nàng hành lễ với hắn và phu nhân xong, liền mở miệng, “Có khóc cũng vô dụng.”

An Cẩm Tú cúi đầu, nói ra, “Hôm đó nữ nhi hồ đồ, nói mà không biết nghĩ. Phụ thân, nữ nhi nguyện gả.”

Lời nàng vừa dứt, tất thấy mọi người sững sờ.

“Người nguyện gả?” Tần thị ngạc nhiên hỏi, “Cẩm Tú, ở trước mặt chúng ta, không cần phải che giấu.”

“Đúng vậy đó, Nhị tỷ.” Tam tiểu thư An Cẩm Khúc chen mồm vào, “Nếu tỷ nghĩ thông suốt rồi, sao mắt đỏ hết vậy? Tên Thượng Quan Dũng kia, ta nghe nói là...”

“Im miệng!” An Thái sư hét vào mặt An Cẩm Khúc, “Không biết lớn nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1: Nữ nhi nguyện gả (1)

Tần thị thấy nữ nhi mình bị mắng, liền vội mở miệng nói với An Thái sư, “Cầm Khúc cũng là nghĩ cho tỷ tỷ nàng thôi.”

“Chiều quá hóa hư!” An Thái sư lớn tiếng với Tần thị.

Tần thị nghe vậy chỉ thở dài một hơi, “Lão gia, người đừng giận Cầm Khúc, ta cũng không nỡ để Cầm Tú xuất giá. Hay là chúng ta tìm thứ gì đó tặng cho Thượng quan phủ, xem như là báo ân?”

“Chính lão phu đã mở miệng đáp ứng hôn sự này, bây giờ nàng muốn bỏ là bỏ sao?” An Thái sư thay đổi sắc mặt, giọng nói vô cùng giận dữ, “Đừng có ý kiến này nọ, hôn sự của nữ nhi trước giờ đều theo lời của phụ mẫu, không đến lượt các nàng làm chủ. Nữ nhi của An Tầm Dương ta, không lẽ lại thuộc loại không biết xấu hổ sao?”

Tần thị rơm rớm nước mắt, “Thiếp chỉ là một người đàn bà, làm sao đành lòng rời bỏ nữ nhi? Cầm Tú tuy không phải do thiếp sinh ra, nhưng chính tay thiếp đã nuôi dưỡng nó, thiếp không đành lòng.”

Thấy thế từ kết tóc của mình khóc đến thương tâm, An Thái sư vỗ mạnh bàn một cái, không nói thêm gì nữa.

An Cầm Khúc vội chạy tới, kéo kéo tay của Tần thị, nhẹ giọng an ủi.

Còn An Cầm Tú, ánh mắt nàng hồ hững nhìn màn kịch trước mắt. Phải, tất cả chỉ là một màn kịch. Đời trước, nàng quả thực nhìn không thấu lòng dạ con người. Đích mẫu Tần thị nhận nuôi thứ nữ là nàng, nàng luôn cho rằng bà ta là người hiền lương thực đức. Năm đó, nàng quá tin bà ta, nghĩ rằng bà ta bất bình thay việc nàng bị gả cho Thượng Quan Dĩnh, thậm chí còn ngầm hứa hẹn tư tình giữa nàng và Bạch Thừa Trạch. Ngẫm lại, tất cả đều sai...

“Cầm Tú!” Tần thị đột ngột gọi nàng, “Chỉ cần một câu nói của phụ thân, người liền phải chịu khổ đó!”

“Mẫu thân,” An Cầm Tú tiến lên phía trước vài bước, bất thành linh quỳ xuống rồi nói, “Thượng Quan Tướng quân đã cứu mạng của phụ thân, Cầm Tú đối với hắn vô cùng cảm kích. Nữ nhi gả đi để báo ân, nhất định sẽ hầu hạ hắn chu đáo.”

Tần thị nhìn nàng đầy nghi ngờ. Thứ nữ này luôn tâm cao khí ngạo, sao lại nhất thời nghe lời vậy chứ?

“Người nghĩ được như vậy thì tốt rồi.” An Thái sư vô cùng hài lòng, thở phào nhẹ nhõm. Có điều, Thượng Quan Dĩnh, ngẫm lại cũng không xứng với nữ nhi nhà hắn. Lúc nhỏ nhà nghèo, không được đọc sách, thậm chí tuổi tác bây giờ đã hơn ba mươi. An Thái sư nhũn mảy, Cầm Tú mới mười sáu tuổi, kết hợp với một kẻ như vậy, đúng là chẳng ra gì.

Tần thị đột nhiên nói, “Ngày người xuất giá, ta sẽ bảo đại ca người cổng đến cửa. Dù cho gả đến đâu, nữ nhi của ta nhất định cũng phải vui vẻ, thuận lợi rời nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-2: Nữ nhi nguyện gả (2)

An Cầm Tú nhìn qua hướng đại ca đang đứng. Đại công tử An Nguyên Văn, khuôn mặt của hắn không được vui. Trưởng tử công một thứ xuất tiểu thư ra cửa đã quá cho An Cầm Tú thể diện, nhưng lại khiến An Nguyên Văn thân là Công bộ Thị lang thấy rất bất đồng. Đời trước, nàng vì chuyện này mà vô cùng cảm kích Tần thị, bây giờ mới phát hiện đại ca của mình không muốn chút nào.

“Được rồi. Cầm Tú ở lại, những người khác lui ra cả đi.” An Thái sư không nói gì với Tần thị. Hắn đã không đối tốt với nữ nhi này, để trưởng tử công nàng xuất giá cũng tốt, coi như đền bù vậy.

Mọi người lui ra hết rồi, nhưng Tần thị vẫn còn ở đó. Bà ta nói với An Thái sư, “Cầm Tú đã đồng ý rồi, lão gia đừng làm khó nàng nữa.”

An Thái sư mở miệng, “Ra ngoài đi.”

“Người không thương nữ nhi này, nhưng thiếp thương nàng!” Tần thị ngồi bất động, sau lại tiếp lời, “Lão gia, đừng nói gì nữa, Cầm Tú lại thêm thương tâm!”

An Cầm Tú im lặng. Kinh qua một đời, thế sự trước mắt nàng càng hiểu rõ. Ngũ Hoàng tử Bạch Thừa Trạch vốn đã mở lời với An Thái sư, muốn cưới Nhị tiểu thư thứ xuất là nàng. Trước đó, phụ thân và Tần thị đã từng nói qua hôn sự giữa An Cầm Khúc và Thượng Quan Dĩnh. Nào ngờ sau khi biết chuyện của nàng và Ngũ Hoàng tử, Tần thị khóc lóc, cầu xin cả một đêm, cuối cùng, An Thái sư quyết định “cứu” đích nữ. Lúc này, Tần thị không muốn phụ thân nàng nói thêm lời nào, bởi bà ta sợ hắn sẽ kể cho nàng nghe rõ ngọn ngành.

“Người cũng lui đi.” An Thái sư rút cục không nói gì nữa, phát tay, bảo Cẩm Tú ra ngoài.

An Cẩm Tú vâng mệnh, bước khỏi phòng lớn.

“Hài lòng rồi chứ?!” Thấy nàng đi rồi, An Thái sư mới hỏi Tần thị.

“Đầu sao con ruột vẫn hơn.” Tần thị lau nước mắt. “Thiếp thấy rất có lỗi với Cẩm Tú.”

“Nói vậy!” An Thái sư nghe thê tử nói càng thêm tức giận. “Người có công nuôi nàng, làm vậy cũng không quá đáng! Từ nay về sau đừng nói thêm gì nữa.”

Thấy trượng phu phẩy tay áo bỏ đi, Tần thị cuối cùng mới lộ ra nét cười lạnh trên mặt. Nữ nhi ruột thịt của bà nhất định phải trở thành Phụng Hoàng bay lên ngọn cây cao, còn nữ nhi của tiểu thiếp kia, có gì đáng để quý trọng chứ? Thứ xuất mà cũng muốn gả vào hoàng gia sao? Đúng là si mê vọng tưởng. Lại nghĩ đến mấy cơ thiếp còn lại trong phủ, Tần thị càng thêm bức mình.

An Cẩm Tú dẫn Từ Uyên đi dạo trên hành lang gấp khúc uốn quanh trong phủ, khắp nơi hoa lệ rực rỡ, muôn màu muôn sắc. Nhưng giờ đây, nàng nhìn hoa chỉ thấy nhạt nhòa, nàng muốn hiện tại được chạy đến bên Thượng Quan Dũng, liền không kìm được nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-3: Nữ nhi nguyện gả (3)

“Tiểu thư.” Từ Uyên nhìn quanh quất không thấy ai, mới nhỏ giọng hỏi An Cẩm Tú, “Bên Ngũ điện hạ, chúng ta phải làm sao ạ?”

An Cẩm Tú ngần ra. Từ sau khi trùng sinh, đối với nam nhân này, nàng không có nghĩ tới.

Từ Uyên ân cần hỏi, “Tiểu thư, người đang đau lòng sao?”

“Không biết xấu hổ!” An Cẩm Tú nhéo mũi tỳ nữ một cái.

Từ Uyên đau quá, vội a một tiếng rồi ôm lấy mũi của mình.

“Từ nay trở đi, không được phép nói vậy nữa!” An Cẩm Tú giả vờ hung ác, nói, “Ta với Ngũ điện hạ thì làm sao? Cùng lắm chỉ có vài phong thư mà thôi! Nhà đầu người ăn nói cho cẩn thận, thanh danh của bốn tiểu thư có thể vì người mà mất sạch đây!”

Từ Uyên bị hù dọa khiến cho mặt trắng bệch cả ra, vội vàng quỳ xuống trước An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú đưa tay, đỡ tỳ nữ tâm phúc đứng dậy, nói một cách chân thành, “Ta và Ngũ điện hạ không có chuyện gì cả, từ nay về sau, ta với hắn coi như không còn quan hệ nào nữa.”

“Dạ.” Từ Uyên gật đầu, nghiêm túc nói, “Ta nhớ rồi mà, tiểu thư.”

An Cẩm Tú tiếp tục đi về phía trước. Nàng và Bạch Thừa Trạch ngẫu nhiên gặp nhau tại vườn hoa ở phủ Thái tử. Nàng đến thăm tỳ tử là Thái tử phi, hắn cũng đến tìm hoàng huynh là đương kim Thái tử. Đây là thứ xuất, chỉ khác một chỗ, hắn là con cháu hoàng gia, nàng là nữ nhi của An phủ quyền quý. Hai người nảy sinh tình cảm, cảm thấy tương hợp lẫn nhau. Sống lại một đời, An Cẩm Tú suy nghĩ sâu sắc hơn. Nàng trao trái tim cho người nam nhân này, tự cho rằng mình là bảo vật quý giá nhất đời hắn, nhưng Bạch Thừa Trạch, hắn có nghĩ như vậy không? Rốt cuộc, nàng cũng chỉ là một quân cờ bị đùa bỡn trong tay hắn và An Thái sư mà thôi, vậy mà kiếp trước, nàng còn mê luyến hắn, luôn nghĩ hắn thật có chân tình.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Thấy nàng không đi về hướng Tú các, Từ Uyên theo sau lưng vội hỏi.

“Đi thăm mẫu thân của ta.”

“Nhưng mà, phu nhân ở hướng bên kia cơ.” Từ Uyên chỉ tay về phía phòng của Tần thị. An Cẩm Tú cười lạnh một tiếng rồi nói, “Ta đi thăm mẫu thân thân sinh của ta.”

Từ Uyên sững sờ, “Ý người là Tú di nương?”

“Ừ.” An Cẩm Tú đáp lại.

“Sao tự nhiên người lại muốn đi thăm vậy ạ?” Từ Uyên vô cùng kinh ngạc. Tiểu thư nhà nàng luôn tỏ vẻ không thích mẫu thân thân sinh của người, thậm chí ba chữ Tú di nương cũng không muốn nghe người ta nhắc tới, vậy mà hôm nay lại muốn tới thăm, thực là kỳ lạ.

Chương 4-1: Mẫu thân và đệ đệ (1)

An Cẩm Tú cười khỏ, tiếp tục đi về phía trước. Chẳng lẽ nàng phải nói với Từ Uyên rằng mình là nữ nhi bất hiếu sao? Đòi trước, nàng một lòng với Đại phu nhân, xem thường mẫu thân thân sinh của mình..

“Nhị Tiểu thư đến đây à?” Bà từ hầu hạ Tú di nương thấy An Cẩm Tú đứng ngoài cửa viện, giật mình kêu lên.

Ngay lúc đó, ba di nương chạy ra khỏi phòng, trong đó có Tú di nương.

An Cẩm Tú lễ phép chào hỏi ba người.

“Sao hôm nay Nhị Tiểu thư lại đến đây?” Hai vị di nương, Tổng thị và Phùng thị đồng thanh hỏi.

“Ta đến thăm mẫu thân.” An Cẩm Tú nói rất tự nhiên.

Tú di nương nghe nữ nhi nói vậy, sực chút nữa đã bật khóc. Mười tháng mang thai, chịu mọi vất vả, đau đớn tột cùng, rốt cuộc nàng ta cũng gọi mình hai tiếng “mẫu thân”. Chưa xót thay! Nếu không trải qua sự tình này, không ai có thể hiểu được.

“Mẫu thân.” An Cẩm Tú chạy tới trước mặt Tú di nương, gọi rất rõ ràng, rành mạch.

“Ừ...” Tú di nương sững sốt, hồi lâu mới đáp lại nữ nhi.

“Nữ nhi đến thăm người.” An Cẩm Tú nói rất chân thành, nhưng còn hơi lúng túng. Rõ ràng là mẫu tử ruột thịt, nàng lại không biết phải nói gì với mẫu thân kế tiếp.

“Vào trong đi rồi hãy nói. Đệ đệ của ngươi cũng đến đó.”

Bước chân của An Cẩm Tú có hơi chậm lại. Đệ đệ sao?

An Nguyên Chi đứng dưới mái hiên. Thiếu niên này chỉ mới mười ba tuổi, tính tình ít nói, bộ dáng có hơi sớm trưởng thành.

“Nguyên Chi.” An Cẩm Tú cười một tiếng với hắn, “Trùng hợp quá, không ngờ đệ cũng đến thăm mẫu thân.”

“Nhị tỷ.” An Nguyên Chi cất tiếng, thanh âm lạnh nhạt.

“Mẫu thân, chúng ta vào trong nói chuyện đi.” An Cẩm Tú kéo tay Tú di nương.

“Được.” Động tác của An Cẩm Tú khiến Tú di nương giật hết cả mình, liền vội nói, “Nhị Tiểu thư, Ngũ Thiếu gia, vào trong thôi.”

An Cẩm Tú nghe mẫu thân gọi mình như vậy, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót. Nàng là nữ nhi ruột thịt của bà, vậy mà bà lại không thể đường hoàng gọi tên của nàng. Đợi cho đến khi vào phòng rồi, nàng mới nói, “Mẫu thân, từ nay về sau, những lúc không có người ngoài, người cứ gọi nữ nhi là Cẩm Tú.”

“Không thể làm sai quy củ.” Tú di nương nhẹ nhàng nói, “Người có lòng đến thăm ta, ta đã mãn nguyện rồi.”

An Cẩm Tú đau đớn vô cùng. Nàng cúi đầu uống trà, không để ai thấy nỗi khổ tâm trong lòng.

“Nhị tỷ sắp xuất giá rồi. Chúc mừng tỷ.” An Nguyên Chi lúc này mới mở miệng nói.

Chương 4-2: Mẫu thân và đệ đệ (2)

An Cẩm Tú nhìn qua người đệ đệ ruột. Cùng một mẫu thân, vậy mà kiếp trước, nàng chưa hề đặt hắn vào trong mắt. Thậm chí, bởi vì Tần thị không thích

hắn, nàng luôn cảm thấy vì hắn mà nàng bị liên lụy với Thượng Quan Dững. Nào ai có thể nghĩ đến, An Nguyên Chí mười bốn tuổi, tự ý làm trái tổ huấn An thị, bỏ nhà đi tòng quân, ra sức cố gắng vì tiền đồ về sau. Hắn liên tục lập công, áo giáp về nhà, còn xin được một ân điển của Hoàng thượng, đó là đưa Tú di nương rời khỏi An phủ để chính mình phụng dưỡng bà. Đệ đệ của nàng so với người ngoài có điểm gì kém xa đâu chứ? Kiếp này, nàng nhất định phải giúp hắn, để hắn bớt đi một chút khổ sở, mới xứng đáng với những gì kiếp trước hắn đã làm vì mẫu thân của hai người.

“Ngũ thiếu gia!” Tú di nương vội hét lên, An Nguyên Chí không dám nói thêm gì nữa.

“Hôn sự này có gì không tốt đâu. Nữ nhi rất hài lòng,” An Cẩm Tú nói tiếp, “Nguyên Chí, đa tạ hảo ý của đệ.”

Tú di nương dĩ nhiên hiểu được con gái của mình. Bà nhìn nàng chăm chú, nhưng lại không phát hiện ra nửa điểm ủy khuất. “Ta cũng có nghe nói qua,” Tú di nương thờ dãi, “Tuổi của Thượng Quan tướng quân có hơi lớn một chút, trong nhà còn có kẻ mẫu và đệ, muội; một người tầm tuổi của Ngũ thiếu gia, muội muội thì mới lên sáu. Nhị Tiểu thư, con qua đó rồi, nhớ thay hắn chăm sóc hai đệ muội này.”

“Con nhớ rồi ạ.” An Cẩm Tú cười tươi. Trong trí nhớ của nàng, đệ muội của Thượng Quan Dững rất tốt, chỉ là kiếp trước, nàng không màng để mắt đến họ, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy có hơi hối hận.

Tú di nương thở dài rầu rĩ. Thân là mẫu thân, bà không nghĩ được Thượng Quan Dững tốt như thế nào, bà chỉ lo cho con gái. An Cẩm Tú mới có mười sáu thôi mà, sao lại phải đi hầu hạ một người đã hơn ba mươi chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, bà đều cảm thấy hôn sự mà An Thái sư định ra này chẳng có một điểm nào được cả.

“Mẫu thân yên tâm. Nữ nhi sẽ sống tốt mà.” An Cẩm Tú cười rồi nói, “Mẫu thân, nữ nhi sau này sẽ là Tướng quân phu nhân, là Tướng quân phu nhân đó!”

Mỗi một câu nàng thốt ra, đều làm Tú di nương và An Nguyên Chí cười khò. Thượng Quan Dững chỉ là một tướng quân ngũ phẩm, dòng dõi An thị hiển hách, lại có một con rể là ngũ phẩm sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-3: Mẫu thân và đệ đệ (3)

“Các người đang nói chuyện gì thế?” Phùng di nương vốn ở cùng một chỗ với Tú di nương, lúc này đang bưng một đĩa điểm tâm vào phòng.

“Cảm ơn Phùng tỷ tỷ”, Tú di nương vội đứng dậy đáp tạ.

An Cẩm Tú cũng đứng dậy, thấy mẫu thân tạ ơn vì một đĩa điểm tâm thì chợt thấy lòng xót xa. An thị là gia tộc lớn, người ngoài nào có ai ngờ được, phận làm thiếp, ngay cả một đĩa điểm tâm nhỏ cũng phải đợi Đại Phu nhân ban thưởng mới có.

“Nhị Tiểu thư”, Phùng di nương cười với An Cẩm Tú, “Ta nghe nói Đại Phu nhân sắp xếp để Đại Thiếu gia công người ra cửa, đây chính là điềm tốt.”

An Cẩm Tú vẫn duy trì nụ cười không đổi trên mặt, đáp lại, “Bà ấy đưa đây, làm gì có chuyện ấy? Công ta ra cửa, nên là Nguyên Chí vẫn hơn.”

Phùng di nương nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc. Nhị Tiểu thư xưa nay tính tình kiêu ngạo, luôn coi trọng sĩ diện, bây giờ sao lại trở nên khác biệt? Nàng ta mà chịu để mất tới đệ đệ ruột này sao?

“Con thật sự muốn Ngũ Thiếu gia công con ra cửa sao?” Tú di nương cũng không tin vào tai mình.

“Nguyên Chí không làm, thì ai sẽ làm chứ?” An Cẩm Tú cười với đệ đệ.

Giương mặt tuấn tú của An Nguyên Chí chợt đỏ lên, hấn nhú mày nhìn tỷ tỷ, “Nhị tỷ đây là muốn gả đi sớm sao?”

“Ngũ Thiếu gia!” Tú di nương vội hét lên. Khó khăn lắm hai tỷ đệ mới nói được với nhau vài câu, bà không muốn họ cãi vã.

An Nguyên Chí nói xong thì chợt thấy hối hận, hắn và tỷ tỷ cùng một mẫu thân thân sinh cơ mà? Hắn tự hiểu được, có lẽ là vì từ trước tới nay hắn và nàng ta không thân không thiết. An Cẩm Tú là ai? Một vị Tiểu thư ham hư vinh, coi trọng danh dự, luôn muốn đứng trên cơ kẻ khác...

Lúc này, An Cẩm Tú bất thành linh nhìn An Nguyên Chí rồi giậm chân một cái, làm bộ như xấu hổ, “Mẫu thân xem kia! Hắn khi dễ con!”

Tú di nương và Phùng di nương ngây người tại chỗ.

An Nguyên Chí cũng ngẩn ra, nhất thời không biết nói gì.

Nhị Tiểu thư từ trước tới nay luôn tự cho là mình thông minh, thích lên mặt với người khác, có khi nào lại như hôm nay, trưng ra bộ mặt làm nũng như

vậy?

Phùng di nương không sinh được con, lúc này nhìn An Cẩm Tú và Tú di nương một cái rồi thầm tặc lưỡi. Mẫu tử hai người không chút khác biệt, dung mạo khuynh thành tuyệt điểm. Nhưng mà, xinh đẹp như vậy, nghiêng nước nghiêng thành thì thế nào chứ? Là nữ nhi của tiểu thiếp, lớn lên phải gả cho Tướng quân lỗ mãng, thực là hồng nhan bạc mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1: Thượng Quan Dũng Âu Sầu (1)

“An Cẩm Tú qua chỗ Tú di nương à?” Trong phòng lớn, Tần thị nghe bà tử bẩm báo xong, sắc mặt không hề có chút thay đổi. Bà ta chỉ phát tay, bảo bọn người hầu lui ra ngoài.

“Nàng ta tại sao lại qua đó?” Tam Tiểu thư An Cẩm Khúc trưng ra bộ dáng khinh bỉ, nói, “Xem ra, An Cẩm Tú nhớ tới di nương thân sinh, mà không phải nương rồi.”

“Im miệng!” Tần thị sa sầm nét mặt, “Ai dạy ngươi nói mấy lời chanh chua như vậy hả?!”

An Cẩm Khúc vội cúi đầu. Nàng ta đối với phụ thân chẳng hề có chút kính sợ, nhưng vẫn phải khuất phục trước người mẫu thân này.

Tần thị vỗ mạnh lên bàn, “Nữ nhi lớn lên phải đoan trang, khí chất hơn người, có như vậy mới lấy lòng được phu quân tương lai!”

“Con còn nhỏ mà!” An Cẩm Khúc thẹn thùng nói.

“Ngươi chỉ nhỏ hơn Cẩm Tú có vài tuổi.” Giọng nói của Tần thị vô cùng lạnh lùng, “Nếu như nàng lúc này là nữ nhân đã có chồng, ngươi nhất định sẽ phải gả vào Thượng Quan gia! Vậy mà gọi là còn nhỏ sao?”

“Vậy thì thà rằng giết con trước đi đã!” An Cẩm Khúc kêu lên, “Con nghe người ta nói, Thượng Quan Dũng tướng mạo thô kệch, ai nấy vừa thấy hân đều bị hù chết!”

“Pằng!” Tần thị hung ác vỗ mạnh mặt bàn một cái. Tiểu nữ nhi của bà ta sao lại quá kém cỏi so với đại nữ nhi như vậy? An Cẩm Nhan bây giờ là Thái tử phi, cử chỉ đoan trang hào phóng, vui buồn không lộ trên mặt; còn tiểu nữ nhi, nghĩ gì nói nấy, chẳng giống con gái bà chút nào!

An Cẩm Khúc bị Tần thị dùng uy lực áp xuống, liền cúi đầu không dám nói thêm. Nàng ta cười ha hả không biết bao nhiêu lần vì chuyện An Cẩm Tú phải gả đi. An Cẩm Tú, tự cho rằng mình là dòng chính thì đã sao, đọc thông hiểu thạo thì thư thì đã sao? Rốt cuộc vẫn bị phụ thân xem như lễ vật đem tặng ra ngoài. An Cẩm Khúc càng nghĩ lại càng thấy có hứng.

Tần thị thấy nữ nhi mình như vậy chỉ đành lắc đầu, miệng không buồn nói thêm một lời giáo huấn. An Cẩm Tú chạy tới chỗ Tú di nương, Tần thị quả thực bất ngờ. Từ khi nàng ta sinh ra, bà đã nuôi dưỡng nàng khôn lớn, thậm chí còn luôn miệng dặn nàng ta phải chường mắt mẫu thân thân sinh của mình, vậy mà bây giờ nàng ta lại chạy tới chỗ Tú di nương? Không phải nha đầu đó đã biết cái gì rồi chứ?

“Nương, người xem, đoá hoa này con thêu thế nào?” An Cẩm Khúc đưa cho Tần thị xem một đoá hàn mai vừa thêu.

“Cũng được.” Tần thị hồ hững nói. Chỉ có một bông hoa mà cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, bà ta nhất thời nhớ tới An Cẩm Tú kia có thể thêu ra cả bức họa. Nhìn đồ do nữ nhi ruột thịt mình làm, Tần thị vô cùng bất mãn, lại nghĩ tới An Cẩm Tú là con gái của Tú di nương, bà ta càng thêm bức bối. Tiệm tỳ kia, ngay từ nhỏ đã xuất sắc như vậy, chặn đường con gái bà như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5-2: Thượng Quan Dũng Âu Sầu (2)

“Nương, người lại mất hứng nữa sao?” An Cẩm Khúc thấy mẫu thân im lặng liền hỏi, “Là ai đã chọc đến nương vậy?”

“Không có việc gì.” Tần thị nói, “Ngươi cứ lo thêu đi.” Bà không muốn kể ra với An Cẩm Khúc, rằng trong lòng bà đang bức bối nữ nhân ở trong viện nhỏ kia. Tú di nương ngày trước là tỷ nữ trong nhà bà. Tần thị xuất giá, nàng ta liền đi theo làm nha hoàn hồi môn. Năm đó, Tú di nương mới có mười tuổi. Tần thị thấy nha đầu này thành thành thật thật làm tốt bổn phận, lại là tỷ nữ trong nhà mẹ đẻ mới cho nàng ta hầu hạ bên cạnh mình. Nào có nghĩ tới,

nữ tử mười tuổi dần lớn lên, dung mạo xinh đẹp như hoa. Một nha đầu chỉ biết dâng trà pha nước lại dám đưa chủ nhân lên giường, sau đó còn hạ sinh hài tử!

Đại tộc An thị trải qua trăm năm, chưa từng có trường hợp lấy tỷ nữ làm thiếp thất. Đến đời Tàn thị, chuyện này quả thực là trò cười. Bà ta cực hận năm đó có mất như mùi, nuôi một con hồ ly bên cạnh năm năm, sau khi sinh hạ liền được nâng lên thành di nương ở trong phủ!

Tàn thị càng nghĩ lại càng giận. Mỗi lần nhớ tới chuyện cũ, lồng ngực bà ta tựa như bị đè nén, có muốn thở cũng không thở nổi. Vốn muốn gọi An Cẩm Tú lại hỏi cho ra lẽ nhưng rồi lại thôi, dù sao nàng ta cũng sắp gả cho một tên thô kệch chỉ biết dụng võ rồi. Bấy nhiêu đó cũng đủ để một thứ nữ cả đời không thể ngẩng đầu, bà ta còn cần gì phải phí tâm tư vô ích thêm? Cuối cùng, Tàn thị cũng sắp trả được thù hận năm đó. An Cẩm Tú sau này là người của Thượng Quan gia, không có can hệ gì với bà ta.

Đang suy nghĩ làm cách nào để đầu được An Nguyên Chí, Tàn thị chợt quay sang nhìn An Cẩm Khúc, tâm tư trong lòng đột ngột dâng lên. Giải quyết xong An Cẩm Tú, vẫn còn rất nhiều chuyện cần bà ta quan tâm đây.

Lúc này, An Cẩm Tú đã ngồi rất lâu ở phòng của Tú di nương. Nàng muốn đền bù lại phần thân tình đã mất đi bấy lâu. Bây giờ, nàng chỉ muốn làm hết sức tất cả những gì có thể, không muốn lưu lại trong lòng một chút tiếc nuối nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-3: Thượng Quan Dững Âu Sầu (3)

Cùng lúc đó, trong Thượng Quan phủ, Thượng Quan Dững không hề có chút chờ mong đối với hôn sự sắp tới. Hắn mặt ủ mây chau ngồi trước nhà chính, không ngờ được An Thái sư kia cư nhiên lại đem nữ nhi gả cho hắn. Hiện tại, bà mối đang ở trước mặt hắn. Thượng Quan Dững vô cùng ngại ngùng, hắn không thể có nhiều sinh lễ như vậy.

Vương bà mối đợi Thượng Quan Dững nửa ngày, trà uống đã no cả bụng mà hắn vẫn chưa đáp lại. Theo thói quen, bà ta nờ nọ cười, nói, “Tướng quân, ngại cho ta một câu trả lời đi.”

Thượng Quan Dững lúc này mới mở miệng, “Sinh lễ có thể bớt lại hay không? Cả ngàn lượng bạc, ta bán cả căn nhà này cũng không có nổi ngàn lượng bạc trắng.”

Sắc mặt Vương bà mối cứng đờ. Thượng Quan Dững vô cùng thành thật, không có tiền thì nói không có tiền, không hề vòng vo so đo. Vương bà mối bực bội, “Tướng quân của ta à, người ngài muốn lấy chính là tiểu thư của phủ Thái sư đó!”

Thượng Quan Dững gật đầu, “Ta biết chứ”, sau đó, hắn trở mắt nhìn lại bà ta.

Vương bà mối cuối cùng đành nói, “Tướng quân, ngại cho ta một câu trả lời chắc chắn đi, sinh lễ của ngài được bao nhiêu?”

Thượng Quan Dững cắn răng, nói, “Ba trăm lượng.”

“Ba... ba trăm lượng?!” Vương bà mối suýt chút nữa đã cắn gãy lưỡi của mình. Đối với nhà bình dân, ba trăm lượng đã rất lớn; nhưng đối phương lại là tiểu thư của phủ Thái sư. Mặc dù mang thân phận thứ xuất, nhưng người ta chính là nữ nhi của Thái sư. Ba trăm lượng, bao nhiêu đó mà muốn lấy tiểu thư về? Trên đời này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Thượng Quan Dững đỏ mặt hời đầy trán. Hắn vốn là một tướng quân du kích ngũ phẩm, bổng lộc có hạn, dưới hắn còn một đội đệ muội tuổi nhỏ. Ba trăm lượng đã là toàn bộ gia sản của hắn, không thể vì cưới thê tử mà đệ muội hắn phải chết đói chứ?

“Ba trăm lượng quá ít.”

“Ta chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Không thể nhiều hơn nữa sao? Người ngài muốn lấy là tiểu thư của phủ Thái sư đấy!”

Thượng Quan Dững dừng một chút rồi lắc đầu, “Vương ma ma, muốn nhiều hơn nữa, ta phải bán đi căn nhà này.”

Vương bà mối liếc nhìn nhà chính. Bàn ghế cũ kỹ, nước màu loang lổ, cũng không biết Thượng Quan Tướng quân vì sao lại có mấy thứ này. Vương bà mối cũng từng nghe về hắn. Hắn là kẻ nghèo nhất dưới trướng Thuận vương, hình như là vì chữa bệnh cho kẻ mẫu, của cải trong nhà lần lượt đội nón ra đi.

“Nếu không,” Thượng Quan Dững cắn răng, “ta thêm năm mươi lượng, nhiều hơn nữa thì không có.”

Vương bà mối hít một hơi. Bà ta thật muốn nói với Tướng quân, thêm năm mươi lượng, cùng lắm chỉ có ba trăm năm mươi lượng, so với ngàn lượng mà Thái

sự phu nhân yêu cầu còn cách cả trăm ngàn dặm đường đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-1: Sinh Lễ Ba Trăm Năm Mười Lượng (1)

An Cẩm Tú lúc này vẫn còn chưa biết chuyện đích mẫu của mình đòi sinh lễ đến ngàn lượng vàng.

Hôm nọ, sau khi từ chỗ mẫu thân thân sinh trở về, nàng lập tức đem vứt bỏ bộ y phục thêu hoa mà bản thân định tặng cho Tần phu nhân. Kiếp trước, An Cẩm Tú tự tay làm cho bà ta, những mong tỏ bày lòng hiếu thảo. Nay nghĩ lại, chỉ sợ tấm lòng này của nàng, trong mắt bà ta chẳng qua chỉ là điều đáng nhạo báng. An phủ có nhiều tú nữ, Tần thị lại là đương gia chủ mẫu, đâu có cần chút lòng hiếu kính này của nàng? Cần thận suy ngẫm một hồi, An Cẩm Tú mới thấy, hình như mấy bộ y phục nàng làm, Tần thị chưa hề mặc qua một lần...

Lại nói, chính mắt nàng nhìn thấy áo quần của Tú di nương và An Nguyên Chí trở đầy những lông, trong lòng bất giác cảm thấy đau đớn. Bao năm qua, nàng may y phục cho tất cả mọi người nhưng lại không hề nhớ đến hai người thân ruột thịt của mình. Hôn sự phải còn một tháng nữa mới tới. Mấy ngày này, An Cẩm Tú nhanh nhất có thể, gấp rút làm ra mấy bộ áo quần mùa đông cho mẫu thân và đệ đệ của mình.

Từ Uyên ngồi bên cạnh phụ việc. Thấy mắt của tiểu thư đỏ hoe hết cả lên, nàng ta cũng thấy buồn bã, “Tất cả là tại ta quá ngu ngốc, nếu không ta có thể giúp người rồi.”

An Cẩm Tú nghe vậy thì cười một tiếng. Từ Uyên rất hiểu nàng, nhưng tay thì không khéo một chút nào, ngay cả thêu một đường nhỏ cũng bị lệch lung tung.

Từ Uyên thấy An Cẩm Tú cười thì chợt thở dài. Mấy ngày gần đây, trong phủ còn ít người cười chê tiểu thư sao? Ai nấy đều nói cô gia tương lai không xứng làm phu quân. Từ Uyên vì vậy mà ăn không ngon ngủ không yên. Nếu không phải An phủ canh cổng quá nghiêm ngặt, nàng ta thật muốn xông ra ngoài để xem dung mạo của cô gia tương lai như thế nào.

“Cứ thử dài mãi, mặt sẽ có nhiều nếp nhăn hơn đây”, An Cẩm Tú nhìn Từ Uyên rồi cười, “Người đang buồn chuyện gì sao?”

“Ta nghe người ta nói, cô gia đi đánh trận, dung mạo bị hủy cả đi, ngay cả mũi cũng không có”, Từ Uyên buồn rầu, nói, “Tiểu thư, người nói xem, không có mũi chắc sẽ dọa người ta lắm.”

An Cẩm Tú chợt cười vang.

“Tiểu thư, người đang cười đó hả?” Từ Uyên nói, “Ta thật sự nghe nói, lúc trước hần cầu hôn với mấy cô nương, ai nấy đều từ chối hần. Hần là võ tướng, làm sao biết lúc nổi hứng có đánh người hay không? Tiểu thư à, chúng ta đánh không lại hần thì phải làm sao? Có nên báo với Thái sư một tiếng, rằng chúng ta cần có vài thị vệ võ nghệ cao cường?”

“Nghĩ nhiều như vậy, thực khó khăn cho người rồi.” An Cẩm Tú nhìn Từ Uyên rồi than một tiếng.

“Đĩ nhiên. Tiểu thư là chủ tử của ta. Ta phải vì Tiểu thư mà suy nghĩ chứ.”

“Người nghĩ nhiều quá rồi.” An Cẩm Tú chỉ chỉ tay vào trán Từ Uyên, “Nào có chuyện Tướng quân lại đi động thủ với nữ nhân chứ? Nam tử hán cần gì chú ý quá chuyện tướng mạo, người tướng mình đang xem kịch sao?”

Từ Uyên thở dài. Nếu là giống như trong kịch thì có gì không tốt? Người ta là Tướng quân anh tuấn, áo bào trắng uy phong凛凛, bất kỳ tiểu thư nào cũng muốn gả. Ngược lại, Thượng Quan Dững kia hơn ba mươi còn không có lấy một thê tử.

An Cẩm Tú cũng không muốn giải thích nhiều lời. Thượng Quan Dững nào có đáng sợ như tin đồn kia đâu? Cùng lắm thì hần chỉ có một vết sẹo ở bên trái mặt, kéo dài từ khóe mắt đến trên sống mũi. Về phần động thủ đánh người, nam nhân này có thể nói là hung thần trên chiến trường, nhưng ở nhà thì lại khác. Kiếp trước, An Cẩm Tú lạnh lùng với hần, hần cũng không có trách nàng nửa lời. Tính tình của Thượng Quan Dững kỳ thực rất tốt. Người nam nhân này rất mềm lòng, người ta nói gì cũng mặc kệ.

An Cẩm Tú đốt đèn sáng Tú Các trong đêm. Nàng và Từ Uyên đều rất vội vàng, chớp mắt một cái đã đến hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2: Sinh Lễ Ba Trăm Năm Mười Lượng (2)

Ngày hôm sau, An Cẩm Tú đi thỉnh an Thái sư và Tần thị. Vừa tới hành lang dẫn đến phòng lớn, nàng chạm mặt An Nguyên Chí.

“Nhị tỷ”, An Nguyên Chí gọi nàng một tiếng.

“Cùng đi đi”, nàng lui về phía sau một bước, để đệ đệ đi trước mình.

“Khí sắc tỷ tỷ không được tốt cho lắm”, An Nguyên Chí nhìn nhìn An Cẩm Tú rồi nhỏ giọng nói.

“Vậy à? Có lẽ là vì tối qua ngủ không ngon.”

“Ta...” An Nguyên Chí do dự một chút. Hắn chợt đứng lại, nói với An Cẩm Tú, “Ta có đi nghe ngóng. Thượng Quan Tướng quân trông cũng không tệ như người ta đồn, nhị tỷ không cần nghĩ nhiều như vậy.”

An Cẩm Tú lúc này mới hiểu. Thì ra đệ đệ nàng thấy sắc mặt nàng không tốt, hắn liền đoán việc nàng nguyện gả chỉ là lời nói ngoài miệng nhưng trong lòng thì chẳng chịu chút nào, có lẽ là vậy nên nàng mới ngủ không ngon.

“Ta muốn làm cho nương và đệ vài bộ áo quần mùa đông”, An Cẩm Tú cười dịu dàng, “Thời gian quá eo hẹp, cho nên ta mới đi ngủ muộn. Nguyên Chí, đệ không cần lo lắng cho ta.”

Làm vài bộ áo quần mùa đông? An Nguyên Chí kinh ngạc, nhìn Nhị tỷ của mình. Người này trước khi xuất giá đột ngột đổi tính tình? Nàng ta không có lấy lòng đích mẫu và huynh trưởng, ngược lại còn đem hắn và mẫu thân đặt vào trong mắt?

“Đi thôi. Để người lớn chờ lâu không tốt đâu.” An Cẩm Tú nói.

Tỷ đệ hai người tiếp tục tiến bước. An Nguyên Chí đi trước, An Cẩm Tú theo sau, trong chốc lát đã đến sân trước phòng lớn.

“Nhị Tiểu thư, Vương bà tử ta chúc mừng người.” An Cẩm Tú vừa mới bước vào sân đã gặp Vương bà mới. Mặc dù biết rõ trước mắt chính là bà mới ở kiếp trước, nàng vẫn giả vờ như không biết. “Bà là ai?”

“Nhị Tiểu thư, đây là Vương ma ma mai mối cho người.” Một bà tử từ sau lưng Vương bà mới bước tới, nói với An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú chợt cúi đầu, không nói lời nào, đứng sát lại An Nguyên Chí thêm một chút.

An Nguyên Chí lúc này mới cảm thấy mình chính là đệ đệ của nàng. Hắn mở miệng nói, “Đa tạ Vương ma ma.” Giọng có hơi miễn cưỡng, nhưng là lời cảm ơn.

Wương bà mới cười. Mặc dù hôm nay bà ta chưa mang tới cho An phỉ tin tốt gì, nhưng theo thói quen vẫn luôn giữ nụ cười vui vẻ trên môi.

An Cẩm Tú theo An Nguyên Chí vào trong phòng lớn. Nàng còn chưa kịp thỉnh an đã thấy Tần thị lấy khăn lau nước mắt, “Cẩm Tú của ta sao lại phải chịu mệnh khổ như vậy!”

An Thái sư ngồi ở một bên, sa sầm nét mặt, “Trước mặt các con, người nói linh tinh bậy bạ cái gì đó?!”

An Cẩm Tú là người thông minh, dĩ nhiên sẽ không hỏi. Nàng thân nhiên chờ cho Tần thị khóc xong. An Nguyên Chí thấy vậy, hắn cũng im lặng theo Nhị tỷ.

An Thái sư nhìn kỹ hai tỷ đệ. Hắn chưa bao giờ thấy An Cẩm Tú và An Nguyên Chí đứng cùng một chỗ sẽ có bộ dáng như thế nào. Bây giờ tận mắt chứng kiến, quả nhiên là cùng một mẫu thân sinh ra. Mắt mũi vô cùng tương tự, An Cẩm Tú không có nét cương nghị, mà An Nguyên Chí không hề có một chút mềm yếu. Tú di nương thực sự rất giỏi, sinh ra hai đứa con dung mạo tuyệt vời như vậy.

An Thái sư thấy trên khuôn mặt An Cẩm Tú tràn đầy hạnh phúc, nhưng ngược lại, Tần thị rất không vui. Bà ta lau nước mắt, ngừng khóc.

An Cẩm Tú và An Nguyên Chí liền thỉnh an hai người.

“Cẩm Tú, nương thực sự xin lỗi con”, Tần thị mở miệng nói, “Con muốn trách, cứ trách mẫu thân không có bản lĩnh đi.”

“Mẫu thân làm sao lại không có bản lĩnh?” An Cẩm Tú hỏi, “Ai dám nói lung tung như vậy, khiến mẫu thân đau lòng?!”

“Nhị tỷ à”, An Cẩm Khúc xen vào, “Trước khi tỷ đến, nương đã khóc mất một hồi nước mắt. Cái tên Thượng Quan Vũ phu kia chỉ có ba trăm năm mười lượng làm sinh lễ. Ba trăm năm mười lượng, hắn đúng là không để Nhị tỷ vào mắt chút nào!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-1: Từ Hôn (1)

An Cẩm Tú nghe An Cẩm Khúc đâm thọc cũng không nói gì. Nàng liếc mắt nhìn về phía Thái sư. Người khác thì không biết chứ phụ thân nàng ắt hẳn biết rõ. Ba trăm năm mươi lượng đã là toàn bộ gia sản của Thượng Quan Dững.

“Cẩm Khúc, mau câm miệng!” An Thái sư quát nữ nhi một câu, “Ai cho phép người xen vào hôn sự của tỷ tỷ, há?! Người đi ra ngoài cho ta!”

An Cẩm Khúc bị giáo huấn, nàng ta liền trưng ra bộ mặt đau khổ mà nhìn Tần thị. Vốn chỉ muốn khiến An Cẩm Tú mất mặt một chút, nàng ta tự thấy mình chẳng làm gì sai cả. Phu quân tương lai của An Cẩm Tú nhà nghèo, có liên quan tới An Cẩm Khúc đâu mà bắt nàng ta không được nói?!

“Hôn sự này phải làm sao đây?” Tần thị vẫn cứ làm bộ như đang suy nghĩ cho An Cẩm Tú, bà ta quay qua hỏi An Thái sư, “Nếu chuyện sinh lễ này truyền ra ngoài, thanh danh của Cẩm Tú phải làm sao đây?”

An Thái sư liếc nữ nhi nhà mình một cái thật nhanh, chỉ thấy nàng an phận đứng yên một chỗ. Hắn thở dài rồi lại nhìn qua phu nhân nhà mình. Trải qua nhiều năm lẫn lộn trong quan trường, An Thái sư làm sao mà không nhìn ra mưu kế của Tần thị? Ngoài mặt bà ta ra vẻ thương xót cho An Cẩm Tú, trên thực tế là muốn nàng mất mặt một phen trước tất cả mọi người trong phủ.

“Lão gia!” Thấy An Thái sư không đáp lời, Tần thị lại kêu lên.

“Mấy lời này sao có thể nói trước mặt con cái?!” An Thái sư nói với Tần thị, “Thượng Quan Dững vì chữa bệnh cho kẻ mầu mới tiêu hết gia sản, việc này người còn muốn ta nói ra luôn hay sao?”

Sắc mặt Tần thị ngay lập tức tái đi, bà ta nói, “Lão gia là đang trách thiếp nhiều chuyện đúng không? Cẩm Tú do một tay thiếp nuôi lớn thành người, bây giờ nàng mất đi mặt mũi, trong lòng thiếp làm sao có thể dễ chịu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-2: Từ Hôn (2)

“Được rồi!” An Thái sư nói, “Chuyện này không nói thêm nữa, chấm dứt ở đây!”

“Như vậy sao được chứ?” Tần thị không muốn mọi việc đơn giản thế này. Bà ta nói, “Sinh lễ dành cho tiểu thư khuê các của phủ công hầu chỉ có ba trăm năm mươi lượng. Lão gia muốn báo ân, nhưng ít nhất cũng phải suy nghĩ cho Cẩm Tú chứ?!”

An Cẩm Tú âm thầm cười lạnh. Kịp trước, nàng rất biết ơn những lời này của Tần thị. Bây giờ ngẫm lại, chẳng phải bà ta đang khiến nàng không an tâm với Thượng Quan Dững đây sao? Phải. Nàng từng rất chuộng hư vinh, thậm chí còn có dụng ý khác, quả là đã giúp cho bà ta diễn tốt màn kịch này.

“Nếu đã vậy, chi bằng phụ thân cho tỷ tỷ ít bạc đi.” An Cẩm Khúc lại mở miệng chế giễu, “Cũng coi như là giữ thể diện vì tỷ tỷ. Dù gì đi nữa thì nhà chúng ta cũng không thiếu tiền, nhị tỷ qua đó làm sao chịu khổ cho được?”

An Nguyên Chí hừ lạnh một tiếng. Ý của nàng ta là muốn coi An Cẩm Tú như ăn mày sao? Hắn vốn biết người của phòng lớn* chẳng có cái gì tốt. Nói đi nói lại, rốt cuộc chỉ muốn nói Thượng Quan Dững là phế vật, ngay cả thể tử cũng nuôi không nổi chứ gì?

*Người của phòng lớn: Chỉ đích mẩu Tần thị và con cái bà ta.

An Cẩm Tú nghe rõ tiếng hừ của đệ đệ. Có điều, nàng không muốn lúc này hấn lại vì mình mà xung đột với người của phòng lớn, bắt đắc dĩ đành phải mở miệng nói, “Cẩm Khúc nói rất đúng. An phủ chúng ta không thiếu tiền, cần gì phải so đo sinh lễ này nọ? Phụ thân cũng đã nói, Thượng Quan Tướng quân vì phải chữa bệnh cho kẻ mầu mới tiêu tan hết cả sản nghiệp. Hắn là một người con có hiếu.”

An Thái sư nghe An Cẩm Tú nói từng lời một, ánh mắt thâm trầm, bình lặng như mặt nước bất giác nhìn xoáy vào nàng. Hắn chưa từng nghĩ tới, nữ nhi này luôn tâm cao khí ngạo, hóa ra cũng là một đứa nhỏ hiểu chuyện.

Sắc mặt Tần thị có hơi biến chuyển. Bà ta không ngờ có một ngày, An Cẩm Tú lại khiến bà ta bức bối như vậy.

“Phụ thân”, An Cẩm Tú còn nói, “Nữ nhi không quan tâm người ngoài nhìn như thế nào. Hôn sự của Cẩm Tú vốn vì báo ân mà được định, sinh lễ ra sao cũng không quan trọng.”

An Thái sư hỏi, “Con nói thật đấy chứ?”

“Dạ. Nữ nhi không cầu của hồi môn quý giá. Chỉ cần Thượng Quan Tướng quân ra sức vì triều đình, nữ nhi đã thấy vui rồi.”

An Thái sư gật đầu, đây mới là con gái của hắn.

Tần thị tức đến mức không nói được gì. Đợi cho đến khi trong phòng chỉ còn lại bà ta và An Cẩm Khúc, bà ta mới lầm bầm, “Tốt nhất là sau này người đừng hối hận!”

An Cẩm Khúc hừ theo, “Nương, nàng ta chỉ biết giả bộ thanh cao. An Cẩm Tú giỏi nhất làm ra bộ dạng này, tưởng đâu mình là thiên kim Đại Tiểu thư đây!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-3: Từ Hôn (3)

An Thái sư buồn bực trong người cả ngày hôm đó. Hắn từ trước tới nay luôn mặc kệ chuyện của nội viện. Có điều, việc làm của Tần thị lại khiến hắn không thể không nghĩ cho An Cẩm Tú. Nàng tuy chỉ là thứ nữ, nhưng dù sao cũng là con gái của hắn. An Thái sư tuyệt không phải loại người có thể bỏ mặc con cái của mình.

Thượng Quan Dũng lên triều. Chuyện sinh lễ ba trăm năm mươi lượng dày vò hắn mấy ngày qua, ngủ cũng không được ngon giấc. Hắn bắt đầu suy đi tính lại hôn sự từ trên trời rớt xuống này. Cuối cùng, Thượng Quan Dũng cảm thấy mình căn bản treo cao không tới. Xuất thân thấp kém, ở trong quân học được vài chữ, làm sao so bằng An Cẩm Tú nổi danh tài nữ cả Thuận Triều? Và lại, trong nhà hắn còn một đôi đệ muội tuổi nhỏ. An Tiểu thư gả vào rồi sẽ là trưởng tử, những thứ phải lo có rất nhiều. Nàng là thiên kim tiểu thư, sống trong nhà cao cửa rộng, hưởng thụ phú quý đã quen, làm sao có thể chịu được chứ?

“Thái sư!”, Thượng Quan Dũng chặn trước kiệu của An Thái sư. Hắn đã quyết định. Hắn chưa đủ tâm đề vin vào cửa An phủ, dĩ nhiên không muốn làm lỡ chuyện chung thân đại sự của An Nhị Tiểu thư.

An Thái sư nghe tiếng Thượng Quan Dũng liền vội vàng xuống kiệu, “Vệ Triều*, người có chuyện gì muốn nói à?”

*Vệ Triều là tên tự của Thượng Quan Dũng.

“Thái sư, chúng ta tìm một chỗ rồi nói sau.”

An Thái sư cho rằng Thượng Quan Dũng muốn giải thích về chuyện sinh lễ. Cả hai đi tới chỗ không có một bóng người. Sau khi nghe người đối diện nói xong, An Thái sư liền muốn động thủ đánh người. Bởi vì, Thượng Quan Dũng muốn từ hôn!

“Thái sư!” Thượng Quan Dũng vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt thật thà chất phác.

An Thái sư im lặng hồi lâu rồi mới nói, “Thượng Quan Vệ Triều, nữ nhi của ta và người đã có hôn ước, vốn định ngày thành thân vào cuối tháng này. Người lại bất thành linh từ hôn, nữ nhi của ta phải làm sao đây hả? Người có từng nghĩ cho nàng không?”

Thượng Quan Dũng ngây mặt ra. Hắn không có nghĩ tới, chính mình hủy đi hôn sự này cũng là hủy hoại thanh danh của An Cẩm Tú.

“Sao người lại không nói gì hả?” An Thái sư nghĩ tới mấy lời lúc sáng An Cẩm Tú nói với mình, rồi lại quay qua nhìn Thượng Quan Dũng, càng lúc càng nghĩ đúng là con gái mình đã gả cho một kẻ thấp kém, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu!

“Ta...”, Thượng Quan Dũng cứng lưỡi một hồi, nói, “Ta chẳng qua chỉ là thấy bối phận của Tiểu thư quá cao, không có ý gì khác. Không phải Tiểu thư không tốt, mà là do ta. Nhà của ta... nhà của ta quá nghèo.”

An Thái sư liếc một cái, “Vậy ý của người, chính là nói con gái ta tham phú phụ bần*?”

*Tham giàu phụ nghèo

“Không phải! Ta tuyệt đối không có ý đó”, Thượng Quan Dũng càng lúc càng lúng túng, “Ta sợ ủy khuất Tiểu thư.”

An Thái sư nén giận, nói, “Chính miệng nữ nhi của ta đã nói, nàng không cần sinh lễ.”

“Không cần?” Thượng Quan Dũng trở nên ngây ngốc, “Tiểu thư sao lại không cần? Biết bao cô nương trong kinh sư, ai nấy đều muốn sinh lễ của phu gia cơ mà?”

Ai bảo chỉ riêng cô nương ở kinh sư, khắp Thuận Triều này có nữ nhân nào không cần sinh lễ? Nữ nhi của ta thật ngốc! An Thái sư bắt đầu lo lắng.

Thượng Quan Dũng này rốt cuộc có nuôi nổi Cẩm Tú hay không đây... Hẳn thông thạo cười ngựa đánh trận, sao đối với mấy chuyện thông thường này lại ngu như vậy chứ?!

“Tiểu nữ của ta nói, Thượng Quan Tướng quân vì chữa bệnh cho kẻ mẩu mới tiêu tan hết gia sản, là người con có hiếu. Nàng chỉ muốn cùng người trải qua từng ngày bình an, không lo không có ngày tốt lành.”

An Thái sư thuật lại toàn bộ lời nói của An Cẩm Tú cho Thượng Quan Dũng nghe. Lẽ ra lời nói của nữ nhân khuê các, nam tử bên ngoài không được phép biết. Chỉ là lúc này, An Thái sư muốn Thượng Quan Dũng ghi nhớ trong lòng rằng An Cẩm Tú là một cô nương rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phát sinh tình cảm

Quả nhiên, sau khi nghe xong lời của An Thái sư, Thượng Quan Dũng lập tức trả lời, “Tiểu thư là một người tri thư...” Đáng tiếc, hẳn chỉ nhớ được có hai chữ đầu trong bốn chữ ngợi khen một con người này, còn hai chữ sau, hẳn cố vắt hết óc cũng không nhớ ra nổi.

“Tri thư đạt lễ.” An Thái sư nhún mày, nhắc nhở.

“Dạ phải.” Thượng Quan Dũng càng thêm xấu hổ, đành phải nói, “Mặt tướng chưa từng đọc qua sách vở.”

“Sính lễ ba trăm năm mươi lượng của người, ta vẫn chấp nhận. Cẩm Tú luôn nghĩ cho người, vậy mà người lại không nghĩ cho thanh danh của nó!” An Thái sư cố nén giận mà nói với Thượng Quan Dũng, “Sau này cố mà đối xử với con bé thật tốt. Tuy Cẩm Tú là thứ xuất, lão phu chưa bao giờ xem nhẹ đứa nhỏ này.”

“Dạ.” Thượng Quan Dũng vốn muốn nói thêm vài lời, rốt cuộc vẫn nghẹn lại mà không thốt ra được.

An Thái sư thở dài một tiếng, đi qua bên cạnh, ngược mắt đánh giá người đối diện. Lúc trước khi ở trận tiền, ông ta cảm thấy Thượng Quan Dũng khí thế ngất trời, thần phục người này có thể từ trong vạn quân lấy được thủ cấp của chủ soái quân địch dễ như trở bàn tay, là một anh hùng oai phong lẫm liệt. An Thái sư sinh ra cảm giác “anh hùng không hỏi xuất thân”, cho nên mới định ra hôn ước cho An Cẩm Tú với Thượng Quan Dũng. Bây giờ khói bụi đã đi qua, vị tướng quân lúc trước coi giáp về quê, ông ta lại thấy người này chỉ là một kẻ vũ phu lỗ mãng, không có một chút xứng đôi vừa lứa với An Cẩm Tú.

Thượng Quan Dũng không biết được những suy nghĩ đó trong lòng An Thái sư. Hắn ngẩng ngốc nhìn ông ta từ từ bước lên chiếc kiệu sơn đen. Đợi tới khi người của An phủ đi cả rồi, Thượng Quan Dũng mới lui bước về ngựa của mình. Hắn suy nghĩ đã mấy ngày trời, không dễ dàng mà hạ quyết tâm như hôm nay, rốt cuộc lại bị những lời của An Thái sư làm cho dao động. Thượng Quan Dũng lên ngựa, trong đầu đầy những ưu tư. Thân làm tướng quân mà ngày đến một tùy tùng cũng không có, chỉ đành một người một ngựa, một đường trở về nhà.

Ngang qua gian hàng bán khăn tay dành cho nữ tử, Thượng Quan Dũng xuống ngựa. Hắn mua cho muội muội hai chiếc khăn lụa màu trắng thêu hoa. Hôm qua, vô tình thấy khăn của muội muội đã rách nát nhưng vẫn được giặt sạch, phơi khô ở trong viện, trong lòng Thượng Quan Dũng liền cảm thấy khó chịu. Nói cho cùng, hẳn cảm thấy đại ca như mình thật không có bản lĩnh, không thể tìm ra cách để muội nhà mình được hưởng cuộc sống con nhà thế gia, không có khả năng khiến cho nương tử sắp cưới về được xuất giá trong vinh quang vô thượng.

“Nghe nói Nhị Tiểu thư của An phủ sắp gả đi rồi.”

“Không biết là lang quân nhà nào đây nữa?”

“Vậy mà bà cũng không biết à? Chính là Thượng Quan Tướng quân chứ ai!”

Hai người đàn bà vừa đi vừa nói chuyện, ngang qua trước ngựa của Thượng Quan Dũng. Tuy rằng nữ tử khuê các được giấu kỹ ở trong nhà, nhưng An Tầm Dương là người của đại tộc thế gia đương triều, ba vị tiểu thư của An thị cũng giống như các công tử trong phủ, ngay từ khi còn nhỏ đã được người trong thiên hạ biết đến là quý nữ của An gia. An Cẩm Tú xinh đẹp như hoa, cả Thuận Triều không ai không biết. Hôn sự của một đại mỹ nhân thế này sớm đã là đề tài trong mấy câu chuyện trà dư tửu hậu của dân chúng.

Thượng Quan Dũng nhìn theo hai người đàn bà đã đi xa. Nghe họ nhắc tới An Nhị Tiểu thư, tâm hắn chợt cảm thấy ngọt ngào. An Thái sư đã nói rồi, nàng biết hắn vì chữa bệnh cho kẻ mẩu mới tiêu tán hết cả gia sản, nàng không quan tâm hắn đưa sính lễ bao nhiêu cả. Thượng Quan Dũng không biết An Cẩm Tú xinh đẹp thế nào, giờ phút này, hẳn cảm giác được nàng là người con gái rất tốt. Hắn và nàng sẽ thành phu thê, rồi sẽ có... Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Thượng Quan Dũng chợt hóa hồng.

Trong Tủ Các của An phủ, An Cẩm Tú ngồi ở trước khung, chăm chú thêu từng con hồ vờn đám mây lành. Đây là chiếc áo ngoài nàng dành tặng cho An Nguyên Chí. An Cẩm Tú không cần đệ đệ mình giống như mấy đích công tử, áo ngoài phải đẹp để quý giá. An Nguyên Chí ưa thích võ nghệ, nàng sẽ may áo rộng hơn một chút, để khi đệ đệ luyện tập, áo quần rộng rãi khiến cho cử động tay chân dễ dàng. Nàng lại thêu lên áo đôi chút hoa văn, mặc vào tăng thêm khí khái, hy vọng đệ đệ của mình yêu thích.

Từ Uyên ngồi ở bên cạnh nàng, chăm chú khâu khuy áo, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn chủ tử, tựa như có gì muốn nói lại thôi.

An Cẩm Tú biết rõ nha đầu kia muốn nói cái gì. Những ngày qua, miệng lưỡi trong phủ bàn tán không ít, ước chừng chẳng có một ai nói được câu tốt đẹp nào.

"Mệt rồi thì ngừng tay đi." An Cẩm Tú nói với Từ Uyên, "Nhìn ta làm gì? Ta không cho người nghỉ ngơi à?"

Từ Uyên định mở miệng, nhưng rồi lại cúi đầu, tiếp tục làm việc.

Chủ tớ hai người còn đang bận, một người bà con của Tần thị đột ngột tìm tới cửa.

"Sao Vương ma mà lại tới đây?" An Cẩm Tú nhìn thấy người bà con này liền cười khách khí, nói, "Mẫu thân có việc tìm ta ư?"

Vương ma mà cười xòa, nói với An Cẩm Tú, "Nhị Tiểu thư, ở chỗ phu nhân có một mẫu thêu, người muốn nhờ Nhị Tiểu thư mang đến cho Tần lão thái quân nhìn xem vào ngày mai."

An Cẩm Tú cười, đáp, "Là kiểu mẫu thêu gì mà mẫu thân lại dặn đích thân ta mang đến cho lão thái quân vậy?"

Vương ma mà nói, "Lão nô không nhìn thấy mẫu thêu ấy, nhưng mà nghe phu nhân nói qua, hình như là mẫu thêu trăm hoa đua nở. Nhị Tiểu thư, phu nhân biết người sắp xuất giá. Lần này người đến Tần phủ một chuyến, coi như đi bái kiến Tần lão thái quân trước khi rời An phủ vậy."

An Cẩm Tú nhìn khuôn mặt cười rạng rỡ của Vương ma mà. Nàng vẫn còn nhớ rõ câu nói này. Trước khi xuất giá, qua phủ Tần Đại học sĩ một chuyến, đề rồi sau đó sẽ có chuyện gì xảy ra? Hồi tưởng lại chuyện cũ đã qua, trong kiếp trước, có hai nam nhân khiến nàng khắc cốt ghi tâm, còn những chuyện khác, nàng vốn đã không còn nhớ rõ nữa.

"Nhị Tiểu thư?" Thấy An Cẩm Tú chỉ cười không đáp, Vương ma mà đành cười xuề xòa, nói, "Ngày mai người phải đến Tần phủ đó?"

Trước khi xuất giá phải qua Tần phủ. Nghĩ tới người muội muội nhưng lại là đích nữ kia (An Cẩm Khúc), năm đó cùng nàng đến Tần phủ, nàng bị lão thái quân đối đãi lạnh lùng, An Cẩm Khúc lại được định hôn ước cùng đích tử của Tướng phủ... Gật đầu một cái, nàng nói, "Biết rồi, ngày mai ta sẽ qua Tần phủ."

Vương ma mà thấy An Cẩm Tú đã chắc chắn, bà ta lập tức đi ngay. Vừa xoay người sang hướng khác, nét cười trên mặt Vương ma mà lập tức biến mất.

"Không ngờ phu nhân lại chủ động đề Tiểu thư đến Tần phủ!" Từ Uyên thấy Vương ma mà đi rồi mới nhìn chủ tử của mình với vẻ ngạc nhiên. "Phu nhân rốt cuộc muốn làm gì?"

An Cẩm Tú tiếp tục công việc thêu thùa của mình. Kiếp trước, nàng nghĩ rằng Tần thị muốn cho nàng thể diện. Đích nữ xuất giá, qua nhà ngoại bái kiến trưởng bối là nghi thức thông thường. Khi đó, An Cẩm Tú còn cho rằng đích mẫu coi mình như con gái ruột, tuy rằng không được lòng lão thái quân, nàng cũng đã rất cảm kích đích mẫu. Bây giờ nhớ lại, nàng mới chợt phát hiện ra... Tần thị này rốt cuộc cũng chỉ vì An Cẩm Khúc mà thôi.

"Tiểu thư, người cười gì vậy?" Từ Uyên thấy nét cười trên mặt chủ tử, liền hỏi, "Qua Tần phủ... khiến Tiểu thư vui đến vậy sao?"

"Không có gì." An Cẩm Tú thu hồi nụ cười lạnh, nói, "Ngày mai phải đi rồi, chúng ta sớm làm xong thúc công việc trong hôm nay đi."

Từ Uyên nhìn vẻ mặt bình thản của An Cẩm Tú, không nói gì thêm nữa, tiếp tục công việc đang làm.

An Cẩm Tú không rõ Tần thị muốn làm gì nàng. Nàng là thứ nữ, sớm đã định ra hôn ước, tháng sau sẽ xuất giá, nàng có cái gì để ảnh hưởng đến tiền đồ của con gái ruột bà ta chứ? Chẳng lẽ nàng còn có thể đoạt đi cái danh trường tức* của Tướng phủ sao? An Cẩm Tú thở dài một hơi. Một đời này, nàng chỉ cần chuyên tâm làm dâu của Thượng Quan gia là tốt rồi, không tranh không giành, không cướ không đoạt. Nàng không sinh thêm vọng tưởng. Tần thị cũng sẽ không hại một nữ nhân đã gả đi như nàng.

*Dầu trưởng

Đêm dài trôi qua. An Thái sư rời khỏi phòng của Tú di nương, bước tới đại phòng.*

*Phòng của Phu nhân Tần thị.

Tú di nương đứng ngoài cửa viện một hồi lâu. Theo quy củ của An thị, không được ngủ ở phòng thiếp thất. Vì vậy, cho dù bà đã vì An Thái sư mà sinh hạ một nam một nữ, bà cũng không có người cùng mình đi qua trong những đêm dài lăm mọng. Ánh trăng trong trẻo mà lại lạnh lùng. Khuôn mặt Tú di nương không có nét bi thương mà tràn ngập nỗi cô đơn sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mẫu thân bệnh nặng

Buổi tối hôm ấy, Từ Uyên ngủ một giấc thật ngon. Sáng hôm sau, nàng ta qua phòng tìm Tiểu thư mới phát hiện cả đêm qua An Cẩm Tú không ngủ. Cái áo đã được nàng thêu hơn quá nửa.

"Đến rồi hả?" An Cẩm Tú nghe tiếng bước chân liền quay đầu, cười tươi với Từ Uyên.

Từ Uyên không hiểu tại sao trước kia Tiểu thư không hề quan tâm tới Ngũ Thiếu gia, vậy mà bây giờ lại để tâm đến hắn. "Tiểu thư, người lại không ngủ đêm qua ư?" Từ Uyên bước tới trước mặt An Cẩm Tú, vẻ mặt lo lắng vô cùng, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, lỡ như bị bệnh thì phải làm sao?"

"Không đâu." An Cẩm Tú đứng dậy, nói, "Ta đi rửa mặt, chải đầu một phen. Hôm nay chúng ta còn phải đến gặp Tàn lão thái quân đó."

"A..." Từ Uyên vội vàng chuẩn bị y phục cho Tiểu thư ra ngoài.

An Cẩm Tú ngồi trước bàn trang điểm. Dung nhan vốn đẹp như hoa, trong gương lại trở nên tiều tụy. Tuy nàng còn trẻ, nhưng qua một đêm không ngủ, nhan sắc dù có đẹp đến đâu cũng đi xuống rõ rệt.

"Tiểu thư mặc chiếc váy này nhé?" Từ Uyên mang y phục tới cho An Cẩm Tú xem.

An Cẩm Tú nhìn qua. Từ Uyên đang cầm trong tay bộ váy màu đỏ mà Tàn thị từng đưa cho nàng, trên có thêu hoa văn rực rỡ, thậm chí nàng còn từng coi nó như bảo bối.

"Đôi bộ khác đi."

"Tiểu thư?" Từ Uyên ngần ngại. Bộ váy này không lọt vào mắt Tiểu thư từ lúc nào vậy?

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Từ Uyên ngốc dạng, An Cẩm Tú chỉ biết lắc đầu. Nàng đứng dậy, bước tới bên rương tủ quần áo rồi nói, "Gọi người tới, mang nước cho ta rửa mặt."

"Dạ, Tiểu thư." Từ Uyên vội chạy ra ngoài.

Người hầu kẻ hạ trong Tú Các không ít, nhưng từ sau khi sống lại, đối với những kẻ làm việc cho Tàn thị này, An Cẩm Tú sớm đã sinh lòng cảnh giác. Nàng nhìn bộ váy đỏ rực rỡ được Từ Uyên đặt cẩn thận trên bàn mà cảm thấy chói mắt vô cùng. Ở Thuận Triều, chỉ có chính thể và đích nữ được mặc y phục màu đỏ, cho dù là Quý phi được sủng ái nhất trong cung cũng không được phép động đến y phục có màu này. Tàn thị tặng nàng một bộ váy đỏ, ngoại trừ việc để người ngoài biết bà ta đối xử ngang hàng giữa thứ nữ và con gái ruột thịt, đồng thời còn muốn gán ác danh không biết tuân thủ lễ nghĩa cho An Cẩm Tú. Thanh danh của nữ nhân quan trọng đến mức nào? Chỉ trách kiếp trước nàng quá ngu ngốc.

Trong chốc lát, Từ Uyên đã dẫn người hầu tới, mang theo nước ấm và nước súc miệng.

"Tiểu thư mặc bộ này đi." Dương ma ma tới cùng Từ Uyên. Thấy bộ váy đỏ đặt ở trên bàn, bà ta lập tức nở nụ cười với An Cẩm Tú, nói, "Tàn lão thái quân nhất định sẽ rất thích."

"Người muốn hại ta sao?" An Cẩm Tú nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Dương ma ma không kịp thu hồi nét cười cứng đờ trên khuôn mặt đã bị một lời của nàng làm cho ngậy đại.

"Ta chỉ là một Tiểu thư thứ xuất, sao có thể mặc màu đỏ?" An Cẩm Tú lạnh lùng nói, "Mẫu thân mang đến cho ta, chỉ để ta ngắm cho thỏa thích, người cho rằng ta không biết tự lượng sức mình sao?"

Dương ma ma vội vàng tát vào mặt mình. Tàn thị đời nào thích An Cẩm Tú? Đám người hầu như bà ta đều biết rất rõ. Nhưng dù sao đi nữa, Tiểu thư thứ xuất cũng là Tiểu thư. Nếu vì việc này mà An Cẩm Tú ồn ào đến trước mặt Tàn thị, người xui xẻo nhất vẫn là hạ nhân như bà ta.

"Ra ngoài!" An Cẩm Tú xoay người lại.

Dương ma ma không dám nói gì nữa, vội vàng lui ra. Bà ta nhất định phải sớm báo việc này cho Tàn thị mới được.

"Tiểu thư," Từ Uyên đứng yên tại chỗ, chân tay luống cuống, "Ta, ta, Từ Uyên không nghĩ tới điểm này..."

"Trước đây ta cũng không nghĩ tới, thậm chí còn cực kỳ yêu thích bộ váy đó." An Cẩm Tú ngoắc tay, bảo Từ Uyên lại gần sát mình, "Ta không trách người. Người luôn ở bên ta, ta chưa từng chỉ dạy cho người những điều này."

Từ Uyên cảm thấy đầu óc rối rắm vô cùng. Làm sai chuyện vẫn là làm sai chuyện. An Cẩm Tú không trách, nàng ta cũng tự bản thân.

An Cẩm Tú cười, nói, "Qua đây giúp ta rửa mặt chải đầu đi. Không mặc màu đỏ, ta cũng đâu có xấu."

Từ Uyên vội nói, "Tiểu thư mặc gì cũng đẹp hết."

An Cẩm Tú cười. Nàng tự trang điểm cho mình bằng những nét vẽ nhàn nhạt. Đối với một nữ nhân đã trải đời như nàng, thời gian trôi qua mới là người trang điểm tài hoa nhất.

Từ Uyên lấy một bộ váy màu lam nhạt từ trong rương ra cho An Cẩm Tú.

"Bộ này được rồi." An Cẩm Tú không nhìn kỹ bộ váy, chỉ thấy màu sắc nó hợp với mình rồi nên cũng chẳng chọn lựa thêm.

Từ Uyên hầu hạ An Cẩm Tú thay y phục. Nàng ta còn chưa kịp nhìn xem Tiểu thư nhà mình không để tâm tới cách ăn mặc sẽ có dáng vẻ thế nào, tiếng của ma ma đã truyền tới từ bên ngoài cửa.

"Nhị Tiểu thư có ở trong đó không?"

Từ Uyên nghe tiếng của ma ma thì liền nói với An Cẩm Tú, "Tiểu thư, hình như bà ấy là Tiền bà bà ở trong viện của Tú di nương."

"Vào đi." Không đáp lại lời Từ Uyên, An Cẩm Tú liền hô một tiếng ra phía ngoài cửa.

Tiền ma ma bước vào, vẻ mặt lo lắng vô cùng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" An Cẩm Tú vội hỏi.

"Nhị Tiểu thư, Tú di nương bị bệnh."

"Sao đột nhiên lại bị bệnh?"

Tối hôm qua, sau khi tiễn Thái sư về phòng, Tú di nương đứng ngoài cửa rất lâu, rốt cuộc khiến bản thân cảm lạnh. Tiền ma ma không tiện kể nhiều, chỉ nói gọn, "Nhìn dáng vẻ của di nương, dường như là bị nhiễm lạnh."

"Ta qua thăm bà ấy." An Cẩm Tú vội chạy ra ngoài. Lúc này, nàng mặc kệ Tàn lão thái quân gì đó, tới chỗ mẫu thân ruột thịt mới là quan trọng nhất.

Từ Uyên và Tiền ma ma chạy theo sau lưng An Cẩm Tú.

"Đã mời đại phu tới chưa?" An Cẩm Tú vừa đi nhanh vừa hỏi Tiền ma ma.

"Đã báo cho Đại quân gia rồi, không biết ông ấy đi mời đại phu hay chưa," Tiền ma ma đáp.

"Từ Uyên, người đi tìm Đại quân gia một lần nữa," An Cẩm Tú quay đầu lại, nói với tỷ nữ tâm phúc, "Bảo với ông ta rằng, ta nói, phiền ông ta mời đại phu đến xem mạch cho nương ta. Nếu như đợi mãi mà đại phu không đến, ta sẽ tự mình đi tìm phụ thân để nói."

Từ Uyên vội vàng chạy đi.

Tiền ma ma thở dài một hơi nhẹ nhõm. Sau nửa đêm, bà ta phát hiện Tú di nương sốt cao, đến khi trời sáng thì đã sốt đến mức phòng cả tay rồi, xem ra bệnh không nhẹ chút nào. Tiền ma ma có mối quan hệ rất tốt với Tú di nương, một lòng đối đãi chu tử, cho dù Tàn thị có bất tội thì bà ta cũng mặc. Đáng tiếc, Đại quân gia chỉ nhìn sắc mặt Tàn thị, không muốn mời đại phu, mà Tiền ma ma lại không gặp được Thái sư. Bà ta vốn định đi tìm Ngũ thiếu gia An Nguyên Chí, nhưng rồi nghĩ lại, dù sao cũng là mẫu thân bị bệnh, tìm con gái của Tú di nương vẫn tốt hơn. Nhớ lại mấy ngày trước, An Cẩm Tú và chủ tử thân mật, Tiền ma ma vội vàng chạy đến tìm. Bấy giờ thấy An Cẩm Tú khẩn trương lo lắng vì Tú di nương, bà ta liền biết mình đã chạy đến đúng chỗ.

An Cẩm Tú hận không thể phi thân, bay thẳng một đường tới tiểu viện của Tú di nương.

Trong một gian phòng nhỏ, Tú di nương nằm trên giường, sốt cao đến mức bất tỉnh nhân sự.

Tiền ma ma thấy An Cẩm Tú dường như muốn khóc, vội hỏi, "Nhị tiểu thư đừng nôn nóng. Đợi đại phu tới, kê phương thuốc hạ sốt cho di nương uống là ổn rồi."

"Tiền ma ma, " An Cẩm Tú ngồi bên giường Tú di nương, nói, "Bà mang cho ta một thau nước lạnh, ta muốn tắm rửa cho nương, có thể bà ấy sẽ dễ chịu một chút."

Tiền ma ma vội vàng nghe theo.

An Cẩm Tú nắm tay Tú di nương, kêu lên một tiếng, "Nương?"

Tú di nương sốt đến mức đỏ hết cả mặt. Dường như nghe có tiếng người nói chuyện, bà ư ư một tiếng. Sau đó, mặc kệ con gái kêu lớn đến thế nào, bà cũng không còn phản ứng nữa.

Tiền ma ma mang một thau nước lạnh tới, nói với An Cẩm Tú, "Nhị tiểu thư, lão nô phải qua chỗ của hai vị di nương kia, chỗ này..."

"Bà đi đi, " An Cẩm Tú cuộn tay áo lên, tắm nước vào khăn rồi đắp lên trán cho mầu thân, sau đó nói với Tiền ma ma, "Nơi này có ta là được rồi."

Tiền ma ma thở dài, nói, "Vậy thì phiền Nhị tiểu thư chăm sóc cho di nương. Lão nô vốn định đến tìm Ngũ thiếu gia, nhưng rồi nghĩ lại, Nhị tiểu thư tới vẫn tiện hơn, cho nên mới tự ý đến chỗ của tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tỷ đệ ruột thịt

An Cẩm Tú ngồi canh ở giường hơn nửa canh giờ mà đại phu vẫn không đến, chỉ có An Nguyên Chí tới thăm, "Tỷ, nương sao rồi?" Hắn đứng ở đầu giường, thấy mầu thân đã ngất đi vì con sốt liên hồi.

"Đại phu vẫn chưa tới," An Cẩm Tú vô cùng sốt ruột, "Tỷ đã bảo Từ Uyên đi tìm Đại quân gia!"

Lúc này, An Nguyên Chí vẫn còn là một thiếu niên mười ba tuổi. Thấy tỷ tỷ vừa nói vừa khóc nức nở, tay hắn liền nắm chặt lại thành quyền, hung hăng dậm chân một cái, sau đó bước vội ra ngoài.

An Cẩm Tú cả kinh. Nàng lập tức đứng dậy, đuổi theo An Nguyên Chí, hỏi, "Đệ định làm gì?"

An Nguyên Chí nói, "Đại quân gia không mời đại phu, tự đệ sẽ đi mời!"

An Cẩm Tú muốn nói, nếu đệ làm vậy thì sẽ phạm vào quy củ của An phủ mất! Sao có thể lén lút ra ngoài để mời đại phu chữa bệnh cho một di nương? Nhưng rồi khi nghĩ đến mầu thân đang nằm liệt trên giường, nàng cắn răng, hỏi An Nguyên Chí, "Trong người đệ có ngân lượng không?"

Ánh mắt của hắn lập tức trầm xuống, sau đó liền lắc đầu. Hắn chỉ là một thiếu gia thứ xuất, không người hỏi han, tiền tiêu hàng tháng chưa từng được giao đúng hạn, thậm chí còn không đủ. Tháng này, hắn vẫn chưa đi lấy tiền. Nghe tỷ tỷ hỏi, hắn mới sực nhớ ra... ngay cả tiền để mời đại phu đến chữa bệnh mà hắn cũng không có.

An Cẩm Tú lấy chút bạc vụn từ trong tay áo ra, tất cả đều giao cho An Nguyên Chí, "Đệ đi đi, tỷ ở lại đây với nương."

An Nguyên Chí gật đầu liên tục, xoay người, bước ra ngoài.

An Cẩm Tú thấy An Nguyên Chí ra ngoài mới trở về bên giường Tú di nương. Nghe tiếng mầu thân hừ hừ, nàng vội kêu lên, "Nương, nương! Con là Cẩm Tú đây, người tỉnh rồi sao, nương?!"

Tú di nương thần trí mơ hồ. Mắt bà hé mở, thấy có người ngồi trước giường mình nhưng lại không nhận ra đó là An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú vội chạy đến bên chiếc bàn trà, rót một chén nước, mang tới rồi cho Tú di nương uống, miệng không ngừng kêu lên, "Nương, Nguyên Chí đi mời đại phu rồi. Người chờ một chút, đại phu nhất định sẽ tới."

Tú di nương không nghe rõ lời con gái nói. Bà từ từ hai tiếng rồi lại lẩm vào con mê man.

An Cẩm Tú thầm hận đám người hầu trong phủ khi dễ chủ tử. Nàng vốn không lo lắng Tú di nương sẽ không khỏi bệnh, dù sao đi nữa, bà ấy còn có mấy chục năm để hưởng phúc về sau cùng An Nguyên Chí, nhưng bây giờ nàng lại không đành lòng nhìn mầu thân chịu khổ.

Từ Uyên chạy ào vào, vẻ mặt uất ức, nhìn chủ tử rồi rơi nước mắt.

An Cẩm Tú nhìn Từ Uyên rồi lắc nhẹ đầu, nói, "Không trách người. Đừng khóc."

Từ Uyên khóc đỏ hết cả mắt. Nàng ta cùng An Cẩm Tú ngồi canh Tú di nương ở đầu giường, nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư, hôm nay người không qua Tàn phủ sao?"

"Tự khắc cũng sẽ có người nịnh bợ Tàn lão thái quân," An Cẩm Tú lạnh nhạt nói, "Đầu nhất thiết phải là ta."

Từ Uyên lo lắng, nói, "Chỉ sợ phu nhân sẽ trách tiểu thư."

An Cẩm Tú thầm cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm. Giờ phút này, nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện cũ. Kiếp trước, trên đường đến Tàn phủ, An Nguyên Chí đột ngột chạy ra cản kiệu của nàng. Khi đó, ánh mắt của nàng cao hơn đỉnh đầu, nào có thêm nhìn đến người đệ đệ ruột thịt này? Nhớ lại ngày ấy, nàng không hề quan An Nguyên Chí. Sau khi về An phủ rồi, nghe nói An Nguyên Chí bị đánh một trận, sau đó phải quý ở Từ đường.

"Thì ra là thế. " An Cẩm Tú lẩm bầm, ánh mắt nàng rung rung, rốt cuộc không thể nói ra lời. Hóa ra, An Nguyên Chí liều mạng cản lại kiệu nàng là vì mầu thân ruột thịt của nàng bị bệnh. Trong người hắn không có bạc, trên dưới An phủ lại không người hỏi han. Bị đánh, phạt quý, lại thêm việc bị tỷ tỷ

coi thường. An Nguyên Chí đành đi tìm phụ thân. Dựa theo tính cách của hắn, chắc chắn là đã cãi một trận rất lớn với An Thái sư. Sau tất cả, người chịu khổ chỉ có người đệ đệ ruột này của nàng.

"Tiểu thư?" Từ Uyên có cảm giác An Cẩm Tú đang đau lòng, nàng ta liền gọi chủ tử một tiếng.

"Đại quân gia có nề mặt ta rồi chịu gấp người không?" An Cẩm Tú hỏi.

Từ Uyên nói, "Hình như hôm nay có khách tới phủ, Đại quân gia vội lo đi sắp xếp, vốn dĩ không thềm đêm xía tới ta."

Có khách tới? An Cẩm Tú nhủ mảy, thuận miệng hỏi, "Có biết là ai không?"

"Không biết," Từ Uyên lắc đầu, "Người ở tiền viện chẳng thềm để ý tới ta."

"Thôi," An Cẩm Tú lại đổi một lớp khăn khác cho Tú đi nương, "Nguyên Chí đã đi mời đại phu, có lẽ cũng sắp tới rồi."

Từ Uyên thay An Cẩm Tú cho Tú đi nương uống nước. Lúc này bị mắng ở tiền viện, nàng ta nghe được mấy lời kỳ quái, nhưng rồi lại quyết định giấu Tiểu thư.

Chủ tớ hai người luân phiên nhau chăm sóc, cố gắng giúp Tú đi nương dễ chịu một chút.

Không bao lâu, An Nguyên Chí đã mời được đại phu đến.

An Cẩm Tú và Từ Uyên đích thân chuyển tấm bình phong ra chắn trước giường. Đại phu đứng cách bình phong, bắt mạch cho Tú đi nương thông qua mấy sợi dây. (Tuyệt – Sao giống Tôn Ngộ Không quá vậy ~~~)

Đại phu xem mạch xong thì nói với An Nguyên Chí, rằng Tú đi nương chỉ bị nhiễm lạnh, sau khi uống thuốc, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏe lại.

An Nguyên Chí đứng trước mặt đại phu và An Cẩm Tú ngồi cách một tấm bình phong đều nói tạ ơn.

"Không sao rồi." An Nguyên Chí dẫn đại phu ra ngoài sắc thuốc. An Cẩm Tú ngồi bên cạnh Tú đi nương, nhỏ giọng nói, "Nương, uống thuốc rồi sẽ khỏe lại ngay."

An Nguyên Chí tiến bước đại phu, cầm phương thuốc rồi ra ngoài mua, sau khi trở về lại bảo Tiền ma ma nhóm một bếp lò nhỏ ở dưới mái hiên bên ngoài gian phòng, đích thân hân ngồi đó sắc thuốc cho mẫu thân.

Lúc bước ra, An Cẩm Tú trông thấy khuôn mặt đệ đệ dính đầy tro bụi, ngay cả tóc cũng phủ một mảng màu xám. Tay của hắn cầm chiếc quạt ba tiêu, không ngừng quạt lửa. An Cẩm Tú gọi một tiếng, "Nguyên Chí."

An Nguyên Chí quay đầu, nhìn An Cẩm Tú một cái, nói, "Tỷ vào trong đi. Ở đây nhiều bụi lắm, coi chừng sặc đó."

An Cẩm Tú bước lên phía trước, ngồi chồm hổm xuống, dùng khăn lau đi vết bụi bám trên mặt đệ đệ.

An Nguyên Chí bị nàng đụng vào mặt liền phát hoảng.

"Đệ là đệ đệ ruột của tỷ, còn sợ cái gì?" An Cẩm Tú nói, "Đệ thường xuyên nhóm bếp ư?"

An Nguyên Chí không trốn tránh gì cả, gật đầu.

"Trong phủ cất xén phần cơm của đệ?" An Cẩm Tú lại hỏi.

An Nguyên Chí khẽ nhếch miệng, nói, "Trong phủ ăn cơm trễ, đệ là người tập võ, dễ bị đói lắm."

An Cẩm Tú dờ hết cả người, trong lòng thềm khó chịu, hơn nửa ngày mới đè nén được cơn tức này.

An Nguyên Chí dường như nhận ra cái gì đó. Hắn nhìn tỷ tỷ, nói, "Dù sao thì đệ cũng không đọc sách bằng mấy người Đại ca."

"Tập võ thì có gì không tốt?," An Cẩm Tú nói, "Đệ thích thì cứ luyện võ đi."

An Nguyên Chí sùng sốt, "Tỷ, tỷ không phản đối sao?"

"Tỷ là thân nữ nhi, chẳng làm được chuyện gì," An Cẩm Tú cười khổ, nói, "Đệ là người duy nhất mà nương có thể trông cậy vào, tông quân cũng là một con đường để đi, sao tỷ lại ngăn cản đệ? Chỉ là con đường này đi không dễ dàng, phải chịu rất nhiều nguy hiểm, trong lòng tỷ cũng không dễ chịu..." Nói đến đây, nỗi bi ai bất giác trào dâng. An Nguyên Chí rời nhà tông quân khi mới có mười bốn tuổi, phải trải qua biết bao đau khổ, vậy mà người tỷ tỷ ruột như nàng lại chẳng hề biết chuyện gì.

"Tuy rằng không dễ dàng để đi con đường đó, nhưng cũng mạnh hơn so với ở trong phủ này." An Nguyên Chí thấy An Cẩm Tú không hề khinh thường việc hắn tập võ, trong lòng hắn lại càng cảm thấy thân thiết với nàng hơn một chút, "Ngày sau tỷ gả đến Thượng Quan gia, với tiền đồ của đệ, ít nhất cũng có thể chăm sóc tỷ được rồi."

An Cẩm Tú lau nước mắt. Đệ đệ ngọc của nàng. Mấy ngày qua, nàng đối xử với hắn quá tốt, khiến hắn quên đi chuyện mười mấy năm qua bị khi dễ, trong mắt hắn không còn những ngày tháng phải khát khao sinh tồn kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tỷ đệ gần gũi

Sắc xong thuốc, An Cẩm Tú tự mình đốt thuốc cho Tú di nương uống. Sau khoảng nửa canh giờ, Tú di nương bắt đầu đỏ mặt, người cũng tỉnh táo một chút.

"Nương," An Cẩm Tú liền gọi Tú di nương vài tiếng.

"Ừm, Cẩm Tú?" Tú di nương bị bệnh mới tỉnh vừa thấy mặt người, không tiếp tục gọi An Cẩm Tú là Nhị tiểu thư, mà theo bản năng, gọi An Cẩm Tú một tiếng Cẩm Tú.

"Dạ." An Cẩm Tú lên tiếng, nói với Tú di nương: "Nương, Nguyên Chí."

"Nguyên Chí?"

"Nương," An Nguyên Chí ở ngoài bình phong nghe thấy Tú di nương gọi mình, vội đáp.

"Ta, ta bị sao vậy?" Tú di nương còn không hiểu mình xảy ra chuyện gì.

An Cẩm Tú vừa sai Từ Uyên đi lấy nước ấm ra, vừa cười nói với Tú di nương: "Nương, tối qua nương đã chán à? Sao lại bị phong hàn? Vì trong phòng quá lạnh à?"

"Ta bị bệnh?" Tú di nương tỉnh táo lại chỉ trong giây lát, thấy rõ An Cẩm Tú đang ngồi trên giường mình, lại nhìn chăm chăm An Cẩm Tú hồi lâu, mới tin tưởng cô gái này thật sự là An Cẩm Tú, "Nhị tiểu thư, sao có thể để người chăm sóc đây.." Tú di nương nói xong muốn đứng dậy.

An Cẩm Tú vội giữ mẫu thân mình, nói: "Nương bị bệnh, con có thể không tới sao?"

Lúc này Từ Uyên mang nước ấm vào, thấy Tú di nương tỉnh, cũng hoan hỉ nói: "Di nương tỉnh rồi, tốt quá, tiểu thư và Ngũ thiếu gia đã chăm sóc cho di nương tới trưa đó."

An Cẩm Tú không để Tú di nương nói tiếp, chính nàng cũng chẳng nhiều lời, cùng Từ Uyên đỡ Tú di nương dậy.

An Nguyên Chí thấy không giúp được gì, liền rời bình phong, "Con đi xem cháo trên lò được chưa." dứt lời thì ra ngoài.

Tú di nương nhỏ giọng nói với An Cẩm Tú: "Ngũ thiếu gia xem cháo gì thế?"

An Cẩm Tú đáp: "Sáng nay nương chưa ăn gì, Nguyên Chí đã dựng một cái bếp ở hành lang, nấu cho nương ít cháo ăn cảm hơi."

"Vậy sao được?" Tú di nương nghe xong, nước mắt thiếu chút nữa lăn xuống, vội vã khuyên: "Một thiếu gia như cậu ấy sao có thể làm chuyện như vậy được? Nếu để người trong phủ biết, đều sẽ cười nhạo cậu!"

An Cẩm Tú nói: "Vậy con ra xem nhé."

Tú di nương càng nóng nảy, "Không được" bà kéo tay An Cẩm Tú bảo: "Người là tiểu thư, không thể làm mấy chuyện này! Không được đâu!"

Từ Uyên thấy hai mẫu tử đang tranh giành, nhanh chóng chạy ra ngoài, nói: "Vậy nô tì đi trông, hôm nay nhất định sẽ cho di nương ném thử tay nghề của Từ Uyên."

"Không nhận nổi." Không biết lúc này Tú di nương nhớ ra chuyện gì, buồn bã nói với An Cẩm Tú: "Người sao có thể hắt hủ ta chứ? Đều là tiểu thư thiếu gia trong phủ, là ta hại hai người rồi."

"Nương nói gì thế?" An Cẩm Tú đỡ Tú di nương nằm xuống, cười nói: "Không có nương, con và Nguyên Chí còn chẳng có cơ hội làm người, nữ nhi còn muốn dập đầu tạ ơn người đây này."

Tú di nương thở dài một hơi.

"Nương!" An Cẩm Tú bỏ qua lí do nàng tự làm vương mình kiếp trước, ôn ôn gọi Tú di nương.

Tú di nương cười miễn cưỡng, không cười thì làm thế nào? Khóc trước mặt nữ nhi ư?

"Nương cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần đi." An Cẩm Tú an ủi Tú di nương: "Sau này Nguyên Chí nhất định sẽ có tiền đồ rộng mở, ngày lành của nương còn dài lắm."

Tú di nương thở dài: "Chỉ cần người và Nguyên Chí sống tốt là được, di nương không cầu mong gì hơn. Nhị tiểu thư, người đến chỗ di nương, phu nhân không nói gì sao?"

"Không ạ." An Cẩm Tú biết rõ Tú di nương sợ cái gì, sợ sau này Tần thị giận nàng, động tay chân vào hôn sự của nàng, khiến thứ nữ như nàng không có thể diện khi xuất giá. Song, hiện giờ An Cẩm Tú chẳng quan tâm cái gì là thể diện nữa, kiếp trước nàng là ả đàn bà độc ác dám dâng "vang danh" thiên hạ, thì sao? Đã đi qua đường hoàng tuyền, nàng nhận ra, mình đối xử tốt với người khác thì mới nhận được họ tốt lại. "Nương..." An Cẩm Tú nói với Tú di nương: "Phu nhân đặt sự chú ý lên người con được bao nhiêu chứ, hôn sự cũng định rồi, chỉ cần chờ xuất giá là được."

Tú di nương kéo tay An Cẩm Tú, đang định nói chuyện thì Từ Uyên chạy vào, trực tiếp chạy tới trước mặt An Cẩm Tú, nói: "Tiểu thư, bên ngoài có ma ma quản sự tìm người."

An Cẩm Tú muốn hỏi ma ma nào tìm nàng, nhưng khi thấy Từ Uyên nháy mắt với mình, trong lòng gấp gáp, có lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện? An Cẩm Tú vội đứng dậy, nói với Tú di nương: "Nương đang bệnh, đừng để người ngoài vào, con ra xem có chuyện gì."

"Được." Tú di nương dĩ nhiên sẽ không ngăn cản An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú đi trước, Từ Uyên theo sau, hai người nối đuôi nhau ra ngoài.

"Nguyên Chí đâu rồi?" Chỉ thấy nồi cháu còn trên lò trong hành lang, An Cẩm Tú nhìn lướt qua tiểu viện một lượt, không thấy An Nguyên Chí lẽ ra nên phụ trách nấu cháo đâu.

"Đại quân gia mang người tới, đưa Ngũ thiếu gia đi rồi ạ." Lúc này Từ Uyên mới cuống quýt kể cho An Cẩm Tú: "Nói là phu nhân biết chuyện Ngũ thiếu gia tự mời đại phu ở ngoài, muốn tìm Ngũ thiếu gia hỏi han một chút!"

Trong lòng An Cẩm Tú lập tức nghẹn lại, "Bọn họ bắt Nguyên Chí đi rồi?"

"Ngũ thiếu gia tự đi theo họ, bảo là không muốn kinh động di nương."

"Nhị tiểu thư..." Tiền ma ma nghe được tiếng gió chạy đến, thấy An Cẩm Tú đứng trong viện, vội hô: "Có chuyện không ổn rồi!"

"Không sao" An Cẩm Tú nhìn Tiền ma ma cười cười, "Để ta đi xem, người chăm sóc di nương hộ ta nhé." An Cẩm Tú dứt lời thì cời vòng tay đang đeo trên xuống, nhét vào tay Tiền ma ma, "Cầm lấy đi, hôm nay phải đa tạ bà rồi, là một chút lòng cảm ơn của ta thôi."

Tiền ma ma vội tỏ lời cảm ơn, vòng tay bạc này là một vật tốt, tấm lòng này của An nhị tiểu thư, cũng khá lớn.

"Đừng nói chuyện Ngũ thiếu gia cho di nương." An Cẩm Tú vốn định đi, nghĩ đi nghĩ lại vẫn dặn dò Tiền ma ma một tiếng.

"Dạ." Tiền ma ma vội đáp.

Lúc này An Cẩm Tú mới vội vàng mang Từ Uyên rời tiểu viện, "Đại quân gia đưa Ngũ thiếu gia đi đâu? Phòng lớn ư?"

"Dạ." Từ Uyên nói: "Nô tì nghe đại quân gia nói, Thái sư chờ Ngũ thiếu gia ở phòng lớn."

An Cẩm Tú sợ An Nguyên Chí lại giống kiếp trước, nóng nảy ầm ĩ một trận với Thái sư, vậy người bị thiệt chỉ có thể là đệ đệ. An Cẩm Tú hận không thể chạy một mạch tới phòng lớn, nhưng phần đông hạ nhân, đầy tớ già trong phủ đều là tai mắt của người khác, nàng muốn chạy cũng không thể, nữ tử cười không được lộ răng, đi không lộ chân, những quy tắc rườm rà này khiến An Cẩm Tú chỉ muốn chửi một tiếng chó má, nhưng nàng thật sự không thể mắng, càng không thể làm trái với nữ tắc đã có từ xưa.

Một đường nóng vội lại phải bước đi chậm chạp khoan thai, đợi tới khi An Cẩm Tú tới phòng lớn, hỏi hạ nhân mới biết An Nguyên Chí không bị đưa tới đây, mà bị mang tới hậu hoa viên trong phủ.

"Nay Thái sư có trong phủ không?" Trước khi đuổi tới hậu hoa viên, An Cẩm Tú nghĩ xa hơn, hỏi hạ nhân nọ.

"Dạ bẩm Nhị tiểu thư, từ sáng sớm Thái sư đã ra ngoài rồi ạ." Người nọ bẩm.

An Cẩm Tú quay người tức thì chạy tới hậu hoa viên, An Thái sư không ở đây, vậy chắc chắn Tần thị muốn gây phiền toái cho họ, bà ta hận tỷ đệ nàng thấu xương tủy, chuyện hôm nay sợ là gian nan.

"Tiểu thư," Từ Uyên gọi An Cẩm Tú.

"Sao thế?" An Cẩm Tú hỏi.

"Hậu hoa viên lớn nhường ấy, người phải hỏi chỗ cụ thể chứ." Từ Uyên nói.

An Nguyên Chí bị mang đến đâu?

Sau khi hỏi thăm, An Cẩm Tú mới biết An Nguyên Chí bị Tần thị hạ lệnh dẫn tới phòng khách nhỏ ở phía tây hậu hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Gia hình của An phủ

Edit: Preiya

An Cẩm Tú vội vàng chạy tới Tiêu Hoa sảnh, người thị vệ Tiêu Hoa Sảnh do ngoại gia (bên nhà ngoại Tần thị) được ra lệnh không cho An Cẩm Tú vào, nói là phu nhân có lệnh, người trong phủ không ai được gặp An Nguyên Chí, "Cút ngay!" An Cẩm Tú giận dữ khiển trách một tiếng, rồi cất bước đi vào trong, người do ngoại gia phân phó cũng không dám ra tay chạm vào nàng.

Quả thật nhóm thị vệ không dám chạm vào An Cẩm Tú, từng bước một lui về sau, sau cùng bị An Cẩm Tú bức lui vào trong cùng của Tiêu Hoa sảnh.

"Tỷ?" An Nguyên Chí trong phòng khách đã nghe thấy tiếng tranh cãi của An Cẩm Tú và nhóm thị vệ, thấy An Cẩm Tú đã vào đến sảnh liền vội vàng gọi nàng một tiếng. Một đại tiểu thư của gia tộc đi tranh cãi cùng với nam bộc, nếu việc này bị truyền ra, vị tỷ tỷ này của hắn còn muốn thanh danh hay không đây?

An Cẩm Tú nhìn thấy An Nguyên Chí, bỗng trước mắt nàng biến thành một màu đen, cũng may được Từ Uyên đứng phía sau đỡ lấy.

"Tỷ", An Nguyên Chí nói với An Cẩm Tú: "Người mau trở về đi, không cần phải đến chỗ này."

Hai tay của An Nguyên Chí bị trói sau lưng, cả người quỳ trên đồng đá vụn, hai đầu gối cũng bị trói lại, muốn đứng lên cũng không đứng nổi.

An Cẩm Tú giận đến phát run, nàng nhìn đồng đá vụn sắc nhọn, An Nguyên Chí quỳ trên đó, có khác gì quỳ trên hàng đinh đâu? Một cái thấy máu, một cái không thấy máu sao?

"Nhị tiểu thư", Hai ma ma già đi tới trước mặt của An Cẩm Tú và cúi người thi lễ với nàng, biết rõ còn có hỏi: "Sao người lại đến đây? Phu nhân đã phân phó, nơi này không thể để cho người vào."

"Không thể cho người vào ư?" An Cẩm Tú lạnh lùng nói: "Vậy các người là người hay là quỳ?"

Ngày thường, hai lão bà đều là quân gia thân tín của Tần thị, những kẻ nịnh bợ Tần thị này đều khinh thường An Cẩm Tú, nghe nàng nói vậy, liền cười lạnh nói: "Nhị tiểu thư có tức giận cũng không cần phát giận với chúng nô tỳ, đây là mệnh lệnh của phu nhân."

"Tránh ra." An Cẩm Tú bảo hai vị lão bà nhường đường cho mình.

Hai lão bà mở miệng gọi phu nhân, mượn Tần thị để trấn áp An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú nâng tay lên vung hai bạt tai, kiếp trước nàng giúp Ngũ hoàng tử đoạt người trong thiên hạ, ngay cả giết người còn không sợ, chẳng lẽ nàng sợ đánh người sao? Hai cái bạt tai này dùng hết lực để đánh ra, tiếng vang khiến mọi người trong phòng khách đều nghe thấy.

Trong hai ma ma có một người đã trúng một cái tát của An Cẩm Tú, bị choáng váng, đứng đó nửa ngày cũng không động đậy.

An Cẩm Tú liền đẩy hai ma ma già này ra, chạy nhanh vài bước tới trước mặt của An Nguyên Chí. "Đệ sao rồi?" An Cẩm Tú vừa hỏi An Nguyên Chí vừa ngồi xổm xuống, kéo sợi dây thừng trói hắn. Dây thừng buộc quá chặt, dường như hợp thành một vớ quần áo siết vào trong da thịt của hắn, nàng kéo vài cái nhưng cũng không thể tháo bỏ được dây thừng.

"Làm sao sống tiếp nữa đây!" Hai người quân gia hỏi phục lại thần trí, sau đó liền ngã vật xuống đất kêu khóc, các bà sợ Tần Thị, cũng không sợ An Cẩm Tú.

"Tỷ", An Nguyên Chí sốt ruột, việc này sẽ gây nháo rất lớn, "Tỷ trở về với nương là được rồi, đệ quỳ một chút cũng không sao đâu."

"Có tỷ ở đây, tỷ sẽ không để đệ chịu thiệt thòi." An Cẩm Tú không thèm để ý tới hai lão bà đang kêu khóc không ngừng, lúc này nàng chỉ lo cho An Nguyên Chí, "Chân đệ có đau không?"

"Đệ không sao." An Nguyên Chí nói.

An Cẩm Tú cũng không quản đến lễ tắc nam nữ gì, bèn vén áo bào của An Nguyên Chí lên, vừa liếc mắt đã nhìn thấy hai đầu gối của hắn ướt đầm máu khiến quần bị ướt sũng, hai dòng máu đỏ tươi chảy xuống, dường như muốn rút hết máu trong lòng An Cẩm Tú. Đột nhiên nàng quay đầu lại, nhìn hết những người đang đứng trong phòng khách, từng người từng người một, giống như muốn nhớ kỹ bộ dáng của những người này.

Nhóm gia nhân mặc dù là nam nhân nhưng vẫn bị ánh mắt oán độc của An Cẩm Tú làm cho sợ hãi, bất tri bất giác liền lùi ra phía sau mấy bước.

Từ Uyên chạy tới, giúp đỡ An Cẩm Tú dìu An Nguyên Chí ngồi xuống ghế dựa.

“Ta đi mời đại phu cho đệ.” An Cẩm Tú giết người cũng dám nhưng lại không dám chạm tay vào vết thương trên đầu gối của An Nguyên Chí, bèn nhẹ giọng nói với hắn: “Đề Từ Uyên trở về dọn dẹp phòng cho đệ trước.”

“Nhị tiểu thư”, hai lão bà kia khóc hô một trận xong, thấy An Cẩm Tú không để ý tới liền bò dậy khỏi mặt đất, một người trong số đó nói với nàng: “Tự ý mời đại phu là làm trái với quy tắc trong phủ.”

“Vậy thì sao?” An Cẩm Tú nói: “Sao các người lại nín khóc? Ta chính là làm trái với quy củ, cũng không tới phiên hai ma ma già các người tới quản ta!”

Hai ma ma nhất thời nghẹn họng, lời nói này, có còn là tiểu thư của quý phủ không đây?

“Chúng ta đi!” An Cẩm Tú đỡ An Nguyên Chí muốn rời đi.

“Các người muốn bị phu nhân đánh chết hay sao?” Hai ma ma già thấy An Cẩm Tú và An Nguyên Chí sắp rời đi, liền vội vàng cao giọng với nhóm gia bộc: “Còn không mời Nhị tiểu thư và Ngũ thiếu gia dừng bước!”

An Cẩm Tú nhìn đám gia bộc đang đứng chặn cửa, tức giận đến nỗi bàn tay đang đỡ An Nguyên Chí cũng run run, không lẽ bọn gia nhân kia là con mà thấy mẫu thân đang bệnh cũng không đi mời đại phu sao, không lẽ tự bọn chúng có thể chữa khỏi ư?

An Nguyên Chí nhìn thấy An Cẩm Tú tức giận đến mức tay run lên, lửa giận trong lòng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, bèn mắng một câu “Cầu nó tài!” rồi muốn tiến lên động thủ.

“Nguyên Chí.” An Cẩm Tú kéo tay Nguyên Chí lại.

Hai ma ma già còn đang sợ hãi rằng An Nguyên Chí sẽ xông lên đánh bọn họ thật, khi nhìn thấy An Cẩm Tú ngăn An Nguyên Chí lại, còn tưởng là nàng sợ Tần Thị, biểu cảm trên mặt lập tức cao ngạo trở lại, nói với An Cẩm Tú: “Vẫn là Nhị tiểu thư hiểu chuyện, trong phủ này, không thể không tuân thủ theo quy củ được.”

An Cẩm Tú vỗ vai trấn an An Nguyên Chí, sau đó cười lạnh nói: “Đệ là thiếu gia của An Phủ lại động thủ với hai ma ma già, chuyện này truyền ra ngoài không phải sẽ bị người ta chê cười sao? Ta đi tìm chủ tử của bọn họ, Nguyên Chí, đệ ở đây chờ ta.”

An Nguyên Chí còn chưa kịp nói chuyện thì thấy An Cẩm Tú đã đi rồi, bèn vội vàng kêu lên: “Tỷ, tỷ đi tìm phu nhân cũng vô dụng thôi!”

“Hữu dụng hay vô dụng, phải tìm mới biết được.” An Cẩm Tú nói xong đã đi ra khỏi cửa. nhóm gia bộc cũng tự giác tránh ra, “Nguyên Chí, đệ không cần động thủ với những người này, không đáng, nghe tỷ nói đi.”

An Nguyên Chí cũng muốn đi ra ngoài nhưng nhóm gia bộc đã chặn kín cổng lại, hắn xoay người lại nói với Từ Uyên: “Người đi xem tỷ ta đi, đừng để tỷ ấy náo loạn!” Không hổ là tỷ đệ ruột thịt, tuy xa cách mười mấy năm nhưng lúc này, An Nguyên Chí cảm thấy tỷ tỷ song sinh của mình muốn đi tìm Tần thị để gây chuyện.

Từ Uyên vội vàng để lại áo ngoài, sau đó đuổi theo An Cẩm Tú.

Hai ma ma già cũng muốn đi ra ngoài, đây là cơ hội tốt để trả thù An nhị tiểu thư, mới vừa rồi các bà đã ăn hai cái bạt tai, cũng không thể chịu đựng oan uổng được, đã hầu hạ trong phủ nhiều năm như vậy, còn chưa có người nào từng đánh vào mặt các bà đâu.

An Nguyên Chí ngồi trong phòng khách gấp đến nỗi muốn xoay vòng vòng, nhưng hắn cũng biết, nếu như hôm nay hắn xông ra khỏi cửa thì sự việc hôm nay sẽ đến tai An thái sư, hắn bị trị tội cũng không sao, cũng không thể để An Cẩm Tú bị trị tội cùng hắn được. Về sau An Nguyên Chí sẽ quyết tâm trở thành một người uy phong lẫm liệt, hy vọng sẽ trở thành một tướng quân lập nhiều công lao cho triều đình, nhưng hiện tại hắn chỉ là một thiếu gia mười mấy tuổi, còn chưa có đủ tâm cơ và quả quyết, An Nguyên Chí cũng không biết bản thân mình nên làm cái gì bây giờ.

Trước tiên, An Cẩm Tú hỏi thăm xem An Nguyên Chí bị nhốt ở nơi nào, sau đó cũng thuận tiện hỏi thăm xem Tần thị đang ở đâu, nàng mới biết được giờ này Tần Thị đang tiếp đãi khách trong vườn hoa ở hậu hoa viên.

Từ Uyên đã đuổi theo phía sau An Cẩm Tú, sợ hãi nói: “Tiểu thư, chúng ta đi gặp phu nhân thật sao?”

“Không có gì phải sợ.” An Cẩm Tú nói, Tần thị luôn đeo mặt nạ một thê tử hiền từ thiện lương, nàng muốn nhìn xem, trước mặt khách, Tần thị sẽ giải quyết việc này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hương sen dưới ánh trăng

edit: tuyền xù

An Cẩm Tú gần như là vọt vào bên trong Hương Viên, sau đó nàng đã nhìn thấy Tam tiểu thư trong phủ, An Cẩm Khúc đang ngồi trên ghế tròn nhảy dựng lên, vẻ mặt trên khuôn mặt kia đúng là đang bối rối.

"Cẩm Tú?" Tần thị cũng không nghĩ tới An Cẩm Tú sẽ không có lễ nghi thông báo liền xông vào trong viện, sau đó lại càng hoảng sợ, vừa hận đám tôi tớ ngoài viện, thậm chí ngay cả một tiểu thư trong phủ cũng không ngăn được. Tần thị đã quên, đám tôi tớ ngoài cửa vừa gan lớn, lại có bản lĩnh, sao thật sự lại dám đánh nhau với tiểu thư trong phủ?

An Cẩm Tú nhìn về phía Tần thị, đồng thời cũng nhìn thấy đương kim phu nhân Chu Tướng Quốc Hà thị. Tướng Quốc phu nhân, ánh mắt An Cẩm Tú giật giật, cái này thật đúng là để cho Tướng Quốc phu nhân nhìn thấy con dâu tương lai thật gần một lần. Ở kiếp trước, Tướng Quốc Chu Hiểu Trung đi theo thái tử, sau đó Hà thị này chết ở trong tay nàng, trong đầu An Cẩm Tú xuất hiện bộ dáng Chu thị treo cổ tự tử ở kiếp trước, vội vàng cúi đầu xuống, An Cẩm Tú có chút thất thần.

"Người này là Nhị tiểu thư trong phủ?" Phu nhân Hà thị cũng là xuất thân đại tộc, nắm viện tướng phủ trong tay, khí độ làm người cũng là phi phàm, sững sờ chỉ một lát sau, Tần thị liền cười nói: "Đều là nghe nói An nhị tiểu thư là một mỹ nhân, hôm nay khi nhìn thấy diện mạo chân chính rồi, muội tử người thật đúng là phúc khí tốt."

"Vị này chính là phu nhân tướng quốc, người còn không qua đây bái kiến?" Trong lòng Tần thị dâng lên lửa giận, nhưng trên mặt vẫn mang theo nét cười, nói với An Cẩm Tú: "Người nha đầu kia làm sao lại chạy vào như vậy hả? Lại để cho người chê cười!"

An Cẩm Tú phục hồi tinh thần, lúc đến gần Hà thị phu nhân, trong lòng lại gấp gáp, nàng cũng thấp người xuống thi lễ với Hà thị phu nhân một cái.

Hà thị phu nhân ngồi thẳng đờ An Cẩm Tú một cái, cười nói: "Đứng lên đi, bộ dáng này thật đúng là tốt, nếu chưa đính hôn, ta thật đúng là muốn lòng tham một chút đây này."

An Cẩm Khúc đứng tại chỗ liền đen mặt, tướng phủ có bốn vị công tử, nghe lời này của Tướng Quốc phu nhân, nếu An Cẩm Tú chưa đính hôn, nàng muốn An Cẩm Tú cũng làm con dâu của mình? Tần thị là nhân vật lão luyện thành tinh, tự nhiên nghe ra Hà thị đây là lời nói khách khí, chẳng qua là An Cẩm Khúc lại nghe không hiểu, lập tức liền mở miệng nói: "Nhị tỷ vì việc hôn nhân của mình còn trở về khóc qua vài lần, nếu bá mẫu nếu sớm qua đây một chút thì tốt rồi, Nhị tỷ ta cũng không cần trở về khóc nhiều như vậy."

Hà thị phu nhân nghe xong lời này của An Cẩm Khúc, vẻ tươi cười trên mặt trầm xuống, nhưng lại qua rất nhanh, mỉm cười.

Tần thị lại hận không thể tiến lên xé miệng An Cẩm Khúc, nàng vì nàng cầu vị trí con dâu trưởng tướng phủ, vậy mà lúc này ám phúng tỷ tỷ mình tại trước mặt khách nhân, một đứa thứ xuất tỷ tỷ được nuôi dưới danh nghĩa của mình, sao cầu được vị trí con dâu trưởng tướng phủ? "Nha đầu kia tâm thẳng miệng thẳng, thật ra cũng không có ý xấu." Tần thị miễn cưỡng giảng hòa vì nữ nhi của mình, nói với Hà thị: "Về sau ta còn phải giáo nàng! Nhi nữ đều là khoán nợ!"

Trong nội tâm An Cẩm Tú cười lạnh, lại tái nhợt nghiêm mặt, cũng cười nói: "Chúng quy cuối cùng ta sẽ khóc qua vài lần như vậy, Tam tiểu thư cũng đều đã nhìn thấy toàn bộ, ta biết rõ Tam tiểu thư là hảo tâm."

Tần thị nhìn qua An Cẩm Tú nói: "Hôm nay người đây là làm sao vậy? Sao lại gọi Tam muội người là Tam tiểu thư?"

"Nàng vốn phải gọi ta một tiếng Tam tiểu thư," An Cẩm Khúc bị một tiếng gọi Tam tiểu thư này của An Cẩm Tú, rất có cảm giác đắc thắng, chuyện trong phủ Tam tiểu thư con vợ cả không bằng Nhị tiểu thư thứ xuất này, không biết được bao nhiêu người đã từng nói qua lời này, hôm nay An Cẩm Khúc đã nhận ra một cảm nhận sâu sắc, thì ra An Cẩm Tú cũng biết tuân thủ quy củ dòng chính thứ trước mặt Tướng Quốc phu nhân.

Tần thị nhắm mắt lại, cái cửa hôn sự này khó khăn lắm nàng mới vừa ý muốn hủy bỏ.

Trên mặt Hà thị phu nhân mang theo ý cười, nhưng trong lòng lại suy nghĩ về lời bà mỗi từng nói qua với nàng. An phủ Tam tiểu thư là một người rộng lượng, đối với tỷ tỷ và đệ đệ thứ xuất đều là thành tâm đối đãi, bất quá hiện tại xem ra Nhị tiểu thư thứ xuất này, còn không biết ngày bình thường đã chịu bao nhiêu tức giận của vị Tam tiểu thư con vợ cả này rồi, xem ra trước đó bà mỗi đã thu không ít chỗ tốt từ Tần thị, và đây miệng nàng toàn lời nói bậy.

"Người tìm nương có chuyện gì?" Tần thị thầm nghĩ muốn đuổi An Cẩm Tú đi, nàng phải nghĩ ra biện pháp thật tốt để kéo tâm tư Hà thị về, "Nếu là sự tình trong phủ, cũng đừng nói với nương, khách quý đang ở đây, lúc này nương không có tâm tư quản lý sự tình trong phủ."

Hà thị cười cười.

An Cẩm Tú do dự một chút, thật sự phải náo một trận trước mặt Tướng Quốc phu nhân sao? Bản thân mình náo một trận có thể mang đến phiền toái cho An Nguyên Chí không?

Ngay lúc An Cẩm Tú còn đang do dự cái này cái kia, Từ Uyên ở sau lưng An Cẩm Tú lôi kéo ống tay áo của nàng. An Cẩm Tú theo ý Từ Uyên bảo nhìn sang, chỉ thấy trên một cái kệ nhỏ, bất chợt hiện lên một bức thêu phẩm của nàng. Lúc này An Cẩm Tú đã hiểu rõ, vì sao Tần thị muốn an bài nàng hôm nay đi Tần phủ thành an, không phải là vì muốn cho thứ nữ như nàng thêm chút thể diện, mà là vì cảm thêu phẩm của nàng bổ sung làm thêu phẩm của An Cẩm Khúc, lại để cho Tướng Quốc phu nhân biết rõ con dâu tương lai của mình, là khéo tay cỡ nào, là một khuê tú hào phú hiếm có cỡ nào.

Thì ra là thế, An Cẩm Tú cúi đầu cười lạnh, Tần thị làm việc cẩn thận, cầu vạn toàn, còn có cái gì có thể so với An Cẩm Tú nàng không ở trong phủ, có thể làm cho hai mẹ con Tần thị và An Cẩm Khúc này, không một chút sơ hở nào diễn xuất hết màn diễn này? Cái gọi là phu nhân đại tộc, quý nữ con vey cả, cũng không hơn gì cái này.

"Không có chuyện gì thì người liền lui ra đi," Tần thị thấy An Cẩm Tú nhìn về phía thêu phẩm, trong nội tâm cũng khó chịu, nếu không phải là thủ công của An Cẩm Khúc làm không nên hình nên dạng, nàng cần gì phải ra hạ sách này?

"Nương, ngài có thể bỏ qua cho Nguyên Chỉ?" Lúc này An Cẩm Tú mới mở miệng hỏi.

"Người đi xử lý đi," Tần thị nói.

An Cẩm Tú vội vàng lên tiếng đáp dạ, quay người rời đi, rồi lại nhìn thấy An Cẩm Khúc đang âm trầm nhìn mình, An Cẩm Tú đột nhiên lại nói với An Cẩm Khúc một câu: "Thủ công của Tam tiểu thư thật là tốt, không biết có thể nói ra thêu phẩm này thêu như thế nào không?"

An Cẩm Khúc không nhìn thấy Tần thị đang khó chịu, nếu không phải là Tần thị bức nàng, nàng mới không muốn dính lấy hào quang của An Cẩm Tú nàng, "Chẳng qua chỉ là hoa sen," An Cẩm Khúc nói: "Tỷ tỷ còn muốn hỏi gì không?"

An Cẩm Tú nói: "Thêu phẩm này không nổi danh?"

An Cẩm Khúc muốn nói hoa sen, đột nhiên lại dừng lại, thêu phẩm này không chỉ gọi là hoa sen, mẫu thân đã từng nói qua với nàng một lần, nhưng lúc này An Cẩm Khúc nghĩ không ra.

An Cẩm Tú chỉ là thoáng thăm dò một chút, không nghĩ tới An Cẩm Khúc nhỏ nhắn xinh xắn này thật sự nói không ra được tên vật phẩm thêu, một người không đầu óc như vậy, thế nào lại sinh ra từ trong bụng Tần thị?

"Cẩm Tú, không có chuyện gì thì người liền lui ra đi." Tần thị đang ngồi trên ghế ở bên trong, cố nén không phá nát sự bình tĩnh trên mặt, trong lòng vừa nể An Cẩm Khúc, cũng vừa hận An Cẩm Tú.

Lúc này Hà thị phu nhân lại mở miệng nói: "An nhị tiểu thư, người biết tên gọi của thêu phẩm này là gì?"

An Cẩm Tú chỉ cười cười, thêu phẩm này không thêu theo hình dạng sẵn có, là nàng tự vẽ trong nội tâm rồi châm một đường thêu ra, tên gọi cũng chỉ có thể là chính nàng đặt, "Thêu phẩm này gọi là 'Hương sen dưới ánh trăng'."

Lúc này An Cẩm Khúc nói: "Người cũng có hình thêu này?"

"Cẩm Khúc!" Tần thị suyết chút nữa bị đứa con gái ngu xuẩn này làm cho tức chết, "Cẩm Tú người mau lui ra đi!"

An Cẩm Tú đi về phía cửa ngoài, đưa lưng về phía Tần thị và Hà thị, nàng đi ngang qua An Cẩm Khúc lạnh lùng cười cười.

An Cẩm Khúc chịu không được An Cẩm Tú cười lạnh, thứ xuất nhỏ nhoi còn dám xem thường nàng sao? Ngay tại lúc này, Từ Uyên đi theo An Cẩm Tú, đi ngang qua bên người An Cẩm Khúc, và An Cẩm Khúc đặc ý hét lớn. "Nha đầu lớn mặt!" An Cẩm Khúc không chờ Từ Uyên phản ứng, một cái tát liền đánh vào mặt Từ Uyên.

An Cẩm Tú đang chăm chú tâm tư tính toán, cũng sẽ không nghĩ tới lúc này An Cẩm Khúc dám động thủ đánh người, cuống quýt trở lại bảo vệ Từ Uyên, nói: "Tam tiểu thư, người muốn cái gì?"

An Cẩm Khúc chỉ đánh Từ Uyên một cái thì đâu có thể hả giận? Giơ tay lên lại là một cái tát đánh xuống, vừa vặn An Cẩm Tú bảo vệ Từ Uyên ở phía sau mình, cái tát thật mạnh này đánh vào mặt An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú lùi về sau mấy bước, vóc người An Cẩm Khúc không lớn, nhưng lực đạo cũng không nhỏ, An Cẩm Tú nhận lấy một cái tát này, nửa bên mặt vừa nóng rất vừa đau.

"Tiểu thư!" Từ Uyên la hoảng lên, giọng nói giống như là An Cẩm Khúc giết người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hương Viện gặp vua

Edit: NguyệtNhi

"Tỷ tỷ!" An Nguyên Chí vốn đang chờ ở sảnh khách, trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn là không yên lòng An Cẩm Tú, liền từ cửa sổ phòng khách nhảy ra ngoài, bị nô tài trông chừng hấn đuổi theo, hai người một đường chạy tới hậu hoa viên, dễ dàng bắt được một ma ma đang đi ngang qua hỏi thăm tình hình ở Hương viện của Tần thị. An Nguyên Chí còn không có nghĩ đến, chính mình vừa bước vào Hương Viện, đã nhìn thấy An Cẩm Khúc hung hăng đánh An Cẩm Tú một bạt tai.

"Nguyên Chí?" An Cẩm Tú vừa quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt bởi vì tức giận mà vằn vẹo của An Nguyên Chí, bất giác nàng cũng ngần ngại không biết phải làm sao.

An Nguyên Chí thực sự bị chọc tức tới khó thở, hấn ở trong phủ mặc dù bị nhiều người coi thường, ăn mặc đi lại cũng kém một chút, nhưng lại chưa bao giờ bị qua người nào bạt tai, thế mà An Cẩm Khúc lại dám đánh tỷ tỷ của hắn?

Nhìn bộ dáng An Nguyên Chí nổi giận đùng đùng đi về phía mình, An Cẩm Khúc vẫn còn cứng đầu không chịu lùi bước, khí thế cũng không kém gì hỏi ngược lại An Nguyên Chí: "Người muốn làm gì? Thay tỷ tỷ này của người báo thù sao?"

An Cẩm Tú vọt tới trước người An Nguyên Chí, liều mạng ngăn cản sự giận dữ của An Nguyên Chí: "Nguyên Chí, đừng nghe tỷ nói này, Nguyên Chí." An Cẩm Tú vừa dụ dỗ An Nguyên Chí, vừa đẩy An Nguyên Chí ra phía sau: "Nơi này không có chuyện của đệ, Tam tiểu thư không phải là cô ý, tỷ chỉ là không cẩn thận đụng phải thôi."

"Tỷ, tỷ cho rằng ta bị mù sao?!" An Nguyên Chí hướng về phía An Cẩm Tú quát một câu, An Cẩm Tú còn không có cảm thấy ủy khuất, An Nguyên Chí liền đã hận không được muốn mang theo Tú đi nương cùng An Cẩm Tú đi, ba người bọn họ tới chỗ nào cũng có thể sống, cần gì phải ở trong phủ này làm cho người ta khi dễ mẩu tử bọn họ?: "An Cẩm Khúc, tại sao ngươi lại động thủ đánh người?!" Quất An Cẩm Tú xong, An Nguyên Chí lại quay qua quất An Cẩm Khúc.

Lúc này An Cẩm Khúc đã không quản có khách trong nhà nữa, tính tình tiểu thư kiêu căng ngạo mạn ngày thường, lúc này liền muốn bộc phát. Nghe An Nguyên Chí hướng về phía mình quát, An Cẩm Khúc cười lạnh một tiếng, liền đi tới trước mặt Từ Uyên, giơ tay lên lại cho Từ Uyên một bạt tai: "Người nào mang cái dạng gì nha đầu, đi đường cũng không có mắt! Không biết trong phủ nuôi loại người này làm cái gì?!"

Nhìn Từ Uyên bị An Cẩm Khúc đánh, An Cẩm Tú lại chỉ có thể chết lặng nắm chặt tay An Nguyên Chí, sợ đệ đệ của mình không nhịn được mà xông lên đánh An Cẩm Khúc.

"Tỷ đệ hai người các ngươi ngược lại thật thân thiết đó nha." An Cẩm Khúc đánh Từ Uyên xong, quay qua nói với An Cẩm Tú: "Nô tài chính là nô tài, mãi mãi không bao giờ lên được mặt bàn, nam nữ bảy tuổi đã có khác biệt, không lẽ hai người các ngươi muốn đứng ở đây ôm ấp cho chúng ta nhìn sao?"

"An Cẩm Khúc!" Cho dù bình thường Tần thị có quý kẻ đa đoan thế nào, lúc này cũng không chống đỡ nổi nữa, bà ta biết mọi chuyện vậy là xong rồi, chính mình vì đứa con gái này bày mưu tính kế để có được cộc hôn sự này coi như xong.

An Cẩm Tú nghe thấy vậy liền tránh ra... *Bùm* một tiếng quỳ xuống trước mặt Tần thị, khóc lóc nói: "Mẫu thân, Tú đi nương bị bệnh, nữ nhi để cho Từ Uyên đi tìm Đại quân gia mời đại phu, đợi hơn một canh giờ, đại phu cũng không thấy tới. Từ nửa đêm ngày hôm qua Tú đi nương đã bắt đầu phát sốt, mắt thấy bệnh tình của bà ấy càng ngày càng nặng, Nguyên Chí chỉ là không có biện pháp, mới tự mình chạy ra phủ tìm đại phu. Mẫu thân, bất kể nữ nhi cùng Nguyên Chí như thế nào, đều là do Tú đi nương sở sinh, người muốn chúng con làm sao nhìn bà ấy một mình chịu khổ được chứ? Nguyên Chí làm trái với quy củ trong phủ, tự ý đi mời đại phu, người cũng đã phạt đệ ấy, chỉ cầu mẫu thân xem ở một lòng hiếu tâm của đệ đệ, tha thứ đệ ấy tự ý ra khỏi phòng khách đi."

"Tỷ!" An Nguyên Chí gấp gáp đưa tay lôi kéo An Cẩm Tú đứng lên: "Tỷ cần gì phải cầu xin bà ta? Không phải chỉ là quỳ sao? Ta không sợ quỳ!"

An Cẩm Tú nơi nào chịu đồng ý, quỳ trên đất hướng về Tần thị dập đầu sau đó ngẩng lên nói: "Mẫu thân, Nguyên Chí quỳ đến nỗi đầu gối đã chảy máu, nếu người vẫn còn tức giận, vậy để cho Cẩm Tú quỳ thay Nguyên Chí đi, cầu xin mẫu thân khai ân!"

Tần thị giận đến nỗi nói không ra lời, trong lời nói của An Cẩm Tú chứa đầy ẩn ý, lại ở ngay trước mặt Tướng Quốc phu nhân, khiến mặt mũi của bà ta đều xé rách, nghĩ rằng bà ta không biết ý định của đứa con gái thứ xuất này sao?

Mà An Cẩm Khúc lại hồn nhiên không biết tính toán trong lòng An Cẩm Tú, đứng ở một bên nói: "An Cẩm Tú, người giả bộ đáng thương cái gì? Thật làm như người là đích tiểu thư vậy."

"An Cẩm Khúc!" Từ cửa sau của Hương viện, truyền đến tiếng hét phẫn nộ của An Thái sư.

Mọi người trong viện đều hướng về nơi phát ra tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy ở cửa sau nơi đó, đứng bên cạnh An Thái sư là một vị thiếu niên xa lạ.

Hà phu nhân thấy vậy liền bận rộn mang theo người trong Tướng phủ cáo từ, dù sao hôm nay bà ở An phủ cũng đã xem kịch đủ rồi, mọi người đều nói Thái Sư phu nhân hiền lương thực đức, biết cách trị gia, giờ xem ra tất cả mọi chuyện đều hoang đường.

An Thái sư sai bước đi đến trước mặt An Cẩm Khúc, mặt mày ông xanh mét, không nói lời nào liền hung hăng đạp An Cẩm Khúc một cước, An Cẩm Khúc liền té ngã.

An Nguyên Chí nhìn thấy đoàn người phụ thân tới, trở mặt nhìn một lát sau, lại nhìn về phía An Cẩm Tú, chẳng lẽ tỷ tỷ của hắn nhìn thấy những người

này, cho nên mới diễn ra vở tuồng này trước mặt mọi người?

An Cẩm Tú vẫn quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn đoàn người An Thái sư bước tới, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Không thể nào, An Nguyên Chí thấy bộ dạng An Cẩm Tú như vậy liền tự nhủ, trong ngày thường tỷ tỷ của hắn mặc dù có chút kiêu căng, cũng có chút thanh cao, nhưng tuyệt không không phải là loại người có tâm cơ.

"Mấy người các ngươi đang làm cái gì vậy?!" Giọng nói An Thái sư thẹn quá thành giận quát lên, vang dội cả Hương viện.

"Lão gia." May mắn Tần thị cũng không có bị dọa ngốc, chỉ là tay chân lúc này có chút luống cuống mà thôi.

An Cẩm Tú bị tiếng quát này của An Thái sư dọa sợ, cuống quýt dùng khăn gắm trong tay che nửa mặt.

"Phụ thân, người đánh con?!" An Cẩm Khúc ngã xuống trên mặt đất, vẻ mặt không dám tin nhìn phụ thân mình.

"Ngươi ngày thường dạy dỗ nó như vậy sao?" An Thái sư cũng không thèm để ý đến An Cẩm Khúc, trực tiếp quay sang hỏi Tần thị.

"Lão gia, thiếp thân, thiếp thân..." Tần thị nghẹn lời, giờ phút này bà ta không biết nên nói cái gì.

An Thái sư một tay chỉ Tần thị, trợn mắt nhìn bà ta cả ngày không nói được lời nào.

An Cẩm Tú tuyệt đối không thấy hứng thú gì với đoạn đối thoại của phu thê hai người, nàng cầm khăn gắm trong tay giơ cao lên trên, che dấu ánh mắt của mình sau khăn gắm, ánh mắt vội vàng quét qua bóng dáng còn đang đứng ở cửa sau. Mà nam tử đi đầu kia, An Cẩm Tú nhận ra hắn, cảm bào màu tím, họa tiết trên áo là một con rồng, ngũ quan anh tuấn nhưng cũng lạnh lùng, hẳn là hoàng đế Kỳ Thuận hiện tại, Thế Tông Bạch Húc Nghiêu.

"Đều là tại ngươi!" An Cẩm Khúc lồm cồm bò dậy, chỉ tay vào mặt An Cẩm Tú, nhất định là thứ nô tài này cố ý khiến nàng ta xấu mặt, thảo nào hôm nay lại dám dè dặt nàng ta! l

"Thái sư!" Thượng Quan Dũng vẫn luôn đứng ở phía sau đoàn người, lúc này không nhịn được mà lên tiếng, định bụng chạy vào trong viện.

"Vệ Triều, " Thế Tông gọi Thượng Quan Dũng lại, "Ngươi muốn làm gì?"

Sắc mặt Thượng Quan Dũng giận đến mức tái xanh, "Thánh thượng, bọn họ..."

"Im miệng!" Thế Tông nhỏ giọng nói: "Ngươi cứ như vậy mà xông vào, chẳng lẽ muốn đường đột gặp giai nhân sao?"

"Thần..."

"Trẫm biết ngươi và Nhị Tiểu thư An gia sắp thành hôn vào tháng sau," Thế Tông nói: "Ngươi định chạy vào lúc này để gặp mặt nàng à?"

Nam nữ đính hôn, trước khi thành thân không thể nhận ra mặt nhau. Đây là quy củ từ trước tới nay. Thượng Quan Dũng vừa nghe Thế Tông nói, nghĩ tới quy củ, hắn đành đứng im tại chỗ, bàn tay nắm lại thật chặt, một bước cũng không đi tới phía trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thượng Quan Dũng vốn chỉ nghe nói đại tộc An thị một nhà phú quý, An Cẩm Tú hẳn là lớn lên trong nhung lụa gấm vóc, ăn sung mặc sướng, có ngờ đâu thê tử tương lai của hắn lại bị người của An phủ mắng là thứ nô tài hèn kém, thậm chí còn bị đích tiểu thư đánh một bạt tai. "Hồn xược!" Hắn cố gắng kiềm chế sự nhẫn nại, cúi đầu mắng một câu.

Thế Tông nghe được tiếng mắng chửi của Thượng Quan Dũng thì chỉ thờ dài một hơi, nói, "Ngươi là phu quân tương lai của nàng, sau này đối tốt với nàng một chút."

"Thần tuân chỉ", Thượng Quan Dũng đáp lại.

Thế Tông lắc đầu. Nữ nhân trong viện đang lau nước mắt, khiến người ta có cảm giác như hoa lê đầm mưa. "Đi thôi," Thế Tông nói với mọi người, "Coi màn kịch này đủ rồi."

An Thái sư mất hết thể diện, tức giận gần chết, mắt thấy Thế Tông xoay người bỏ đi, ông ta lập tức chạy tới, cúi chào Hoàng đế, hô một tiếng, "Thánh thượng!"

Thế Tông lạnh lùng nói: "Hôm nay, người quả là đã phá hư tâm tình của trẫm."

An Thái sư khom lưng càng thấp. Hôm nay, Thế Tông ngự giá đến phủ, vốn là vinh quang rất lớn dành cho An thị, ông ta thậm chí còn gọi con rể tương lai là Thượng Quan Dũng cùng đi theo để hẳn có cơ hội gặp gỡ thiên nhan. Nào ngờ đâu, trong nội viện lại xảy ra chuyện như vậy, lại khiến đương kim thánh thượng tận mắt nhìn thấy gà chó không yên, để con rể tương lai thấy thế tử chưa qua cửa của mình chịu nhục nhã, việc này phải làm sao mới xong đây?

"Đích thứ khác biệt," Thế Tông lại nói, "Nhưng tiểu nữ vô tội, tại sao phải bức bách nàng ấy?"

"Thần biết tội, " An Thái sư vội nhận sai.

Thế Tông lại nhìn qua An Cẩm Tú trong viện. Giai nhân Cẩm Tú, An Nhị Tiểu thư quả là rất xứng với khuê danh này.

An Thái sư lên nhìn ánh mắt Thế Tông, lại quay đầu sang hướng hần đang nhìn, trong lòng chột động. Thế Tông là Hoàng đế, năm xưa từng ở lại biên quan, trời sinh tính tình lãnh khốc nhưng lại yêu thích sắc đẹp. Dung nhan của An Cẩm Tú như vậy... An Thái sư cúi thấp đầu. Cẩm Tú đã định hôn sự, bây giờ có nói gì cũng đã muộn. Cho dù Thế Tông ham mê cái đẹp cũng không thể làm ra chuyện đoạt thê của thần.

"Trẫm rất thích mẫu thêu Hương sen dưới ánh trăng này. Rất đẹp, thương." Thế Tông thu lại ánh mắt đang nhìn giai nhân, tùy ý nói một câu.

Đại thái giám theo hầu hần lập tức đáp lại, "Nô tài tuân chỉ."

Thế Tông xoay người rời đi. Thấy Thượng Quan Dũng sắc mặt xanh mét đứng ở một bên, hần chỉ đành lắc đầu một cái, sau đó đi khỏi.

"Tỷ, bọn họ đi rồi, " An Nguyên Chí đứng ở ngoài cửa viện, thấy mọi người đều đi hết rồi mới nhỏ giọng gọi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ngẩng đầu. Tuy không nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Dũng, nhưng từ một khắc được sống lại kia, nàng vẫn giữ nét thanh xuân của thời thiếu nữ, ước mong lang quân, mặt đỏ tim đập. Nếu không phải vướng vào mấy lễ nghi thế tục, nàng hận không thể lập tức chạy đến bên người thương để nhìn một cái. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Thượng Quan Dũng liếc mắt một cái, An Cẩm Tú liền trông lại. Bất thành linh, cả người nàng cứng đờ cả ra, ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Ngũ hoàng tử Bạch Thừa Trạch nhăn mày. Hần từng gặp nàng ở Đông cung Thái tử một lần, từng cùng nàng trao đổi thư tình, thậm chí còn âm thầm điều tra, An Cẩm Tú không phải là người kiêu ngạo ở An phủ sao, là do hần điều tra sai à? Thấy dáng vẻ hôm nay của nàng, Bạch Thừa Trạch âm thầm tính kế, định dùng vẻ mặt để an ủi nàng, nào ngờ nàng lại cúi đầu, xoay người rời đi.

"Thừa Trạch, sao còn không đi?" Thế Tông dừng bước lại, hỏi đứa con trai thứ năm vốn đi sau lưng mình.

Thế Tông đã nghe mẫu phi Thẩm thị của Bạch Thừa Trạch thổi gió bên gối, đứa con trai này đã từng gặp An Cẩm Tú ở Đông cung của Thái tử, thậm chí còn động lòng với người ta. Thế Tông cũng chưa nói con mình điều gì cả, dẫu sao thì An Cẩm Tú đã có hôn ước rồi, nhiều lời chẳng được lợi ích gì. Huống hồ, cứ để nó qua lại với An thị, không chừng còn là chuyện tốt. "Hồi cung," hần lên tiếng.

Ngũ Hoàng tử ngẫu nhiên gặp mặt An Cẩm Tú ở Đông cung, chuyện đó đã không còn là bí mật ở Thuận Triều nữa, ngay cả hoàng thất cũng chẳng thể ngăn cản. Bá quan văn võ biết rõ khúc mắc giữa Hoàng đế, Hoàng tử, An Thái sư, Thượng Quan Dũng, do đó mà mặc kệ, làm người mù kẻ điếc cho xong.

Quần thần đã đi xa, bầu không khí vẫn cứ nặng nề như vậy, không ai dám thở ra, cũng chẳng có kẻ nào dám lên tiếng.

Một ma ma quản sự trong phủ chạy chậm chậm đến, nói nhỏ vào tai Tần thị, "Phu nhân, Tướng quốc Phu nhân hỏi phủ rồi, bà ấy nói hôm nay trong phủ chúng ta có khách quý, do đó đành về trước một bước, dịp khác lại mời Phu nhân sang đó chơi."

Từng câu từng chữ cứ như từng cái bạt tai giáng vào mặt Tần thị. Cái gì mà dịp khác mời sang đó chơi? Tần thị tin chắc những chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của kinh thành trong ngày mai. Vốn dĩ là một phụ nhân tâm cơ, bây giờ đầu óc bà ta lại trở nên trống rỗng, việc này phải kết thúc như thế nào đây? Bà ta xưng vương nhiều năm trong phủ, lúc này không đưa ra được chủ ý nào.

An Cẩm Tú nhìn mẫu thân, sau đó lại nhìn tỷ đệ An Cẩm Tú rồi quay sang đám hạ nhân của phủ. Ai nấy đều nom nớp lo sợ, nàng ta đột nhiên nằm lăn ra đất rồi khóc lớn. Một Tiểu thư được nuông chiều của An phủ, hòn ngọc quý trong tay phụ thân, nàng ta có bao giờ mất mặt đến mức này đâu?

An Nguyên Chí đứng thẳng lưng, chắn trước mặt tỷ tỷ. Thiếu niên chưa trưởng thành, thân hình đơn bạc, thế mà đã biết phải bảo vệ tỷ tỷ ruột rồi. Hần thậm chí còn âm thầm tính toán, nếu đích mẫu còn sai người đến đánh tỷ đệ bọn hần, hần nên bảo vệ tỷ tỷ ra sao, chạy đi hay ở lại sống mái một trận với đám hạ nhân? Dù sao thì mọi chuyện đã ồn ào đến mức này, âm ỉ thêm một chút nữa cũng có gì đâu?

An Cẩm Tú làm sao mà không hiểu tâm ý của đệ đệ chứ? Nàng thờ dài. Mấy ngày nay, nàng mới chăm sóc đệ đệ một chút, vậy mà hần đã đối đãi nàng tốt như vậy, nàng càng cảm thấy kiếp trước mình quá mù quáng, sống mà không biết phân biệt người tốt người xấu.

An Thái Sư tiễn Thế Tông Hoàng đế đến cửa phủ, định bụng đi theo cùng, nào ngờ Thế Tông lại nói ông ta, "Người về phủ, lo mà xử lý chuyện nhà đi. Tề gia mới có thể trị quốc. An Tầm Dương, từ trước tới nay, An thị luôn là thế tộc có quy củ chặt chẽ, tại sao lọt vào tay người lại thành ra như vậy?"

Thế Tông nói rất lớn tiếng, nhắc An Thái sư trước mặt mọi người, gia phong bất chính, không có khả năng trị thế tử. Việc nhà xử lý không xong, người còn dám đòi giúp trẫm trị thiên hạ này à?

An Thái Sư bị Thế Tông mắng đến mức đỏ cả mặt, chỉ còn biết quỳ xuống đất, liên tục nói rằng thần có tội.

"Thánh thượng" Thượng Quan Dũng từ phía sau bước tới, quỳ xuống trước mặt Thế Tông.

"Người muốn nói điều gì?" Thế Tông hỏi Thượng Quan Dũng.

"Thần muốn xin ý chỉ của Thánh thượng, cưới An Nhị Tiểu thư về phủ." Thượng Quan Dũng nói.

An Thái Sư xém chút nữa đã té xỉu. Con rể của ông ta không thêm nề mặt! Hắn nói như vậy, chẳng phải là đang lo lắng cho thê tử chưa qua cửa của mình, muốn thành hôn sớm, giúp nàng thoát ly khổ ải của An phủ hay sao?

Bá quan vẫn vô im lặng, bọn họ không ngờ có một ngày, An Thái sư lại chật vật như vậy. Đám đại thần giao hảo cùng ông ta thì sốt ruột, đám đại thần đối đầu với ông ta thì vui sướng vô cùng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cầu thánh chỉ ra kỳ đính hôn

Edit: preiya

Sau khi Thế Tông nghe Thượng Quan Dũng cầu ân điển, trong đầu lại xuất hiện bóng dáng An Cẩm Tú, hậu cung đế vương không thiếu giai nhân xinh đẹp như hoa, chỉ là mỹ nhân khuynh thành như An Cẩm Tú lại không nhiều lắm. Thế Tông lại nhìn Thượng Quan Dũng trước mặt, tướng quân vô khí hơn người, vốn mỹ nhân xứng anh hùng là hôn sự tốt, chỉ là Thế Tông thấy tiếc thay An Cẩm Tú, mỹ nhân như vậy phải có đại ân sủng mới phải. Thật sự tiếc thay cho mỹ mạo bậc ấy, Thế Tông thăm thờ dài.

Thượng Quan Dũng đợi lâu không thấy Thế Tông nói chuyện, đánh bạo nhìn Thế Tông.

Thê tử của thần không thể đoạt, Thế Tông lắc đầu một cái, nói với Thượng Quan Dũng: "Trẫm ân chuẩn, không cần chờ thêm một tháng, khanh tùy ý thành thân với Nhị tiểu thư nhà họ An là được."

Có được những lời này của hoàng đế Thế Tông, Thượng Quan Dũng rất hài lòng, vội khấu tạ hoàng ân: "Thần tạ bệ hạ ân điển."

"Lui đi." Sau khi Thế Tông đồng ý với Thượng Quan Dũng, tâm trạng dường như cực kém, thấy đại nội thị vệ dắt tới ngựa sắt của mình thì nhảy lên yên ngựa, nói với chúng thần xung quanh: "Chuyện hôm nay thật sự đánh mất hào hứng của trẫm và chúng ai khanh, song cũng là danh dự của một tiểu thư nơi khuê phòng, chuyện hôm nay, sau này các khanh cũng đừng nhắc tới nữa."

Vẫn vô ở trái phải Thế Tông vội vui người chấp tay tâu: "Chúng thần tuân chỉ."

Thế Tông giục ngựa rời đi, trước khi đi cũng chẳng ngoảnh gì tới An Thái sư quỳ dưới đất.

An Thái sư quỳ dưới đất, cũng không tự đứng lên, sau đó để hai hạ nhân đỡ dậy. Sau khi về phủ, An Thái sư hít sâu một hơi, giọng run rẩy dặn dò hạ nhân: "Đóng cửa phủ lại cho ta!"

Hôm nay trời không đen nhưng cửa phủ An gia lại đóng, khiến cho người qua lại tới tới lui lui nghi luận sôi nổi, trước phủ đông như trẩy hội, có bao giờ lại đóng cửa lớn sớm như vậy?

Lúc An Thái sư trở về Hương Viên, sóng lớn kèm lửa giận ngút trời trong bụng đã được ông ta đè ép, chuyện cũng đã xảy ra, ông ta nổi giận cũng chỉ để hạ nhân trong phủ xem náo nhiệt, chẳng có tác dụng gì.

"Lão... lão gia." Tàn thị thấy An Thái sư đi vào, vội đứng dậy.

"Hừ." An Thái sư nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Cái hừ này của An Thái sư làm An Cẩm Khúc muốn khóc cũng chẳng xong, trăn định không được bao lâu, nước mắt rơi xuống làm thay đổi toàn bộ trang điểm trên mặt.

"Phụ thân!" Trái lại An Nguyên Chí không sợ An Thái sư, từ nhỏ hắn đã bị lạnh nhạt, trong phủ này, trừ mẫu thân, giờ thêm An Cẩm Tú, An Nguyên Chí không cho rằng người họ An khác là người nhà mình, "việc này không phải lỗi của tỷ tỷ!" An Nguyên Chí nói với An Thái sư.

"Nguyên Chí, im miệng." An Cẩm Tú kéo An Nguyên Chí, bản thân đứng trước người An Nguyên Chí, nàng còn chưa mưu tính tiền đồ tốt cho An Nguyên Chí, tuyệt không thể để đệ đệ làm phụ thân chán ghét rồi vứt bỏ. "Là lỗi của nhi nữ." An Cẩm Tú nhận lỗi với An Thái sư: "Nhi nữ không biết

hôm nay sẽ có khách quý tới nhà, nếu nhi nữ biết..."

"Con và Nguyên Chí đi đi." An Thái sư phát tay với An Cẩm Tú, nói: "Đi gặp đi nương."

"Dạ, phụ thân." An Cẩm Tú khom gối thi lễ với An Thái sư, lại khiếp đảm nhìn Tần thị.

"Đi đi." An Thái sư lại phát tay với tỷ đệ An Cẩm Tú, "Chuyện ở đây các con không cần xen vào."

"Nàng ta không cần xen vào?" Lúc này An Cẩm Khúc đã qua cơn thất kinh, không cần nhóm nha hoàn bà tử tiếp tục diu, sau khi tự đứng lên từ mặt đất, lớn tiếng chất vấn An Thái sư: "Không phải tại nàng ta và An Nguyên Chí xông tới, chuyện hôm nay sao có thể xảy ra?"

"Câm miệng!" An Thái sư còn chưa tức giận, Tần thị đã quát An Cẩm Khúc.

"Phụ thân, mẫu thân, con và Nguyên Chí cáo lui trước." An Cẩm Tú thừa lúc An Cẩm Khúc còn chưa trở công phu miệng lưỡi, mang An Nguyên Chí lùi lại, rời khỏi Hương Viên. Cảnh một nhà ba người này đùa giỡn chắc chắn rất đặc sắc, chỉ là An Cẩm Tú cũng biết, màn kịch hay này, phụ thân nàng nhất định không hi vọng nhi nữ thứ xuất như nàng và An Nguyên Chí chứng kiến. Đích thứ khác biệt, tuy về mặt phụ thân nàng đối với tỷ đệ họ xem như vui vẻ hòa nhã, nhưng khi cần bỏ qua tỷ đệ họ, cũng sẽ thực hiện không chớp mắt.

"Tỷ!" An Nguyên Chí vừa ra khỏi Hương Viên đã muốn nói chuyện với An Cẩm Tú.

"Đây không phải chỗ để nói chuyện." An Cẩm Tú vội nhỏ giọng nhắc nhở: "Chúng ta trở về chỗ nương rồi nói, chân đệ như vậy còn đi được không?"

An Nguyên Chí cảnh giác nhìn xung quanh, ngoại trừ Từ Uyên, hẳn cũng không thấy có cái đuôi nào theo sau hắn và An Cẩm Tú.

"Đừng nhìn nữa." An Cẩm Tú buồn cười nói: "Nếu đệ đệ thấy, họ còn là cái đuôi ư? Đệ còn chưa trả lời tỷ, chân còn đi được không?"

An Nguyên Chí lắc đầu, không tỏ vẻ gì nói: "Đây chỉ là một vết thương nhỏ, không sao đâu."

Trên đường đi, bước chân An Nguyên Chí khập khiễng, xem ra lúc này chân rất đau đớn, nếu không phải tầm tuổi này tỷ đệ cũng phải chú ý lễ tiết, An Cẩm Tú thật muốn đỡ An Nguyên Chí đi hết đoạn đường này.

"Đệ thật sự không sao." An Nguyên Chí thấy An Cẩm Tú nhủ mảy lo lắng, nhảy nhảy trước mặt An Cẩm Tú để chứng minh bản thân không cật mạnh, kết quả nhảy một cái động đến vết thương, đau đến mức An Nguyên Chí hít hà, nhăn răng.

"Đệ!" An Cẩm Tú đỡ An Nguyên Chí, "Đệ không muốn cái chân này nữa hả?!" Kể từ khi sống lại đến nay, là lần đầu tiên An Cẩm Tú sầm mặt với An Nguyên Chí.

Lúc này An Nguyên Chí cũng cảm thấy An Cẩm Tú ra vẻ với hắn, hắn có thể cảm nhận được tỷ tỷ này của mình đau lòng cho bản thân. Loại cảm giác này, đối với An Nguyên Chí mà nói, rất kì diệu, tuy Tú đi nương quan tâm hắn, nhưng ngại gia quy An thị, rằng thiếp thất không thể nuôi dưỡng con cái, ngày thường, quan tâm Tú đi nương có thể cho An Nguyên Chí thật ra ít càng thêm ít. An Nguyên Chí vẫn là lần đầu biết mùi vị được tỷ tỷ nhà mình quan tâm, trong lúc nhất thời, thiếu niên lang nhỏ nhỏ nhìn An Cẩm Tú mà đỏ mặt.

"Đau lắm hả?" An Cẩm Tú thấy An Nguyên Chí như vậy, không nghĩ gì khác, chỉ nghĩ có phải thương tích của đệ đệ nặng thêm không.

An Nguyên Chí lui về sau một bước, nhẹ nhàng bỏ tay đang đỡ hắn của An Cẩm Tú ra, nói: "Chúng ta mau đi xem mẫu thân ra sao rồi." Dứt lời, An Nguyên Chí lướt qua An Cẩm Tú, chân bước như vó ngựa phi. Cảm giác lạ lẫm lại kì dị, khiến An Nguyên Chí không được tự nhiên.

An Cẩm Tú mang theo Từ Uyên đi theo sau An Nguyên Chí, còn không ngừng nhắc nhở An Nguyên Chí: "Chân đệ có thương tích, đi chậm thôi!"

Bên này đôi tỷ đệ tình cảm sâu sắc, phía Hương Viên lại lạnh lẽo giống như ngày đông giá rét vào tháng Chạp.

An Thái sư ngồi im không nói hồi lâu, ngoắc tay để An Cẩm Khúc tới gần ông ta, cũng nói với hạ nhân trong nhà: "Các người đều lui ra hết đi."

Bọn hạ nhân liên tục không ngừng lui ra khỏi Hương Viên, chuyện nhà của gia chủ như thế này, họ phải ra dáng làm nô, cái gì không biết mới tốt.

"Lão gia." Tần thị nhìn An Cẩm Khúc đi tới trước người An Thái sư, An Thái sư trong cơn giận dữ đánh An Cẩm Khúc, buồn buồn bả bả gọi An Thái sư một tiếng.

An Thái sư giương mắt nhìn Tần thị, trong mắt là sự thất vọng.

"Là thiếp thân không có năng lực dạy nữ nhi." Tần thị bị An Thái sư nhìn như vậy, trong lòng càng hoảng.

An Thái sư cũng không để ý tới Tần thị nhận sai, cũng không động thủ đánh An Cẩm Khúc, nam tử An gia không đánh nữ nhân, huống chi người này vẫn là nữ nhi ông ta, An Thái sư chỉ nói với An Cẩm Khúc: "Người là đích nữ An gia, vì phụ và mẫu thân đều sùng người, chỉ là, vì phụ thật không ngờ, tính nết của người lại tới nỗi này, chanh chua giống y như đàn bà nông thôn!"

Một câu "chanh chua giống y như đàn bà nông thôn" của An Thái sư này, Tần thị và An Cẩm Khúc đều không chịu được, An Cẩm Khúc hé miệng muốn kêu la với An Thái sư, song Tần thị nhanh hơn nàng ta một bước, trước khi An Cẩm Khúc nói lời xằng bậy đã đáng một cái tát lên mặt An Cẩm Khúc,

mắng: "Người còn có mặt mũi nói chuyện?! Uống phí tâm tư mấy năm nay của ta!"

An Cẩm Khúc bị một cái bạt tai này của Tần thị đánh cho đánh cho hồ đồ, tuy An tam tiểu thư là một người cương cường, nhưng từ nhỏ đến lớn thật ra chưa từng xước một cái móng tay, hôm nay Tần thị lại tát nàng ta một cái, An Cẩm Khúc ngoài kinh ngạc, cũng không khóc, chẳng ồn ào, chỉ bặm lấy bên mặt sưng lên do cái đánh của Tần thị, trừng mắt nhìn bà ta.

"Về Tú các của người đi." An Thái sư thở dài một hơi xong, nói với An Cẩm Khúc: "Không có lời của vi phụ, ngày sau người không được rời Tú các một bước."

Tức là, mình bị cấm túc? An Cẩm Khúc dậm chân, "Vi sao?" Nàng ta hỏi An Thái sư, nàng ta chịu phạt, An Cẩm Tú, An Nguyên Chí không phải nên cùng bị phạt sao, dựa vào cái gì chỉ phạt mình nàng ta? Chẳng lẽ chuyện hôm nay chỉ có mình nàng ta sai? Hơn nữa, người cảm thù phẩm của An Cẩm Tú ra giả vờ, là mẫu thân nàng ta cơ mà?

"Về!" Đột nhiên giọng An Thái sư trở nên nghiêm khắc. Thái sư đương triều đều có uy nghi, chỉ là lúc đối mặt với đích nữ, An Thái sư chưa từng bày ra vẻ uy phong này, lúc này đây, rốt cuộc cũng không làm được từ phụ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Người bên gối xa lạ

An Cẩm Khúc lau nước mắt, rồi ngoan ngoãn trở về tú các của mình.

Trong Hương viên chỉ còn lại hai vợ chồng Thái sư, An Thái sư nhìn bông hoa sen nhỏ còn chưa tàn, nói với Tần thị: "Người vì muốn việc hôn nhân của Cẩm Khúc còn tốt cho nên mới dùng một chút kỹ xảo mà ngay cả ta cũng không thể không nhận ra, vậy thì làm sao có thể lừa người khác được?"

"Lão gia!" Tần thị quỳ xuống trước mặt An thái sư, "Bản thân thiếp cũng không còn cách nào khác nên mới dùng hạ sách này, Cẩm Khúc từ nhỏ đã kiêu ngạo, không chuyên tâm học nữ công, thiếp không thể đứng ngoài việc hôn nhân của nàng được. Thiếp nghĩ việc hôn nhân của Cẩm Tú đã được định xong rồi, sẽ không để cho Cẩm Khúc được dựa vào ánh hào quang của tỷ tỷ đâu."

"Người nói nghe thật buồn cười.", An Thái sư hừ một tiếng, nhìn Tần thị đang quỳ trên mặt đất, nói: "Nói như vậy chẳng phải chỉ Cẩm Tú lòng dạ hẹp hòi sao?"

"Lão gia!" Tần thị vội vàng kêu oan: "Cẩm Tú là do một tay thiếp nuôi lớn, thiếp luôn mong cho nàng những gì tốt nhất, lão gia!"

"Nô tài bẩm sinh", An Thái sư nói, "Lời này là ai dạy Cẩm Khúc hả? Là hạ nhân trong phủ sao?"

"Lão, lão gia!" Tần thị còn muốn biện minh.

"Đủ rồi!" An Thái sư khoát tay với Tần thị, "Người không cần nói gì cả, hôm nay xảy ra việc này, Thánh Thượng đều nhìn thấy cả, không biết Cẩm Nhan có bị người mẹ ruột là người liên lụy tới hay không, theo ta nghĩ thì sau này Cẩm Khúc muốn tìm một nhà môn đăng hộ đối với An thị ta cũng khó rồi."

Vừa nghe thấy mình sẽ làm liên lụy tới Thái tử phi địa vị cao quý trưởng nữ An Cẩm Nhan thì Tần Thị đã hoàn toàn tuyệt vọng. Tần thị có tâm cơ, nhưng dù sao cũng là người trong cuộc, sự tình đã vượt quá giới hạn, ngôi vị quý nhân ngày hôm nay của bà là dùng tâm cơ để đổi lấy, cũng không còn cách nào khác.

"Hôm nay ta sẽ đến am ở thành Nam mời mẫu thân trở về", An Thái sư nói vài câu, quyết định xong rồi nói với Tần thị: "Người không hiền, cũng chỉ có mẫu thân đại nhân là vất vả, chuyện của An thị sau này sẽ do mẫu thân đại nhân làm chủ."

Lão thái quân của An thị là Chu thị, hơn mười năm trước đã dưỡng thọ tại am ni cô ở thành Nam của An thị, Tần thị vừa nghe thấy lão Thái sư muốn đón lão thái quân trở về để quản lý gia sự liền khóc rống kêu gào. Nhiều năm nay bà chịu đựng làm dâu là vì cái gì, mấy năm nay tận tụy vì An thị là vì cái gì? Một câu không hiền của An thái sư có khác gì bảo bà hãy nghỉ hưu đi chứ?

An Thái sư thấy Tần thị đã khóc đến nỗi sắp chết, trong lòng cũng có chút không đành lòng, ông và Tần thị đã là vợ chồng nhiều năm nay, ông vẫn luôn tôn trọng người chính thê này, dĩ nhiên là có tình cảm rồi. An Thái sư vươn tay ra, muốn đỡ Tần thị đứng lên, đột nhiên lại nghĩ đến bản thân mình lại không hiểu nổi người bên gối mình nhiều năm như vậy, nghĩ như vậy, ông lại thu tay về, sắc mặt trở nên lạnh băng.

Hai người chủ của An phủ, một người ngồi, một người quỳ xuống đất, cứ như vậy hơn nửa canh giờ.

"Phụ thân!" Sau nửa canh giờ, bên ngoài Hương viên truyền đến tiếng của Đại công tử An phủ An Nguyên Vãn, "Nhi tử Nguyên Vãn cầu kiến phụ thân!"

Chuyện tình của An phủ rất nghiêm trọng, một lượng lớn người đã bị mất, các công tử của An phủ đều chạy về, cùng nhau đứng trước cửa Hương viên

xin cầu kiến.

An Thái sư thờ dài với Tần thị, nói: “Xem ra hôm nay chuyện trong phủ ta đã bị truyền ra ngoài rồi, Thánh Thượng đã nói không cần truy cứu, nhưng ai có thể ngăn được miệng lưỡi của dân chúng đây?”

Tần thị dùng khăn tay bịt mắt, liên tiếp lắc đầu.

“Phụ thân!” An Nguyên Văn đứng bên ngoài không nghe thấy An Thái sư đáp lại, liền kêu một tiếng.

“Việc này không có liên quan gì đến các người, mau trở về đi!” An Thái sư đáp.

“Phụ thân, mẫu thân đã lớn tuổi rồi, các người...”

An Nguyên Văn còn muốn khuyên nữa thì đã bị An Thái sư đứng trong vườn hét to ngắt lời, “Câm miệng! Việc này không phải là việc mà các tiểu bối các người có thể nhúng tay vào! Lão phu còn chưa xuống mồ đâu!”

An Thái sư giận dữ, bốn vị công tử đều quỳ xuống đất.

Phu nhân của An Nguyên Văn là Ninh thị, là con dâu cả của An phủ, luôn không dám trở về nhà chính, nghe thấy hạ nhân trong phủ báo lại là An Nguyên Văn đã trở về đây, liền vội vàng mang theo nha hoàn hầu hạ bên cạnh chạy tới. Nhìn thấy bốn huynh đệ An Nguyên Văn đang quỳ trước cửa của Hương viên, Ninh thị cũng quỳ xuống theo.

Trong Hương viên, An Thái sư nghĩ đến bốn đứa con trai trưởng, lại nói với Tần thị: “Cách đây không lâu, ta đã cùng với Vũ Dương Hầu định ước việc hôn nhân của Nguyên Lễ và trưởng nữ của ông ta, người gây ra chuyện đến mức này, sợ là Vũ Dương Hầu sẽ suy tính lại người con rể Nguyên Lễ này rồi!”

Đôi mắt của Tần thị đã sưng lên, ngậm miệng không nói một lời.

“Ai da...” An Thái sư nặng nề thở dài một tiếng, đứng dậy nói: “Thánh Thượng đã đồng ý thỉnh cầu của Thượng Quan Dĩnh, trước tiên hấn và Cẩm Tú sẽ đính hôn trước, việc này không cần người nhúng tay vào, ta sẽ mời mẫu thân làm chủ trì.”

Trưởng nữ và con trai thứ của mình có thể bị liên lụy vì chuyện ngày hôm nay, giờ phút này, Tần thị hận đến nỗi muốn lấy mạng của An Cẩm Tú.

An Thái sư đi đến cửa của Hương viên, nhìn thấy con trai và con dâu cả đang quỳ, ông nói: “Việc hôm nay không cho phép bất cứ người trong phủ được bàn tán, nếu không tuân lệnh thì bán hết cả đi.”

An Nguyên Văn nói: “Phụ thân, hiện giờ mẫu thân...”

“Thân thể bà ấy không tốt, các người đừng an tới làm phiền bà ấy”, An Thái sư không để cho con trưởng nói hết lời, sẵn tiện nói: “Các người quỳ ở đây để làm gì? Trời sập rồi sao?”

Bốn vị công tử của An thị đều đứng lên khỏi mặt đất, đều là các thiếu gia sinh ra trong gia đình phú quý, lần này quỳ trong thời gian dài như vậy, bốn vị công tử cũng cảm thấy mình đứng không vững, đầu gối giống như không phải là của mình nữa rồi.

Trong viện của Tú di nương, An Nguyên Chí không yên trong lòng đi tới đi lui ngoài hành lang.

An Cẩm Tú ra khỏi phòng mẫu thân, nhìn thấy bộ dạng của An Nguyên Chí như vậy liền nhỏ giọng cười, nói: “Chân người hết đau rồi sao? Đại phu đã nói với người như thế nào?”

An Nguyên Chí đến bên cạnh An Cẩm Tú: “Chân ta không sao, về sau ta còn muốn ra trận lập công giết địch nữa mà, sao chỉ quỳ thôi mà hông chân được chứ? Tỳ, chúng ta thật không cần quan chuyện ở Hương viên sao? Ta nghe nói bọn đại ca đều đi cả rồi.”

“Không cần phải xen vào.”, An Cẩm Tú nói: “Giờ phút này nếu chúng ta đi không chừng sẽ bị đánh đấy.”

Nhất thời sắc mặt của An Cẩm Tú và An Nguyên Chí vô cùng giống nhau: “Ai dám đánh chúng ta? Thực sự tin rằng ta sẽ không động thủ ư?”

An Cẩm Tú bật cười nói: “Vẫn biết tất cả người trong phủ cộng lại cũng không phải là đối thủ của người, nhưng chuyện đại sự này chúng ta vẫn không nên hỏi, có lẽ phụ thân đã có tính toán riêng rồi.”

“Ông ấy sẽ bỏ Tần thị sao?” An Nguyên Chí lập tức hỏi lại.

An Cẩm Tú đang cười thì những lời này của An Nguyên Chí làm cho ghen, rốt cuộc là đệ đệ mình hận Tần thị bao nhiêu đây?

“Có đúng vậy không?” An Nguyên Chí tràn đầy chờ mong hỏi An Cẩm Tú.

“Không có chuyện đó đây, người không cần suy nghĩ nhiều!” An Cẩm Tú một bên nhìn xung quanh, xem lúc này có người ngoài không, một bên dùng ngón tay chọc vào ót An Nguyên Chí, “Đường đường là phu nhân của Công hầu nhất phẩm, nói bỏ thì bỏ được sao?”

“Nữ nhân này không tốt, vì sao không thể bỏ?” An Nguyên Chí không phục nói.

An Cẩm Tú cười, vẻ mặt có chút u ám, Tần thị cũng là một phần thể diện của An thị, lần này mất nhiều người như vậy, thứ nhất, nếu như phụ thân của bọn họ muốn cứu vãn bộ mặt của An thị, thứ hai, sợ là phụ thân của bọn họ không còn thời gian để suy nghĩ. Mọi người trong gia tộc, An Cẩm Tú nghĩ đến những từ này lại thấy buồn cười, cái gì gọi là thể diện, nói đến có phải là rất đáng thương không?

“Tỷ, sao mặt người lại hơi sưng lên vậy?” An Nguyên Chí dựa theo ánh nhìn trong viện nhìn tỷ mình, nói: “Có cần mời đại phu đến xem không?”

“Một cái tát thôi mà.”, An Cẩm Tú bình thản nói, “Qua ngày mai sẽ khỏi thôi.” Kiếp trước, này đã hứng chịu vô số bạt tai, chỉ một cái tát của An Cẩm Khúc cũng không thể khiến nàng bị ảnh hưởng được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lão thái quân hồi phủ

Edit: Niệm Vũ

An Thái sư đưa An Nguyên Văn đi suốt đêm đến am ni cô An gia ở ngoài thành, mời lão thái quân về phủ.

Sau khi Chu lão thái quân nghe xong lời thuật lại của con trai, tức giận tới mức ngồi im trên ghế, mãi lâu sau vẫn không nói nên lời.

“Là lỗi của nhi tử.” An Thái sư nói với lão thái quân: “Cứ cho là trong nhà thái bình không có chuyện gì, nào ngờ, nay, trước mặt Thánh thượng và văn võ đồng liêu lại lộ ra chuyện xấu tới cỡ này.”

“Đích thứ tuy khác biệt,” Chu lão thái quân nhấp một ngụm trà, “Nhưng con cái thứ xuất cũng vẫn là cháu chắt An gia ta! Thế hệ An gia này của con, chỉ có mình con là con trai trưởng, để con có thể ngồi yên trên cái ghế Thái sư này, nhóm đệ đệ thứ xuất cũng ra sức không ít, trong nhà ta có bao giờ ghê lạnh họ chưa?”

An Thái sư bị lão thái quân mắng cho không ngẩng đầu lên được, dưới ông ta có bốn huynh đệ khác, ai cũng đều là thứ xuất, nhưng tình cảm huynh đệ lại khá tốt, chưa từng xảy ra chuyện đánh chửi như An Cẩm Khúc và An Cẩm Tú.

“Cũng do ta nhìn nhầm người.” Chu lão thái quân vỗ bàn ở cạnh: “Cứ nghĩ rằng Tần thị là người tốt!”

“Kính xin mẫu thân về phủ” An Thái sư nói tiếp: “Nếu để Tần thị tiếp tục quản gia, nhi tử e chỗ Thánh thượng...”

“Về phía Thánh thượng...” Chu lão thái quân lộ ra bản tính lão luyện vốn có, “Có phải hôm nay Thánh thượng có bất mãn với con?”

“Hôm nay, tất cả hoàng tử, rồi các đại thần” An Thái sư lắc đầu trả lời: “Đều nhìn thấy, trong lòng Thánh thượng ắt khó tránh khỏi bức bối.”

Chu lão thái quân hừ lạnh một tiếng, nói: “Con mau trung thực nói cho ta, hôm nay phu nhân Tướng quốc tới phủ, Thánh thượng cũng vì hành đến quý phủ, hai người vợ chồng các người có phải đã xếp đặt sẵn không?”

An Thái sư đỏ mặt trả lời: “Dạ, cũng không phải cố ý đâu...”

“Chắc là Tần thị thổi gió bên gối đúng không?” Chu lão thái quân cười lạnh: “Lúc phu nhân Tướng quốc gặp Cẩm Khúc, Thánh thượng vừa khéo đại giá quang lâm, thấy An tam tiểu thư xinh đẹp đáng yêu, đa tài đa nghệ, cái danh con dâu trưởng của phu nhân Tướng quốc liền vào tay An gia?! Đúng là kẻ hay!” Lão thái quân nói đến đây, không kiềm được con tức tối trước mặt con trai, choang một cái, chén trà trên bàn vỡ thành từng mảnh.

“Mẫu thân!” An Thái sư thấy lão thái quân tức giận, vội quỳ xuống, nói: “Nhi tử bất hiếu.”

“Con...” Chu lão thái quân nhìn nhi tử đang quỳ, lại không đành lòng, dịu giọng nói: “Việc này cũng không coi là chuyện lớn, trong nhà lớn nào mà không có tranh giành đích thứ? Tuy bị người ta chê cười, nhưng chuyện này cũng đã trôi qua. Hôn sự con định cho Cẩm Tú, trái lại cũng khá tốt.”

An Thái sư đứng dậy, thở dài: “Hôn sự của Cẩm Tú lần này là sự tắc trách của con.”

“Mẫu thân không thấy có gì xấu cả.” Chu lão thái quân nói: “Mọi thứ quá tốt đẹp cũng không phải chuyện hay, nha đầu Cẩm Tú đã có dung mạo hơn người rồi, không phải mẫu thân rửa nó, nhưng từ xưa tới nay hồng nhan họa thủy, nếu nó giống như mẹ ruột nó, cam tâm nhận mệnh thì còn xử lý được, nhưng nha đầu này tâm cao, không phải người ở yên trong phòng. Con cho nó gả tới nhà Thượng Quan, nó có làm ầm trong nhà không?”

Lời nhận xét của Chu lão thái quân về An Cẩm Tú, từ đáy lòng An Thái sư không cho là đúng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Mẫu thân, hôn sự của con gái đều do cha mẹ sắp xếp, lời mồi của bà mai, Cẩm Tú có thể nói cái gì? An tâm chờ trong phủ đi lấy chồng là được.”

Chu lão thái quân lại không tin tưởng lời An Thái sư mấy phần, hôn sự như vậy mà An Cẩm Tú không làm ầm ĩ sao?

“Mẫu thân.” An Thái sư chỉ có thể cười khỏ với lòng nghi ngờ của Chu lão thái quân, nói: “Người theo nhi tử hồi phủ thôi, sau khi về tận mắt nhìn Cẩm Tú, liền biết nhi tử nói đúng hay sai.”

Chu lão thái quân dặn dò đại a hoàn thiếp thân mang hạ nhân đi thu dọn hành lý, lão thái quân đã gần tám mươi tuổi, mặc dù thể cốt coi như cương tráng, không mắc bệnh nặng gì, nhưng đã sớm không thích chuyện đấu đá trong cửa lớn, bằng không lão thái quân cũng sẽ không giao quyền chưởng gia cho Tần thị, bản thân lại đến một nơi thanh tĩnh như am ni cô ở. Chỉ là, nay trong phủ có chuyện như thế, lão thái quân rốt cuộc cũng không thể tiếp tục hưởng thụ sự thanh tĩnh này nữa.

“Đã liên lụy mẫu thân rồi.” An Thái sư vừa đỡ bà lên kiệu, vừa thấp giọng xin lỗi.

An Nguyên Văn đứng cạnh đó, sau khi quỳ lại Chu lão thái quân y liền đứng ở ngoài chờ, giờ bà ra ngoài cũng chẳng thêm liếc y một cái. Trên mặt An Nguyên Văn là vẻ xấu hổ, y biết rõ lão thái quân giận lây sang y vì chuyện mẫu thân, tổ mẫu vốn rất thương y, đây cũng là lần đầu tiên mặt lạnh đối diện như vậy.

Trên đường, phụ tử An gia đều không nói chuyện, đoàn người mang theo cỗ kiệu đưa lão thái quân về phủ Thái sư.

Trước cửa lớn, ba vị đích công tử: An Nguyên Lễ, An Nguyên Tín, An Nguyên Nhạc và dẫu trưởng Ninh thị mang theo một đoàn hạ nhân và ma ma của An gia đứng chờ.

Xem trận thế này của An phủ, ai nấy đều biết, lão thái quân sắp về An phủ rồi.

Chu lão thái quân xuống kiệu, được con cháu vây quanh bước vào An phủ từ cửa lớn, đã thấy An Nguyên Chí và An Cẩm Tú một trước một sau đứng dưới bậc thang sau cửa.

“Lão thái quân.” Hai tỷ đệ thứ xuất thấy Chu lão thái quân đi vào cửa phủ, vội quỳ xuống hành lễ với lão thái quân. Đây cũng không phải vì hai người đến muộn, mà vì con cháu thứ xuất trong An gia không có tư cách ra cửa lớn nghênh đón trưởng bối hay khách quý.

“Được rồi...” Chu lão thái quân nhìn An Cẩm Tú đứng sau lưng An Nguyên Chí, đứng là ngoài dự liệu của bà, chỉ thoáng cái, cháu gái bị Tần thị nuôi dưỡng tới mức không biết thân biết phận, nay trái lại đã biết cấp bậc lễ nghĩa.

Nghe vậy, tỷ đệ An Cẩm Tú mới đứng lên.

“Chúng ta đi vào nói chuyện.” Lão thái quân nói với con cháu: “Đóng cửa lớn lại, lão thái bà ta về nhà chứ không phải đến làm khách, làm ra động tĩnh lớn như vậy làm gì?”

Trong đám người, Ninh thị cúi đầu, Tần thị bị An Thái sư cấm túc trong nội viện, việc này là nòng dóc sức làm chủ, vốn định để lão thái quân vui vẻ một lúc, nào ngờ dẫn tới một câu này của lão thái quân.

“Mẫu thân, mời.” An Thái sư đỡ lão thái quân đi về phía chính sảnh hậu đường.

“Nàng đi thu dọn viện cho lão thái quân đi.” An Nguyên Văn nói với Ninh thị.

Ninh thị vội đồng ý rồi đi.

Chu lão thái quân thấy Ninh thị đi rồi, âm thầm suy nghĩ, Ninh thị là con dâu Tần thị nhìn trướng, cũng xuất thân từ nhà lớn, mặc dù tướng mạo không tệ, nhưng làm người quá chất phác, thoát nhìn cũng biết là một mỹ nhân đầu gối. Như vậy, làm sao chưởng quản nội phủ An gia sau này? Trên đường đi, lão thái quân đều tự nhắc nhở mình, con cháu có phúc của con cháu, dù bà có xen vào thì sao? Chẳng lẽ bản thân có thể bắt từ, không có ngày chết ư?

An Thái sư vẫn luôn làm hiếu tử đỡ tay lão thái quân đi, tiểu bối An thị thì đi sau lưng hai người, đoàn người nghe lão thái quân và An Thái sư nói chuyện câu được câu chăng, tới chính sảnh hậu đường An phủ.

Vào sảnh, lão thái quân liền ngồi xuống vị trí chính giữa, mở miệng nói với bốn người An Nguyên Văn: “Sức khỏe mẫu thân các cháu không tốt, trong khoảng thời gian này phải tĩnh dưỡng, các cháu không có chuyện gì thì đừng có tới quấy nhiễu bà ấy.”

Bốn người An Nguyên Văn biết rõ lão thái quân đang chứng thực chuyện cấm túc mẫu thân họ, nhưng cũng chỉ có thể trả lời: “Chúng cháu đã biết ạ.”

Lão thái quân lại hỏi một ít chuyện trong nhà, sau đó mới nói với An Cẩm Tú và An Nguyên Chí: “Chuyện Tú đi nương bị bệnh, phụ thân các người cũng nói, trong phủ chỉ cần có thuốc hữu dụng với bệnh tật của di nương, ắt sẽ có người tới đưa, An gia ta chẳng lẽ còn không trị khỏi bệnh của một di nương ư?”

Lời nói của lão thái quân khó nén quở trách, hôm nay, nếu không phải vì mỹ nhân nơi hậu viện kia, cũng sẽ không có chuyện gièm pha gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

An Cẩm Tú lặng lẽ kéo An Nguyên Chí lại, bảo hắn đừng tức giận. Vì tiền đồ của hắn, vì mẫu thân của hai người, chỉ có thể cúi đầu trước người khác mà nghe theo vào lúc này. “Dạ, đa tạ thái quân.” An Cẩm Tú mỉm cười, thi lễ với bà, nói, “Tú di nương bệnh tình nguy kịch, nhưng sau khi được đại phu cho thuốc thì đã hạ sốt.”

"Cũng nhờ có các con là hai đứa nhỏ hiếu thuận," Lão thái quân nói, "Ta lại không biết Tú di nương có phúc như thế, sinh ra một đôi nam nữ ngoan thế này."

Sự giận dữ trên mặt An Nguyên Chí không thể che giấu, nhưng An Cẩm Tú vẫn nở nụ cười, nói, "Bây giờ bệnh tình của Tú di nương đã đỡ, chúng con cũng an tâm rồi."

Lão thái quân nhìn An Cẩm Tú. Nàng quả thực không giống trước kia, không những biết nén giận mà còn có thể cười điềm tĩnh.

"Mẫu thân," An Thái sư chợt mở miệng, nói, "Chuyện hôm nay không liên quan đến lão ngũ và Cẩm Tú."

"Một cây làm chẳng nên non," Lão thái quân nhìn An Cẩm Tú, "Cẩm Tú, con nói có phải hay không?"

Nàng cúi đầu, "Cẩm Tú biết sai, nhưng thái quân xử phạt."

Xử phạt An Cẩm Tú? Lúc ở am ni cô, tuy lão thái quân mắng Tần thị, nhưng trong lòng bà lại nghi ngờ nàng giờ trở sau lưng. Bây giờ, thấy nàng nhận sai như vậy, lão thái quân không còn gì để nói nữa. An Thái sư đã nói rất rõ là Thượng Quan Dũng xin Hoàng thượng ban hôn sớm, nếu bây giờ lão thái quân phạt An Cẩm Tú, chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta sẽ nói An thị khắt khe với con cháu.

"Thôi." Lão thái quân liếc nhìn An Cẩm Tú rồi nói, "Con sắp có phu quân rồi, cứ an tâm đợi ngày xuất giá. Hôn sự của con, tổ mẫu tuyệt đối không bạc đãi."

An Cẩm Tú quỳ xuống tạ ơn, dáng vẻ dịu dàng, yếu ớt, biết nghe lời.

Lão thái quân nở nụ cười, sau đó nói với tỷ đệ hai người, "Ta còn có chuyện muốn nói với Thái sư, hai người các con lui xuống trước đi."

"Mẫu thân," An Thái sư vội mở miệng, "Cứ để Cẩm Tú và lão ngũ cùng nghe được mà."

"Đích thứ khác biệt." Lão thái quân thấy An Thái sư nói giùm cho hai tỷ đệ kia, khuôn mặt bà lập tức trầm xuống, "Có những chuyện, chúng nó không được phép nghe!"

An Cẩm Tú và An Nguyên Chí hành lễ với lão thái quân rồi xoay người rời đi. Đích thứ khác biệt. Kiếp trước, nàng rất mơ hồ về điều đó, bây giờ nhìn lại, khắp cả chính sảnh lẫn hậu đường nơi này, còn có thể khác được hay sao?

"Tỷ," An Nguyên Chí gọi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú cùng đệ đệ tới viện của Tú di nương, nàng nói khẽ với hắn, "Nguyên Chí, đệ đừng để bụng những gì lão thái quân nói."

An Nguyên Chí hừ lạnh một tiếng, "Đệ vốn không có hồ đồ!"

"Vậy đệ muốn đi sao?"

An Cẩm Tú vừa hỏi, An Nguyên Chí liền dừng bước. Hắn quay đầu lại, nhìn thẳng vào tỷ tỷ mình.

"Đi rồi cũng tốt," An Cẩm Tú nở nụ cười, "Thiên hạ lớn như vậy, nơi nào mà không có chỗ để kiến công lập nghiệp chứ?"

An Nguyên Chí yên lặng xoay người, tiếp tục đi về phía trước. Một lát sau, An Cẩm Tú chợt nghe hắn nói khẽ, "Tỷ, một ngày nào đó, ta phải khiến bọn họ cầu xin ta bước vào cửa!"

An Cẩm Tú "ừ" một tiếng, nói, "Nhất định sẽ có ngày đó."

Gió nổi lên, xua tan đi vầng mây bao trùm ánh trăng lưỡi liềm. Ánh sáng vàng óng, trong vắt như nước chiếu xuống trần gian, soi tỏ bóng dáng một trước một sau của hai tỷ đệ. An Nguyên Chí cúi đầu nhìn bóng đen của An Cẩm Tú trên mặt đất, đột nhiên sinh ra cảm giác nương tựa với người tỷ tỷ này.

"Sau này, chúng ta đều sẽ sống tốt, Nguyên Chí," An Cẩm Tú nói mà nghe như đang thở dài.

"Không sai," An Nguyên Chí không phải người dễ bị thương, hắn quay đầu, cười với tỷ tỷ, "Ngày sau, với tiền đồ của Nguyên Chí, nhất định sẽ khiến nương và tỷ có địa vị đứng trên người khác!"

"Lại nói lung tung rồi!" An Cẩm Tú cười, chỉ vào đệ đệ, "Đệ có thể chăm sóc ta cả đời sao?"

An Nguyên Chí lại nói nghiêm túc, "Với tiền đồ ngày sau của đệ, Thượng Quan tỷ phu dám xem thường tỷ sao?"

Thượng Quan tỷ phu? Cách xưng hô này của đệ đệ chợt khiến An Cẩm Tú cảm thấy ngọt ngào.

"Tỷ," An Nguyên Chí chợt cười hi hi, "Hôm nay, đệ nhìn thấy dáng vẻ của tỷ phu, người ta nói trên mặt huynh ấy có vết sẹo phá tướng, nhưng mà đệ phải nhìn kỹ lắm mới thấy được," Hắn khoa tay múa chân mấy cái trên mặt mình rồi nói tiếp, "Chỉ là một vết đỏ ở chỗ này này, tỷ thấy không?"

"Muốn chết hả?" An Cẩm Tú giả vờ sợ hãi, "Sao tỷ có thể nhìn?"

An Nguyên Chí cười ha ha, "Đệ nói sai rồi, sao tỷ dám nhìn trộm tỷ phu tương lai của đệ chứ? Nhưng mà tỷ yên tâm đi, ngoại trừ chỗ đó, Thượng Quan tỷ phu không có chỗ nào là không tốt cả."

An Cẩm Tú cười ngượng ngùng. Ngày hôm nay, điều tiếc nuối duy nhất của nàng là không thể nhìn thấy khuôn mặt của Thượng Quan Dũng, nàng nhớ chàng rồi.

An Nguyên Chí đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, "Chỉ là không biết sau ngày hôm nay, huynh ấy sẽ nghĩ gì về nhà chúng ta nữa."

An Cẩm Tú lắc đầu, nói, "Chuyện hôm nay, ngay cả chúng ta cũng không ngờ được."

An Nguyên Chí nhìn kỹ khuôn mặt của tỷ tỷ, "Tỷ gả đến nhà Thượng Quan thì sẽ thành người của họ, không còn quan hệ với An thị nữa, chỉ cần tỷ phu đối xử tốt với tỷ là đủ rồi."

An Cẩm Tú cúi đầu, bước về phía trước. Thượng Quan Dũng nhất định đối xử với nàng rất tốt. Kiếp trước, nàng không biết quý trọng, lần này, nàng sẽ quý trọng phúc khí của mình. Ngẩng đầu nhìn trời đêm, ánh trăng lười liềm soi tỏ, sao chiếu khắp trời, An Cẩm Tú chợt nghĩ, không biết giờ này Thượng Quan Dũng đã ngủ chưa, còn bao lâu nữa thì chàng sẽ tới An phủ để đón nàng.

Lúc nàng nhìn trời mà nhớ đến chàng, chàng lại đang mệt mỏi tu sửa phòng ngủ của mình.

"Đại ca," Nghe có tiếng người kêu, Thượng Quan Dũng quay đầu lại, nhìn thấy nhị đệ Thượng Quan Duệ cùng bảy tám người bước vào.

"Sao các người lại đến đây?" Thượng Quan Dũng vội vàng bỏ cái bay* trong tay xuống, bước tới.

*Cái bay của thợ hồ

"Thượng Quan đại ca," Đám người kia đều là võ quan cấp thấp, bọn họ cùng Thượng Quan Dũng tông quân đã bao năm, đôi bên đều xưng huynh gọi đệ.

"Đã trễ thế này, sao lại chạy tới chỗ ta?" Thượng Quan Dũng hỏi.

"Đến giúp đại ca sửa phòng ở."

"Là thế này, chuyện đại ca xin chỉ dụ của Hoàng thượng khi ở phủ Thái sư, bây giờ không có ai ở kinh thành mà không biết."

"Chúng ta chỉ muốn giúp đại ca sớm ngày cưới được đại tẩu về."

"Thượng Quan đại ca cũng nên cưới vợ rồi!"

...

Bảy tám huynh đệ thay nhau nói, không để Thượng Quan Dũng có cơ hội mở miệng. Chàng chỉ có thể gãi đầu, may mà da chàng đen, không thì người ta đã nhìn thấy khuôn mặt hồng như trái táo chín của chàng.

"Đại ca, đệ cũng muốn giúp," Thượng Quan Duệ lên tiếng.

"Đệ đi đọc sách đi." Thượng Quan Dũng định vỗ đầu đệ đệ, đột nhiên nhớ ra tay mình đầy bùn đất nên đành buông thõng xuống, "Đọc sách xong, ăn điểm tâm rồi đi ngủ sớm."

Thượng Quan Duệ lắc đầu, nói, "Đệ muốn làm chút chuyện cho đại ca."

Có một võ quan nỏ nộ cười, trêu chọc Thượng Quan Duệ, "Tiểu Duệ Tử muốn làm chút việc cho đại tẩu sao, muốn đại tẩu vào cửa rồi sẽ thương người hơn một chút chứ gì? Tiểu tử này, lòng dạ người thật hẹp hòi đó!"

Đám võ quan đùa đến mức không kiêng kỵ, Thượng Quan Duệ lập tức đỏ mặt, tay chân cứ lóng ngóng, không biết phải làm sao.

Thấy hân như vậy, bọn họ càng cười lợi hại hơn. Sau cùng, một vị võ quan coi như còn có lương tâm, mở miệng nói, "Được rồi, không nói nhảm nữa, chúng ta tới đây để giúp Thượng Quan đại ca sửa phòng ở. Tất cả mọi người, vào việc nào!"

Chương 20: Ý muốn của đế vương

Đêm ấy, nhà Thượng Quan sáng trưng ánh đèn đuốc, ngoại trừ tam tiểu thư Thượng Quan Ninh ngủ say, những người còn lại đều thức trắng. Khi mặt trời ló rạng, mọi người đã chuẩn bị xong tất cả, trừ xà nhà được giữ nguyên, những thứ khác đều được khoác bộ cánh mới: tường được quét vôi trắng xóa, giấy dán trên cửa sổ cũng được thay đổi bằng chữ hi đồ chót, cửa phòng cũng được phết một lớp sơn mới, bóng loáng dưới ánh mặt trời.

Thượng Quan Dũng ngẩng NiiemVu~leequydon căn phòng rực rỡ hẳn sau một đêm, khẽ gật đầu, nói với các huynh đệ trong quân mình: "Như vậy là được rồi, đa tạ các huynh đệ nhiều lắm!"

Các võ quan đồng loạt cười khoái tay.

"Chúng đệ còn muốn tới NNiiemvu đleequydon uống một ly rượu mừng của đại ca đây!" Có người hỏi: "Đại ca, huynh định khi nào thì bày rượu?"

Thượng Quan Dũng tức thì nhắm mắt, các huynh đệ không nói thì chàng quên mất, ngày thành thân chàng còn phải bày mấy bàn tiệc rượu, nhưng chàng lại chưa chuẩn bị tí gì.

"Chuyện này không khó." Một người giỏi quan sát trong nhóm võ quan thấy sắc mặt không ổn của Thượng Quan Dũng, lập tức đề nghị: "Trong nhà không có đầu bếp, chúng ta ra tiệm bao mấy bàn rượu và thức ăn là xong."

"Đúng thế đây đại ca à, một bàn rượu và thức ăn trong tù quán nhỏ ở ngoài không mất nhiều tiền lắm đâu." Một huynh đệ nom vẻ từng trải cũng nói với Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng chần chừ giây lát, đáp: "Nếu người trong phủ Thái sư tới, còn có thể làm tiệc ở tù quán nhỏ sao?"

Tất cả mọi người đều im lặng, tuy nói lấy được nữ nhi nhà Thái sư đương triều là có phúc, nhưng vừa bắt tay vào xử lý cũng chẳng dễ dàng gì.

"Không được thật, vậy mấy người chúng ta góp lại, tới quán lớn đặt mấy bàn, dù sao cũng đâu thể để phủ Thái sư coi thường chứ?" Mọi người suy nghĩ một lúc thì có người nghĩ ra chủ ý khác.

Tất cả mọi người đều đồng ý, chỉ có Thượng Quan Dũng lắc đầu, "Không thể lại để các đệ dùng tiền được, ta cũng chẳng phải người phú quý gì, dù có làm ra vẻ thế nào cũng không giống. An nhị tiểu thư hẳn là một nữ tử tốt, ta nghĩ nàng sẽ không để ý đâu."

"Nếu An nhị tiểu thư quan tâm thì..." Một người trong nhóm võ quan nói: "Cô ta cũng không xứng với đại ca."

Câu nói ấy khiến mọi người trầm lặng hồi lâu.

Lúc này, Thượng Quan Duệ mới bảo: "Đại ca, lúc này huynh phải vào triều rồi, vẫn cứ đi đi đã."

Thượng Quan Dũng lắc đầu tự giễu: "Ta vào triều cũng chỉ đứng dưới điện nghe người ta nói chuyện, đây cũng gọi là vào triều ư?"

"Đại ca nói gì vậy?" Lập tức có võ quan lên tiếng nói: "Chúng ta chỉ cần chịu dốc sức liều mạng trong quân còn sợ không liều được một cái công danh ư?"

Thượng Quan Dũng nghe xong lời này cũng chỉ cười trừ, lại bảo chúng huynh đệ tùy ý nghỉ ngơi trong nhà, bản thân thì để bụng trống rỗng ra ngoài, một mình cưỡi ngựa tiến đến hoàng cung.

Mà lúc này, trong Thượng Thư phòng nơi cung cấm, đại thái giám Cát Lợi đang cầm hộp gấm An Thái sư tự mang vào cung, bấm với Thế Tông: "Thánh thượng, đây là vật An thái sư tiến vua."

"Là cái gì?" Thế Tông đang mài viết, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Cát Lợi trả lời: "Nô tài đã xem qua, trong hộp gấm này là tú phẩm trong phủ Thái sư hôm qua, thái sư nói tên của nó là hương sen dưới trăng."

Thế Tông ngẩng đầu lên, trước mắt ông ta hiện lên tú phẩm đẹp như tranh vẽ: vàng trắng tròn sáng trong soi mình xuống mặt hồ trong vắt, nổi bật hai đoá sen xanh duyên dáng yêu kiều, dù không gió cũng bỗng bành phiêu triệt. Thế Tông nhìn theo phẩm ấy hồi lâu, thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh An Cẩm Tú ngồi trước khung thêu, chuyên tâm thêu từng đường, từng nét.

Cát Lợi ở cạnh thấy Thế Tông nhìn theo phẩm khá lâu, mở miệng hỏi thử: "Thánh thượng, thêu phẩm này đặt ở đâu ạ?"

"Cứ treo ở đó đi." Thế Tông tùy ý chỉ vào một nơi.

Cát Lợi nhìn theo tay của Thế Tông thì thấy đó là một chỗ cạnh ngự án, nơi có treo một bức Sơn Hà đồ do một danh gia đương thời vẽ, "Nô tài tuân chỉ." Cát Lợi không nói thêm lời nào, vội vàng khom lưng lĩnh chỉ. Suy nghĩ của đế vương, dù đoán được cũng phải giả không hiểu, "Thánh thượng" Cát Lợi nhận chỉ xong lại nói tiếp, "Thái sư vẫn đang ở ngoài điện ạ."

"Không gặp." Thế Tông ngấm thêu phẩm trước mặt, lạnh giọng nói hai chữ.

Cát Lợi ra khỏi Ngự Thư phòng, nhỏ giọng trả lời NNiemvu dđleequydon An Thái sư đang chờ ở ngoài: "Thánh thượng nói không gặp."

An Thái sư chỉ có thể chấp tay thi lễ với Cát Lợi rồi xoay người rời đi.

Cát Lợi đi theo An Thái sư vài bước, hạ giọng thật nhỏ, thì thảo với An Thái sư: "Thánh thượng rất hài lòng với thêu phẩm Thái sư dâng lên."

An Thái sư khẽ gật đầu tỏ ý biết với Cát Lợi, đi thẳng khỏi hoàng cung. Sau đó ông ta sai người mang tới một phần lễ không nhẹ cho Cát Lợi, đại thái giám bên cạnh Thế Tông đã đề cập với ông ta rằng thánh thượng rất thích bộ thêu phẩm nọ, cũng tức là thích người tạo ra thêu phẩm đó, cho nên, hôn sự của An nhị tiểu thư càng được xử lý sớm càng tốt cho mọi người.

Buổi chiều hôm nay cũng không có ai nhắc tới chuyện ở phủ Thái sư hôm qua, một vương triều lớn như thế, mỗi ngày ắt xảy ra nhiều chuyện, đủ cho nhóm quân thần trên triều thương nghị định đoạt.

Thượng Quan Dũng thành thành thật đứng ngoài điện Kim Loan, ở đây có thể nghe rõ mồn một từng lời tranh luận về triều chính bên trong, chỉ là mấy lời lăm chĩ, hồ, giả, đã hay trích dẫn kinh điển này nọ Thượng Quan Dũng nghe không hiểu lắm, chỉ chốc lát sau, vị tướng quân họ Thượng Quan nọ vẫn thẳng lưng đứng nghiêm trang, suy nghĩ lại bay xa, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ về hôn sự sắp tới. Nào thì bày tiệc rượu, chọn kiểu hoa, và còn cả việc chọn một vị trưởng bối trong gia tộc đến chủ trì hôn lễ, Thượng Quan Dũng càng nghĩ tới hôn sự của mình, càng nhận ra chuyện phải làm còn một đống lớn, nhưng cái gì mình cũng chưa chuẩn bị.

(*) Chĩ, hồ, giả, đã: trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.

Trên triều, An Thái sư nhất mực yên lặng, Thế Tông cũng không đề cập gì với ông ta, sau khi bãi triều, Thế Tông gọi NNiemvu dđleequydon mấy đại thần tới Ngự Thư phòng nghị sự, cũng không điểm tên An Thái sư. An Thái sư cứ thế nhận lấy đủ loại ánh mắt: tìm tòi nghiên cứu, lo lắng, há hê... của đồng liêu mà rời khỏi điện Kim Loan.

"Phụ thân." Con trai An Nguyên Văn giữ chức Công bộ thị lang vừa là quan đồng liêu tới trước mặt An Thái sư, ngón tay chỉ về phía bên trái.

An Thái sư nhìn theo tay con trưởng, chỉ thấy Thượng Quan Dũng đứng đó, sừng sững như cái cột đình.

"Hắn ta còn muốn thế nào mới chịu đây?" An Nguyên Văn nhỏ giọng hỏi An Thái sư.

"Haiz!" An Thái sư thở dài một hơi, "Vi phụ tới nói đôi câu với hắn, con cứ về công bộ nha môn đi." Dứt lời, An Thái sư dời bước về phía Thượng Quan Dũng.

"Thái sư." Thượng Quan Dũng thấy An Thái sư tới trước mặt mình, chấp tay thi lễ.

An Thái sư liếc mấy đại thần đang nhìn mình chăm chăm, mấy đại thần có ý định xem náo nhiệt vội đi ra trước. "Đây không phải nơi thích hợp để trò chuyện, người đi theo ta." An Thái sư trầm giọng nói với Thượng Quan Dũng.

Chàng đành đi theo sau lưng An thái sư, sau khi đi được mấy bước vẫn không tìm được mà hỏi: "Thái sư, hôm qua Nhị tiểu thư có khỏe không?"

An Thái sư trả lời: "Có lão phu trong phủ, ai dám chạm tới nhi nữ chứ?"

Thượng Quan Dũng đáp: "Hôm qua nàng ấy gánh trọn một cái tát."

An Thái sư vấp chân, vốn muốn phát cáu, nhưng nghĩ lại, nữ nhi của ông ta còn chưa vào cửa nhà họ Thượng Quan, đã được kẻ vũ phu Thượng Quan Dũng này bảo vệ như thế, tướng tượng ra viễn cảnh khá tốt trong tương lai của An Cẩm Tú, trên mặt An Thái sư lộ vẻ tươi cười.

"Thái sư?" Tuy rằng Thượng Quan Dũng đi sau lưng An Thái sư, nhưng vẫn thấy nụ cười của An Thái sư, trong lòng tức thì khó chịu, sao chàng vừa nói An Cẩm Tú bị đánh, cái người làm phụ thân là thái sư sao còn cười được?

"Người đi theo ta." Thái sư chỉ nói vậy rồi bước về phía trước.

Ngũ hoàng tử Bạch Thừa Trạch đứng trên đài cao bên ngoài điện Kim Loan, đưa mắt nhìn An Thái sư và Thượng Quan Dũng đi xa dần.

"Ngũ đệ." Thái tử Bạch Thừa Nặc đi tới bên cạnh Bạch Thừa Trạch, trầm giọng nói: "Không ngờ một võ quan ngũ phẩm nho nhỏ lại có phúc đến thế, lấy được một nữ tử như An nhị tiểu thư làm thê tử, chỉ tiếc cho giai nhân kia..."

Bạch Thừa Trạch cúi đầu cười cười, cũng hạ giọng nói với thái tử: "Dù An nhị tiểu thư sở hữu tướng mạo đến mức nào, cũng chỉ là một thứ xuất mà thôi."

Thái tử vỗ vai Bạch Thừa Trạch một cái: "Đích thứ khác biệt ư? Ngủ đi, nếu An nhị tiểu thư nghe được lời này của đệ, e sẽ đau lòng một phen."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiếc thay giai nhân

Sau đó, thái tử bước xuống đài cao trên điện Kim Loan, đứng trong vòng bảo vệ của thị vệ trong Đông cung đi về phía Đông cung, lúc này, Bạch Thừa Trạch mới bước xuống từng bậc. Đích thứ khác biệt, An Cẩm Tú nghe xong sẽ đau lòng, nhưng thái tử nghe thấy sẽ rất vui sướng, Bạch Thừa Trạch vô cùng rõ ràng điều này. "Đích thứ khác biệt." Trong lòng Bạch Thừa Trạch lặp lại bốn chữ này, đột nhiên quay đầu nhìn về phía điện Kim Loan vàng son lộng lẫy, con trai trưởng do hoàng hậu sinh ra thì đã sao? Cái ghế trong điện này chỉ cần mang dòng giống con rồng đều có tư cách ngồi lên, phụ hoàng họ cũng đâu phải do hoàng hậu Trung cung sinh ra, giờ chẳng phải là chủ nhân giang sơn này ư?

"Gia." Sau khi Bạch Thừa Trạch bước xuống bậc cuối cùng, tiểu thái giám Cao Đăng hầu hạ bên người y liền tiến tới ân cần đón chào.

"Về phủ." Bạch Thừa Trạch cũng không dừng bước, sắc mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh tức thì bước về phía cửa cấm cung.

Cao Đăng đi theo Bạch Thừa Trạch, đến sau khi cách xa điện, mới nhỏ giọng nói với Bạch Thừa Trạch: "Gia, nô tài đã tìm tượng Quan Âm đưa vào Tề Phụng cung cho nung nung, nung nung rất thích."

"Mẫu phi ta ổn cả chứ?" Bạch Thừa Trạch hỏi.

Cao Đăng không dám gian trá lừa Bạch Thừa Trạch, vội vàng hạ giọng nói: "Gia, tú nữ được tuyển ngày hôm trước đã vào cung rồi ạ."

Bạch Thừa Trạch không nói tiếp, tú nữ tiến cung, không một nữ nhân trong cung nào có tâm trạng tốt được. Kỳ Thuận triều cách ba năm tuyển tú một lần, Bạch Thừa Trạch cảm thấy kì tuyển tú lần trước vừa kết thúc không lâu, không ngờ thoáng cái, ba năm đã trôi qua.

Cao Đăng lại nói: "Nung nung cũng sai nô tài gửi lời cho gia, ngài ấy đã tìm người xem bát tự, nhị tiểu thư An phủ là người vô phúc."

Bạch Thừa Trạch thúc ngựa vượt qua Cao Đăng một chút. Là An Cẩm Tú vô phúc, hay hần và An Cẩm Tú vô duyên? Gặp nàng được hai lần, trong Đông cung, nữ hài dung trang diễm lệ, trong vườn Hương An phủ, nữ hài lại ăn vận trắng trong thuần khiết, trên đời lại có một nữ tử như thế, mặc cho trang diễm đậm hay nhạt đều hợp. An Cẩm Tú, nhớ kĩ cái tên ấy, Bạch Thừa Trạch khó lòng buông bỏ, trong suy nghĩ của hần, thái tử đã nói đúng một câu: bị kết duyên với Thượng Quan Dũng, thật tiếc thay giai nhân kia.

"Gia." Lúc này Cao Đăng đuổi theo, "Thái sư."

Bạch Thừa Trạch vốn chẳng cần Cao Đăng nhắc nhở, hần cũng thấy An Thái sư và Thượng Quan Dũng cùng nhau đi vào một tửu quán ven đường, hai người này hẳn là định vào đó thương nghị hôn sự? Nghĩ đến đây, Bạch Thừa Trạch cảm thấy hoang đường, đồng thời có một nỗi buồn bực không tên quấy nhiễu tâm trạng hần, bỗng nhiên gió rồi thúc ngựa phi như bay về phía trước.

An Thái sư không để ý ngũ hoàng tử đã cười ngửa đi qua mình, ông ta mang Thượng Quan Dũng vào một trong những tửu quán nổi nhất kinh đô, vừa ngồi xuống đối mặt Thượng Quan Dũng, ông đã mở lời: "Người định khi nào cưới thứ nữ của lão phu vào cửa?"

Thượng Quan Dũng định bảo ngày mai, nhưng sau khi do dự một chút, Thượng Quan Dũng đáp: "Mặt tướng định sau ba ngày nữa."

An Thái sư hỏi lại: "Ba ngày sau ư?"

Thượng Quan Dũng gật đầu nghiêm túc trả lời: "Mặt tướng hi vọng càng sớm càng tốt."

An Thái Sư không biết nên nói gì với nói với Thượng Quan Dũng vào giờ phút này, nếu nói hôm qua chỉ là một ngoại lệ, thường ngày An Cẩm Tú sống cũng không tệ như lời đồn, Thượng Quan Dũng ắt nghĩ ngờ. Hơn nữa, vừa rồi hoàng thượng đã chỉ điểm, An Thái sư gật đầu với Thượng Quan Dũng, nói: "Chỉ với thời gian ba ngày mà người đã sắp xếp xong hôn sự? Có gì khó khăn, đừng ngại, cứ nói với lão phu."

Thượng Quan Dũng cũng không nhìn An Thái sư, chỉ hơi lắc đầu, trả lời: "Không có."

Nữ tử tiêu chuẩn không biết phân biệt trái phải đã thành công chọc tức An Thái sư, trong vòng ba ngày biết sắp xếp hôn sự thế nào? "Vệ Triều à," An Thái sư ôn tồn giảng giải cho Thượng Quan Dũng: "Hôm qua thánh thượng ban cho Cẩm Tú không ít vàng bạc và ngọc ngà, ý chỉ nói là thêm đồ cưới cho Cẩm Tú đấy."

Thượng Quan Dũng nói: "Thánh thượng nhân từ."

"Con đây không hiểu lời ta nói rồi!" An Thái Sư thở dài, bản thân đúng thật là tự tìm ăn khổ đau khi tìm một nữ tử như thế này.

Thượng Quan Dũng khó hiểu nhìn An Thái sư, Thế Tông ban đồ cưới cho An Cẩm Tú có liên quan gì tới chàng chứ? Chàng cũng đâu phải loại người ham đồ cưới của thế tử.

"Thánh thượng ban bảo vật làm đồ cưới cho Cẩm Tú." An Thái sư chỉ đành phải nói thẳng ra, "Vệ Triều à, như vậy sao hôn lễ của con với Cẩm Tú có thể đơn giản được? Con đây được ngự ban nhân duyên, ngày thành thân, con và tiểu nữ phải đến trước cửa cung khấu tạ hoàng ân, con có biết nặng nhẹ trong hôn sự này một cách chính xác hay không?"

Thượng Quan Dũng ngồi sững sờ hồi lâu, chàng đâu thể nghĩ nhiều tới vậy chứ?

"Thế này nhé, con cứ nghe theo lời ta đi." An Thái sư cũng không muốn nhiều lời với Thượng Quan Dũng, nói: "Ngày sau chúng ta là người một nhà, đã sống chung dưới một mái nhà thì không cần nói nhiều, trưởng bối của con đã tạ thế, vậy thì ta chuẩn bị mấy thứ cho hôn sự của con cũng không coi là không hợp lễ nghĩa."

"Vâng, thưa Thái sư." Thượng Quan Dũng mờ mịt cảm thấy lời nói của nhạc phụ tương lai có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không biết điểm không thích hợp ở chỗ nào.

"Con đi đi." An Thái sư đuổi Thượng Quan Dũng, "Ta sẽ phái người tới phủ hỗ trợ ngay tức khắc, ba ngày sau, lão phu chờ con tới cửa đón Cẩm Tú."

"Vây..."

"Ta còn có thể hại con ư?" An Thái Sư xua tay với Thượng Quan Dũng, "Mau đi đi thôi."

Thượng Quan Dũng dần dần rời từ quán, một ngụm nước cũng chưa nhấp để nhuận hầu.

An Thái Sư ngồi một mình trong gian phòng nhỏ, nhìn bàn rượu bày la liệt món ngon mà không có ý muốn gắp. Thế Tông nhìn trộm An Cẩm Tú, An Thái sư vừa nghĩ đến chuyện này, mồ hôi đã tuôn ướt sũng áo. Trên đời này, có rất nhiều gia đình muốn đưa nữ nhi vào cung, chờ mong nữ nhi nhà mình mai kia sẽ được nuông chiều, toàn bộ gia tộc cũng có thể gà chó lên trời theo, nhưng thế tộc như An thị lại khinh thường nhất là đưa đàn bà vào cung tranh đoạt tình cảm, nữ nhi An thị, dù gả cho ai, cũng nhất định phải làm chính thê!

An Thái sư uống xong một ly rượu thì về nhà, nói với lão thái quân rằng ba ngày sau Thượng Quan Dũng sẽ đến cưới An Cẩm Tú, "Hôn sự Cẩm Tú còn phải làm lớn chút, bằng không chỗ thánh thượng..."

"Ta biết ý con rồi." Lão thái quân không để An Thái sư nói hết câu đã chặn miệng: "Thánh thượng ban hôn là phúc của An phủ ta, Cẩm Tú chỉ là một thứ xuất, nên tổ chức hôn lễ ra sao sẽ như thế ấy, bằng không sau này tiểu thư chính thất chúng ta gả đi biết làm thế nào đây?"

"Mẫu thân." An Thái sư không dám nói thật với lão thái quân, chỉ có thể nói: "Làm lớn cũng là ý của nhi tử, con rất xấu hổ với đứa nhỏ Cẩm Tú này."

"Hoang đường." Lão thái quân phản bác ngay: "Con nuôi nó lớn khôn còn xấu hổ với nó? Thượng Quan Dũng cũng là quan viên trong triều, sau khi gả qua đó nó còn là chính thê, ta không thấy con bạc đãi nó chỗ nào. Có phải Tú di nương nói gì đó với con?" Thấy An Thái sư muốn đỡ lời cho An Cẩm Tú, lão thái quân không thể không ngờ vực có phải Tú di nương gió thổi bên gối đôi câu hay không.

An Thái Sư nói: "Bà ấy sao có thể nhúng tay vào hôn sự của Cẩm Tú? Mẫu thân, thánh thượng rất không vừa lòng thấy chúng ta đối xử với Cẩm Tú như thế, nếu hôn sự của Cẩm Tú không hợp ý thánh nhân, khiến người tức giận thì chẳng tốt gì."

An thị gả nữ nhi, hoàng đế tức cái gì? Lão thái quân nhìn về mặt muốn nói lại thôi của An Thái sư, đột nhiên chợt hiểu ra gì đó, lão thái quân cảm thấy trước mặt đen ngòm, "Người đứng là đã nuôi một nữ nhi thật tốt ha!" Lão thái quân đập bàn.

An Thái sư khó lòng phản bác.

"Nô tài thì có thể sinh ra cái thứ gì chứ?" Trong phòng chỉ có mẫu từ hai người lão thái quân và Thái sư, cho nên bà ta cũng chẳng thèm khách sáo.

An Thái sư cúi đầu nghe dạy bảo, nửa đời người ông ta đều đặt đầu óc lên triều đình, chuyện trong nhà chưa từng để ý, nay nghe lão thái quân chê trách nô tài, trong lòng An Thái sư trầm nghĩ, khó trách Tần thị và An Cẩm Khúc lớn mật chửi bới tỷ đệ An Cẩm Tú như vậy.

"Chúng ta không thể làm lớn hôn sự này." Sau khi mắng vài câu, lão thái quân đột nhiên nói với An Thái sư.

"Tại sao ạ?" An Thái Sư vội hỏi.

Lão thái quân trầm giọng đáp: "Cả thiên hạ này đều là của thánh thượng, thứ ngài coi trọng ai dám không dâng vua? Mấy thứ thánh thượng ban thưởng, chắc gì đã thật sự để thêm đồ cưới cho Cẩm Tú? Chúng ta cứ coi như không biết gì đi, chỉ cần gả nha đầu kia vào nhà Thượng Quan an toàn là tốt nhất cho mọi người rồi."

Hai mẫu từ lão thái quân và An Thái sư thương nghị cả đêm trong An phủ, ở Thượng Quan phủ, một nhóm người lại bận rộn nguyên đêm. Phòng đã được sửa sang ổn thỏa, Thượng Quan Dũng mang theo các huynh đệ vội vàng sắp xếp sân vườn, đến khi mang tới mấy chậu cây cỏ hoa lá thì đây mới miễn cưỡng được xem như sân nhà nhỏ.

Vừa làm việc, các huynh đệ của Thượng Quan Dũng vừa phần nộ thay chàng, theo ý An Thái sư, hôn sự đều do An phủ nhà họ An xếp đặt, đại ca của

họ rốt cuộc đang thú thê hay đến nhà người ta ở rẻ?

Thượng Quan Dũng nghe xong những lời oán giận của các huynh đệ mới rõ tại sao trong tù quán chàng cảm thấy có gì đó sai sai.

Nhóm võ quan phản nản với Thượng Quan Dũng mới thông suốt thì mới nhớ tới, dường như nói nhạc phụ của đại ca như thế thì không tốt lắm, lại vội dịu giọng nói với chàng: "Đại ca, không phải chúng đệ nghĩ nhiều đâu, chỉ cảm thấy khó chịu vì bị Thái sư khinh thường thôi. Đại ca huynh có thể rước dâu, các huynh đệ đều vui về thay huynh cả."

Thượng Quan Dũng cười ngậy ngô, lau qua mồ hôi trên mặt, vui đầu lại tiếp tục công việc đang dở. Ban đầu khi nghe cưới nữ nhi An thị, Thượng Quan Dũng cũng chỉ thấy mình có thể đón dâu, mang người vào trong nhà là xong rồi, nhưng khi nhìn thấy tiểu nương tử sắp đón về nhà trong vườn Hương An phủ, Thượng Quan Dũng mới có cảm giác vui sướng khi chân chính thành gia lập thất.

Thượng Quan Dũng không hiểu tình cảm là gì, chàng chỉ biết phụ thân từng nói: có một cô gái mà con vừa nhìn đã muốn sống cùng nàng trọn đời. Thượng Quan Dũng nhớ đến An Cẩm Tú trong vườn Hương hôm qua, chỉ một thân xiêm y lam nhạt dường như đã đủ để tim chàng loạn nhịp, chỉ một cái liếc mắt, Thượng Quan Dũng đã biết, chàng muốn sống trọn kiếp bên cô gái tên An Cẩm Tú này.

"Ca, uống nước nào." Thượng Quan Duệ đưa chén nước cho Thượng Quan Dũng, không ngờ lại thấy nụ cười ngốc nghếch của đại ca nhà mình, tay run lên một cái, suýt chút đánh rơi chén nước xuống đất, thẫn thờ hỏi, cái người cười rộ đến ngớ ra này thật sự là đại ca của mình sao?

Biểu cảm trên mặt Thượng Quan Duệ hơi vặn vẹo nhưng Thượng Quan Dũng vẫn không thấy, chàng uống ực một miếng, cạn chén, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, sao giăng đầy trời, bao bọc xung quanh mặt trăng lưỡi liềm, Thượng Quan Dũng đột nhiên lại nhớ đến An Cẩm Tú.

Còn An Cẩm Tú thì sao? Nàng đang ngồi thêu, hoàn toàn không biết những chuyện đang xảy ra bên ngoài, trước giá thêu, An Cẩm Tú chuyên tâm từng mũi kim đường chỉ, lòng không vướng bận. Từ Uyên ngồi theo cũng im lặng không nói gì, chủ tớ hai người đều gấp gấp làm cho xong việc, ánh đèn trong phòng thêu lại sáng cả đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tiểu bối An phủ thỉnh an lão thái quân, An Cẩm Tú mới biết hai ngày sau là ngày thành thân của mình.

Lão thái quân quan sát An Cẩm Tú chuyển từ vẻ giật mình sang bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng, nói với An Cẩm Tú: "Hôn sự này của ngươi khá là gấp gáp, nhưng đây cũng không phải ý của trưởng bối chúng ta, mà vì Thượng Quan tướng quân kia vội vàng rước ngươi qua cửa, sợ ngươi bị An phủ chúng ta bắt nạt."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Xuất giá

Editor: Preiya

"Mẫu thân!" Lão thái quân nói mấy câu xong lại bắt đầu nổi giận với An Cẩm Tú, An Thái sư vội vàng mở miệng nói, "Cẩm Tú không ở nhà lâu nữa, người không cần giáo huấn nàng đâu."

An Cẩm Tú cười, nói, "Thái Quân chỉ vui đùa với Cẩm Tú thôi, sao Cẩm Tú lại bị khi dễ ở trong nhà được chứ?"

Ngữ khí của lão thái quân vẫn không tốt, "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

An Nguyên Chí đứng một bên muốn mở miệng nói thay An Cẩm Tú, Thượng Quan Dũng đã thỉnh chỉ, hai ngày nữa tới đón dâu thì có vấn đề gì sao? Chỉ là An Nguyên Chí vừa mới há miệng thì An Cẩm Tú đã ho khan, hắt nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng đang lắc đầu với mình, còn trừng mình một cái. An Nguyên Chí tức giận cúi đầu, đem những lời muốn bênh vực kẻ yếu nuốt xuống bụng.

Động tác của An Nguyên Chí và An Cẩm Tú đã bị lão thái quân nhìn thấy, đối với đôi tỷ đệ thứ xuất trong phủ này, lão thái quân đều nghĩ đến xuất thân là gia nô của Tú di nương, nên khi tỷ đệ An Cẩm Tú sinh ra cũng không thấy vui mừng. "Lui xuống cả đi", lão thái quân vô cùng phiền lòng, sau đó ra lệnh cho bọn vãn bối lui xuống hết.

"Mẫu thân." Nhóm tôn bối đã lui xuống hết, nhưng An Thái sư vẫn còn chưa đi.

"Con yên tâm." Lão thái quân nói với An Thái sư, "Ta không hài lòng với nha đầu An Cẩm Tú, nhưng đối với hôn sự của nó, ta nhất định sẽ làm thỏa đáng, không để nó phải khó xử."

An Thái sư nghe được những lời này của lão thái quân mới yên tâm đi khỏi.

Lúc này, nha hoàn hầu hạ bên người liền tiến vào, nói với lão thái quân, "Thái quân, phu nhân và tam tiểu thư đều phái người đến, nói muốn thỉnh an người."

Lão thái quân nói, “Ta không nhận nổi sự thịnh an của các nàng, bảo các nàng dưỡng bệnh cho tốt đi.”

Nha hoàn không dám nhiều lời, bèn cúi đầu đi ra ngoài.

Sau khi An Cẩm Tú rời khỏi phòng của lão thái quân liền cùng An Nguyên Chí một trước một sau đi đến phòng của Tú di nương. Nghe nói hai ngày nữa An Cẩm Tú sẽ xuất giá, đầu tiên Tú di nương không đồng ý, sau đó lại vui vẻ ngay, An phủ không phải là nơi mà nữ nhân các nàng có thể sống yên ổn, sớm tránh xa tòa đại viện này là một chuyện tốt.

“Nương,” An Cẩm Tú lau nước mắt nơi khóe mắt của Tú di nương.

Tú di nương để An Nguyên Chí đi trước, sau đó mới nói với An Cẩm Tú: “Là thái quân đã bày ra chuyện hôn ước cho con sao?”

“Vâng”, An Cẩm Tú nói: “Nương yên tâm, thái quân nói sẽ không bạc đãi con.”

“Điều này không quan trọng”, Tú di nương thấp giọng nói: “Ý của ta là sau này ta chỉ mong Thượng Quan tướng quân kia có thể yêu thương con.”

“Nương”, An Cẩm Tú ngồi xuống bên cạnh Tú di nương, “Người đó rất hiểu thảo với kẻ mẫu, còn nuôi dạy đệ muội khác mẹ, người như vậy sẽ không phải là người xấu, Cẩm Tú theo hấn sẽ không chịu khổ. Mặc dù hơi xấu hổ khi nói ra, nhưng chỉ cần Cẩm Tú đối đãi thật tình với hấn thì Tướng quân cũng sẽ đối đãi thật tình với con.”

Tú di nương gật đầu, cẩn thận nhìn kỹ An Cẩm Tú, sau khi sinh đứa nữ nhi này nàng còn chưa kịp nhìn thì đã bị Tần thị mang đi, không nghĩ đến ngày hôm nay, nữ nhi hoài thai vất vả mười tháng của mình sẽ gả cho cho người ta, nhaoáng một cái đã nhiều năm như vậy, “Ngày con lấy chồng ta không thể dẫn con đi được”, Tú di nương kéo tay An Cẩm Tú, nói, “Sau này người hãy quên cái phủ này đi, sống yên ổn qua ngày. Trên đời này, mọi người đều nói đích nữ tiểu thư rất tốt, lại không biết nữ nhi thứ xuất có tốt như vậy không. Nhị tiểu thư, con phải sống thật tốt, phải cùng Thượng quan tướng quân bạch đầu giai lão, con cháu chật cả sảnh đường, như vậy ta mới có thể yên tâm.”

An Cẩm Tú không nói gì, chỉ dựa đầu vào vai của Tú di nương, một đời sai lầm kia, nàng sẽ không sai lầm thêm một đời nữa.

An Nguyên Chí lại trở vào, nhìn thấy đôi mắt của mẫu thân và tỷ tỷ của mình đều đỏ hoe, hấn trở mắt nhìn một lúc, sau đó cười nói, “Đây là sao thế? Rõ ràng là chuyện vui, sao các người lại khóc?”

“Đứa nhỏ này”, Tú di nương chỉ có thể cười nói, “Người cao hứng thì sẽ khóc, sao con lại trở lại thế?”

An Nguyên Chí đưa ra mấy tờ ngân phiếu, nói với An Cẩm Tú, “Phụ thân đưa cho con, bảo con đưa cho Thượng Quan tướng quân, con tới hỏi tỷ tỷ, có phải là không cần đưa không?”

“Ngân phiếu?” An Cẩm Tú ngồi ngay ngắn lại.

“Đủ tám trăm lượng” An Nguyên Chí đặt ngân phiếu xuống trước mặt An Cẩm Tú, “Phụ thân nói để Thượng Quan tướng quân dùng chi trả hôn sự.”

Tú di nương liền phát hoảng, “Ngay cả tiền làm hôn sự mà Thượng Quan phu cũng không có ư?”

An Nguyên Chí nhìn An Cẩm Tú đang ngồi nghiêm nghị, “Con cảm thấy như vậy không tốt, đây không phải là phụ thân đang mắng người sao? Tỷ, tiền này tỷ định giải quyết thế nào?”

An Cẩm Tú nhìn xấp ngân phiếu hàng trăm lượng được xếp ngay ngắn, nói với An Nguyên Chí, “Sắp xếp cũng được lắm, Thượng Quan tướng quân thật sự nghèo như vậy ư? Phụ thân là người phú quý, chẳng lẽ không muốn tiêu hộ nhân tới đón dâu nữa sao?” An Cẩm Tú nói xong liền đẩy xấp ngân phiếu vào tay An Nguyên Chí, “Coi như là tỷ tỷ nhờ đệ, đệ giữ nó thay tỷ trước đi.”

Sao An Nguyên Chí lại có thể giữ số tiền cưới của An Cẩm Tú được, hấn không muốn lấy, chợt nghe thấy An Cẩm Tú nói với hấn, “Đệ là đệ đệ của ta, cũng chỉ có đệ mới chịu giúp ta, Nguyên Chí, đệ hãy giúp ta lần này đi.” An Cẩm Tú nói đến mức này, An Nguyên Chí muốn nói cái gì cũng không được.

Thời gian hai ngày đã trôi qua, An Cẩm Tú vì An Nguyên Chí mà may thật nhanh bộ quần áo mùa đông. Sau khi An Nguyên Chí thử xong, cũng là lúc An Cẩm Tú nghênh đón hôn sự của bản thân.

Người coi sóc việc chải đầu tân nương cho An Cẩm Tú, lần một chải thật kỹ, lần thứ hai chải cho bách niên giai lão, lần thứ ba chải cho con cháu đầy nhà, lần thứ tư chải cho...

Thượng Quan Dũng cười chiến mã của mình, mang theo kiệu hoa thật lớn, đã sớm đến trước cửa lớn của An phủ.

Thật ra Tần thị không muốn An Nguyên Văn xuất hiện vào ngày hôn lễ của An Cẩm Tú, bèn nói cho Ninh Thị phu nhân báo lại nói rằng đột nhiên mình thấy không khỏe.

An Nguyên Chí công tỷ tỷ của mình đến Tú Các, nơi này thật khác so với cửa trước đang tràn ngập trong tiếng nhạc hỉ và tiếng pháo trúc, từ Tú Các đi tới cửa trước vừa yên tĩnh vừa u sầu. Trung tuần tháng Bảy, đã gần đến cuối hạ, đúng là gió ẩm hoa nở, con đường nhỏ này dường như tràn ngập hoa nở, mùi hương xông vào mũi, lại có một loại tình thú khác.

An Nguyên Chí giẫm lên cánh hoa rơi dưới chân, buồn cười nói với An Cẩm Tú, “Không biết là ai trong phủ đã lên tiếng mà từ hôm qua đến giờ không ai tới quét dọn con đường này. Nhưng mà tỷ à, đệ thấy không quét ở đây cũng rất tốt, trên đường đều là hoa, tỷ có ngửi thấy mùi thơm không?”

“Ừ.” An Cẩm Tú cũng cười, “Nguyên Chí, cảm ơn đệ đã đưa tỷ xuất giá.”

“Ta là đệ đệ của tỷ”, An Nguyên Chí trầm mặc một lúc, sau đó nói, “Đưa tỷ xuất giá thì có cái gì để cảm ơn? Tỷ, về sau tỷ hãy sống thật tốt, còn tốt hơn cả bây giờ nữa.”

“Được”, An Cẩm Tú nói, “Đệ cũng vậy, phải sống thật tốt.”

An Nguyên Chí lại cồng An Cẩm Tú trên lưng, một ngày này hẳn đi rất chậm, qua ngày hôm nay, tỷ tỷ của hắn đã là con dâu của Thượng quan gia, cho dù là sống hay chết cũng không liên quan gì đến An gia nữa rồi.

Thượng Quan Dũng đang đứng trước cửa lớn của An phủ, dường như tiếng động lớn xung quanh không hề liên quan gì đến hắn, hắn chỉ nhìn An Cẩm Tú đi ra khỏi cửa, trông chờ mòn cả con mắt. Sống đến ngày hôm nay, Thượng Quan Dũng mới cảm nhận được, thì ra chờ một người xuất hiện cũng là một chuyện khó chịu như vậy.

An Thái sư đang đứng trong nội môn, ngày hôm nay các thiếu gia và tiểu thư trong phủ đều nói lý do giống nhau, hôm nay cả người mình không khỏe, không một ai xuất hiện. Trên mặt của An Thái sư nở một nụ cười miễn cưỡng, trong lòng vô cùng không vui, nhưng An Thái sư cũng không biết nên xử lý đám thiếu gia tiểu thư như thế nào, ngay cả lão thái quân cũng không xuất hiện, có phải bọn họ đã được lão thái quân nói gì rồi không? An Thái sư nhìn sắc mặt không có biểu cảm của Thượng Quan Dũng, không khỏi cảm thấy may mắn, người cầm quân không hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa, nếu không chuyện hôm nay nhất định sẽ khó khăn.

“Nương tử xuất hiện rồi!” Không biết trong đám người có ai hô lên một tiếng.

Hai mắt của Thượng Quan Dũng liền tròn to, An Nguyên Chí đang cồng An Cẩm Tú chậm rãi đi ra từ trong chính viện.

“Tấu nhạc lên!” Bà mồi liền thúc giục nhóm nhạc công.

“Tỷ”, An Nguyên Chí lặng lẽ nói với An Cẩm Tú, “Chúng ta đến cửa trước rồi, Thượng Quan tỷ phu đang đứng đợi trước cửa kia.”

Bên tai là tiếng nhạc rộn rã, đột nhiên An Cẩm Tú ôm chặt lấy cổ của An Nguyên Chí, “Nguyên Chí, đệ đồng ý với ta, cho dù ta đã gả cho Thượng Quan gia rồi, nhưng đệ có việc thì phải nói với ta.”

“Tỷ??”

“Đồng ý với ta! Ta là tỷ tỷ của đệ! Mấy năm nay ta đối với đệ không tốt, nhưng ta muốn sửa lại, ta đã sửa lại rồi!”

“Được”, An Nguyên Chí cúi đầu đáp lại, “Ta chỉ có một mình tỷ tỷ là tỷ.” Trời ngày hè oi bức, An Nguyên Chí cảm thấy có một giọt nước rớt xuống cổ, là An Cẩm Tú đang khóc.

An Thái Sư nhìn nhi tử thứ năm và thứ nữ đang đứng trước mặt mình, lại nhớ tới cảnh tượng khi Thái tử phi - nữ nhi An Cẩm Nhan xuất giá, bèn thở dài một tiếng, sau đó nói với An Cẩm Tú, “Nữ nhi à, sau khi gả cho Thượng Quan gia thì con phải giữ nghiêm nữ tắc, sớm ngày đơm hoa kết trái vì Thượng Quan gia.”

An Cẩm Tú nhẹ giọng đáp lại, “Nữ nhi đã ghi nhớ lời phụ thân dạy bảo.”

An Nguyên Chí cồng An Cẩm Tú xoay người lại, lại nghe thấy phụ thân phía sau nhẹ giọng nói, “Cẩm Tú, Thượng Quan tướng quân là người lương thiện, hãy an tâm cùng hắn bách niên giai lão, phụ thân cầu nguyện cho con được bình an một đời từ đây.”

“Cảm ơn phụ thân”, An Cẩm Tú nói một tiếng cảm ơn với An Thái sư. Trên đời này, mọi người đều do máu thịt của phụ mẫu mà khôn lớn, trong lòng của An Tầm Dương, một nhà ba người các nàng còn kém xa với gia tộc và con cái của đích mẫu, nhưng dù sao thì người phụ thân này đã thật lòng hy vọng cho nàng và An Nguyên Chí sống tốt, cũng đã nuôi dưỡng bọn họ tốt lắm, cho nên lời cảm ơn này là An Cẩm Tú thật lòng.

Thượng Quan Dũng nhìn tân nương trên lưng An Nguyên Chí đang từng bước tới gần hắn, Thượng Quan tướng quân ra trận giết địch còn chưa biết e ngại là gì, đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Lần này An Nguyên Chí không đi chậm nữa, hắn bước tới trước mặt của Thượng Quan Dũng rồi nhẹ răng cười và nói, “Tỷ phu, ta giao tỷ tỷ cho huynh đây!”

“Hả? À, được!” Thượng Quan Dũng trở mặt nhìn một lúc rồi mới cuống quýt đáp lại.

An Cẩm Tú cười, vỗ nhẹ vào lưng của An Nguyên Chí, ý bảo hắn cũng không cần làm cho Thượng Quan Dũng khó xử, nàng không cho phép ai khi dễ nam nhân của nàng đâu.

An Nguyên Chí và Thượng Quan Dũng lẳng lặng nhìn nhau một lát, có vài thứ mà nữ nhân không hiểu, có lẽ là trong lúc đó nam nhân đã hiểu rồi. Thượng Quan Dũng trịnh trọng gật đầu với An Nguyên Chí, hắn sẽ đối xử tốt với An Cẩm Tú, điều hắn nói với An Nguyên Chí nhất định sẽ làm được.

“Tỷ, đệ đưa tỷ lên kiệu!” An Nguyên Chí dời tầm mắt đi rồi nói với An Cẩm Tú trên lưng mình.

Bà mới đứng một bên nghe An Nguyên Chí nói thế liền vội vàng la lớn, “Mời lên kiệu!”

Thượng Quan Dũng nhìn thấy An Cẩm Tú rời khỏi lưng của An Nguyên Chí, sau đó có một trận gió thổi đến, chẳng những thổi bay cả quả cầu Phụng Hoàng trước cửa An phủ mà còn thổi bay cả một góc khăn duyên ương trên đầu An Cẩm Tú, vừa đúng lúc Thượng Quan Dũng nhìn thấy khuôn mặt đang sau lớp khăn voan, nương tử của hắn đang xấu hổ cúi thấp đầu mỉm cười, sau một màn kinh diễm, khung cảnh như bức họa này liền khắc sâu vào trong đầu hắn.

Thế Tông Hoàng Đế đang cải trang cũng nhìn thấy một màn này, thậm chí ông ta còn nhìn thấy rõ ràng hơn cả Thượng Quan Dũng, bởi vì lúc này Thế Tông đang đứng trong đám người bên cạnh kiệu hoa. Hoa rơi từ cầu Phụng Hoàng như mưa đỏ, giai nhân có khuôn mặt như đoá phù dung, khoe môi khê cong lên, trong mắt Thế Tông chính là khuyên thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Gặp nhau cách mấy đời

"Khởi kiệu!" Bà hi thấy người đã lên kiệu hoa, lớn tiếng kêu.

An Thái Sư đứng trong cửa lớn An phủ, nhìn kiệu hoa đưa An Cẩm Tú đi xa dần, xa dần.

Bên trong An phủ, Tú di nương đang quỳ trước tượng quan âm bằng gỗ niệm kinh văn, "Cầu xin ngài Phật từ bi, phù hộ nữ nhi này của con cả đời không sầu lo."

Đối với các chủ nhân khác trong An phủ, chuyện An Cẩm Tú xuất giá dường như chẳng liên quan gì tới họ, hôm nay và hôm qua cũng không có gì khác lạ.

Thế Tông đứng lẫn trong nhóm người xoay lưng đi về phía trái ngược với kiệu hoa, dư vị nụ cười kia của An Cẩm Tú vẫn còn, thâm cảm thán, hiếm khi mới nhìn trúng mỹ nhân, lại chẳng ngờ đó sẽ là thế tử của kẻ bề tôi, cảm giác bỏ lỡ dịp may ấy khiến cho vị đế vương sở hữu toàn bộ thiên hạ trong tay cũng không khỏi âu sầu.

Cát Lợi mang theo nhóm thị vệ cải trang đứng cạnh Thế Tông, không dám thở mạnh, tự thôi miên bản thân mình, mình cái gì cũng không biết, hôm nay chỉ đơn giản theo Thế Tông xuất cung giải sầu.

Thượng Quan Dũng đưa kiệu hoa tới trước cửa hoàng cung, theo lời dẫn dò của An Thái sư, họ cùng nhau quỳ trước cửa cung khấu tạ hoàng ân.

Có thái giám bước ra cửa cung, thay Thế Tông truyền chỉ.

Thượng Quan Dũng và An Cẩm Tú tất nhiên phải dập đầu tạ ơn lần nữa, lúc này mới mang gấm vóc và bạc được ban thưởng về Thượng Quan phủ.

Xa xa nhác thấy cửa nhà, Thượng Quan Dũng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đợi đến trước cửa, thấy đệ muội (*) và các huynh đệ trong quân đứng trước cửa, ai nấy đều cười hi hi nhìn mình, mặt Thượng Quan Dũng hơi nóng lên.

(*) em trai em gái.

"Thượng Quan đại ca đừng thất thần đấy nhé!" Võ quan đi theo Thượng Quan Dũng tới An phủ đón dâu, cười lớn tiếng nói với Thượng Quan Dũng: "Ca còn không đón dâu từ vào cửa hả?"

Trong tràng cười vang, mặt Thượng Quan Dũng hoàn toàn giống trái cà chua chín.

An Cẩm Tú ngồi ngay ngắn trong kiệu hoa, trong tay vẫn về đoá Phụng Hoàng được chăm sóc ở tiền viện nhà họ An, một làn gió thổi qua, An Cẩm Tú liền đặt đoá hoa ấy xuống, rồi chợt ngắt nó đi. Kiếp trước, vào ngày xuất giá, hương quế tỏa ngào ngạt, kiếp này xuất giá, cũng gả cho nam tử ấy, nhưng tâm trạng khác nhau, mùa cũng khác, quế vẫn xanh, chuẩn bị cho thời kì nở hoa, còn Phụng Hoàng thì đương lúc đỏ rực như lửa.

Một bàn tay thô đưa vào trong kiệu, đến trước mặt mình lại bất động chờ đợi.

An Cẩm Tú thả tay mình vào lòng bàn tay to lớn ấy, kiếp này khác kiếp trước, An Cẩm Tú thâm nhủ, mình hãy quên kí ức kiếp trước đi, cùng nam nhân nâng nâng xuống kiệu, nắm tay nâng cùng nhau trải qua kiếp này là được rồi, kiếp trước, thôi thì cứ coi như là một con ác mộng, tỉnh dậy đã hóa hư không.

Thượng Quan Dũng dè dặt cẩn trọng dắt An Cẩm Tú vượt qua bậc cửa nhà họ Thượng Quan, bước chân vào nhà, chàng mới chân chính cảm giác lòng

mình đã không còn gọn sóng.

"Chúng ta muốn ngắm nương tử!" Thấy người qua cửa, sớm đã có võ nhân (*) âm ỉ.

(*) quân nhân, người lính.

An Cẩm Tú nghe thấy Thượng Quan Dũng ở phía trước trả lời: "Không cho phép làm ầm!"

"Đại ca à, đại tẩu vừa vào cửa, ca đã không cần các huynh đệ nữa ư?" Thượng Quan Dũng vừa dứt lời, đã có người kêu lên phản bác.

Cùng là người thân thiết trong quân doanh, vừa có người dẫn đầu, ngay tức khắc mọi người đều làm ầm cả lên, may mà còn có người nhớ An Cẩm Tú là tiểu thư trong phủ Thái sư, bình thường không được nói mấy câu thô tục nên mọi người không dám tiếp tục.

Thượng Quan Dũng đỏ mặt hơi lạnh, lần đầu tiên trong đời nhận ra bản thân có nhiều huynh đệ trong quân cũng không hẳn là chuyện tốt.

Ngay lúc mọi người đang huyên náo vui vẻ, Thượng Quan Dũng cũng sắp không kiểm soát được tình hình, An Cẩm Tú khẽ kéo nắm lụa đỏ trong tay.

Thượng Quan Dũng quay đầu nhìn thoáng qua An Cẩm Tú đứng im lặng, thê tử của chàng che khăn voan đỏ, mặc giá y đỏ thẫm, giờ Thượng Quan Dũng mới để ý trời đang ngày hè, nương tử chàng mặc xiêm áo thể này đứng trong viện, nếu đứng quá lâu không phải sẽ bị nóng mà bệnh ư? Nghĩ đến đây, Thượng Quan Dũng xụ mặt, nhìn mấy thứ chỉ sợ thiên hạ không loạn vây quanh mình, "Các đệ cũng có một ngày thành thân đấy, ta sẽ nhớ kĩ chuyện ngày hôm nay."

Tất cả mọi người sùng sốt, trừ bỏ lúc cưỡi ngựa đánh giặc hung mãnh không nề tình và thể diện, ngày thường, Thượng Quan Dũng chính là một người thật thà, nghe chàng nói một câu hung ác còn khó hơn lên trời, hôm nay lại ra uy vì nương tử?

Bà hi là người sành sỏi, thừa dịp nhóm võ nhân đang ngây người, liền hô: "Tân lang dắt tân nương vào hi đường!"

Bố trí trong hi đường thế nào, An Cẩm Tú che khăn voan nên không nhìn thấy, nàng chỉ dựa vào sự dịu dõ của bà hi, trong tiếng ồn ã chúc mừng của mọi người, lạy đất trời cùng Thượng Quan Dũng.

"Đưa vào động phòng!" Sau khi hai phu thê giao bái, chủ sự lớn tiếng hô.

Thượng Quan Dũng chăm chú bảo vệ An Cẩm Tú, không để mọi người xung quanh chạm vào nương tử của chàng. Sự chăm sóc của nam nhân này, kiếp trước An Cẩm Tú không cảm nhận được, nhưng An Cẩm Tú lúc này lại biết rõ, khỏe miệng nhếch lên cười vui vẻ, nàng theo Thượng Quan Dũng đi thẳng tới trong phòng hậu viện.

Trong phòng vẫn còn một lễ trong ngày thành thân, lần này, An Cẩm Tú nghiêm cẩn trả lời câu hỏi của nhóm bà hi.

"Sinh hay không sinh?"

"Sinh."

....

Thượng Quan Dũng cười toét miệng, vừa định nói gì, chợt nghe thấy tiếng kêu gào của các huynh đệ ở gian ngoài, có người kêu muốn uống rượu với lang quân, lang quân chưa uống rượu đã vội động phòng..

An Cẩm Tú chỉ cúi đầu ngồi bên mép giường, huynh đệ trong quân của Thượng Quan Dũng rất nhiều, kiếp trước nàng chẳng thèm ngó ngang gì tới nhóm võ quan hạ cấp này, nhưng Bạch Thử Trạch lại có phần coi trọng. Kết quả cuối cùng chứng minh, người ôm mộng đế vương, từ xưa đến nay ánh mắt nham hiểm, coi trọng nghĩa khí chỉ là đồ bỏ đi, huynh đệ trong quân mặc dù không phải quan to, sau lưng cũng không có gia tộc hiển hách chống đỡ, nhưng đến giây phút cần liều mạng, những binh lính ấy mới là vũ khí sắc bén giết người thật sự, còn những đại nhân bụng đầy thi thư trong triều, lúc ấy cũng chỉ là một thư sinh trăm không dùng được một. Huynh đệ của Thượng Quan Dũng, chính là chỗ dựa trong quân, vừa hô đã có trăm người đáp lại, vị Thượng Quan đại tướng quân trong tương lai nếu không có những huynh đệ sinh tử này, sao có thể bách chiến thành danh?

"Ta đi một lúc rồi sẽ về." Thượng Quan Dũng hạ giọng nói bên tai An Cẩm Tú.

"Dạ." An Cẩm Tú đáp.

Thượng Quan Dũng không muốn đi nhưng cũng đành bước khỏi phòng, rượu đầu thể sánh với cô gái nhỏ trong phòng chứ? Nhìn những huynh đệ đang chen chúc trước cửa, Thượng Quan Dũng bắt đầu đi lắc đầu.

"Thượng Quan đại ca, đừng nói hôm nay chúng đệ không nói trật tự nhé." Có người trong đám đông cao giọng hô: "Rượu này nếu chúng đệ còn uống chưa đã, đại ca đừng hòng vào động phòng!"

Thượng Quan Dũng lấy ngón tay điểm điểm nhóm người ồn ào này, dẫn tất cả tới viện trước, vừa quay đầu thì thấy tiểu cữu tử (*) của mình đang đứng đằng sau nói gì đó với mấy người võ nhân xung quanh, thậm chí còn khoa tay múa chân. "Ngũ thiếu gia." Thượng Quan Dũng dùng chân gọi An Nguyên Chí một tiếng.

(*)cậu em vợ.

An Nguyên Chí tới trước mặt Thượng Quan Dũng, cười nói: "Tỷ phu gọi đệ Nguyên Chí là được rồi."

"Nguyên Chí." Thượng Quan Dũng cũng không tiếp tục khách sáo với An Nguyên Chí. Đây là đệ đệ cùng mẫu với An Cẩm Tú, Thượng Quan Dũng tức thì coi tiểu cữu tử này là đệ đệ mình theo bản năng. "Chúng ta tới phía trước uống rượu nhé, tửu lượng của đệ thế nào?" Thượng Quan Dũng hỏi tiếp: "Có thể chén cho huynh đây bao nhiêu chén?"

"Đệ ấy à?" An Nguyên Chí cười, "Đệ ngàn chén không say, tỷ phu yên tâm, vì tỷ tỷ của đệ, đệ sẽ dốc toàn lực."

Nhóm võ quan xung quanh nhìn khuôn mặt tuần tú của An Nguyên Chí, ai cũng chẳng tin cái thiếu gia mặt trắng này có bản lĩnh tới mức đó.

Thượng Quan Dũng cũng không hỏi tiếp, vỗ vai An Nguyên Chí, nói: "Được, vậy Nguyên Chí chuẩn bị không say không về nhé."

An thị là dòng dõi thư hương, đây là lần đầu tiên tiếp xúc với người trong quân, vừa kinh ngạc, đồng thời cũng cảm giác được tông quân mới là con đường tương lai tốt nhất cho mình. Ở cùng với nhóm huynh đệ này, hẳn cảm thấy tự tại trước nay chưa từng có, "Tỷ phu, mời!" An Nguyên Chí khoát tay với Thượng Quan Dũng, ra hiệu mời chàng đi trước.

Tiền sảnh và khách sảnh trong viện đều đã bày biện bàn rượu, rượu là loại mạnh ở trong quân đội, thức ăn đều là thịt cá, không đẹp đẽ nhưng tất cả đều mang thành ý của chủ nhà. Tửu lượng của Thượng Quan Dũng từ lâu đã khá tốt, nhưng hôm nay, mới vài chén chàng đã cảm giác dường như mình hơi say, bước chân hơi xiêu vẹo, mà đầu cũng bắt đầu choáng váng.

An Nguyên Chí đứng cạnh Thượng Quan Dũng, thật đúng là có bản lĩnh ngàn chén không say, qua mấy vòng rượu liên tiếp, Ngũ công tử An phủ vẫn khí định thần nhàn như cũ. Dưới ánh mắt của mọi người trong quân đội, An Nguyên Chí cũng không tỏ vẻ thiếu gia, không làm bộ làm điệu, mới sau một hồi rượu, hẳn đã được các huynh đệ của Thượng Quan Dũng coi là người cùng nhà.

Cả buổi sáng cứ nhiệt liệt ẩm ỉ trôi qua như thế, Thượng Quan Dũng người toàn mùi rượu, say tới mức không nhận ra người đứng trước mặt mình là ai. Thấy trời đã nhá nhem, hai lão võ quan trong quân đội đỡ Thượng Quan Dũng rời tiền sảnh. Nhà họ Thượng Quan không có nhiều phòng lắm, hai người đưa Thượng Quan Dũng vào thẳng phòng Thượng Quan Duệ, ép Thượng Quan Dũng uống hết một chén giải rượu lớn.

Sau nửa canh giờ uống canh giải rượu, lí trí của Thượng Quan Dũng mới quay lại, mở lời: "Ta đang ở đâu thế này?"

Hai lão quan đều cười đáp: "Đệ đây đã quên mất nương tử xinh đẹp yêu kiều trong phòng rồi hả?"

Thượng Quan Dũng nghiêng tai nghe tiếng cạn rượu, đột nhiên nhảy dựng khỏi ghế, định đi về phía phòng tân hôn.

"Đệ đi đâu vậy?" Một lão võ quan kéo Thượng Quan Dũng hỏi.

"Đệ đi..." Thượng Quan Dũng lắp bắp trả lời: "Đệ... đệ trở về phòng... về phòng."

Thấy bộ dáng Thượng Quan Dũng kích động đến mức tay chân luống cuống, trong lòng hai lão võ quan đều than thầm, đây thật sự là người có xuất thân trong quân đội ư? Người đã lớn thế, sao nhắc tới nữ nhân còn xấu hổ?

An Cẩm Tú nghe thấy tiếng đẩy cửa phòng, tiếp đó là tiếng bà hi gọi tướng quân, đã biết là Thượng Quan Dũng quay lại.

Từ Uyên đứng hầu cạnh An Cẩm Tú nhẹ giọng nói với nàng: "Tiểu thư, hình như cô gia uống khá nhiều rượu, vậy... Từ Uyên phải ra ngoài, tiểu thư ở đây một mình sẽ không sao chứ?"

"Nha đầu ngốc!" An Cẩm Tú nói.

"Cô nương, chúng ta ra ngoài thôi!" Bà hi thấy ai nấy đã ra ngoài cả mà Từ Uyên vẫn đứng bất động, buồn cười nói: "Hôm nay a hoàn cô cũng không thể ở cùng tiểu thư đâu đấy."

Từ Uyên liếc Thượng Quan Dũng một cái, hơi e dè dời ánh mắt, nom vóc đáng Thượng Quan cô gia cũng không xấu như trong lời đồn, nhưng mà chàng quá cao lớn, lúc cúi kính tình huống sẽ rất xấu.

Thượng Quan Dũng nhìn Từ Uyên cười, đây là người theo An Cẩm Tú qua cửa Thượng Quan gia, sau này sẽ phải giáp mặt mỗi ngày đây.

Từ Uyên cúi đầu chạy qua Thượng Quan Dũng, lúc đi qua cũng không dám ngẩng đầu lên.

Bà hi lại nói đôi câu may mắn với Thượng Quan Dũng, sau khi nhận thưởng, vui sướng hải lòng đi ra ngoài.

Thượng Quan Dũng khép cửa phòng lại, đi đến bên giường, một khắc cũng chẳng chịu chậm trễ, cầm cân hi vén khoắn voan đỏ tươi của An Cẩm Tú lên, sau đó nhìn chăm chăm An Cẩm Tú, ngây người.

An Cẩm Tú cũng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Dũng, gặp lại nam nhân này sau một đời, An Cẩm Tú không ngờ bản thân thế nhưng còn có thể bình tĩnh, dường như khi trước mong chờ sao cho thời gian qua thật nhanh thật nhanh, cuối cùng đạt được ước muốn thì cảm giác xao động biến mất. Hàng mi đen, hốc mắt sâu, sống mũi cao, môi khô khốc màu hồng nhạt, nhìn kĩ, người nam nhân này của nàng cũng thật anh tuấn, chỉ là năm tháng sống trong quân đội

quá gian khổ, khiến cho làn da có vẻ ngăm đen, ráp nhám như gạo nứt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tư hồng

"Ta..." Lần đầu tiên Thượng Quan Dũng nhìn thê tử gần đến vậy, cô gái đẹp như tranh kia có đúng thật là nàng dâu của chàng không thể? Thượng Quan Dũng bất chợt nghĩ ngờ mình đang nằm mơ, "Nàng đẹp còn hơn cả tiên nữ ấy." Không biết tại sao, Thượng Quan Dũng lại nói với An Cẩm Tú như thế.

Đêm tân hôn không được khóc, nhưng hốc mắt An Cẩm Tú vẫn ẩm ướt, nàng đẹp còn hơn cả tiên nữ ấy, kiếp trước chàng cũng nói với nàng lời này, nhưng khi đó nàng chỉ cảm thấy chàng tầm thường vô lễ, nào có buồn ngủ như hôm nay? Dù đã quyết định sẽ không nghĩ tới nữa, nhưng vẫn không làm chủ được trái tim. Nếu kiếp trước nàng biết tiếc phúc, nam nhân này sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay che chở cả đời, dù cho khi ấy bị Bạch Thừa Trạch lấy nữ nhi uy hiếp, mặc kệ nàng đã là độc phụ bị cả thiên hạ phỉ nhổ, nam nhân này cũng từng nỗ lực đưa nàng tới biên quan chăm sóc.

"Sao lại khóc rồi?" Thượng Quan Dũng thấy nước mắt của An Cẩm Tú, cuống cuống lên, vươn tay định lau những hạt trân châu tuôn ào ào, lại cảm thấy mình dường đột giai nhân, không dám thực hiện, chỉ gấp gấp hỏi liên tục: "Vì ta nói sai ư? Hay là nàng không thoải mái? Ta đi gọi đại phu nhé? Sao lại khóc?"

An Cẩm Tú nâng tay tự lau nước mắt, ngẩng đầu cười với Thượng Quan Dũng: "Tướng công, chàng không uống rượu giao bôi với thiếp à?"

Nàng ấy gọi ta là tướng công, tướng công! Thượng Quan Dũng cứng ngắc người, xoay lưng lấy rượu trên bàn, không ngờ đều đặn đổ hết ghế tròn ở xung quanh.

An Cẩm Tú muốn đứng dậy, nhưng nàng đã ngồi trên giường nguyên ngày, tay chân sớm chết lạng hết cả, vừa đứng lên thì lệch người, nhìn như sắp ngã.

"Cẩn thận!" Thượng Quan Dũng vốn định dừng lại ghế, thấy An Cẩm Tú sắp ngã xuống đất, vội bỏ mặc mấy cái ghế chông chờ trên đất, ôm An Cẩm Tú vào trong lòng.

Vòng ôm ấm áp mang theo hương rượu nồng, An Cẩm Tú nghiêng mặt nhìn Thượng Quan Dũng, gò má ửng đỏ, lại khẽ gọi Thượng Quan Dũng một tiếng: "Tướng công."

Huân hương nhàn nhạt như có như không tràn ngập trong không khí, xa lạ những lại khiến tim chàng xao xuyến.

Chén rượu cạn bị chủ nhân tùy ý ném xuống giường, ánh đèn cũng bị nam nhân nào đó dùng một chưởng gió tắt ngúm, màn buông xuống, nhưng vẫn có thể nương theo ánh trăng nhìn thấy người trên giường.

"Phòng này nhỏ quá." Dưới thân Thượng Quan Dũng đã cứng như sắt, nhưng chàng vẫn kìm nén trò chuyện với An Cẩm Tú: "Sau này ta sẽ để nàng ở trong căn phòng lớn hơn, đảm bảo sẽ không khác gì phủ Thái sư."

An Cẩm Tú cười nói: "Thiếp thích ở đây, sau này Tú các trong phủ Thái sư chẳng còn liên can gì tới thiếp nữa."

Trong lòng Thượng Quan Dũng ấm áp, yên lặng nhìn An Cẩm Tú một lát, rồi lấy một dây tơ hồng dưới gối đưa cho nàng, nói: "Vật này cho nàng, hiện giờ ta không có nhiều tiền, đây là dây nhân duyên ta cầu trong miếu Nguyệt lão, sau này..." Thượng Quan Dũng dừng một chút mới nói tiếp: "Sau này nhất định ta sẽ đền cho nàng một vật đính ước ra dáng."

An Cẩm Tú thấy dây tơ hồng này lại xót xa trong lòng, kiếp trước, chàng cũng đưa vật ấy, nàng tiện tay ném xuống giường, sau lại thấy chàng tự tay thiêu hủy nó trong ngọn lửa ở Vọng Hương đài dưới hoàng tuyền, nếu không có Vọng Hương đại, nàng còn chẳng biết nam nhân này luôn cất giữ dây tơ hồng ấy. Một nam nhân to lớn, lại chạy đến miếu Nguyệt Lão xin dây tơ hồng, chẳng biết đã bị bao người cười chê trên đường, "Cảm ơn chàng." An Cẩm Tú giữ chặt dây tơ hồng, nghiêm túc nói với Thượng Quan Dũng: "Thiếp rất thích."

Ở thời Kỳ Thuận, vào đêm tân hôn, trượng phu phải đưa vật đính ước cho thê tử, vì hôn sự lần này Thượng Quan Dũng đã hao toàn bộ ngân lượng, nên không còn tiền mua vật được các cô gái ưa chuộng như vòng ngọc hay trang sức vàng bạc. Chàng đành tới miếu Nguyệt Lão xin dây nhân duyên, mặc dù không đáng tiền, nhưng lại có một phần thật lòng của chàng. Nghe An Cẩm Tú bảo thích, Thượng Quan Dũng cười cong cả mày, lộ ra hàm răng trắng bóc, "Nàng dâu, Cẩm Tú, ta cũng thích nàng."

An Cẩm Tú lí nhí "vâng" một tiếng, nàng cũng thích chàng, chỉ là da mặt vẫn chưa đủ dày để nói thẳng ra miệng.

Ngón tay Thượng Quan Dũng lướt trên mặt An Cẩm Tú, chàng còn chưa từng chạm vào làn da trắng mịn như thế, y như gấm vóc thượng đẳng, Thượng Quan Dũng cảm thấy như có ai đó thả một mồi lửa lên người mình, khiến chàng khó chịu vì nóng cháy.

An Cẩm Tú đưa tay sờ trán Thượng Quan Dũng, mới chỉ trong chốc lát, tướng công nàng đã mướt mồ hôi, điều này khiến An Cẩm Tú hơi đau lòng.

Cái tay lạnh lạnh đặt trên trán nhẹ nhàng lau một chút, đầu Thượng Quan Dũng "choang" một tiếng như có gì bị vỡ. Bàn tay thô dưng trước ngực An Cẩm Tú, Thượng Quan Dũng khàn giọng nói với An Cẩm Tú: "Cẩm Tú, ta muốn nàng."

Lại một tiếng "văng" bé hơn cả tiếng muỗi vo ve, nhưng nó lại là chìa khóa quan trọng để mở ra cánh cửa giam cầm Thượng Quan Dũng.

Lần đầu tiên cởi quần áo cho nữ nhân, Thượng Quan Dũng quả thực chẳng biết đầu mà lần, An Cẩm Tú chỉ mặc áo ngực hai dây nhưng chàng cởi mãi vẫn chưa xong. Trong cơn nóng vội, Thượng Quan Dũng dùng lực "xoạt" một cái, áo ngực mỏng manh liền thành hai mảnh như dây của nó.

"A!" An Cẩm Tú hoảng sợ hét, vội lấy tay che cánh xuân trước ngực theo bản năng.

"Đừng!" Thượng Quan Dũng kêu, đè hai tay An Cẩm Tú lại, chẳng cần thầy dạy cũng tự biết, cúi đầu ngậm hai cái "bánh bao" trắng trắng mềm mềm, sau khi được mút mát, hai hạt anh đào hồng nhuận chuyển sang màu đỏ tươi.

An Cẩm Tú vịn người trên giường, muốn mượn lực tránh khỏi sự tấn công của Thượng Quan Dũng, nào ngờ xiêm áo dưới người cũng bị nam nhân này dùng lực xé sạch.

"Cẩm Tú." Lúc này, mắt Thượng Quan Dũng đỏ rực, lại vẫn không quên an ủi nàng: "Nàng đừng sợ."

An Cẩm Tú trốn tránh ánh mắt nóng rực có thể thiêu đốt nàng tan chảy, thấp giọng nói: "Chàng không thoát y sao?"

Y phục của Thượng Quan Dũng được cởi ra chỉ trong một cái chớp mắt, cơ thể rắn chắc nửa quỳ trên giường, giống như ngọn núi nhỏ. An Cẩm Tú liếc trộm một cái, liền dời mắt, nghĩ cũng thấy thật buồn cười, rõ ràng họ là đôi phu thê, hoan ái cũng chỉ là chuyện bình thường, nhưng không biết vì sao, nàng lại không dám nhìn cơ thể trước mắt mình.

Hai chân bị tách ra, rồi bị chàng quấn quanh hông, An Cẩm Tú xoay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng mặt Thượng Quan Dũng. Có chút e lệ, lại có chút chờ mong, thậm chí còn cảm thấy may mắn, đôi này thân thể này sạch sẽ, thậm chí lòng cũng không một vết nhơ.

Thượng Quan Dũng nhìn mặt hoa mở rộng trước mặt mình, cổ họng trượt xuống liên tục, vươn tay dò xét.

"Uhm." An Cẩm Tú khẽ rên, lại vịn người hòng chạy trốn, nào ngờ chẳng những trốn không thoát, thậm chí còn tự dâng mình đánh tới "thương bạc" đã sớm đứng thẳng của Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng buồn bực rên một tiếng, trong tay nhiều hơn một cái hộp nhỏ, nói với An Cẩm Tú: "Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng đau."

An Cẩm Tú ngửi thấy hương hoa vẫn vương đâu đó, chỉ là mùi hoa này rất nhạt, nàng không nhận ra đây là loại hoa gì.

"Bôi cái này rồi sẽ không đau." Thượng Quan Dũng lấy tay chạm vào đầu cao, "Nàng đừng sợ."

Thì ra là đầu cao, An Cẩm Tú thế mới nhớ, trong đêm tân hôn kiếp trước, Thượng Quan Dũng cũng dùng gì đó. Chỉ là, An Cẩm Tú hơi cau mày, hỏi Thượng Quan Dũng: "Là vật trong quần à?"

Thượng Quan Dũng gật đầu, trước khi chàng vào phòng, hai lão ca trong quân đưa thứ này cho mình. Theo lời hai lão ca, thì chàng là hán tử không chu đáo trong quân, An Cẩm Tú thì là một tiểu nữ xinh xắn lạnh lợi, nếu thiếu đầu cao, thì "thương" của mình chưa chắc đã vào được "động hoa". Bối loạn xạ lên đồ vật của mình xong, Thượng Quan Dũng dè dặt vẽ loạn cho An Cẩm Tú, nín thở đưa một ngón tay vào dò xét, sau đó Thượng Quan Dũng phát hiện có cái gì đó xoắn ngón tay mình chặt chẽ, thậm chí khiến chàng hơi đau.

Sắc đỏ lan tràn trên khuôn mặt An Cẩm Tú, cảm thấy ngón tay nọ tìm kiếm vào trong chỗ sâu, An Cẩm Tú hô một tiếng: "Đừng!"

Tiếng kêu hồ vô lực, khiến lí trí Thượng Quan Dũng mất sạch, chỉ hành động theo bản năng, dường như chàng đã quay lại sa trường thuộc về mình, dưới thân là mảnh đất chàng phải chinh phạt, sau khi ra sức đi vào, Thượng Quan Dũng cảm nhận mình đã đến một nơi ẩm áp lại khít khao.

An Cẩm Tú thét lên, nàng đã hết sức thả lỏng, nhưng vẫn cảm thấy đau như cắt.

An Cẩm Tú hét chói tai, khiến Thượng Quan Dũng không dám động dậy tiếp, tư vị chìm trong ôn nhu hương, lại không thể động dậy rất khó chịu, nhưng Thượng Quan Dũng vẫn trầm giọng hỏi An Cẩm Tú: "Có phải đau lắm không?"

An Cẩm Tú không nói gì, chỉ lấy chân cọ xát hông Thượng Quan Dũng.

Hoan ái là bản năng của con người, giờ phút này Thượng Quan Dũng chẳng cần ai dạy chàng phải làm thế nào, nghe theo bản năng nguyên thủy của cơ thể, chàng bắt đầu chuyển động trong người An Cẩm Tú. Theo động tác ngày một mãnh liệt của Thượng Quan Dũng, tiếng rên rỉ đứt quãng tràn ra miệng An Cẩm Tú, âm thanh ấy rất bé, lại chẳng khác gì cuồng phong cuốn qua suy nghĩ của Thượng Quan Dũng, quét sạch vài phần lí trí còn sót lại.

Vui sướng đỉnh điểm lan từ đỉnh đầu đến khắp người, An Cẩm Tú lại hét chói tai, người run lấy bấy xụi lơ dưới thân Thượng Quan Dũng, mãi lâu sau vẫn không tài nào hoàn hồn.

"Thương bạc" bị huyết hoa co rút nhanh đến nỗi khó động dậy, gào một tiếng, Thượng Quan Dũng lại gằn trên người An Cẩm Tú, mặt đối mặt, mở hội giao hòa, những tiếng hít thở hỗn độn bên tai, không biết là của ai cũng chẳng có ai đi phân biệt, Thượng Quan Dũng ngơ nghe che môi An Cẩm Tú lại, không biết qua bao lâu, đến khi An Cẩm Tú hé miệng, Thượng Quan tướng quân mới biết thế nào là hôn sâu.

Dưới thân đã ướt đầm nước, nhưng vật trong cơ thể vẫn cứng như sắt, An Cẩm Tú đẩy đẩy Thượng Quan Dũng trên người mình, dù một khắc giá ngàn vàng, nàng cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Thượng Quan Dũng lại hiểu sai ý thế tử, coi cái đẩy của nàng là lời thúc giục vô thanh, tức thời lại ra sức chuyển động trên người An Cẩm Tú.

Đau đớn đã sớm qua tự bao giờ, An Cẩm Tú chỉ cảm thấy thoải mái chưa bao giờ có, thân là nữ tử dè dặt, nhưng dưới mỗi lần thúc vào như cuồng phong bão lũ của Thượng Quan Dũng, tất cả đều bị An Cẩm Tú ném ra sau đầu. "Tướng quân, tha cho thiếp đi, thiếp chịu không nổi, tướng quân..." Tiếng cầu xin tha thứ của An Cẩm Tú bị nát vụn bởi sung sướng, mỗi tiếng đều ôm trọn hồn phách của Thượng Quan Dũng.

"Thật tốt." Thượng Quan Dũng gầm nhẹ, huyết hoa lại co rút, cuối cùng thứ đó cũng mềm đi rồi trượt ra ngoài.

An Cẩm Tú nức nở, mắt phỉm nước, đáng thương nhìn trượng phu uy phong nằm trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chiến sự biên quan

Thượng Quan Dũng đưa tay xuống dưới người An Cẩm Tú, ngón tay dính đầy dịch ẩm ướt, Thượng Quan tướng quân mới nếm được hương vị của con gái, lấy tay dò xét một loạt đóa hoa bí mật của An Cẩm Tú, chậm rãi phác họa, chỉ sợ bản thân không cẩn thận sẽ bỏ lỡ gì đó. Hai ngón tay đầy vết chai đào qua hoa hạc, vui vẻ giống như chiếm được báu vật cho riêng mình, sau đó luyến tiếc không rời, vuốt ve hai miếng thịt non dù chẳng thấy rõ màu sắc của chúng.

"Đừng!" An Cẩm Tú giãy dụa nhưng vẫn không thoát, đột nhiên khẽ thốt, người dùng gắng định ngồi dậy, nhưng toàn thân lại run rẩy mềm oặt không xương.

Một lượng chất lỏng ẩm ướt trơn trượt lớn phun trên tay Thượng Quan Dũng, chàng trở mắt một lúc, sau khi phản ứng kịp, bật cười đầy đắc ý.

An Cẩm Tú trước tiên che kín mặt bằng hai tay, nam nhân này chỉ dùng hai ngón tay đã khiến mình trút thân, An Cẩm Tú tự giác mất mặt. Nghe thấy tiếng cười của Thượng Quan Dũng, An Cẩm Tú bỏ tay ra, oán trách nhìn anh chàng gây tội, cũng không ngờ cơ thể vẫn còn run nhẹ do dư âm, "thương bạc" của Thượng Quan tướng quân lại không để trí óc nàng bay xa, nhanh chóng tiến vào sâu trong sơn cốc, An Cẩm Tú sợ hãi kêu liên tiếp, lại bị Thượng Quan Dũng dẫn vào những vòng xoáy hoan ái khác.

Đối với Thượng Quan Dũng, cả thiên hạ chỉ còn cái giường đang nằm và cô gái dưới người, hung hăng chiếm giữ nàng, chinh phạt nàng, đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Thượng Quan Dũng.

Tiếng rên rỉ khe khẽ vỡ vụn xen lẫn thở dốc dồn dập, tiếng nước vang lên do va chạm khiến người ta đỏ mặt, tất cả quyen lên một sắc màu trau đẹp cho đêm động phòng hoa chúc giữa hè tháng bảy.

Trong tiền sảnh, tuy nam chủ nhân trong nhà vội vàng làm việc đại sự bỏ qua nơi đây, nhưng tiệc rượu vẫn tiếp tục, ngay cả An Nguyên Chí cũng ở lại chưa rời đi.

Rạng sáng, sau vài tiếng sấm rền vang, trời bắt đầu đổ mưa, hạt mưa càng lúc càng lớn, cơn mưa nhỏ hóa thành một trận mưa lớn, diệt sạch khí nóng còn lưu lại trong kính đô những ngày trước.

"Chờ mãi cũng mưa!" Có huynh đệ trong quân tham gia tiệc cưới của Thượng Quan Dũng phàn chán nói: "Lại nóng nữa, lão tử cũng phát bệnh!"

An Nguyên Chí cười nói: "Vậy xem ra nay là một ngày đẹp rồi?"

"Ngày hôm qua, lẫn hôm nay đều là ngày lành hết!" Võ quan nọ thân thiết vỗ vai An Nguyên Chí: "Ngày Thượng Quan đại ca thành thân, sao có thể không phải ngày tốt chứ?"

Ở trạm dịch ngoài kinh thành, một con ngựa cao khỏe vọt tới dưới cửa thành Bắc, quan báo tin truyền lệnh dừng ngựa xuống cửa gào to: "Bạch Ngọc quan có cấp báo, mau mở cửa thành!"

Tướng quân trực trên tường thành nghe thấy là tin khẩn từ Bạch Ngọc quan, vội ra lệnh cho kẻ dưới: "Mở cửa thành!"

Quan truyền tin ra roi đánh ngựa phi vào, chạy như điên về phía cung điện vàng son.

Tướng quân và nhóm lính gác đều thấp thỏm trong lòng, Bạch Ngọc quan là "cửa nhà" phía Bắc của Kỳ Thuận, biên quan đã có chiến sự ư?

Hôm nay Thế Tông không triệu phi tần thị tẩm, chỉ ngủ một mình trong Ngự Thư Phòng, trong cơn mơ mơ hồ, tất cả đều có sự xuất hiện của con gái An gia hôm nay xuất giá, cô gái nhỏ này khiến giấc mơ này của ông ta chẳng yên ổn chút nào.

Cát Lợi gấp gấp tới trước giường rồng, gọi Thế Tông đang ngủ cách một bức màn: "Thánh thượng, có cấp báo từ biên quan gửi về ạ."

"Gọi y vào điện." Trên giường rồng vang lên giọng nói âm trầm của Thế Tông.

Quan truyền tin theo Cát Lợi vào Ngự Thư Phòng, cúi đầu quỳ trên đất, dâng thư lên quá đỉnh đầu. Cát Lợi bước tới cầm thư tín của Tướng quân trên tay quan truyền tin, trình lên án thư của Thế Tông.

Ông ta nhanh chóng đọc xong bức thư, trong thư có nói: Mười vạn đại quân của Bắc Quyết sắp đến Bạch Ngọc quan, đại tướng quân Dương Duệ - tướng lĩnh trấn thủ Bạch Ngọc quan gửi bức văn thư khẩn này, xin triều đình tăng binh đến Bạch Ngọc quan.

"Lúc khanh đi, chiến sự ở Bạch Ngọc quan như thế nào?" Thế Tông buông quân báo, liền hỏi quan truyền tin đến từ Bạch Ngọc quan.

Quan truyền tin đáp: "Khỏi bẩm thánh thượng, Dương đại tướng quân đã phòng thủ chắc chắn, không xuất trận, giờ chỉ chờ viện quân triều đình tới đó, cùng ra quan đón địch."

"Ừ." Thế Tông ừ một tiếng, nói với quan truyền tin: "Khanh ngay lập tức về Bạch Ngọc quan, nói cho Dương Duệ, viện quân triều đình sẽ đến sau, bảo tướng quân kiên trì thêm mấy ngày nữa."

Quan truyền tin nhận chỉ, lui về sau rồi ra ngoài.

Thế Tông lại ra lệnh cho Cát Lợi: "Đi truyền An Thư Giới, Chu Hiếu, người của Binh bộ, Hộ bộ, và vài vị đại tướng trong kinh tới."

Cát Lợi nhận chỉ, sau khi rời khỏi Ngự Thư Phòng, liền thông dong xuất cung truyền chỉ.

Thế Tông lấy danh sách tướng quân có trong kinh từ trên chõng công văn được xếp trên thư án, bình phái đi Bạch Ngọc quan lần này, không thể điều động quân đội trong kinh đó, chỉ có thể điều binh từ các châu phủ, nhưng phải có vài vị tướng quân trong kinh đi theo. Thế Tông cân nhắc để tránh sơ xuất, bất chợt gạch vài nét bút lên tên trong danh sách, sau khi lật chuyển mấy tờ, ông ta đã thấy tên của Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng mới thành thân, theo lý không nên phái đi xuất chinh, nhưng nhớ tới nhi nữ họ An quấy phá mình, sau khi do dự một chút, ông ta vẫn gạch thật đậm dưới tên Thượng Quan Dũng.

Nửa canh giờ sau, An Thái sư, tướng quân họ Chu, hai vị thượng thư của Binh bộ, Hộ bộ và mấy vị đại tướng trong kinh suốt đêm tiến cung, đồng loạt đứng sau ngự án của ông ta. Sau khi tuyên đọc văn kiện khẩn cấp của Dương Duệ, chúng thần đều nhìn về phía Thế Tông.

"Binh bộ điều binh, Hộ bộ ra quân nhu." Thế Tông ném danh sách tướng quân vào tay Chu Nghi, nói: "Trẫm phong khanh làm Nguyên soái đội quân lần này, tướng quân theo khanh trẫm đã lên danh sách sơ qua, Chu khanh, hi vọng khanh không khiến trẫm thất vọng."

Tay Chu Nghi cầm danh sách, quỳ xuống dập đầu với Thế Tông, "Mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh thánh, nhất định sẽ quét sạch Bắc Quyết đến được mà không về được!"

"Bình thân," Thế Tông nói: "Ngày mai khanh hãy rời kinh tới Dung Châu, trẫm đã lệnh các châu phủ điều động binh lính tới Dung châu tập hợp."

Thế Tông thân là hoàng đế, tự sắp xếp quân đội, các tướng lĩnh trong Ngự Thư Phòng cũng không có ý kiến gì khác.

Chu Nghi cầm danh sách rời khỏi Ngự Thư Phòng, ông không thể tham dự cuộc thảo luận điều động đại quân hay quân nhu của vua tôi nữa, Thế Tông bảo ông ngày mai rời kinh, vì vậy ông phải thức đêm chuẩn bị hành lý, còn phải báo cho người có tên trong danh sách để chuẩn bị sáng mai rời kinh.

Sau khi hồi phủ, Chu Nghi ngay lập tức chỉ thị thân binh của mình đến nhà những người có tên trong danh sách.

"Đại tướng quân." Một trong những phụ tá thân tín của Chu Nghi xem xong, đột nhiên chỉ vào danh sách nói với Chu Nghi: "Lần này Thượng Quan Dũng cũng phải xuất chinh ư? Không phải hôm qua hấn vừa thành gia lập thất sao?"

Chu Nghi sững sốt, cầm danh sách xem lại, đúng thật là tên Thượng Quan Dũng bị Thế Tông gạch ở dưới.

"Có phải Thánh thượng lỡ bút không ạ? Hay là ngài quên mất chuyện thành thân của Thượng Quan Dũng?" Một phụ tá thân tín khác nói ra suy đoán của mình.

Chu Nghi lắc lắc đầu, "Chuyện phái binh ra trận như thế này, sao thánh thượng có thể lỡ bút chứ?"

"Thượng Quan Dũng lấy nữ nhi của thái sư..." Có phụ tá nói: "Hôm qua phu thê họ còn khấu tạ hoàng ân trước cửa cung, thánh thượng ắt sẽ không quên hôn sự của Thượng Quan Dũng."

Chu Nghi đóng danh sách lại, cười nhẹ một tiếng, đáp: "Lập quân công mới là chính đồ của người theo quân, thánh thượng đang cho nữ tử của Thái sư một cơ hội." Nghĩ đến An Thái sư đang ở Ngự Thư Phòng, Chu Nghi hạ giọng, thì thầm với thân tín của mình: "Chắc chắn lần này Thái sư đã ra không ít sức."

Mấy vị phụ tá không nhiều lời bàn tán nữa.

Chu Nghi xem danh sách rồi lại nói: "Muru cầu phú quý trên sa trường, liệu Thượng Quan Vệ Triều này có đủ bản lĩnh hay không đây."

Người trong phòng đều mang tính toán riêng, tất cả đều nghĩ xem Chu đại tướng quân nghĩ gì về Thượng Quan Dũng.

Chu Nghi giao danh sách lại cho thân binh, cố ý dặn dò: "Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của Thượng Quan tướng quân, hừng đông rồi hãy đến Thượng Quan phủ báo tin."

Thân binh nhận lệnh, cầm danh sách lui ra ngoài.

Lúc ấy, chân trời bỗng rền vang tiếng sấm, không biết đã nhiều loạn bao nhiêu giấc mộng đẹp của người trong chôn kinh đô đông đúc.

An Cẩm Tú đã sớm mê mang ngủ mặc người nằm trên càn quấy, mà Thượng Quan Dũng lại chẳng quan tâm đến tiếng sấm, kiêu thế dưới người đã ngủ không biết trời trăng, chỉ có cơ thể vẫn đang đồ mồ hôi như mưa xối, Thượng Quan Dũng cần mẫn cây cây trồng trọt, chẳng chỉ muốn khám cơ thể ấy vào trong xương cốt, vĩnh viễn không tách rời.

Sau khi ra vào với tốc độ nhanh, Thượng Quan Dũng gầm nhẹ một tiếng, trút toàn bộ vào trong người An Cẩm Tú, giờ chàng mới ngấm khuôn mặt say ngủ của thế tử. Khuôn mặt ướt nhẹp mồ hôi, còn chẳng lớn hơn bàn tay chàng, làn tóc đen rối tung, xõa ra bốn phía, có một ít dãn lên má nàng, son phấn sớm đã bị mồ hôi rửa trôi, chỉ còn mặt mộc, nhưng cũng đủ dễ khiến tim chàng đập nhanh, xao xuyến. Huynh đệ cùng tuổi, ai nấy đã sớm làm phụ thân, Thượng Quan Dũng từng cho rằng mình mang số mệnh cô độc, nhưng giờ, ngấm An Cẩm Tú dưới người, chàng nghĩ có lẽ mình đang chờ cô gái nhỏ ấy trưởng thành, cho nên trước đó mới không cầu được nhân duyên.

"Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt." Thượng Quan Dũng nhẹ giọng hứa hẹn bên tai An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú đang mơ màng đột nhiên giương môi, lộ ra nụ cười tươi tắn, giống như nghe thấy lời hứa hẹn của chàng.

Nhìn trời đã tờ mờ sáng, Thượng Quan Dũng cũng không định dậy ngay, cứ thế nhắm mắt lại, cũng chẳng rời khỏi người của nàng. An Cẩm Tú cứ ngủ say trong khi bao bọc "thương bạc" của chàng như thế.

Rạng sáng, thân binh của Chu Nghi tiến vào tiền sảnh vẫn còn đang chơi đùa ẩm ỉ của Thượng Quan gia.

Thượng Quan Dũng và An Cẩm Tú bị tiếng đập cửa làm thức giấc, đã nghe thấy người ngoài cửa cao giọng nói: "Thượng Quan đại ca dậy mau, Bạch Ngọc quan có chiến sự, chúng ta phải theo Chu đại tướng quân xuất chinh, hôm nay đi ngay đây!"

Thượng Quan Dũng đang ngái ngủ bị bốn chữ chiến sự, xuất chinh làm bừng tỉnh, gần như là vọt từ trên giường xuống.

Sau khi vọt trong người rồi đi, An Cẩm Tú cảm giác dưới thân trào ra một lượng lớn dịch nhầy như vỡ đê, nhưng giờ phút này nàng chẳng còn để ý tới gì là ngưng ngừng nữa, trong đầu nàng chỉ còn những nghi vấn: Thượng Quan Dũng phải xuất chinh ngay ư? Vào ngày đầu tiên sau khi thành thân?

Thượng Quan Dũng vội vội vàng vàng mặc xiêm y rồi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau, chàng trở lại, áy náy đứng bên giường nói với An Cẩm Tú: "Cẩm Tú, Thánh thượng điểm danh ta xuất chinh, ta... ta... ta phải đi... đi Bạch Ngọc quan."

"Người Bắc Quyết lại đánh tới ư?" An Cẩm Tú hỏi.

Thượng Quan Dũng gật gật đầu, nói: "Lũ người Bắc Quyết đó lại xâm phạm biên giới nước ta."

An Cẩm Tú ngồi trên giường, lấy khăn trải giường màu hồng lau qua cơ thể, mặc y phục, mặc chân mình như muốn nhũn ra, xuống giường, nói với Thượng Quan Dũng: "Đề thiếp đi chuẩn bị hành lý cho chàng."

"Nàng tắm đi." Thượng Quan Dũng ngăn cản An Cẩm Tú: "Tự ta thu dọn cũng được."

An Cẩm Tú lại chạy ra cửa, mở cửa gọi với vào nhà kẻ trong viện: "Nha đầu Từ Uyên đã dậy chưa? Mau mang nước ấm cho tướng quân rửa mặt."

Từ Uyên ở nhà kẻ đáp "Dạ", chỉ chốc lát sau, tất tậ đồ dùng đã được mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vừa tân hôn đã phải ly biệt

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nước ấm được đưa phòng, An Cẩm Tú thúc giục Thượng Quan Dũng vào sau tấm bình phong để lau rửa. Lúc bước ra ngoài, Thượng Quan Dũng chột

nhìn thấy thê tử đang ngồi trên giường, gấp quần áo cho mình, trên chiếc bàn nhỏ cạnh nàng còn có một chén cháo nóng và mấy chiếc bánh mìn thơm.

"Ăn một chút rồi hãy ra ngoài," An Cẩm Tú nghe tiếng bước chân của Thượng Quan Dũng, nàng quay đầu lại, nói với hắn, "Từ Uyên mới ở trong bếp làm xong, còn nóng đó."

Thượng Quan Dũng bê chiếc bàn nhỏ lên giường rồi ngồi xuống bên cạnh An Cẩm Tú, ăn chén cháo nóng. Nhìn nàng tay chân lạnh lẽo mà xếp quần áo cho mình, chuẩn bị hành lý kỹ càng, trong lòng hắn chợt có ảo giác, tựa như hắn và nàng không phải mới thành thân mà là đôi phu thê già, ở bên nhau nhiều năm lắm rồi.

"Ta gói mấy bộ quần áo mùa đông cho chàng," An Cẩm Tú nhỏ giọng nói với phu quân, "Ta sợ chàng đi chuyến này, sau khi đến quan ngoại* thì tiết trời đã vào đông."

*Quan ngoại - vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc

Thượng Quan Dũng nói, "Trong quân có phát quần áo mùa đông."

"Quần áo ở trong quân sao tốt bằng đồ trong nhà được?" An Cẩm Tú cúi đầu, "Ta vốn còn định may cho Tướng quân một bộ, chỉ tiếc là không kịp nữa rồi."

Thượng Quan Dũng đặt chén cháo xuống, bắt đầu làm công việc mà An Cẩm Tú đang bận bịu, "Sau tắm bình phong còn nước ấm đấy, ta chưa dùng hết, nàng cũng vào đó để lau rửa đi, ở đây giao cho ta được rồi."

An Cẩm Tú ừ một tiếng. Nàng đứng dậy, bước vào phía sau tấm bình phong. Nếu như không lau rửa, thân dưới của nàng ướt sũng, vừa cử động nó liền chảy nước, cảm giác không hề dễ chịu chút nào.

Thượng Quan Dũng định động tay vào hành lý xuôi mới phát hiện An Cẩm Tú đã gói ghém đồ đạc kỹ càng cả rồi, ngay cả Kim Sang Dược* cũng được nàng chuẩn bị đầy đủ, hắn chỉ cần mang đồ đi thôi. Thượng Quan Dũng cầm bánh bao lên ăn, nhìn bao hành lý rồi lại nhìn khắp gian phòng. Hắn nhếch môi, cười ngốc nghếch, có tức phụ (nàng dâu) đúng là khác hẳn.

*Kim Sang Dược là một loại thuốc Bắc được bào chế sẵn bằng cách dùng xương động vật mài thành bột, có tác dụng trị liệu vết bầm, vết đao, cầm máu, sinh cơ.

Ở mặt sau của tấm bình phong, An Cẩm Tú dùng tay ôm lấy chiếc bụng hơi nhô lên, thân dưới của nàng cứ không khống chế được mà tràn ra chất lỏng màu trắng. Tuy rằng không có ai nhìn thấy, khuôn mặt nàng vẫn đỏ bừng cả lên. Đêm hôm qua, không biết Thượng Quan Dũng đã gieo mầm bao nhiêu con cháu trong bụng nàng nữa? Không lẽ là sau khi nàng ngủ thiếp đi, nam nhân ấy vẫn chưa dừng lại sao?

"Đại ca!" Tiếng của Thượng Quan Duệ truyền tới từ bên ngoài cửa, "Đệ và tiểu muội vào được không?"

Nghĩ đến việc An Cẩm Tú còn đang lau rửa, Thượng Quan Dũng vội đứng dậy, hô lớn với người bên ngoài phòng, "Đệ chờ một chút, đại ca sẽ ra gặp đệ."

Ở bên ngoài, Thượng Quan Duệ dẫn theo Thượng Quan Ninh với đôi mắt vẫn còn buồn ngủ. Cả hai đứng trước cửa, nghe Thượng Quan Dũng nói sẽ ra, Thượng Quan Duệ vội đáp lại, "Đại ca, ca phải xuất chinh sao?"

"Ừ," Thượng Quan Dũng nói, "Ca đi lần này, không biết bao giờ mới về được. Ở nhà, hai người nhớ phải nghe lời đại tẩu."

"Đại ca, ca không thể không đi sao?" Thượng Quan Ninh vừa nghe đại ca nói muốn ra khỏi nhà, cái miệng nhỏ nhắn của nó liền mở to như cái gáo nước, đôi mắt cũng bắt đầu rom róm.

An Cẩm Tú thay thường phục cũ lúc còn ở nhà rồi mới bước ra. Thân dưới của nàng vừa chua vừa xót, bước đi không vững. Thượng Quan Dũng để ý thấy, hắn lập tức vươn tay đỡ nàng.

"Đại tẩu," Thượng Quan Duệ nhìn thấy An Cẩm Tú, vội vàng cúi người, thi lễ với nàng theo quy củ.

"Ninh Nhi," Thượng Quan Dũng nói với Thượng Quan Ninh, "Muội chưa từng gặp đại tẩu phải không?"

Thượng Quan Ninh chỉ đưa mắt nhìn An Cẩm Tú. Người vừa mới gặp lần đầu mà đã thành tẩu tẩu, đối với một tiểu cô nương sáu tuổi như nó thì vẫn là không quen biết.

Thấy Thượng Quan Ninh chỉ nhìn chằm chằm An Cẩm Tú, không mở miệng chào nàng, Thượng Quan Dũng có hơi nóng nảy, hắn định mở miệng, thúc giục muội muội chào hỏi thì An Cẩm Tú đứng ở bên cạnh đã dịu dàng thốt lời, "Tiểu thúc, tiểu cô Ninh Nhi, ta là An thị, cũng là đại tẩu của hai người. Từ nay về sau, chúng ta đều là người một nhà."

"Đại tẩu đẹp quá," Thượng Quan Ninh nhìn An Cẩm Tú một hồi lâu, đột nhiên mở miệng đáp lời nàng.

"Nha đầu này!" Thượng Quan Dũng bật cười. Thấy đệ đệ và muội muội có vẻ chung sống hòa thuận với thê tử, hắn đi cũng an lòng.

"Đại ca, không đi được không?" Thấy đại ca nói chuyện, Thượng Quan Ninh lại nhớ tới việc hắn sắp rời khỏi nhà, nó lập tức ôm lấy đầu gối hắn, vừa

làm nũng vừa nói.

Thượng Quan Duệ kéo muội muội đứng dậy, khuyên nhủ, “Không thể làm trái lệnh vua, muội đừng làm đại ca rồi.”

Thượng Quan Ninh quay đầu sang nhị ca của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhăn lại, “Tiểu lão đầu từ*!”

*Ông cụ non

Thượng Quan Duệ trẻ tuổi nhưng chín chắn, hiểu chuyện, không so đo với tiểu muội, hấn chỉ vỗ nhẹ đầu nó một cái.

An Cẩm Tú nở nụ cười, xoay người vào trong nhà, định bụng lấy bao hành lý ra khỏi phòng cho Thượng Quan Dũng. Thế nhưng, Thượng Quan Dũng nào có để nàng xách đồ nặng như thế? Hấn dẫn đệ muội cùng vào trong, tự tay vác bao hành lý đang đặt trên giường lên vai, sau đó nói với đệ muội, “Đại ca lập lại một lần nữa. Lúc đại ca không ở nhà, hai người nhớ phải nghe lời đại tẩu!”

Thượng Quan Duệ lập tức gật đầu, Thượng Quan Ninh thấy vậy cũng gật theo.

Thượng Quan Dũng lại nhìn về phía An Cẩm Tú, vừa mới qua ngày tân hôn đã phải từ biệt, hấn đi mà vô cùng luyến tiếc.

"Thiếp thân..."

"Đừng xưng hô như vậy," Thượng Quan Dũng ngắt lời nàng, "Trong nhà ta không có quy củ như thế, nàng không cần phải xưng mình là thiếp thân."

"Được, vậy ta tiến Tướng quân ra cửa," An Cẩm Tú vội sửa lại lời nói.

Ngoài cửa nhà, đám quan võ sắp cùng Thượng Quan Dũng đến ả Bạch Ngọc đều chờ ở đấy. Thấy hấn và An Cẩm Tú người trước người sau bước ra, bọn họ đều cười, nói, “Vị này chính là tẩu từ phải không?”

Thượng Quan Dũng thấy huynh đệ nhìn chằm chằm An Cẩm Tú, trong lòng hấn có hơi không vui. Nếu có thể, hấn thật sự không muốn để người ngoài nhìn thấy tiểu thê từ của hấn.

An Cẩm Tú lại khom gối, cúi người thi lễ với các huynh đệ của trượng phu. Nàng nói rất bình thản, “Các vị đại nhân đều là huynh đệ của Tướng quân nhà ta, Thượng Quan An thị xin chào các vị.”

Mỹ nhân má hồng, nét cười dịu dàng sáng trong, giọng nói mềm mại, nhất thời khiến cho đám quan võ ngây dại cả đi. Ban đầu, bọn họ còn lo lắng nàng là nữ nhi của Thái sư, nữ nhân xuất thân từ nhà công hầu, đại ca bọn họ ắt sẽ không chịu nổi, nào ngờ An Cẩm Tú lại hành lễ với bọn họ. Đợi đến khi tất cả phản ứng kịp, có một vị quan võ đã chấp tay thi lễ với nàng, những người khác cũng làm theo y như vị này.

"Lần xuất chinh này, hy vọng chư vị đại nhân bảo trọng," An Cẩm Tú nghiêng người để tránh việc bọn họ hành lễ với mình.

"Tẩu từ, bọn đệ nào phải đại nhân gì?" Một tên quan võ mặt dày cất giọng trêu đùa, “Họ đều gọi đệ là Khánh Bất Từ, tẩu cũng gọi đệ như vậy là được rồi.”

An Cẩm Tú nhìn người mặt trắng trẻ tuổi đang cười, Khánh Bất Từ - Khánh Nam. Kiếp trước, hấn ta trợ giúp Bạch Thừa Trạch trở thành Hoàng đế, dựa vào công phò tá vua lên ngôi mà được phong làm Uy Viễn hầu, đồng thời cũng là một trong những huynh đệ có tính cách trái ngược với Thượng Quan Dũng, lúc đánh trận thì hấn ta rất độc ác nham hiểm “Khánh huynh đệ,” An Cẩm Tú gọi Khánh Nam, “Lần này, tất cả mọi người đều còn sống, không bị thương tổn mới tốt.”

Thượng Quan Dũng dường như hiểu được ý trong lời của nàng. Hấn quay đầu, nói với An Cẩm Tú, “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ trở về, nàng ở nhà chờ ta.” Nói đến đây, chợt nghĩ tới gì đó, hấn thì thầm vào tai nàng, “Ta đã chống lớp khăn trải giường mới lên, nàng không phải giặt sạch đâu

An Cẩm Tú biết phu quân đang nói đến điều gì. Lạc hồng* đêm đầu tiên... Nghĩ tới cái đó, nàng đỏ hết cả mặt.

*Lần đầu của nữ nhân sẽ có lạc hồng

"Phải đó tẩu từ, bọn đệ đều sẽ trở về, cho dù chỉ là một người Bắc Quyết, tất cả huynh đệ còn thấy chương mắt nữa là...!" Khánh Nam nói xong, tâm trạng cực kỳ tốt, hấn ta đột nhiên lớn tiếng, “Có Thượng Quan đại ca theo cùng, bọn đệ nhất định không có chuyện gì đâu!”

"Này, người đang làm nũng với tẩu từ đó à? Thượng Quan đại ca có nợ gì người sao?" Một tên quan võ trêu chọc Khánh Nam.

An Cẩm Tú nhìn đoàn quân đang ồn ào trước mắt, tuy rằng bọn họ nói chuyện chẳng kiêng nể gì, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy ít nhất thì họ cũng thẳng thắn, chân thành, đáng để tin cậy.

Thượng Quan Dũng không nỡ bỏ thê từ vừa mới cưới ở lại. Nhìn sắc trời, hấn biết lúc này không thể không đi, “Mọi việc trong nhà đều giao cho nàng, đợi ta trở về...” Sau khi dặn dò một câu cuối cùng, Thượng Quan Dũng lên ngựa, rời đi cùng các huynh đệ.

"Nguyên Chí," An Cẩm Tú đứng trước cửa, thấy trượng phu và đoàn người đã đi xa, nàng mới nói với An Nguyên Chí đang ở bên cạnh mình, “Chúng ta dùng xe ngựa đuổi tới ngoài thành, tiễn bọn họ lên đường.”

An Nguyên Chí không thể nói không được. Hắn xoay người, vội đi thuê xe ngựa.

Sau một hồi kêu gọi đoàn quân sắp phải đến ải Bạch Ngọc xa xôi tập hợp ở phía đông kinh thành, từng người lính xếp thành hàng một ra khỏi đô thành, đi tới trước Bắc Môn.

Lúc này ở Bắc Môn, cờ quạt bay phấp phới. Không những hoàng đế Thế Tông cùng chư vị hoàng tử và văn võ triều thần đến ngoại thành phía Bắc để tiễn quân, dân chúng trong kinh thành cũng già trẻ dẫu nhau đến đây để đưa đồ này vật nọ cho đoàn quân sắp phải tới biên ải xa xôi, hiểm trở.

Thượng Quan Dũng theo đoàn quân tiên phong tới Bắc Môn trước. Thấy ngự giá của Thế Tông từ xa, hắn lập tức xuống ngựa, đợi ở vị trí ban đầu. Đợi đến khi Đại tướng quân Chu Nghi đuổi tới, tất cả quan võ mới cùng Chu Nghi bước lên, tự tay dắt ngựa chiến, đi bộ đến gần Thế Tông, quỳ xuống để hành lễ quân thần.

Thế Tông tự tay đỡ Chu Nghi đứng dậy, lệnh cho nội thị trong cung đưa ba ly rượu mạnh cho mỗi tướng sĩ.

"Phụ hoàng," Thái tử Bạch Thừa Nặc dâng một ly rượu lên Thế Tông.

Thế Tông giờ ly rượu mạnh bằng ngọc lên, nói với tất cả tướng sĩ, "Lần này, chư vị đến biên ải xa xôi ngàn dặm, ngày hôm nay, trẫm đến đây để tiễn bước chư vị tráng sĩ. Ngày sau khi hoàn trở về, trẫm cũng sẽ đến ngoại thành Bắc Môn để nghênh đón chư vị! Hy vọng nam nhi của Thuận Triều, ai nấy đều *thiết cốt tranh tranh* ngay từ nhỏ, tuyệt đối sẽ không phụ niềm hy vọng lớn của trẫm!"

*Thiết cốt tranh tranh – người có khí phách, tài năng xuất chúng, ý chí cứng cỏi như sắt thép, ngay thẳng kiên trinh

Các tướng sĩ uống xong ba ly rượu xuất chinh, bọn họ liền đập vỡ chén xuống đất, tỏ vẻ rằng lần này đến ải Bạch Ngọc, thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh.

Ở ngoại thành Bắc Môn có một chợ hoa lớn. Lúc này đây, mùi rượu mạnh cay nồng trong không khí đã bị hương hoa nồng đậm lấn át. Cờ quạt phấp phới, tiếng huyền nhạc dấy lên, ngựa chiến hí vang trời, ngay cả trong lòng dân chúng cũng không ngừng phấn khởi vì nhiệt huyết của đoàn quân dành cho tổ quốc.

Thế Tông phát tay ra hiệu cho Chu Nghi, kèn xuất chinh lập tức vang lên ba tiếng. Chu Nghi tung mình lên ngựa, trường kiếm trên tay chỉ về một hướng duy nhất, hắn lớn tiếng nói, "Ba quân nghe lệnh của ta, xuất phát!"

Thượng Quan Dũng lên ngựa, hắn chợt nghe thấy tiếng nhị đệ Thượng Quan Duệ gọi "đại ca" trong biển người mênh mông, vừa trông qua liền nhìn thấy An Cẩm Tú đang đứng cùng dân chúng.

An Cẩm Tú nở nụ cười với Thượng Quan Dũng. Nàng vẫy tay hồng trong tay lên cao. Dù gì cũng là nữ nhân đã xuất giá, nếu là lớn như mấy nam nhân và bọn trẻ nhỏ thì không hay lắm, nàng chỉ có thể dùng cách này để nói với Thượng Quan Dũng rằng nàng chờ hắn quay về.

Thượng Quan Dũng trông thấy dây tơ hồng, trong lòng hắn liền nóng lên, gật đầu thật mạnh với An Cẩm Tú. Hắn sẽ trở về, vì tiểu thê từ xinh đẹp đang đứng trong biển người, vì đệ muội, hắn nhất định phải bình an trở về. Trước kia, Thượng Quan Dũng luôn tự ti về xuất thân của mình, cho rằng có thể nuôi lớn đệ muội cũng coi như là tốt lắm rồi, nhưng hôm nay, hắn đã mong đợi ở tương lai nhiều hơn. "Phong thê mạnh tử" – bốn chữ này chợt hiện lên trong đầu hắn. Cưỡi lên lưng ngựa, Thượng Quan Dũng liên tục quay đầu nhìn thê tử. Cả đời này, hắn không bao giờ quên được dáng vẻ của nàng, chỉ là Thượng Quan tướng quân hắn cứ muốn nhìn nàng thêm vài lần nữa.

*Phong thê mạnh tử - thê tử của công thần được vua phong tước hiệu (Nhất/nhị/tam/tứ... phẩm phu nhân, có thể kèm theo phong hào), con cháu được thừa kế quan tước

Đoàn quân viễn chinh càng lúc càng khuất xa. Thế Tông ngồi trên ngự liễn, chợt cảm giác giống như có một cơn gió khẽ lướt qua trên má. Hắn nhìn theo hướng gió thổi, vừa liếc mắt một cái liền thấy An Cẩm Tú đang đứng trong đám người tiễn quân ở Bắc Môn. Thế Tông sùng sốt. Lần đầu gặp mặt, nàng là thiếu nữ như hoa, trên đường xuất giá, chỉ qua một đêm không gặp, nàng đã ăn vận theo kiểu phụ nhân* rồi.

*Nữ nhân có chồng □ Lần gặp ở phủ An Thái sư không tính là lần gặp đầu tiên, vì khi đó, An Cẩm Tú còn là thiếu nữ, không tiện ngẩng mặt nhìn nam nhân, Thế Tông chỉ nghe qua danh tiếng của nàng mà thôi.

Lời editor: Có lẽ đây là bắt đầu cho những chuỗi ngày dài lê thê... Gian khổ chỉ mới bắt đầu mà thôi. Hai người yêu nhau rất thật lòng, tình địch nữ chưa thấy, tình địch nam đã là hai bố con nhà họ Bạch, Dũng Dũng thật khổ ~.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Bạch Thừa Trạch

Edit: Preiya

“Thánh Thượng!” Thị vệ đánh xe nhẹ giọng hỏi: “Thánh Thượng, Người muốn khởi giá hồi cung sao?”

Thế Tông không để ý đến hân, chỉ nhìn An Cẩm Tú, đứng rồi, Thế Tông nhớ là hôm qua An Cẩm Tú đã gả cho Thượng Quan Dũng, đã là con dâu của Thượng quan gia rồi. Hiện giờ An Cẩm Tú mặc quần áo cũ kỹ, mặc một không trang điểm, trên mặt mang theo vài tia u sầu, nhìn không giống một cô nương mới gả chút nào. Đột nhiên Thế Tông có chút hồi hận, ngày hôn lễ của Thượng Quan Dũng hân lại xuất chinh, giống như trước kia.

“Đại tẩu, đại ca đã đi rồi.” Thượng Quan Ninh kéo quần áo của An Cẩm Tú, dấu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Đại tẩu, khi nào thì đại ca mới trở về vậy?”

An Cẩm Tú xoay người ngồi xuống ôm lấy Thượng Quan Ninh, yêu thương vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, cười nói: “Chờ khi đại ca đánh giặc xong thì chàng sẽ trở lại, Ninh Nhi ở nhà với đại tẩu cùng chờ đại ca trở về, được không?”

Thượng Quan Ninh không cam lòng, nhìn về phía mà Thượng Quan Dũng đã đi, lúc này đã không nhìn thấy bóng dáng của đội quân viễn chinh nữa, bèn vui mặt vào trong lòng của An Cẩm Tú.

“Đệ cũng muốn đi theo!” Lúc này An Nguyên Chí nói: “Tỷ, tỷ nói xem, khi nào thì đệ có thể tòng quân?”

“Chờ đệ rèn luyện võ nghệ cho tinh thông đã rồi nói sau.” An Cẩm Tú ôm Thượng Quan Ninh xoay người đi vào trong thành, vừa đi vừa nói với An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí dẫn Thượng Quan Duệ đi theo sau An Cẩm Tú và Thượng Quan Ninh, không phục nói: “Võ nghệ của đệ rất khá mà, tỷ đã xem đệ tập luyện chưa?”

An Cẩm Tú nghe những lời này xong, trong lòng lại cảm thấy áy náy, bèn quay đầu qua cười hời hợt với An Nguyên Chí: “Đúng vậy đúng vậy, tỷ còn chưa thấy đệ luyện võ nữa, nhưng đệ cũng hơi nóng vội rồi, chờ tỷ phụ đệ về đi đã, có chàng dẫn đệ theo quân, tỷ cũng thấy yên tâm.”

“Tòng quân cùng tỷ phụ ư?”

“Dù gì chàng cũng là tướng quân, đệ đi theo bên cạnh chàng cũng tốt hơn là tự mình đi, đúng không?” An Cẩm Tú nói, nhìn thấy đầu của An Nguyên Chí đầy mồ hôi, nàng liền dùng khăn tay lau đi, “Trời nóng quá, về nhà trước đã. Tỷ chịu nóng, nấu canh cho mọi người uống.”

Lúc này, An Nguyên Chí đã quen ở chung với An Cẩm Tú nên không tránh động tác của nàng, ngược lại còn hơi khom lưng để nàng lau trên trán cho hân.

“Đi uống canh.” Thượng Quan Ninh nghe có đồ ăn thì tâm tình cũng tốt lên, vội vàng hỏi An Cẩm Tú: “Đại tẩu, là đồ ngọt sao?”

An Cẩm Tú thay An Nguyên Chí lau mồ hôi xong, sau đó lại tiếp tục lau mồ hôi cho Thượng Quan Duệ, một bên vừa cười vừa trả lời Thượng Quan Ninh: “Ninh Nhi thích ăn canh ngọt sao? Vậy đại tẩu đi nấu canh đây. Tiểu thúc đâu? Hân cũng thích ăn ngọt sao?”

Thượng Quan Duệ có chút xấu hổ khi An Cẩm Tú lau mồ hôi cho hân, nghe thấy nàng hỏi mình, vội vã nói: “Đại tẩu, đệ là nam nhi, không thích ăn đồ ngọt.”

“Nhi ca nói bừa”, Thượng Quan Ninh lập tức cướp lời, “Ngay cả đại ca cũng biết ca rất thích ăn kẹo mà!”

Nam tử lớn lên cũng không muốn thừa nhận là bản thân mình thích đồ ngọt, An Cẩm Tú nhìn Thượng Quan Duệ, mỉm cười: “Việc tiểu thúc thích ăn đồ ngọt này, chúng ta sẽ không để người ngoài biết được, chỉ cần vài người chúng ta biết là được rồi.”

An Nguyên Chí cũng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta sẽ không nói với người ngoài, Vệ Quân”, An Nguyên Chí gọi tên tự của Thượng Quan Duệ: “Ở nhà đệ cứ yên tâm ăn kẹo đi.”

Da mặt Thượng Quan Duệ mông, lại bị tỷ đệ hai người nói như vậy, liền cúi đầu, ngượng ngùng đi vào trong thành.

“Còn thẹn thùng sao?” An Nguyên Chí cười đuổi theo.

“Nhi ca xấu hổ rồi”, Thượng Quan Ninh nằm trong lòng An Cẩm Tú, bèn dùng sức cọ mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Duệ.

“Tiểu nghịch ngom!” An Cẩm Tú thổi mạnh vào cái mũi nhỏ nhắn của Thượng Quan Ninh, sau đó cũng cất bước chạy theo An Nguyên Chí và Thượng Quan Duệ đã chạy đằng xa.

Thế Tông thu hết các nụ cười của An Cẩm Tú vào mắt, nhìn thấy bộ dạng đáng yêu hoặc khóe đến hoa lệ đầm mưa của nàng, lúc này lại tươi cười dịu dàng, cứ chỉ thông thả làm việc nhà, trong mắt Thế Tông chính là tao nhã. Sống trong phủ công hầu, nữ tử này vậy mà lại cam tâm làm thê tử của một tên võ quan ngũ phẩm ư? Cho dù là thứ nữ thì nữ tử này cũng nên gả cho một phu quân tốt mới phải.

“Hồi cung”, Thế Tông xem đám người bát nháo An Cẩm Tú đã đi xa, mới nói với đám Hoàng tử đang tụ tập cạnh ngự liễn, “Các người không cần đi theo.”

Thái tử quỳ xuống trước, cung tiễn Thái Tông ngự giá hồi cung.

Thế Tông không để ý đến mọi người đang quỳ gối cung tiễn, trong lòng đang nghĩ: “Nếu như trăm chiếm được nữ tử như vậy, trăm nhất định sẽ coi nàng như trân bảo, An thị có được nữ nhi khuê các như nàng mà lại không biết, thật đáng tiếc.”

“Khởi giá hồi cung!” Người dẫn đầu ngự liễn bèn hô một tiếng.

Sau khi Thế Tông ngự giá vào thành, Thái tử cũng theo vào, các hoàng tử mới tản đi từ cửa bắc.

An Cẩm Tú ôm Thượng Quan Ninh đến chỗ gửi xe ngựa của bọn họ, An Nguyên Chí đã ngồi lên chỗ đánh xe, Thượng Quan Duệ từ trong xe nhìn hai người An Cẩm Tú và Thượng Quan Ninh.

Bạch Thừa Trạch dẫn theo người cùng xe ngựa đi về phía trước, sau đó liếc mắt thấy người đang ôm đưa trẻ lên xe chính là An Cẩm Tú thì ngừng ngựa lại.

“Tỷ”, An Nguyên Chí nhìn thấy Bạch Thừa Trạch trước An Cẩm Tú, Bạch Thừa Trạch nhìn thấy bọn họ cũng ngừng ngựa vừa xuống ngựa đi tới chỗ bọn họ, khiến An Cẩm Tú phải quay đầu lại nhìn.

Khi An Cẩm Tú quay đầu lại, Bạch Thừa Trạch đã đi tới bên cạnh, nàng theo bản năng muốn tránh, nhưng đã không còn chỗ trốn rồi.

Bạch Thừa Trạch thấy An Cẩm Tú quay đầu lại mới dừng bước, rồi nhẹ giọng gọi nàng một tiếng: “Nhị tiểu thư.”

An Cẩm Tú đành phải khom người thi lễ với Bạch Thừa Trạch, nói: “Thượng Quan An Thị bái kiến Ngũ điện hạ.”

Vừa nghe qua chữ Thượng Quan An thị này, Bạch Thừa Trạch tự hỏi mình, hẳn xuống ngựa đi đến trước mắt của vị hôn phụ này để làm gì? Vì giữa bọn họ đã từng có vài bức thư ư? Ngừng một lát, Bạch Thừa Trạch nói với An Cẩm Tú: “Hôm qua là ngày thành hôn của nàng, tuy rằng tiếng chúc mừng này muộn nhưng ta vẫn muốn nói với nàng một tiếng.”

An Cẩm Tú cúi đầu nói: “Đa tạ Ngũ điện hạ.”

“Chiến sự ở biên quan khẩn cấp, cho nên Thượng Quan tướng quân không thể không dẫn quân xuất chinh”, Bạch Thừa Trạch lại nói: “Nàng đừng quá đau lòng.”

“Tướng quân ra sức vì nước, thiếp không có khó chịu.”

“Ngày sau nếu có gì khó xử, nàng có thể phái hạ nhân tìm tới, ta sẽ giúp nàng.”

An Cẩm Tú lại khom gối thi lễ với Bạch Thừa Trạch: “Thần thiếp không dám làm phiền Ngũ điện hạ.”

Bạch Thừa Trạch nâng An Cẩm Tú dậy, khẽ nói: “Nàng với ta không phải là người xa lạ, đừng khách sáo như thế.”

An Cẩm Tú nghe Bạch Thừa Trạch nói vậy, cũng chỉ cúi đầu cười, không nói thêm câu gì cả.

Bạch Thừa Trạch thấy An Cẩm Tú đối xử với hắn như người xa lạ, cũng không để ý, bèn cười nói: “Ta có việc phải đi trước, nàng phải nhớ nếu ngày sau có việc thì phái người đến tìm ta.” Nói xong những lời này, Bạch Thừa Trạch không chờ An Cẩm Tú đáp lại đã dẫn người đi rồi.

Mới vừa rồi An Nguyên Chí muốn tiến lên, nhưng lại bị ánh mắt chưa từng nhìn thấy của An Cẩm Tú cản lại, lúc này Bạch Thừa Trạch đã dẫn người đi rồi, mới bước lên phía trước và nói: “Sao Ngũ điện hạ và tỷ tỷ lại giống như đã từng quen biết vậy?”

Cách nói của An Nguyên Chí có chút tức giận, An Cẩm Tú nghĩ người đệ đệ nhất định cũng đã nghe qua chuyện của nàng và Bạch Thừa Trạch, bèn thờ dãi một hơi nói với hắn: “Tỷ đã từng gặp Đông Cung Thái tử rồi.”

An Nguyên Chí quay đầu lại nhìn hai huynh muội nhà Thượng Quan, hạ thấp giọng hỏi An Cẩm Tú: “Những lời trong nhà không phải là thật chứ?”

An Cẩm Tú nói: “Trong nhà nói tỷ làm sao?”

An Nguyên Chí nói: “Hôm kia đệ còn nghe thấy bọn hạ nhân bàn luận rằng Ngũ điện hạ đã từng cầu hôn tỷ.”

An Cẩm Tú biến sắc: “Bọn hạ nhân nói vậy, đệ cũng nói vậy theo ư?”

An Nguyên Chí thấy An Cẩm Tú thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Đệ không tin những lời này, tỷ phu là người tốt, Ngũ điện hạ gì đó không có quan hệ gì với chúng ta cả.”

An Cẩm Tú nhìn ngựa xe trên đường đến phát ngốc, sống cả một đời, đến hôm nay nàng mới có cơ hội nhìn thấy dáng vẻ của kinh thành, cách một cuộc sống nhìn lại người đi đường ở góc ngã tư này, nàng chỉ thấy xa lạ mà mờ mịt. Nàng không rõ chuyện chiến sự phát sinh trong tháng 7 này, nhưng Thượng Quan Dũng cũng không thể không tòng quân, bằng không đến tháng tám, sao hắn lại có thể cưới nàng được? Sự tình không giống với trước kia, An Cẩm Tú không hề thấy hoảng hốt, trước kia nàng cảm thấy sự việc không giống với trước kia là chuyện tốt, chứng tỏ nàng sẽ không đi lại con đường cũ, nhưng bây giờ, nghĩ đến Thượng Quan Dũng đang chinh chiến, trượng phu của nàng cũng sẽ bách chiến bách thắng trên sa trường, không để cho quân địch làm tổn thương đến một cọng tóc của hắn sao?

An Nguyên Chí thấy sắc mặt của An Cẩm Tú trắng bệch, vội vàng nhận lỗi với nàng: “Tỷ, là đệ nói sai rồi, tỷ đừng nóng giận, về sau đệ sẽ không nói việc này nữa, được không?”

An Cẩm Tú miễn cưỡng cười: “Chỉ cần đệ và nương tin tỷ là tốt rồi, những người khác trong An phủ thích nói cái gì thì bọn họ cứ nói thôi, tỷ là nữ nhi đã gả ra ngoài rồi, còn sợ bọn họ nói hay sao?”

An Nguyên Chí xem xét thần sắc của An Cẩm Tú: “Vậy tỷ thật sự không tức giận sao?”

An Cẩm Tú nói: “Đột nhiên tỷ chỉ thấy lo cho tỷ phu của đệ thôi.”

An Nguyên Chí chợt nghĩ, đánh giặc thì làm gì có người nào bắt từ chứ? Lời nói đến bên miệng, hắn bỗng nhiên lại nhớ tới người kia là tỷ phu của hắn, “Tỷ phu sẽ không có việc gì đâu, tỷ hãy yên tâm ở nhà chờ ca ấy về là được rồi.”

An Cẩm Tú nói với An Nguyên Chí: “Đệ khẳng định như vậy sao?”

An Nguyên Chí thật thà nói: “Vừa nhìn tỷ phu đã biết là tướng không đoán mệnh, lại nói, đệ còn chưa tòng quân, làm sao tỷ phu lại có chuyện gì được?”

Đệ tòng quân và Thượng Quan Dũng không xảy ra chuyện có liên quan gì đến nhau? An Cẩm Tú lắc đầu, ban đầu nàng cho rằng An Nguyên Chí chính là một người vừa trẻ tuổi vừa thành thực, nhưng sau khi sống chung rồi, nàng mới phát hiện ra cái gọi là vừa trẻ tuổi vừa thành thực của An Nguyên Chí đều là giả mạo, người này chẳng những nói nhiều, hơn nữa tính cách cũng rất hướng ngoại.

An Nguyên Chí dắt An Cẩm Tú lên xe ngựa, miệng còn nói thêm: “Ngũ điện hạ thoát nhìn cũng không tệ, là một người rất ôn hòa.”

“Tỷ không cho đệ tiến lên, chính là không muốn cho đệ tới gần Ngũ điện hạ.” An Cẩm Tú vừa đi được vài bước, nghe thấy những lời này của An Nguyên Chí, lại nhỏ giọng nói: “Đệ muốn theo quân, phải một lòng một dạ luyện tập võ nghệ, học binh thư sách lược.”

“Đệ chính là có ý như vậy.” An Nguyên Chí không cười, làm sao hắn không nghe ra thâm ý trong lời nói của An Cẩm Tú chứ, hắn không phải là thứ tử của An phủ ư, sao có thể so sánh với các điện hạ được? An Nguyên Chí nghĩ, người tỷ tỷ này của hắn đã không kịp tránh Ngũ điện hạ rồi.

An Cẩm Tú lên xe ngựa, vừa quạt cho Thượng Quan Ninh, vừa nằm sấp bên cửa sổ xem cảnh phố, lại nghĩ đến chuyện của bản thân. An Nguyên Chí nói Bạch Thừa Trạch tốt, điều này cũng có gì lạ, Bạch Thừa Trạch vốn là người ôn hòa, cùng người nào kết giao đều có thể bày ra dáng vẻ là hoàng tử, nhìn giống như đối đãi thật lòng, trên đời không biết có bao nhiêu người vì lời mời chào của hắn mà trở thành người bên cạnh hắn. Nhưng mà, An Cẩm Tú nháy mắt một cái, tại sao Bạch Thừa Trạch lại đối xử ôn nhu với một nữ nhân đã kết hôn như nàng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lại mặt (*) bị ức hiếp

(*) vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.

Editor: Niệm Vũ -

"Đại tẩu, nhìn kia." Thượng Quan Ninh gọi An Cẩm Tú, bảo nàng nhìn ra ngoài cửa.

An Cẩm Tú liếc ra ngoài, thì ra có một quầy hàng nhỏ bán mặt nạ hấp dẫn ánh mắt của cô bé: "Ninh Nhi thích hả?" An Cẩm Tú hỏi ý Thượng Quan Ninh, trong lòng lại xót xa, cái mặt nạ giả dối của Bạch Thừa Trạch kiếp trước, sao nàng nhìn mãi vẫn không ra?

Thượng Quan Ninh giương mắt nhìn những chiếc mặt nạ đầy màu sắc treo trên quầy hàng, lắc lắc đầu với An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú lấy mấy đồng tiền, nói với An Nguyên Chí đang ngồi ngoài xe: "Nguyên Chí, Ninh nhi muốn mặt nạ, đệ mang con bé đi chọn một cái nhé."

Thượng Quan Ninh còn định lắc đầu nói mình không cần thì đã bị An Nguyên Chí bế ra ngoài.

"Tiền này." An Cẩm Tú đưa tiền cho An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí khoát tay, đáp: "Tỷ à, đệ đâu có nghèo đến nỗi không có tiền mua một cái mặt nạ chứ."

"Tiểu thúc có thích gì không?" An Cẩm Tú quay đầu lại hỏi Thượng Quan Duệ luôn ngồi yên trong góc.

Thượng Quan Duệ cười nói: "Đại tẩu, đệ đâu phải là một đứa trẻ nữa."

An Cẩm Tú nhìn Thượng Quan Duệ, "Tiểu thúc cũng cần thêm ít quần áo, đợi sau khi về phủ ta sẽ bắt tay vào làm."

"Đừng." Thượng Quan Duệ vội nói với An Cẩm Tú, lại thấy nàng nhìn ra ngoài cửa xe, miệng còn lẩm bẩm, không biết nên chọn loại vải nào thì hợp. Thượng Quan Duệ lại im lặng, cho tới giờ, căn nhà của họ chưa bao giờ hoàn chỉnh, nay, huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, từ khi tẩu từ vào cửa, dường như cuối cùng Thượng Quan gia của họ cũng đã hoàn mỹ rồi.

Lúc bốn người An Cẩm Tú về đến nhà, nàng còn chưa xuống xe, đã thấy An Nguyên Chí cao giọng nói: "Sao các bà lại ở đây?"

Thấy giọng điệu An Nguyên Chí không tốt, An Cẩm Tú vội xuống xe thì thấy hai bà tử quần gia đang đứng đối diện An Nguyên Chí, về mặt nhìn họ cung kính, nhưng đáy mắt lại tỏ ra mất kiên nhẫn.

Thượng Quan Ninh muốn xuống xe cùng An Cẩm Tú, lại bị Thượng Quan Duệ ngăn cản, hai huynh muội ở trong xe lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

"Cô hai." Bà tử quần gia thấy An Cẩm Tú xuống xe, liền khom lưng thi lễ với nàng, nói: "Nhóm nô tì tới đón cô hai về lại mặt ạ."

An Nguyên Chí nói: "Tỷ phu ta xuất chinh tới Bạch Ngọc quan, các người không biết ư?"

Bà tử quần gia trả lời: "Lão thái quân cũng biết nhị cô gia đã xuất chinh, nhưng quy củ không thể bỏ được, cô hai vẫn nên về một chuyến mới phải ạ."

Kỳ Thuận triều lấy đầu ra quy củ thứ xuất thành thân về lại mặt, sau khi gả khỏi An phủ, An Cẩm Tú chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ về đó thêm làm gì. Giờ thấy hai bà tử nói đây là ý lão thái quân, An Cẩm Tú mới không tin bà già kia tự nhiên cho mình nỡ này nỡ mặt, trong An phủ lúc này hẳn có không ít trò hay đang chờ nàng tới, nhỉ?

"Các người muốn tỷ về lại mặt ư?" An Nguyên Chí nói: "Phải về cũng phải chờ tỷ phu quay lại chứ?"

Bà tử quần gia nhìn nhau, cực kì mất kiên nhẫn với cái người mang danh ngũ thiếu gia này, lão thái quân sai họ đến đón nhị tiểu thư lại mặt đã là cái ơn to bằng giờ rồi, hai tỷ đệ này chẳng những không biết ơn, lại còn cao giọng với sẵn giọng nói chuyện với họ, ra vẻ không tình nguyện.

An Cẩm Tú thấy hàng xóm xung quanh lộ đầu ra nhìn, bèn sai Từ Uyên đứng trước cửa: "Từ Uyên, ôm tiểu thư vào trong nhà đi."

Từ Uyên nghe An Cẩm Tú nói xong, chạy đến trước xe ngựa, bế Thượng Quan Ninh xuống xe.

Thượng Quan Duệ ở trong xe có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của tỷ đệ An thị và bà tử quần gia một cách rõ ràng, Thượng Quan Dĩnh cũng chưa từng nhắc tới chuyện trong nhà An Cẩm Tú, nhưng Thượng Quan Duệ chỉ cần dựa vào cuộc trò chuyện này đã xác định địa vị đại tẩu hẳn ở An phủ không cao cho lắm. Sau khi xuống xe ngựa, hẳn hỏi An Cẩm Tú: "Đại tẩu phải về nhà ư?"

"Trường bối có chuyện, ta nào thể không nghe." An Cẩm Tú cười xin lỗi với Thượng Quan Duệ, nói: "Đợi ta quay lại, sẽ nấu canh cho đệ và tiểu muội nhé."

"Tỷ không về, mấy kẻ này còn ép được tỷ sao?" An Nguyên Chí ra vẻ bất mãn.

"Đệ đừng nói nữa." An Cẩm Tú vừa nhắc An Nguyên Chí vừa bảo Thượng Quan Duệ vào nhà trước.

Thượng Quan Duệ vốn muốn cùng về An phủ với An Cẩm Tú, nhưng trên đời này không có chuyện tẩu từ lại mặt, tiểu thúc đi theo, thế nên hẳn chỉ đành nói: "Vậy đệ với tiểu muội chờ đại tẩu ở trong nhà."

"Ừ." An Cẩm Tú đáp.

Từ Uyên đang ôm Thượng Quan Ninh, mắt thấy An Cẩm Tú sắp đi, vội hỏi: "Tiểu thư, có cần nô tỳ về cùng không ạ?"

Lo lắng trong lòng Từ Uyên lộ rõ ngay trên mặt, An Cẩm Tú vỗ vỗ tay nàng, "Muội trông nom nhà cửa thay tiểu thư của muội là được."

An Nguyên Chí nói với bà tử quần gia: "Các người luôn miệng nói đến đón tỷ tỷ ta, thế nhưng không mang xe đến là có ý? Muốn chúng ta đi bộ về à?"

Bà tử quần gia trả lời: "Là lỗi của nhóm nô tì, tưởng rằng trong nhà nhị cô gia có xe, thế nên không sai người khiêng kiệu đến."

An Cẩm Tú ngăn An Nguyên Chí đang tức tối lại, giọng nói không hờn không tức: "Không sao, chỗ ta cũng đang thuê xe ngựa, có thể ngồi nó về lại mặt."

Xa phu thấy có việc kiếm tiền, dĩ nhiên không từ chối làm gì.

An Nguyên Chí cố nén tức giận, nhảy lên ngựa.

Sau khi đoàn người An Cẩm Tú đi xa, Từ Uyên đứng trong cửa nói với Thượng Quan Duệ còn đang đứng im nơi đó: "Nhị thiếu gia, về phòng thôi, ngoài này gió lớn lắm ạ."

Thượng Quan Duệ nhìn Từ Uyên rồi xoay người bước vào trong nhà chính.

Từ Uyên bị ánh mắt của Thượng Quan Duệ làm cho sợ hãi, thiếu niên ấy mới chỉ mười ba tuổi, bằng tuổi với ngũ thiếu gia, hơn nữa còn là một thư sinh

đọc sách, thế nhưng ánh mắt ấy lại bén nhọn đến thế, dường như có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ vậy.

An Nguyên Chí cười ngửa đi trước xe của An Cẩm Tú, chờ đoàn người đến An phủ, mới nhận ra trước cửa có không ít xe, ngoài xe còn đứng không ít tôi tớ mặc trang phục trong cung. An Nguyên Chí thầm nhủ "Không hay rồi", vội xuống ngựa hỏi người giữ cửa, "Có chuyện gì thế này?"

Người giữ cửa thấp giọng trả lời An Nguyên Chí: "Ngũ thiếu gia, hôm nay thái tử phi nương nương hồi phủ thăm nhà."

Mẹ kiếp! An Nguyên Chí nói tục trong bụng, cô ả này đã đến đây, sao còn cho người mời An Cẩm Tú về?

An Cẩm Tú xuống xe, bình thần nhìn kẻ hầu, xe ngựa trước cửa, sau đó thanh toán tiền cho xa phu, bảo xa phu đánh xe đi trước.

Bà tử quân gia nhìn An Cẩm Tú trả tiền xong mới nói: "Cô hai, mời vào phủ."

An Cẩm Tú vào An phủ, bảo An Nguyên Chí đi thăm Tú di nương, còn bản thân thì đi theo bà tử quân gia vào chờ lão thái quân ở một gian phòng trong viện.

Sau khi đưa An Cẩm Tú đến nơi, bà tử quân gia liền rời đi. An Cẩm Tú ngồi cạnh cửa sổ chờ, thế nhưng, đã ngồi ba canh giờ, vẫn chẳng thấy ai vào đó nói gì với nàng.

Trong phòng lão thái quân, thái tử phi An Cẩm Nhan trách mắng An Cẩm Khúc ngay trước mặt Tần thị và lão thái quân. An Cẩm Khúc dù ương bướng, cũng không dám chống đối trước mặt đại tỷ An Cẩm Nhan, chỉ có thể cúi đầu nghe răn dạy.

Cũng may Tần thị biết nghe theo lời lão thái quân, nếu không hôm nay dù An Cẩm Nhan có về, bà ta cũng không được bước chân ra khỏi viện mình, bà ta oán độc nhìn lão thái quân, nhưng ngay khi lão thái quân quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao đã trở nên nhút nhát.

An Cẩm Nhan cũng không nói thay mẩu thân mình, dạy dỗ An Cẩm Khúc xong, uống một ly trà, mới hỏi: "Cẩm Tú đã đợi bao lâu rồi?"

Lão thái quân nói: "Ba canh giờ rồi."

An Cẩm Nhan gọi bà tử quân gia vào hỏi: "Cô hai đang làm gì?"

Bà tử quân gia bẩm "Thưa thái tử nương nương, cô hai đang ngồi ngủ gật ở phòng bên ạ."

An Cẩm Nhan liếc Tần thị, xem ra An Cẩm Tú đã thay đổi rồi, nếu trước kia nghe tin cô ả đến, muội muội thứ xuất này chẳng ngay tức khắc chạy đến cầu kiến, giờ sao lại chỉ ở một chỗ chờ đến nỗi ngủ gả ngủ gật?

"Sao con đó còn về đây làm gì?" An Cẩm Khúc vốn không hề hay biết chuyện An Cẩm Tú lại mặt, mặt cô ta trợn trừng lên: "Con đó da mặt dày thật, đại tỷ không muốn gặp nó, nó còn hèn hạ chạy đến."

An Cẩm Nhan nói với bà tử: "Mau đi mời cô hai vào đây." Sau đó nói với lão thái quân: "Mất công ta răn muội ấy cả nửa ngày liền. Lão thái quân, theo ta thấy, chuyện muội ấy không làm được đâu cả của Tướng phủ cũng tốt, với cái dạng này vào Tướng phủ cũng chỉ làm mất mặt nhà chúng ta thôi!"

"Đại tỷ!" An Cẩm Khúc thấy An Cẩm Nhan như muốn dạy dỗ tiếp, lập tức gọi An Cẩm Nhan một tiếng cầu xin tha thứ.

"Muội cứ không hiểu chuyện thế này, sau này phải làm sao?" An Cẩm Nhan nói: "Dù cho ngày sau muội gả đến đâu, vào dòng dõi gì, nam nhân ai cũng tam thê tứ thiếp, rồi muội cũng sẽ có con thứ thôi. Giờ muội không khoan dung được nhị tỷ của mình, sau này có thể dung nạp được ai?"

Nói đến An Cẩm Tú, An Cẩm Khúc tuyệt không cúi đầu nhận sai, mí mắt cũng chẳng chớp đã cãi lại: "Muội cứ không thích cái đáng về gia nô kia đấy."

An Cẩm Nhan định bụng dạy dỗ muội muội thêm chút nữa, chợt thấy An Cẩm Tú đang đứng trước cửa, vội đổi một gương mặt tươi tắn, vẫy vẫy tay với An Cẩm Tú, nói: "Cẩm Tú đến rồi thì vào đây đi."

An Cẩm Khúc nhìn An Cẩm Tú bước vào, nàng ta không sợ An Cẩm Tú nghe thấy lời nói vừa rồi, nặng nề hừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Tần thị.

An Cẩm Tú dường như không nhận ra An Cẩm Khúc, hành lễ chu toàn với An Cẩm Nhan.

An Cẩm Nhan cười nói: "Muội đứng lên đi, tỷ muội nhà mình ấy mà, cần gì quá chú trọng nghi thức xã giao?"

Sau khi An Cẩm Tú đứng dậy thì cười cười nhìn An Cẩm Nhan. Thái tử phi nương nương đương triều từ thuở ấu đã vang danh mỹ nhân, nay một thân quý khí, thật giống như mai trong sương. Kiếp trước, thái tử thất bại, An Cẩm Nhan bị Bạch Thừa Trạch ban chết bằng một ly rượu độc, đời này đại tỷ dòng chính này còn có mệnh làm hoàng hậu ư? Cứ cho là bên cạnh Bạch Thừa Trạch không có An Cẩm Tú, thì ngũ hoàng tử vẫn sẽ ra tay đoạt long ý thời, thái tử có thể làm đối thủ của Bạch Thừa Trạch ư?

An Cẩm Nhan nhìn tươi cười trên mặt An Cẩm Tú, rất khó chịu, cái kiểu cười vân đạm phong thanh đáng nhẽ không nên xuất hiện trên mặt An Cẩm Tú mới phải. Trong cảm nhận của An Cẩm Nhan, An Cẩm Tú là một kẻ không biết thân biết phận, là một kẻ tranh giành ngu xuẩn, ngu đến nỗi cả đời phải gầy dựa với cái chết.

An Cẩm Tú im lặng, thấy An Cẩm Nhan không nói chuyện thì hành lễ với lão thái quân và Tần thị.

Lão thái quân mở miệng nói: "Nhị cô gia xuất chinh, người nên sống trong nhà cho tốt, ta không quan tâm trong lòng người có ý nghĩ gì, thế nhưng, từ xưa đến nay, nữ nhi lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, người nhất định phải tuân thủ nữ tắc. Người là thứ xuất, nhưng nay đã là chính thê Thượng Quan gia, hành vi nhất định phải đoan chính!"

An Cẩm Tú đáp vâng.

Tần thị giận dữ nói: "Cẩm Tú giả thấp, tới giờ con vẫn còn đau lòng mối hôn sự này khôn nguôi đây."

Lão thái quân vừa định bảo Tần thị câm miệng, thì An Cẩm Nhan đã nói trước: "Chuyện Thượng Quan Tướng quân, sau khi về ta sẽ nói với thái tử, tỷ muội một nhà cả, sao ta có thể trở mặt nhìn Cẩm Tú chịu khổ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dụng ý chân chính khi giả nữ nhi của Thái Sư

Edit: Preiya

Nghe An Cẩm Nhan nói, An Cẩm Tú vẫn không có phản ứng, còn Tần thị thì đã vừa mừng vừa sợ nói: "Nếu như Thái tử Điện hạ nguyện ý ra tay đề bạt Nhị cô gia, đó là chuyện không thể tốt hơn, Cẩm Tú à, con vậy mà lại có phúc khí trời cho."

Tâm tư An Cẩm Tú khẽ động, thế lực trong quân của thái tử vẫn không mạnh, An Cẩm Nhan đây là vì thái tử đã bắt đầu lôi kéo thế lực trong quân rồi sao? Vừa nghĩ tới đó, An Cẩm Tú lại cảm thấy không giống như thế, lúc này Thượng Quan Dũng chỉ là một võ quan ngũ phẩm theo quân, còn chưa có giá trị lôi kéo, An Cẩm Nhan nói lời này e rằng chẳng qua là thuận miệng ban ân thôi. "Đại tỷ, ta cảm thấy hiện giờ rất tốt," An Cẩm Tú nói với An Cẩm Nhan: "Cẩm Tú đa tạ đại tỷ."

An Cẩm Khúc ở một bên nói: "Nhị tỷ, tỷ vẫn là suy nghĩ tới lời Lão thái quân nói đi, nhớ phải tuân thủ nữ tắc."

An Cẩm Tú mím môi khẽ mỉm cười, làm như không nghe thấy lời An Cẩm Khúc nói. Lão thái quân nói chuyện không dễ nghe, nhưng nghĩ sâu sắc cũng là vì tốt cho nàng, không muốn nàng làm ra chuyện có lỗi với Thượng Quan Dũng, nàng không cần thiết phải ghi hận vì một câu nói, nhưng lại coi trọng tổ mẫu chương quyền An phủ.

"Canh giờ không còn sớm," An Cẩm Nhan đột nhiên cảm thấy không còn thú vị, đứng lên nói: "Thái quân, mẫu thân, con phải về rồi."

Lão thái quân, Tần thị, An Cẩm Khúc đều đứng dậy đưa tiễn.

"Thái quân nghỉ ngơi đi, Cẩm Khúc trở về phòng học lễ nghi với ma ma giáo tập đi theo con hôm nay, mẫu thân đưa tiễn con là được rồi," An Cẩm Nhan nói.

Thái tử phi lên tiếng, dĩ nhiên mọi người trong phòng làm theo.

Sau đó trong phòng chỉ còn lại Lão thái quân và An Cẩm Tú, Lão thái quân nói với An Cẩm Tú: "Cháu phải nhớ kỹ lời ta nói, con người phải chấp nhận số mệnh!"

An Cẩm Tú nói: "Thái quân, Cẩm Tú sẽ sống yên ổn qua ngày với Tướng quân nhà con, đồ vật không thuộc về Cẩm Tú, Cẩm Tú cũng sẽ không muốn, Cẩm Tú biết mình không dậy nổi."

Lão thái quân cười lạnh một tiếng, bà là không tin lời An Cẩm Tú nói, "Cháu không mong muốn được đi đưa tiễn Thái tử phi nương nương, chứng tỏ hôm nay cháu cũng biết chút lễ nghi, đi thăm Tú di nương một chút đi, sau này không có chuyện gì, cháu cũng không cần quay về phủ đâu."

An Cẩm Tú không nói thêm một câu nào nữa, ra khỏi phòng của Lão thái quân, trực tiếp đi thẳng về phía tiêu viện của Tú di nương.

Trên đường đi ra khỏi phủ, An Cẩm Nhan nhỏ giọng nói với Tần thị: "Mẫu thân nói không sai, Cẩm Tú không còn giống như trước kia nữa."

Tần thị oán hận nói: "Nếu không phải con dĩ nhỏ này làm hỏng chuyện, hôn sự của Cẩm Khúc liền đã định xuống."

An Cẩm Nhan quay đầu liếc mắt nhìn đám ma ma một cái, đám ma ma ở sau lưng An Cẩm Nhan cùng Tần thị vội vàng lui về phía sau, để trống ra một khoảng cách, để cho hai mẫu tử này đơn độc nói chuyện.

"Chuyện vừa ý với công tử Tướng phủ, trước đó mẫu thân cũng không nói với nữ nhi một tiếng," An Cẩm Nhan nói với Tần thị: "Phụ thân cũng coi trọng cửa hôn sự này sao?"

Tần thị nói: "Kết thân với Tướng phủ không tốt sao?"

"Chu Hiếu Trung vốn là người của thái tử, cửa hôn sự này kết hay không kết, đối với thái tử mà nói cũng không có lợi hay hại gì."

Tần thị vội vàng nói: "Này, cái này nương không nghĩ tới, phụ thân con nói để con cháu hai bên kết hôn, làm thông gia với Chu Tướng cũng không tệ, nương cứ an bài như vậy thôi."

An Cẩm Nhan cười một tiếng, "Phụ thân thật sự yêu thương hai tiểu nữ nhi của mình, điểm này con biết."

"Nương nương," Tần thị có chút hoảng hốt, nghe ra ý tứ trong lời nói của An Cẩm Nhan, là bọn họ đối đãi không tốt với nữ nhi của mình sao? An gia còn chưa đủ trung thành và tận tâm với Thái tử sao?

An Cẩm Nhan nhìn phong cảnh mùa hè rực rỡ giấu hoa trong An phủ, trong lòng cũng là một mảnh lạnh như băng, nghe Thái tử phi là tôn quý, người nào có thể biết nội tâm khổ sở của nàng đây? "Con phải gặp phụ thân một lần," đã đi tới trước cửa phủ, An Cẩm Nhan vẫn là quyết định phải gặp An Thái Sư một lần.

"Có được không?" Tần thị làm khó nói, nữ quyến các nàng thì không có gì, chẳng qua An Thái Sư và An Cẩm Nhan là cha con, và cũng là quân thần, không chỉ không thể gặp mặt, nếu hai cha con nàng gặp mặt trong phủ, chuyện truyền đi, gây ra tiếng xấu vẫn là chuyện nhỏ, nếu là tạo ra sóng gió gì đó thì phải làm sao bây giờ?

"Hôm nay là ngày lại mặt của Cẩm Tú, con phụng bồi muội muội của mình đi gặp mặt phụ thân một lần, cũng là chuyện thường tình của con người," An Cẩm Nhan trong chớp lát đã nghĩ ra một cái cớ, "Phụ thân ở thư phòng?"

Tần thị thấy An Cẩm Nhan đã đi về phía thư phòng của An Thái Sư, không lại khuyên nữa, chỉ đành phải lớn tiếng nói với An Cẩm Nhan: "Nương nương, người vẫn còn lo lắng cho Nhị muội của người sao? Nàng ấy chính là không biết nói chuyện, Thái Sư cũng sẽ không nói nặng lời với nàng ấy đâu."

Đám cung nhân đi theo An Cẩm Nhan tới đây cũng không có ngừng lên đầu, chỉ cúi đầu đi sau lưng An Cẩm Nhan.

An Thái Sư đang xem công văn trong thư phòng, nghe được hạ nhân ngoài cửa gọi Thái tử phi nương nương, liền lấp bắp kinh hãi, sau đó liền nghe được tiếng nói của An Cẩm Nhan, đang hỏi phụ thân có ở trong thư phòng hay không. An Thái Sư vội vàng đứng dậy từ sau thư án, ra khỏi thư phòng nghênh đón trưởng nữ của mình.

Chờ hai cha con thì lễ lẫn nhau, ngồi trong thư phòng, An Thái Sư liền hỏi An Cẩm Nhan: "Thái tử phi nương nương mang ý chỉ đến sao?"

An Cẩm Nhan cười nói: "Hôm nay Cẩm Tú lại mặt, con phụng bồi nàng đi gặp phụ thân."

An Thái Sư cũng không biết chuyện An Cẩm Tú lại mặt hôm nay, nghe An Cẩm Nhan nói như vậy, chỉ ồ một tiếng, liền giảm thấp âm lượng nói: "Nương nương có chuyện gì?"

An Cẩm Nhan mở miệng trực tiếp hỏi: "Vì sao phụ thân lại gả Cẩm Tú cho Thượng Quan Dũng?"

An Thái Sư nói: "Thượng Quan Dũng có ân cứu mạng với thần, hôn sự của Cẩm Tú coi như là báo ân đi."

"Báo ân?" An Cẩm Nhan nói: "Chỉ đơn giản như vậy sao? Thái tử cũng đã nói với nữ nhi về chuyện này, phụ thân, ngay cả Thái tử cũng không hiểu vì sao ngài lại tuyển nữ tể như Thượng Quan Dũng."

"Đây là Thái tử Điện hạ để cho con tới hỏi?" An Thái Sư hỏi.

An Cẩm Nhan không đáp vâng, cũng không nói không phải, chỉ nói: "Phụ thân coi như là nữ nhi hỏi người có khỏe không đi."

An Thái Sư trầm ngâm một lúc lâu, mới nói với An Cẩm Nhan: "Võ nghệ của Thượng Quan Dũng không tệ, trong quân có không ít Đại Tướng quân coi trọng hắn, thần thấy tiền đồ của hắn tuyệt đối không chỉ là ngũ phẩm theo quân như vậy."

"Ngài là nói, mai sau Thượng Quan Dũng sẽ trở thành trợ lực trong quân cho Thái tử?" An Cẩm Nhan hỏi.

"Người mưu sự, định ngày thành công."

"Nếu phụ thân có ý định thế này, như vậy dựa vào tướng mạo của Cẩm Tú, gả nàng cho Đại Tướng quân trong triều thì có gì mà không được?"

"Đại Tướng quân trong triều," An Thái Sư cười khổ một tiếng, nói: "Cũng bởi vì An gia chúng ta không có thế lực trong quân, nương nương con mới có thể được khâm điểm làm Thái tử phi, bằng không năm đó nhiều nữ tử chờ tuyển như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác là nương nương trúng tuyển?"

An Cẩm Nhan bị An Thái Sư nói không phản bác được, những chuyện này nàng không phải là không biết.

"Coi Cẩm Tú là con cò, thần cảm thấy con cò này không phải là đồ bỏ đi," An Thái Sư nói tiếp: "Nương nương, mai sau Thượng Quan Dũng rất có thể sẽ trở thành Đại Tướng quân, không bằng ngài và Thái tử liền kiên nhẫn một chút đi."

"Phụ thân!"

An Thái Sư khoát tay áo với An Cẩm Nhan một cái, "Thần xin nói một vài lời bất kính, năm đó Thánh thượng chính là lập tức liều mạng mới ngồi lên được ngôi vị hoàng đế, đối với Thánh thượng mà nói, quân quyền còn lớn hơn trời, hiện giờ Thánh thượng vẫn còn khỏe mạnh, Thái tử cùng chư vị Hoàng tử cũng đã trưởng thành, thần hi vọng Thái tử vẫn nên tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của thần tử, không cần những chàm chuyện trong quân."

An Cẩm Nhan nói: "Nếu như Thượng Quan Dũng là bùn loãng không thể trát tường thì sao?"

An Thái Sư nói: "Chỉ cần hấn đối xử tốt với Cẩm Tú, việc hôn sự này thần cũng không có làm sai."

"Phụ thân đối xử với Cẩm Tú thật đúng là tốt."

"Đều là nữ nhi, thần sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia."

An Cẩm Nhan đứng lên, đề xuống con tức giận đột nhiên dâng lên trong lòng, trên mặt mang theo nụ cười mỉa, nói với An Thái Sư: "Nữ nhi về đây, phụ thân phải chú ý thân thể, không nên quá vất vả."

An Thái Sư đưa tiễn An Cẩm Nhan ra khỏi thư phòng, đã nhìn thấy Tần thị đứng trước cửa thư phòng, canh chừng cửa cho cha con bọn họ.

"Nương nương đây là muốn đi về sao?" Tần thị nhìn hai cha con nàng đi ra ngoài, vội vàng hỏi.

"Nàng đưa Thái tử phi nương nương xuất phủ đi," An Thái Sư nói với Tần thị: "Canh giờ không còn sớm, cũng đừng có lại dùng mấy chuyện vụn vặt làm liên lụy tới nương nương."

Tần thị cũng không biết hai cha con nàng đã nói những gì, nhìn thần sắc hai người đều rất bình thường, nhìn không ra manh mối gì, chỉ phải hồi đáp đưa An Cẩm Nhan một đường xuất phủ.

"Cẩm Khúc phải được dạy dỗ tốt hơn," An Cẩm Nhan ra khỏi đại môn An phủ, mới nói với Tần thị: "Nếu ma ma con mang đến muốn phạt muội ấy, mẫu thân người cũng đừng ngăn cản. Con sẽ định ra một mối hôn sự tốt cho muội ấy, người cũng không cần quan tâm tới muội ấy."

Tần thị vô cùng vui mừng, bà nghĩ đến, có An Cẩm Nhan nhìn hôn sự cho An Cẩm Khúc, hôn sự này nhất định sẽ không kém, lập tức liền thiên ân vạn tạ với An Cẩm Nhan, không giống như mẫu tử thân sinh chút nào, mà lại thật giống như quân thần.

An Thái Sư trở lại ngồi xuống trong thư phòng, công văn bày ra trên bàn, nhưng một chữ cũng không nhìn nổi, hôm nay nói về chuyện hôn sự của An Cẩm Tú với An Cẩm Nhan, An Thái Sư cuối cùng là vẫn nói ra sự thật. An thị là gia tộc lớn như vậy, định ra một mối hôn sự kia mà có thể không có tính toán gì sao? Thượng Quan Dũng không phải là người thường, nhưng trong quân Thượng Quan Dũng làm được việc, đây là điểm duy nhất mà An Thái Sư nhìn trúng Thượng Quan Dũng, về phần báo ân này hoàn toàn chính là cái cớ.

Ban đầu muốn An Cẩm Khúc kết thành đôi với Thượng Quan Dũng, nhưng là An Thái Sư cảm thấy mình gả đích nữ, có thể để cho Thượng Quan Dũng cảm tạ ơn đức của hấn, tương lai lúc Thượng Quan Dũng thăng quan tiến chức, vẫn có thể bị hấn nắm trong tay như cũ. Mà Bạch Thừa Trạch cầu hôn An Cẩm Tú làm Trắc phi, An Thái Sư vốn cũng muốn thành toàn, trúng gà không thể thả vào trong cùng một giỏ xách, nếu như cuối cùng Thái Tử không thể làm Hoàng đế, như vậy Bạch Thừa Trạch chính là tiền đặt cược mà An Thái Sư áp lên một người khác. Thế nhưng hiện tại, An Thái Sư suy nghĩ một chút về cục diện hiện giờ, chỉ có thể than thở một câu việc đời không bằng ý người, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

"Người tới," An Thái Sư hướng về phía ngoài thư phòng, kêu một tiếng.

Nô tài cận thân đi vào, đứng trước mặt Thái Sư khom người nghe lệnh.

"Đi trước phòng nói, lấy ra ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Nhị tiểu thư," An Thái Sư ra lệnh cho nô tài cận thân: "Nói với Nhị tiểu thư, cô gia xuất chinh, nếu trong nhà có chuyện, thì hỏi phủ, người nhà sẽ giúp nàng. Còn có, sau này mỗi tháng trong nhà vẫn sẽ đưa tiền theo ước lệ cho nàng, để cho nàng cảm được, coi như là tâm ý của người phụ thân ta đây."

Nô tài cận thân lĩnh mệnh lệnh đi ra ngoài.

An Thái Sư lúc này mới cúi đầu xem công văn, bất kể là xuất phát từ tâm tư muốn đền bù cho nữ nhi thứ xuất này, hay là xuất phát từ việc thông qua An Cẩm Tú để lôi kéo Thượng Quan Dũng, tóm lại làm như vậy, trong lòng An Thái Sư mới có thể thoải mái một chút.

Ở trong phòng Tú di nương, An Cẩm Tú nhận được ngân phiếu một trăm lượng mà An Thái Sư cho nàng, Tú di nương thật cao hứng, nhưng An Cẩm Tú cầm ngân phiếu này lại cảm thấy phỏng tay, không rõ lắm phần tâm ý này của phụ thân, nàng có thể thừa nhận nổi hay không.

"Cầm lấy đi," Tú di nương khéo hiểu lòng người khuyên nhủ An Cẩm Tú: "Con sống qua ngày cần ngân lượng, cô gia đi, toàn bộ trong nhà liền dựa vào một mình con, số bạc này cũng không ít, nhưng con cũng phải tính toán, dù sao một trận chiến này, cũng không biết lúc nào thì cô gia mới có thể trở về."

An Cẩm Tú gật đầu một cái.

"Trở về đi thôi," Tú di nương đưa một hộp châm tuyền nhỏ cho An Cẩm Tú, "Thứ này con sẽ dùng tới, cũng mang theo đi."

"Nương "

"Nương sống qua ngày ở trong phủ, không cần con nhớ, còn có Ngũ thiếu gia đó, con cứ yên tâm đi," Tú di nương ý tứ khuyên nhủ An Cẩm Tú thoải mái, buông lỏng tinh thần.

An Cẩm Tú từ trong viện của Tú di nương đi ra, quay đầu lại nhìn mẫu thân thân sinh đứng ở cửa viện đưa nàng, lại không thể bước một bước ra khỏi cái viện kia một chút. Nhịn mấy năm nữa là tốt rồi, trong lòng An Cẩm Tú nói với mình, cũng là nói với Tú di nương, ngày bọn họ sống an ổn sẽ đến, chỉ cần nhịn mấy năm nữa là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thời gian Thượng Quan Dũng không có ở nhà

Edit: Preiya

An Nguyên Chí luyện thương ở trong viện của mình, một cây ngân thương múa được hồ hồ sinh phong*, mũi thương quét qua cây hoa trong viện, không bao lâu hoa đã phủ kín trên mặt đất trong viện. An Cẩm Tú ngồi ở trong phòng đau khổ ba canh giờ, bị Lão thái quân dạy dỗ chuyện phải tuân thủ nữ tặc, An Nguyên Chí đã biết rồi. Nghĩ tới mình không thể xuất hiện một bước ở ngay cửa phòng của mẫu thân thân sinh, lại nghĩ tới tỷ tỷ của mình, An Nguyên Chí muốn nổi trời hơn người càng ngày càng phát ra, trở thành chấp niệm trong lòng, hẳn không cách nào lựa chọn xuất thân, bất quá ít nhất hẳn còn có thể lựa chọn cuộc sống sau này mình muốn.

*hồ hồ sinh phong: con hồ sinh ra gió, hồ ở đây thể hiện sự uy vũ mạnh mẽ

Sau khi An Cẩm Tú đi ra An phủ, cũng không thuê xe ngựa, một mình đi chậm rãi từ An phủ trở về nhà của nàng và Thượng Quan Dũng, nửa đường còn quẹo vào một tiệm vải vóc, mua chút vật liệu may mặc làm y mực cho huynh muội Thượng Quan gia. Chờ sau khi về đến nhà, thân thể một đêm thừa hoan đã đến cực hạn, nhưng An Cẩm Tú vẫn gắng gượng chống đỡ đi nấu tô canh nóng cho Thượng Quan Duệ cùng Thượng Quan Ninh, nhìn hai huynh muội này uống xong, mới trở lại trong phòng, lập tức ngã lên trên giường liền không đứng dậy nổi nữa.

Từ Uyên làm xong cơm tối, đi vào phòng gọi An Cẩm Tú rời giường, An Cẩm Tú cũng chỉ là trở mình một cái, một giấc ngủ này là ngủ cả ngày, cho đến ngày hôm sau mới chậm rãi tỉnh dậy.

Chờ An Cẩm Tú tắm rửa xong xuôi, sáng sớm ngày thứ ba đứng trong tiểu viện của mình, nhìn bầu trời mới vừa sáng thì trong phòng Thượng Quan Duệ đã truyền ra tiếng đọc sách oang oang, mà ở trong phòng Thượng Quan Ninh và Từ Uyên vẫn là hoàn toàn yên tĩnh. Đêm qua, mưa cả đêm, đánh rớt không ít lá cây ngô đồng trong viện, An Cẩm Tú đi tới dưới tàng cây, lẳng lặng đứng một lúc lâu.

Sau khi trời sáng rõ, An Cẩm Tú đã làm xong điểm tâm, sau khi cả nhà ăn xong điểm tâm, Thượng Quan Duệ đi thư viện đọc sách, An Cẩm Tú cùng Từ Uyên liền mang theo Thượng Quan Ninh đi thiêu thừa may vá.

Tạm thời trong nhà ít đi Thượng Quan Dũng, có vẻ có chút an tĩnh, nhưng cuộc sống của bốn người nương tựa lẫn nhau yên lặng trôi qua.

Hai tháng sau, An Cẩm Tú chú ý tới nguyệt sự của mình đã dừng lại, mời đại phu tới xem mạch, mới biết mình mang thai. Động phòng một đêm liền mang thai hải tử, với An Cẩm Tú mà nói, thật sự là một kinh hi. Nghĩ đến kiếp trước mình lại thua thiệt như thế này, ban ngày chẩn đoán chính xác là có thai, ban đêm An Cẩm Tú nằm một mình ở trên giường khóc cả một đêm.

Sau đó tin tức An Cẩm Tú mang thai truyền tới An phủ, ngày hôm sau An Nguyên Chí liền dẫn theo một đại phu tới, xem mạch cho An Cẩm Tú lần nữa, sau khi nghe lão đại phu này nói mạch tượng của An Cẩm Tú rất tốt, An Nguyên Chí mới yên lòng, vô cùng vui vẻ trở về báo tin vui cho Tú di nương.

Qua mấy ngày, An Nguyên Chí lại tới gặp An Cẩm Tú, nhưng mang theo một tờ khế ước đưa cho An Cẩm Tú. Thì ra là trước khi An Cẩm Tú lập gia đình để ở chỗ An Nguyên Chí ngân phiếu tám trăm lượng, An Cẩm Tú quyết định là muốn để lại cho An Nguyên Chí dùng, sau khi An Nguyên Chí đưa lại cho An Cẩm Tú mấy lần nhưng tỷ tỷ cũng không cảm, tự chủ trương thay An Cẩm Tú mua mười mấy mẫu ruộng tốt ở ngoại ô thành tây.

"Đệ muốn xây một thôn trang ở chỗ đó cho tỷ tỷ," Lúc An Nguyên Chí giao khế ước vào trên tay An Cẩm Tú, còn nói: "Sở dĩ không dùng hết số bạc kia, có thôn trang đó, tỷ sống qua ngày sẽ thật tốt."

An Nguyên Chí tự chủ trương, thế nhưng An Cẩm Tú không tức giận nổi, có một đệ đệ một lòng tính toán cho nàng, nàng còn tức giận cái gì chứ? "Đệ không nghĩ cho mình sao?" An Cẩm Tú hỏi An Nguyên Chí.

"Đệ có thể nào, cũng không thể dùng bạc của tỷ tỷ," An Nguyên Chí vừa nói chuyện vừa nhìn về phía phòng bếp Thượng Quan gia, liên tục nói mình đói bụng, thúc giục An Cẩm Tú dọn cơm lên.

An Cẩm Tú biết An Nguyên Chí làm sao thật sự đói bụng, chính là không dám để nàng nói tiếp đề tài này, chỉ đành phải dùng ngón tay chọt chọt cái trán của An Nguyên Chí vài cái, mang theo Từ Uyên đi phòng bếp dọn cơm lên.

An Nguyên Chí cùng đi theo tới cửa phòng bếp, nói với An Cẩm Tú: "Tỷ tỷ yên tâm đi, chỗ đó ta đã đi xem qua mấy lần rồi, không phải là mẫu ruộng tốt thì đệ cũng sẽ không mua."

Mẫu ruộng tốt ở ngoại ô phía tây Kinh Thành, trong đầu An Cẩm Tú lướt qua những mẫu ruộng tốt ở ngoại ô phía tây, hỏi An Nguyên Chí: "Đệ mua của Binh bộ Thượng Thư Vương Viên đại nhân phải không?"

An Nguyên Chí gạt đầu một cái, nói: "Làm sao tỷ đoán được?"

"Tùy tiện đoán chút thôi," An Cẩm Tú cười cười, nữ nhi Vương gia được Thái tử thu vào Đông cung làm Trắc phi, chuyện này cho dù là nàng không bước ra cửa chính lẫn cửa trong thì nàng cũng biết. Thế Tông hận Hoàng tử kết giao với người trong quân, Vương Viên vốn chính là Đại Tướng quân lãnh binh, người này làm một trong những nhạc phụ của Thái tử, Thế Tông còn có thể để cho Vương Viên tiếp tục làm Binh bộ Thượng Thư nữa sao? Đuổi Vương Viên rồi kinh trở về quê nhà là chuyện không sớm thì muộn, An Nguyên Chí muốn mua đất cũng chỉ có thể là mua của Vương gia.

An Nguyên Chí cũng không có nghĩ sâu xa rằng, có phải An Cẩm Tú là tùy tiện đoán thôi hay không, nói với An Cẩm Tú: "Thái tử phi lại trở về phủ một chuyến, tỷ, phụ thân nói, muốn an bài đệ vào Cận Vệ Doanh."

An Cẩm Tú đặt cái xẻng trong tay xuống, mang theo An Nguyên Chí đi vào trong viện, nhỏ giọng hỏi: "Đệ có muốn vào Cận Vệ Doanh không?"

Cận Vệ Doanh là thị vệ doanh cận thân của Thế Tông, chủ yếu đều là các công tử được tập võ trong các đại gia tộc, hoặc là hài tử mồ côi của các tướng sĩ chinh chiến bỏ mình vì nước. Vào Cận Vệ Doanh, liền có ý nghĩa có thể tiếp cận với Thế Tông, cái gọi là gần thiên nhan, chính là gần quan được ban lộc, nếu như được Thế Tông coi trọng, con đường làm quan ngày sau sẽ gặp thuận lợi hơn người bình thường không ít.

An Nguyên Chí lắc đầu một cái, "Đệ chưa đáp ứng, nếu có tiền đồ, đệ cũng sẽ không dựa vào bọn họ."

An Cẩm Tú cúi đầu suy nghĩ một chút, sau khi đầu óc khê chuyển, liền nói với An Nguyên Chí: "Tỷ nghe nói dung mạo của nữ nhi này rất giống Vương Viên, Thái tử chọn nữ tử từ này hẳn là nhìn trúng nhân mạch trong quân của Vương Viên, đồng thời cũng là thử dò xét một chút xem Thánh thượng có thể khoan dung tha thứ cho hần lần này hay không."

An Nguyên Chí nói: "Cho nên Thánh thượng không thể nhẫn nhịn Thái tử chiêu mộ thế lực trong quân, mà mấy công tử nhà chúng ta đều là tập văn, cho nên bọn họ đánh chủ ý trên người đệ, muốn sau khi đệ đến trong quân, hần liền có thể sử dụng?"

"Có lẽ là thế."

An Nguyên Chí cười lạnh một tiếng, "Đệ đã nói trong nhà nào có lòng tốt như vậy chứ."

"Vậy đệ có tính toán gì không?" An Cẩm Tú hỏi.

"Tỷ," An Nguyên Chí diu An Cẩm Tú ngồi xuống ghế đá trong viện, "An gia có phú quý hơn nữa cũng không liên quan đến chúng ta, đệ chỉ cầu mong cái nhà này không cần phạm phải tội để cả nhà bị chém đầu tịch thu tài sản là tốt rồi. Đệ muốn tông quân, dựa vào bản lĩnh của chính đệ, coi như đệ không có số mệnh phú quý, chết nơi sa trường, đệ cũng chấp nhận, một ngày nào đó, đệ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Tầm Dương An thị."

An Cẩm Tú nhìn vẻ mặt quyết tuyệt lúc An Nguyên Chí nói lời này, thở dài một hơi, một đời này của An Nguyên Chí không phải là muốn sau khi công thành danh toại, đón thân mẫu của bọn họ ra, rồi đoạn tuyệt quan hệ với Tầm Dương An thị sao? "Có phải sau khi đệ không đồng ý vào Cận Vệ Doanh, người trong nhà lại trưng sắc mặt cho đệ nhìn, đúng không?"

Há chỉ là trưng sắc mặt cho nhìn, phỏng chừng An Nguyên Chí bị phạt quỳ ở từ đường ba ngày, lúc đó các chủ tử trong phủ mỗi người đều mắng hần không biết tốt xấu. Lúc biết An Cẩm Tú mang thai, An Nguyên Chí sẽ không nói với An Cẩm Tú những chuyện này, về phần Lão thái quân cố ý gọi đại phu chẩn mạch cho An Cẩm Tú tới hỏi chuyện An Cẩm Tú mang thai mấy tháng, chỉ sợ đứa bé này không đúng ngày tháng, hoài nghi An Cẩm Tú thừa dịp Thượng Quan Dững viên chính bên ngoài, làm ra chuyện hồng hạnh xuất tường, An Nguyên Chí cũng không nói. "Không có," An Nguyên Chí dụ dỗ An Cẩm Tú, nói: "Tỷ, ngày mai đệ dẫn tỷ đi xem mấy mẫu ruộng đất mới mua kia, có được không?"

An Cẩm Tú biết các chủ tử An phủ là người thế nào, hiểu rõ tình cảnh trong lòng An Nguyên Chí, thấy An Nguyên Chí không nói ra, nàng liền không hỏi nữa. Trên mặt lộ ra nụ cười, nói với An Nguyên Chí: "Chờ tiểu thúc* nghỉ phép, chúng ta cùng đi nhìn xem, thuận tiện nhìn xem một chút nơi đó có nông gia thành thật an phận không, hỏi bọn họ một chút có nguyện ý để chúng ta thuê trồng trọt."

*tiểu thúc: em chồng

An Nguyên Chí cười nói: "Chúng ta?"

"Đệ còn phân riêng với tỷ sao?" An Cẩm Tú trừng mắt nhìn An Nguyên Chí một cái, "Xem ra ngày sau nếu có nghèo túng, còn không mượn được bạc ở chỗ của đệ sao?"

An Nguyên Chí vội nói: "Làm sao đệ có thể làm ra chuyện như vậy chứ?"

Lúc này Thượng Quan Duệ tan học trở lại, An Cẩm Tú đi tới phòng bếp giúp đỡ nấu cơm, để lại An Nguyên Chí đuổi theo Thượng Quan Duệ ở bên ngoài nói chuyện. Sau khi mặt trời xuống núi, người một nhà ngồi vây quanh một cái bàn vuông, bữa cơm tối vô cùng náo nhiệt.

Sau khi An Nguyên Chí đi khỏi, An Cẩm Tú lại đưa khế ước cho Thượng Quan Duệ xem, Thượng Quan Duệ nhìn trên tờ khế ước viết đúng là tên đại

ca hán Thượng Quan Dững, vội vàng nói: "Đại tẩu, đây là dùng tiền đồ cưới của tẩu mua, tẩu giữ lại là được rồi."

"Đây là của Thượng Quan gia," An Cẩm Tú nói rất thân nhiên, "Trong này có một phần của đệ, năm sau tiểu thúc liền mười bốn, đại ca đệ lập gia đình muộn, hôn sự của tiểu thúc cũng không thể để chậm trễ nữa, nam nhi thành gia lập nghiệp, đều phải có chút gia sản."

Thượng Quan Duệ muốn tạ ơn An Cẩm Tú, nhưng lại cảm thấy nếu nói hai chữ tạ ơn này ra thì chính là khách khí với An Cẩm Tú, liền đẩy khế ước trở lại trước mặt An Cẩm Tú, nói: "Chuyện này chờ đại ca trở về rồi hãy nói. Đại tẩu, đệ muốn viết thư nói chuyện trong nhà gửi cho đại ca, tẩu cũng viết một phong thư cho đại ca đi, hai phong thư xin người đưa qua đồng thời."

Vừa nghe nói có thể viết thư cho Thượng Quan Dững, tinh thần An Cẩm Tú lập tức tỉnh táo hẳn, "Thư này có thể đưa đến trên tay đại ca đệ sao?"

Thượng Quan Duệ cười gật đầu nói: "Hôm nay có huynh đệ trong quân với đại ca tới tìm đệ, hẳn cũng phải đi tới Bạch Ngọc Quan, có thể mang tin cùng đồ vật thay chúng ta. Đại tẩu, đại ca còn chưa biết chuyện tẩu mang thai đâu."

An Cẩm Tú đứng dậy đi trở về phòng, nàng có rất nhiều lời muốn nói với Thượng Quan Dững, chỉ sợ một đêm mình cũng viết không xong.

Thượng Quan Duệ nhìn An Cẩm Tú vội vàng rời đi, hiểu ý cười một tiếng.

An Cẩm Tú trở lại trong phòng, trước bực kỹ y phục mùa đông mình may cho Thượng Quan Dững, lại nghĩ tới mấy cái áo choàng mặc cho ngày xuân thu, lúc này mới ngồi vào bàn dự định viết thư trước. Lúc thật sự đặt bút chuẩn bị viết thư, An Cẩm Tú mới phát hiện ra, mình có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng không biết phải viết câu gì đầu tiên.

Thượng Quan Duệ cũng không phiền não như An Cẩm Tú, hẳn biết đại ca mình không biết nhiều chữ lắm, viết mấy câu nói đơn giản của quân gia dặn dò chuyện trong nhà, sau đó liền viết chuyện An Cẩm Tú mang thai hài tử, cuối thư, Thượng Quan Duệ viết một câu, đại tẩu đối đãi rất tốt với chúng ta, là một nữ tử tốt.

Sau khi An Cẩm Tú viết hết một tờ thư, nghĩ tới Thượng Quan Dững nhất định sẽ để cho người bên cạnh đọc thư cho hắn nghe, đã có chút tường niệm phu quân rồi, nếu để cho người khác biết, An Cẩm Tú nghĩ tới đây, liền xé tờ thư này ném sang một bên. Phong thư nhà này, An Cẩm Tú viết lại xé, xé lại viết, phòng chừng viết cả một đêm. Sau đó lời viết ra cũng chỉ là mấy câu nói đơn giản.

Mang thai, đến nay hai tháng, thiếp cùng hài tử đều tốt.

Gửi cho chàng mấy món y phục mùa đông, hi vọng chàng giữ gìn sức khỏe.

Mọi chuyện trong nhà đều tốt, không cần quan tâm.

Trong nhà chờ chàng trở về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Quan Duệ dẫn An Cẩm Tú, mang theo phong thư cùng bực y phục đã thu thập xong, đi tìm huynh đệ trong quân của đại ca hán. An Cẩm Tú đưa Thượng Quan Duệ ra cửa, trong lòng suy nghĩ Thượng Quan Dững biết bọn họ có hài tử sẽ cao hứng thế nào, nụ cười trên môi muốn giấu cũng giấu không được.

Từ Uyên đi mua thức ăn trở lại, đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình đứng trước cửa, liền cười nói: "Tiểu thư, có chuyện gì mà vui vẻ thế? Làm sao người cười đến mức giống như một người ngốc vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tử chiến

Khi Thượng Quan Dững nhận được thư nhà và y phục, thì đã qua bốn tháng. Chàng rời khỏi thành vào tiết trời giữa hè, nay đang phải chống cự với cái rét giá lạnh và băng tuyết ở ngoài quan. Thượng Quan Dững đi tổng quân lại nhận thêm được không ít mặt chữ, không cần nhờ người khác đọc thư hộ nữa, hai phong thư ngắn gọn chàng có thể xem hiểu hết.

Đọc thư Thượng Quan Duệ xong, cười nhìn thư An Cẩm Tú, sau đó Thượng Quan Dững ngay tức khắc đọc thư này hết lần này đến lần khác. Ta có nhi tử rồi ư? Thượng Quan Dững đọc thư An Cẩm Tú, nghĩ ngờ có phải mình đang mơ không?

Có huynh đệ xông lên, đoạt bức thư nhà của An Cẩm Tú trong tay Thượng Quan Dững, miệng nói: "Rốt cuộc là thư gì, có thể làm đại ca huynh cười ngốc ghêghe thế này?"

Đại Thượng Quan Dững phản ứng kịp, một đám võ nhân đã vây quanh bức thư của chàng, ngay cả chen lách còn không được, nói gì đến chuyện danh lợi.

"Ai đọc thư chút đi, đây là viết gì thế?" Có một người không biết chữ òn ào.

"Mang thai, đến nay đã được hai tháng..." Người đọc thư xuất hiện trong nháy mắt, gần từng tiếng để mọi người cùng nhau nghe thư của An Cẩm Tú.

"Thượng Quan đại ca có hậu rồi!!" Sau khi im lặng nghe xong, ai nấy đều xoay người chúc mừng Thượng Quan Dũng, mắt thấy sắp có một cặp Thượng Quan Dũng lớn, Thượng Quan Dũng nhỏ, ai nấy đều vui mừng phấn khởi.

"Nàng thật sự có thai ư?" Thượng Quan Dũng ngờ ngác, lăm bằm.

"Đệ vẫn còn ngần ngại à?" Có một vị đại ca đứng cạnh Thượng Quan Dũng, vỗ mạnh một cái lên vai chàng, cười nói: "Giấy trắng mực đen rõ như thế, còn giả được ư? Khi đệ muội viết thư là mang thai hai tháng, thư đến nơi này cũng phải bốn tháng, tính đến giờ phút này, nhi tử của đệ giờ đã ở trong bụng của đệ muội được cả thảy sáu tháng rồi đấy!"

"Mang thai mười tháng sẽ sinh." Trong đám võ nhân có người hiểu biết nói tiếp: "Vậy là còn bốn tháng nữa, con trai của Thượng Quan đại ca sẽ chào đời!"

Thượng Quan Dũng cười toét miệng, kiêu thế ầu từ, gia đình của chàng đã trọn vẹn rồi.

Mọi người sắp lại gần nói cười rộ lên, có người khen Thượng Quan Dũng lợi hại, ngay đêm tân hôn đã gieo xuống châu thai trong bụng thê tử, có người khen An Cẩm Tú vượng tử, cũng có người nói phải cố gắng đánh trận này cho thật đẹp, rồi về kinh xem cháu nhỏ, còn có người đã suy đoán xem đứa trẻ sinh ra sẽ giống cha hay nương, có không ít người nhìn chữ viết trên thư, khen An Cẩm Tú viết đẹp.

Thượng Quan Dũng nghe mấy người đó thảo luận mà im lặng không nói gì, rốt cuộc là nương tử chàng có thai, hay nương tử của đám người này có thai vậy hả? Nhưng khi nghe các huynh đệ nói đến trận chiến lần này, Thượng Quan Dũng lại im lặng, trận đánh này không thể kết thúc chỉ trong một năm được, thê tử nhỏ của chàng chỉ có thể sinh khi không có chàng bên cạnh thôi.

Trống trận đột nhiên vang lên, đánh vỡ bầu không khí phấn chấn trong doanh trại.

Thượng Quan Dũng vội vã nhét thư vào trong áo, vội đi theo nhánh quân của đại tướng quân Chu Nghi chạy ra khỏi quân doanh.

Ngoài Bạch Ngọc quan, hai nhánh quân đội giết chóc nhau, tiếng kêu vang trời, máu loãng nhuộm đỏ tuyết trắng dưới đất... Kinh đô ở xa nghìn dặm lại ngủ say trong yên lặng, người gõ mõ đi qua từ ngõ nhỏ không người đến phố lớn, lần lượt gõ ba tiếng.

An Cẩm Tú bừng tỉnh trong giấc mơ, ngồi phất dậy trên giường. Giấc mơ vừa rồi nàng vẫn nhớ rõ ràng, trong mơ, Thượng Quan Dũng một thân một mình đối diện với đại quân trăm vạn của Bắc Quyết, vạn tên cùng bắn, một mũi chọt xuyên qua ngực Thượng Quan Dũng. An Cẩm Tú sợ hãi kêu rên trong mơ, thế nhưng dù nàng có thể nào cũng không thể lại gần chàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Dũng ngã xuống nền đất, thân thể bị thiên quân vạn mã Bắc Quyết bước qua, sau đó chỉ còn lại một bãi máu ghê người.

An Cẩm Tú ngồi trên giường thật lâu, sau khi khí lạnh lan vào do mồ hôi túa ra bởi cơn ác mộng, An Cẩm Tú chỉ thấy bụng nàng đau đớn. Con đau khiến An Cẩm Tú chột nhớ ra trong bụng còn có đứa bé của nàng và Thượng Quan Dũng, vội khuyên nhủ mình bình tĩnh lại, sợ bản thân quá kích động khiến đứa bé bị thương.

Lấy dây tơ hồng Thượng Quan Dũng đưa dưới gối, An Cẩm Tú tự nhủ, Thượng Quan Dũng ôm mộng làm đại tướng quân, sẽ không gặp chuyện không may, giấc mơ trái ngược với hiện thực, có lẽ cơn ác mộng này báo hiệu trận chiến sẽ kết thúc, đúng không? Siết chặt dây tơ hồng trong tay, chúng khiến tay nàng hiện lên vết lằn, nhưng An Cẩm Tú lại như không phát hiện ra, nhìn gối đầu trống không bên cạnh, nàng cứ giữ nguyên tư thế ấy mà qua đêm.

Thượng Quan Dũng rút mũi tên bắn vào vai mình ra, ném trên đất rồi vung đao chém chết một tên tướng địch xông tới chỗ chàng.

"Đừng loạn!" Phía sau mọi người truyền đến tiếng áp trận của Chu Nghi.

"Cứ tiếp tục liều mạng thế này, chúng ta sẽ chết hết!" Không biết ai hô lên trong đám loạn quân.

"Lùi về sau giả chết!" Thượng Quan Dũng gào lên, giờ đang là lúc hai bên kẹp chặt, nếu lòng quân loạn, các huynh đệ ở phía trước có hi sinh cũng là vô ích.

Nhìn Thượng Quan Dũng mang người vọt vào chỗ sâu nơi trậ địa địch, Chu Nghi nói với người đi theo: "Thượng Quan Dũng không tệ,"

Nhóm tướng quân cười ngựa quanh Chu Nghi đều lấp bắp kinh hãi, ai nấy đều là tướng quân đã đi theo Chu Nghi vào sinh ra từ nhiều năm, Chu Nghi có bao giờ khen ai? Thượng Quan Dũng này vẫn là người đầu tiên.

Thượng Quan Dũng nhảy vào chỗ sâu trong quân địch, chiến đao trong tay đã bị máu nhuộm màu, Thượng Quan Dũng giết địch đến đỏ cả mắt, đáng vẻ như Tu La, nhưng không sử dụng đấu pháp hoàn toàn không cần sống như trước, lúc này trong lòng chàng còn nhiều vướng bận, trong thành kinh đô chẳng những còn đệ đệ, muội muội, mà còn một cô gái nhỏ đang chờ chàng, dù thế nào chàng cũng phải còn sống trở về.

"Xông lên!" Mắt thấy trận địa địch đã loạn, Chu Nghi vung trường thương trong tay lên, dẫn đầu xông ra ngoài.

Gió cuốn tuyết và cát bay lên, máu tươi văng khắp nơi, trước mắt Thượng Quan Dũng dần mờ hồi, tiếng kêu đinh tai nhức óc nơi sa trường dường như cách chàng rất xa, rõ ràng là sa trường đầy máu tinh, Thượng Quan Dũng lại thấy hình ảnh cô gái nhỏ cầm dây tơ hồng khẽ vẫy nhẹ với chàng lại xuất

hiện sống động trước mắt.

"Huynh làm gì thế?!" Võ quan sóng vai giết địch với Thượng Quan Dững gào to: "Giờ này còn mất tập trung? Không muốn sống à?"

Nhưng động tác của Thượng Quan Dững vẫn chậm chạp.

Võ quan này lập tức nâng tay đánh lên lưng Thượng Quan Dững, "Huynh muốn chết ở đây? Mặc kệ thê tử và đứa nhỏ?"

Lão ca họ Hạ quen Thượng Quan Dững sốt ruột, giờ phút này ai nấy đều mệt mỏi, mọi người đã tòng quân nhiều năm đều biết, người cho dù võ nghệ cao đến đâu, chỉ cần hơi mệt, phản ứng chậm một chút, nghiêm trọng như Thượng Quan Dững lúc này vậy, trở mặt đứng trên sa trường, hoàn toàn không có đáng về đánh giặc.

Quân sĩ cách Thượng Quan Dững không xa giờ phút này vây quanh gần lại, có họ chống đỡ, Thượng Quan Dững cũng có thời gian để ngưng tay một hồi.

Lúc này Chu Nghi xưng phong liễu chết đến trong tâm trận của địch, khi ngựa phi qua người Thượng Quan Dững, Chu Nghi cũng không nói gì, nâng tay tát mạnh Thượng Quan Dững một cái, rồi thúc chiến mã chạy như bay, một khắc cũng không ngừng lại.

Thượng Quan Dững chấn động, An Cẩm Tú trước mắt biến mất, đập vào mắt chàng, lại là chiến trường máu thịt tung bay.

"Huynh sao rồi?" Nhóm võ quan đều quan tâm hỏi Thượng Quan Dững.

Thượng Quan Dững lắc lắc đầu, huyết khí trong ngực dâng lên, há mồm phun ra một ngụm máu, mới cảm thấy thư thái hơn.

Nhóm võ quan ngày thường xưng huynh gọi đệ với Thượng Quan Dững thấy chàng phun máu, lòng đều sốt ruột. Giờ phút này họ ai cũng toàn máu, nhưng Thượng Quan Dững nhìn càng không ổn hơn, ngồi trên lưng ngựa mà không vững, trông như lúc nào cũng có thể rơi xuống ngựa.

"Ta không sao." Thượng Quan Dững hít vào một hơi, nói với các huynh đệ: "Có gì muốn nói, đánh xong trận này chúng ta bàn tiếp!"

Trận giết chóc trong đêm khuya ngập tuyết này kéo dài đến hừng sáng, quân Kỳ Thuận và quân Bắc Quyết mới đánh chuông thu binh.

Khi Chu Nghi lãnh binh về doanh, quay đầu nhìn thi thể phía sau, tuy trong đó có không ít thi thể quân Kỳ Thuận, nhưng về mặt Chu Nghi vẫn rất vui mừng.

"Đại tướng quân." Phụ tá trong quân doanh chạy đến bên cạnh Chu Nghi, nhìn mặt đất chất đống thi thể, gã thư sinh này thế mà chẳng đổi sắc mặt.

"Với cái thời tiết quỷ dị thế này, ta muốn xem Bắc Quyết có thể kéo dài bao lâu!" Chu Nghi nói với phụ tá: "Ta nghĩ ngày chúng ta khai hoàn sẽ chẳng xa nữa đâu."

Phụ tá trẻ tuổi họ Kiều tên Lâm đáp: "Đệ tử thấy người Bắc Quyết ra tay bất chấp mạng sống, e là lương thảo của chúng sắp hết, cho nên mới vội vã phân thắng thua với chúng ta."

Chu Nghi xuống ngựa, dưới chân ông lúc này là mặt đất đã bị tuyết bao phủ, mùa xuân năm sau sẽ biến thành đồng cỏ xanh rợp, người Bắc Quyết thèm khát mảnh đất này đã không phải ngày một ngày hai. Chỉ là nơi này cách Bạch Ngọc quan có nửa ngày đường cưỡi ngựa, sao họ có thể nhường người Bắc Quyết tới đây chặn thả chứ?

Lúc này Thượng Quan Dững đi tới phía sau Chu Nghi, chấp tay thi lễ nói: "Đại tướng quân, ngài muốn gặp mặt tướng ả?"

Chu Nghi quay đầu, nhìn nhìn Thượng Quan Dững, chàng đã lau sạch vết máu trên mặt, để lộ vẻ mặt tái nhợt, dù không hiểu y thuật, Chu Nghi cũng biết lần này Thượng Quan Dững bị thương không nhẹ.

Kiều Lâm thấy thế quan tâm hỏi: "Thượng Quan Dững tướng quân bị thương có nặng không?"

Thượng Quan Dững cười xòa, đáp: "Không sao, chỉ là vết thương ngoài thôi."

Chu Nghi ra hiệu bảo Thượng Quan Dững đi theo ông, có lòng quan tâm thả chậm bước chân, hỏi Thượng Quan Dững: "Qua trận đánh mấy tháng này, ngươi có suy nghĩ gì về chiến sự không?"

Thượng Quan Dững sững sốt, không ngờ Chu Nghi sẽ hỏi chàng vấn đề này.

Chu Nghi thấy Thượng Quan Dững sững sờ, thuận tiện nói: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi không nghĩ gì, cứ ở trong doanh chờ lệnh ta ư?"

Thượng Quan Dững không rõ dụng ý câu hỏi này của Chu Nghi, nhưng vẫn thật thà nói: "Thời tiết vào đông ở ngoài quan rất lạnh, khó hành quân đánh giặc, người Bắc Quyết có thể sẽ liều mạng với chúng ta ả?"

"Kiều Lâm, ngươi nói đi." Chu Nghi lại điểm tên Kiều Lâm.

Kiều Lâm nói: "Mùa đông ở ngoài quan rất dài, thời tiết lại rét buốt, đúng là không thích hợp cho việc đánh giặc, người Bắc Quyết hiện giờ chỉ còn hai con đường. Một là từ chiến với chúng ta, thắng thì tiến, bại thì lui. Con đường thứ hai là giảng hòa với quân ta, chờ đầu xuân năm sau tái chiến."

Vấn của Kiều sư gia quá dài dòng, tuy Chu Nghi nghe hiểu, nhưng Thượng Quan Dũng nghe không hiểu lắm, nhìn Kiều Lâm với vẻ khó hiểu.

Chu Nghi nhìn biểu hiện của Thượng Quan Dũng, chợt có chút yên lòng, mặc kệ An Thái sư có mưu kế gì với nữ tể Thượng Quan Dũng này, Chu Nghi cảm thấy Thượng Quan Dũng không phải là người độc ác. "Ý của cậu ta giống người." Chu Nghi nói với Thượng Quan Dũng: "Hôm nay người dẫn đầu xông vào trận địa của địch, ta sẽ nhớ công lao lớn này."

Thượng Quan Dũng vội đáp: "Mặt tướng tạ đại tướng quân."

"Đi tìm đại phu khám đi." Chu Nghi khoát tay ý bảo Thượng Quan Dũng lui xuống.

"Đại tướng quân." Sau khi Thượng Quan Dũng lui ra, Kiều Lâm hỏi Chu Nghi: "Ý ngài là?"

Lúc ấy, phía sau truyền đến tiếng giết tù binh trên chiến trường, nhưng Chu Nghi không quay đầu nhìn lại, chỉ nhỏ giọng trả lời Kiều Lâm: "Dù sao hấn cũng là nữ tể của Thái sư, có thể đề bạt dĩ nhiên ta sẽ đề bạt, hướng hồ con người này đâu có tệ hại."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trưởng tử bình an

Edit: Preiya

Chu Nghi muốn đề bạt Thượng Quan Dũng, là vì phía sau An Thái Sư chính là Thái tử, Kiều Lâm cũng không hỏi rõ, Thái Sư đương triều danh tiếng vang dội, nhưng làm sao có thể so được với Thái tử vương triều? Chu đại tướng quân lại nhiệt tình nói về việc này như thế, nhưng là người trong triều, thì làm sao có thể không suy tính cho mình và gia tộc?

Cuộc sống Bắc Quyết ở nơi vùng đất cằn cỗi nghèo nàn lại lạnh khủng khiếp, có khát vọng đối với thổ địa vượt ra xa khỏi suy nghĩ của người Kỳ Thuận, tướng lĩnh Kỳ Thuận triều cho là chiến sự liên sẽ kết thúc, thế nhưng chiến sự bên ngoài Bạch Ngọc quan, một trận đánh chính là hơn một năm, vẫn còn chưa nhìn thấy được hi vọng kết thúc.

Tháng năm năm sau thời tiết cuối xuân, An Cẩm Tú khổ cực một đêm, sinh ra hài tử đầu tiên của nàng và Thượng Quan Dũng. Nhi tử được bà đỡ đề tẩm rửa sạch sẽ xong, lúc ôm vào trong ngực, trong lòng An Cẩm Tú có nhiều cảm xúc đan xen, muốn khóc lại không khóc được.

Từ Uyên ở một bên cao hứng nói: "Tiểu thư, công tử giống người đó."

Thượng Quan Ninh cũng ở một bên gật đầu, nói: "Đại tẩu, tiểu chất nhi giống tẩu."

An Cẩm Tú cúi đầu nhìn con mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn nhiều nếp nhăn, ngũ quan cũng còn chưa nảy nở, chỗ nào có thể nhìn ra giống nàng chứ? Thế nhưng nghĩ tới nhi tử trong kiếp trước, thật sự rất giống nàng, sau khi trưởng thành, dựa vào một tướng mạo tốt, nhi tử của Vệ Quốc đại tướng quân, không biết cướp mất trái tim của bao nhiêu thiếu nữ. Kiếp trước, ôm nhi tử mới sinh ra, không tự chủ được lại nghĩ tới mình kiếp trước, An Cẩm Tú rốt cuộc lại rơi lệ.

"Đời này, mẫu thân nhất định coi con là trân bảo, đời này mẫu thân sẽ sống tiếp chỉ vì con cùng cha con, còn có muội muội tương lai," An Cẩm Tú hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử một cái, nói thầm trong lòng.

"Đại tẩu không khóc," Thượng Quan Ninh nằm úp sấp trên mép giường, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi An Cẩm Tú: "Vẫn còn đau sao?" Tối hôm qua An Cẩm Tú đã rất ảm đạm tiếng kêu đau đớn, nhưng vẫn dọa Thượng Quan Ninh sợ.

"Không sao," An Cẩm Tú lau nước mắt, cười nói với Thượng Quan Ninh: "Nữ nhân sinh con đều phải kêu la như thế."

Thượng Quan Ninh đột nhiên liền nói: "Vậy sau này muội không muốn sinh con."

Lần này An Cẩm Tú và Từ Uyên cũng bật cười lên, "Vậy tiểu cô thích tiểu chất nhi này sao?" An Cẩm Tú hỏi Thượng Quan Ninh.

Thượng Quan Ninh lập tức liền gật đầu nói: "Thích."

"Nếu tiểu thư cũng không muốn sinh con giống như Ninh tiểu thư, thì làm sao Ninh tiểu thư lại có tiểu chất nhi chứ?" Từ Uyên cười hỏi Thượng Quan Ninh.

Thượng Quan Ninh đã qua sinh nhật bảy tuổi lại khổ não, tiểu oa nhi rất khả ái, nhưng nàng sợ đau.

"Chẳng qua là đau thoáng một chút liền thôi, không phải đại tẩu không có chuyện gì sao?" An Cẩm Tú ôm lấy nhi tử đi xuống, để cho Thượng Quan Ninh

nhìn, vừa nói: "Tiểu cô không cần sợ."

Thấy được tiểu chất nhi của mình, Thượng Quan Ninh liền không để ý tới ý nghĩ vấn đề sinh con có đau hay không, trong đôi mắt tiểu nha đầu cũng chỉ có nghe được tiếng kêu la này của nàng, nhưng tiểu bảo bảo này ngay cả mắt cũng không mở ra.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Thượng Quan Duệ, "Đại tẩu, tẩu có khỏe không?"

"Ta không sao," An Cẩm Tú vội nói: "Tiểu thúc, sao hôm nay đệ không đi thư viện?"

Thượng Quan Duệ nói: "Đệ nhờ đồng học xin nghỉ giữa, đại tẩu, đệ cũng đi tới An phủ báo tin vui rồi."

"Đa tạ tiểu thúc."

"Đại tẩu, có thể cho đệ nhìn tiểu chất nhi không?" Sau khi Thượng Quan Duệ nghe An Cẩm Tú nói cảm ơn, chẳng qua là ho khan một tiếng, sau đó lại hỏi. Từ Uyên và Thượng Quan Ninh vẫn luôn giữ lấy tiểu chất nhi, còn hấn lại vội vàng khen thưởng bà đỡ đẻ, đi An phủ báo tin vui, đến giờ Thượng Quan Duệ vẫn chưa nhìn thấy tiểu chất nhi của mình một lần đó.

An Cẩm Tú giao nhi tử cho Từ Uyên, nói: "Ôm đi cho tiểu thúc đệ ấy nhìn một chút."

Từ Uyên đáp vâng một tiếng, liền ôm tiểu công tử đi ra ngoài.

Thượng Quan Ninh cũng chạy theo ra ngoài, chỉ chớp lát sau An Cẩm Tú liền nghe đến tiếng kêu la đuổi theo Thượng Quan Duệ của nàng: "Nhị ca tay chân vững về, đừng làm rơi tiểu chất nhi của muội!"

"Đứa nhỏ cũng là tiểu chất nhi của huynh, có được không hả?" Nghe giọng nói của Thượng Quan Duệ rất là bất đắc dĩ, đây là lần đầu ôm hài tử nhỏ như vậy, sao hấn có thể không khẩn trương sao được?

Thượng Quan Ninh nói: "Muội cũng muốn ôm!"

Thượng Quan Duệ vội vàng lắc đầu, nói: "Muội còn quá nhỏ, không được ôm."

"Không muốn, để cho muội ôm một cái là tốt rồi," Thượng Quan Ninh lôi kéo áo bào của Thượng Quan Duệ, mắt thấy sắp muốn chơi xấu rồi.

"Tỷ!" Lúc hai huynh muội Thượng Quan đang tranh cãi ồn ào vì chuyện ôm tiểu chất nhi, An Cẩm Tú lại nghe được ngoài cửa lại truyền tới giọng nói của An Nguyên Chí, "Tỷ, tỷ có khỏe không?" Người An Nguyên Chí còn chưa vào trong viện, tiếng nói liền đến trước.

"Nguyên Chí?" An Cẩm Tú đang bận rộn trong phòng liền lên tiếng trả lời.

Lúc An Nguyên Chí đột nhiên chạy vào trong tiểu viện Thượng Quan gia, nhìn thấy trong tay Thượng Quan Duệ ôm tiểu oa nhi, liền không bước được nữa, đưa tay muốn ôm, nhưng lại không dám ôm, tiểu oa nhi này quá nhỏ, bộ dạng toàn thân lại mềm mại, hấn sợ mình chạm hư tiểu oa nhi này. "Tỷ, tỷ không sao chứ?" An Nguyên Chí không vào được trong phòng, chỉ có thể đứng ngoài ở cửa lớn tiếng hỏi thăm An Cẩm Tú.

"Không sao, nương đâu?" An Cẩm Tú ở trong phòng hỏi ra.

"Nương biết tỷ sinh một nhi tử nên rất vui vẻ," An Nguyên Chí nói: "Nương làm rất nhiều y phục nhỏ, muốn đệ mang tới cho tiểu ngoại tôn."

An Cẩm Tú nhìn đầu giường của mình một chút, từ lúc biết nàng có thai, Tú di nương chưa từng dừng lại chuyện may y phục cho tiểu ngoại tôn, vào lúc này y phục nhỏ trên đầu giường đã chất đống thành ngọn núi nhỏ cho tiểu hài tử.

"Tỷ, đáng đáp tiểu ngoại tôn giống tỷ," An Nguyên Chí lúc này ở bên ngoài lớn tiếng nói: "Vào lúc này đang nhìn đệ cười đấy!"

An Cẩm Tú buồn cười nói: "Đứa nhỏ mới sinh ra, chỗ nào có thể nhìn thấy giống người được chứ?"

An Nguyên Chí mới bắt kể cái này, cười to nói: "Thật tốt, ta làm cữu cữu rồi!"

"Ừ," Thượng Quan Ninh nói: "Ta làm cô cô, nhị ca làm thúc thúc rồi!"

An Nguyên Chí lúc này mới chào hỏi Thượng Quan Duệ và Thượng Quan Ninh, lại hỏi An Cẩm Tú: "Tỷ, tiểu ngoại tôn của đệ tên gì vậy?"

Kiếp trước Đại công tử Thượng Quan gia gọi là Thượng Quan Tử Bình, đời này, An Cẩm Tú nói: "Tiểu thúc đệ ấy đi học nhiều, không bằng liền để tiểu thúc đệ ấy đặt cho một cái tên đi."

Thượng Quan Duệ nói: "Đại danh vẫn là chờ đại ca trở lại rồi đặt đi."

An Nguyên Chí nói: "Vậy người đặt một nhũ danh đi."

Thượng Quan Duệ lắc đầu một cái, nói vào trong phòng: "Nhũ danh, đại tẩu đặt là được rồi."

An Cẩm Tú một lúc lâu cũng không nói gì, kiếp trước nàng chưa từng chú ý tới nhi tử này, cũng không biết nhũ danh của nhi tử là gì, hiện tại để cho nàng đặt, trong đầu An Cẩm Tú trống rỗng, tên gì hay cũng nhớ không nổi.

"Tỷ," An Nguyên Chí ở bên ngoài nói: "Tỷ đọc sách cũng không ít, sao không đặt tên đi?"

"Tỷ," Bàn tay An Cẩm Tú cầm chặt đến mức trắng bệch, sống lại một đời, nàng vẫn cảm giác mình không xứng làm mẫu thân của đứa bé kia.

"Tỷ không đặt thì đệ đặt," An Nguyên Chí nói: "Liên gọi Bình An là được rồi, vật nhỏ Bình An lớn lên đều khỏe mạnh hơn bất cứ cái gì!"

Thượng Quan Duệ cười nói: "Bình An? Cái nhũ danh này không tệ."

"Bình An, Bình An," Thượng Quan Ninh lớn tiếng kêu tiểu oa nhi đang được ôm trong ngực Thượng Quan Duệ.

Tiểu Bình An đột nhiên liền há cái miệng nhỏ nhắn không có răng, nở nụ cười.

Lần này An Nguyên Chí rất cao hứng, nói: "Các người có nhìn thấy không? Bình An cười thành như vậy, nhất định là yêu thích nhũ danh ta đặt cho bé nha."

Thượng Quan Ninh khen ngợi An Nguyên Chí: "Nguyên Chí ca, ca thật là lợi hại, lợi hại hơn nhị ca."

Trong viện lại là một trận tiếng cười.

An Cẩm Tú ngồi trong phòng nghe được tiếng cười bên ngoài, tâm tình dần dần khôi phục lại từ trong cảm giác tự chán ghét mình, đời này thân nhân của nàng đều rất tốt, nàng không muốn cầu xin những thứ khác nữa, kiếp trước lại có quan hệ thế nào với nàng chứ?

An Nguyên Chí ở trong viện cười đùa một lúc, mới lấy hết can đảm, dè dặt cẩn thận nhận lấy tiểu ngoại tôn của mình trong tay Thượng Quan Duệ. Trẻ con mới sinh, nhẹ giống như con mèo, ngay cả thờ An Nguyên Chí cũng không dám thờ mạnh.

Từ Uyên lần đầu nhìn thấy bộ dáng bó tay bó chân này của Ngũ thiếu gia, thật sự rất buồn cười, tiến lên chỉ dạy An Nguyên Chí ôm hài tử thế nào.

An Nguyên Chí ôm Bình An đứng trước cửa phòng ngủ của An Cẩm Tú, nói: "Tỷ, sau khi trở về đệ sẽ nói với nương, tiểu ngoại tôn này rất giống tỷ, nương cũng sẽ rất cao hứng. Thật ra thì đệ," An Nguyên Chí nói đến đây, giọng nói đột nhiên liền thấp hẳn xuống, "Đệ muốn để cho nương nhìn thấy Tiểu Bình An một chút."

Làm thiếp thất của người, làm sao có thể xuất phủ? Lão thái quân lại không để cho An Cẩm Tú qua lại với An phủ, để cho Tú đi nương nhìn thấy tiểu ngoại tôn của mình, không biết đời này có cơ hội này hay không.

An Cẩm Tú ở trong phòng cười một tiếng, nói: "Chỉ cần Nguyên Chí đệ không chịu thua kém, sẽ có ngày thật tốt chờ đợi nương."

"Đạ," An Nguyên Chí cúi đầu thật thấp đáp một tiếng, hẳn không nói đến những người khác trong An phủ với An Cẩm Tú, An Cẩm Tú sinh hài tử, trừ hẳn và Tú đi nương ra, cũng không còn người nào để ý tới, trong ngày vui mừng này, những chuyện này liền xem như không được tốt lắm.

Lúc này bên ngoài viện Thượng Quan gia, một bóng người chợt lóe lên.

Nửa nén hương sau, Cát Lợi tiến vào nội thất ngự thư phòng của Thế Tông, bẩm báo với Thế Tông: "Thánh thượng, đêm qua nữ nhi An thị sinh hạ một hài tử."

Thế Tông giương mắt nhìn về phía Cát Lợi.

Trên mặt đại thái giám này vẫn là vẻ cung kính như ngày thường, nói: "Bởi vì là thai đầu, cho nên lúc nữ nhi An thị này sinh thì có chút hung hiểm, chẳng qua mẫu tử đều bình an. Thánh thượng, Ngũ thiếu gia An phủ đặt một nhũ danh cho tiểu công tử, gọi là Bình An."

"Còn đại danh?" Thế Tông hỏi.

Cát Lợi vội nói: "Đại danh của tiểu công tử còn chưa đặt, theo ý tứ của nữ nhi An thị và Nhị thiếu gia Thượng Quan gia, là muốn chờ Thượng Quan Tướng quân hồi triều rồi mới đặt."

Sắc mặt Thế Tông lạnh lùng.

Cát Lợi vội vàng nói tiếp: "Thăm từ nói đáng đáp tiểu công tử này giống nữ nhi An thị."

"Người An phủ có đi qua không?" Thế Tông lại hỏi.

Cát Lợi biết Thế Tông hỏi không phải là An Nguyên Chí, liền bẩm báo: "Người An phủ còn chưa có đi qua, lúc Nhị thiếu gia Thượng Quan gia tới An phủ báo tin mừng, Thái Sư vẫn chưa trở về phủ."

Thế Tông hừ lạnh một tiếng, "Trong mắt nhà phú quý, làm sao bọn họ để ý tới chuyện thứ nữ sinh con chứ?"

Cát Lợi có lòng muốn nói tốt cho An Thái Sư một chút, nhưng liếc nhìn sắc mặt của Thế Tông không tốt, nên không dám nói lời nào hết.

"Chờ hài tử Thượng Quan gia đầy tháng, thì người an bài đưa một phần lễ qua," Thế Tông lệnh cho Cát Lợi: "Hãy nói là trăm ban ân điển cho Tiểu Bình An."

"Nô tài lĩnh chỉ," sau khi Cát Lợi lĩnh chỉ, lại thử dò xét hỏi Thế Tông: "Thánh thượng, nữ nhi An thị mới vừa sinh xong, có phải nên đưa chút thuốc bổ tới Thượng Quan phủ không?"

Thế Tông liếc mắt nhìn Cát Lợi một cái, "Người muốn hủy sạch danh tiếng của nàng sao?"

Cát Lợi bị dọa sợ cúi đầu thấp xuống, "Nô tài ngu dốt, thật là đáng chết!"

"Đi xuống đi!" Thế Tông lạnh lùng nói.

Cát Lợi không dám nói nữa, cũng không dám thở mạnh, liền lui ra ngoài.

Thế Tông gạt tấu chương trước mặt sang một bên, ngẩng đầu lên nhìn bức tranh "Hương Sen dưới ánh trăng" mà An Cẩm Tú thêu, oai phong đã nửa đời, bên người có vô số mỹ nữ, Thế Tông không nghĩ tới mình còn sẽ muốn một người mà không phải chỉ một ngày. An bài người đi theo dõi Thượng Quan phủ, làm ra chuyện này ngay cả Thế Tông cũng cảm thấy mình rất buồn cười, thế nhưng y chính là muốn biết chuyện của An Cẩm Tú, nếu là mấy ngày không nghe được tin tức về An Cẩm Tú, Thế Tông liền sẽ cảm thấy cuộc sống giống như thiếu đi một chút gì đó.

An Cẩm Tú, nhìn bức tranh "Hương Sen dưới ánh trăng", nhớ tới tên An Cẩm Tú, Thế Tông nghĩ, có lẽ là y điên rồi, một tiểu phụ nhân ngay cả nhi tử cũng đã sinh hạ, rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để y luôn tâm tâm niệm niệm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bình An đầy tháng

Hai ngày sau, An Thái Sư sai người mang tới một khối ngọc bội hình chữ phúc cho ngoại tôn mình. An Cẩm Tú cũng không lấy ngọc bội đó đeo cho Bình An, mà đợi đến ngày trăng tròn (*) của bé, từ sáng sớm đã ôm bé đến chùa Bi Lô trong thành, xin cho bé một cái khóa trường mệnh, hơn nữa còn xin người khắc hai chữ Bình An lên trên mặt khóa. Ở kiếp trước, sau khi trưởng thành, bé vào quân theo bước chân phụ thân, so với ngọc bội đại biểu cho đại phú đại quý mà An Thái Sư đưa tới, An Cẩm Tú càng mong người nhi tử này một đời bình an.

(*) đầy tháng.

Trong cung cũng tặng quà mừng vào ngày Bình An tròn trăng, Bình An cũng chẳng nghĩ nhiều, hôn sự của nàng và Thượng Quan Dũng gần như là ngơ tịt, Bình An đầy tháng, bà mới là Thế Tông gửi quà đến cũng là thói thường của con người.

Sau khi tiệc đầy tháng của Bình An tan, Từ Uyên đưa một phần danh mục quà tặng cho An Cẩm Tú xem.

An Cẩm Tú nhìn danh mục quà tặng, mới biết Bạch Thừa Trạch cũng cho người mang đến một lễ mừng giá trị xa xỉ.

"Tiểu thư." Từ Uyên ngập tràn lo lắng hỏi An Cẩm Tú: "Ngũ điện hạ muốn làm gì đây?"

An Cẩm Tú bỏ danh mục quà tặng xuống, xấp xỉ hai nghìn lễ vật, Bạch Thừa Trạch muốn làm gì ư? Giờ nàng sống yên qua ngày, cũng chưa từng có ý tiếp cận người này, sao hắn vẫn cứ xuất hiện trước mặt nàng? Vì muốn mượn sức Thượng Quan Dũng ư? Giờ phút này, hắn đã nhìn được thành tựu Thượng Quan Dũng sẽ đạt được sau này ư?

"Tiểu thư, người nói gì đi ạ." Từ Uyên thấy An Cẩm Tú trầm lặng hồi lâu, sốt ruột nói, "Lễ vật này có thể nhận không ạ? Nếu cô gia biết thì có tức giận không ạ?"

An Cẩm Tú còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã có tiếng Thượng Quan Duệ, "Đại tẩu đã nghỉ ngơi chưa?"

"Chưa, tiểu thúc cứ vào đi." An Cẩm Tú bảo Từ Uyên thu lại danh mục quà tặng của Bạch Thừa Trạch rồi trả lời Thượng Quan Duệ.

Thượng Quan Duệ bước vào, trong tay cũng cầm một phần danh mục quà tặng, nói với An Cẩm Tú: "Đại tẩu, đây là lễ vật thái tử phi nương nương đưa tới, tẩu xem thử một chút."

An Cẩm Tú không ngờ An Cẩm Nhan cũng tặng lễ, vừa thấy danh mục quà tặng, xem ra tỷ tỷ dòng chính này của nàng cũng ra tay khá hào phóng.

"Đại tẩu." Thượng Quan Duệ nói: "Lễ vật này, Bình An có nhận được không?"

An Cẩm Tú liếc Thượng Quan Duệ một cái, vẻ mặt Thượng Quan Duệ thong dong bình thản, nhưng An Cẩm Tú biết người tiểu thúc này là một người vô cùng không khéo, kiếp trước, ở bên cạnh Thượng Quan Dũng, gần như là quân sư lập mưu hiểm kế, sau khi nàng trộm binh phù của Thượng Quan Dũng giúp Bạch Thừa Trạch tàn sát kinh đô, cũng nhờ Thượng Quan Duệ nhìn thấu tình thế, ra sức khuyên nhủ Thượng Quan Dũng đi theo Bạch Thừa Trạch mới khiến Thượng Quan gia trở thành một gia tộc cao quý. "Haiz!" An Cẩm Tú thở dài một hơi, đã dặn lòng không được nhớ đến kiếp trước, nhưng nàng vẫn không tài nào quên mình được.

"Đệ không hiểu, xưa nay thái tử phi nương nương cũng không kết giao gì với đại tẩu, sao lần này lại mang tới lễ vật lớn đến thế." Thượng Quan Duệ không có lòng mưu mô gì với An Cẩm Tú, thấy nàng không biết trả lời mình như thế nào, liền nói thẳng ra.

Từ Uyên ở cạnh đó lúc này xen vào: "Tiểu thư, nhị thiếu gia, nô tì còn đang đun nước dưới bếp, xin cho Từ Uyên lui xuống trước."

An Cẩm Tú gật đầu để Từ Uyên lui xuống, sau đó nói với Thượng Quan Duệ: "Cũng chẳng đối gat tiểu thúc làm gì, lúc tỷ tỷ dòng chính này của ta còn chưa gả cũng không thân thiết với ta. Lúc này lại mang lễ lớn đến, ắt hẳn vì thái tử biết trước thánh thượng sẽ mang quà mừng đến, cho nên Đồng cung mới lấy danh nghĩa thái tử phi nương nương đưa quà đến."

Thượng Quan Duệ hỏi lại: "Ý tẩu là họ chỉ vì muốn thánh thượng vui ư?"

An Cẩm Tú cười khổ một tiếng: "Trong triều đình, ai có thể đoán được? Tiểu thúc à, giờ đại ca thúc không có ở nhà, việc này do thúc quyết định nhé."

Thượng Quan Duệ nói: "Đây là lễ vật được đưa tới nhờ thể diện đại tẩu mà."

"Nếu thể diện ta lớn như vậy thật, đại ca thúc sẽ không cần ra sa trường liều mạng nữa." An Cẩm Tú cô đơn nói: "Đại ca thúc mới là người chống đỡ cái nhà này, ta chỉ có thể trông coi nó một thời gian thôi."

Thượng Quan Duệ nghe hết lời của nàng, vội đứng dậy, khom lưng làm lễ bồi tội với An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú vội bật dậy khỏi ghế, nói: "Tiểu thúc, thúc làm gì vậy?"

Thượng Quan Duệ nghiêm túc nói với An Cẩm Tú: "Đại tẩu, đệ nói sai rồi, tẩu đừng để trong lòng nhé, đệ kính trọng đại ca, cũng tôn kính cả đại tẩu."

Giữa người thông minh và người thông minh, có rất nhiều việc không nói trắng ra cũng có thể ngầm hiểu. Thượng Quan Duệ không muốn đại ca mình bị mang tiếng dựa vào vợ, An Cẩm Tú liền nhắm mạnh tất cả những gì Thượng Quan gia có đều nhờ vào Thượng Quan Dũng phục vụ quên mình, cũng cam đoan với Thượng Quan Duệ, nàng sẽ không ý vào thân phận nữ nhi thái sư để chen ép Thượng Quan Dũng.

An Cẩm Tú nhìn danh mục quà tặng của An Cẩm Nhan còn ở trên tay Thượng Quan Duệ, cười nói: "Người trong nhà còn nói mấy chuyện còn con ấy làm gì? Tiểu thúc nói xem chúng ta phải làm gì với đồng lễ vật này đi?"

Thượng Quan Duệ lắc đầu: "Đệ không để ý đâu, việc này vẫn nên để đại tẩu giải quyết thôi."

"Ừm..." An Cẩm Tú nói: "Vậy chúng ta cứ để yên những vật này, đừng động đến nó, đợi có cơ hội thì tìm cơ trả chúng về là được rồi." An Cẩm Tú quyết định không chỉ lễ vật của An Cẩm Nhan làm thế, mà của Bạch Thừa Trạch cũng xử trí như thế luôn, tóm lại, không thể để Thượng Quan Dũng nhận ân tình của một trong hai người này được, bằng không tương lai lại dây dưa, mọi chuyện sẽ rắc rối hơn.

Thượng Quan Duệ cũng có suy nghĩ này, thấy An Cẩm Tú nói thế, gật đầu tán thành.

Lúc này, Bình An bị trở giấc, tiếng khóc nức nở vang lên.

An Cẩm Tú xoay người đến trước giường, ẵm bé lên, nhỏ giọng dỗ dành.

Thượng Quan Duệ nhìn mẫu tử hai người, trong lòng thầm thở dài, không biết bao giờ đại ca mới về được nữa, Bình An cũng đã tròn một tháng tuổi rồi mà vẫn chưa được gặp phụ thân, sau khi đại tẩu gả vào Thượng Quan gia, cũng chỉ mới sống chung với đại ca được một đêm, đại ca đi bảo vệ đất nước là không sai, nhưng lại nợ đại tẩu một gia đình. Thượng Quan Duệ rón rén ra ngoài, cẩn thận đóng cửa phòng An Cẩm Tú lại.

"Bình An ngoan nhé." An Cẩm Tú ôm Bình An tới trước cửa sổ như mọi ngày, nhỏ giọng nói: "Phụ thân rất lâu nữa mới về, chờ Bình An trưởng thành hơn một chút, phụ thân dạy Bình An luyện võ, còn mẫu thân sẽ dạy Bình An viết chữ, được không nào?"

Cảm xúc của trẻ sơ sinh luôn thay đổi, Bình An vừa rồi còn khóc nức nở được An Cẩm Tú dỗ dành lại cười ngọt ngào. Tiếng cười không rành thế sự của trẻ con xen lẫn giọng nói dỗ dịu dàng xuyên qua cửa sổ, truyền vào tiểu viện, như tăng thêm bầu không khí ấm áp trong căn nhà của Thượng Quan gia.

Một tối yên ả cứ thế trôi qua, đến ngày thứ hai, Thượng Quan gia vẫn không có gì khác thường. Tuy Bình An được Thế Tông đưa quà đầy tháng, nhưng vẫn không khiến người trong thành chú ý. Bởi thành kinh đô có tin còn chấn động hơn: Vương Nguyên - nguyên binh bộ thị lang bị Thế Tông lấy tội khi quân đầy toàn bộ gia tộc vào tù, mấy ngày nữa sẽ tiến hành thẩm vấn.

"Nhà chúng ta mua đất của Vương gia." Thượng Quan Duệ lo lắng hỏi An Cẩm Tú: "Đại tẩu, chúng ta có bị liên lụy gì không?"

An Cẩm Tú nói: "Tội của Vương Nguyên có liên lụy cửu tộc không?"

Thượng Quan Duệ đáp: "Có chứ, tất cả mọi người còn đang đoán xem ông ta đã lừa thánh thượng gì đấy."

"Chúng ta mua đất thông quan giao dịch với quan phủ." An Cẩm Tú nói: "Cho nên sẽ không bị liên lụy đâu."

Thượng Quan Duệ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: "May thật, trong thư viện có một thư sinh là cháu trong gia tộc của Vương Nguyên, sáng nay vừa bị Đại Lý Tự đến tận nơi bắt xong."

"Vây cũng đáng tiếc thật." An Cẩm Tú cảm thán, rồi cúi đầu tiếp tục thêu thùa.

Thượng Quan Duệ không còn chuyện gì vướng mắc, đi theo bà vú đến chỗ Bình An.

Sau khi Thượng Quan Duệ đi rồi, An Cẩm Tú mới dừng công việc trên tay. An Cẩm Tú sống hai kiếp không hiếm lạ sự kiện Vương Nguyên - ái tướng thân tín của Thế Tông bị tịch thu gia sản, trăm cửu tộc, kiếp trước đây cũng là một kiếp số của Vương Nguyên Vương đại nhân này, cái tội danh khi quân có lẽ chỉ để người bên ngoài nhìn, nguyên nhân thực sự là vì Vương Nguyên giúp thái tử vươn tay vào trong quân đội, giật vấy rỗng của hoàng đế Thế Tông, Thế Tông không thể giết con, nhưng muốn giết toàn tộc của Vương Nguyên thì chẳng có gì khó khăn với y.

An Cẩm Tú nghĩ về chuyện của Vương Nguyên, đột nhiên nhớ ra một sự kiện, vội vàng vào phòng bếp tìm Từ Uyên đang nấu cơm nói, "Từ Uyên nha đầu, thay ta đi gọi Nguyên Chí đến đây một chuyến, bảo là ta có chuyện muốn nói với đệ ấy."

Từ Uyên nói: "Nô tì nấu cơm xong rồi sẽ đi ạ."

An Cẩm Tú giật muôi trong tay Từ Uyên, "Ồ đây có ta rồi, cứ nói với Nguyên Chí, bảo đệ ấy tới nhà ta ăn bữa cơm chiều."

Từ Uyên xoa xoa tay, rồi chạy đến An phủ tìm An Nguyên Chí.

"Đợi một chút." An Cẩm Tú thả mấy viên bạc vụn vào tay Từ Uyên, "Đây là tiền cho người giữ cửa An phủ, đừng gây sự với những người đó."

Từ Uyên bắt đầu đi cất kỹ bạc vụn, không cho người gác cổng tiền, đám người đó sẽ không dễ dàng đi tìm Ngũ thiếu gia thông truyền.

"Đi đường cẩn thận, ta chờ hai người về ăn cơm." An Cẩm Tú lại dặn dò.

"Vâng." Từ Uyên vội vã rời đi.

Đội An Cẩm Tú nấu nướng tươm tất, lại đợi thêm một lúc, An Nguyên Chí mới cười ngựa đến.

"Từ Uyên nói tỷ tìm đệ có việc gấp." Vừa vào cửa, An Nguyên Chí đã vọt vào phòng bếp, hỏi, "Trong nhà có chuyện ư?"

"Chuyện Vương Nguyên bị tịch thu tài sản, giết cửu tộc, đệ có biết không?" An Cẩm Tú rót một ly nước cho An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí uống nước, đáp: "Biết chứ, phụ thân vừa mang đại ca, nhị ca đến Đông cung xong."

An Cẩm Tú nhíu mày, giờ Thế Tông đang tức giận thái tử, phụ tử An Thái Sư lại đến Đông cung ngay lúc này, không sợ bị Thế Tông kiêng kị?

"Tỷ, rốt cuộc tỷ tìm đệ vì chuyện gì? Sẽ không vì Vương Nguyên chứ?" An Nguyên Chí uống hết ly nước, hỏi An Cẩm Tú: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Đệ ăn cơm trước đã, ăn xong thì đến nơi này với tỷ." An Cẩm Tú bê thức ăn lên bàn nhỏ cho An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí đáp: "Tỷ nói chuyện không rõ ràng, sao đệ có thể an tâm ăn bữa cơm này chứ?"

An Cẩm Tú ngồi xuống đối diện An Nguyên Chí, nhỏ giọng nói: "Nhất định hai đứa con trai trong thành của Vương Nguyên đã bị bắt đi rồi."

An Nguyên Chí hỏi: "Thật sự là vì Vương Nguyên à?"

"Đệ không quen biết ông ta, tỷ quen à?"

"Đất mới mua của nhà tỷ vốn là của quân gia trong Vương gia, chưa từng gặp mặt chủ tử Vương gia - Vương Nguyên bao giờ."

An Cẩm Tú gấp thức ăn vào bát An Nguyên Chí, "Vương Nguyên này làm tướng đã được nhiều năm, tỷ nghe nói trong nhà ông ta nuôi không ít tử sĩ, lần này Vương gia đồ, nếu nô bộc Vương gia không có người mua, ắt cũng bị xử tử, nếu mấy tử sĩ kia bị người ta cho là nô bộc mua đi để sai khiến, hoặc bị giết, không phải rất đáng tiếc à?"

An Nguyên Chí cứng họng nói: "Tỷ muốn mua tử sĩ? Nhưng những người đó đã là tử sĩ cho dòng họ Vương thị, sao có thể trung thành với người khác nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

An Cẩm Tú và An Nguyên Chí vội ăn cơm cho xong để Thượng Quan Duệ và Từ Uyên chạy gấp về trông nhà. Gần đây, An Nguyên Chí sớm đã mua thêm xe ngựa cho Thượng Quan gia, hẳn đưa An Cẩm Tú đến Đại Lý Tự, khu vực nhà lao ở Đông Thành.

Trên đường đi, An Nguyên Chí hỏi tỷ tỷ mình: “Tỷ thật sự muốn mua người ư? Tiền của tỷ đều là tiền vất vả kiếm được, cho dù thế nào cũng phải làm như vậy sao?”

"Sau này đệ muốn tòng quân, có người trung thành ở bên cạnh để giúp đỡ, không tốt sao?" An Cẩm Tú nói với đệ đệ: “Nếu đệ chường mắt thì cứ để tỷ phụ dùng.”

An Nguyên Chí nói: "Chúng ta cứ đi như vậy, người của Đại Lý Tự sẽ thả người chứ?"

"Chỉ cần là thân dân Kỳ Thuận thì đều có thể mua nô bộc của tội thân, chúng ta đã dùng tiền, sao Đại Lý Tự có thể không tha cho người ta được chứ?" An Cẩm Tú hạ màn che trên xe ngựa xuống: “Đệ không cần phải lo, cho dù không mua được mấy người ấy, chúng ta mua vài nô bộc về nhà cũng được.”

Nói như vậy thì An Nguyên Chí mới không lên tiếng nữa, so với đi chợ mua nô bộc, mua tội nô có không ít chỗ tốt. Chẳng qua là Kỳ Thuận triều luôn nghĩ tội nô mang điềm xấu, khác với vận thể của gia chủ, do đó mặc dù tội nô có ít hơn chẳng nữa, những nhà bình thường cũng không dám mua. An Nguyên Chí vốn không tin vào số mệnh, dĩ nhiên càng không tin mấy lời đồn ấy. Quất cho ngựa một roi xong, hẳn nói với tỷ tỷ ở trong xe: “Đệ ruổi ngựa nhanh hơn một chút, tỷ ngồi yên nha.”

Bây giờ đang vào buổi hoàng hôn, người qua đường vẫn không ngớt, có rất nhiều tiếng bước chân vội chạy về nhà. An Nguyên Chí có lòng ruổi ngựa chạy nhanh, nhưng người trên đường lại nhón nha nhón nháo, hẳn cũng chỉ có thể đi một chút lại ngừng, vì người đi đường mà tốc độ mãi chẳng tăng nổi.

An Cẩm Tú ngồi bên trong xe, tính toán cẩn thận. Kiếp trước, Vương Viên nuôi tử sĩ trong nhà, nhưng Bạch Thừa Trạch lại một lòng muốn nắm vào tay mình, chỉ tiếc trong một lần động thủ quá chậm, sau khi phụ tử Vương Viên bị trảm thì hẳn mới sai người đi cứu tử sĩ của Vương thị. Nghe nói kết quả là chín tử sĩ có võ công cao nhất đã bị xử tử, cuối cùng chỉ cứu được hai mươi mấy tử sĩ vẫn chưa được huấn luyện tốt. Mấy tử sĩ ấy còn chưa xuất sư nhưng về sau đã được Bạch Thừa Trạch coi như vật báu, An Cẩm Tú từng tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của đám người đó. Giết người, phóng hỏa, gây độc, làm mất thối, chẳng có chuyện gì mà họ không làm được.

Công cụ giết người là thứ mà Bạch Thừa Trạch lợi hại nhất, nếu như Thượng Quan Dũng và An Nguyên Chí có thể sở hữu thì ở kiếp thứ hai này, đội quân của hai người sẽ mỗi lúc một xuôi gió xuôi nước, tuyệt đối không nghi ngờ. Vì quan tâm hai người ấy, An Cẩm Tú quyết định liều mạng một lần. Nàng ngẫm nghĩ một chút về việc Vương Viên mới vào ngục mà mình đã xuống tay vào lúc này đây, chẳng biết có cứu được chín tử sĩ kia hay không.

Xe ngựa còn cách nhà lao hai con đường lớn, An Nguyên Chí nói với An Cẩm Tú: “Tỷ ơi, hình như trên đường có gì đó không đúng.”

An Cẩm Tú ngồi trong xe và hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

An Nguyên Chí đáp: “Có không ít nha dịch, ngày thường trên đường đâu có nhiều như vậy.”

"Có phải là vì án tử của Vương gia không?" An Cẩm Tú nghi ngờ và hỏi.

An Nguyên Chí nói: "Tỷ cứ ngồi yên, đệ đi ngõ nhỏ xem sao.”

"Còn có đường nhỏ để đi hả?" An Cẩm Tú vén màn xe lên hỏi.

An Nguyên Chí nói: "Tỷ không đi lại ở kinh thành nên không biết, ngõ yên đi tỷ, đệ sắp thúc ngựa đấy.”

Xe ngựa chạy với tốc độ nhanh hơn, lắc lư kịch liệt, suýt chút nữa thì An Cẩm Tú đã bị văng ra ngoài, may mà hai tay nàng bám chặt vào khung xe mới có thể tạm thời giữ vững cả người.

An Nguyên Chí ruổi ngựa chạy vào ngõ nhỏ, hai bên đều là nhà ở. Hẳn dẫn An Cẩm Tú vào đây để cùng nhau tránh những rắc rối khó gỡ, do đó mà xe ung dung tiêu sái trong ngõ nhỏ quen thuộc này. Rốt cuộc vẫn là An Cẩm Tú bị văng đầu khi nhìn mấy cái ngõ nhỏ chả có gì khác biệt với nhau, An Nguyên Chí lại nói với nàng rằng họ đã nhanh chóng tới được nhà lao của Đại Lý Tự ở Đông Thành rồi.

An Cẩm Tú không ngồi trong xe nữa, nàng kiễng chân lên để nhìn lại nơi bọn họ đã đi qua, nhìn quanh quẩn vẫn chỉ thấy mấy nhà ở thường dân, chẳng hề phát hiện nửa bức tường của nhà lao.

"Qua thêm ba ngõ nhỏ là thấy," An Nguyên Chí cười với An Cẩm Tú: “Tỷ cứ yên tâm, ở kinh thành, đệ không có lạc đường đâu.”

"Cả ngày đệ chạy lung tung trong thành à?" An Cẩm Tú tức giận hỏi đệ: "Không luyện võ sao?"

An Nguyên Chí nói: "Trong kinh thành này có không ít cao thủ giang hồ giấu mặt, đệ chỉ tìm bọn họ để so võ nghệ, đây cũng là một cách để luyện võ, đúng chứ tỷ?"

An Cẩm Tú vỗ một cái lên lưng An Nguyên Chí rồi không nói gì nữa. An Thái sư chường mắt hấn luyện võ, không cho phép mời sư phụ dạy võ cho hấn, càng không cho phép hấn ra ngoài bãi sư học nghệ. An Cẩm Tú biết võ nghệ của đệ không tệ, chỉ là cho tới bây giờ nàng mới hiểu rõ hấn học mấy chiêu thức bằng cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trên đường đi gặp Thế Tông

Edit: Preiya

Thính giác của An Nguyên Chí bởi vì tập võ mà mạnh hơn người thường rất nhiều, lời An Cẩm Tú nói trong xe An Nguyên Chí nghe không sót một chữ nào. Lời của An Cẩm Tú nửa thật nửa giả, mục đích lại chỉ có một, chính là vì thu mua lòng người. Sau khi kéo lên quan hệ bằng hữu với Vương Viên, cũng để cho hai từ sĩ đặt phòng bị xuống với tỷ đệ bọn họ, hơn nữa còn nói ra chuyện tỷ đệ họ thật sự muốn cứu bọn họ để cho hai từ sĩ này tâm tồn cảm động và ghi nhớ bọn họ. An Nguyên Chí vẫn cảm thấy lòng người là thứ gì đó rất khó khăn nắm chặt, tối nay nhìn tỷ tỷ của hấn làm, thật giống như lại rất đơn giản.

"Tỷ," An Nguyên Chí ở phía sau buồng xe, giọng nói truyền tới lần nữa, hỏi An Cẩm Tú: "Chúng ta đi thẳng về sao?"

An Cẩm Tú ừ một tiếng, nói: "Hiện tại ra khỏi thành đã không còn kịp nữa rồi, chờ sáng sớm ngày mai đưa bọn họ đi tới Trang Từ Thượng bên ngoài thành."

An Nguyên Chí nói: "Chỉ sợ ngày mai cửa thành sẽ bị đóng lại đó?"

"Bất quá cứ để đào phạm trốn khỏi Đại Lý Tự," Tiếng nói của An Cẩm Tú lại chắc chắn nói: "Phong tỏa cửa thành là chuyện làm loạn dân tâm, Thánh thượng sẽ không làm chuyện như vậy, ngày mai chúng ta đưa bọn họ ra khỏi thành."

"Phu nhân," Từ sĩ trong buồng xe muốn nói...

An Cẩm Tú khoát tay áo một cái với hai từ sĩ, "Trong nhà ta có thuốc trị thương, vết thương trên người các người cần phải xem đại phu mới được. Đại phu trong thành nhất định không thể mời, ngược lại ra khỏi thành mời một đại phu thôn quê thì an toàn chút."

An Nguyên Chí nghe An Cẩm Tú đã an bài chuyện đến nước này, đầu tiên là có chút giật mình, giật mình là tỷ tỷ ở nhà giúp phu quân dạy nhi tử lại sẽ có thể mưu tính như vậy, sau đó thì An Nguyên Chí lại cảm thấy cao hứng, có một tỷ tỷ thông minh biết mưu tính thì không có gì không tốt.

"Tỷ," Lúc này An Nguyên Chí vội vàng lên xe ngựa, đã chạy cách đại lao Đại Lý Tự phía Đông Thành hai con đường lớn, trong lòng hơi bình tĩnh lại, An Nguyên Chí muốn nói đùa mấy câu với An Cẩm Tú nói đùa mấy câu để cho An Cẩm Tú an tâm hơn, nhưng lại không nghĩ rằng xe ngựa của hấn vừa đến đầu đường, vậy mà có một đội binh lính chạy từ đầu đường bên phải ra.

"Là ai?" Giọng nói bán nam bán nữ truyền ra ở bên ngoài xe ngựa, An Cẩm Tú lập tức liền nghe ra người nói chuyện là thái giám từ trong cung ra ngoài.

Hai từ sĩ ở trong buồng xe lại làm ra dáng vẻ phải lễu mạng.

An Cẩm Tú vội vàng đặt ngón trỏ bên môi, tay ra hiệu cho hai từ sĩ chó có lên tiếng.

Ngoài xe, An Nguyên Chí quỳ trên mặt đất, báo ra tên của mình, người ngồi ở trên ngựa đối diện với hấn rõ ràng là Thế Tông Hoàng đế Bạch Húc Nghiêu.

Thế Tông liếc mắt nhìn thiếu niên quỳ trước ngựa mình, nói: "Người tên là An Nguyên Chí? An Thư Giới là người nào của người?"

An Nguyên Chí vội nói: "Người là gia phụ."

Lúc này Cát Lợi đang ở trước ngựa Thế Tông nhỏ giọng nói: "Thánh thượng, vị này là nhi tử thứ xuất của Thái Sư, cùng một mẫu thân với An Nhị tiểu thư."

Sau khi Thế Tông nghe Cát Lợi nói xong, nói với An Nguyên Chí: "Người ngừng đầu lên."

Vào lúc này An Nguyên Chí sợ hãi, nhưng cũng chỉ có thể kiên cường tự mình trấn định, khẽ ngừng đầu lên đối diện với Thế Tông, chẳng qua là ánh mắt

không có giao với Thế Tông.

Sau khi Thế Tông nhìn tướng mạo của An Nguyên Chí xong, trong lòng nghĩ đến không hổ là tỷ đệ ruột thịt, "Đã trễ thế này, sao ngươi lại vội vàng đi xe ngựa?" Thế Tông hỏi An Nguyên Chí.

Từng cái có thoáng qua trong đầu An Nguyên Chí, hẳn phải lấy ra cái gì thì mới có thể làm cho mình và An Cẩm Tú trong xe tránh được một kiếp này?

Lúc này An Cẩm Tú trong xe mở miệng nói: "Nguyên Chí, rốt cuộc là đệ gặp phải ai?"

Giọng điệu bình bình đạm đạm, tiếng nói lại êm ái, tay đang nắm dây cương của Thế Tông nhẹ run lên một cái, người trong xe nhất định là An Cẩm Tú? Đây đối với Thế Tông mà nói là một điều vui vẻ ngoài ý muốn.

An Cẩm Tú vừa nói chuyện, thuận tay vén màn xe lộ đầu từ trong buồng xe ra ngoài.

Thế Tông nhìn An Cẩm Tú, thấy khuôn mặt của tiểu nữ tử này kinh hoàng, nhất định là bị nhiều binh lính ở bên ngoài xe dọa cho sợ. Nhìn dáng vẻ của An Cẩm Tú, dù đã là phụ nhân sinh một đứa nhi tử, nhưng dường như là không giống với lúc còn thiếu nữ, nhiều hơn một chút ý vị nữ nhân sau khi đã trải qua chuyện phu thê, trên mặt Thế Tông lộ ra nụ cười, nói: "Hóa ra là tỷ đệ các ngươi."

An Cẩm Tú trong xe nghe tiếng liền đã biết bọn họ gặp được thánh giá, vào lúc này nghe Thế Tông nói chuyện với nàng, vội vội vàng vàng xuống xe.

"Thôi," Thế Tông muốn gọi An Cẩm Tú một tiếng Thượng Quan An thị, chẳng qua là cái xưng hô này lại để cho Thế Tông khó chịu, gọi một tiếng Cẩm Tú thì lại càng thêm không hợp lẽ phải, liền dứt khoát không gọi cái gì hết, chỉ là nói với An Cẩm Tú: "Ngươi ở trong xe đáp lời là được rồi."

Sau khi An Cẩm Tú nói tiếng tuân chỉ liền lùi về trong buồng xe rồi cảm tạ ân huệ của Thế Tông.

Thế Tông nhìn khuôn mặt An Cẩm Tú biến mất sau màn xe, có chút tiếc hận thở dài một hơi, thế nhưng có thể quan tâm đến chuyện của tiểu nữ tử này, Thế Tông Hoàng đế vẫn là vui vẻ nói: "Hãy bình thân," sau đó Thế Tông lại để cho An Nguyên Chí đứng dậy nói chuyện.

An Nguyên Chí tạ ơn rồi đứng dậy, cúi đầu đứng trước ngựa của Thế Tông.

"Đã trễ thế này, tỷ đệ các ngươi đây là đi nơi nào?" Thế Tông nhìn như là đang hỏi An Nguyên Chí, nhưng trên thực tế là hi vọng An Cẩm Tú trả lời: "Còn muốn chạy xe ngựa nhanh như vậy, có việc gấp sao?"

An Cẩm Tú không để cho Thế Tông thất vọng liền ở trong xe đáp lời, giọng nói còn mang theo sợ hãi: "Bẩm Thánh thượng, tỷ đệ chúng ta vốn muốn đi tới nhà lao ở Đại Lý Tự phía Đông Thành, chẳng qua chỉ là ở chỗ nào đó có sơ xuất, lúc này tỷ đệ chúng ta mới vội vã chạy về nhà."

"Các ngươi đi Đại Lý Tự làm gì?" Thế Tông lập tức hỏi.

An Cẩm Tú trong xe trầm mặc.

Thế Tông nói: "Thế nào? Còn có lời không thể nói với trẫm nói sao?"

"Thần phụ là muốn đi mua một vài nô bộc," trong giọng nói của An Cẩm Tú lộ ra lúng túng khó nén được.

"Ngươi mua tội nô?" Thế Tông có chút không dám tin tưởng, y ban thưởng cho An Cẩm Tú không ít đồ vật, trong nhà tiểu nữ tử này vẫn là bạc không đủ xài sao?

"Vâng..." Giọng nói của An Cẩm Tú kéo dài một chút, giống như là chần chờ nói ra một tiếng này vậy.

Cát Lợi nhỏ giọng nhắc nhở Thế Tông: "Thánh thượng, vật ngự tứ người nào dám dùng?"

Lúc này Thế Tông mới phản ứng được, đồ vật y ban thưởng xuống dưới, đám con dân của y không phải đều là cung phụng công phẩm hay sao, ai dám thật sự sử dụng chứ? Nói như vậy, tự mình nghĩ muốn giúp tiểu nữ tử này, còn phải mượn tay kẻ khác sao? Thế Tông nghĩ tới đây, nói với An Cẩm Tú: "Nhân thù trong nhà không đủ, ngươi có thể đi tìm phụ thân ngươi, hẳn còn có thể mặc kệ ngươi sao?"

Lời nói này của Thế Tông, không riêng gì An Cẩm Tú và An Nguyên Chí, người ở chỗ này đều là sùng sờ, vua của một nước đây là muốn quản chuyện nhà của một phụ nhân Võ quan Ngũ Phẩm? Đây được coi là cái gì? Quan tâm hạ thần sao?

An Cẩm Tú không biết phải đáp lại những lời này của Thế Tông thế nào, muốn nài cách một màn vài bàn việc nhà với vua của một nước sao?

Một con ngựa chạy nhanh từ hướng đại lao Đại Lý Tự phía Đông Thành tới đây, Đại Nội Thị Vệ cưỡi ngựa đến phía sau Thế Tông, xoay người xuống ngựa, bước nhanh đi tới bên cạnh Cát Lợi, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Cát Lợi chạy tới trước ngựa Thế Tông, nhỏ giọng nói: "Thánh thượng, trong đại lao chết ba mươi sáu người, trong đó chín tử sĩ của Vương thị gia thì chết bảy, còn có hai người tung tích không rõ."

"Đi Đại Lý Tự," Thế Tông nói một câu.

Cát Lợi nói: "Thánh thượng, bọn họ từ chỗ nhà lao đó tới đây, có cần phải nhìn qua xe ngựa này một chút không?"

"Người đi xem một chút đi," Thế Tông nói.

Sau khi Cát Lợi lĩnh chỉ liền đi về phía xe ngựa An Cẩm Tú đang ngồi bên trong.

Vào giờ khắc này mồ hôi của An Nguyên Chí làm ướt hết y sam, trong lòng chỉ còn lại có một ý niệm, bọn họ xong rồi.

Trong xe An Cẩm Tú thông qua khe hở màn xe cũng nhìn thấy Cát Lợi đi về phía bên này của nàng, hô hấp của An Cẩm Tú hơi chậm lại, xe này chỉ là xe ngựa bình thường, không có chỗ có thể cho người ẩn nấp, chỗ trống cũng nhỏ, nàng hoàn toàn không có chỗ để giấu hai từ sĩ này.

Hai từ sĩ cũng nhìn thấy Cát Lợi đi về phía bên này, tâm như tro tàn, chẳng qua là bọn họ áy náy làm liên lụy tới ân nhân.

An Cẩm Tú cắn răng một cái, đột nhiên liền vén màn vải lên, xuống xe ngựa, thoải mái hào phóng đứng đó, ngẩng đầu nhìn Thế Tông một cái, sau đó liền quỳ xuống đất.

An Nguyên Chí nhìn An Cẩm Tú quỳ xuống, mặc dù không hiểu dụng ý của An Cẩm Tú, nhưng cũng quỳ theo xuống.

Thế Tông vội hỏi: "Người làm cái gì vậy?"

An Cẩm Tú nói: "Thần phụ trong xe nghe được Thánh thượng muốn khởi giá, sao có thể vẫn ngồi ở trong xe không quỳ mà đưa Thánh thượng?"

Mới vừa tiếng mình nói đi Đại Lý Tự rất lớn, Thế Tông nở nụ cười, nhìn An Cẩm Tú cung kính với mình, vừa rồi mới liếc nhìn mình một cái, trên mặt còn mang theo nụ cười, trên mặt tiểu nữ tử này không trang điểm nhưng lại còn có vẻ như hoa phù dung, tâm tình Thế Tông đột nhiên liền tốt lên.

Cát Lợi lại khó xử, chỗ An Cẩm Tú quỳ thật khéo, liền quỳ gối trước chỗ hán muốn đặt chân, muốn liếc mắt nhìn vào buồng xe, Cát Lợi lại phải đổi chỗ để cho An Cẩm Tú quỳ, nếu không thì mình đi vòng qua sau lưng An Cẩm Tú. Người khác không biết, thế nhưng biết ý định của chủ tử mình hầu hạ đối với tiểu nữ tử này, cả hai chuyện này hán đều cũng không dám làm.

"Cát Lợi trở lại," Lúc này Thế Tông lệnh cho Cát Lợi, tiếp đó nói với An Cẩm Tú: "Tỷ đệ các người hãy bình thân, sớm trở về, tối nay trong thành có chuyện, các người cũng đừng đi ra ngoài."

"Thần phụ tuân chỉ," An Cẩm Tú lại dập đầu với Thế Tông.

"Lên xe đi," Nhưng Thế Tông vẫn là không đi, nói với An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú đứng dậy, liền nghe Thế Tông nói với An Nguyên Chí: "Người đỡ tỷ tỷ của người lên xe đi."

An Nguyên Chí đứng lên từ dưới đất, chạy tới trước xe, đưa tay như muốn đỡ An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú khẽ cười trấn an An Nguyên Chí, vỗ vỗ tay An Nguyên Chí.

Thế Tông nhìn An Cẩm Tú ngồi vào trong buồng xe, mới quát ngựa đi qua bên cạnh chiếc xe ngựa này. Nghĩ tới An Cẩm Tú tự xưng thần phụ, Thế Tông nghĩ tới nếu như tiểu nữ tử này tự xưng thần thiếp, lúc này mới hợp tâm ý của y.

An Nguyên Chí vẫn đợi đến lúc đội ngũ của Thế Tông đi xa, mới nhảy lên thành xe ngồi, hùng hăng quát ngựa chạy về phía trước, giống như là chạy trốn chạy về hướng Thượng Quan gia.

Mãi cho đến lúc xe ngựa chạy, An Cẩm Tú mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, toàn thân thả lỏng, lúc này An Cẩm Tú mới phát hiện ra mồ hôi trên người mình, làm thấm ướt hết cả y phục trong lẫn ngoài.

Hai từ sĩ cũng đều bị dọa đến không nhẹ, mới vừa rồi An Cẩm Tú xuống xe, dựa theo lời dặn dò của An Cẩm Tú, hai người bọn họ lên đây ra tắm rửa dưới buồng xe, chui vào dưới xe. Xe ngựa dừng ở chỗ khuất sáng, y phục từ nhân màu trắng trên người bọn họ cũng bởi vì do vết máu mà không nhìn ra màu sắc, lúc này mới không để cho người khác phát hiện ra.

"Không sao rồi," Trái tim của An Cẩm Tú tâm vẫn còn đang đập loạn thành thịch, liền an ủi hai từ sĩ, trên mặt họ không hề có một chút huyết sắc nào, "Vừa rồi chúng ta hữu kinh vô hiểm, đại nạn không chết, chúng ta tất có hậu phúc."

Không riêng gì hai từ sĩ, chính là An Nguyên Chí bên ngoài xe cũng vô cùng bội phục An Cẩm Tú, ba đại nam nhân bọn họ ở chung một chỗ, nhưng dường như không có gan lớn bằng tiểu nữ tử này.

"Một lát nữa sau khi về đến nhà, ta đi từ đại môn vào trong, Nguyên Chí, đệ dẫn theo bọn họ cùng xe ngựa vào nhà từ cửa sau," An Cẩm Tú nói xong, ló đầu từ trong cửa sổ xe ra ngoài, nhìn về phía sau xe.

"Vâng," An Nguyên Chí lên tiếng đáp.

Trên đường phố phía sau xe đã không còn người đi đường, ngay cả những tòa nhà hai bên đường cũng nằm trong một vùng bóng tối đen như mực, làm

cho người ta không nhìn thấy rõ ràng. Tuy An Cẩm Tú không nhìn thấy một bóng người, nhưng vẫn là không dám khinh thường, Thế Tông có thể để cho thái giám cận thân tra xét xe ngựa của nàng, thì có thể để cho người đi theo nàng.

An Nguyên Chí cũng luôn chú ý động tĩnh sau xe, bọn họ đều sợ hãi bị người của Thế Tông Hoàng đế theo dõi, ngộ nhờ lúc này lại có một đội người lao ra muốn tra xe thì hân và An Cẩm Tú thật sự sẽ phải giao cái mạng ra vào hôm nay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phụ tử quân thần

Edit: Preiya

Lúc Thế Tông đang đi trên đường tới đại lao Đại Lý Tự ở phía Đông Thành thì Cát Lợi nhỏ giọng nói với Thế Tông: "Thánh thượng, vì sao nữ nhi An thị mua tội nô phải chọn vào lúc đêm khuya?"

"Nàng là một nữ nhi của Thái Sư, nhưng lại phải tính toán tiết kiệm bạc đi mua tội nô," Thế Tông nói: "Đặt vào trên người người, người có nguyện ý đi vào ban ngày không?"

Cát Lợi vội nói: "Vẫn là Thánh thượng anh minh."

"Người có ý kiến với nữ nhi An thị?" Thế Tông đột nhiên hỏi Cát Lợi.

Một câu hỏi dọa Cát Lợi sợ đến mức khẽ run rẩy, hắn không thích An Cẩm Tú, một phụ nhân đã xuất giá, còn là nữ nhân xuất thân thứ nữ, tại sao lại khiến cho Hoàng đế nóng ruột nóng gan? Làm nô tài trung thành nhất bên người Thế Tông, Cát Lợi sẽ không cho rằng là Thế Tông đặt sai tâm tư, chỉ sẽ cho rằng là An Cẩm Tú đã làm sai chuyện. Hiện tại Cát Lợi vừa nghĩ tới An Cẩm Tú thì sẽ nghĩ nếu như có biện pháp nào để cho Thế Tông quên nữ nhân An Cẩm Tú này là tốt nhất.

Vừa rồi Cát Lợi thật sự đang suy nghĩ, nếu có thể tìm được hai đào phạm trong xe ngựa của An Cẩm Tú thì rất tốt, như vậy Thế Tông nhất định sẽ giết An Cẩm Tú, An Cẩm Tú vừa chết, không phải mọi người đều an tâm sao? Cát Lợi lén liếc mắt nhìn Thế Tông, khuôn mặt tươi cười nói: "Sao nô tài dám bất kính với An Nhị tiểu thư chứ? Nô tài không dám."

"Một lần cuối cùng," Thế Tông lạnh lùng nói bốn chữ.

Nếu như không phải là đang đi trên đường thì Cát Lợi sẽ quỳ xuống đất tạ tội. Thế Tông nói với hắn một lần cuối cùng, Cát Lợi hiểu được ý tứ của Thế Tông chính là, còn dám ám toán An Cẩm Tú một lần nữa thì cái mạng này của hắn cũng sẽ không còn.

Không lâu sau, nhà lao Đại Lý Tự ở Thành Đông liền xuất hiện ở trước mặt đoàn người Thế Tông, Đại Lý Tự Khanh Vi Hi Thánh nghênh đón trước ngựa Thế Tông.

Lúc này lửa nơi nhà lao đã được dập tắt, chẳng qua vẫn còn khói đen bốc lên ở khắp nơi, một mùi cháy thân người khét lẹt tràn ngập trong không khí, làm cho không người nào có thể hô hấp thông thuận.

Thế Tông xuống ngựa liền đi vào trong cửa lớn, nhắm mắt làm ngơ trước thảm trạng hỏa hoạn ở nhà lao. "Nhị tử Vương Viên đâu?" Thế Tông vừa bước nhanh đi tới, vừa hỏi Đại Lý Tự Khanh đi theo phía sau.

"Là thần thất trách," về mặt Đại Lý Tự Khanh đau khổ nói: "Nhị tử Vương Viên tự vẫn ở trong nhà lao."

Thế Tông chợt dừng lại bước chân, "Chết rồi?"

Đại Lý Tự Khanh quỳ gối xuống đất, đến bây giờ hắn cũng không biết rốt cuộc Thế Tông muốn biết chút gì đó từ trên người Vương thị, sau khi nhị tử Vương Viên vào ngục, cũng là đại nội thị vệ tới tra hỏi nhị tử Vương thị, những quan viên Hình bộ bọn họ không nhúng tay vào được một chút nào. Hiện giờ đại lao bị đốt, nhị tử Vương thị tự sát, chín tử sĩ của Vương thị đã có hai người đào thoát, Vi Hi Thánh tự cảm thấy e rằng cái mạng này của mình cũng không giữ được.

Thế Tông đá vị trọng thần Hình bộ này của mình ngã lăn xuống đất, chỉ hỏi: "Thi thể đâu?"

Lập tức có nha dịch tiến lại đây, hai chân run rẩy dẫn đoàn người Thế Tông đi xem thi thể đã được bọn họ thu gom.

Trong một gian phòng đại lao, ba mươi sáu cỗ thi thể được sắp xếp thành hai hàng thật chỉnh tề.

Nha dịch mang hai cỗ thi thể đặt song song trước mặt Thế Tông, lấp ba lấp bắp bẩm báo: "Thánh thượng, đây... đây chính là... đây chính là thi... thi thể của nhị tử Vương thị."

Thi thể trước mặt chưa từng bị lửa thiêu, vừa nhìn vết thương trên người chính là bị cực hình hành hạ khi còn sống, đầu lưỡi đưa ra ngoài môi, hai mắt trợn tròn, hai cổ thi thể cũng là một bộ dáng chết không nhắm mắt.

"Thánh thượng" có đại nội thị vệ nhìn lướt qua hai cổ thi thể dưới chân Thế Tông, bẩm: "Đây là thi thể của nhị tử Vương Viên."

Thế Tông nhìn lên hai cổ thi thể trước mặt, không lên tiếng, mặt lạnh lùng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cát Lợi dẫn theo mấy đại nội thị vệ đều nhìn qua thi thể trong sân một lần, quay trở lại bẩm báo với Thế Tông: "Thánh thượng, nô tài đã kiểm kê, chỉ có bảy cổ thi thể từ sĩ in hồ ấn của Vương thị."

"Vi Hi Thánh," Thế Tông kêu Đại Lý Tự Khanh một tiếng.

"Có thần," Vi Hi Thánh đứng ở sau lưng Thế Tông.

"Người dẫn người đi bắt," Thế Tông nói: "Lúc này bọn họ chưa trốn ra khỏi thành, trăm muốn sống thì thấy người, chết phải thấy xác, người không bắt được hai phạm nhân này thì liền dâng sớ từ quan đi."

Vi Hi Thánh liền vội vàng dẫn theo một đội nha dịch của Đại Lý Tự đi.

Vi Hi Thánh chân trước mới vừa dẫn người đi, một tiểu thái giám chân sau chạy vào từ ngoài viện, nhỏ giọng bẩm báo mấy câu với Cát Lợi.

Cát Lợi vội vàng đi tới sau lưng Thế Tông, nói: "Thánh thượng, Thái tử Điện hạ cùng các vị Hoàng tử Điện hạ đến đây, đang ở ngoài đại môn nhà lao."

Thế Tông lạnh lùng nói: "Để cho bọn hán đi vào."

Cát Lợi xoay người lại, lớn tiếng nói với tiểu thái giám: "Thánh thượng tuyên các vị Điện hạ đi vào."

Chỉ chốc lát sau, do Thái tử dẫn đầu, trừ Lục hoàng tử thân thể luôn không tốt ra thì năm vị Hoàng tử đã trưởng thành, đều vào triều làm việc cùng đi vào cái gian phòng để thi thể này.

Thế Tông quay đầu lại liếc mắt nhìn những nhi tử này của mình, nói: "Các con cũng tới nhìn thi thể?"

Các Hoàng tử vừa nghe giọng điệu của Thế Tông không tốt, lập tức liền quỳ xuống.

Cát Lợi vội vàng ra dẫu tay, kêu những người khác trong sân đều đi ra ngoài.

Thoáng chốc cũng chỉ còn lại có sáu phụ tử Hoàng gia ở trong sân, và còn có ba mươi sáu cổ thi thể trên đất.

"Thái tử," Thế Tông cũng không nhượng bộ các nhi tử, hỏi Thái tử: "Con nói xem tại sao Vương Viên lại đáng chết?"

Thái tử chạm trán xuống đất không dám nói lời nào, Tam nữ nhi của Vương Viên là Trắc phi của hán, nếu như hán không phải là Thái tử thì chuyện Vương Viên bị tịch thu tài sản tru di cửu tộc, hán cũng sẽ được tính ở trong đó.

Lúc này Bạch Thừa Trạch mới mở miệng nói: "Phụ hoàng, nhi thần nghe nói mấy năm nay Vương Viên luôn tổ chức quân đội riêng, hiện giờ phụ hoàng đã hạ quyết định tịch thu tài sản tru di cửu tộc cho Vương Viên rồi, nhi thần nghĩ chuyện Vương Viên tổ chức quân đội riêng nhất định là sự thật."

Thái tử vội vàng dập đầu với Thế Tông, lớn tiếng nói: "Phụ hoàng minh giám, nhi thần không biết Vương Viên phạm tội, nếu nhi thần biết người này to gan lớn mật như thế, nhi thần nhất định cũng sẽ giết hán!"

Thế Tông không để ý tới Thái tử, nhìn Bạch Thừa Trạch nói: "Con nghe nói ở đâu?"

Bạch Thừa Trạch vô cùng thần nhiên nói: "Nhi thần nghe quan viên Hình bộ nói, trong phủ Vương Viên nuôi mấy trăm tử sĩ, nhi thần nghĩ là, cho dù Vương thị là đại gia tộc cần nuôi tử sĩ để bảo vệ, nhưng nuôi mấy trăm tử sĩ thì không phải là hộ vệ gia tộc, mà là có tâm tư xấu rồi!"

Đại hoàng tử Bạch Thừa Châu sau lưng Thái tử nói tiếp: "Mấy trăm tử sĩ là con số mà Hình bộ có thể tra được ở bên ngoài, còn không biết tội nhân Vương Viên này lên lút nuôi bao nhiêu quân nhân."

Thế Tông lại nhìn về phía Thái tử, nói: "Thái tử, con nói đi?"

"Vương Viên đáng chết!" Thái tử ngẩng đầu lên nhìn về phía Thế Tông, đã dập đầu đến mức cái trán bầm đen, "Phụ hoàng, nhi thần nguyện giám trăm gia tộc Vương Viên."

"Trăm cho là con rất yêu thích nữ nhi của Vương Viên kia."

Thái tử lại vội vàng dập đầu, nói: "Bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, bên người nhi thần không thiếu nữ nhân, huống chi một nữ nhân làm sao quan trọng hơn giang sơn Bạch thị ta chứ? Phụ hoàng, nhi thần thật không biết Vương Viên phạm tội, nhi thần cầu xin phụ hoàng minh giám!"

Lúc này Nhị Hoàng tử Bạch Thừa Đường cùng một mẫu thân, và là huynh đệ ruột thịt với Bạch Thừa Trạch mới mở miệng nói: "Phụ hoàng, lần này chuyện đại lao hỏa hoạn, và nhị tử Vương Viên tử vẫn, nhi thần cho là phải điều tra kỹ. Thiên lao Đại Lý Tự là nhà lao được canh giữ nghiêm ngặt nhất tại Kỳ Thuận ta, tử sĩ của Vương thị thật sự có bản lĩnh lớn đến mức có thể gây ra rối loạn trong Thiên lao Đại Lý Tự hay sao?"

Trong sân rất lâu không ai nói gì nữa, lời Bạch Thừa Đường nói ra chính là đang nói có người tiếp ứng cho tử sĩ của Vương thị ở trong lao, mặc dù không nói rõ, nhưng mũi thương của Nhị Hoàng tử nhắm thẳng vào Thái tử.

Trầm mặc một lúc thật lâu, Thế Tông hỏi Thái tử: "Thái tử, con có muốn tiếp nhận chuyện này không?"

Giọng nói của Thái tử đã nghẹn ngào: "Phụ hoàng, chuyện Vương Viên nhi thần vẫn nên tránh đi."

Đại Hoàng tử lập tức nói: "Vừa rồi Thái tử Điện hạ còn xin chỉ muốn giám trăm gia tộc Vương Viên mà."

Lúc này Bạch Thừa Trạch lại làm người tốt, nói: "Đại ca, ta nghĩ Thái tử Điện hạ xin chỉ giám trăm, cũng là bởi vì rất hận tội nhân Vương Viên này thôi."

"Ngũ đệ," Đại Hoàng tử quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Thừa Trạch quỳ sau lưng mình, "Đệ thật đúng là lo nghĩ cho Thái tử Điện hạ."

Bạch Thừa Trạch cúi đầu xuống, tránh được ánh mắt khinh thường của Đại Hoàng tử.

Thế Tông xem năm nhi tử của mình một chút, đột nhiên nở nụ cười, tuy nói là cười nhưng tiếng nói lại lạnh lùng, "Các con đều là nhi tử tốt của trẫm, trẫm nói với các con một lần nữa, giang sơn này là của trẫm, trẫm còn chưa có chết đâu, các con đang làm gì đó?!"

Năm vị Hoàng tử thấy Thế Tông phát giận, vội vàng dập trán xuống đất, nói với Thế Tông: "Nhi thần không dám."

"Trẫm nhất định sẽ tra chuyện tối nay! Lão Tứ, con đi làm," Thế Tông đi đến Tứ Hoàng tử Bạch Thừa Duẫn, là người duy nhất đến bây giờ không có nói chuyện, "Đề Vi Hi Thánh hỗ trợ con tra xét chuyện Vương Viên, cho dù hắn đã chết thì cũng chưa xong đâu!" Nói xong lời này, Thế Tông tức giận phát phát ồng tay áo, đi về phía ngoài sân viện.

Năm vị Hoàng tử vẫn chờ đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng Thế Tông nữa, mới từ dưới đất đứng dậy, quỳ ở trước cả một sân thì thế đến bây giờ, trong lòng các Hoàng tử cũng không quá thoải mái.

Đại Hoàng tử hừ lạnh với Thái tử một tiếng, "Thật không biết Vương Viên bồi thường tính mạng của toàn gia tộc có đáng giá hay không."

Vào lúc này Thái tử không có tâm lực âm ỉ với đại ca của mình, chẳng qua chỉ nhìn Đại Hoàng tử một cái.

Sau khi Tứ Hoàng tử Bạch Thừa Duẫn cũng liếc nhìn Bạch Thừa Trạch một cái, thì lễ với Thái tử một cái, tiếp đó liền rời đi trước.

Bạch Thừa Trạch nhẹ giọng hỏi Thái tử: "Thái tử Điện hạ, ngài có muốn đi cùng với nhóm thần đệ không?"

Thái tử lắc đầu một cái.

"Hừ," Đại Hoàng tử hừ lạnh một tiếng liền xoay người rời đi.

Hai huynh đệ ruột thịt Bạch Thừa Đường và Bạch Thừa Trạch đều thi lễ với Thái tử một cái thì cũng sóng vai rời đi.

Dáng vẻ Thái tử giống như một hòn, một người đứng trong sân viện đặt đầy thi thể. Khí trời tháng năm vốn cũng không lạnh, chỗ nhà lao này còn mới vừa bị một trận hỏa hoạn, không khí cũng có vẻ nóng rực nhưng Thái tử lại cảm thấy lạnh, lạnh đến thấu xương.

Thế Tông tức giận trở lại trong cung, nhìn thấy Hoàng hậu Hạng thị chờ trước cửa Ngự Thư Phòng.

"Thánh thượng" Hoàng hậu nhìn Thế Tông đi tới, vội vàng hành lễ.

"Tối đây biện hộ cho nhi tử của nàng sao?" Thế Tông lạnh lùng hỏi.

Hoàng hậu cười nói: "Thái tử lại không phạm sai lầm, nô tì nên nói chuyện cho con sao?"

Nhìn vẻ mặt trấn định bình tĩnh của Hoàng hậu, lửa giận trong lòng Thế Tông càng tăng lên, "Không còn sớm, Hoàng hậu đi về nghỉ ngơi đi," nói xong Thế Tông liền đi vào Ngự Thư Phòng, không hề nhìn Hoàng hậu một cái nào nữa.

Hoàng hậu Hạng thị cũng không có cách nào bước vào Ngự Thư Phòng, chỉ đành phải đứng ở trước cửa trong chốc lát, sau đó liền mang theo cung nhân trở về cung của mình.

Thế Tông ngồi bên trong nội thất Ngự Thư Phòng, tâm tình phiền não gát phăng tấu chương trên thư án xuống đất. Trong triều không phải là một mình Vương Viên tổ chức quân đội riêng, mà là một đám người đang làm cái chuyện phải tru di cửu tộc, chỉ là trừ Vương Viên lộ chân tướng ra bên ngoài, còn những người khác đến bây giờ Thế Tông còn chưa có tra ra mà thôi.

Lúc này Cát Lợi bụng trà cho Thế Tông, thấy tấu chương đầy đất cũng không dám hỏi.

"Đại nội thị vệ cũng đi tra tung tích của hai tử sĩ này," Thế Tông nói với Cát Lợi: "Trẫm muốn người sống."

"Nô tài tuân chỉ," Cát Lợi vội vàng lĩnh chỉ.

Thế Tông nói muốn chém Vương Viên, thật ra thì Vương Viên đã chết do chịu cực hình ở trong lao, người nhà Vương Viên không hề biết chuyện Vương Viên đã làm chút nào, hai tử sĩ chạy thoát kia là cận vệ của Vương Viên, trong ngày thường vẫn còn là huấn luyện những tử sĩ khác của Vương thị, hiện giờ Thế Tông chỉ có thể gửi gắm hi vọng có thể hỏi ra đáp án vào trên người hai tử sĩ này.

Bức tranh "Hương sen dưới ánh trăng" được treo trên vách tường rất chính tề, bận rộn một ngày, cả người mệt mỏi, Thế Tông nhìn bức tranh thêu này, tay đặt lên ngực tự hỏi tâm mình, trên đời này ai mới là Giải Ngữ Hoa, Vong Ưu Thảo của y?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ra khỏi thành

Edit: Nhận

Ban đêm, Thế Tông hoàng đế cùng các hoàng tử đến nhà giam Đại Lý Tự, bá tánh ở Thành Kinh Đô không một ai biết, ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, lập tức nghe nói tới qua ở đại lao Đông Thành xảy ra sự kiện các tội phạm họ Vương vượt ngục, có hai tên tội phạm họ Vương trốn thoát khỏi thiên lao.

Trong lúc nhất thời đầu đường cuối ngõ Thành Kinh Đô, đôi mắt nhìn ra xa đều là hình bộ nha dịch đang lục soát tội phạm vượt ngục, cuộc sống của dân chúng trong thành Kinh Đô bỗng nhiên khẩn trương hơn, lời đồn đãi về hai tên tội phạm vượt ngục kia rất nhanh được truyền ra ngoài, lời đồn kiểu gì cũng có, cuối cùng biến thành hai tên tội phạm vượt ngục là những kẻ có yêu pháp cũng được mọi người truyền nhau nghe.

Thượng Quan gia nằm ở phía nam thành Kinh Đô, từ bên ngoài nhìn vào vẫn giống như cuộc sống bình thường, làm cho người ta không nhìn ra được chỗ nào không đúng.

Từ sáng sớm, An Nguyên Chí đã chạy đến cửa tây nghe ngóng, sau đó liền chạy về phủ, tới nơi của cái người đang ngây ngốc trong phòng. An Cẩm Tú, nói nhỏ vào tai nàng: "Tỷ, cửa thành không đóng, nhưng mà có đủ loại quan binh đứng canh ở cửa thành, chúng ta đưa bọn họ ra khỏi thành như thế nào?"

Hai tên tử sĩ nằm trên giường gỗ bên cạnh phòng, vết thương trên người được bôi thuốc tốt, băng bó tỉ mỉ, An Cẩm Tú lại cho bọn hắn uống canh bổ khí, sắc mặt lúc này của bọn hắn đã hồng hào hơn hôm qua rất nhiều.

Nghe xong lời nói của An Nguyên Chí, một tử sĩ tên Viên nói: "Tự chúng ta nghĩ biện pháp ra khỏi thành."

An Nguyên Chí dựa vào vai trái của tên Viên nói: "Ngày hôm nay, tất cả nam tử ra khỏi thành đều phải kiểm tra bả vai, trên người của ngươi có hai vết thương, có thể nghĩ ra biện pháp gì để ra khỏi thành?"

Viên và một tử sĩ tên Viên Uy liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên duỗi tay chụp đầu bả vai trái mình một cái.

Trong phòng, An Cẩm Tú cùng An Nguyên Chí đều không kịp ra tay ngăn cản, trơ mắt nhìn hai người kia xé hai khối thịt trên bả vai mình ra.

Viên vừa hít mấy ngụm khí lạnh, hỏi lại An Nguyên Chí: "Như vậy được không?"

An Nguyên Chí chưa thấy người nào tự hành hạ bản thân như vậy, An Ngũ thiếu gia giật mình tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Thế nhưng An Cẩm Tú lại không có phản ứng gì, chớp mắt, nọc máu trong tay nàng có không ít, tình huống máu thịt bay tứ tung nàng thấy cũng nhiều, nhìn hai tên kia máu thấm ướt hết nửa người, An Cẩm Tú thở dài, đứng dậy nói với An Nguyên Chí: "Giúp bọn họ bôi thuốc, băng bó vết thương."

"Đề ta." An Nguyên Chí không cho An Cẩm Tú chạm vào, đem qua hẳn không giúp được gì, chỉ có thể đứng một bên nhìn An Cẩm Tú và Từ Uyên xử lý vết thương tại chỗ cho hai người này, quan sát một đêm, An Nguyên Chí học được không ít.

Lúc này, Thượng Quan Duệ chạy vào, vừa vào cửa lập tức nói: "tại sao lại có mùi máu tươi, chỗ vết thương nào của bọn họ lại nứt ra rồi?"

An Nguyên Chí vội quay đầu nói với Thượng Quan Duệ: "Bọn họ lại bị thương, người lại đây giúp ta."

Đêm qua, Thượng Quan Duệ nhìn hai kẻ được đại tẩu cứu từ thiên lao về đến nhà, bị dọa cho chết khiếp, hết nửa ngày tinh thần vẫn chưa hồi phục lại, chỉ có thể ngơ ngác nghe phân phó của An Cẩm Tú, một bên hỗ trợ. Cho đến khi An Cẩm Tú xử lý xong chuyện của hai tên tử sĩ, đuổi theo Quan Duệ nói ra tính toán của mình, Thượng Quan Duệ vẫn còn sững sờ nửa ngày mới có thể hiểu được.

Giúp An Nguyên Chí bôi thuốc cho hai tên tử sĩ, Thượng Quan Duệ nói với An Cẩm Tú: "Đại tẩu, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?" Thượng Quan Duệ

không biết hai người bọn họ có liên lụy đến nhà mình không, cũng không biết bản lãnh của hai người này như thế nào, hần chỉ biết hiện tại hần đã làm những chuyện đại tẩu phân phó, bọn họ không thể quay đầu được, nếu không nghĩ hết biện pháp giữ tính mạng cho hai người kia thì phải giết người diệt khẩu. Nhưng mà xem ra, ý của đại tẩu và An Nguyên Chí là phải giữ tính mạng của hai người bọn họ, như vậy hần cũng chỉ có thể tận tâm tận lực nghĩ cách giữ tính mạng của hai người này.

Lúc này, An Cẩm Tú mới nói: “Không có dấu vết, các người cũng không có biện pháp che dấu thân phận, vết thương này vừa nhìn liền biết là mới bị thương, các người vẫn tạo hoài nghi.”

Thượng Quan Duệ nói: “Vậy giấu bọn họ trong nhà?”

An Cẩm Tú lắc đầu: “Buổi chiều chúng ta đi tới thôn trang, đưa bọn họ đi theo.”

An Nguyên Chí kêu lên: “Nhưng có người đứng canh ngoài cửa thành.”

An Cẩm Tú nhìn hai tử sĩ, có lẽ Vương Viên huấn luyện tử sĩ bằng phương pháp đặc thù, vóc người hai tử sĩ này không lớn, vóc dáng cũng cao hơn nữ tử tầm thường một chút, diện mạo cũng thanh tú, đêm qua, lúc An Cẩm Tú trị thương cho hai người bọn họ cũng đã nghĩ kỹ biện pháp rồi: “Cải trang thành nữ tử ra khỏi thành, quan binh trước cửa thành sẽ không cỏi xiêm y của nữ tử để kiểm tra.”

Bốn tên nam nhân trong phòng đều ngây dại, trên gương mặt của hai tên tử sĩ lập tức hiện lên biểu tình kháng nghị.

An Cẩm Tú đặt chén thuốc trên mặt bàn lạnh ngắt, Viên và Viên Uy cầm chén thuốc trên tay, nói: “Nam tử hán đại trượng phu có thể co có thể duỗi, khó khăn lắm mới có thể trốn thoát khỏi thiên lao, cho nên phải nghĩ biện pháp để sống sót.”

Thượng Quan Duệ lúc này cũng gật đầu nói: “Hiện tại, xem ra cũng chỉ có biện pháp này, nếu Đại Lý Tự không tìm thấy các người, mấy ngày sắp tới khó tránh khỏi sẽ tra xét từng nhà.”

An Nguyên Chí phốc một tiếng nở nụ cười: “Nam giả nữ trang? Tỳ, cũng chỉ có người mới có thể nghĩ ra cái biện pháp này thôi!”

An Cẩm Tú chỉ cười cười, thúc giục hai tên tử sĩ uống thuốc.

Thượng Quan Duệ nhìn An Cẩm Tú, ánh mắt âm tình không rõ, đến bây giờ hần mới biết đại tẩu của mình không phải là một khuê nữ tầm thường, dám làm ra chuyện giúp người khác vượt ngục Đại Lý Tự, lúc này tất cả nhà dịch đều đi bắt người, biểu hiện của đại tẩu hần rất tự nhiên mà an bài đưa người ra khỏi thành, nếu không phải từ trước tới nay An Cẩm Tú đối xử với hần rất tốt, Thượng Quan Duệ hần thật sự hoài nghi đại ca Thượng Quan Dững cưới một nương tử như vậy, không phải là chuyện tốt.

An Nguyên Chí không để ý biểu tình của Thượng Quan Duệ, gãi gãi đầu nói: “Bọn họ cũng cần phải đổi tên, tên Viên rất dễ làm người khác chú ý.”

An Cẩm Tú hỏi Viên và Viên Uy: “Các người muốn đổi tên không?” Phần lớn tử sĩ đều trung thành, ép buộc hai người này đổi tên thật sự không ổn.

Viên vừa nói: “Chủ nhân không có ở đây, chúng ta tên gì cũng không sao.”

Lúc này, An Cẩm Tú mới nhìn Thượng Quan Duệ, nói: “Tiểu thúc, người nói xem bọn họ đổi tên gì thì được?”

Thượng Quan Duệ không tin An Cẩm Tú không có chủ ý, nhưng tẩu tử hỏi hần, Thượng Quan Duệ vẫn nói: “Đổi Viên thành khẩu âm Viên, khi gọi giống như Viên Nghĩa, Viên Uy thì từ Uy trong uy danh, vậy gọi Viên Uy cũng rất được.”

An Nguyên Chí nói: “Như vậy không tồi, nghe âm vẫn là tên cũ.”

Hai tên tử sĩ cũng không phản bác, đều gật đầu nói được.

An Cẩm Tú xoay người đi ra ngoài cửa, nói: “Ta đi chuẩn bị y phục cho các người, ăn cơm trưa xong, chúng ta lập tức xuất phát.”

Trong phòng còn dư bốn nam nhân, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết phải mở miệng nói chuyện như thế nào.

Cuối cùng vẫn là An Nguyên Chí mở miệng nói trước: “Võ nghệ của các người cao iêu như thế nào?”

Viên Uy lúc này đã đổi tên lạnh lùng mở miệng nói: “Phu nhân nói An phủ các người cũng đã nghe qua chuyện của chúng ta?”

An Nguyên Chí cười gượng một tiếng, An Cẩm Tú đều nói dối, An phủ cùng Bộ binh, trong triều, từ trước tới nay các tướng quân kết giao không nhiều lắm, làm sao có thể biết được chuyện Vương Viên bồi dưỡng tử sĩ? “Tai nghe không bằng mắt thấy.” An Nguyên Chí nói: “Ta nghe nói các người có võ nghệ cao cường.”

Khóe miệng Viên Nghĩa lộ ra một tia cười khổ, nói: “Võ nghệ của chúng ta dùng để giết người.”

“Cái gì?” An Nguyên Chí nghe không hiểu.

“Môn phái võ công có rất nhiều.” Viên Nghĩa giải thích cho An Nguyên Chí: “Chúng ta cũng không biết cụ thể là chúng ta luyện võ công của môn phái nào, chúng ta chỉ biết làm cách nào để giết người khác một cách nhanh nhất.”

Lúc này An Nguyên Chí rất hứng thú, hẳn nghĩ đến việc luyện võ là vì tạo dựng sự nghiệp trên sa trường, ra chiến trường phải giết người, bây giờ còn có võ công dùng để giết người?

Thượng Quan Duệ nghe An Nguyên Chí cùng hai tên tử sĩ nói chuyện giết người, hẳn là một người đọc sách cho nên hoàn toàn không có hứng thú, lui ra khỏi phòng. Từ Uyên và Thượng Quan Ninh tìm được y phục nữ trong phòng An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú nhìn thấy Thượng Quan Duệ tiến vào, cũng không ngoài ý muốn, mở miệng nói: “Tiểu thúc, hai người kia đáng giá để chúng ta mạo hiểm.”

Thượng Quan Duệ nói: “Ta có thể nhìn ra bọn họ không sợ chết, có lẽ thật sự có thể giúp đỡ đại ca ta và Nguyên Chí ca, nhưng đại tẩu, bọn họ chỉ có hai người.”

“Tương lai, nếu đại ca ngươi cùng Nguyên Chí có thể chỉ huy thiên quân vạn mã, có người trung thành bên cạnh không phải tốt lắm sao?”

“Nếu bọn họ bất trung?”

An Cẩm Tú xoay người nhìn Thượng Quan Duệ cười: “Nếu bọn họ bất trung, vậy xem hai người bọn hắn là bằng hữu ta cũng cảm thấy rất vui.”

Thượng Quan Duệ đi dạo trong phòng vài bước, nói: “Hai người kia không đơn giản, nếu không tại sao triều đình muốn bắt bọn họ mà lại làm ra động tĩnh lớn như vậy? Đại tẩu, bọn họ có bí mật, có thể hại chết chúng ta không?”

An Cẩm Tú nói: “Vương Viên phạm tội bị phán tịch thu tài sản tru di cửu tộc, người này cũng mang dòng máu hoàng tộc trong người, tiểu thúc, ngươi nghĩ người như vậy sẽ ngu ngốc đến nỗi phạm tội khi quân sao?”

Những lời này của An Cẩm Tú làm cho Thượng Quan Duệ phải suy nghĩ thật lâu. Trong thu viện bọn họ cũng suy đoán cuối cùng Vương Viên lừa gạt Thế Tông hoàng đế chuyện gì, có rất nhiều suy đoán, nhưng không có cái nào hợp lý.

An Cẩm Tú chuẩn bị gần đủ y phục cho Viên và Viên Uy, quay đầu nhìn thấy dáng vẻ đang suy nghĩ của Thượng Quan Duệ, nói: “Ta cảm thấy, Vương Viên là một công thần, dù có lừa gạt thánh thượng, cũng không đến mức tịch thu tài sản, tru di cửu tộc, trừ khi chuyện hắn lừa gạt liên quan đến thiên hạ của thánh thượng.”

“Thiên hạ?” Thượng Quan Duệ nói: “Trong tay Vương Viên không có quân binh, tại sao lại nguy hại đến thiên hạ của thánh thượng?”

“Ngôi vị hoàng đế cùng thiên hạ chắc hẳn đối thánh thượng quan trọng như nhau.” An Cẩm Tú ôm y phục trong ngực, đi theo sau Thượng Quan Duệ nói: “Chuyện như vậy, nếu ta là Vương Viên, ta sẽ phản phò thủ hạ đi làm việc, mục đích là cái gì, ta sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào biết.”

Thượng Quan Duệ chấn động toàn thân, còn tưởng thời điểm nói chuyện cùng An Cẩm Tú, đại tẩu của hắn đã ôm quần áo đi ra khỏi phòng.

Chờ Từ Uyên dọn cơm trưa xong, ngồi xuống bên cạnh bàn cơm, sắc mặt Thượng Quan Duệ đã trở lại bình thường. An Cẩm Tú ôm Bình An trong ngực, một bên chiếu cố Thượng Quan Ninh dùng cơm. Hai người cũng chưa nói lại chuyện Vương Viên và hai tử sĩ. An Cẩm Tú không lo lắng Thượng Quan Duệ sẽ không đứng cùng phe với nàng, Thượng Quan Duệ là người có dã tâm, có thể giúp đỡ Thượng Quan Dũng, có thể giúp cho gia tộc Thượng Quan tiến lên thêm một bước, vì vậy thiếu niên này nhất định sẽ làm.

Người một nhà ăn xong cơm trưa, An Cẩm Tú lưu lại bà vú giữ nhà, chính nàng ôm Bình An, đưa y phục cho Viên Nghĩa và Viên Uy mặc vào, cùng Quan Ninh đi vào trong xe ngựa, An Nguyên Chí cùng Thượng Quan Duệ ngồi bên ngoài buồng xe, nhanh chóng đi tới cửa Bắc của thành.

“Sẽ không có việc gì.” xe tới cửa Bắc, thời điểm dừng xe để binh lính giữ cửa kiểm tra, An Cẩm Tú còn nói nhỏ với Viên Nghĩa và Viên Uy một câu.

Màn xe bị An Nguyên Chí vén lên từ bên ngoài, vài người ngồi trong xe đều vội vàng dùng khăn tay che mặt.

“Bên trong xe đều là nữ quyến.” Bên ngoài, Thượng Quan Duệ hỏi binh sĩ: “Ngươi còn muốn xem bao lâu?”

Binh sĩ nhìn mấy người trong xe, cũng không nhìn kỹ, thu đầu trở về, nói với An Nguyên Chí và Thượng Quan Duệ: “Các người đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38: Thái tử phi không thể quay đầu lại

Edit: Um-um

Xe ngựa của Bình An an toàn ra khỏi kinh thành, Viên Nghĩa và Viên Uy ngồi trong xe, nhìn về bóng dáng kinh đô sau lưng họ ngày càng xa, biểu tình vừa như trút được gánh nặng lại vừa như mê man, bọn họ đã có thể sống sót nhưng họ nên đi đâu bây giờ?

An Cẩm Tú ôm Bình An vào lòng, cười nói với hai từ sĩ: “Từ nay ngày tháng của các người sẽ trôi qua tốt đẹp, thân thể được tự do, còn không phải muốn làm gì thì làm đi?”

Viên Nghĩa nói: “Phu nhân chịu thả chúng tôi đi?”

“Ta cũng không giữ các người lại được nữa.” An Cẩm Tú nói: “Về sau các người có quyền tự quyết định cuộc sống của mình.”

“Hắn cười kia.” Lúc này Viên Uy lại chỉ vào Bình An trong lòng ngực An Cẩm Tú đang cười vui vẻ.

“Muốn ôm không?” An Cẩm Tú cười hỏi Viên Uy.

Viên Uy vội lắc đầu d.i.e.n.d.a.n.l.q.d.u.m.u.m, hải nhi còn nhỏ như vậy hắn không dám chạm vào.

An Cẩm Tú không hề do dự đặt Bình An vào trong lòng ngực Viên Uy, nói: “Các người đều muốn học cách ôm hải tử nhưng lại lắc đầu nói không với ta. Tương lai khi có hải tử của mình chẳng lẽ các người cũng không ôm?”

Thân mình Viên Uy cứng ngắc, đôi tay ôm Bình An không dám động đậy khiến Bình An nhều nước miếng ướt cả người hắn.

“Ôm hải tử là phải như thế này này” An Cẩm Tú bắt đầu cầm tay Viên Uy giảng dạy việc ôm hải tử.

Thượng Quan Ninh bên cạnh nói theo lời An Cẩm Tú: “Này đại ca thật là ngốc, ngay cả ta còn biết ôm Bình An nữa là.”

Mặt Viên Uy đỏ bừng, hắn là một tên giết người không chớp mắt mà nay lại bị một hải nhi nhỏ xíu và hai nữ nhân một lớn một nhỏ làm cho tay chân luống cuống.

Viên Nghĩa ngồi một bên lẳng lặng nhìn bộ dáng Viên Uy ôm hải tử, bỗng nhiên cảm thấy mũi mình chua xót, muốn khóc liền nhịn xuống. Từ sĩ vốn dĩ không có cuộc sống riêng của mình, hiện tại hắn thấy bộ dáng vụng về của Viên Uy thật xa lạ khiến hắn có cảm giác trước nay chưa từng quen biết người này.

An Cẩm Tú chú ý biểu tình trên mặt Viên Nghĩa nhưng không vạch trần, chỉ kiên nhẫn hướng dẫn Viên Uy ôm Bình An thế nào. An Cẩm Tú cũng là một tay lão luyện trong việc thu phục lòng người. Nàng có tâm tư thu mua Viên Nghĩa và Viên Uy nhưng cũng hi vọng hai người có thể nghĩ tới tương lai của chính họ, giống như nàng sống một đời của bản thân mình, sao Viên Nghĩa, Viên Uy không thể sống cuộc đời của họ?

Ba ngày sau, toàn bộ năm trăm nhân khẩu dòng họ Vương bị chém đầu thị chúng. Vương thị hiển hách một thời từ nay đã diệt tộc, chỉ còn là một lời bình lequyd0ndi3nd4n trong sách sử về tội khi quân diệt tộc như vậy mà thôi.

Từ ngày Vương thị diệt tộc, tình hình của Thái tử cũng không có chuyển biến tốt, ngược lại ngày càng trở nên gian nan hơn.

Tứ hoàng tử Bạch Thừa Duẫn phụng chỉ tra án và thống lĩnh đại nội thị vệ Tô Dưỡng Trực bí mật chạy ra ngoài truy bắt Vương thị cùng nhau thượng tấu với Thế Tông, hai từ sĩ thuộc Vương thị kia nhất định là được người khác bảo hộ hoặc đã bị người nào đó diệt khẩu.

Đám quan viên dưới tay Đại hoàng tử Bạch Thừa Thuyền lại tố cáo việc này nhất định không thoát khỏi quan hệ với Thái tử.

Bạch Thừa Trạch thừa cơ hội chèn ép Thái tử, khiến cho Thái tử có liên can đến việc từ sĩ của Vương thị chạy ra ngoài, trên dưới triều đình trở lên ồn ào huyên náo.

Đây là thời điểm Thế Tông nên nổi trận lôi đình thế nhưng Thế Tông lại trầm mặc một cách bất thường.

Phụ hoàng khác thường, đám huynh đệ hùng hổ dọa người, triều thần thay đổi thất thường, tất cả đều làm Thái tử cực kỳ lo sợ như có một thanh kiếm vô hình không biết khi nào sẽ rơi xuống treo trên đầu hắn. Thái tử gần như không còn chịu đựng nổi một ngày nào nữa.

Thái tử điện hạ lại một lần nữa bùng tình giặc trong ác mộng giữa đêm khuya, cuối cùng tâm tình trước mặt An Cẩm Nhan đã sụp đổ, hắn tình nguyện Thế Tông xử tội hắn còn hơn cứ nơm nớp lo sợ không biết khi nào vận mệnh rơi xuống đầu mình.

An Cẩm Nhan ôm trượng phu của mình vào lòng, An Cẩm Nhan biết trượng phu mình tuy là Thái Tử cao quý nhưng tính cách lại mềm yếu, hắn chống đỡ trước mặt nàng đến ngày hôm nay đã vượt qua khỏi dự tính của nàng.

“Phụ hoàng không tin ta” Thái tử trong lòng ngực An Cẩm Nhan thì thào.

“Phụ hoàng nếu không tin điện hạ đã sớm trừng phạt người rồi, ngài ấy sẽ không đợi đến hôm nay mà vẫn còn không có động tĩnh gì đâu.” An Cẩm Nhan an ủi Thái tử, “Điện hạ, mẫu hậu sẽ không mặc kệ điện hạ. Ngài là hải tử duy nhất của bà.”

“Ta không được gặp mẫu hậu.” Thái tử thương tâm nói. Thế Tông không cho hắn gặp Hoàng hậu Hạng thị, đây là cọng rom đề ép hắn đến suy sụp.

“Chỉ là tạm thời không gặp được thôi, mẫu hậu nhất định có tính toán của mình.” An Cẩm Nhan dán mặt mình lên lưng Thái Tử, “Mẫu hậu biết nên giúp điện hạ như thế nào, điện hạ nên kiên nhẫn từ từ đi.”

“Ta phải chờ đến khi nào?”

“Thần thiếp ngày mai tiến cung thỉnh an mẫu hậu,” An Cẩm Nhan nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng sẽ không ngăn thần thiếp, không cho thần thiếp báo hiếu”

Thái tử nắm lấy cánh tay như bạch ngọc của An Cẩm Nhan, nhẹ giọng gọi: “Cẩm Nhan”

“Điện hạ yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa thần thiếp cũng sẽ bên cạnh người,” An Cẩm Nhan nói với Thái tử: “Thần thiếp cũng sẽ đi gặp phụ thân. Vì điện hạ chuyện gì thần thiếp cũng dám làm”

Thái tử ngẩng đầu, nhìn Thái tử phi của mình, An Cẩm Nhan vẫn cười ôn nhu giống như một mặt hồ yên ả không một gợn sóng. “A!” Thái tử tiến lên hôn môi An Cẩm Nhan.

An Cẩm Nhan ưm một tiếng, nhìn thấy đôi mắt Thái tử dường như đã trở nên mờ mịt.

Lúc này Thái tử cần một nữ nhân, hẳn cần tạm thời quên hết phiền nhiễu của hoàng gia, phụ tử quân thần vẫn là giang sơn của Bạch thị. “Cẩm Nhan”, Thái tử kêu tên Cẩm Nhan, chôn sâu bản thân vào cơ thể An Cẩm Nhan.

Một hồi sự tình giữa đêm khuya cứ như vậy mà tiến hành trong phòng ngủ chính điện Đông Cung.

An Cẩm Nhan thả lỏng cơ thể, so với việc được Thái tử sủng ái nàng cần một hài tử hơn. An Cẩm Nhan không tin rằng trên đời này giữa nam nữ có cái gọi là tình yêu, đó chẳng qua là lời nói lừa bịp nữ nhân khuê phòng vô tri. An Cẩm Nhan chỉ biết khi nào Thái tử ngồi lên long ý trong Kim Loan điện thì nàng mới có thể trở thành Hoàng hậu vương triều Kỳ Thuận. Lòng An Cẩm Nhan tự niệm đương lúc Thái tử phát tiết trong cơ thể nàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, An Cẩm Nhan gặp được Hoàng hậu Hạng thị trong cung.

Hoàng hậu liếc con dâu của mình một cái, bà vừa lòng gật đầu khi thấy An Cẩm Nhan vẫn ổn trọng trước sau như một, bà hỏi: “Thái tử dạo này có khỏe không?”

An Cẩm Nhan cười nói: “Thái tử điện hạ vẫn khỏe, chỉ là điện hạ nhớ mong mẫu hậu ngài.”

“Bảo hấn không cần nhớ tới ai gia,” Hoàng hậu cúi đầu nhìn cung nhân đang chăm sóc ngón tay bà, “Hấn là Thái tử, phải nhớ đến việc vì thánh thượng phân ưu.”

An Cẩm Nhan vội đứng dậy, nói: “Con dâu đã biết, con nhất định sẽ chuyển lời cho Thái tử.”

Hoàng hậu nói: “Ngươi là một hài tử hiếu thuận. Nếu ngươi có thể sinh cho ai gia một đứa cháu đích tôn thì ai gia sẽ vui vẻ, thánh thượng cũng sẽ cao hứng.”

An Cẩm Nhan cúi đầu thẹn thùng.

“Ngươi và Thái tử là phu thê, có cái gì mà thẹn thùng?” Hoàng hậu nở nụ cười, “Được, được, ai gia cũng không trêu ghẹo ngươi. Đông Cung cũng bận bề sự vụ, ngươi trở về đi.”

An Cẩm Nhan và Hoàng hậu thoáng liếc mắt nhìn nhau, nghiêm túc quy củ hành lễ lui về trong hậu cung. Bên người Hoàng hậu có không ít cung nhân thái giám nên có vài lời nói bà sẽ không nói rõ. An Cẩm Nhan trên đường trở về Đông Cung ngẫm nghĩ lời của Hoàng hậu nói với nàng.

Bảo Thái tử không cần nhớ ai gia, có nghĩa là Hoàng hậu đã ra tay vì Thái tử giải quyết khó khăn.

Bảo Thái tử nhớ rõ vì thánh thượng phân ưu, có nghĩa là muốn nhắc cho Thái tử, cho dù Thế tông có thái độ gì, bà vẫn muốn hấn ở trước mặt Thế tông biểu hiện đáng về một nhi tử cung kính hiếu thuận.

Sớm ngày sinh cháu đích tôn, An Cẩm Nhan cười lạnh, bất cứ dạng nữ nhân nào sinh hài tử cho Thái tử tin là Hoàng hậu cũng đều vui vẻ. Ý nghĩa thực sự trong lời nói này của bà hẳn là muốn Đông Cung bọn họ làm ra một chút việc cho Thế tông cảm thấy cao hứng.

Chuyện gì làm cho Thế Tông cảm thấy cao hứng?

An Cẩm Nhan đi giữa con đường trong hoàng cung, Vương Viên và Thái tử chắc chắn có liên quan, chỉ là Thái tử không nói, nàng cũng không thể hỏi. Tự nuôi quân riêng, An Cẩm Nhan đột nhiên quay đầu nhìn thoáng vào trong cung điện cao cao tại thượng. Cho dù Thái tử có suy tính vì ngôi hoàng đế mà tự nuôi binh riêng thì cũng không có khả năng một mình Thái tử làm được việc đó. Nếu Thái tử khó vượt qua cửa này, người đứng ra gánh chịu tội danh trên đầu Thái tử chỉ có thể là Hoàng hậu nương nương.

“Thái tử phi nương nương.” Cát Lợi dẫn theo một nhóm cung nhân thái giám đi tới, xa xa nhìn thấy An Cẩm Nhan phía trước liền dừng lại hành lễ.

“Cát Lợi công công” An Cẩm Nhan nâng tay Cát Lợi, mỉm cười nói: “Người tới gặp mẫu hậu ta chẳng?”

Gương mặt Cát Lợi tràn đầy tươi cười, khẽ khuyển người với An Cẩm Nhan, không trả lời.

An Cẩm Nhan chỉ là khách khí hỏi thăm, nhìn nhóm thái giám phía sau Cát Lợi ôm trên tay hộp gấm, An Cẩm Nhan biết họ mang đồ Thế Tông cấp cho

Hoàng hậu tới.

Cát Lợi dẫn theo đám người né qua một bên để An Cẩm Nhan đi lên trước. Thái tử phi An Cẩm Nhan xuất thân từ An thị, là một mỹ nhân. Tuy nhiên theo ý Cát Lợi, An Cẩm Nhan được phần tướng mạo khoan thai, An Cẩm Tú lại tinh xảo động lòng người, làm nam nhân thêm yêu mến. Chung một phụ thân nhưng vì mẫu thân bất đồng nên hai người có điểm khác biệt rõ ràng.

An Cẩm Nhan đi ngang qua Cát Lợi, trong lòng thầm tính, Cát Lợi là thái giám theo bên người Thế Tông đã nhiều năm, trên đời người có thể hiểu rõ được tính ý của Thế Tông chính là vị hoạn quan này. Nếu Thái tử mượn sức hấn tuy nói là hạ mình nhưng đã lúc này thì việc đó có là gì đâu?

Sau khi An Cẩm Nhan từ trong cung trở về Đông Cung liền sai người đi thỉnh An thái sư đến Đông cung gặp mặt.

Thái giám truyền tin đi một canh giờ sau trở về không có An thái sư đi cùng, chỉ mang đến lời nhắn của An thái sư, hôm nay thân thể người không khỏe, hôm khác mới tiến vào Đông cung.

An Cẩm Nhan cho các cung nhân lui về phía sau điện, mới sa sầm nét mặt, phụ thân nàng lúc này thấy địa vị Thái tử bất ổn liền kéo dài khoảng cách với nàng? An thị hiện tại không trông cậy vào nữ nhi là nàng thì còn có thể trông cậy vào ai?

“Nương nương.” Trong lúc An Cẩm Nhan đang ngồi giận dỗi một mình, tiểu thái giám bên người Thái tử chạy vào nói với An Cẩm Nhan: “Thái tử điện hạ ở một mình trong thư phòng uống không ít rượu.”

Bây giờ trốn đi uống rượu giải sầu có tác dụng sao? An Cẩm Nhan cười nhạo không ra tiếng, chỉnh lại trang sức trên đầu một chút, một lần nữa Thái tử phi An Cẩm Nhan bước ra ngoài với bộ dáng hiền lương thực tuệ. Đường phía trước khó đi, An Cẩm Nhan cho khỏi kiêu trở về theo con đường cũ.

Từ trong cung Hoàng hậu tặng xong đồ vật, Cát Lợi quay trở lại ngự thư phòng, đứng lại ngoài cửa liền nghe thấy âm thanh Thế Tông tức giận mắng: “Hắn cũng dám phản trẫm! Đúng là thứ hỗn xược! Hắn tưởng trẫm không dám giết hắn ư?”

Cát Lợi nghe tiếng Thế Tông mắng giận liên tiếp, biết lại là tin đất Phụng Châu của Tín Vương Bạch Vĩnh Tín làm phản.

“Trẫm nhất định phải giết hắn.” Thế Tông vỗ bàn trong ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, đại thần truyền đọc tin cấp báo đến từ Phụng Châu tiết độ sứ Uông Thân Chi, một nhóm người đều nhú chặt mày, Tín Vương là tiểu thúc phụ của Thế Tông, mang danh là hoàng thúc nhưng tuổi lại chỉ bằng Tứ hoàng tử Bạch Thừa Duẫn. Trước kia đất Phụng Châu đều vô thanh vô tức nhưng nay thế nào đột nhiên lại làm phản?

Thế Tông tức giận mắng mội hoi, liền hỏi chư vị đại thần: “Làm cách nào để dẹp tan phản loạn ở Phụng Châu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Quân phản loạn Tín Vương

Edit: Um-um

Phụng Châu là nơi nối liền khu vực kinh đô và các vùng lân cận, lúc này các đại thần trong ngự thư phòng không ai dám đề xuất điều binh đang đóng tại kinh đô và vùng lân cận đến bình định, vì ai cũng không thể cam đoan Tín vương và tướng lãnh các vùng này không có liên quan đến nhau. Chỉ có lựa chọn duy nhất là điều binh bên ngoài khu vực này đến, cụ thể là quân lộ nào, việc này nhóm thần tử thật ra có đề nghị tên vài vị tướng quân nhưng không ai dám đảm bảo tướng quân đó nhất định có thể đánh thắng trận.

Sau nhiều lần cân nhắc, Thế Tông quyết định điều động Vệ tướng quân Đoạn Kế Thừa lãnh binh từ Bạch Châu đến bình định Phụng Châu. Nhóm đại thần không có dị nghị nào với quyết định của Thế Tông. Chờ sau khi các đại thần lui ra ngoài, Thế Tông tự tay viết một phong mật thư, ra lệnh Chu Nghi tử Bạch ngọc quan mang một ngàn quân tinh nhuệ ngay trong ngày đột kích Phụng Châu. Nói Thế Tông là đế vương đa nghi cũng được, chưa đủ tin nhiệm với Đoạn Kế Thừa cũng được, phong mật thư trong ngày được một đại nội thị vệ thúc ngựa từ trong cung cấp bách đưa đến Bạch ngọc quan.

Trong thư phòng, sau khi Thái tử nghe tin Tín Vương làm phản, ly rượu trong tay rớt xuống bàn.

An Cẩm Nhan điendd@nleequydd0n_um_um đang bồi bên cạnh Thái tử, lộ vẻ mặt quan tâm hỏi: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Thái tử một mình lẩm bẩm: “Bạch Vĩnh Tín làm phản?”

An Cẩm Nhan cho tiểu thái giám báo tin lui ra, sau đó đẩy đẩy Thái tử, nói: “Điện hạ, Tín Vương mưu phản là chuyện lớn, ngài nên đi gặp phụ hoàng một chút đi.”

Thái tử hầu như không nghe thấy lời An Cẩm Nhan, nói: “Tín Vương thúc sao lại phản được?”

“Điện hạ!” An Cẩm Nhan lớn tiếng gọi Thái tử một tiếng, “Ngài làm sao vậy? Ngài không tin việc Tín Vương tạo phản sao?”

Thái tử đứng bật dậy, không để ý An Cẩm Nhan đang ở bên người mình, cất bước ra ngoài.

“Điện hạ muốn đi đâu?” An Cẩm Nhan kéo Thái tử lại, bộ dạng Thái tử như mất hồn mất vía thế này An Cẩm Nhan sao dám để Thái tử cứ như vậy mà ra khỏi cửa?

“Ta có việc muốn đi ra ngoài một chút.” Thái tử sau khi bị An Cẩm Nhan lôi kéo một lát, dường như thần trí trở lại bình thường, đẩy tay An Cẩm Nhan ra, nói: “Không có việc gì, nàng trở về phòng đi.”

An Cẩm Nhan nhìn Thái tử vội vàng ra khỏi thư phòng, trong lòng nàng lại nổi lên nghi hoặc, Tín Vương tạo phản, Thái tử vì sao lại phản ứng thế này? Chẳng lẽ Thái tử và Tín Vương có âm thầm qua lại?

“Nurong nurong.” Cung nhân hầu hạ An Cẩm Nhan bước đến, muốn đỡ An Cẩm Nhan quay lại phòng ngủ.

“Đồng cung chúng ta có ai có thể nói chuyện với Cát Lợi công công không?” An Cẩm Nhan hỏi cung nhân: “Tốt nhất là phải có mối quan hệ thân thiết.”

Cung nhân này suy nghĩ một lát, nói: “Nurong nurong, Ngô Thuận bên người Thái tử điện hạ chính là đồ đệ của Cát Lợi công công, trong Đồng Cung người có mối quan hệ tốt với đại tổng quản chính là hắn.”

An Cẩm Nhan nhớ lại những thái giám phục vụ bên cạnh Thái tử, có thể nhớ tới bộ dáng của người gọi là Ngô Thuận này.

“Thường ngày Ngô Thuận không phải là người nói nhiều.” Cung nhân nói với An Cẩm Nhan: “Hắn một lòng trung thành Thái tử.”

“Sai hắn đến chỗ ta một chuyến.” An Cẩm Nhan nói: “Ta có chuyện muốn hỏi hắn.”

“Nô tỳ tuân lệnh.” Cung nhân đỡ An Cẩm Nhan đi được vài bước, chợt nghĩ tới việc gì bẩm báo với An Cẩm Nhan: “Nurong nurong, lần trước lễ ngài phân phó thường cho phu nhân Thượng Quan tướng quân đã đưa đi, chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?” An Cẩm Nhan biết cung nhân đang nói đến lễ gì, thời điểm trưởng tử An Cẩm Tú đầy tháng, nàng sai người mang đến một phần hậu lễ: “Nàng ta không phải đã nhận sao?”

“Chỉ là hôm qua Thượng Quan phu nhân sai người tặng một phần lễ đến, nói là lễ cho sinh nhật nurong nurong. Nô tỳ xem ra của phần lễ Thượng Quan phu nhân cũng coi như là hậu lễ.”

An Cẩm Nhan quên đã đến sinh nhật chính mình, cung nhân nói lễ của An Cẩm Tú là hậu lễ, xem ra thứ muội này lấy lễ nàng đưa qua trả ngược lại một phần tương đương cho nàng. Không biết tốt xấu, trong lòng An Cẩm Nhan trách một câu, “Nàng ta đưa đến thì nhận lấy đi, đều là tỷ muội, nàng ta xem như cũng là có lòng với ta.”

Cung nhân thấy An Cẩm Nhan không lộ ra vẻ mặt không vui, liền nói: “Nurong nurong và Thượng Quan phu nhân đúng là tỷ muội tình thâm, nô tỳ thật hâm mộ.”

Tỷ muội tình thâm? Trên mặt An Cẩm Nhan vẫn treo ý cười như thường lệ, ngay cả phụ thân mình còn không trông cậy được, một cái muội muội thứ xuất có thể có bao nhiêu thâm tình với nàng?

Lúc này người đang bị An Cẩm Nhan nhắc đến, An Cẩm Tú còn đang ở trên thôn trang ngoại ô thành tây, nhìn ruộng lúa nhà mình xanh tốt, tưởng tượng vào mùa lúa chín, cảnh thóc ruộng thu hoạch, tâm tình An Cẩm Tú trở nên phấn khởi. An Cẩm Tú thậm chí còn mơ ước, chờ sau khi Thượng Quan Dững trở về, người một nhà bọn họ thường đến ở tại thôn trang cũng là một lựa chọn không tồi.

“Thượng Quan phu nhân.” Trong lúc An Cẩm Tú đang bàn tính cho tương lai của mình và Thượng Quan Dững, phía sau nàng vang lên một âm thanh mà cả đời nàng tránh còn không kịp: “Nàng quyết định phải làm ruộng đất và nhà cửa ông sao?”

An Cẩm Tú quay đầu lại, thấy Bạch Thừa Trạch đi về phía mình, người mặc một bộ áo sam tằm thường nhưng trên người lại toát ra một loại tôn quý khó nói nên lời, một hoàng đế từ cực kỳ anh tuấn, không biết đã mê hoặc bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ Kỳ Thuận, An Cẩm Tú buồn bực nghĩ, sao lại gặp phải thế này?

Bạch Thừa Trạch tản bộ đến gần An Cẩm Tú, không hề đánh giá An Cẩm Tú từ trên xuống dưới, Nhị tiểu thư An phủ hôm nay trang điểm theo lối nông phu nhưng sắc đẹp bản thân lại không suy giảm chút nào. Thấy An Cẩm Tú hành lễ với mình, Bạch Thừa Trạch cúi tay nhẹ đỡ một lát, cười nói: “Nơi này không có người lạ, hà tất cứ phải theo những nghi thức xã giao đó?”

An Cẩm Tú vẫn thi lễ xong rồi mới nói với Bạch Thừa Trạch: “Ngũ điện hạ, hôm nay ngài ra ngoài thành để dạo cảnh xuân sao?”

Bạch Thừa Trạch đứng trên bờ ruộng, đưa mắt nhìn đồng ruộng xanh rờn dưới chân: “Tháng năm đã là cuối xuân, làm sao còn cảnh xuân mà thường thức? May mà nơi đây gặp được Thượng Quan phu nhân dd3quyd0n, ta đúng là không uống công chuyến này. Đây phải chăng là đồng ruộng trong nhà phu nhân?” Bạch Thừa Trạch chỉ vào đồng ruộng tươi tốt dưới chân mà hỏi thăm An Cẩm Tú.

“Phải.” An Cẩm Tú hào phóng thừa nhận.

“Thượng Quan tướng quân không ở kinh đô, nàng cực khổ.” Bạch Thừa Trạch nói: “Tuy nhiên nàng không nên xuất hiện ở đây.”

An Cẩm Tú nói: “Vậy tiểu phụ nhân nên xuất hiện ở nơi nào?”

Ánh mắt Bạch Thừa Trạch thâm trầm nhìn An Cẩm Tú: “Ta còn nhớ rõ những thơ từ nàng viết, cuộc sống của tiểu thư phải là phong hoa tuyết nguyệt, tay chinh cầm huyền, không nên dính vào đồng ruộng bùn đất.”

An Cẩm Tú nhìn gương mặt Bạch Thừa Trạch ôn nhuận vô hại, có chút hoảng hốt, thời gian giống như quay lại kiếp trước thời điểm ban đầu nàng và Bạch Thừa Trạch quen biết, người nam nhân ôn nhu đa tình như một mạng nhện, trời nâng cả đời. “Điện hạ quá lời, bây giờ tiểu phụ nhân chỉ biết cưỡi gao năm muối, sinh hoạt thì còn nhắc làm gì chuyện phong hoa tuyết nguyệt?”

Bạch Thừa Trạch cười, vươn tay gỡ một vật tròn nhỏ không biết là hạt giống gì bay phát phơ trên tóc An Cẩm Tú xuống, “Nàng sao lại mua đồng ruộng Vương gia?”

Hóa ra đây mới là mục đích chính của hoàng tử điện hạ đến đây, mắt An Cẩm Tú thoáng lóe lên, cúi đầu nói: “Lúc Vương Viên muốn rời kinh, ta nghe nói họ muốn bán đồng ruộng nơi này đi. Ngũ điện hạ có lẽ không biết đồng ruộng nơi này đều là thượng đẳng. Tiểu phụ nhân nghe qua giá cả coi như hợp lý liền mua.”

“Nàng dùng nông dân cũ của Vương gia trước kia sao?” Bạch Thừa Trạch lại hỏi.

Sắc mặt An Cẩm Tú có chút bất an, nói: “Nông gia nơi này trước kia đều trồng trọt cho Vương gia, tiểu phụ nhân mua đồng ruộng ở đây tất nhiên cũng muốn họ trồng. Ngũ điện hạ, có phải tiểu phụ nhân mua nơi này không ôn?”

“Không có gì.” Bạch Thừa Trạch cười dĩn3n3quyđ0n với An Cẩm Tú, nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thăm thôi, sau này nếu ta có lòng quy ản cũng sẽ tìm vài mẫu ruộng tốt trồng trọt, gửi gắm tình cảm non xanh nước biếc cũng không có gì là không tốt.”

Gửi gắm tình cảm non nước? Trong lòng An Cẩm Tú cười lạnh, người một lòng muốn thành Hoàng đế như người sẽ gửi gắm d.d.l.q.d tình cảm non nước sao?

“Đúng rồi, nàng đứng nơi này nhìn gì vậy?” Đột nhiên Bạch Thừa Trạch lại hỏi An Cẩm Tú.

“Nhìn hoa màu mọc ngoài ruộng.” An Cẩm Tú nói.

Bạch Thừa Trạch nói: “Sao nàng không hỏi xem vì sao một mình ta lại đến nơi đồng ruộng này?”

An Cẩm Tú liếc mắt nhìn Bạch Thừa Trạch, đời trước Bạch Thừa Trạch vươn tay với nàng, nàng liền dùng hai tay dâng tâm của mình lên, một đời này nàng không làm gì cả, người này còn nói những lời ái muội đó với nàng để làm gì? “Tiểu phụ nhân không dám hỏi đến chuyện của điện hạ.” An Cẩm Tú hành lễ với Bạch Thừa Trạch, “Điện hạ nếu không còn gì muốn hỏi, tiểu phụ nhân xin cáo lui.”

“Ta đưa nàng đi,” Bạch Thừa Trạch nói: “Thôn trang của nàng ở đâu?”

“Tiểu phụ nhân không dám làm phiền điện hạ,” Trong lòng An Cẩm Tú buồn bực vô cớ, nam nhân này còn muốn ở đây diễn kịch với nàng đến bao giờ?

An Cẩm Tú che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng Bạch Thừa Trạch vẫn nhìn ra An Cẩm Tú đang mất kiên nhẫn. Bạch Thừa Trạch cũng không giận, hắn cũng coi như là dây dưa phụ nữ đã có chồng, chỉ là nhớ đến khi mới gặp ở Đông Cung, tiểu nữ tử này khi ấy vừa kinh hi nguyệt ngừng, vừa lộ vẻ mặt tính kè, bây giờ Bạch Thừa Trạch lại có nhiều hứng thú hơn với tiểu phụ nhân chỉ suy nghĩ giúp chồng dạy con, làm một hiền thê lương mẫu. Một người theo đuổi vinh hoa phú quý, không cam lòng nhận lấy số phận sao có thể trong một đêm trở thành một người vô dục vô cầu, an tâm bên cạnh một võ phu cả một đời người?

“Điện hạ, tiểu phụ nhân cáo lui.” An Cẩm Tú dưới ánh mắt nghiền cứu tìm tòi của Bạch Thừa Trạch cũng lười đoán tâm tư của hắn, người nam nhân này tâm cơ quá sâu, đoán tâm tư của hắn chỉ làm lòng mình mệt hơn, An Cẩm Tú lui về sau hai bước, xoay người bỏ đi.

Bạch Thừa Trạch vẫn đứng trên bờ đê nhìn An Cẩm Tú đi xa đến khi biến mất không còn bóng dáng, nghe được tiếng bước chân vang lên phía sau, cũng không quay đầu lại, nói: “Nhị ca sao lại đến đây?”

Trên đường đến đây Nhị hoàng tử Bạch Thừa Lộ có chút nóng vội, thở gấp nói: “Tin Vương ở Phụng châu làm phản.”

“Tin Vương sao có thể phản?” Bạch Thừa Trạch xoay người đối diện với Nhị ca đồng mẫu. “Tin tức này đã xác định?”

“Phụ hoàng đã phái Bạch châu Đoạn Kế Thừa đi bình định, tin tức này sao còn có thể giả?” Bạch Thừa Lộ nói: “Người đứng nơi này một mình nhìn cái gì?”

“Ta không tin Tin Vương sẽ phản, chuyện này nhất định có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Bạch Thừa Lộ buồn cười nói: “Dạng hiểu lầm nào có thể làm cho phụ hoàng tin rằng hấn tạo phản?”

Bạch Thừa Trạch đi vài bước xuống bờ đê, đột nhiên dừng lại nói với Bạch Thừa Lộ: “Chúng ta nên phái người đến Phụng Châu một chuyến, nếu

không ai ép Tín Vương, sao hắn có thể tạo phản?”

Bạch Thừa Lộ nói: “Có người buộc hắn tạo phản? Ai có bản lĩnh lớn như vậy?”

Bạch Thừa Trạch đếm đếm ngón tay với Bạch Thừa Lộ: “Vương Viên vừa chết, Tín Vương tạo phản, thiên hạ có việc trùng hợp đến vậy sao? Nhị ca, chúng ta không thể để Tín Vương chết được.”

“Phụ hoàng muốn giết hắn, ngươi làm sao khiến hắn không chết?” Bạch Thừa Lộ hỏi Bạch Thừa Trạch nói: “Việc phản nghịch là tội lớn, chúng ta nhúng tay vào được sao?”

Bạch Thừa Trạch buông lỏng tay ra, vật tròn nhỏ bay phát phoi, nhìn theo vật này theo gió bay phát phơ ra xa, đột nhiên cười, nói khẽ với Bạch Thừa Lộ: “Cũng đúng, chúng ta chỉ cần nhìn xem ai muốn Tín Vương chết liền biết Vương Viên cuối cùng vì ai mà chết.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Công phá Hương An thành

Edit: Um-um

Khi ngoài Bạch Ngọc quan Chu Nghi nhận được mật thư của Thế Tông thì Bạch Châu Vệ tướng quân Đoạn Kế Thừa đã lãnh binh tiến vào bình định Phụng Châu được nửa tháng. Chu Nghi không hiểu chiến sự Phụng Châu, chỉ nghe theo mệnh lệnh Thế Tông giao đại quân quan ngoại cho Bạch Ngọc quan đại soái Dương Duệ, chính mình điểm tám ngàn tinh kỵ binh, suốt đêm nhập quan, rong ruổi đêm tối chạy về phía Phụng Châu.

Trong tám ngàn binh tinh nhuệ Chu Nghi mang theo có Thượng Quan Dững, theo quân lệnh Chu Nghi thống lĩnh đội quân tiên phong.

“Phụng Châu với kinh đô và vùng lân cận nối tiếp nhau” trước khi nhập quan, Chu Nghi cố ý tìm Thượng Quan Dững nói qua, đuổi theo Quan Dững nói: “Sau khi bình định loạn Tín Vương, ngươi cũng nên hồi kinh đi, hiện giờ nhi tử ngươi cũng đã một tuổi cũng nên trở về xem hắn.”

Sau một lần nhận được thư nhà từ An Cẩm Tú và Thượng Quang Duệ, Thượng Quang Dững không còn nhận được thư nhà từ kinh đô nữa, việc này làm cho Thượng Quang Dững chân chính cảm nhận được cuộc sống chiến tranh, mùi vị của thư nhà sánh ngang với vạn kim. Từ ngày thứ hai rời kinh đến biên quan, thoáng đó mà đã hơn một năm trôi qua, Thượng Quang Dững đôi khi tưởng niệm An Cẩm Tú, cảm thấy dđl3quyd0n bóng dáng tiểu thê tử trong đầu mình đã có chút mờ hồ, còn hài tử của bọn họ, Thượng Quang Dững đến nay cũng không biết là nhi tử hay vẫn là nữ nhi. Thượng Quang Dững không hề nảy sinh ý niệm đào binh, tuy nhiên tư vị của loại tưởng niệm này thật sự không hề dễ chịu. Bất kể Chu Nghi dẫn hắn đi bình định vì mục đích gì, nhưng chỉ vài câu quan tâm đến nỗi khổ nói không nên lời của hắn cũng đủ để Thượng Quang Dững cảm kích Chu Nghi.

Chờ đến khi đội quân thiết kỵ tinh nhuệ từ biên quan Bắc cương chạy đến Phụng Châu đã là nửa tháng lại trôi qua. Quân đội Đoạn Kế Thừa đã quét toàn bộ Phụng Châu qua một lần, ngoại trừ phủ Tín Vương ở Hương An thành, Phụng Châu đã không còn phản quân nào loạn. Chính vì nguyên nhân này mà Đoạn Kế Thừa không chào đón chút nào với việc Chu Nghi đến đây, bây giờ tối không thể nghỉ ngơi chính là để tranh công với Đoạn Kế Thừa hắn.

Đoạn Kế Thừa muốn cạnh tranh với Chu Nghi một chút, trước khi người nào có thể đánh hạ Hương An thành, Nhạc an hầu Hạng Tích mang thánh chỉ của Thế Tông theo tới, Thế Tông ra lệnh Chu Nghi tấn công thành Hương An, Đoạn Kế Thừa thì bị Thế Tông nghiêm lệnh lãnh binh cách xa địa giới Hương An thành ba trăm dặm.

Thánh chỉ đã hạ, trong d.d.l.q.d.u.m.u.m lòng Đoạn Kế Thừa có nhiều câu oán hận thế nào cũng không dám nói ra, tiếp chỉ trong ngày ấy mang theo quân bình định rút lui.

Mà Chu Nghi một bên sai người ngoài thành Hương An dựng trại đóng quân, một bên hỏi Nhạc An hầu: “Hầu gia, thánh thượng định xử trí Tín Vương thế nào?”

Về mặt Nhạc An hầu cứng nhắc: “Đại tướng quân chỉ cần có thể đánh hạ Hương An thành, bản hầu sẽ tự mình xử trí Tín Vương.”

Chu Nghi nói: “Nhưng mà hầu gia, lúc ta ở nơi này công thành, tướng sĩ thù hạ của ta nếu gặp phải Tín Vương thì phải làm thế nào?”

“Ta tin Tín Vương sẽ không tự mình ra trận.” Nhạc An hầu nói: “Đại tướng quân vẫn nên ngầm nghĩ cho thật kỹ làm thế nào đánh hạ Hương An thành đi.”

“Hắn đùa à?” Nhóm thủ hạ của Chu Nghi nghe lời nói của Nhạc An hầu không đau không ngứa trong lòng liền bốc hỏa, người này dựa vào cái gì mà ra vẻ trước mặt tướng quân?

“Hắn tưởng đây là quân doanh của hắn sao?”

“Tiểu tử này biết võ sao? Biết đánh giặc là như thế nào ư?”

“Không quan tâm hần là cái gì hầu, lão tử lập tức giết chết hần.”

.....

“Đừng tranh cãi nữa.” Một lão quân nhân thấy mọi người muốn náo loạn, lập tức nhỏ giọng nói với đám vũ phu: “Các ngươi cho rằng Nhạc An hầu là ai?”

Thượng Quan Dũng liền hỏi: “Hần là ai?”

“Hần họ Hạng, trong triều có thể có mấy cái Hạng hầu gia? Nhạc An hầu là bào đệ của Hoàng hậu nương nương.” Lão vũ quan này nhỏ giọng nói: “Nếu không tướng quân chúng ta khách khí với hần như vậy làm gì? Các người nói ít vài câu đi, không nên gây phiền phức cho tướng quân nữa.”

Một đám vũ phu lúc này mới tạm ngừng, hoàng thân quốc thích, bọn họ võ nghệ cao cường cũng không thể trêu vào.

Chu Nghi vào trong trướng hần huyền với Nhạc An hầu vài câu, không nghĩ đến vị quốc cữu gia ở trong triều luôn ý vào Hoàng hậu và Thái tử tác oai tác phúc sẽ tiếp tục phản ứng này, sai người gọi Thượng Quan Dũng vào giao việc.

“Hần đi công thành được không?” Nhạc An hầu thấy Chu Nghi ra lệnh Thượng Quan Dũng làm chủ công Hương An thành, không yên tâm bèn hỏi một câu: “Các người ngàn vạn lần đừng để cho Bạch Vĩnh Tín chạy mất.”

“Ngươi đi triệu tập quân đội đi.” Sau khi Chu Nghi cho Thượng Quan Dũng một lệnh tiễn liền sai hần lui ra.

“Sao ngươi lại để hần đi rồi?” Nhạc An hầu thấy Chu Nghi không cho hần và Thượng Quan Dũng có cơ hội nói chuyện, cảm thấy bất mãn nói.

“Hần là nhị nữ tế của thái sư.” Chu Nghi nói: “Ta biết hầu gia không tin người khác nhưng Thượng Quan Vệ Triều người vẫn có thể tin được.”

Biểu tình Nhạc An hầu cứng đờ, ngay sau đó liền nói: “Hóa ra hần chính là con rể được thái sư chọn vì báo ân.”

Chu Nghi không tiếp tục bàn về chuyện này với Nhạc An hầu, giấu sâu vào lòng việc chán ghét quốc cữu gia này.

Vào lúc nửa đêm nay, Thượng Quan Dũng mang theo đội quân tiên phong tấn công cửa Bắc Hương An thành. Vốn tưởng rằng sẽ là một hồi ác chiến, nhưng không ngờ một lúc sau khi đội tiên phong liêu chết, từ giả thang mây trèo xuống đầu tường lại không hề phí một chút sức lực nào.

Binh sĩ tấn công đầu tường mở cửa thành ra, hạ cầu treo xuống. Thượng Quan Dũng thậm chí còn hơi do dự, sợ đây là kế dụ địch của Tín Vương. Thời khắc này Thượng Quan Dũng mới thể hiện tính cẩn thận của mình, phái ra một đội binh mã vào thành thăm dò, xác định binh mã trong thành không nhiều lắm lại còn không có lòng chống cự, Thượng Quan Dũng mới mang theo quân tiên phong và đám binh mã còn dư lại vọt vào Hương An thành.

Hương An thành đã được xây dựng gần ngàn năm, là một nơi các châu phủ phương bắc muốn đi vào kinh đô và vùng lân cận phải đi ngang qua, cho nên từ xưa đã là một nơi đông đúc tụ tập các phú thương giàu có, trong thành phần lớn kiến trúc đều hoa mỹ, không thua kinh đô của vương triều Kỳ Thuận chút nào.

Sau khi Thượng Quan Dũng vào thành, chỉ liếc qua vài lần cảnh sắc trong Hương An thành rồi dẫn theo binh mã đến thẳng Tín Vương phủ.

Đến khi Thượng Quan Dũng đuổi tới Tín Vương phủ, những binh lính hần phái vào thành trước đó đã vây quanh Tín Vương chặt như nêm cối.

“Tín Vương trong phủ?” Thượng Quan Dũng ngồi hỏi quan tướng đến trước.

Quan tướng này trả lời: “Thượng Quan đại ca, chúng ta phải đánh nhau sao?”

Thượng Quan Dũng nhìn Tín Vương phủ ở trước mặt, tường cao thâm viện, đại môn sơn đen ánh vàng, trước cửa có hai sư tử đá giương rộng miệng, quắc mắt, tỏa ra khí phái hoàng gia. “Khuyến họ đầu hàng.” Thượng Quan Dũng ra lệnh cho bộ hạ của mình. Tín Vương tuy lớn nhưng đường phố bốn phía nhỏ hẹp, quân đội xung phong liêu chết sẽ gặp bất lợi, Thượng Quan Dũng không muốn lãng phí tính mạng huynh đệ mình tại đây.

“Người ở bên trong nghe đây, các ngươi...”

Binh sĩ hàng phía trước vừa mới nói mấy chữ, đại môn vương phủ bị người từ bên trong mở ra vang lên một tiếng kéo kẹt.

“Đừng bắn tên.” Thượng Quan Dũng hô lên.

Một bóng quân gia vương phủ từ trong cửa bước ra, liếc mắt nhìn nhóm đại quan tướng một cái, đi tới trước ngựa Thượng Quan Dũng, chấp tay hành lễ nói: “Vị tướng quân này chính là người thống lĩnh đội quân này sao?”

“Là ta.” Thượng Quan Dũng nói: “Tín Vương muốn hàng ư?”

Vị quân gia tuổi trạc sáu mươi nhích thân mình qua bên cạnh, nói: “Vương gia nhà ta đang ở trong phủ, thỉnh tướng quân mang theo binh mã của người vào phủ đi.”

Thượng Quan Dũng ra lệnh cho huynh đệ Khánh Nam đang đứng hàng đầu: “Ngươi mang theo người vào trước đi.”

Người thứ nhất xông vào Tín Vương phủ là Khánh Nam tay cầm chiến đao dính máu, ngay sau đó những binh sĩ phía sau giống như thủy triều cùng nhau ủa vào.

Khi Thượng Quan Dũng xuống ngựa vào Tín Vương phủ thì thấy Khánh Nam từ đại sảnh trong tiền viện vương phủ chạy ra, đến trước mặt hắn nói: “Đại ca, người của Tín Vương phủ đều ở trong đại sảnh, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lúc này quân gia Tín Vương phủ liền nói: “Quân gia không điều tra vương phủ thử xem sao? Nếu chạy thoát tội phạm quan trọng nào, tiểu nhân sợ quân gia gánh không nổi tội này đâu.”

Khánh Nam nhìn quân gia này, hung hăng đáp lời: “Việc này liên quan gì đến ông?”

“Dẫn người đi lục soát một lát.” Thượng Quan Dũng vẫy vẫy tay với Khánh Nam, tính toán với một lão nhân tuổi gần sáu mươi thì có gì hay ho?

“Tướng quân thỉnh ngài đi theo tiểu nhân.” Sau khi Khánh Nam mang người rời đi, quân gia đuổi theo Quan Dũng, nhỏ giọng nói.

Thượng Quan Dũng nói: “Ông muốn mang ta đi đâu?”

“Tướng quân, hiện nay toàn bộ người trong phủ đều là tù nhân của tướng quân, tướng quân còn sợ tiểu nhân hại ngài sao?” Quân gia trả lời Thượng Quan Dũng: “Có người muốn gặp tướng quân một lần, mong tướng quân thành toàn.”

Thật ra Thượng Quan Dũng không sợ quân gia này có thể đã thương đến hắn: “Ông đi phía trước dẫn đường.” Hắn muốn thử xem quân gia Tín Vương phủ này muốn chơi trò gì với diendd@nleequydd0n_um_hắn.

Quân gia mang theo Thượng Quan Dũng đi vào bên trong phủ viện Tín Vương, băng qua mấy cái sân, lại qua một cái hành lang gấp khúc thật dài, sau đó hai người vào một cái sân bên trong hoa viên.

“Tướng quân, mời.” Quân gia đẩy cửa sân này ra, bên trong có một cánh cửa của một gian phòng.

Thượng Quan Dũng đề tay lên bảo kiếm bên hông, cất bước đi vào phòng.

Bên trong phòng rộng tuếch, một thanh niên gương mặt tiêu tụy đang ôm một hài tử ngồi trên ghế thái sư.

“Ngươi là...?” Thượng Quan Dũng đứng bên dưới cách thanh niên này không xa.

Thanh niên này nhìn Thượng Quan Dũng nói: “Bỏ vương là Bạch Vĩnh Tín.”

Thượng Quan Dũng nhăn mày lại: “Ngài là Tín Vương?”

Thanh niên buồn cười nói: “Trên đời này đã không còn cái phong hào Tín Vương này sao?”

Sự tình trong triều đình hoàng gia, Thượng Quan Dũng không hiểu được nhiều lắm, hỏi Tín Vương: “Ngài có chuyện gì muốn nói với ta?”

Tín Vương nói: “Ta nói ta không tạo phản, ngươi tin không?”

“Cái gì?” Thượng Quan Dũng khiếp sợ: “Ngài không tạo phản, thánh thượng có thể hiểu lầm thành ra việc tạo phản ư?”

Tín Vương cười đến run người: “Đoạn Kế Thừa đưa quân tiến sát vào Phượng Châu, ta mới biết thì ra do ta tạo phản, lời nói này có phải rất buồn cười không?”

Thượng Quan Dũng thấy dd3quydd0n bộ dáng Tín Vương cũng không giống mất trí, chần chờ một lúc nói: “Ta áp giải ngài đến kinh đô, ngài có thể tự mình giải thích với thánh thượng.”

“Ta không sống được đến kinh đô.”

“Cái gì?”

“Có người muốn ta chết.” Tín Vương nói: “Cả nhà ta không thể nào sống sót mà rời khỏi Tín Vương phủ.”

Thượng Quan Dũng không kềm được mà lại hỏi: “Ai muốn ngài chết?”

Tín Vương lấy từ trong ống tay áo ra một tập ghi chép giống như một quyển sách, đưa tới trước mặt Thượng Quan Dũng: “Ngươi nhìn cái này thử xem.”

Thượng Quan Dũng mở quyển sách này ra, bên trong có một ít tên người, còn đánh dấu đỏ, dưới tên người còn ghi số lượng không biết là cái gì.

“Xem hiểu không?” Tín Vương hỏi Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dững lắc đầu.

Tín Vương có chút thất vọng, thở dài một hơi: “Xem ra trong triều cấp quan của ngươi không cao, cũng không phải xuất thân thế gia.”

“Rốt cuộc ngài muốn nói cái gì với ta?” Thượng Quan Dững nói.

Hài tử trong lồng ngực Tín Vương bỗng phát ra âm thanh hừ hừ. Tín Vương vỗ vỗ phía sau lưng hài tử, thanh âm không khỏi có chút mệt mỏi nói với Thượng Quan Dững: “Lời ta sắp nói đây nhất định sẽ hại đến ngươi, tuy nhiên ta hiện nay cũng không tìm được người thứ hai để truyền lời, nên ta muốn nói lời xin lỗi ngươi trước.”

“Ngài nói, ta nghe.” Thượng Quan Dững nói: “Ta một lòng vì nước, có gì phải sợ?”

Tín Vương liền nói: “Chúng ta đều là người trung tâm vì quốc gia, ngươi nhìn xem ta kết cuộc thế nào. Được rồi, thời gian chúng ta không nhiều lắm, ta sẽ nói ngắn gọn, trong tay ngươi là một quyển danh sách, phần trên diendd@nleequydd0n_um_um là Hoàng hậu và Thái tử mua bán hạ nhân, còn có số lượng quân đội bọn họ tự tổ chức.”

Tay Thượng Quan Dững run lên, làm rách danh sách xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lòng người khó dò

Edit: Um-um

Trên đời này có một số việc tốt nhất là không nên biết, Thượng Quan Dững nhìn bản danh sách dưới chân, bắt đầu hối hận bản thân mình đã vào gian phòng này, sự tình của hoàng gia khi nào thì đến phiên hắn nhúng tay?

“Thực xin lỗi.” Tín Vương nhìn bộ dáng Thượng Quan Dững có chút không đành lòng mà nói: “Ta vô tình hại ngươi.”

Thượng Quan Dững hít sâu một hơi, khom lưng nhặt danh sách lên, dù sao cũng là người từng chinh chiến sa trường, có kinh hoàng luống cuống cũng chỉ là sự việc trong chót lát. “Ngài nói Hoàng hậu nương nương vu hãm người mưu phản, vậy trận Phụng Châu đánh giặc này ngài giải thích thế nào?” Thượng Quan Dững hỏi Tín Vương.

“Ta muốn vào kinh.” Tín Vương nói: “Chỉ là ta không ra được Phụng Châu.”

“Phụng Châu lớn như vậy mà ngài không thể nhấn d.i.e.n.d.a.n.lqđ với ai sao?”

“Nếu ta không giao ra danh sách này, ai sẽ tin lời nói của ta? Tướng quân đến từ biên quan, không rõ chuyện quanh co chốn quan trường, thật ra ta có thể tin tưởng tướng quân một lần.”

“Ngài không có thân tín?”

Tín Vương cười khổ: “Sau khi Đoạn Kế Thừa lãnh binh tiến vào Phụng Châu, ta mới biết được người bên cạnh mà ta tin nhiệm là người của Hoàng hậu, ta còn dám tin ai là thân tín? Thật ra ta tin tưởng lão quân gia ngoài cửa nhưng hắn tuổi đã già, Phụng Châu ai ai cũng biến hắn là quân gia của Tín Vương phủ, hắn cũng không thể ra khỏi Phụng Châu một bước. Tướng quân, con người trước khi chết lời nói thường thật lòng, ngươi nhớ kỹ lời ta nói, lòng người khó dò.”

Trong lòng Thượng Quan Dững loạn thành một đoàn, hỏi Tín Vương: “Ngài giao thứ này cho ta là muốn ta làm gì?”

Tín Vương nói: “Ngươi tìm cơ hội giao cho thánh thượng giúp ta.”

Thượng Quan Dững nói: “Ngài cũng biết chức quan của ta không cao, căn bản thường ngày không thấy được thánh thượng.”

“Vậy tìm người mà ngươi có thể tin tưởng, bảo hắn trình danh sách này lên.”

“Thánh thượng có thể tin sao?” Thượng Quan Dững nghĩ Tín Vương muốn tố cáo hai người, một là Hoàng hậu, một là Thái tử. Thượng Quan Dững nghĩ thế nào cũng cảm thấy hai người này ai cũng quật không ngã.

“Thánh thượng biết có người tự nuôi quân đội riêng, Vương Viên chính là chết vì tội này.” Tín Vương nói.

Thượng Quan Dững lại cả kinh: “Vương Viên đã chết?!”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến thanh âm của Khánh Nam: “Đại ca, huynh đang nói chuyện với ai vậy? Nhạc An hầu đến rồi, hần muốn gặp huynh.”

“Nhớ kỹ lời ta nói.” Tín Vương nhỏ giọng dặn dò dienddanleequydon Thượng Quan Dững một tiếng: “Lòng người khó dò.”

Thượng Quan Dững do dự một lát, quyết tâm nói với Tín Vương: “Ngài theo ta đi, ta mang ngài ra ngoài.”

Tín Vương sùng sốt một chút, sau đó cười nói với Thượng Quan Dững: “Người không bảo vệ được tính mạng của ta, vốn dĩ ta cũng không muốn sống thêm nữa, đa tạ hảo ý của tướng quân.”

“Vậy,” Thượng Quan Dững nghĩ đến trước đó Tín Vương nói với hần mọi người trong Tín Vương phủ đều không thể giữ nổi tính mạng, hải tử trong lòng ngực Tín Vương còn nhỏ xíu, Thượng Quan Dững hỏi Tín Vương: “Hải tử này là nhi tử của Vương gia?”

Tín Vương cúi đầu nhìn hải tử trong lòng mình: “Nó là ấu tử của ta, còn bảy ngày nữa mới được trăng tròn.”

“Vậy,” Thượng Quan Dững tiến lên một bước: “Ta dẫn nó đi.”

Tín Vương ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Dững, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư Thượng Quan Dững: “Người muốn cứu hần?”

“Vương gia không nghĩ lưu lại đời sau?” Thượng Quan Dững hỏi lại Tín Vương: “Nhạc An hầu đến rồi, hần là đệ đệ Hoàng Hậu, nếu không đi là sẽ không kịp nữa.”

Tín Vương lưu luyến sờ tiểu nhi tử đã ngủ say trong lòng ngực.

“Vương gia!” Thượng Quan Dững thúc giục: “Chúng ta không có thời gian.”

Tín Vương đưa hải tử cho Thượng Quan Dững: “Tướng quân dẫn nó đi đi, ta không ép buộc gì cả, sinh tử tùy mệnh nó đi.”

“Vậy còn ngài?”

“Ta đi gặp Nhạc An hầu.” Tín Vương đứng lên: “Bất quá là vậy, hải tử này tên có một chữ Anh, nếu tướng quân thấy không tốt có thể lấy cho nó chữ khác.”

Thượng Quan Dững còn ddlequydon.um-um muốn khuyên Tín Vương đi cùng hần nhưng nhìn Tín Vương lao ra ngoài phòng, hần muốn nói gì cũng không còn nói nên lời.

Ngoài cửa Khánh Nam thấy Tín Vương đi ra, không thấy Thượng Quan Dững, lập tức nóng nảy, hỏi Tín Vương: “Người là ai? Đại ca ta đâu?”

Tín Vương liếc Khánh Nam một cái: “Ta là người trong phủ Tín Vương, đang muốn ra ngoại sảnh.”

“Tránh ra!” Khánh Nam đẩy Tín Vương ra, vọt vào phòng.

“Vương gia.” Quân gia đỡ lấy Tín Vương: “Tiểu vương gia, ngài ấy...”

Tín Vương khẽ lắc đầu khiến quân gia không cần hỏi lại: “Nó sống hay chết đều phải xem tạo hóa của bản thân nó, chúng ta đi thôi.”

“Vị tướng quân kia là ai? Chúng ta có thể tin hần sao?” Quân gia lại hỏi.

“Bỏn vương không hỏi tên họ của hần, việc không cần thiết biết cần gì phải hỏi?”

Về mặt lão quân gia buồn rầu nhưng vẫn cố nén suy nghĩ xúc động muốn khóc lên một tiếng lớn, đỡ Tín Vương đi về phía trước.

Trong phòng, Khánh Nam thấy Thượng Quan Dững ôm hải tử trong lòng ngực, há hốc miệng, “Đại ca, nó là ai?”

Thượng Quan Dững định nói đây là ấu tử của Tín Vương nhưng lại nhớ đến Tín Vương nói lòng người khó dò, lời nói đến miệng chuyển thành: “Đây là tôn nhi của quân gia mới vừa rồi.”

“Tôn nhi của quân gia?” Khánh Nam nói: “Nam nhân kia là ai?”

“Ngài ấy là Tín Vương.” Thượng Quan Dững đột nhiên cảm thấy lừa huynh đệ mình cũng không được tốt lắm, huống chi huynh đệ hần lại đúng là một kẻ không dễ mắc lừa.

“Tín Vương?” Khánh Nam xem xét hải tử trong lòng ngực Thượng Quan Dững, mắt nheo lại: “Đây đúng là nhi tử của quân gia sao?”

“Coi như là đúng đi.” Thượng Quan Dững bỏ hải tử vào trong lòng ngực Khánh Nam: “Đệ bỗng nó đi từ cửa sau, ta đi gặp Nhạc An hầu.”

Khánh Nam nói: “Đệ có thể bỗng nó đi đâu? Quân doanh không thể che giấu được một tiểu hải tử như vậy.”

Thượng Quan Dũng nghĩ không ra có thể giấu đi 3nđ4nl3quyđ0n hải từ ở đâu, quân doanh thật ra có doanh kỹ, nói nó là của doanh kỹ nào sinh?

Người đứng ngoài phòng lại tới thúc giục Thượng Quan Dũng đi ra sân ngoài, người lúc này đến là của Nhạc An hầu, khẩu khí thực sự không hề khách khí: “Thượng Quan tướng quân, trong phủ Tín Vương vàng bạc tài bảo rất nhiều, người cũng không nên vội vã xuống tay thế chứ?”

“Đệ sẽ nghĩ cách.” Khánh Nam nhỏ giọng nói với theo Thượng Quan Dũng: “Đại ca huynh đi trước đi, tốt nhất là có thể đánh tên hỗn đản đó một chút.”

“Nhất định phải cứu được tiểu hải từ này.” Thượng Quan Dũng cũng nhỏ giọng nói.

“Yên tâm đi.” Sau khi Khánh Nam gật đầu một cái liền ôm chặt hải từ trong lòng ngực. Họ đều là đại lão gia, sẽ không ôm hải từ, bất quá lúc này cũng không quan trọng họ có thể hay không, Khánh Nam thân thủ lưu loát ôm hải từ từ cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài.

Thượng Quan Dũng giấu kỹ danh sách bên người, từ trong phòng đi ra, nhìn thoáng qua thấy giáo úy trẻ tuổi: “Bản tướng quân chỉ đi nghỉ một lát, người có việc gì mà lớn tiếng ở đây?”

Tiểu giáo úy khi chân chính đối mặt với Thượng Quan Dũng, thái độ không dám quá kiêu ngạo, bọn họ đều là vũ phu giết người không chớp mắt, nếu bị chọc cho nóng nảy, cho hẳn một đao cũng không phải là không có thể.

Thượng Quan Dũng đi đến phía tiền đình, dọc theo đường umum đi thấy đám quân dưới trướng Nhạc An hầu đi từng phòng một lục soát, chỉ hận không thể đào sâu tận ba thước đất, phá hủy hết phòng ở mới thấy vừa lòng.

“Thu hết tất cả sách đi, một quyển cũng không được để sót!” Một quan tướng lớn tiếng hô quát đám thủ hạ.

Thượng Quan Dũng lường trước những người này đang tìm danh sách, trong lòng càng thêm tin lời nói của Tín Vương thêm vài phần, cảm thấy danh sách cất giấu bên người ngày càng nóng phỏng tay.

Lúc này trong đại sảnh trước phủ viện Tín Vương chỉ còn lại Tín Vương và Nhạc An hầu đứng đối diện nhau.

“Nếu không muốn chết quá khó coi thì người mau giao đồ vật ngay ra đây.” Nhạc An hầu đề thấp âm thanh nói với Tín Vương: “Người không làm khó ta, ta còn có thể vì người mà lưu lại hậu thế.”

Tín Vương chỉ cười khinh miệt: “Chuyện đến nước này, ta còn có thể tin người sao?”

“Người muốn toàn bộ đám người trong phủ chết cùng người?” Nhạc An hầu tức muốn học máu, hẳn vốn tưởng rằng Thượng Quan Dũng mang binh tấn công Hương An thành sẽ phải tốn ít công sức, chờ dẹp xong Hương An thành, tấn công Tín Vương phủ lại tốn thêm một ít công sức nữa, không ngờ đến thời điểm này Tín Vương vậy mà một lòng muốn chết, không hề có chút chống cự nào. Đến khi Nhạc An hầu nhận được tin, mang theo thủ hạ đến nơi là lúc binh mã của Chu Nghi cũng đã tóm gọn Tín Vương phủ, đã ở trong phủ điều tra một hồi. Việc này khiến Nhạc An hầu có cảm giác sự việc đã hỏng bét.

Tín Vương nhìn Nhạc An hầu thờ hờn hển, hẳn giả vờ đáp ứng yêu cầu của Hoàng hậu Hạng thị, khó khăn lắm mới có thể điều tra rõ những người hoạt động lên lút, viết thành danh sách, thiếu chút nữa thượng trình danh sách cho Thế Tông, không ngờ Hoàng hậu động thủ trước hẳn một bước, xúi Phụng châu Tiết độ sứ Ưông Thân Chi tạo phản, liều mạng cá chết lười rách, chặn đứt đường sống của hắn. Bất quá Tín Vương nghĩ đến vị tướng quân đang cầm danh sách kia, chỉ cần sách còn ở trong tay người này, Hoàng hậu Hạng thị ngày sau mỗi ngày đều trôi qua không yên ổn. Nghĩ đến đây, Tín Vương nói với Nhạc An hầu: “Người thay bốn vương chuyển lời d.d.lequydon.u.m.u.m cho Hoàng hậu, bốn vương chờ nàng trên đường đến hoàng tuyền.”

“Người!” Nhạc An hầu giờ tay muốn đánh Tín Vương.

“Ta cũng là người trong hoàng thất, người há có thể đánh ta?” Tín Vương chặn tay Nhạc An hầu, lớn tiếng nói: “Bốn vương ở chỗ này đợi nhìn kết cục tộc Hạng thị các người.”

Nhạc An hầu muốn cãi lại, bất chợt thấy trong miệng Tín Vương trào ra một dòng máu đen, danh sách còn chưa tới tay, người này sao lại có thể chết? Nhạc An hầu một phen đỡ lấy Tín Vương, kêu to với bên ngoài: “Đi tìm đại phu tới, tìm đại phu tới mau lên!”

Cửa lớn liền bị một nữ tử đập mở, sau khi thấy bộ dáng Tín Vương, bỗng trở nên ngơ ngác.

“Nàng là ai?” Nhạc An hầu quát hỏi nhóm quân canh giữ bên ngoài.

“Vương gia!” Nữ tử đầu tóc rối bời, sau khi hô lên một tiếng Vương gia, lao đầu đụng vào cột trụ phía trước mặt.

Đám nô bộc trong Tín Vương phủ đứng bên ngoài diend@nlqd thấy nữ tử đâm đầu vào cột, kêu Vương gia, Vương phi, lao nhao ầm ĩ cả lên.

“Giết!” Nhạc An hầu gầm lên một tiếng, hẳn còn tính để những người này sống lâu một chút bất quá hiện tại xem ra không cần thiết.

Khi Thượng Quan Dũng bước vào, nhìn thấy đình viện to như vậy chất đầy những thi thể trên mặt đất, máu chảy thành suối. Hai trăm mạng người của Tín Vương thế mà đều bị Nhạc An hầu giết sạch.

“Đại ca.” Huynh đệ trong quân thấy Thượng Quan Dũng đi vào, vội đến bên người Thượng Quan Dũng, nhỏ giọng nói: “Đám quân này nói ra tay liền ra

tay, chúng ta không có cách nào ngăn cản. Tín Vương và Vương phi đều tự sát ở đại sảnh.” Huynh đệ vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mấy cỗ thi thể hài tử nói với Thượng Quan Dũng: “Bọn họ ngay cả tiểu hài tử cũng giết.”

Thượng Quan Dũng nhìn nhìn mấy cỗ thi thể hài tử này, mười mấy năm sống kiếp quân lữ khiến lòng Thượng Quan Dũng không có quá nhiều dao động khi thấy chúng. Đứng trong viện không bao lâu, Thượng Quan Dũng thấy dáng một đại phu từ đại sảnh đi ra, xem ra tình hình của Tín Vương không thể nào xoay chuyển được nữa.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Vài huynh đệ trong quân đi đến trước mặt Thượng Quan Dũng hỏi.

“Ta đi gặp Nhạc An hầu, cả đội chúng ta chuẩn bị thoái lui.” Thượng Quan Dũng nói xong liền cất bước đi qua những thi thể nằm la liệt trong viện, vào đại sảnh.

Bấy giờ thi thể Tín Vương đã bị Nhạc An hầu ném trên mặt đất, mà thi thể Vương phi còn ngã dưới chân cột, máu đỏ lẫn trong óc trắng bóng chảy đầy đất.

“Thượng Quan tướng quân đã đi dạo được những đâu?” Sau khi Nhạc An hầu thấy Thượng Quan Dũng bước vào liền hỏi.

Thượng Quan Dũng nói: “Tín Vương đã chết?”

Nhạc An hầu đáp lời: “Bồn hầu cũng là phụng - umum chỉ hành sự, thánh thượng muốn tịch thu tài sản, giết hết kẻ phạm tội. Thượng Quan tướng quân có cần xem ý chỉ của thánh thượng không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thần thê có thể chiếm đoạt sao?

Edit: Um-um

* Thần thê: chữ thần trong thần tử: quan viên, là bề tôi, chữ thê:vợ. Nguyên chữ nghĩa là vợ của bề tôi.

Đời này Thượng Quan Dũng chưa thấy qua thánh chỉ trông như thế nào, bất quá hẳn cũng không hề có hứng thú, chỉ nói với Nhạc An hầu hẳn phải về phục mệnh cho Chu Nghi.

Nhạc An hầu cũng không muốn có người ngoài nán lại Tín Vương phủ, không suy nghĩ nhiều cho phép Thượng Quan Dũng mang người mau chóng rời khỏi.

Thượng Quan Dũng mang theo binh mã tiên phong rời khỏi Tín Vương phủ, sợ Nhạc An hầu nảy sinh lòng hoài nghi với hắn, Thượng Quan Dũng không hỏi xem Nhạc An hầu muốn xử trí đám thi thể Tín Vương và Vương phi, thể tử như thế nào.

“Tim.” Sau khi Thượng Quan Dũng vừa rời khỏi, Nhạc An hầu ra lệnh bộ hạ của mình: “Chú ý mật thất và cửa ngầm, một tờ giấy cũng không thể bỏ qua.”

Tình cảnh tiếp theo diễn ra trong Tín Vương phủ giống như đang xét nhà bình thường.

Thời điểm Thượng Quan Dũng trở lại trong doanh thấy Khánh Nam đang đứng trước cửa nha môn đi qua đi lại.

“Đại ca.” Khánh Nam thấy Thượng Quan Dũng lập tức đi tới thay Thượng Quan Dũng nắm lấy dây cương.

“Sự việc thế nào rồi?” Thượng Quan Dũng hỏi.

“Không có việc gì.” Khánh Nam nói: “Trước tiên đệ muốn báo tin cùng Đại tướng quân.”

Thượng Quan Dũng xuống ngựa, nhỏ giọng nói với Khánh Nam: “Có việc gì đợi ta gặp tướng quân rồi nói sau.”

Khánh Nam ần ần đầu, người của Nhạc An hầu đúng là đứng lqddiend@n ở đây không ít.

Thượng Quan Dũng tiến vào lều lớn gặp Chu Nghi, Chu Nghi mở miệng: “Tín Vương đâu?”

Thượng Quan Dũng nói: “Tín Vương tự sát, người Tín Vương phủ đều bị Nhạc An hầu gia xử tử.”

Chu Nghi nhìn chằm chằm Thượng Quan Dũng nói: “Tín Vương có nói gì với người không?”

Thượng Quan Dũng rất muốn giao danh sách trong lòng ngực cho Chu Nghi, nhưng Chu Nghi đáng tin không? Vạn nhất Chu đại tướng quân cũng là người của Hoàng hậu và Thái tử thì sao? Thượng Quan Dũng lắc lắc đầu nói: “Tín Vương cùng Nhạc An hầu đơn độc nói chuyện, khi đó mặt tướng đi điều tra Tín Vương phủ.”

“Thật tốt quá.” Chu Nghi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Ta sẽ viết chiến sự ở Hương An thành thành sổ con, người tranh thủ về kinh đô đi, thuận tiện người có thể về thăm người nhà.”

“Mặt tướng tuân mệnh.” Hiện Thượng Quan Dũng hận không um um thể lập tức bay trở về kinh đô ngay.

Chờ Thượng Quan Dũng ra khỏi trường cùng Khánh Nam tới tắm trường ở hậu doanh, hai người giống như ăn trộm, xác định xung quanh không có ai mới cùng nhau thương lượng sự việc.

“Đệ giao hài tử cho một nữ thanh lâu trong thành.” Khánh Nam thăm thì với Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng lập tức trừng mắt: “Nữ thanh lâu?”

Khánh Nam nói: “Hiện nay đệ làm sao biết trong thành này có hộ nhân gia nào có thể giúp đệ nuôi dưỡng hài nhi? Nữ tử thanh lâu này tuổi đã lớn, không thể kiếm sống, đệ lấy tiền bao nuôi nàng, bảo nàng hỗ trợ chăm sóc hài nhi kia.”

“Nữ nhân này đáng tin cậy?”

“Đệ nói đó là nhi tử tư sinh của đệ, trong quân cầu thả sinh con với người khác là bị chém đầu nên trước mắt nhờ nàng giúp đệ nuôi nó, chờ đệ rảnh rồi đi đón về, rồi sẽ vì nàng an bài nửa đời còn lại.”

Tất cả đều được Khánh Nam an bày thỏa đáng, nói: “Đại ca huynh cứ yên tâm. Đệ xem người cũng khá chuẩn, nữ thanh lâu kia cũng không giống hạng người không thành thật. Hơn nữa nếu Nhạc An hầu phát hiện Tín Vương phủ thiếu một hài nhi, ai có thể nghĩ sẽ đi tìm ở khu phố bán hoa? Đệ làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho hài nhi kia thôi.”

Một hài tử hoàng thất dòng dõi Bạch thị vậy mà phải chịu sự nuôi dưỡng của một nữ tử thanh lâu, Thượng Quan Dũng có cảm giác khó nói thành lời, nhưng Khánh Nam nói đúng, hài tử của nữ thanh lâu không dùng tới hộ tịch, giấu hài tử ở phố bán hoa là cách làm tốt nhất hiện nay.

“Chờ đám người Nhạc An hầu rời khỏi, đệ sẽ nghĩ cách mang hài nhi kia ra ngoài.” Khánh Nam nói: “Đại ca, huynh muốn nuôi hân à? Đại tẩu có thể đồng ý ư? Chúng ta nói trên đường nhặt được hân à?”

“Tính sau đi.” Thượng Quan Dũng nói, trong lòng ngực còn cất giấu một danh sách muốn lấy mạng người, có lẽ tiểu hài nhi kia không cần hân nuôi dưỡng, oan khuất của Tín Vương nếu có thể giải được thì tiểu oa nhi còn không phải là con cháu hoàng thất sao?

“Đại ca...”

“Đệ đừng hỏi chuyện này nữa.” Thượng Quan Dũng xoa xoa tay với Khánh Nam, “Khi ta hồi kinh sẽ truyền tin về, chờ người Nhạc An hầu đi rồi, nhớ an bài tốt cho đứa nhỏ.”

“Rõ.” Khánh Nam đáp ứng thật dứt khoát.

Tại quân trường, Chu Nghi viết cho Thế Tông một phong mật thư, trong phong mật thư này, Chu Nghi trình bày với Thế Tông, Tín Vương dường như có tình muốn chết, Chu Nghi thấy chiến sự ở Phụng châu không giống như cuộc chiến đẹp đẽ phản loạn, việc Tín Vương tạo phản Chu Nghi hi vọng Thế Tông sẽ cho người điều tra làm rõ.

Chạng vạng hôm nay, thời điểm Nhạc An hầu đang sai thân tín đào sâu ba thước đất trong vương phủ để điều tra chứng cứ phạm tội, Thượng Quan Dũng đã mang theo mật thư của Chu Nghi từ Hương An thành Phụng châu tiến về kinh đô.

Nhạc An hầu điều tra cả đêm không có kết quả, bực dọc hạ lệnh, sai người nâng thi thể phu thê Tín Vương và thể tử đến phố xá sầm uất nhất Hương An thành phơi thây. Nghĩ đến việc lần này mình lq.d.i.e.n.d.a.n không hoàn thành nhiệm vụ Hoàng hậu đã giao, phụ tá bên cạnh Nhạc An hầu đề nghị hân viết cho Hoàng hậu Hạng thị một phong thư, nói lúc sắp chết Tín Vương có gặp qua nhị nữ tử của phủ thái sư Thượng Quan Dũng, hai người đơn độc nói chuyện, nội dung không thể biết được. Phong thư này được nô bộc Hạng thị cưới ngựa suốt đêm đưa về kinh đô.

Mà ở tại kinh đô, An Cẩm Tú không biết Thượng Quan Dũng từ Bạch Ngọc quan tới Hương An thành, giờ phút này lại trên đường từ Hương An thành về kinh đô, An Cẩm Tú còn đang bận rộn việc An Nguyên Chí đi nhập ngũ, An Thái sư luôn trách cứ ý tưởng này của An Nguyên Chí, thậm chí còn nói ra lời tàn nhẫn, chỉ cần An Nguyên Chí dám đầu quân, ông liền không có đứa con trai này. An Nguyên Chí không hề để tâm lời nói tàn nhẫn của ông, sau khi tranh cãi kịch liệt cùng An Thái Sư, An Nguyên Chí dựa vào Thượng Quan gia, chỉ còn chờ An Cẩm Tú giúp hân thu thập tốt hành lý chuẩn bị rời kinh.

Thấy bản thân mình không thể khuyên được An Nguyên Chí hoãn lại vài năm nữa, An Cẩm Tú đành giúp hân thu dọn hành lý, bên cạnh đó nàng viết một lá thư cho Thượng Quan Dũng, nhờ Thượng Quan Dũng chăm sóc hân.

An Thái sư coi thường việc An Nguyên Chí rời nhà đi, ông nghĩ An Nguyên Chí chỉ là con thứ xuất, nếu không có ông chiếu cố, cho dù có năng lực thì đi nhập ngũ có thể làm ra được thành tựu gì? Ông chờ sau khi hấn bị bên ngoài đánh cho đầu rơi máu chảy, về nhà cầu ông. So với An Nguyên Chí, việc An Thái sư quan tâm lúc này là Thái tử, hiện tại thái độ Thế Tông với Thái tử ngày càng kém, mỗi khi nhắc tới Thái tử đều là khiển trách. Việc này khiến An Thái sư nóng lòng không thôi, có lòng muốn giúp Thái tử một tay nhưng chính ông cũng không biết Thế Tông nghi kỵ Thái tử ở điểm nào, có lòng muốn giúp cũng không thể giúp được.

Đêm nay lúc An Thái sư đang râu rĩ ngồi trong thư phòng, bên ngoài cửa sổ trời đã mưa liên tiếp mấy ngày vẫn chưa chịu dừng lại. Nghe tiếng mưa rơi, lòng An Thái sư càng thêm rối loạn. Thời điểm chính mình còn không hề có biện pháp, An Thái sư không biết trường nữ An Cẩm Nhan có năng lực ngủ yên ở Đông cung hay không.

Lúc này An Cẩm Nhan ngồi ở gian Tiểu Hoa Thỉnh trong Đông cung, nhìn chỗ Cát Lợi ngồi dưới tay mình, nói: “Có thể nói chuyện với Cát Lợi công công một lát thật đúng là không dễ.”

Về mặt Cát Lợi tươi cười: “Nô tài nào có thân phận gì, Thái tử phi nương nương đâu phải là người nô tài có thể gặp. Nương nương có chuyện gì cứ việc phân phó nô tài.”

Nghe lời nói của Cát Lợi, An Cẩm Nhan mỉm cười. Vì muốn Cát Lợi đến Đông cung một chuyến, nàng đã đưa ra lễ lqđ.d.i.e.n.d.@.n trọng, tặng ra ngoài một tượng Phật bằng bạch ngọc lấy từ tư đồ của Thái tử, như vậy mới thỉnh được đại hồng nhân bên cạnh Thế Tông. “Ta biết công công nhiều việc, phụ hoàng cũng không thể không có công công bên mình”, An Cẩm Nhan nói với Cát Lợi: “Công công biết ta muốn biết chuyện gì, hay là chúng ta đừng nên lãng phí thời gian, công công nói một đáp án là được.”

Cát Lợi thu lại vẻ tươi cười trên mặt, có chút khó xử nói với An Cẩm Nhan: “Thái tử phi nương nương, thiên hạ này là của thánh thượng, thật ra thánh thượng cái gì cũng không thiếu. Nô tài là một kẻ ngốc, chỉ biết hầu hạ thánh thượng, chuyện khác nô tài cái gì cũng không biết.”

“Công công, Thái tử điện hạ sẽ không quên công công.” An Cẩm Nhan nói: “Làm người đôi khi nên nhìn xa một chút, phú quý phải hưởng thụ lâu dài mới được, phú quý nhất thời với công công không hề có ý nghĩa gì đâu.”

Cát Lợi nở nụ cười như có như không mà đáp: “Thái tử phi nương nương nói quá lời, thánh thượng gần đây thích một kiện đồ vật, tuy nhiên nô tài xem ra, cho dù là Thái tử hiếu thuận, đồ vật này cũng không thể đưa đến tay thánh thượng được.”

An Cẩm Nhan nói: “Công công không nói làm sao biết Thái tử điện hạ không làm được?”

“Thánh thượng coi trọng một nữ nhân”. Cát Lợi nói.

“Nữ nhân?” Đáp án này nằm ngoài dự kiến của An Cẩm Nhan, Thế Tông ham mê mỹ sắc cả thiên hạ đều biết, thích một nữ nhân không có gì là lạ. Chỉ lạ ở chỗ dạng mỹ nhân nào mà hoàng đế không um.um chiếm được?

Lúc này Cát Lợi đứng dậy, đến gần An Cẩm Nhan, cơ hồ thì thầm với nàng: “An phủ nhị tiểu thư thiên hương quốc sắc, thánh thượng nhớ mãi không quên nàng, đáng tiếc An nhị tiểu thư đã gả cho người, thân thể có thể đoạt ư?”

An Cẩm Nhan ngồi yên bất động.

“Thái tử phi nương nương, ngự thư phòng của thánh thượng còn có việc, nô tài xin phép cáo lui.” Sau khi Cát Lợi quỳ xuống hành lễ với An Cẩm Nhan liền rời khỏi Tiểu Hoa Thỉnh.

“Sư phụ.” Tiểu thái giám Ngô Thuận vẫn luôn chờ ở phòng khách, thấy Cát Lợi ra đến liền bung dù chạy lại đón.

Thời điểm không đối mặt với các chủ tử, Cát Lợi luôn giữ một khuôn mặt âm trầm, nhìn thấy đồ đệ mình, Cát Lợi hỏi: “Sao lại không đi hầu hạ Thái tử điện hạ?”

Ngô Thuận che hơn phân nửa dù trên đỉnh đầu Cát Lợi, nhỏ giọng nói: “Thái tử đi đến chỗ của Nhạc cung nhân, không muốn bọn nô tài đi theo.”

“Cung nhân?”

“Là, là cung tú nữ tuyển vào lần này.” Ngô Thuận nói thêm: “Nô tài cũng thấy qua, là một mỹ nhân.”

“Thái tử phi nương nương biết không?” Cát Lợi hỏi, Thái tử sủng hạnh một tú nữ, Thái tử phi lại còn vì tiền đồ Thái tử mà mưu tính, đôi phu thê Đông Cung này có chút thú vị.

“Biết.” Ngô Thuận giải thích: “Nhạc cung nhân là người Thái tử phi nương nương đưa vào Đông cung.”

“Ha.” Cát Lợi cười một tiếng.

Ngô Thuận vội hỏi: “Sư phụ sao thế?”

“Không có gì.” Cát Lợi nói, xem ra Thái tử An Cẩm Nhan không phải là một nữ nhân dễ sống chung. Lúc này Cát Lợi rất hiếu kỳ, sau khi biết Thế Tông yêu thích An Cẩm Tú, người tỷ tỷ như An Cẩm Nhan sẽ làm thế nào? Đưa một thứ muội đã gả vào cung, An Cẩm Nhan có thể làm được việc đó sao?

“Nương nương chúng ta nàng...” Ngô Thuận còn muốn hỏi lại.

“Câm miệng!” Cát Lợi tàn nhẫn nạt Ngô Thuận một tiếng, “Ta dạy ngươi thế nào? Nô tài nói nhiều sẽ chết sớm, ngươi đang sợ mình sống quá lâu sao?”

Ngô Thuận vội ngậm miệng lại.

“Hầu hạ Thái tử điện hạ cho thật tốt, có việc phải biết nói với di3nd@nlqd ai một tiếng.” Cát Lợi vỗ vỗ mặt Ngô Thuận, dặn dò.

“Nô tài hiểu rõ.” Ngô Thuận vội đáp lời.

Khi ra khỏi Đông cung, Cát Lợi quay đầu lại liếc mắt về phòng khách một cái, hẳn chờ xem An Cẩm Nhan vì Thái tử có thể làm ra được chuyện gì.

An Cẩm Nhan ngồi trong phòng khách đã hoàn hồn, hoàng đế coi trọng An Cẩm Tú? Ý niệm đầu tiên trong đầu An Cẩm Nhan chính là Cát Lợi có thể bị vị hoàng tử nào đó thu mua, ăn nói khùng điên để hại nàng và Thái tử, nhưng An Cẩm Nhan lại hồi tưởng, từ lúc tứ hôn An Cẩm Tú đến lúc tặng lễ đầy tháng nhi tử An Cẩm Tú, Thế Tông làm như vậy với một võ quan ngũ phẩm quả thật có điểm quá mức ân sủng.

An Cẩm Tú, Thái tử phi An Cẩm Nhan lần đầu tiên vì thứ muội này mà mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mẫu tử mật đàm ở Đông Cung

Edit: Um-um

Trời vẫn đổ mưa to liên tiếp hai ba ngày sau mới dần ngừng lại, ánh mặt trời biến mất lâu ngày từ từ xuất hiện trên bầu trời cao, cuối cùng Kinh thành cũng có thể chìm ngập dưới ánh mặt trời ấm áp.

Vào ngày mưa tạnh Tần thị đã cố ý dậy thật sớm, từ lúc Lão thái quân hỏi phủ, cuộc sống của bà trôi qua thật không thoải mái. Quân gia đã lâu nay bỗng dưng lại xuất hiện một vị quân sự tới đàn áp trên đầu, cho dù là ai cũng không thể quen thuộc. Đứng dưới hiên phơi nắng, Tần thị nghĩ đến việc chút nữa phải đi thỉnh an Lão thái quân là cảm thấy phiền lòng. An Cẩm Tú đã sinh hạ nhi tử, Lão thái thái sao không về am ni cô đường lão mà lại tính chết già ở An phủ này?

Một bà tử quân sự đang dẫn theo một ma ma trong cung một trước một sau bước vào viện của Tần thị.

Vị ma ma này Tần thị có biết qua, đây vốn là lão nhân hầu hạ bên người An Cẩm Nhan, không đợi ma ma hành lễ với bà, liền nói: “Tô ma ma sao lại đến đây?”

“Phu nhân, Thái tử phi nương nương nhớ ngài, muốn ngài đi Đông cung một chuyến.” Tô ma ma cung kính nói với Tần thị: “Thỉnh ngài đi theo nô tỳ.”

An Cẩm Nhan sáng sớm đã muốn gặp mình lq.d.i.e.n.d.a.n? Tần thị không tin An Cẩm Nhan nhớ tới người làm mẹ như bà, chẳng lẽ nữ nhi đã xảy ra chuyện? Nghĩ đến việc nàng có thể đã xảy ra chuyện trong cung, Tần thị lập tức có chút hốt hoảng.

“Thái sư phu nhân.” Tô ma ma dường như biết được Tần thị đang kinh hoàng, cùng Tần thị nhấn mạnh: “Thái tử phi nương nương nhớ ngài.”

“Được.” Tần thị chỉnh chỉnh đầu tóc, nói: “Ta cùng bà tiến cung ngay bây giờ.”

Tần thị về phòng thay đổi xiêm y sau đó mang hạ nhân hầu hạ bên người theo Tô ma ma vội vã rời đi. An Thái sư và Lão thái quân lúc ấy vẫn còn chưa dậy, chờ hai vị này tỉnh giấc, An Thái sư đi thỉnh an Lão thái quân, mẫu tử hai người mới biết An Cẩm Nhan đã triệu Tần thị vào Đông cung.

Lão thái quân ra lệnh cho mọi người trong phòng lui ra ngoài mới nói với An Thái sư: “Ta nghe con nói hiện nay tình cảnh Thái tử không tốt, con lại để người đầu óc không dùng được như Tần thị tham dự vào, đừng để cho ả ta gây ra chuyện phiền toái nữa.”

Chuyện ở Hương viên đã qua từ lâu nhưng Lão thái quân vẫn không thể nguôi giận Tần thị, việc này khiến An Thái sư thật bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nhi tử đã biết. Mẫu thân, Tần thị chẳng qua chỉ là một phu nhân ở trạch viện, chuyện của triều đình, nàng ấy làm sao có thể can thiệp được? Người cứ yên tâm.”

Lão thái quân hừ lạnh: “Thái tử phi nương nương của chúng ta đúng là tự tìm phiền phức. Bây giờ gọi Tần thị tiến cung, mẫu thân của nàng có thể nói ra được lời an ủi nào kia chứ?”

“Mẫu thân...”

“An Cẩm Tú đâu?” Lão thái quân căn bản không nghe An Thái sư nói, quở trách Tần thị xong lại hỏi An Cẩm Tú, “Con biết nó hiện đang làm gì sao? Thượng Quan Dũng đã đi ra ngoài thời gian lâu như vậy, nó còn trung thực sau?”

An Thái sư kèm nén tính tình với mẫu thân của mình, nói: “Cuộc sống hàng ngày của Cẩm Tú cũng trôi qua yên ổn, Cẩm Tú rất an phận. Mẫu thân cứ yên tâm.”

“Yên tâm, ta nói gì con cũng bảo ta cứ yên tâm!” Lão thái quân đột nhiên nổi giận với An Thái sư: “Trong phủ hiện nay có chuyện nào có thể khiến ta yên tâm? Con nói cho ta nghe thử một chuyện xem.”

An Thái sư không mở miệng, thế cục trong triều đang bất lợi với An thị bọn họ, hôn sự của An Cẩm Khúc chậm chạp không thể ấn định, không lâu trước đây trưởng tử Ninh thị lại sinh ra một nữ nhi hại cho trên dưới toàn phủ mừng hụt một hồi, Lão thái quân chính là mang một bụng tức đồ lên đầu ông đây.

Tần thị ngồi xe chạy đến Đông cung, theo sau Tô ma ma đi về phía phòng ngủ của An Cẩm Nhan, nghe thấy bên sườn thiên điện phía tây Đông cung có tiếng ca tiếng nhạc. “Ai mà sáng sớm lại đánh đàn khiêu vũ thế kia?” Tần thị hỏi Tô ma ma.

Tô ma ma mắt vẫn nhìn thẳng, chân vẫn bước tiếp đến phía trước, nói một câu với Tần thị: “Đó là ca kỹ ở Đông cung luyện tập.” Việc Thái tử đang ở trong tây điện, Tô ma ma thế nào cũng không thể nói với Tần thị.

Tần thị còn đang định hỏi tiếp, chợt nghe Tô ma ma nói với bà: “Phu nhân, trong cung nên nói chuyện cẩn thận.”

Tần thị liền ngậm chặt miệng, đi theo lão ma ma này vào phòng ngủ An Cẩm Nhan, thấy dáng vẻ của nàng, bà liền cả kinh. Dù có che giấu bằng son phấn nhưng khi An Cẩm Nhan trước mắt vừa cất tiếng, có thể nhận ra đã mấy đêm liền nàng không ngủ ngon giấc.

Tô ma ma sau khi dẫn Tần thị đi vào phòng ngủ liền mang các cung nhân khác đang trong đó lui ra ngoài.

“Nương nương bị sao vậy?” Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại bà và An Cẩm Nhan, Tần thị vội mở miệng hỏi: “Trong cung đã xảy ra chuyện gì?”

An Cẩm Nhan bảo Tần thị ngồi cạnh mình, “Đã xảy ra chuyện nên con mới kêu mẫu thân vào cung cùng nhau thương lượng.”

Sau khi Tần thị ngồi dựa gần An Cẩm Nhan, nhỏ giọng nói: “Nhà ta cũng không biết sự việc ở bên ngoài, chỉ nghe đại ca ngài nói qua, hiện nay ngày tháng của Thái tử trôi qua không tốt, nương nương đang phát sầu vì việc này à?”

An Cẩm Nhan cười: “Hóa ra đại ca còn biết quan tâm con.”

“Hắn và mấy đệ đệ ngài, còn có phụ thân ngài, người nào không quan tâm nương nương?” Tần thị vội nói: “Trong nhà đang lo lắng không biết làm thế nào để giúp nương nương một phen, chuyện của hoàng gia, chúng ta là thần tử làm sao có thể nhúng tay?”

An Cẩm Nhan nói: “Cuộc sống của Thái tử bây giờ không được tốt lắm cho nên chúng con muốn dâng cho thánh thượng một thứ để biểu hiện lòng hiếu tâm, nhưng mà cái lễ này lại không thể đưa được.”

Tần thị nói: “Là loại lễ nào? Nếu thánh thượng thích, Thái tử có thể dâng cho ngài.”

“Mẫu thân.” An Cẩm Nhan nắm lấy mu bàn tay Tần thị: “Thánh thượng thích một thứ.”

Tần thị hỏi: “Là thứ gì?”

“Ngài ấy thích An Cẩm Tú.”

Một câu nói của An Cẩm Nhan hù cho Tần thị luống cuống nhảy dựng lên, hai mắt trừng to nhìn An Cẩm Nhan nửa ngày không nói nên lời.

An Cẩm Nhan ngồi trên giường, biểu tình tự nhiên, chờ Tần thị tự mình hồi phục tinh thần.

“Nương nương.” Hơn nửa ngày sau, Tần thị mới nói với di3nd@nlqd An Cẩm Nhan: “Ngài, việc ngài nói với thần phụ, là nói giỡn với ta phải không?”

An Cẩm Nhan nói: “Đại thái giám bên người Thánh thượng nhắn d.d.l.q.d.u.m.u.m với con, nói con có thể tới ngự thư phòng của thánh thượng nhìn qua. Con chỉ là con dâu làm sao có thể tiến vào ngự thư phòng của ngài? Cho nên Thái tử mới lấy lý do hiến trà, đi vào trong đó một lần. Sau khi Thái tử trở về, cho con biết trong ngự thư phòng, trên tường chỗ án thư bên cạnh có treo một bức tranh thêu. Thái tử về lại bức tranh thêu này, mẫu thân xem thử xem.” An Cẩm Nhan nói, đưa một bộ cuốn họa trên bàn nhỏ ở giường gấm cho Tần thị.

Tần thị vừa mở bức họa ra liền thấy trước mắt mình tối sầm, cho dù bà có thể quên tú phẩm nào đi nữa cũng sẽ không quên được bộ tú phẩm này. Đây chính là bức vẽ hoa sen dưới trăng đã hủy hoại nhân duyên giữa An Cẩm Nhan và trưởng công tử tướng phủ. “Sao, sao lại thế này?” Tần thị không thể đứng lqddiend@n đây, ngã ngồi bên cạnh An Cẩm Nhan.

“Đây đúng là của An Cẩm Tú thêu?” An Cẩm Nhan hỏi Tần thị.

“Đúng, đây là ngày ấy ở Hương viên...” Đột nhiên Tần thị cắn răng nói: “Ngày ấy Thánh thượng ở hương viên nhìn thấy Tiểu Đề Từ này, thánh thượng coi trọng nàng từ khi đó sao?”

“Thánh thượng khi nào coi trọng An Cầm Tú, con không quan tâm.” An Cầm Nhan cuốn bức họa lại, cất kỹ trên bàn nhỏ, nói: “Đại thái giám bên người Thánh thượng nói, thánh thượng thường xuyên nhìn tú phẩm này than ngắn thở dài, giống như có ý tứ tương tự An Cầm Tú tận xương tủy.”

“An Cầm Tú đã già chồng.” Tần thị không tin: “Một nữ nhân cho dù xinh đẹp nhưng đã già làm vợ người thì còn có thể được quý trọng ư?”

“Thứ mình không thể chiếm được luôn là thứ tốt nhất.” An Cầm Nhan nói: “Con cũng thấy muội muội của mình đích thực rất xinh đẹp.”

“Ngài.” Tần thị nói: “Ngài muốn làm gì?”

An Cầm Nhan thở dài sâu kín một hơi: “Con không biết đến tột cùng Thánh thượng muốn tính toán gì với Thái tử, bất quá gặp mặt Hoàng hậu nương nương cũng tốt, phái người tới nói cũng tốt, đều chung một ý định, chúng ta phải làm cho thánh thượng cao hứng mới được.”

“Đó là thần thê mà.” Thanh âm của Tần thị đã phát run, miễn cưỡng có thể nhấn mạnh từng chữ rõ ràng với An Cầm Nhan: “Chuyện như vậy cũng có thể làm sao? Truyền ra ngoài sẽ bị người mắng chết.”

An Cầm Nhan nở nụ cười: “Mẫu thân, người cho rằng mỹ nhân trong cung nhiều như vậy đều là thân gia trong sạch à?”

“Cái gì?”

“Thứ Thánh thượng yêu thích không nhiều lắm, không yêu vàng bạc, không yêu ca vũ, chỉ thích mỗi mỹ nhân.” An Cầm Nhan nói: “Mấy năm nay chư vị hoàng tử tằng không ít nữ nhân vào cung, ai biết được trong đó có bao nhiêu người từng làm vợ người khác?”

“Cầm. Cầm Nhan ơi...” Dưới con hót hoảng, Tần thị ngay cả Thái tử phi nương nương cũng quên gọi, gọi khuê danh An Cầm Nhan nói: “Con không thể ăn nói khùng điên như vậy đâu.”

“Người là mẫu thân của con, việc con đã nói với người không phải người sẽ đi kể cho người khác biết chứ?” An Cầm Nhan lại nói: “Mẫu thân, việc ở Đồng cung này cũng rất dơ bẩn.”

Trở mắt nửa ngày sau, Tần thị lắc đầu: “An Cầm Tú sẽ không đáp ứng.”

“Việc này nàng không thể quyết định được.” An Cầm Nhan lạnh nhạt: “Nàng ta vốn dĩ là kẻ vô dụng, bất quá bây giờ được ta sử dụng đến, hẳn là nàng nên cao hứng mới đúng.”

Tần thị vẫn lắc đầu: “Phụ thân con cũng sẽ không đáp ứng.”

“Mẫu thân.” An Cầm Nhan nhìn Tần thị: “Chỉ có Thái tử tốt, An thị chúng ta mới có thể tốt. Một khi Thái tử thất thế, phú quý của An gia lập tức trở thành hoa trong gương, trăng trong nước. Việc này không nằm ở An Cầm Tú, cũng như không nằm ở phụ thân. Con cũng không nghĩ sẽ hại An Cầm Tú, nhưng ai kêu mạng nàng tốt, được thánh thượng nhìn trúng.”

Tần thị xiết chặt chiếc khăn trong tay: “Thánh thượng sẽ không làm chuyện đoạt thần thê đâu.”

“Đoạt thần thê?” An Cầm Nhan cười rộ lên: “Sao lại đoạt thần thê? Phải nói là dâm thần thê thì đúng hơn.”

Tần thị bị An Cầm Nhan làm cho nói không ra lời, bà thấy An Cầm Nhan bị điên rồi.

“Thật ra con hi vọng lúc ở Hương viên thánh thượng có thể coi trọng Cầm Khúc” An Cầm Nhan tự mình độc thoại: “Dựa vào gia thế An thị chúng ta, Cầm Khúc tiến cung ít nhất cũng sẽ thành quý phi nương nương, chỉ tiếc là Thánh thượng có tình coi trọng An Cầm Tú. Đây đúng là số mệnh.”

“Ta sẽ không cho Cầm Khúc tiến cung.” Tần thị nói ngay: “Thái quân và phụ thân con sẽ đều không đồng ý.”

An Cầm Nhan nói: “Đúng vậy, Cầm Khúc là bảo bối của cả nhà. Con chỉ là nữ nhi bị bỏ rơi bên ngoài.”

Tần thị thiếu chút nữa quỵ xuống trước mặt An Cầm Nhan, An Cầm Nhan hôm nay nói chuyện đã vượt qua phạm vi lý giải của bà: “Con muốn thế nào? Dù con muốn dâng An Cầm Tú lên nhưng con có thể để cho một phụ nhân tiểu quan như nàng vào cung sao?” Tần thị chất vấn An Cầm Nhan: “Trong cung nhiều người như vậy, thánh thượng có thể làm trò trước mặt mọi người nhận lấy An Cầm Tú ư? Cầm Nhan, con không sợ thánh thượng giết con à?”

“Vậy nên con mới mời mẫu thân tiến cung để thương nghị với con.” Ngoài miệng An Cầm Nhan nói như vậy, nhưng từ biểu tình tự nhiên trên mặt vị Thái tử phi nương nương này, Tần thị biết nữ nhi của bà đã tính toán tốt mọi thứ, trong kế hoạch của An Cầm Nhan, việc bà cần làm nhiều nhất là xuất lực.

“An Cầm Tú nhất định sẽ hận con, nếu tương lai nàng được sủng ái, con cho rằng Tiểu Đê Từ này sẽ không đối nghịch cùng con?” Tần thị lại chất vấn An Cầm Nhan.

“Sau khi bị chiếm đoạt rồi, nữ nhân còn được coi trọng à?” An Cầm Nhan bĩu môi: “Con cũng không tính cho An Cầm Tú cơ hội ấy.”

Tần thị không tiếp tục khuyên An Cầm Nhan nữa, trong lòng bà dâng lên một loại cảm xúc tuyệt vọng. Tại sao nữ nhi của bà trở thành đáng vè như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Nguyên Chí rời kinh

Edit: Um-um

Qua thêm năm ngày, năm ngày này bầu trời kinh thành lại đổ mưa, trời vừa rạng sáng trong cung Hoàng hậu Hạng thị nhận được tin nhắn từ Nhạc An hầu. Sau khi xem qua tin nhắn từ bảo đệ, Hoàng hậu cả đêm không ngủ, không tìm được danh sách thì cái chết của Tín Vương có tác dụng gì chứ?

Đến lúc hừng đông, ngón tay Hoàng hậu gõ nhịp theo ba chữ Thượng Quan Dững một lúc lâu, sau đó hình như nảy ra được một chủ ý nên thả phong thư vào giữa tim đèn, nhìn phong thư này cháy thành tro. Sau đó Hoàng hậu ra lệnh cung nhân đứng phía sau: “Thỉnh Lâm thống lĩnh đến đây.”

Sau nửa nén nhang, Phó thống lĩnh đại nội thị vệ Lâm Chương lén lút vào trong cung.

“Người này, người thay ai gia xử lý cho tốt.” Hoàng hậu cho Lâm Chương nhìn tập giấy Tuyên Thành để trên bàn.

Trên giấy Tuyên Thành chỉ có ba chữ: Thượng Quan Dững.

Lâm Chương nói: “Nương nương, theo thần được biết hiện nay Thượng Quan Dững đang xuất chinh bên ngoài, chỉ còn người nhà ở lại kinh thành.”

“Hắn đang trên đường hồi kinh, đừng cho hắn vào được trong thành. Về phía người nhà của hắn, ” Lời của Hoàng hậu tạm dừng lại.

“Nương nương,” Lâm Chương nhắc nhở Hoàng hậu: “Phu nhân của Thượng Quan Dững là Thái tử thứ nữ An Cẩm Tú, họ là người d.i.e.n.d.a.n.lqđ được thánh thượng tứ hôn.”

“Ai gia biết hắn là con rể An Thục Giới,” Hoàng hậu nói: “Nhưng ai gia không thể lấy mạng của ai gia và Thái tử ra đánh cược được, đồng thời xử lý. Chỉ là một thứ nữ, An Thục Giới dám vì một thứ nữ không được sủng ái mà trở mặt với ai gia sao? Việc này phải xong càng nhanh càng tốt, hơn nữa nhất định phải hoàn thành.”

Nghe trong ý của Hoàng hậu, nếu Thượng Quan Dững không chết, mạng bà và Thái tử sẽ gặp nguy hiểm, lời này mang ý nghĩa cực kỳ nghiêm trọng, Lâm Chương không tiếp tục khuyên Hoàng hậu nữa, lập tức nhận mệnh: “Thần tuân mệnh.”

Trời đổ mưa to suốt đêm, đến hừng đông hôm sau, mưa rơi nhẹ hạt một chút nhưng vẫn tí tấc không ngừng.

An Cẩm Tú ôm Bình An, đuổi theo Quan Duệ và Thượng Quan Ninh cùng nhau tiễn An Nguyên Chí, Viên Nghĩa, Viên Uy rời thành. Sau khi xe ngựa rời khỏi bắc thành kinh đô, đi tiếp về phía trước năm dặm theo đường quan đạo có một đình nghỉ mát, An Nguyên Chí nhất quyết không cho An Cẩm Tú tiếp tục đưa tiễn hắn đi về phía trước nữa.

“Ngoài thành đều là bùn đất, xe ngựa không dễ đi đâu. Tỷ trở về đi.” An Nguyên Chí đứng bên cạnh xe nói với An Cẩm Tú đang ở bên trong: “Đệ đến Bạch Ngọc quan sẽ viết thư về cho tỷ.”

An Cẩm Tú xuống xe ngựa, đi về phía đình, nói với An Nguyên Chí bên cạnh: “Nếu tin tức từ Bạch Ngọc quan có thể đến được thì sao bây giờ tỷ đi3nd4nl3quyđ0n còn chưa có tin của tỷ phụ đệ hả?”

“Khi đệ gặp được tỷ phụ sẽ nói cho huynh ấy biết tỷ nhớ huynh ấy.” An Nguyên Chí nói giỡn với An Cẩm Tú: “Không phải tỷ viết thư để đệ mang cho huynh ấy sao? Vậy mà vẫn không yên tâm à?”

An Cẩm Tú đứng trong đình hóng gió khẽ trách An Nguyên Chí một chút. Hiện giờ An Nguyên Chí trước mặt nàng một chút chín chắn cũng không có, làm nàng hiểu lầm lần này đệ đệ mình là một ông cụ non nữa chứ.

“Có Viên Nghĩa và Viên Uy đi chung với đệ mà,” An Nguyên Chí nói: “Có họ đi theo, tỷ còn lo lắng cho đệ gì nữa?”

Lúc này Viên Nghĩa ở phía sau lên tiếng: “Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ chiếu cố tốt cho thiếu gia Nguyên Chí.”

An Cẩm Tú xin lỗi Viên Nghĩa: “Thật làm phiền các người đi một chuyến.”

“Tỷ đang nói gì đó?” An Nguyên Chí không vui: “Đệ mang theo Viên Nghĩa và Viên Uy đi xây dựng tiền đồ. Một thân võ nghệ của họ chỉ để mỗi ngày trông coi hoa màu cho tỷ sao?”

Thượng Quan Duệ ôm Bình An đứng bên cạnh nở nụ cười. Hắn từng thấy Viên Nghĩa, Viên Uy và An Nguyên Chí luận võ. Võ nghệ An Nguyên Chí rất cao, hai người kia cũng không hề yếu, cả ngày ngày ở nông trang ngoài thành thật vô cùng lãng phí.

An Cẩm Tú chỉ chỉ vào đầu An Nguyên Chí: “Trên người họ có thương tích, đó là tình đường. Tỷ đã sai Viên Nghĩa và Viên Uy làm ruộng lúc nào? Tỷ đây chính là sợ đệ làm liên lụy người khác đó.”

Lúc này Viên Nghĩa và Viên Uy nở nụ cười. Vết thương trên người họ không hề nhẹ, An Cẩm Tú lại không hề keo kiệt tiền chăm sóc điều dưỡng, ước chừng phải qua thời gian một năm thân thể mới khôi phục. Bây giờ muốn Viên Nghĩa và Viên Uy rời đi, họ không thể nào mở miệng. An Nguyên Chí muốn đi nhập ngũ ở biên quan, Viên Nghĩa và Viên Uy muốn báo ân nên chủ động đưa ra ý kiến diidd@nleequydd0n_um_um muốn đi với An Nguyên Chí. An Nguyên Chí biết được võ nghệ của họ liền giơ hai tay tán thưởng. Một lần nữa An Cẩm Tú lại nói lời xin lỗi, giống như An Nguyên Chí liên lụy bọn họ. Việc này ngược lại làm Viên Nghĩa và Viên Uy phát ngược, trong lòng đối với An Nguyên Chí càng thêm đề ý, nếu không chiều cố tốt cho An Nguyên Chí thì họ không còn mặt mũi nào về gặp An Cẩm Tú.

“Trên đường nhớ phải cẩn thận.” Sau một hồi nói giong, An Cẩm Tú dặn dò An Nguyên Chí: “Nhập ngũ rồi nhất định phải nghe lời của tỷ phụ đệ, không thể đùa giỡn quân kỷ, trên chiến trường đao thương không có mắt, đệ nhất định phải chú ý, không được...”

Những lời dặn dò này An Nguyên Chí nghe nhiều đến nổi lỗ tai muốn mọc kén, thấy đáng về An Cẩm Tú muốn nhắc những lời này một lần nữa, An Cẩm Tú khoanh tay xin An Cẩm Tú tha cho: “Đệ nhất định sẽ nghe lời tỷ phụ, tỷ cứ yên tâm đi, đệ đi rồi, tỷ nhớ chờ đệ trở về.”

“Lên đường bình an,” Thượng Quan Duệ nói với An Nguyên Chí: “Đại tẩu nói không sai, chuyện trên sa trường không phải trò đùa, Nguyên Chí nhất định phải chú ý.”

An Nguyên Chí sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Bình An, khẽ đánh một quyền vào Thượng Quan Duệ, cười nói: “Về sau trong nhà chỉ còn người là một đại nam nhân, Tiểu Duệ tử, người nhớ chiều cố ba người trong nhà thật tốt nha.”

Thượng Quan Duệ gật gật đầu, đại tẩu, tiểu muội, và tiểu cháu trai Bình An, ba người này đều là mạng của hắn, người nào hắn cũng không thể bỏ mặc được.

Thượng Quan Ninh đứng dựa vào An Cẩm Tú, hô lên với An Nguyên Chí: “Nguyên Chí đại ca, huynh và đại ca muội nhớ về sớm. Ninh nhi ở nhà chờ các huynh.”

“Được” An Nguyên Chí cười nói theo Quan Ninh: “Chờ chúng ta trở về sẽ cho muội thấy một nhà chồng thật tốt.”

“Đệ cút đi!” Lúc này An Cẩm Tú rốt cuộc bị An Nguyên Chí chọc cười: “Tiểu cô mới bao nhiêu tuổi? Tỷ xem ra sau khi đệ trở về phải cưới vợ ngay thôi.”

An Nguyên Chí cười lớn, cùng với Viên Nghĩa, Viên Uy rời khỏi đình hóng gió, sau khi lên ngựa lại nói với An Cẩm Tú một tiếng: “Tỷ, đệ đi đây” rồi giơ roi vọt ngựa chạy về hướng bắc.

“Phu nhân, chúng tôi đi.” Viên Nghĩa, Viên Uy lập tức cũng ôm quyền với An Cẩm Tú.

“Đi đường cẩn thận.” An Cẩm Tú phát tay với Viên Nghĩa, Viên Uy: “Nguyên Chí còn nhỏ, nếu nó có sai, các người cứ ngăn cản nó.”

Viên Nghĩa đáp ứng: “Phu nhân yên tâm. Chúng tôi sẽ chăm sóc thiếu gia Nguyên Chí.”

An Cẩm Tú đứng tại đình hóng gió nhìn theo ba người An Nguyên Chí chạy càng lúc càng xa, mạnh mẽ để An Nguyên Chí đi qd.d.i.e.n.d.a.n xây dựng tiền đồ, nhưng khi nhìn hình bóng đệ đệ khuất dần, trong lòng An Cẩm Tú không hề dễ chịu. Con đường quân ngũ thật không dễ, e rằng từ nay về sau nàng không thể giúp được gì cho người đệ đệ này, mọi việc xảy ra hẳn phải tự mình gánh vác.

Đến khi bóng dáng ba người biến mất ở phía Bắc, Thượng Quan Duệ đột nhiên nói: “Đại tẩu, hết mưa rồi. Đây là một dấu hiệu tốt lành.”

An Cẩm Tú chăm chú nhìn không gian bên ngoài đình, mưa nhỏ liên miên đã thực sự ngừng hẳn. Nước mưa tưới mát không gian xanh biếc, mây đen dày đặc lúc mưa đã từ từ tan mất, để lộ ra từng ánh nắng chiếu rọi khắp nơi.

Thượng Quan Duệ cười nói: “Đại tẩu, trời cao đất rộng, Nguyên Chí phải xông pha giữa trời đất. Tẩu đã buông tay thì cũng đừng nên lo lắng quá mức.”

Sau khi thở dài, An Cẩm Tú gật đầu: “Bọn họ sẽ trở lại.” An Cẩm Tú đi theo Quan Duệ nói: “Bốn người họ sẽ không có chuyện gì.”

“Đệ cũng nghĩ vậy.” Thượng Quan Duệ nói: “Chúng ta về thôi, Từ Uyên còn đang ở nhà chờ chúng ta.”

An Cẩm Tú nhận lấy Bình An từ trong tay Thượng Quan Duệ: “Tiểu thúc cũng phải đi thư viện, chúng ta nên về sớm một chút. Chúng ta đi thôi, tiểu cô.”

Thượng Quan Ninh ngoan ngoãn nín quần áo An Cẩm Tú đi xuống đình hóng gió.

Ngồi lên xe xong, An Cẩm Tú hỏi Thượng Quan Ninh: “Tiểu cô muốn ăn gì không? Chút nữa vào thành, tẩu mua cho muội.”

Thượng Quan Ninh vẫn im lặng, bên cạnh xe Thượng Quan Duệ vội vàng nói: “Đại tẩu không nên cưng chiều nàng, ăn thành heo con, sau này làm sao nàng có thể tìm chồng được?”

“Muội muốn ăn đường cao!” Thượng Quan Ninh ngồi bên cạnh An Cẩm Tú lớn tiếng nói: “Muội không mập, muội cũng không cần tìm chồng. di3nd@nlqd Muội muốn ở với đại tẩu cả đời.”

An Cẩm Tú nở nụ cười, Thượng Quan Ninh mấy ngày nay có một chút béo nhưng thân thể tiểu cô nương nên béo chút mới tốt: “Ai nói tiểu cô nhà ta béo? Chúng ta không nghe lời của Nhị ca.”

Thượng Quan Ninh thấy An Cẩm Tú đứng về phía mình, lập tức nhếch miệng cười: “Đại tẩu, chút nữa chúng ta đi mua đường cao ăn được không?”

An Cẩm Tú nhìn Thượng Quan Ninh cười híp mắt bỗng giật mình. Ba người huynh muội Thượng Quan gia, Thượng Quan Duệ tao nhã, Thượng Quan Dũng và Quan Ninh tính tình có chỗ giống nhau, tính tình ngay thẳng, mỗi khi vui vẻ là cười toe toét, muốn bao nhiêu khờ đều có. An Cẩm Tú nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Thượng Quan Ninh, gật đầu nói được, nàng bắt đầu nhớ đến Thượng Quan Dũng, không biết cái người xuất chinh này khi nào mới có thể trở về.

Đến khi ba người quay lại trong thành, sau khi An Cẩm Tú mua đường cao cho Thượng Quan Ninh, Thượng Quan Duệ vội vàng cho xe ngựa quay về nhà.

An Cẩm Tú ôm Bình An vừa bước vào cửa, chưa kịp nói với Cố Thượng và Tổ Uyên câu nào, quân sự bên người Tần thị đã đến cửa.

“Có việc gì?” An Cẩm Tú hỏi bà tử này. Từ lúc nàng về nhà lần trước, Tần thị chưa đi tìm nàng lần nào.

“Phu nhân sai nô tỳ đến truyền lời cho nhị cô nãi nãi.” Bà tử quân sự nói: “Sau giờ Ngọ hôm nay, phu nhân sẽ mang Tú đi nương đi gia am lễ Phật, mong nhị cô nãi nãi đi qua một chuyến.”

“Lễ Phật?” An Cẩm Tú nói: “Vì sao hôm nay đột nhiên mẫu thân muốn đi gia am lễ Phật?”

Bà tử quân sự nói: “Phu nhân chỉ thuận tiện ra phủ giải sầu, nghĩ đến nhị cô nãi nãi lâu rồi không gặp Tú đi nương nên sai nô tỳ đến lqddiend@n đây truyền lời cho nhị cô nãi nãi.”

Được nhìn thấy Tú đi nương là việc mà An Cẩm Tú cầu mà không được, lập tức gật đầu nói: “Được, ta cần an bài một chút. Sau giờ Ngọ ta sẽ đi gia am.”

Bà tử quân sự nhìn thoáng qua An Cẩm Tú ôm Bình An, nói: “Nhị cô nãi nãi, phu nhân còn cố ý dặn dò, Lão thái quân cũng sẽ đi chung, lão nhân gia sợ ồn ào nên Thượng Quan tiểu thiếu gia không cần đi theo.”

“Đã biết, người về phủ đáp lời đi.” An Cẩm Tú ôm Bình An đi về phía nhà chính.

Bà tử quân sự xoay người rồi đi ngay. Bà cũng không trông cậy An Cẩm Tú sẽ cho bà được bao nhiêu tiền thưởng.

“Nhà mẹ đẻ của đại tẩu quy củ thật là nhiều,” Thượng Quan Duệ theo sau An Cẩm Tú vào nhà chính, nói: “Bà ngoại muốn gặp cháu ngoại một lần cũng không phải dễ.”

An Cẩm Tú bất đắc dĩ nói: “Tẩu ngay cả gọi mẹ đẻ một tiếng mẫu thân cũng không được. Bà ngoại Bình An chỉ có thể là An phủ thái sư phu nhân mà thôi.”

“Thực xin lỗi đại tẩu,” Thượng Quan Duệ nói: “Đệ không nên nói lung tung. Tẩu cứ đi am ni cô đi, Bình An giao cho bà vú giữ là được.”

Lúc này Bà vú Vương thị từ cửa đi vào, -umum nói: “Phu nhân cứ yên tâm mà đi, thiếu gia Bình An giao cho ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thượng Quan Duệ lại nói: “Đại tẩu mang Từ Uyên theo đi, đi gia am không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Nói thế nào thì đại tẩu cũng là đương gia chủ mẫu của Thượng Quan gia, không lý nào chỉ đi có một mình.”

An Cẩm Tú gật đầu đáp ứng, đi gia am nhiều nhất là mất nửa ngày. Ở nhà có bà vú trông coi Bình An và Thượng Quan Ninh chắc sẽ không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mong đợi tương lai

Edit: Um-um

Thượng Quan gia ở hẻm cũ thành nam mà gia am An thị lại ở thành bắc Kinh Đô, hai địa phương cách nhau khá xa. Sau khi Thượng Quan Duệ đi thư viện, An Cẩm Tú và Từ Uyên làm cơm trưa, ăn cơm với Thượng Quan Ninh và bà vú. Ăn xong liền muốn đi gặp Tú đi nương nên cố ý thăm gọi sơ qua, dặn dò bà vú Vương thị trông coi nhà cửa, mang theo Từ Uyên mời một hàng xóm giúp một tay đánh xe chở chủ tớ hai người đi qua am gia An thị.

Bà vú ôm Bình An và Thượng Quan Ninh đứng nhìn theo nơi An Cẩm Tú rời đi, quay về nhà đóng chặt đại môn, thấy Thượng Quan Ninh vì An Cẩm Tú không dẫn nàng đi theo đi3nd4nl3quyđ0n mà cái miệng nhỏ vênh lên cao, cười to nói: “Tam tiểu thư muốn ăn gì không? Ta làm cho ngài ăn.”

Dù mới ăn cơm trưa không được bao lâu, Thượng Quan Ninh vẫn cao hứng, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Ta muốn ăn kẹo nổ!”

Bà vú nhìn đáng vẻ Thượng Quan Ninh cảm thấy buồn cười, dẫn Thượng Quan Ninh đi vào phòng bếp, một bên cười nói: “Nếu phu nhân thấy Tam tiểu thư lúc này thế nào cũng nói ngài là mèo tham ăn.”

Thượng Quan Ninh nghĩ đến việc chút nữa sẽ có kẹo nổ ăn, làm mèo tham ăn nàng cũng chịu. Tiểu cô nương nhảy nhót đi bên cạnh bà vú, làm mặt quỷ với Bình An đang nằm trong ngực bà.

Bình An nhìn tiểu cô cô của mình, đối với việc Thượng Quan Ninh làm mặt quỷ không hề có hứng thú, ngáp một cái, nhắm mắt vui đầu ngủ trong lòng ngực bà vú.

Bà vú nhìn hai tiểu oa một lớn một nhỏ, lắc lắc đầu, Thượng Quan gia tuy không phải nhà cao cửa rộng nhưng cuộc sống như vậy cũng không tồi, ngày ngày trời qua tốt đẹp đến nỗi nhiều người cầu còn không được.

Khi An Cẩm Tú và Từ Uyên đến gia am An thị ở Bắc thành thì đoàn người Tần thị đã đến nơi.

Từ Uyên xuống xe ngựa, nhìn xe ngựa ở cửa đình am ni cô, nhỏ giọng nói với An Cẩm Tú: “Tiểu thư, Thái tử phi nương nương cũng đến.”

An Cẩm Tú nhìn xe ngựa, xe do trong cung chế tạo chiếm hơn phân nửa. An Cẩm Tú chau mày, trong lòng khó hiểu, hôm nay không phải ngày mười lăm tháng giêng dâng hương bái Phật, An Cẩm Nhan sao lại tới đây? Dienddanleequyđdon Bồi Tần thị tới đây giải sầu? Hay là Tần thị bồi nàng tới giải sầu?

Thời điểm An Cẩm Tú đứng xa xa trước cửa cân nhắc, hai bà tử An phủ mở miệng gọi nhị cô nãi nãi bước tới đón nàng.

“Thái tử phi nương nương đã nhắc nhị cô nãi nãi mấy lần.” Một bà tử trong đó cười nói với An Cẩm Tú: “Phu nhân còn sợ nhị cô nãi nãi không đến, bây giờ thì tốt rồi, nhị cô nãi nãi đã đến.”

An Cẩm Tú cảm thấy sự việc hôm nay khác thường, An Cẩm Nhan có thể nhắc đến nàng? Nàng khi nào có cảm tình tốt với An Cẩm Nhan như thế?

Hai bà tử mời An Cẩm Tú vào am ni cô, miệng nói liên thanh: “Nhị cô nãi nãi vào đi thôi.”

An Cẩm Tú nói: “Tú đi nương đến chưa?”

Một bà tử vội nói: “Di nương đi với phu nhân, lúc này cũng đang ở bên trong chờ nhị cô nãi nãi.”

“Tiểu thư,” Sau lưng An Cẩm Tú, Từ Uyên kêu một tiếng. Hai bà tử này đối với An Cẩm Tú cười quá mức nhiệt tình khiến Từ Uyên có chút sợ hãi.

“Chúng ta vào thôi.” An Cẩm Tú tiếp lời Từ Uyên, mặc kệ hôm nay phát sinh chuyện gì, miễn là Tần thị và An Cẩm Nhan không muốn mạng của nàng là được.

Lúc này Tần thị và An Cẩm Nhan đang ngồi ở một gian trong tĩnh thất của am ni cô, thấy An Cẩm Tú vừa đến, Tần thị liền cười nói: “Cẩm Tú đến rồi à? Chúng ta đã ở đây chờ con nửa ngày rồi đấy.”

An Cẩm Tú liếc mắt thấy người hầu hạ sau lưng Tần thị giống như hạ nhân là Tú di nương, cười rồi phân biệt hành lễ với An Cẩm Nhan và Tần thị, nói: “Thái tử phi nương nương thứ tội, An Cẩm Tú không biết hôm nay ngài cũng đến.”

An Cẩm Nhan cũng cười, đề An Cẩm Tú khuynh gối xuống, “Muội đừng nghe lời nói của mẫu thân, chúng ta ước hẹn tới sau giờ Ngọ. Bây giờ đúng là sau giờ Ngọ, muội không hề muộn chút nào.”

Tần thị vừa nghe lời này của An Cẩm Nhan cũng nở nụ cười: “Cẩm Tú, con nhìn kìa, nương nương chúng ta đang bên vực con đấy.”

An Cẩm Tú cười mà không nói, hôm nay thái độ của An Cẩm Nhan và Tần thị làm nàng xem không hiểu lắm nên ít nói chuyện thì tốt hơn.

Tần thị lại nói: “Lão tổ tông nhà chúng ta đến khi ra cửa lại không hợp ý nhau. Nếu kịp thời gian, ta cũng muốn Cẩm Tú mang Bình An đến cho chúng ta nhìn nhi tử bảo bối của con một chút.”

“Ta cũng muốn gặp Bình An,” An Cẩm Nhan nói: “Lần sau nếu có cơ hội nhất định Cẩm Tú phải mang Bình An đến. Cẩm Tú, d.d.lequydon.u.m.u.m đại danh của đứa nhỏ này là Bình An sao?”

An Cẩm Tú nói: “Bẩm nương nương, Bình An là nữ danh, chờ sau khi tướng quân nhà ta trở về mới đặt đại danh cho nó.”

An Cẩm Nhan nhìn An Cẩm Tú cảm thán nói: “Nếu không phải chiến sự tại Bạch Ngọc quan khẩn cấp, Thượng Quan tướng quân cũng không đến mức kết hôn ngày thứ hai liền xuất chinh. Thật khổ cho muội. Ta nghe nói trong nhà Thượng Quan tướng quân hiện còn một đệ một muội?”

An Cẩm Tú nói: “Tiểu thúc bằng tuổi với Nguyên Chí, hiện đang đọc sách ở Nam Uyên thư viện. Tiểu cô năm nay bảy tuổi.”

Tần thị nói: “Lúc ấy cửa hôn sự này của Cẩm Tú ta cũng không đồng ý. Chỉ là không có biện pháp nào. Phụ thân các con quyết định, ta làm sao có thể khuyên được?”

An Cẩm Tú chưa kịp lên tiếng, An Cẩm Nhan đã nói tiếp: “Mẫu thân sau này không cần nói lời này nữa. Cẩm Tú đã kết hôn sinh con với Thượng Quan tướng quân thì còn có thể quay đầu lại sao? Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Cho dù hôm nay chức quan của Thượng Quan tướng quân không cao, sao mẫu thân có thể biết được ngày nào đó hán không thăng quan tấn chức?”

“Sai rồi, ta nói sai rồi.” Tần thị cười khò: “Hai vị cô nãi nãi tha thứ cho ta nhé.”

An Cẩm Tú vội nói: “Nữ nhi không dám.” An Cẩm Nhan có thể nhận lời xin lỗi từ Tần thị, nhưng An Cẩm Tú không có cái mạng này, việc này không truyền ra ngoài thì không sao, nếu truyền ra ngoài thì nàng sẽ mang danh thứ nữ bất kính với mẹ cả.

“Cẩm Tú cũng đã lâu không gặp Tú di nương.” An Cẩm Nhan sao lại không nhìn ra mục đích An Cẩm Tú đến đây? Lập tức cười, nói: “Hai người đi vào phòng khách trò chuyện đi.”

An Cẩm Tú đứng dậy nói lời cảm tạ.

An Cẩm Nhan đã lên tiếng nhưng Tú di nương vẫn đứng phía sau Tần thị không dám đi, chỉ dám dùng ánh mắt nhìn Tần thị.

Tần thị quay đầu xem Tú di nương, rất săn sóc nói: “Người đi đi, không cần phải để ý chỗ của ta ở đây, đi trò chuyện với Cẩm Tú đi.”

Lúc này Tú di nương mới cảm ơn An Cẩm Nhan, rồi cảm ơn Tần thị, cúi đầu, tay chân đều không buông ra, theo sát An Cẩm Tú ra khỏi tinh thất.

Phía trước có một tiểu ni cô của am dẫn đường cho hai mẫu tử Tú di nương và An Cẩm Tú đi về chỗ phòng dành cho khách.

Tần thị nhìn An Cẩm Tú đi ra ngoài, quay đầu nhìn An Cẩm Nhan nói: “Nương nương, ngài đã tính toán tốt hết thấy rồi chứ? Trong lòng ta vẫn cảm thấy bất an.”

“Việc đã định, còn lo lắng gì nữa?” Nụ cười trên mặt An Cẩm Nhan không thay đổi, nhỏ giọng nói: “Nếu lo lắng thì mẫu thân đừng nghĩ đến chuyện này.”

Tần thị ngồi trên ghế cao trong tinh thất, cầm chén trà bên cạnh, đưa đến bên miệng rồi đặt lại trên bàn, lúc này lqddiend@n Tần thị đứng là đứng ngồi không yên.

Tay An Cẩm Nhan lần lần một chuỗi Phật châu, Phật châu từ đàn hương mộc do được vuốt ve chuyển động thường xuyên trong tay nên nay đã hiện lên màu cổ đồng, lộ ra vài tia ánh sáng dịu dàng của ngọc.

“Hiện giờ nương nương cũng bái Phật?” Tần thị ngồi bên cạnh tìm chuyện nói.

Tay An Cẩm Nhan đang lần chuỗi Phật châu chợt dừng lại, trước nay nàng không tin Phật, với An Cẩm Nhan trên đời này không có thần phật, xuyên Phật châu này chẳng qua nàng dùng để tĩnh tâm: “Con luôn tin Phật, mẫu thân phải nhớ kỹ.”

Sắc mặt Tần thị ngưng ngừng im lặng, kỳ thực bà cũng là một phụ nhân thủ đoạn lợi hại, chỉ là đối mặt với An Cẩm Nhan, khí thế luôn không thể so được với nàng.

Sau khi An Cẩm Nhan lần Phật châu nửa ngày, đột nhiên nói với Tần thị một câu: “Nữ nhân trong cung không có ai không tin Phật.”

Lúc này Tần thị mới hiểu được chút ít ý tứ của An Cẩm Nhan, tin Phật đều là người thiện lương. Mặc kệ suy nghĩ chân chính trong lòng là gì, mặc kệ bản thân đang có địa vị gì, nữ nhân trong cung đều phải làm cho người khác biết mình là người thiện lương. Tin Phật chính là phương pháp đơn giản nhất để chứng minh điều này.

“Thời điểm con rảnh rồi còn chép kinh Phật.” An Cẩm Nhan nói với Tần thị: “Hôm nào con sẽ sai người đưa qua cho mẫu thân mấy quyển.”

“Được.” Lúc này Tần thị nói không nên lời, vốn muốn tìm đề tài phù hợp với thân phận quý trọng của nữ nhi mà tán gẫu mấy câu, đều đã hữu tâm vô lực.

Bên này mẫu tử hai người ngồi đối diện không nói chuyện, tại một gian phòng không lớn trong khách phòng của am ni cô, An Cẩm Tú và Tú di nương ngồi sòng vai nhau. Tú di nương đánh giá An Cẩm Tú trên dưới một lúc lâu, mới nói: “Con không ốm, sắc mặt cũng tốt, xem ra cuộc sống của nhị cô nãi nãi không quá kém, vậy thì ta cũng an tâm.”

An Cẩm Tú kéo tay Tú di nương, nói: “Nương, bây giờ không có người khác nương kêu con cái gì mà nhị cô nãi nãi vậy. Con sống rất tốt. Nguyên Chi cũng giống như người nói đi? Hiện trong tay con có một cái nông trang, trong nhà cũng không thiếu tiền.”

Tú di nương gật đầu: “Nguyên Chi có kể cho ta nghe, còn nói Bình An lớn lên rất tốt, giống con. Con trai giống mẹ là tốt. Cách ngôn đều nói con trai giống nương kim ngọc mãn đường. Chờ Thượng Quan tướng quân trở về, ngày ngày của các con nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

An Cẩm Tú nói: “Đúng ạ. Sau khi huynh ấy về, cuộc sống của chúng con nhất định sẽ hạnh phúc. Con rất muốn mời nương về ở với diendd@nleequyidd0n_um chúng con.”

Lời nói của An Cẩm Tú khiến Tú di nương bị kinh hãi, vội nói: “Lời này không thể nói, nếu phụ nhân nghe được là không hay. Nhị tiểu thư, hôm nay Ngừ

thiếu gia đi rồi?”

Không cho kêu nhĩ cô nãi nãi lại kêu nhĩ tiểu thư, An Cẩm Tú âm thầm lắc đầu, muốn nương nàng kêu nàng một tiếng Cẩm Tú đúng là khó khăn.

“Ngũ thiếu gia có khỏe không?” Tú di nương đã lâu chưa gặp An Nguyên Chí, nóng lòng muốn biết tin tức của hắn.

“Đệ ấy không sao.” An Cẩm Tú nói: “Có hai vị bằng hữu võ nghệ cao cường đi chung với đệ ấy, đến được Bạch Ngọc quan, tướng quân nhà con sẽ chăm sóc cho hắn. Nương cứ yên tâm đi, Nguyên Chí chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Con là nữ nhi không thể giúp gì được cho nương, chờ khi Nguyên Chí có tiền đồ nhất định sẽ cho người cuộc sống tốt nhất.”

“Hiện giờ cuộc sống của ta rất tốt, ngày thường con đưa ta không ít tiền.” Tú di nương nhỏ giọng nói: “Sau này không cần đưa tiền đến nữa, ta biết con đưa tiền thì cũng phải đưa người gác cửa và bà tử quần sự không ít tiền mãi lộ. Về sau đừng làm chuyện ngốc cho người khác phát tài. Ta ở trong phủ không đói, không lạnh, cũng không có dịp để xài đến tiền.”

Một di nương ở trong đại trạch thâm sâu, trong tay có tiền để thưởng cho hạ nhân thì ngày tháng trôi qua có thể tốt hơn một chút. Nghe Tú di nương lái nhãi, thật ra cũng chỉ vì không muốn liên lụy mình, An Cẩm Tú chỉ có thể cười nói: “Nương, tiền đó nếu nương không dùng tới vậy thì để dành sau này cho Nguyên Chí cưới vợ đi.”

Nói đến hôn sự của An Nguyên Chí, trên mặt Tú di nương hiện lên nét vui vẻ, nhưng sau lại nói: “Hôn sự của hắn, chúng ta cũng không thể làm chủ.”

“Không làm chủ được nhưng đưa tiền thì vẫn có thể chứ. Phu nhân có thể quản được nương cho tiền Nguyên Chí sao?” di3nd4nl3quyd0n An Cẩm Tú không để bụng nói: “Nương, người tin lời con đi, về sau Nguyên Chí chắc chắn sẽ làm được nghiệp lớn, nương cứ việc chờ hưởng phúc của hắn là được.”

Tú di nương duỗi tay sờ mặt An Cẩm Tú, mạng của bà chính là vậy, mong ước duy nhất là một trai một gái của bà sống hạnh phúc. “Lo cho cuộc sống của con đi,” Tú di nương nhẹ giọng nói với An Cẩm Tú: “Không cần nhớ mong ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Trước am nghênh thánh giá

Edit: Um-um

Buổi chiều này mẫu tử hai người nói với nhau rất nhiều, nói về cuộc sống tương lai của An Cẩm Tú, nói sau khi An Nguyên Chí nhập ngũ sẽ ra sao, nói Thượng Quan Dững, nói Bình An lớn lên sẽ thành bộ dáng gì, nói rất nhiều việc của tương lai. Thời điểm nhớ lại chuyện khó chịu trước mắt, An Cẩm Tú và Tú di nương mười phần ăn ý chỉ nghĩ đến tương lai của các nàng.

Vào lúc hoàng hôn, trời lại bắt đầu đổ mưa, phòng khách vốn đã không sáng lắm lại bắt đầu trở nên tối tăm.

Tú di nương nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với An Cẩm Tú: “Trong nhà con còn có người cần chăm sóc, sau khi đi Phật đường dâng hương bái Phật thì trở về đi. Đừng để người trong nhà đợi lâu.”

An Cẩm Tú kéo tay Tú di nương: “Con đi rồi thì d.i.e.n.d.a.n.lqđ còn không biết bao giờ mới có thể gặp lại nương.”

“Rồi sẽ có cơ hội thôi.” Tú di nương kéo An Cẩm Tú đứng lên: “Đi Phật đường đi, nhớ phải thành tâm đấy.”

An Cẩm Tú ra khỏi phòng khách, bà tử trước đây đón nàng vào am ni cô bước từ đầu hành lang kia đi tới, cách thật xa kêu với An Cẩm Tú: “Nhĩ cô nãi nãi, thánh thượng giá lâm, Thái tử phi nương nương kêu ngài ra cổng lớn tiếp giá.”

An Cẩm Tú lập tức sùng sốt, một thần thể như nàng không phải là nên tránh mặt sao? Vì sao lại gọi nàng đi tiếp giá? Như thế nào mà Thế Tông lại đến am ni cô của Am thị thể này?

Tú di nương ở bên cạnh nói: “Thái tử phi nương nương gọi con đi chắc sẽ không phải để nói chuyện phiếm. Con đi đi, gặp thánh thượng cũng là một chuyện tốt.”

Khi gặp Thế Tông có thể khiến Thế Tông hoàng đế có thêm chút ấn tượng với Thượng Quan Dững cũng là chuyện tốt, An Cẩm Tú chỉ không hiểu, hôm nay là ngày mảy mà hoàng đế lại đến am ni cô này, giống như đây là một âm mưu, có người trước đó đã an bài việc này?

Bà tử truyền lời bước đến đối diện An Cẩm Tú, thấy An Cẩm Tú còn đứng yên không động đậy, không biết là đang suy nghĩ việc gì, vội thúc giục: “Nhĩ cô nãi nãi mau đi thôi. Đó chính là thánh giá, không thể chậm trễ.”

Bị bà tử liên tục hối thúc, An Cẩm Tú cũng không kịp nghĩ nhiều, sau khi nhìn thoáng qua Tú di nương liền đi theo bà tử về cổng lớn am ni cô.

Lúc này thánh thượng đã tới trước đại môn gia am An thị. Thái tử hôm nay mời y đi săn trong núi Bắc thành. Vốn Thế Tông không quan tâm đến Thái tử, chỉ là Thái tử ở trước mặt chư hoàng tử mời y, Thế Tông nghĩ dạo gầy đây chư hoàng tử vì tên Vương Viên mà nháo ra không ít chuyện sau lưng y, đối với Thái tử cũng trách phạt nhiều lần, cũng không nghĩ tới việc phế Thái tử. Theo Thế Tông thấy, ngoại trừ Ngũ hoàng tử Bạch Thường Trạch ngoài mặt không có gì bất thường, những người khác đều mang biểu tình xem kịch vui, đều có ý muốn xem y mắng Thái tử. Chúng đều là huynh đệ hoàng gia, lúc ấy trong lòng Thế Tông thật bất đắc dĩ, cuối cùng trước mặt chư hoàng tử đáp ứng lời cầu xin của Thái tử, tạm thời cho Thái tử được thẳng sống lưng một lần.

Sau đó tâm tình chư hoàng tử thế nào, Thế Tông không quan tâm. Thế Tông chỉ biết Thái tử giống như trút được một gánh nặng.

Ra cung đi săn nên Thế Tông mặc vì phục, nếu theo sau y có một đại đội nhân mã dọa cho đám dã thú trong núi chạy mất thì làm sao y có thể săn được mỗi?

Ngày xưa khi đi săn, Thái tử đều lấy an nguy của long thể làm trọng, khuyên Thế Tông mang theo Ngự lâm quân, mang theo nhiều thị vệ, tuy nhiên lúc này Thái tử lại không khuyên như thế.

Thế Tông mừng rỡ vì bên tai mình được thanh tĩnh, y cảm thấy Thái tử bị mình mắng nên sợ.

Sau cơn mưa đầu, trời lại nắng lên, không khí trong lành, cưỡi ngựa đi trong núi trong rừng Bắc thành, nước mưa đọng trên lá rồi rớt rơi xuống đầu giống như một cơn mưa phùn mang tới một cảm giác thật thú vị.

Đến khi Thế Tông đi càng lúc càng sâu vào rừng, rất dễ dàng bắt gặp động vật hoang dã trong đây, giương cung cái tên, mũi tên bắn thủng cổ một đầu mai hoa lộc. Thế Tông hỏi Thái tử: “Trước đó con có bố trí qua nơi này à?”

Thái tử ở phía sau Thế Tông đáp: “Đúng là không việc gì có thể gạt được phụ hoàng, nhi thần chỉ muốn hôm nay phụ hoàng thật tận hứng nên mới an bày cho bọn thị vệ trước đó chuẩn bị một chút.”

Thế Tông quay đầu, liếc Thái tử: “Tốt nhất con đừng lừa gạt trăm việc gì khác.”

Thái tử không quan tâm bên cạnh còn có mười mấy thị vệ, nhảy vội xuống ngựa, quỳ trước ngựa Thế Tông nói: “Phụ hoàng, việc của Vương Viên nhi thần thực sự không hiểu nội tình. Nhi thần cũng mong Tử đệ mau chóng lq.d.i.e.n.d.@.n bắt được hai tên tử sĩ của Vương Viên để chứng minh nhi thần trong sạch.”

Thế Tông liếc thấy thị vệ lấy lộc huyết cách đó không xa, nói với Thái tử: “Việc của Vương Viên tạm thời không cần nhắc lại, con là Thái tử, không cần ở trước mặt trăm hạ thấp bản thân.”

Trong lòng Thái tử cười khỏ, Thái tử như hắn nói đến cùng cũng chỉ là thần tử, làm sao dám không cúi đầu khom lưng, một Vương Viên đã làm hắn gần như vạn kiếp bất phục. “Nhi thần tạ ơn phụ hoàng.” Thái tử dập đầu xuống đất với Thế Tông.

“Bình thân.” Hai chân Thế Tông kẹp bụng ngựa, chạy lướt qua bên cạnh Thái tử.

Đến lúc Thái tử đứng dậy thì Thế Tông đã dẫn theo bọn thị vệ chạy về sườn núi phía tây.

“Điện hạ.” Thị vệ đi lấy lộc huyết đã cầm hai hồ lô bằng gỗ khắc hoa văn tinh xảo đựng đầy lộc huyết chạy tới.

Thái tử liếc nhìn hai cái hồ lô, nói với thị vệ: “Cẩn thận cất giữ, chút nữa có khả năng ta và phụ hoàng đều phải dùng.”

“Nô tài tuân mệnh.” Thị vệ cẩn thận treo hai cái hồ lô gỗ vào bên hông mình.

Bấy giờ Thái tử mới một lần nữa nhảy lên ngựa, đuổi theo hướng mà Thế Tông đã đi.

Thế Tông mang theo thị vệ đi săn ở núi Bắc thành, chẳng mấy chốc đã trôi qua nửa ngày, đến khi sắc trời trong rừng dần tối, Thế Tông mới phát hiện mình ở trong phiến rừng này từ sau giờ ngo đến tận hoàng hôn.

“Phụ hoàng.” Thái tử thấy Thế Tông ngẩng đầu nhìn lên trời, vội tiến lên nói: “Hình như trời lại muốn đổ mưa, nhi thần biết nơi này có gia am An thị, hay là phụ hoàng đến đó nghỉ một lát?”

“Gia am An thị?” Thế Tông nói: “Con lại định làm ra chuyện gì nữa?”

Thái tử vội lắc đầu: “Nhi thần không dám, chỉ là hôm nay An thị bôi mẫu thân nàng đi gia am An thị dâng hương thôi.”

Thế Tông nói: “Hôm nay là ngày dâng hương sao?”

Thái tử cười nói: “An thị muốn gặp mẫu thân nàng và muội muội nên nhi thần chuẩn cho nàng xuất cung.”

“Muội muội?” Người đầu tiên Thế Tông nhớ đến chính là người một chút lễ nghĩa cũng không biết ở trong vườn An phủ hương, An Cầm Khúc, mặt y liền trầm xuống: “Trẫm biết muội muội nàng, Thái tử phi nên ít gặp nha đầu bị chiều hư kia thì tốt hơn.”

Thái tử vội phân trần: “Phụ hoàng đang nhắc đến An Tam tiểu thư sao? Hiện giờ Thái tử phi cũng rất đau đầu với nàng, nhưng lần này Thái tử phi um um muốn gặp chính là thứ muội đã xuất giá, gọi là gì nhỉ...?” Thái tử bày ra dáng vẻ tự hời, sau đó nói: “Nhi thần nhất thời không nhớ đến tên nàng.”

Thế Tông quay mặt lại: “An Cẩm Tú.” Y nói với Thái tử.

Thái tử cười: “Đúng rồi, đúng là tên này. Nhi thần ngu dốt, nhất thời không thể nhớ được.”

Thế Tông nói: “Chúng ta đi gia am An thị thử xem.”

Thái tử vội nói: “Đề nghị thần dẫn đường cho phụ hoàng.”

Thế Tông theo phía sau Thái tử, lúc này trên không trung trời đã mưa nhỏ giọt, Cát Lợi đi theo muốn phủ thêm áo toi cho Thế Tông nhưng bị Thế Tông cự tuyệt, nói một câu: “Mưa xuân rất quý giá, cần gì phải tránh đi.”

Thái tử ở đằng trước nghe lời Cát Lợi nịnh hót Thế Tông cát tường, lòng rơi thẳng xuống đáy cốc. Khi hần và Thế Tông nói tên An Cẩm Tú, kỳ thật Thái tử đang dò xét Thế Tông. Nếu Thế Tông hoàn toàn không có ấn tượng với thứ muội của An Cẩm Nhan, Thái tử sẽ mặc kệ những an bày trước đó của An Cẩm Nhan, hần sẽ nói do đường mưa trơn trượt không thể đi được, khuyên Thế Tông hồi cung. Nhưng hiện tại xem ra điều Cát Lợi nói với An Cẩm Nhan là sự thật, phụ hoàng đề ý tới An Cẩm Tú, một người đã là thần thê. Chuyện này đã không còn cách nào vặn hỏi, chỉ có thể làm đến cùng.

Trong lòng Thái tử nói một tiếng thật xin lỗi với An Cẩm Tú, một mạng của tiểu nữ tử so với vị trí của Thái tử và tính mạng của những người đứng sau hần thật sự là quá nhỏ bé.

Thế Tông đã đến trước đại môn gia am An thị, trong đám người ở trước cửa nghênh đón không thấy An Cẩm Tú, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, ngay lúc Thế Tông dự định hồi cung, y thấy An Cẩm Tú từ cửa lớn vội vàng đi ra. Có lẽ do đi hơi gấp nên khi An Cẩm Tú xuất hiện trước mặt Thế Tông, hơi thở hơi hổn hển, hai má đỏ hồng, không ngờ lại là một hương vị khác.

“Phụ hoàng.” Thái tử thấy An Cẩm Tú ra đến, lại nhìn bộ dáng của Thế Tông, trong lòng Thái tử hiểu rõ nhưng trên mặt bất động thanh sắc hỏi Thế Tông: “Ngài muốn đến am ni cô nghỉ tạm một chút không?”

Thế Tông ừ một tiếng, không cần thị vệ đỡ xuống ngựa mà chính mình nhảy xuống.

Sau khi An Cẩm Tú ra đến đại môn cũng không ngẩng đầu nhìn Thế Tông mà quỳ sau Tần thị nghênh đón thánh giá.

“Tất cả hãy bình thân.” Lúc này Thế Tông không hề nhìn An Cẩm Tú, nâng nâng tay với người quỳ trước cửa am.

Sau khi An Cẩm Nhan đứng dậy, cười nói với Thế Tông: “Phụ hoàng sao lại đến đây?”

Thế Tông đi đến am ni cô, trong miệng nói: “Sao? Trẫm không thể đến am ni cô này à?”

An Cẩm Nhan vội giải thích: “Phụ hoàng, am ni cô này chỉ là gia am, vẫn luôn bị tổ mẫu của con dâu xem là nơi dưỡng lão. Phụ hoàng đến đây, am ni cô từ đây không bình thường như trước được rồi.”

“Con thật khoa trương.” Thế Tông bị An Cẩm Nhan chọc cười. Thế Tông từng nghe nói qua tòa gia am của An thị thê nhưng đây là lần đầu tiên y đến đây. Khi tận mắt thấy, Thế Tông mới tin chuyện các đại thần nói. Gia am An thị so sánh với những chùa miếu hương khói cường thịnh có phần kém cỏi hơn. Phía bắc am, từ đại môn đi vào là đường thẳng xuyên suốt, chính giữa là một toà Phật đường to lớn, chung quanh vây bởi hành lang lầu các, ngẩng đầu nhìn mái cong về sừng, chen kín ánh mặt trời. Vì đây là am ni cô nên ít đi chút đại khí, lại nhiều thêm một chút tinh xảo, rất khác biệt.

“Phụ hoàng đã mệt rồi.” Lúc này Thái tử ở phía sau nói với An Cẩm Nhan: “Nàng dẫn đường đi.”

Thế Tông đứng dưới mái Phật điện nên y phục đã ướt phân nửa, nhưng Thế Tông không quan tâm, chỉ chỉ gian sân, cười nói: “An Thư Giới thật đã hao tổn không ít.”

An Cẩm Nhan cười nói: “An gia phải trải qua mấy thế hệ mới có thể xây được thế này. Phụ hoàng, nhà mẫu thân của con dâu đều là người tin Phật.”

Thế Tông xoay người vào phía sau gia Phật đường, nói: “Tin Phật là chuyện tốt.”

Thái tử đứng sau Thế Tông hỏi: “Phụ hoàng muốn thắp một nén hương sao?”

Thế Tông nhìn tượng Địa Tạng Bồ Tát trong Phật đường, nói một câu: “Trẫm còn cần cầu thần bái Phật sao?”

Thái tử vội nhận sai với Thế Tông.

An Cẩm Tú và Tần thị đứng ngoài Phật đường, nghe đối thoại bên trong của phụ tử hoàng tử, nghe thấy lời Thái tử nịnh hót Thế Tông, An Cẩm Tú cảm thấy lời cam kết của Thái tử rõ ràng kém hơn Bạch Thừa Trạch, dĩ nhiên nếu một đời hần bại dưới tay Bạch Thừa Trạch thì một chút cũng không oan uổng.

An Cẩm Nhan nói với Thế Tông: “Phụ hoàng có muốn đi tĩnh thất nghỉ ngơi một chút không? Nghe tiếng mưa rơi ở Phật đường cũng là một việc khá tao nhã.”

Tần thị nghe người đã đi về phía sau Phật đường, xoay người nói với An Cẩm Tú: “Lát nữa nếu có thể nói chuyện với thánh thượng, tốt nhất con nên nói lời dễ nghe. Chuyện này dù sao cũng tốt cho tướng quân nhà con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cường ép ở lại

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sau khi nghe lời Tần thị nói, An Cẩm Tú chẳng những không cảm kích như bà ta đã nghĩ mà còn đáp lại rằng: “Mẫu thân, bây giờ không còn sớm nữa, nữ nhi còn có việc ở nhà, xin cáo từ trước.” Đi chung một đoạn đường với Tần thị, An Cẩm Tú chợt hiểu ra một chuyện, vì sao nàng phải gặp Thế Tông? Lấy lòng Thế Tông hoàng đế để giành lấy tiền đồ cho Thượng Quan Dũng ư? Chẳng hoàn toàn không cần nàng làm như vậy, tướng công nàng không cần phải dựa vào một nữ nhân để thăng quan tiến chức.

Tần thị nghe thấy An Cẩm Tú muốn đi, lập tức phát hoảng, nói: “Thánh thượng đã trông thấy con, con còn muốn đi sao? Có muốn đi cũng phải thỉnh an thánh thượng trước đã, sao bây giờ con lại không hiểu chuyện như thế?”

An Cẩm Tú thấy quái lạ, hỏi: “Thánh thượng có thể nhớ ra con ở chỗ này ư?”

Tần thị nói: "Lỡ thánh thượng nhớ được thì sao? Con mau đi theo ta, thỉnh an thánh thượng xong rồi đi cũng không muộn.”

Lúc này, An Cẩm Tú nhìn khắp xung quanh, ban nãy Từ Uyên còn đi sau lưng nàng nhưng bây giờ lại biến mất: “Từ Uyên đâu?” Nàng hỏi Tần thị.

Tần thị nói: "Ta bảo nó đi gặp Tú di nương, Tú di nương lo lắng cho con, có chuyện muốn hỏi nên tìm Từ Uyên.”

An Cẩm Tú cảm thấy hơi có gì đó không đúng, Tú di nương tìm Từ Uyên, có cái gì để hỏi nhỉ?

"Hai vị phu nhân," Một cung nhân hầu hạ bên cạnh An Cẩm Nhan thấy hai người bước ra khỏi Phật đường, đứng trước mặt Tần thị và An Cẩm Tú rồi nói: “Thái tử phi nương nương mời hai vị đến tĩnh thất (gian phòng yên tĩnh), thánh thượng muốn gặp mặt hai vị.”

"Đi thôi," Tần thị lôi kéo An Cẩm Tú: "Một lát nữa, cái gì nên nói ra miệng, không cần nương dạy con đấy chứ?"

Trong lòng An Cẩm Tú không muốn, nhưng bây giờ nàng muốn chạy cũng chẳng xong, đành phải gật đầu một cái với Tần thị.

Thế Tông ngồi ở tĩnh thất lớn nhất am ni cô, nghe An Cẩm Nhan giới thiệu am ni cô này với mình, sắc mặt y vô cùng bình thản, mãi đến khi nhìn thấy An Cẩm Tú đi sau lưng Tần thị bước vào, khuôn mặt y mới có chút ý cười. Đợi Tần thị và An Cẩm Tú hành lễ rồi, Thế Tông mới nói: “Bình thân cả đi.” Giọng nói của y cũng bất giác trở nên ôn hòa.

An Cẩm Tú ở phía sau, đỡ Tần thị đứng dậy, cúi đầu thật thấp, trong lòng âm thầm tính toán làm sao để thỉnh an Thế Tông cho nhanh và y cho phép nàng về nhà sớm một chút.

Bây giờ, nữ tử mà mình quan tâm đã ở ngay trước mặt, cuối cùng Thế Tông cũng có cơ hội ngắm nhìn An Cẩm Tú thật kỹ. Y phục mùa xuân màu xanh nhạt, mái tóc được búi theo kiểu bình thường của phụ nhân, bên trên cài một đóa hoa bằng lụa màu trắng nhạt. Khắp người của tiểu nữ tử này, từ trên xuống dưới không có một món đồ trang sức nào, hết sức mộc mạc. Thế Tông thăm thò dài một hơi, cảm thấy đáng vẻ này của An Cẩm Tú chính là sống ở nhà không được tốt cho lắm.

Tần thị bắt đầu nịnh bợ Thế Tông, trong lòng có quỷ nên lúc nói chuyện, giọng của bà ta run rẩy, mở lời nhưng không biết nói tiếp thế nào.

Thế Tông vốn chẳng thêm để ý lời nói của bà ta, y chỉ ngắm nhìn An Cẩm Tú. Hôm nay, trên mặt nàng thoa lớp phấn nhàn nhạt, sắc đỏ phơn phớt vừa rồi ở trước đại môn đã sớm biến mất, nhưng sự tức giận vẫn khiến khuôn mặt nàng nổi bật, trên nền trắng ửng nét hồng, xứng với dáng người trời sinh thướt tha, quả nhiên nàng không làm y thất vọng.

Thật ra bây giờ, cho dù là người vô tâm cũng không hẳn trông thấy Thế Tông đang nhìn An Cẩm Tú, y chỉ nhìn về phía trước, mà trước mặt y là hai người Tần thị và An Cẩm Tú, phía sau hai người còn có đầy tớ, đằng sau nữa là cửa ngoài đình viện.

An Cẩm Nhan ở bên cạnh, liếc nhìn An Cẩm Tú, trong lòng nổi lửa. Dòng giống nô tài mà lớn lên lại có dáng vẻ họa thủy như vậy, An Cẩm Nhan không dám nghĩ tới, nếu như Thái tử cũng bị kẻ họa thủy này mê hoặc, nàng ta biết phải làm sao bây giờ. Thăm giận một hồi, An Cẩm Nhan lại nghĩ tới việc mình sắp xếp cho An Cẩm Tú, con giận cũng tiêu tan theo, nàng ta cần gì phải tức giận với An Cẩm Tú chứ? Chỉ là một con cò thôi, dùng xong thì vứt bỏ sạch sẽ, hoàn toàn không cần thiết phải để ý.

"Người là thứ nữ của An Thư Giới?" (Thư Giới là tên tự của An Tầm Dương) Thế Tông thấy Tần thị không mở miệng nói nữa, y đã biết rõ về An Cẩm

Tú những vẫn cố hỏi.

An Cầm Tú vội đáp: “Chính là thần phụ ạ.”

Thế Tông cười nói: "Hôn sự của ngươi, tính ra vẫn là trăm ban thưởng.”

An Cầm Tú vội nhún người “vạn phúc” với Thế Tông, trong lời nói mang theo tiếng cười: “Thần phụ tạ ơn thánh thượng ban hôn, thành toàn nhân duyên của thần phụ và tướng công.”

"Ừ," Thế Tông nói: "Hiện giờ Thượng Quan Vệ Triều đang ở Phụng Châu, lúc này đây hẳn là chiến sự ở đó đã kết thúc, hẳn sẽ nhanh chóng trở về thôi.”

Tin này đủ để An Cầm Tú vừa mừng vừa sợ, hóa ra Thượng Quan Dũng đã từ biên ải trở về, không bao lâu nữa nàng có thể gặp lại chàng rồi.

Thế Tông thấy sắc mặt nàng lộ vẻ vui mừng, ngược lại y càng mất hứng. Hy vọng An Cầm Tú có thể sống tốt, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ và tình cảm tốt đẹp của nàng dành cho Thượng Quan Dũng, y lại cảm thấy khó chịu, sự mâu thuẫn về tâm tư này khiến y đột ngột hỏi nàng: “Sau khi Thượng Quan Vệ Triều đến biên ải, tháng ngày của ngươi có tốt không?”

An Cầm Tú không nghĩ nhiều, đáp lại: “Thần phụ tạ ơn thánh thượng rủ lòng hỏi han, thần phụ sống rất tốt.”

Thế Tông còn định hỏi gì đó, nhưng lại không biết mình nên hỏi tiểu nữ tử này về chuyện gì nữa. Nàng không phải thần tử của y, hỏi việc công không được, y lại không thể hỏi nàng có hầu hạ tốt cho Thượng Quan Dũng hay không, vậy lại càng không được nhỉ? Lại quan sát nàng thêm một hồi, Thế Tông nói: “Ngươi hãy cố gắng sống cho tốt, lui về đi.”

An Cầm Tú vội lui ra khỏi đình thất. Nói mấy câu tốn thì giờ với Thế Tông xong, sắc trời cũng đã tối mịt. Nghĩ đến ba người ở nhà, nàng hơi sốt ruột, muốn về nhưng lại không thấy Từ Uyên đâu, nàng đành hỏi lại ma ma đi theo sau: “Nha đầu Từ Uyên đi theo ta đâu rồi?”

Ma ma nói: “Hẳn là Từ Uyên còn đang ở chỗ di nương, nhị cô nài nỉ đợi ở đây một lát, nô tỳ qua đó hỏi thúc nàng.”

An Cầm Tú có lòng muốn tới nói lời tạm biệt Tú di nương, nhưng nghĩ đến việc mình chưa nói với Tần thị câu nào đã đi gặp di nương, nếu bị Tần thị biết được, Tú di nương sẽ đắc tội bà ta, nàng đành bỏ đi ý định mới nảy ra này, để cho ma ma đi tìm Từ Uyên, còn nàng thì chờ ở cửa trong thiên viện.

An Cầm Tú chờ trong thời gian khoảng một nén hương, không thấy ma ma và Từ Uyên đâu, ngược lại mưa nhỏ hóa mưa vừa. Định bụng báo hạ nhân đi xem giúp, nhưng An Cầm Tú nhìn quanh cả buổi lại thấy chỉ có một mình nàng đứng ở thiên viện, đúng là cả buổi cũng không thấy hạ nhân nào đi ngang qua. Trời ngày càng tối, nàng thật sự không đợi được nữa, đành phải đi tới gian phòng tiếp khách mà ban này nàng và Tú di nương trò chuyện.

An Cầm Tú chưa từng đến am ni cô của An thị lần nào, không ngờ buổi tối ở đây lại keo kiệt ánh đèn như vậy, chẳng những mỗi một gian phòng đều không nhìn rõ ánh sáng, ngay cả cung nhân đi trên đường cũng chỉ thấp nhen mòng manh cháy được một chút. Trời đổ mưa, vốn đã không có ánh trăng chiếu sáng, ánh nến mòng manh lóe lên trong bóng đêm, soi rõ tướng của vị tôn Phật được thờ phụng, người người đều bảo tượng ngài trang nghiêm, hơn nữa đây là nơi Phật pháp vô biên, nhưng bây giờ lại có vẻ quỷ khí âm u.

An Cầm Tú là người đã chết một lần, đi lại dưới bầu không khí ở am ni cô này, nàng cũng cảm thấy hơi bất an, cảm giác giống như sắp có chuyện gì đó không tốt xảy ra. Thế Tông, Thái tử, Thái tử phi, chủ mẫu An thị đều ở trong này, tại sao nàng lại không thấy một bóng người nào ở sân sau của am ni cô vậy?

Một con quạ đêm bay ngang qua đỉnh đầu nàng, tiếng quạ kêu khàn khàn quỉ dị, kêu vang vang ở sân sau không có bóng người nào của am ni cô, khiến cho người ta nghe thấy mà sồn tóc gáy.

Lúc này, An Cầm Tú đã đi tới gian phòng đón khách, nàng đột nhiên ngừng bước, có gì đó không đúng, giống như Tần thị cố gắng muốn giữ nàng ở lại. Mặc kệ Tần thị xuất phát từ mục đích gì, đích nẫu như bà ta chắc chắn không có lòng muốn tốt cho nàng đâu.

"Từ Uyên?" An Cầm Tú nhìn về phía gian phòng đón khách, gọi lớn hai tiếng.

Nơi đó có ánh nến mòng manh, nhưng không có ai lên tiếng trả lời.

An Cầm Tú vội xoay người đi ra ngoài, biết mình không thể ở lại chỗ này.

"An Cầm Tú?"

Đột nhiên có tiếng người ở đằng sau truyền đến, nàng theo bản năng quay đầu nhìn đầu, chưa kịp nhìn thấy người tới là ai, cô đã bị người ta dùng lực mạnh đánh vào. Trước mặt nàng bỗng chốc tối sầm, không thể giãy dụa, ngã vào trong lòng người đó.

Lúc này có vài người đốt đèn lồng, đi ra khỏi gian phòng đón khách trong viện, kẻ cầm đầu chính là Tô ma ma hầu hạ bên cạnh An Cầm Nhan.

"Mau đưa người đi," Tô ma ma bước lên phía trước, nhìn thoáng qua An Cầm Tú đã bị đánh ngã, nằm trong lòng thị vệ, bà ta lệnh cho vài cung nhân ở phía sau: “Cẩn thận một chút, không được làm nàng ta bị tổn hại.”

Hai cung nhân bước lên, đón lấy An Cầm Tú đang nằm trong lòng thị vệ.

"Nhanh một chút," Tô ma ma đi trước dẫn đường, bước về phía gian phòng đón khách mà ban đầu An Cẩm Tú và Tú di nương trò chuyện.

Sau khi đánh ngất An Cẩm Tú, hoàn thành nhiệm vụ, tên thị vệ xoay người, ẩn mình vào trong bóng tối.

Gian phòng đón khách nho nhỏ đã được quét dọn sắp xếp lại một lần, treo đèn cung đình được phủ lớp vải sa màu hồng, giường cũng được đổi loại giường lớn hơn, vẫn là loại đệm mềm, phía trên treo màn chọn màu đỏ thẫm, lớp trải giường được thêu hình “uyên ương nô đùa trong nước” của người mới thành thân. Cả một gian phòng đón khách trong am ni cô đã bị sắp xếp thành gian phòng tân hôn như thế.

Tô ma ma sai người đặt An Cẩm Tú lên chiếc giường mới tinh, bà ta nhìn nàng, dung nhan được trang điểm hoàn hảo, sau đó kê sát người nàng để ngửi mùi hương, cũng không thấy có mùi là lạ nào. Bà ta ra lệnh cho đám ở cung nhân ở đằng sau: “Các người ra ngoài chờ ta.”

Đám cung nhân lập tức lui ra ngoài.

Tô ma ma sờ da mặt An Cẩm Tú, lẩm bẩm: “Làn da quả là trơn bóng, đáng vẻ cực kỳ cầu hồn người khác, khó trách Thái tử phi nương nương muốn tính kế người.”

Lúc này, An Cẩm Tú bị đánh ngất đi, miệng lại phát ra tiếng hừ nhẹ, trông có vẻ như sắp tỉnh dậy.

Tô ma ma với động tác cực kỳ nhanh nhẹn, lấy một bình sứ nhỏ trong ống tay áo ra, tự tay mở miệng An Cẩm Tú, rót nước thuốc trong suốt từ bình vào miệng nàng. Sợ nàng nhổ ra, bà ta còn dùng tay bịt miệng nàng một hồi, buộc nàng phải nuốt hết nước thuốc trong miệng xuống.

An Cẩm Tú bị thuốc nước, thân thể run rẩy mấy cái rồi lại lâm vào hôn mê.

"Thuốc này có thể giúp người ngủ một giấc thật ngon," Tô ma ma thấy An Cẩm Tú hoàn toàn không còn động đậy mới nói: “Như vậy người mới không phải chịu đau quá nhiều, coi như nô tỳ giúp người làm chút chuyện tốt,” Tô ma ma vừa nói vừa cời nút áo, tháo đai lưng của An Cẩm Tú, sau đó kéo chăn trên giường lên, che nàng lại, buông màn xuống, kể đó mới rời khỏi gian phòng đón khách.

"Đi nói với nương nương," Tô ma ma ra khỏi phòng, nói với cung nhân ở bên ngoài rằng: “Mọi chuyện đều được làm ổn thỏa.”

Một cung nhân vội xoay người, chạy từ từ đến tỉnh thất ở viện phía trước để báo tin.

"Lui xuống hết đi, có ta canh giữ ở đây," Tô ma ma thấy cung nhân kia đi xa rồi mới nói với những cung nhân còn lại.

Vài cung nhân vội bước ra ngoài viện, bọn họ còn chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng Tô ma ma cất lên ở đằng sau, nghiêm khắc nhắc nhở họ: "Các người đều do một tay ta dạy dỗ, kể từ ngày các người tiến cung, ta từng nói với các người rằng ở trong cung, chủ tử không cần các người nói chuyện, các người vốn là trời sinh câm điếc."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tướng quân trở về

Edit: Nhận.

Thượng Quan Duệ từ thư viện về đến phủ, nhũ mẫu mở cửa cho hắn nói An Cẩm Tú cùng Từ Uyên vẫn còn chưa trở về, Thượng Quan Duệ cũng không nghĩ nhiều, làm sao đảm bảo đại tẩu của hắn sẽ trở về sau khi ăn cơm chay ở am ni cô. Thượng Quan Ninh từ trong phòng chạy ra nghênh đón hắn lại nói nói với hắn mấy câu, sau đó Thượng Quan Duệ lập tức đưa Thượng Quan Ninh vào nhà xem Bình An ngủ vẫn còn chưa tỉnh lại.

Nhũ mẫu nhìn thấy Thượng Quan Duệ đã trở về, lập tức yên tâm mà đi phòng bếp vội vàng chuẩn bị cơm chiều cho mọi người.

Đến khi hoàng hôn, nhũ mẫu đã chuẩn bị xong cơm chiều, mười mấy nông dân thuê đất đai trồng trọt ngoài thành của An Cẩm Tú tới đây đưa tiền thuê đất.

Thượng Quan Dụ để những nông dân này vào bên trong phủ. Cho người bên ngoài thuê đất đai là chủ ý của Thượng Quan Duệ, lúc này nhìn thấy những người nông dân đưa tiền bạc đến đây, Thượng Quan Duệ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Chỉ sợ không thu được tiền bạc từ những đám đất cho thuê, nhưng nhìn thấy bọn họ lại đưa tiền cọc tới đây vậy không có gì phải lo lắng rồi.

Một bên tiếp đón nhóm nông dân tới ngoài sảnh ngồi xuống, một bên Thượng Quan Duệ lệnh cho nhũ mẫu đi chuẩn bị chút đồ ăn, để Thượng Quan Ninh trong phòng coi sóc Bình An. Lúc này cũng đã đến lúc dùng cơm tối, nhóm nông dân tới cửa, Thượng Quan Duệ cũng không thể để cho đám nông dân này đói bụng được.

Vương lão đầu là nông dân lớn tuổi nhất trong nhóm nông dân này, nói với Thượng Quan Duệ lời từ chối: “Nhị lão gia không cần khách khí với đám tiểu

nhân chúng tôi, đám tiểu nhân chúng tôi trở về dùng cơm là được.”

Thượng Quan Duệ nói: “Vương lão không cần khiêm nhường ta, ở nơi này dùng xong cơm nước rồi hãy đi.”

Vương lão đầu ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng vẫn giải thích với Thượng Quan Duệ: “Nhị lão gia, đám tiểu nhân chúng tôi cũng không phải muốn chọn thời điểm này mà tới, đám tiểu nhân chúng tôi rời khỏi thôn trang lúc đã muộn, lúc đến cửa thành lại gặp phải điều tra, lúc này mới đến đây vào giờ cơm tối như thế này.”

Thượng Quan Duệ cười cười xua tay với Vương lão đầu, nói: “Các người tới lúc này vừa hợp ý ta, hôm nay cơm no rượu say rồi hãy đi.”

Lúc này Vương lão đầu không còn nói lời cự tuyệt nữa, nói chuyện thêm một lúc nữa, vẫn chưa thấy An Cẩm Tú xuất hiện, lập tức hỏi: “Chủ mẫu của quý phủ hôm nay không có ở đây sao?”

Thượng Quan Duệ nói: “Hôm nay nàng đi dâng hương. Vương lão, vừa nãy người có nói binh lính ngoài cửa thành đang điều tra, là đang điều tra cái gì?”

Vương lão đầu cùng nhóm nông dân đều lắc đầu, nói: “Đám tiểu nhân chúng tôi cũng không biết, chỉ biết là hôm nay ngoài cửa thành quan binh đi lại rất nhiều.”

Một ý niệm trong đầu Thượng Quan Duệ chợt lóe lên, hôm nay Viên Nghĩa và Viên Uy vừa mới đi, chẳng lẽ lúc này quan phủ lại muốn bắt bọn họ? Nhưng Thượng Quan Duệ không nghĩ thêm nữa, Viên Nghĩa và Viên Uy đều rời kinh đô, cứ để triều đình điều tra hết toàn thành, hẳn cũng không có cái gì phải sợ.

Nhũ mẫu muốn chuẩn bị đồ ăn cho mười mấy người, thế nhưng một mình nàng lại không thể làm hết tất cả. Vì vậy nàng lên đại sảnh nói với Thượng Quan Duệ: “Nhị gia, ta có thể đi mời hàng xóm tới hỗ trợ làm cơm hay không?”

Thượng Quan Duệ lấy tiền từ trên người đưa cho bà vú nói: “Lúc người đi mời người tới, thuận tiện mua chút rượu và thức ăn luôn.”

Nhũ mẫu đáp ứng đi.

Thượng Quan Duệ ngẩng đầu nhìn hạt mưa rớt xuống từ không trung, đối với việc mấy ngày nay trời đều mưa, Thượng Quan Duệ cảm thấy thật phiền, khi nào ông trời mới có thể cho hắn thoải mái phơi nắng đây?

Chờ Thượng Quan Duệ trở lại đại sảnh ngồi xuống, nói chuyện cùng đám nông dân, bên ngoài mưa càng lớn hơn. Có nông dân chủ động nói lên thời tiết gần đây, trời mưa không ngừng, đối với việc trồng trọt của bọn họ cũng không tốt. Nhìn Thượng Quan Duệ là một người đọc sách thánh hiền, đối với việc trồng trọt đồng áng lại cảm thấy rất hứng thú, cùng với đám người nông dân suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, đúng là càng nói càng hăng.

Trên đường nhũ mẫu mua không ít rượu và thức ăn, lại đi mấy hộ gia đình lân cận mời người tới hỗ trợ. An Cẩm Tú ở tại một ngõ hẻm cũ kỹ của Thành Nam, tuy rằng những người nơi đây không tính là hàng xóm lâu năm, nhưng nhân duyên lại rất tốt, nhũ mẫu mở miệng mời, phụ nhân các nhà lân cận đều đáp ứng.

Trong lúc nhất thời, Thượng Quan gia ồn ào hẳn lên, cùng với việc trước đây chỉ nghe Thượng Quan Duệ đọc sách hoàn toàn khác nhau.

“Đại ca!” Nhìn Bình An ngủ, kết quả là chính mình cũng ngủ say, lúc này Thượng Quan Ninh gọi ‘Đại ca’ mà tỉnh dậy từ trong mộng. Trong mộng nàng thấy đại ca trở lại, cho nàng một đồng điểm tâm, điều này làm cho Thượng Quan Ninh đang trong mộng mà chảy nước miếng. Nhìn ngó xung quanh, lại chạy ra bên ngoài nhìn, xác định mình chỉ nằm mơ, đại ca Thượng Quan Dũng vẫn chưa trở về, bỗng nhiên Thượng Quan Ninh muốn khóc, nàng thật nhớ đại ca nhà nàng.

Lúc này, Thượng Quan Dũng đang bị tiểu muội nhà mình tưởng niệm, đội mưa lớn đi tới thành nam của kinh đô. Xa xa đã nhìn thấy cửa thành có rất nhiều quan binh, Thượng Quan Dũng lập tức dừng lại không đi tới trước nữa.

Dọc theo đường đi từ Hương An Thành đến Kinh Đô, Thượng Quan Dũng đã gặp sáu nhóm thích khách muốn giết hắn, ngày hôm qua là nhóm thứ sáu, đã giết chết chiến mã của hắn. Thượng Quan Dũng không cần biết ai muốn giết hắn, hắn chưa bao giờ đắc tội với ai, trong người hắn đang giữ sổ sách Tín Vương giao cho, lúc này trừ bỏ An Nhạc Hầu, cũng không có ai muốn mạng của hắn một cách vội vàng như vậy.

Thượng Quan Dũng quay đầu đi, trên một con đường cách Kinh Đô không xa, tìm một quán trà đơn sơ ngồi xuống, gọi một bình trà nóng cùng một mâm mần thầu để ăn. Đối với mỗi người ra vào thành, đám quan binh kiểm tra cẩn thận từng người một, làm Thượng Quan Dũng sinh lòng nghi ngờ, trời biết những người này có phải đang tìm hắn hay không? Danh sách là chứng cứ phạm tội của Hoàng Hậu và Thái Tử, ở Kinh Đô này trừ bỏ Thế Tông, còn có ai có chức vị lớn hơn hai người này? Thượng Quan Dũng buộc bản thân mình phải ăn no, một lát nữa lại phải tranh giành sinh mạng, như vậy hắn cũng có thể có sức đề liều mạng.

Sau khi Thượng Quan Dũng ăn xong sáu cái mần thầu lớn, một đội tuần tra vệ binh đi qua khỏi quán trà.

Giống như thường ngày, lão bản quán trà hô to: “Quân gia có muốn dùng trà cùng điểm tâm không?”

Giáo úy đầu lĩnh trông mắt nhìn lão bản một cái, bọn họ biết những người tuần tra không thể dừng lại ăn uống, lại phải lâu lâu hô to lên một lần.

Lão bản bị giáo úy đầu lĩnh trông mắt, cũng không sợ hãi, vẫn cười hi hi đứng bên ngoài quán trà.

Sau khi giáo úy trừng mắt nhìn lão bản, lại nhìn lướt qua hắn, bởi vì trời mưa, cho nên khách nhân tránh mưa trong quán trà cũng không ít, giáo úy liếc mắt nhìn những người này lập tức nhìn thấy Thượng Quan Dũng.

“Thượng Quan đại ca?” Giáo úy vội vàng gọi Thượng Quan Dũng một tiếng.

Thượng Quan Dũng cũng nhìn lại, người kia đi vào quán trà, đúng là con trai thứ ba của Trương gia sát nhà hắn. Thiếu niên này là chính là người được hắn tiến cử vào vệ binh, nhìn đến tiểu huynh đệ của mình, Thượng Quan Dũng cảm thấy đều là người một nhà, lập tức có hy vọng trà trộn vào kinh thành mà người không biết quỷ không hay. “Tiểu Hoa tử.” Thượng Quan Dũng cũng gọi giáo úy một tiếng.

“Đại ca, ngươi đã trở lại?” Trương Hoa ngồi xuống cái ghế bên cạnh Thượng Quan Dũng, lập tức nói: “Trận đánh ở Bạch Ngọc Quan đã đánh xong rồi?”

Thượng Quan Dũng lắc lắc đầu nói: “Ta tới từ Phụng Châu, đang muốn vào thành.”

Trương Hoa vội nói: “A, ta nghe nói Chu Đại Tướng quân đánh hạ Hưong An Thành, nguyên lai là đại ca cùng Chu Đại Tướng Quân đi bình định ở Phụng Châu.”

“Ừ.” Thượng Quan Dũng nói: “Gần đây trong thành không có việc gì chứ.”

“Không có việc gì.” Trương Hoa uống ngụm nước trà mà Thượng Quan Dũng đưa đến, nói: “Nhưng mà hôm nay ngoài cửa thành lại có nhiều binh lính thủ thành, không biết bọn chúng qua mặt như thế nào.”

“Như vậy thật kỳ quái.” Thượng Quan Dũng nói: “Các ngươi là vệ binh trong thành, lại không nhận ra lai lịch của người kia?”

Trương Hoa tiến đến trước mặt Thượng Quan Dũng, nhỏ giọng nói: “Đám người này chúng ta chưa thấy qua, còn đoán là binh mã của đại nội, còn nghe nói là lấy trộm đồ trong cung.”

Thượng Quan Dũng uống một ngụm trà, vừa rồi hắn không vào thành xem ra đã tránh được một kiếp. “Những lời này không nên nói lung tung.” Nuốt ngụm trà vào bụng, Thượng Quan Dũng còn dạy Trương Hoa, nói: “Chuyện có liên quan đến hoàng cung là những chuyện chúng ta có thể nói hay sao? Về sau không được nói, nếu không nơi này cũng mất.” Thượng Quan Dũng chỉ chỉ đầu Trương Hoa.

Trương Hoa sờ sờ đầu của mình, sau đó cười nói với Thượng Quan Dũng: “Không phải là ta chỉ nói với đại ca ngươi thôi hay sao?”

“Ta và các ngươi cùng nhau vào thành đi.” Lúc này Thượng Quan Dũng nói: “Những quan binh này vẫn muốn lục soát người ta sao?”

Trương Hoa lập tức vỗ ngực: “Đại ca đi theo ta là được, bọn họ vẫn còn chưa quản được ta!”

Thượng Quan Dũng ném ít tiền lên bàn, nói: “Vì các huynh đệ ngươi nên mua một ít thức ăn.”

“Không cần.” Trương Hoa cầm bạc lên đưa vào tay của Thượng Quan Dũng: “Ta mời đại ca.”

“Lão bản.” Thượng Quan Dũng quay đầu gọi lão bản lại đây, cũng mặc kệ Trương Hoa nói cái gì, quyết định để lão bản gói một lồng bánh màn thầu, một cân thịt bò.

Trương Hoa từ chối không được, nhận lấy thức ăn Thượng Quan Dũng mua, nhìn Thượng Quan Dũng không mặc áo tơi, lập tức gọi thủ hạ cầm một bộ áo tơi dự phòng tới, đưa cho Thượng Quan Dũng mặc vào.

Thượng Quan Dũng mặc áo tơi vào, đi theo đội ngũ của Trương Hoa. Lúc đoàn người đi đến cửa thành Nam, Thượng Quan Dũng kéo mũ áo tơi xuống thấp, tận lực không để cho người khác nhìn thấy mặt của mình.

Quan binh thủ thành, nhận ra là Trương Hoa đã trở lại, lập tức tiến lên chào hỏi Trương Hoa.

Trương Hoa chấp tay chào hỏi với những người này.

Quan binh từ đại nội hư hư thực thực, đều là những gương mặt lạnh lùng đứng trong mưa. Người cầm đầu hỏi Trương Hoa: “Trương hiệu úy, bên ngoài thành đều ổn hả?”

Trương Hoa muốn nói nơi đây dưới chân thiên tử, có người nào lại chán sống chạy tới đây sinh sự? Nhưng nghĩ đến khả năng có thể là người bên trong đại nội, lập tức thu lại lời nói trên chốc kia, thành thật nói: “Tất cả đều bình thường.”

“Các ngươi ra ngoài tổng cộng có bao nhiêu người?” Người này lại hỏi.

Trái tim Thượng Quan Dũng nhảy lên, tay cũng căng thẳng nắm một bên đao.

Trương Hoa vừa muốn nói chuyện, một đội thương nhân đến sau bọn họ, nghe giọng nói là khẩu âm của Phụng Châu. Tên cầm đầu đang hỏi Trương Hoa cũng bị khẩu âm này thu hút lực chú ý, mang theo thủ hạ của mình tiến lên đón đội thương nhân.

Trương Hoa còn muốn xem náo nhiệt, Thượng Quan Dũng thúc giục hắn nói: “Chúng ta vào thành thôi.”

Trương Hoa không biết lần này Thượng Quan Dũng trở về là có việc công, chỉ nghĩ hắn thăm người thân, d^l.q.d rồi lại nghĩ đến đại ca hắn có thể thân mật vài ngày với tiểu tử xinh đẹp, lập tức cười nói: “Đại ca đây là nôn nóng muốn gặp tiểu tử?”

Thượng Quan Dũng nghe Trương Hoa nhắc tới An Cẩm Tú, tâm lập tức đau xót, hắn sợ sau khi biết hắn tiếp nhận danh sách Tín vương giao cho, sẽ làm phiền An Cẩm Tú, còn có một đôi đệ muội của hắn.

“Chúng ta vào thành thôi.” Trương Hoa cũng không biết tâm tư vào lúc này của Thượng Quan Dũng, vung tay lên, hô lên với thủ hạ của mình.

Một đội người vào trong thành Kinh Đô, mà phía sau bọn họ, một đội quan binh đang kiểm tra từng người trong đoàn thương nhân, cũng không quan tâm tới động tĩnh của đoàn người Trương Hoa.

Sau khi Thượng Quan Dũng đi vào thành Kinh Đô lập tức chia tay với Trương Hoa, Trương Hoa mang theo mấy thủ hạ tiếp tục đi tuần tra trong phố lớn ngõ nhỏ ở thành nam Kinh Đô, mà Thượng Quan Dũng đứng ngốc một hồi ở đầu đường, hữu kinh vô hiểm (kinh ngạc sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm) mà đi vào thành, hắn lại không tin được mình đã đi được vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Máu hươu và thôi tình hương

Edit: Preiya

Sau khi An Cẩm Tú trở về nhà, Thế Tông cũng không có tâm tình ở lại trong Am Ni Cô, nhưng chẳng qua vẫn còn ngồi nói chuyện trong chốc lát, kế tiếp trời mưa lớn, Thái tử liền đề nghị ở lại dùng xong com chay rồi lại hồi cung. Từ sau khi Thế Tông thành Hoàng Đế, cũng chưa từng dùng qua com chay, lập tức gật đầu một cái, thỉnh thoảng đổi một chút khẩu vị cũng tốt.

Chủ trì Am Ni Cô tự mình xuống bếp, làm một bữa com chay cho Thế Tông.

Chờ Cát Lợi dâng com chay đến trước mặt Thế Tông, nhìn com chay trước mặt, Thế Tông chỉ bữu mỗi một cái. Cây củ cải khắc thành hoa Mẫu Đơn còn không phải là cây củ cải? Đậu hũ cải thìa, nấm xào măng, cho dù những món ăn này nhìn có đẹp hơn nữa thì cũng không gọi lên được khẩu vị của Thế Tông. Sau khi ăn mấy đĩa thức ăn chay, Thế Tông liền lắc đầu nói không ăn.

Thái tử muốn khuyên Thế Tông lại dùng thêm một chút, nhìn An Cẩm Nhan nháy mắt với hắn một cái, Thái tử liền nói với Thế Tông: "Phụ hoàng, Mai Hoa Lộc ngài sẵn được ở trong rừng đã được lấy máu, hôm nay ngài mắc mưa, có phải là nên dùng chút máu lộc để làm ấm thân thể?"

Thế Tông lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài gian phòng, gật đầu một cái, sau đó nói với An Cẩm Nhan: "Trẫm ngồi nghe tiếng mưa rơi trong Am Ni Cô, cũng không nghe ra tiếng mưa rơi ở đây có gì khác với trong cung."

An Cẩm Nhan vội vàng đứng dậy nói: "Phụ hoàng thứ tội."

Thế Tông tùy ý vung tay lên đối với An Cẩm Nhan, nói: "Con lui xuống đi."

An Cẩm Nhan không dám nhiều lời, hành lễ với Thế Tông xong, liền lui ra ngoài.

Thái tử lúc này cầm máu lộc, đổ ra hai chén nhỏ máu lộc từ trong hồ lô gỗ ngay trước mặt Thế Tông.

Thế Tông hỏi: "Nơi này là địa phương Phật gia, chúng ta uống máu lộc ở đây có được không?"

Thái tử cười nói: "Phụ hoàng là chủ nhân thiên hạ, Phật gia cũng phải thuận theo tâm nguyện của Phụ hoàng."

"Trẫm thích lời này của con," Được Thái tử nịnh hót, Thế Tông khẽ cười một tiếng, "Phật Đạo Nho Tam Gia, cho dù một nhà của hắn, quyền sống cũng ở trong lòng bàn tay của trẫm."

Thái tử uống một chén máu lộc trước, nói với Thế Tông: "Máu lộc này hơi tanh một chút."

Thế Tông chờ trong chốc lát, sau khi nhìn thấy Thái tử không có chuyện gì, mới nói: "Con chính là sống yên bình quá lâu, năm đó thời điểm trẫm tranh thiên hạ, dùng nói là máu lộc, ngay cả máu người trẫm cũng uống không ít."

Thái tử vội nói: "Nhi thần đều là hưởng phúc của Phụ hoàng."

Thế Tông uống một hơi hết máu lộc trong chén lộc, trong nháy mắt mùi máu tươi tràn ngập nơi cổ họng, Thế Tông rất là hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Thái tử nhìn Thế Tông uống hết máu lộc, liền nói: "Phụ hoàng nghỉ ngơi ở chỗ này một chút, nhi thần đi ra ngoài bảo bọn thị vệ chuẩn bị hồi cung."

Thế Tông ừ một tiếng.

Trước khi Thái tử lui ra, lại thay vài nén hương cho lư hương trong tĩnh thất, nhìn khói hương bay lên từ lỗ trên lư hương xong, Thái tử mới lui ra ngoài.

Cát Lợi ở một bên nói với Thế Tông: "Thánh thượng, máu lộc này tươi mới, ngài dùng một chút nữa không?"

Thế Tông nhắm nháp mùi máu tanh còn dư lại nơi cổ họng, cũng không mở mắt, chẳng qua là lại ừ một tiếng.

Cát Lợi vội vàng bảo người đưa tới một chén máu lộc, sau khi để cho một thị vệ uống thử, đưa đến bên miệng Thế Tông.

Thế Tông nhận lấy từ tay Cát Lợi, lại dùng tiếp một chén máu lộc, lần này Thế Tông có thể cảm nhận được hương vị ngọt lành của mùi máu lộc tươi. "Vẫn là do tự tay mình bắn hạ được mới tốt," Thế Tông nói với Cát Lợi.

Cát Lợi cầm một cái khăn lông nóng lau mặt cho Thế Tông, nói: "Có thể được Thánh thượng hưởng dụng, là phúc khí của con lộc này."

"Người là lộc sao?" Thế Tông cười nói: "Có thể biết được tâm tư của lộc?"

Cát Lợi đánh vào miệng mình một cái, nói: "Nô tài lại phát bệnh nói bậy rồi."

"Thôi, không cần đánh," Thế Tông nói: "Người cũng không là lần đầu tiên nói xằng nói bậy."

Cát Lợi nhìn hai bên một chút, sau đó mới nói với Thế Tông: "Thánh thượng, lúc này nô tài mới đi ra ngoài, nhìn thấy nữ nhi An thị chưa đi."

Thế Tông bỗng nhiên mở mắt, "Nữ nhi An thị?"

"Chính là Nhị tiểu thư An gia," Cát Lợi nói: "Bên ngoài mưa rất lớn, phu nhân Thái Sur sợ đường không dễ đi, cho nên bảo nàng đợi mưa tạnh rồi hãy trở về. Nô tài nhìn trời mưa lớn như vậy, sợ là một đêm cũng không dùng được."

An Cẩm Tú vẫn còn ở trong Am Ni Cô? Thế Tông nghĩ đến đây, trong người liền bắt đầu nóng lên.

"Thánh thượng, uống máu lộc, uống thêm một ly trà xanh tráng miệng đi," Cát Lợi lại đưa một ly trà hơi nóng đến bên miệng Thế Tông.

Sau khi Thế Tông uống hết ly trà, độ nóng trên người vẫn là không giảm xuống, dưới con nóng, Thế Tông lấy tay kéo cổ áo của mình.

Cát Lợi ở một bên kinh ngạc nói: "Thánh thượng đây là bị máu lộc xông lên hả? Làm sao mặt cũng nóng lên?"

Thế Tông vuốt vuốt cái trán căng ra của mình, nói: "Đờ trẫm đi ra ngoài hóng gió một lát."

Cát Lợi vội nói: "Thánh thượng, ngài đang nóng, đi ra ngoài hóng gió sẽ bị cảm lạnh."

"Người cũng muốn quần trẫm sao?!" Giọng nói Thế Tông đột nhiên nghiêm khắc.

Cát Lợi không dám nói thêm một câu nào nữa, đỡ Thế Tông đi ra bên ngoài tĩnh thất.

Đi ngang qua lư hương thì Thế Tông dừng lại hỏi: "Trong này đốt hương gì?"

Cát Lợi nói: "Bẩm Thánh thượng, là đàn hương."

Thế Tông dùng mũi ngửi mấy cái, lúc này đầu óc của y càng lúc càng mê man, lại cảm giác đây không phải là đàn hương.

Lúc này Cát Lợi dùng sức địa ngửi mùi chung quanh mình và Thế Tông, nói: "Mùi vị này đậm hơn đàn hương thường được dùng trong nội đường Phật một chút, nhưng là mùi đàn hương không sai."

Thế Tông mặc kệ mùi vị của hương này, vào lúc này khí huyết toàn thân y dâng trào lên rất lợi hại, long căn phía dưới cũng có phản ứng, "Đờ trẫm đi ra ngoài!" Thế Tông nói với Cát Lợi: "Chẳng lẽ là trẫm già rồi sao? Hiện tại ngay cả hai chén máu lộc cũng không chịu nổi?"

Cát Lợi vừa đỡ Thế Tông đi ra ngoài, vừa nói: "Thánh thượng đang tráng niên, người nào thiên hạ này già đi, Thánh thượng cũng sẽ không già. Hẳn là uống hai chén máu lộc này dẫn đến nóng một chút, nếu như Thánh thượng rất khó chịu, liền tuyên thái y đến đây đi."

"Tuyên thái y?" Thế Tông đứng ở ngoài cửa tĩnh thất, gió vừa thổi qua, đầu óc liền thanh tỉnh một chút, nói với Cát Lợi: "Để cho thái y biết hiện tại trẫm không chịu nổi hai chén máu lộc?"

"Vậy?"

"Đờ trẫm đi một chút."

Cát Lợi quay đầu lại gọi thị vệ đang cầm dù trong tay: "Người mau tới đây che dù cho Thánh thượng."

"Không cần," Thế Tông đẩy tay Cát Lợi ra, tự mình đi vào trong mưa ở ngoài sân.

"Ồi chào, Thánh thượng," Cát Lợi vội vàng nhận lấy dù từ trong tay thị vệ, chạy vào trong mưa, mấy bước liền đuổi kịp Thế Tông, sau đó nói: "Ngài không thể dầm mưa như vậy được, Thánh thượng, ngài vẫn là mau chóng hồi cung đi."

Thế Tông bị mưa xối ướt toàn thân, luồng hỏa trên người lại bùng nổ, long căn phía dưới lại càng ngẩng cao đầu, liền muốn tìm nữ nhân làm một lần trước mới được. "An Cẩm Tú chưa đi?" Sau khi bị mất tự chủ, Thế Tông hỏi Cát Lợi về An Cẩm Tú, "Nàng ở đâu?"

Cát Lợi nói: "Thánh thượng, ngài thế này muốn đi tìm nữ nhi An thị?"

"Trẫm muốn tìm nàng, ai có thể quản chuyện của trẫm?" Lúc này Thế Tông tựa như có lẽ đã nhìn thấy An Cẩm Tú, hỏi Cát Lợi: "Có phải nàng đang ở trước mắt trẫm không?"

Thầy Thế Tông luống cuống, Cát Lợi thầm nói thôi tình huống mà An Cẩm Nhan dùng thật đúng là lợi hại, lại thêm hai chén máu độc, có thể để cho Thế Tông khó nhận đục vọng đến mức này.

"Cẩm Tú?" Lúc này Thế Tông đuổi tay về phía trước, nhỏ giọng kêu tên An Cẩm Tú một tiếng.

"Nô tài đỡ ngài đi một chút," Cát Lợi vừa dùng sức đỡ Thế Tông nói, vừa dẫn Thế Tông đi về phía gian khách phòng kia An Cẩm Tú nghỉ lại kia.

Cùng lúc đó, Tú di nương và Từ Uyên bị Tần thị phái đến phía sau núi Am Ni Cô múc nước suối, mỗi người gánh một thùng nước suối đi về phía Am Ni Cô.

Mưa rơi xuống nên con đường trong núi bùn lầy khó đi, Từ Uyên đang đi thì dưới chân liền trượt một cái, ngay cả thùng nước đang gánh cũng rơi xuống trên con đường núi.

"Từ Uyên!" Tú di nương nhanh chóng bước tới đỡ Từ Uyên.

Tú di nương lại không thể kéo Từ Uyên từ dưới đất lên, chỉ mới vừa nhúc nhích, cổ chân trái liền đau nhức, Từ Uyên a một tiếng, nói với Tú di nương: "Di nương, nô tì ngã bị thương ở chân rồi."

Tú di nương không có biện pháp gánh hai thùng suối nước, lại thêm Từ Uyên bị thương ở chân không thể lại xuống núi, chỉ đành phải tìm một núi đá cho Từ Uyên, để cho Từ Uyên ngồi trên mảnh đất ở dưới núi đá nhô ra đó tránh mưa, Tú di nương đi một mình tới Am Ni Cô tìm người tới giúp đỡ.

Từ Uyên ở lại cùng với hai thùng nước suối. Trong núi rừng vào ban đêm, thỉnh thoảng liền truyền đến tiếng hú của động vật, điều này làm cho Từ Uyên ôm cánh tay phát run ở dưới núi đá, chỉ cầu cho Tú di nương có thể nhanh chóng tìm người tới cứu mình.

Tú di nương chạy lao đảo trên đường hướng về phía chân núi Am Ni Cô, đợi đến lúc bà sắp chạy đến Am Ni Cô, đã nhìn thấy ánh đèn trong đường núi bên trái cách bà không xa. Trong lòng Tú di nương vui mừng, nơi này là địa giới Am Ni Cô An thị, sẽ không có những người khác tiến vào, đây nhất định là người An phủ thấy nhìn bà và Từ Uyên đi cả buổi cũng chưa trở lại nên đốt đèn lồng lên núi tìm bà và Từ Uyên.

"Nương nương!" Ngay lúc Tú di nương muốn kêu cứu về phía nơi phát ra ánh đèn, nàng nghe được nơi đó truyền đến tiếng Tần thị kêu An Cẩm Nhan, nghe giọng nói này rất quái lạ, giống như là Tần thị đang cầu xin An Cẩm Nhan cái gì đó. Tú di nương nhìn thấy mấy người ở chỗ đèn lồng đang đi về phía mình, giống như ma xui quỷ khiến, Tú di nương trốn vào trong bụi rậm bên cạnh.

An Cẩm Nhan bước nhanh đi tới từ trên đường núi, nàng ta bị Tần thị kéo tới đây, còn tưởng rằng người mẫu thân này muốn nói với nàng ta cái gì, thì ra là có chút hối hận. An Cẩm Nhan khuyên Tần thị một lát, nhìn đáng về Tần thị vẫn là như gặp phải đại họa, An Cẩm Nhan không chịu được cảm râm, liền xoay người rời đi.

"Cẩm Nhan à!" Tần thị cũng chẳng để ý tới phải che dù, đuổi theo sau An Cẩm Nhan nói: "Chúng ta làm như vậy được không? Nương đây càng nghĩ càng sợ. Ngộ nhớ sau khi Thánh thượng thanh tỉnh, muốn trách tội chúng ta thì làm sao bây giờ? Nếu như An Cẩm Tú còn chưa xuất giá thì còn tốt, nhưng dù sao hiện tại nó cũng là thê tử của thần tử!"

An Cẩm Nhan liếc nhìn mấy cung nhân đi theo nàng ta và Tần thị ở phía xa, trong lòng nghĩ sau khi trở về thì không thể giữ lại mấy người này nữa, đáng tiếc là nàng ta nuôi những người này mấy năm qua.

"Cẩm Nhan, chúng ta vẫn là thu tay lại đi," Tần thị bị mưa xối ướt sũng, so sánh với An Cẩm Nhan che dù chỉ ướt mẹp vậy lại quá mức rõ ràng.

"Thu tay lại?" An Cẩm Nhan nhìn Tần thị đang cầu xin nàng ta, thấp giọng nói: "Đã dâng máu độc lên, đốt hương lên, An Cẩm Tú cũng nằm ở trên giường, làm sao người muốn con thu tay lại đây?"

Tần thị nhìn không được khóc lên, "Nương chính là sợ."

Lúc này An Cẩm Nhan không còn mang theo ôn nhu khi nói chuyện trong thường ngày, lạnh giọng nói với Tần thị: "Con chỉ là một nữ nhân Đông cung, con cũng không giúp được Thái tử việc quốc gia đại sự, thậm chí con không thể nói một câu bất bình cho Thái tử khi Thái tử bị các Hoàng tử hãm hại."

Con biết Thánh thượng coi trọng An Cầm Tú, vậy con sẽ dâng An Cầm Tú lên lấy lòng Thánh thượng, một nữ nhân mà thôi, sau khi Thánh thượng dùng qua, nhiều nhất chính là sau khi dùng máu lộc liền mất đi lý trí, chỉ cần sau đó giết An Cầm Tú, không phải Thánh thượng vẫn là mình quân sao?"

Tần thị ở trong mưa run lấy bấy nói: "Làm như vậy, Thánh thượng có thể cho Thái tử cái gì tốt không?"

"Thánh thượng sẽ không cho rằng chúng ta biết chuyện y dùng An Cầm Tú, bắt quá Thánh thượng sẽ nhớ, người để cho y đạt được ước muốn đoạt lấy An Cầm Tú là Thái tử, như vậy là đủ rồi."

"Nương vẫn không hiểu."

"Nương, người cho rằng con làm ra chuyện này là vì cầu xin cái gì?" An Cầm Nhan hỏi Tần thị.

Tần thị nói: "Cầu xin địa vị của Thái tử vững chắc hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Họa diệt môn

Edit: Um-um

An Cầm Nhan nhìn mẫu thân đang thấp thỏm lo âu, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Một An Cầm Tú có thể làm cho địa vị Thái tử vững chắc sao? Nói cho cùng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

“Cầm Nhan.” Tần thị bị An Cầm Nhan nhìn đến phát ngượng.

“Tin vui thôi mà.” An Cầm Nhan thì thầm với Tần thị: “Dù gì đây cũng là một tin vui. Mẫu thân nên biết thỉnh cầu thánh thượng một cái tin vui khó khăn thế nào? Thái tử cố gắng một năm, cân trọng cũng không dễ gì cầu được thánh thượng ban cho một tin vui.”

Lùm cây gần đó bỗng phát ra tiếng động, tiếng động không lớn nhưng An Cầm Nhan và Tần thị đều nghe được rõ ràng.

“Ai?!” Mẫu tử hai người đồng thời nhìn về phía lùm cây, lớn tiếng hỏi.

Đám cung nhân phía sau nghe tiếng quát của An Cầm Nhan vội đuổi theo.

An Cầm Nhan nhìn đám cảnh lá không ngừng đung đưa trong mưa, sắc mặt trở nên tái nhợt. Liệu có ai nghe được tiếng nàng nói chuyện chẳng? An Cầm Nhan ra lệnh đám cung nhân của mình: “Đi xem.”

Các cung nhân liền tiến lên xem xét, bỗng một con cú có hình thể to lớn đột nhiên từ lùm cây bay ra, giương cánh bay về phía không trung.

Hai chân Tần thị nhũn ra, nói với An Cầm Nhan: “Hóa ra chỉ là một con chim.”

An Cầm Nhan vẫn kiên trì sai các cung nhân: “Đi xem.”

Một cung nhân bạo gan bước đến lùm cây, dùng hai tay gạt đám dây leo trong lùm sau đó đi vào: “Nương nương, nơi này không có gì.” Tiếp đến cung nhân lại nhìn vào trong cái lùm cây không người phía sau, thở một hơi dài nhẹ nhõm bẩm báo An Cầm Nhan: “Nương nương, nô tỳ đã kiểm tra, nơi này không có gì cả.”

An Cầm Nhan lúc này mới yên tâm. Máy cung nhân bên người này không thể để lại, nếu không cần thiết nàng sẽ không nghĩ giết nhiều thêm một người nữa.

Một cơn gió núi thổi qua, toàn bộ nhánh cây bụi cỏ đều lắc lư trong gió, cành lá lay động phát ra tiếng động vang vọng khắp cả núi rừng, khí thế dồi dào lấp lánh giống như thần núi đang phát ra tiếng gầm rú giận dữ.

Tần thị lo sợ, chấp tay trước ngực niệm kinh Phật.

An Cầm Nhan tránh mưa dưới chiếc ô vải dầu hình sơn thủy, nàng vốn là người không tin thần phật nên lúc này rất bình tĩnh: “Mẫu thân đứng vào trong ô trú mưa đi”, nàng kéo nhẹ Tần thị: “Dính nhiều nước mưa thế này, bị bệnh thì làm sao bây giờ?”

Tú di nương chạy trốn về hướng núi, thỉnh thoảng xảy ra một trận gió làm tiếng động khi bà lão đảo chạy đi biến mất. Sau khi nghe được lời nói của Tần thị và An Cầm Nhan, Tú di nương qua một lúc kinh sợ chỉ còn một ý niệm, lq.d.i.e.n.d.a.n bà muốn đi cứu nữ nhi của mình. Cả người bà ướt át chật vật, không thích hợp đi đường núi chút nào nhưng Tú di nương vẫn chạy trốn như bay.

Tại một hẻm cũ ở thành nam Kinh Đô, mọi người sau một ngày làm việc cực nhọc đều trở về, nhà nhà đã đóng cửa, ăn xong cơm chiều, chuẩn bị đi nghỉ. Thượng Quan Duệ và mười mấy nông dân vẫn ngồi uống rượu nói cười, trên bàn rượu và thức ăn cũng chỉ mới voi được một nửa.

Thượng Quan Ninh ăn cơm ở trong phòng, vốn định đợi An Cẩm Tú và Từ Uyên về rồi mới ngủ, kết quả tiểu nữ hài chịu không được quá trễ, liên tiếp ngáp vài cái, bị bà vú dỗ cho ngủ.

Bà vú ôm Bình An đi hỗ trợ nhóm phu nhân trong trù phòng ăn cơm với nhau, mọi người nói chuyện lật vật trong nhà, bữa cơm này cũng rất vui vẻ.

Ngoài cửa lớn vang lên tiếng đập cửa, Thượng Quan Duệ buông ly rượu trong tay, cười nói với nhóm nông dân: “Chắc là đại tẩu ta đã trở về, các vị chờ một lát, ta đi mở cửa.”

Bà vú trong trù phòng nghe thấy tiếng đập cửa cũng cho là An Cẩm Tú đã về, bà liền ôm Bình An từ trù phòng chạy ra, một tay còn cầm ô ra cửa đón An Cẩm Tú.

Lúc này Thượng Quan Duệ đã ra đến cửa lớn, vừa mở cửa vừa nói với người bên ngoài: “Trời mưa lớn thế này, đường khó đi lắm phải không?”

Người bên ngoài cửa sau khi nghe tiếng Thượng Quan Duệ liền ngừng gõ cửa.

Thượng Quan Duệ kéo ra một khe hở, vừa định gọi một tiếng đại tẩu, bỗng trên đỉnh đầu có một tia chớp giáng xuống. Thượng Quan Duệ thấy bên ngoài khe hở không phải là đại tẩu của hắn mà là một gương mặt bị che kín, chỉ lộ ra đôi mắt. Thượng Quan Duệ theo bản năng muốn đóng cửa lại nhưng động tác của người ở ngoài cửa còn nhanh hơn một thư sinh như hắn nhiều, một chân đá lên cửa. Người gõ cửa này đá bay Thượng Quan Duệ lẫn cánh cửa gỗ dày nặng nhà Thượng Quan ra sau.

Thượng Quan Duệ bị cánh cửa gỗ đè chặt trên mặt đất, muốn giãy dụa đứng lên liền bị một vết đao cách cánh cửa chém vào vai. Thượng Quan Duệ còn đang ngẩn người chưa phản ứng lại thêm một vết đao nữa chém vào bụng làm hắn không kịp nói tiếng nào đã nằm chết ngất dưới cánh cửa.

Nhóm nông dân đang uống rượu ở tiền sảnh chợt thấy một đám nam tử mặc trang phục dạ hành xông vào, phía sau lại không có âm thanh người đi theo, hơn mười người ở tiền sảnh đều sững sờ.

“Ngươi, các ngươi là ai?” Vương lão đầu bật dậy, lớn tiếng hỏi.

“Còn thất thần làm gì?” Nam tử trung niên nói nhẹ một câu: “Giết!”

Có đôi khi giết người là một việc rất đơn giản, đặc biệt là khi một đám sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp đối mặt với một nhóm nông dân tay không tấc sắt. Nhóm nông dân không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cũng không kịp phản kháng đã bị đám sát thủ chém như rạ, mỗi đao đều là chém đứt yết hầu, diendd@nleequydd0n_um_um giết cho họ không còn một cơ may nào sống sót.

Bà vú ôm Bình An đi vào tiền sảnh, thấy Thượng Quan Duệ đang bị cánh cửa gỗ đè trên mặt đất, một hắc y nhân đang cách cánh cửa gỗ chém Thượng Quan Duệ ba đao. Bà vú cố kìm nén tiếng hét chói tai trong miệng, ôm Bình An chạy về phía Thượng Quan Ninh. Bà muốn mang Thượng Quan Ninh chạy đi từ cửa sau.

Đám hắc y nhân sau khi xông vào Thượng Quan gia liền chia thành hai nhóm, một nhóm ở tiền sảnh đại khai sát giới, một nhóm chạy thẳng đến hậu viện Thượng Quan gia. Bọn họ nhận lệnh không được lưu lại bất kỳ ai sống sót cho nên một nữ nhân ở hậu viện cũng không thể buông tha.

Bà vú nghe được phía sau tiền sảnh vang lên từng tiếng rên la đồng thời cũng nghe có người kêu bọn họ đi hậu viện. Bà vú chạy vọt tới cửa trù phòng, muốn báo cho nhóm phu nhân đang ở chỗ này chạy đi, nào ngờ đám hắc y nhân đã chạy tới trước bà một bước. Trong viện tối đen, bà vú không nhìn rõ hắc y nhân đang ở nơi nào, không thể tìm ra chỗ trốn, bà vú che miệng Bình An nấp vào trong đồng cũi ngoài trù phòng.

Cửa phòng Thượng Quan Ninh bị đá văng ra sau, một hắc y nhân vọt tới. Không vì nhìn thấy người đang nằm trên giường vừa mới bình tỉnh, còn đang dụi mắt kia chỉ là một tiểu nữ hài mà hắn thủ hạ lưu tình, một đao chém xuống. Cổ Thượng Quan Ninh gần như bị chém đứt, khí quản vỡ đôi, tiểu nữ hài đang còn về mặt ngây thơ nửa tỉnh nửa mê kia sẽ không bao giờ hô hấp được nữa.

Bà vú trốn trong đồng cũi nghe tiếng kêu la thảm thiết trong trù phòng đã biến mất. Máu theo khe hở từ ngạch cửa trù phòng chảy ra, hòa lẫn với nước mưa bên ngoài chảy đầy đất, bà vú có thể ngửi được mùi máu tươi nhưng không nhìn thấy máu loãng trên mặt đất trong viện.

“Xong chưa?” Sau khi xác định tất cả người trong tiền sảnh đều chết, hắc y nhân cầm đầu đi đến hậu viện, đưa mắt nhìn một vòng các thi thể trong trù phòng, cất tiếng hỏi thủ hạ: “Tất cả các phòng đã lục soát hết chưa?”

“Đã lục soát hết. Phòng bên cánh trái có một tiểu nữ hài, thuộc hạ đã giải quyết nàng.”

Hắc y nhân cầm đầu đi đến đồng cũi trước mặt, nhìn thoáng qua, thỉnh thoảng cầm lấy cây đao đã dính máu chọc chọc vào đồng cũi vài cái.

Bà vú gắt gao che chở Bình An trong lồng ngực, may mắn cho bà vì hôm qua An Cẩm Tú mới từ trên đường mua về lượng củi dùng cho hai tháng, đồng cũi này vừa cao vừa rộng đủ cho bà ẩn nấp.

Giữa tiếng gào thét đến khàn giọng của mọi người, Thượng Quan Duệ chạm vào một khối thê bài được chế tạo bằng thiếc. Nhà bọn họ không khối thê bài thế này. Dù tay chân đã phỏng nặng nhưng Thượng Quan Duệ không cảm giác đau đớn chút nào, hắn chỉ biết tiêu muội của mình và tiêu chất nhi của mình đã không còn nữa.

“Các ngươi là ai?” Thượng Quan Duệ đang thất thần lại nghe được tiếng mọi người lớn giọng quát hỏi, sau đó nghe tiếng kêu gào tuyệt vọng trước khi chết của hàng xóm.

Chín tên hắc y nhân rời đi đã quay trở lại, vung tay chém giết những gia đình lân cận tham gia vào việc cứu hỏa. Những thi thể đã cháy chưa bị đốt thành tro thì bọn họ không cho phép bất kỳ ai được dập tắt ngọn lửa này, bọn họ cũng chẳng quan tâm đến ngọn lửa đã thiêu rụi nửa con hẻm cũ ở Thành Nam.

Thượng Quan Duệ không quay đầu lại sau lưng xem cảnh giết người. Lúc này hắn không có hứng thú đối với việc biết hung thủ là ai. Thượng Quan Duệ chỉ biết có người muốn tiêu diệt cả nhà mình, An Cẩm Tú hiện còn đang ở bên ngoài chưa về, hắn phải đi tìm An Cẩm Tú, mang theo năng lực bỏ trốn. Ddlqd-unum Thượng Quan Duệ từ phía tường đã sụp ở hậu viện nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Ánh lửa đỏ chiếu sáng cả một vùng trời ở kinh đô Thành Nam, đêm nay đối với những người dân ở kinh thành mà nói là một đêm không ngủ.

Hắc y nhân cầm đầu nhìn quang cảnh nhà cửa Thượng Quan gia không còn sót lại chút gì, ra lệnh với đám thủ hạ: “Lui.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ta là một nữ nhân vận khí không tồi

Edit: Um-um

Thái tử và Cát Lợi không hẹn mà cùng sai thi vệ dẫn tất cả những người đang ở am ni cô ra ngoài. Họ chỉ cần đảm bảo không ai có thể tiến vào am trong lúc này là được. Chỗ tường viện của am ni cô dựa vào núi bỗng mở ra một phiến cửa nhỏ. Thời điểm Tú di nương từ cửa này chạy vào am ni cô không gặp phải sự ngăn cản của bất kỳ kẻ nào.

Đây chính là chỗ canh gác của đám thị vệ thủ hạ Thái tử, tuy nhiên lúc này đám thị vệ có nhiệm vụ lại trốn ở chỗ có thể tránh mưa, người một ngum, ta một ngum cùng nhau chia phần dư lộc huyết. Lộc huyết sau một ngày chủ tử sẽ không dùng nhưng đối với bọn họ thì lại là đồ bỏ không thể tốt hơn, thay vì vứt đi còn không bằng cho họ uống sạch.

Một chút tâm tư của bọn thị vệ vô tình lại giúp cho Tú di nương một đại ân.

Ánh nến trong phòng am ni cô không nhiều lắm, Tú Di nương không đi viếng Bô tát trong Phật đường mà chạy về phía phòng khách. Không có ai dám làm việc dám dục trong Phật đường, nhất định nữ nhi của bà đang ở trong gian phòng khách nào đó.

Lúc này Thế Tông không nhìn rõ nữ nhân đang ngủ trước mắt của hắn trông như thế nào, hắn chỉ biết nữ nhân này sờ thật mềm mại, tóc nàng vẫn vít ngón tay hắn như những sợi tơ trời buộc hồn phách hắn. “Cẩm Tú?” Thế Tông gọi nữ nhân mơ hồ trước mặt, nữ nhân này là An Cẩm Tú sao? Thế Tông nhìn sát vào nữ nhân dưới thân mình, muốn nhìn rõ bóng dáng thon thả lung linh của nàng nhưng dù Thế Tông có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ được. Nhiều hình ảnh biến dạng chồng chéo lên nhau khiến gương mặt nữ tử này đột nhiên trở lên vận vẹo xấu xí.

Thế Tông đã bị dục hòa đốt cháy đi tia lý trí cuối cùng, hắn không còn kiên nhẫn muốn nhìn thấy mặt của nàng nữa, hắn kéo váy áo nàng ra. Đối với thân thể của nữ nhân, hắn đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Thế Tông lột váy của nữ nhân dưới thân mình xuống, sau đó dùng hai chân nhanh chóng chen vào giữa hai chân nàng.

Khi Tú di nương chạy vào phòng khách liền thấy màn đã buông xuống trên giường, một người nằm, một người nửa quỳ, một màn giao hoan dường như đã bắt đầu.

“Ngươi là ai?” Thế Tông đang muốn đề thương ra trận chợt nghe gần mép giường truyền đến tiếng bước chân. Thế Tông dù sao cũng xuất thân là hoàng đế, tuy rằng lúc này dục hòa đốt người nhưng vẫn cảnh giác nhìn về phía cạnh giường.

Tú di nương không biết bản thân mình lấy đâu ra được dũng khí, phóng lên xóc tẩm màn ra sau, đẩy mạnh Thế Tông đang quỳ ra. Thế Tông ngã mạnh về phía bên trong giường, Tú di nương vội ôm nữ nhi đã bất tỉnh nhân sự chạy nhanh ra khỏi phòng.

Đầu Thế Tông bị đụng phải bức tường phía sau giường, cú va chạm này làm Thế Tông vốn đang hôn mê trở nên hỗn loạn, cổ bộc phát khiến hắn cả người khó chịu, tiếng kêu gào muốn được phát tiết dục vọng từ thân dưới vọt lên tới đỉnh đầu Thế Tông.

“Láo xược!” Thế Tông xuống giường, đuổi theo.

Thời điểm Tú di nương bị Thế Tông nắm tóc kéo lên giường, trước mắt bà đã là một đôi mắt hằn những tia máu của Thế Tông, khuôn mặt đã bị dục vọng làm cho biến dạng không còn giống con người. Tú di nương giãy giụa, hét chói tai. Bà không ngờ rằng tiếng kêu của mình càng làm cho Thế Tông thêm kích thích, gấp gáp không thể chờ được lột quần áo nữ nhân bên dưới xuống, Thế Tông mau chóng đắm vào nơi có thể cho hắn tư vị mất hồn.

Bị Thế Tông mạnh mẽ chiếm lấy, trong chốc lát Tú di nương đã không còn thốt được nên lời. Thế Tông dưới tác dụng của lực huyết và được lực không xem nữ nhân dưới thân mình là một con người mà trở thành một công cụ cho y phát tiết. Y bóp yết hầu của công cụ dưới thân khiến bà co quắp người vì nghẹt thở, bí huyết đã bị y làm cho ướt nước chột co rút, xoắn chặt long căn đang nồn nóng được phát tiết của y.

Hiện tại Tú di nương chỉ còn có thể chảy nước mắt. Tuy bà chỉ là một thiếp thất nhưng bản thân bà vẫn coi mình là người trong sạch, bà đối với An Thái Sư cũng có tình cảm. Chỉ là Tú di nương chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày bà sẽ bị một nam nhân khác ngoài An Thái sư đè lên người. Nơi sinh ra hai người An Cẩm Tú và An Nguyên Chí đã bị tình dịch của Thế Tông xâm chiếm. Không biết đây là lần thứ mấy bị long căn của Thế Tông xuyên qua người, trong mắt Tú di nương bắt đầu ráo hoảnh. Bà đã chấp nhận sự thật, bà không còn đường sống nữa nhưng nữ nhi của bà vẫn sống tốt..um.um Coi như bà cũng là một nữ nhân có vận khí không tồi.

Vận khí của ta không tồi, bị Thế Tông trên giường đùa nghịch thành tư thế quỷ bò, tùy ý Thế Tông hung hăng tiến vào từ phía sau, thân thể Tú di nương vô lực theo động tác của Thế Tông mà đông đờ, trong đầu lại nghĩ, ta dưới mắt của phu nhân, sinh hạ một trai một gái, Cẩm Tú và Nguyên Chí đều trưởng thành, Cẩm Tú còn có trượng phu và nhi tử, ta không tới muộn, ta thay cho Cẩm Tú, thánh thượng cũng không phát hiện trong phòng có thêm một nữ nhân. Quả thật ta là một nữ nhân có vận khí không tồi. Sau đó Tú di nương nở nụ cười, càng cười càng lộ ra điên cuồng, chỉ là không ai thấy được.

Trận này Thế Tông phát tiết đến quá nửa đêm, sau đó đẩy Tú di nương sang một bên, nặng nề ngủ thiếp đi. Tú di nương cắn nát đầu lưỡi mình, trên cổ truyền đến đau đớn khiến bà thần trí hôn mê. Bà rời khỏi mờ hỗn độn trên giường bò trên mặt đất, Tú di nương không bị thương, chỉ là Thế Tông có một lần mất khống chế trong thân thể bà. Lúc Tú di nương dùng hết sức đứng dậy, hỗn hợp nước trắng vàng tanh tưởi theo hai chân bà chảy dài trên mặt đất.

“Nhị tiểu thư, Cẩm, Cẩm tú.” Tú di nương mặc xong y phục bên dưới liền lê bước chân đến kẻ An Cẩm Tú, quỳ trên mặt đất lắc lắc người nài.

An Cẩm Tú nghe thấy bên tai có người gọi tên nàng, gọi nàng tỉnh dậy. An Cẩm Tú muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu, nàng cố gắng nửa ngày cũng không thể nào mở mắt dậy nổi.

Tú di nương không thể lay tỉnh An Cẩm Tú đành phải đi lại bàn tìm một bình trà đã nguội lạnh đổ lên gương mặt mê man của An Cẩm Tú.

Nước lạnh khiến thân mình An Cẩm Tú run lên.

“Cẩm Tú.” Tú di nương vạch 2 mí mắt nàng ra, “Nương cầu xin con, con mau thức dậy đi, Cẩm Tú.”

“Ninh nhi, muội lại nghịch rồi.” An Cẩm Tú không biết hiện nay mình đang ở đâu, cho rằng lại là Thượng Quan Ninh bướng bỉnh đang phá rối nàng, quơ tay gạt đi bàn tay đang muốn mở mắt mình ra, một bên nói: “Muội còn như vậy nữa thì sẽ không tìm được nhà chồng đâu.”

“Cẩm Tú à.” Đôi mắt đã khô cạn của Tú di nương lại chảy nước mắt lần nữa, nữ nhi ngốc của bà ắt hẳn vẫn tưởng nó đang ở trong nhà mình đây mà.

Cuối cùng An Cẩm Tú phát giác âm thanh bên tai mình không đúng, mở bừng mắt ra, thấy đầu tóc mình rối tung, trên mặt đầy nước mắt của thân mẫu, “Nương?” An Cẩm Tú bật ngồi dậy.

“Cẩm Tú, trên người con có nơi nào không thoải mái không?” Tú di nương vội hỏi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú không có chỗ nào không thoải mái, cúi đầu phát hiện quần áo mình xốc xếch, ngẩng đầu phát hiện một nam nhân trên giường ngủ, “Này,” trong nháy mắt mặt An Cẩm Tú trở nên trắng bệch, há miệng nửa ngày mới phát ra được âm thanh hỏi Tú di nương: “Nương, Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Việc này bà không thể gạt An Cẩm Tú, bà không thể để cho nữ nhi mình hoàn toàn không biết gì mà hi sinh tính mạng.

An Cẩm Tú nhìn miệng mẫu thân mình đóng mở kể chuyện mà trong đầu trống rỗng.

“Cẩm Tú, chúng ta đi thôi!” Tú di nương lời kéo An Cẩm Tú đứng dậy: “Con mang theo tiểu thúc cùng nhau rời kinh đô, đi tìm cô gia. Nguyên Chí không phải đã đi rồi sao? Từ nay về sau các con không cần hỏi kinh nữa.”

Con mộng này thật hoang đường đến buồn cười. Nhất thời An Cẩm Tú không tiếp thu được việc Tú di nương đang nói. An Cẩm Tú vì muốn vui lòng Thế Tông mà dâng nàng đến long sàng? Con mộng này chẳng những hoang đường mà còn rất đáng sợ. An Cẩm Tú tự hỏi bản thân, sao ta lại nằm thấy con ác mộng này chứ?

Tú di nương thấy mình nói nửa ngày nhưng An Cẩm Tú vẫn bày ra dáng vẻ ngờ ngác, bà hung hăng tát một cái lên mặt An Cẩm Tú. “Con tỉnh lại cho nương!” Tú di nương nhỏ giọng quát An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú che bên mặt bị Tú di nương đánh đau.

“Con không cần Bình An sao? Còn Thượng Quan Dững nữa?” Tú di nương chất vấn An Cẩm Tú.

Bình An, Thượng Quan Dững. Hai cái tên lướt qua trong đầu An Cẩm Tú. Đột nhiên An Cẩm Tú như vừa thoát ra từ con mộng, từ trên mặt đất bò dậy, chạy tới mép giường, trên giường người đang hô hấp đều đặn trong giấc ngủ đứng là Thế Tông.

“Chúng ta đi thôi!” Tú di nương chạy đến kéo An Cẩm Tú đi.

Bất chợt An Cẩm Tú vịn lại tay Tú di nương: “Ông ta đã làm gì với nương?” Nàng hỏi Tú di nương.

Thế Tông không lộ quần áo bên trên của Tú di nương nên tuy bà đầu tóc tán loạn, nhìn qua vô cùng chật vật nhưng không đoán được bà và Thế Tông đã phát sinh ra chuyện gì. Tuy nhiên kiếp trước An Cẩm Tú hoan hảo với người không ít, khăn trải giường ô uest, xung quanh còn mang theo mùi tanh nồng, tất cả những thứ này đều cho An Cẩm Tú biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì cũng không có.” Tú di nương cười với An Cẩm Tú: “Chuyện của nam nhân ta có kinh nghiệm hơn con. Cho dù không có nữ nhân, bọn họ cũng có thể tự mình giải quyết.”

An Cẩm Tú không tin nhưng nàng hi vọng lời Tú di nương nói là thật: “Thật không? Nương không gạt con đó chứ?”

“Chuyện này sao ta phải gạt con?” Tú di nương kéo An Cẩm Tú đi: “Muốn nói gì thì nói sau. Bây giờ chúng ta phải tìm cách sống sót đã.”

An Cẩm Tú đỡ dần bị Tú di nương lôi ra phòng khách. Tú di nương chạy vào trong mưa, không muốn nữ nhi nhận ra bản thân mình có gì khác lạ, bà cũng chỉ có thể trông cậy vào nước mưa có thể xóa những thứ trên người mình đi.

Trên giường Thế Tông vẫn ngủ say, mà Cát Lợi luôn hầu hạ bên người y đang đứng chung với Thái tử dưới một tán dù.

“Ta mang người đi trước” Thái tử nói với Cát Lợi: “Ta đoán sau khi phụ hoàng tỉnh lại sẽ không muốn nhìn thấy ta.”

Khi Cát Lợi muốn mở miệng nói chuyện thì thấy An Cẩm Nhan và các cung nhân vây quanh đi đến chỗ của mình và Thái tử, dĩn@n3quydn liền ngậm miệng lại.

An Cẩm Nhan đến cạnh Thái tử, cười nói với Cát Lợi: “Công công luôn luôn trung tâm với thánh thượng.”

Cát Lợi hơi hạ eo nói: “Vâng, nô tì luôn suy nghĩ vì thánh thượng. Mời Thái tử và Thái tử phi nương nương hồi cung trước.”

An Cẩm Nhan xoay người nói với bọn hạ nhân của An thị: “Mau đưa phu nhân trở về, trên đường nếu không cẩn thận để xảy ra chuyện, bản cung sẽ hỏi tội các ngươi.”

Tần thị định nói gì đó với An Cẩm Nhan nhưng sau khi bị An Cẩm Nhan lạnh lùng liếc mắt liền im lặng, không dám nói gì nữa.

“Chúng ta đi.” Thái tử nói với An Cẩm Nhan một tiếng rồi dẫn đầu cười ngựa xuất phát.

“Làm phiền công công.” An Cẩm Nhan còn nhớ nói một câu khách khí với Cát Lợi.

Cát Lợi khom người với An Cẩm Nhan, nữ nhân này không dễ chọc, thời điểm này Cát Lợi vẫn chưa có ý định dựa vào vị hoàng tử nào, đối với vị Thái tử phi này Cát Lợi quyết định sau này tránh xa một chút.

Thái tử và An Cẩm Nhan vừa mang theo thủ hạ rời khỏi cũng là lúc Tú di nương dẫn An Cẩm Tú chạy ra am ni cô từ cửa hông.

“Đại tẩu?” Vừa lúc mẫu tử hai người mới lao ra từ cửa hông am ni cô được vài bước, âm thanh của Thượng Quan Duệ trong bóng đêm vang lên dĩn@n3quydn.

An Cẩm Tú dừng chân, nàng không nhìn thấy Thượng Quan Duệ đang ở chỗ nào.

“Đại tẩu!” Âm thanh mức nở của Thượng Quan Duệ lúc này quanh quẩn trong vòng mười bước chân của An Cẩm Tú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mẹ mạnh mẽ vì con

Edit: Um-um

“Tiểu thúc?” An Cẩm Tú đi đến trước mặt Thượng Quan Duệ, âm thanh khóc lóc của Thượng Quan Duệ làm toàn thân nàng rét run, lúc này trong lòng An Cẩm Tú thậm chí còn cầu Thượng Quan Duệ có thể nói với nàng một câu, trong nhà mọi việc đều tốt, hẳn chỉ là tới đón nàng.

Ở chân trời vang lên một tiếng sấm, liền sau đó chính là một đám sấm sét ầm ầm. Từ trên không trung hiện lên một tia chớp ngoằn ngoèo, ánh sáng chỉ lóe lên một chút nhưng đủ để cho ba người đối diện có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Thượng Quan Duệ thấy được An Cẩm Tú đầu tóc tán loạn, An Cẩm Tú thấy được Thượng Quan Duệ mình đầy thương tích.

Trong lúc hai tiểu bối còn mãi ngây người, Tú di nương ngược lại có vẻ trấn tĩnh, mở miệng nói: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nào, nơi này vốn không phải là chỗ để chuyện trò.”

An Cẩm Tú mờ mịt nhìn xung quanh, phía trước là rừng núi, phía sau là am ni cô, nàng có thể đi tìm địa phương an toàn ở đâu?

Tú di nương kéo An Cẩm Tú bước đi, nói: “Các người đi theo ta.”

“Không thể quay về,” An Cẩm Tú lắc đầu với Tú di nương: “Trước tiên chúng ta rời khỏi đây đã.”

“Vết thương trên người hần không thể không xử lý.” Lúc này Tú di nương trở nên mạnh mẽ lôi kéo An Cẩm Tú đi về phía am ni cô.

Thượng Quan Duệ đi theo sau lưng An Cẩm Tú, d.i.e.n.d.a.n.lqđ hần không rõ Tú di nương là ai, nhưng nhìn thấy An Cẩm Tú còn sống, trái tim Thượng Quan Duệ trải qua một trận kinh hoàng lúc này mới thoáng bình tâm lại một ít.

Tú di nương dẫn An Cẩm Tú và Thượng Quan Duệ vào trong cửa hông của một căn phòng nhỏ có người ngây ngô đứng trông cửa, hỏi Thượng Quan Duệ: “Thượng Quan thiếu gia, người của người bị cái gì làm cho bị thương?”

Thượng Quan Duệ nói: “Người là ai?”

An Cẩm Tú vội đáp: “Tiểu thúc, bà là thân mẫu của ta.”

Giọng điệu của Thượng Quan Duệ lúc này mới trở nên hòa hoãn, gọi Tú di nương một tiếng bá mẫu.

Tú di nương trả lời tiếng gọi của Thượng Quan Ninh, hỏi lại lần nữa: “Thượng Quan thiếu gia, người của người bị cái gì làm cho bị thương?”

“Đao chém, còn có phỏng.” Thượng Quan Duệ trả lời.

Tú di nương nói với An Cẩm Tú: “Ta đi tìm một ít thuốc trị thương lại đây, các người nói chuyện đi.” Nói xong câu này, không đợi An Cẩm Tú trả lời, Tú di nương liền chạy ra ngoài. Bà biết Thượng Quan gia nhất định đã xảy ra chuyện, chỉ là Tú di nương không muốn biết đó là chuyện gì. Bà chịu không nổi, qua chuyện hôm nay vừa xảy ra, Tú di nương đã không thể tiếp thu bất kỳ tin dữ nào khác.

Trong căn phòng nhỏ, ngọn nến trên bàn gỗ đã được khêu lên, An Cẩm Tú nhìn Thượng Quan Duệ, muốn nói chuyện nhưng trong cổ họng lại không phát ra được âm thanh nào.

Thượng Quan Duệ thấy An Cẩm Tú tuy chặt vật nhưng không hề bị thương, bây giờ mới gọi An Cẩm Tú một tiếng: “Đại tẩu.”

“Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” An Cẩm Tú lắp bắp hỏi Thượng Quan Duệ.

Thượng Quan Duệ luôn cảm thấy bản thân mình là một nam tử hán, thời điểm Thượng Quan Dũng không có nhà, hần phải là người chăm sóc gia đình bọn họ. Nhưng khi khoảnh khắc đối mặt với An Cẩm Tú, Thượng Quan Duệ đột nhiên giống như một đứa trẻ bị kinh hoàng và ủy khuất, nghẹn ngào một tiếng liền khóc lên.

An Cẩm Tú đi vài bước đến trước mặt Thượng Quan Duệ, đôi tay vịn đầu vai Thượng Quan Duệ, nói: “Tiểu thúc, cuối cùng trong nhà đã xảy ra chuyện gì, thúc mau nói cho ta biết đi. Bình An đâu? Tiểu cô đâu? Bọn họ ở đâu?”

Thượng Quan Duệ nghĩ đến thi thể Thượng Quan Ninh vùi chôn trong đồng lửa, nghĩ đến chính mình còn chưa nhìn thấy thi thể Bình An, khi đi trên đường còn cố gắng kiên cường, bây giờ rốt cuộc tinh thần sụp đổ, cái gì nam nữ đại phòng, Thượng Quan Duệ đã không còn nhớ đến, tựa đầu lên vai An Cẩm Tú khóc rống, “Không còn.” Thượng Quan Duệ khóc rống với An Cẩm Tú: “Bọn họ đã không còn nữa rồi.”

An Cẩm Tú ngơ ngác: “Không còn? Bọn họ còn có thể đi đâu được chứ?”

Thượng Quan Duệ nức nở: “Đã chết, buổi tối hôm nay có người, có người vọt vào nhà, đem...” Ddlqd.um.um Thượng Quan Duệ nói đến đây, tức tưởi không nói nên lời.

“Đem cái gì?” An Cẩm Tú lại hỏi tiếp: “Tiểu thúc, thúc mau nói rõ với ta, Bình An và tiểu cô bị làm sao?”

“Đã chết, bị người ta giết.” Thượng Quan Duệ nói: “Một đám người xông vào nhà, giết tất cả mọi người trong nhà.”

Trời đất quay cuồng, trước mặt An Cẩm Tú tối sầm, lệ lập tức rơi đầy mặt, rồi lại cảm thấy đây có lẽ là một giấc mộng của nàng. Nàng rõ ràng đang nuôi nhi tử trong nhà, chăm sóc tiểu thúc và tiểu cô, chờ trưởng phu Thượng Quan Dũng viễn chinh trở về, thế nào mà tự nhiên lại trở thành đích tỳ hãm hại nàng, một đám người xông vào nhà, giết đi nhi tử và tiểu cô? Sao có thể xảy ra việc này? “Sao con mộng này chưa tỉnh lại?” An Cẩm Tú khóc lóc thảm thiết với Thượng Quan Duệ: “Giác mộng của ta hôm nay sao lâu như vậy vẫn còn chưa tỉnh nữa?”

Thượng Quan Duệ thấy An Cẩm Tú ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt xám như tro tàn, sợ đến mức vội lắc mạnh vai An Cẩm Tú: “Đại tẩu, đại tẩu, tẩu đừng làm ta sợ.”

“Ta sao vẫn còn mơ thấy tiểu thúc ở đây?” An Cẩm Tú vươn tay sờ sờ mặt Thượng Quan Duệ, trên mặt ướt nhem, không biết là nước mắt hay nước

mưa, “Người khóc?” An Cẩm Tú hỏi Thượng Quan Duệ: “Sao người lại khóc?”

“Chết rồi, Bình An và Ninh nhi đều chết rồi.” Thượng Quan Duệ không dám lớn tiếng kêu to tại am ni cô, chỉ có thể nhỏ giọng không ngừng nói với An Cẩm Tú: “Không phải mộng, là thật, bọn họ đã chết.”

“Ta không tin!” An Cẩm Tú nghe lời nói của Thượng Quan Duệ lộn xộn, nghe xong nửa ngày, bất ngờ đem Thượng Quan Duệ đẩy ra, nói: “Thi thể bọn họ? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Mấy người nói bọn họ đã chết, thi thể của họ đâu?”

“Đám người kia trước giết người sau phóng hỏa, đại tẩu, chúng ta bây giờ không có nhà, phòng ốc trong ngõ nhỏ kia không biết còn dư lại được mấy gian.”

Giết người xong còn phóng hỏa? An Cẩm Tú ngã ngồi trên chiếc ghế phía sau.

“Tẩu nhìn vết thương trên người đệ đi,” Thượng Quan Duệ buộc An Cẩm Tú ngẩng đầu nhìn hán, “Nhìn đệ đi, đây là giấc mộng ư?”

“Chết rồi.” An Cẩm Tú lẩm bẩm hai chữ này, rồi che mặt khóc nức nở.

Thượng Quan Duệ ngờ ngác nhìn An Cẩm Tú khóc, tiếng khóc của nàng không lớn chỉ giống như tiếng nghẹn ngào. “Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Thượng Quan Duệ dường như vừa tự lẩm bẩm vừa an ủi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú bỏ hai tay che mặt xuống, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Duệ, ánh mắt lạnh băng.

Thượng Quan Duệ gạt mình lùi lại một bước, trong lòng đoán, đại tẩu của hán có lẽ điên rồi.

Đầu óc của An Cẩm Tú sau khi khóc lóc một hồi, mặc kệ chủ nhân có tự nguyện không, tự nó sẽ chuyển động suy nghĩ của mình. Hoàng đế coi trọng An Cẩm Tú nàng, cho nên vì muốn tặng cho hoàng đế một niềm vui, hôm nay An Cẩm Nhan đã an bày tại am ni cô này một vở diễn, nói nàng ta muốn gặp thân mẫu mình, thật ra là muốn đưa nàng lên long sàng hoàng đế. Sau đó thì sao? An Cẩm Tú nghĩ nếu mình là An Cẩm Nhan sẽ làm như thế nào? Hoàng đế sẽ không gian dân thần thế, nên sau khi Thế Tông cảm thấy thỏa mãn, An Cẩm Tú không cần phải sống tiếp, dĩ nhiên người nhà của nàng cũng phải chết chung. Là An Cẩm Nhan sao? Nữ nhân này tàn nhẫn đến vậy?

“Đại tẩu,” Thượng Quan Duệ bước lên phía trước vài bước, chịu đựng cơn đau, ngồi xổm trước mặt An Cẩm Tú.

“Là ai?” An Cẩm Tú hỏi: “Là ai giết Bình An và tiểu cô?”

Thượng Quan Duệ đưa thiết bài mà mình nhặt được cho An Cẩm Tú xem, quần áo trên người hán bị cháy đến không thể che đủ bản thân nhưng khi trên đường một mạch chạy tìm An Cẩm Tú, Thượng Quan Duệ không hề vứt bỏ thiết bài này.

An Cẩm Tú mạnh mẽ mà xoa nhẹ đôi mắt, nương theo ánh nến nhìn thiết bài, trên mặt thiết bài chỉ có một chữ “Hạng”.

“Người họ Hạng nào lại muốn giết chúng ta?” Thượng Quan Duệ hỏi An Cẩm Tú.

Người có quyền thế trong triều là họ Hạng không nhiều lắm, trong Kinh cũng chỉ có một Hoàng hậu Hạng thị thôi. An Cẩm Tú bỗng nhiên lại mờ mịt, không phải An Cẩm Nhan muốn giết cả nhà nàng, mà là Hoàng hậu muốn giết nàng? Vì Thế Tông coi trọng nàng nên Hoàng hậu Hạng thị không để cho nàng tồn tại? Hay là việc hôm nay vốn là do Hoàng hậu và An Cẩm Nhan cùng nhau thương lượng tiến hành?

Lúc này Tú di nương cầm thuốc trị thương cùng một bộ quần áo tăng ni to rộng đến, thấy trong phòng thốc tẩu đều cúi đầu không nói, Tú di nương liền nói: “Thượng Quan thiếu gia, trước mắt để ta xử thuốc cho ngài.”

Thượng Quan Duệ định đứng dậy, hai chân lại mềm nhũn, suýt nữa ngã vào lòng ngực An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú đứng dậy, đỡ Thượng Quan Duệ ngồi xuống chiếc ghế nàng vừa ngồi khi nãy, sau đó nói với Tú di nương: “Nương, người tìm thấy thuốc trị thương ở đâu?”

Tú di nương vừa quan sát vết thương trên người Thượng Quan Duệ, vừa trả lời An Cẩm Tú: “Mỗi năm ta đều đến đây một lần, ngoại trừ gian tiểu viện An phủ kia, ta cũng rất quen thuộc nơi đây.”

Chỗ bị thương trên người Thượng Quan Duệ bị Tú di nương chạm vào, đau đến hít mạnh một hơi.

“Không được,” An Cẩm Tú coi trọng vết thương trên bụng Thượng Quan Duệ, miệng vết thương này nếu sâu hơn chút nữa, gan Thượng Quan Duệ có thể từ đó rơi ra ngoài cơ thể, “Vết thương này của hán không thể xử thuốc trị thương này được.” An Cẩm Tú nói: “Hán phải đi tìm đại phu.”

“Đây không phải là lúc đi tìm đại phu.” Thượng Quan Duệ thở mạnh nói: “Đệ không thấy đau đâu.”

“Thượng Quan thiếu gia mạo hiểm đội mưa chạy đến, nước lạnh thật ra cũng có thể cầm máu.” Tú di nương vừa xử thuốc trị thương cho Thượng Quan Duệ vừa nói: “Bị trọng thương, chỉ cần cầm máu là có thể giữ được tính mạng.”

An Cẩm Tú giống như lần đầu tiên biết Tú di nương, nhìn bà, lúc này nàng tinh thần hoảng loạn, chân tay luống cuống, mẫu thân nàng vậy mà còn có thể giữ bình tĩnh?

“Bình An và Thượng Quan tiểu thư đã xảy ra chuyện à?” Bây giờ Tú di nương mới hỏi An Cẩm Tú và Thượng Quan Duệ.

An Cẩm Tú nói không nên lời, Thượng Quan Duệ gật gật đầu.

Tay Tú di nương run lên, nhưng ngay sau đó liền nói: “Bây giờ không phải là lúc các người thương tâm, đầu tiên phải nghĩ sau này các người phải làm thế nào?”

“Bây giờ phải làm sao?” An Cẩm Tú mờ mịt nói.

“Nhị tiểu thư,” Tú di nương quay đầu lại nhìn An Cẩm Tú, liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào: “Trước tiên chúng ta phải bảo vệ người sống, Thượng Quan thiếu gia còn sống, đây chính là vận hạnh trong bất hạnh. Lúc này hoảng sợ, các người một người cũng không thể sống, các người chính là đang thành toàn cho kẻ thù.”

Ngoài phòng tiếng sấm không ngớt làm cho cửa sổ trong gian phòng nhỏ vang lên âm thanh ồm ồm.

Một người cũng không thể sống, An Cẩm Tú nhớ đến lời nói của Tú di nương, chăm rãi ngồi lên một cái ghế khác trong phòng. Nước mắt vẫn không kèm được mà rớt xuống, An Cẩm Tú suy nghĩ, Bình An đã chết, Thượng Quan Ninh cũng đã chết, nàng không thể để cho Thượng Quan Duệ cũng chết, người của Thượng Quan gia, nàng phải vì Thượng Quan Dũng mà giữ lại một hậu nhân.

Lúc này Thượng Quan Duệ cũng nói với An Cẩm Tú, hôm nay trong nhà không riêng gì Bình An, Thượng Quan Ninh và bà vú đã chết, mười mấy nông dân đến nhà nộp địa tô, nhóm phụ nhân nhà bên đến phụ nấu cơm, còn có những hàng xóm tới cứu hỏa khi nhà họ bị thiêu tất cả đều bị giết. diendd@nleequydd0n_um_um Hôm nay vì gia đình Thượng Quan bọn họ đã chết ít nhất không dưới ba mươi người.

An Cẩm Tú nhìn vào thiết bài bị nằng để dưới ngọn nến, bất ngờ cắt ngang lời nói của Thượng Quan Duệ: “Tiểu thúc, thúc đi suốt đêm nay, tìm tướng quân, đem sự tình trong nhà nói cho chàng.”

Thượng Quan Duệ nói: “Chúng ta không thể ở lại kinh thành này nữa, đại tẩu, đệ dẫn tẩu đi tìm đại ca.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tuyệt vọng

Edit: Um-um

“Ta không thể đi.” An Cẩm Tú lắc đầu với Thượng Quan Duệ.

“Tẩu không đi, ở lại đây chờ chết à?” Thượng Quan Duệ nếu còn có sức để nhúc nhích nhất định sẽ từ trên ghế nhảy dựng lên.

An Cẩm Tú do dự một chút, kể lại cho Thượng Quan Duệ nghe chuyện hôm nay ở am ni cô, chuyện này làm An Cẩm Tú cảm thấy thẹn, nếu không nói, nếu nàng chết rồi, chẳng phải Thượng Quan Dũng và Thượng Quan Duệ hồ đồ cả đời sao? Không biết đầu đuôi câu chuyện, họ làm sao có thể thoát khỏi sát chiêu của Hoàng hậu và An Cẩm Nhan? Nghĩ đến đây, An Cẩm Tú đuổi kịp Quan Duệ nói: “Tiểu thúc, lời tiếp theo ta nói đây đệ phải nhớ rõ ràng, sau này khi gặp đại ca đệ, đệ phải kể lại cho chàng câu chuyện hôm nay ta đã kể cho đệ.”

Thượng Quan Duệ nói: “Có gì tẩu gấp mặt nói chuyện với đại ca đi, đệ không thể truyền lời thay cho tẩu đâu.”

Thấy Thượng Quan Duệ đang nổi nóng, An Cẩm Tú chỉ thờ dài một hơi, nói: “Hôm nay ta tới am ni cô là bị người tính kế.”

Thượng Quan Duệ ngờ ngác nghe An Cẩm Tú tự thuật, từ sự ngạc nhiên ban đầu chuyển dần đến phần nộ, đến lúc sau, Thượng Quan Duệ phát hiện bản thân ngồi cứng người, không còn bất kỳ cảm giác nào, dường như mình chẳng khác gì với tiểu muội và Bình An, đã chết, không hề còn cảm giác nào với thế giới này.

Thật ra An Cẩm Tú không nhiều lời tự thuật về chuyện hôm nay, ngôn ngữ đơn giản, không mang theo cảm xúc, khiến cho Thượng Quan Duệ và Tú di nương cảm giác như nàng đang nói đến chuyện của ai khác. “Ta thật xin lỗi Thượng Quan gia.” An Cẩm Tú nói với Thượng Quan Duệ: “Sau khi gặp đại ca đệ, thay ta nói với chàng thành thực xin lỗi.”

Thượng Quan Duệ trở mặt nửa ngày, mới đập tay lên bàn “Việc này không phải chỉ nói câu thực xin lỗi là xong.”

An Cẩm Tú lau nước mắt trên mặt, về mặt âm đạm.

“Đệ không trách tẩu.” Thượng Quan Duệ tưởng rằng An Cẩm Tú hiểu lầm hấn mắng nàng, vội vã giải thích: “Việc này tẩu không sai, đại ca đệ sẽ không trách tẩu. Đệ không thấy tẩu cần phải xin lỗi Thượng Quan gia của đệ.”

Lúc này nếu như Thượng Quan Duệ của kiếp trước, biết nàng phản bội Thượng Quan Dũng thì sẽ ra sức mắng nàng một trận, trong lòng An Cẩm Tú còn dễ chịu hơn một chút. Tự tay xé một mảnh vải từ trên góc váy xuống, An Cẩm Tú thấy trong phòng cũng không có bút mực, liền cắn đầu ngón tay phải của mình, viết cho Thượng Quan Dũng một bức thư ướt đẫm. Thời điểm lúc viết thư nhà, trong lòng nàng tràn đầy chờ đợi và vui mừng, không nghĩ tới lúc này lòng nàng lại tràn đầy tuyệt vọng.

An Cẩm Tú không viết chuyện gì đã xảy ra, chỉ dẫn dò Thượng Quan Dũng, nếu Kinh thành truyền đến tin nàng đã chết thì Thượng Quan Dũng không cần phải trở lại kinh thành. Hoàng hậu và An Cẩm Nhan sẽ không với tay vào quân doanh, nên khi Thượng Quan Dũng mang Thượng Quan Duệ vào sống trong quân doanh có thể sẽ trải qua được ngày tháng bình an. An Cẩm Tú bên trong bức huyết thư đã niêm phong dặn dò Thượng Quan Dũng, nếu muốn báo thù cũng phải đợi đến khi bản thân mình có năng lực sau đó mới báo thù.

“Đem nó giao cho đại ca đệ.” An Cẩm Tú đưa huyết thư cho Thượng Quan Duệ, “Sáng mai đệ sớm rời khỏi thành đi.”

“Vậy còn tâu?” Thượng Quan Duệ hỏi.

“Ta không thể đi, ta đi rồi, đường sống của chúng ta liền bị chặt đứt.” An Cẩm Tú nói đến đây, trên người瑟瑟, định tìm chút ngân lượng cho Thượng Quan Duệ, lqddiend@n nhưng lại phát hiện ra mình không một xu dính túi.

“Vì sao con không thể đi?” Âm thanh Tú di nương hỏi An Cẩm Tú nôn nóng vang lên.

“Con phải lưu lại mới đảm bảo thánh thượng không nổi giận,” Ngón tay An Cẩm Tú lay động ngọn bấc, bị lửa cháy đau đớn, điều này một lần nữa nhắc nhở An Cẩm Tú, việc này không phải là một con ác mộng.

Tú di nương nói: “Vì sao con lưu lại thì thánh thượng sẽ không tức giận?”

An Cẩm Tú lạnh nhạt nói: “Thánh thượng có lẽ sẽ nổi giận, có lẽ sẽ không nổi giận. Chuyện hôm nay dù gì cũng cần có một lý do, nếu con chủ động quyền rũ, sẽ có một cái lý do, con...”

Một lần nữa Thượng Quan Duệ lại vỗ lên bàn, thật mạnh, thiếu chút nữa đập đến gãy tay.

An Cẩm Tú không có cách nào làm Thượng Quan Duệ bớt giận, chỉ có thể hỏi lại Thượng Quan Duệ một câu: “Vết thương trên người đệ cần phải xem đại phu, bây giờ có thể đi sao?”

Thượng Quan Duệ không biết vết thương trên người mình nghiêm trọng đến thế nào, hắn cũng không rảnh quan tâm bản thân, hắn chỉ biết lúc này ngay cả đại tẩu hắn cũng không bảo vệ được. Thượng Quan Duệ luôn bình tĩnh, hơn nữa tâm tư kín đáo, cho nên dù bây giờ hắn đang thống khổ, hận không thể đi tìm kẻ thù báo thù nhưng Thượng Quan Duệ cũng suy nghĩ rõ ràng, Tú di nương nói không sai, quan trọng là phải bảo vệ mạng sống. “Đệ không sao.” Thượng Quan Duệ xoa mặt mình: “Chỉ cần không chết là được, đại tẩu, tẩu muốn vậy thật sao?”

“Đệ cùng tướng quân không thể xảy ra chuyện gì, bây giờ tướng quân đang ở Hương An thành, đệ nên đi qua đó tìm chàng.” An Cẩm Tú đứng dậy khoác lên người Thượng Quan Duệ chiếc tăng bào do Tú di nương mang đến, tăng bào này thật rộng, khoác lên người Thượng Quan Duệ cũng không nhìn ra kiểu dáng nam hay nữ.

“Hương An thành?”

“Chính miện hoàng đến nói với ta, chắc sẽ không phải là giả.” An Cẩm Tú giúp Thượng Quan Duệ cài chặt dây lưng tăng bào.

“Người cầm tiền đi.” Td đưa một túi tiền nhỏ cho Thượng Quan Duệ.

“Đi đi.” Thượng Quan Duệ định nói vài lời cảm tạ với Tú di nương, nhưng bị An Cẩm Tú thúc giục: “Nhất định phải khuyên nhủ tướng quân, sự việc không phải lúc nào cũng xấu.” Khi An Cẩm Tú đưa Thượng Quan Duệ đến bên ngoài cửa hồng, lại dặn dò Thượng Quan Duệ một câu.

Thượng Quan Duệ liếc nhìn An Cẩm Tú một cái, lao vào trong màn mưa, rồi đi mà không quay đầu lại.

“Nương,” sau khi Thượng Quan Duệ rời khỏi, An Cẩm Tú nói với Tú di nương: “Người nói Từ Uyên lên núi chờ người, người đi tìm Từ Uyên đi.”

Tú di nương nói: “Vậy còn con?”

“Con ở lại,” An Cẩm Tú nói: “An Cẩm Nhan muốn con chết, con không thể để cho ả toại nguyện dễ dàng như thế.”

“Con muốn làm gì?” Tú di nương kéo tay An Cẩm Tú, hỏi gắt gao.

“Nương, thánh thượng thật không làm gì người sao?” An Cẩm Tú hỏi lại Tú di nương một lần nữa: “Cái gì cũng không làm?”

“Không có.” Tú di nương nói: “Nương còn muốn giữ mặt mũi, đúng là chuyện gì cũng không xảy ra.”

“Người đi tìm Từ Uyên đi,” An Cẩm Tú thay Tú di nương vén tóc, đưa tay gỡ dây cột tóc trên đầu mình xuống, đứng trong mưa giúp Tú di nương búi tóc, “Nương, người phải suy nghĩ nhiều cho Nguyên Chí, con chỉ là nữ nhi vô dụng.” An Cẩm Tú khẽ nói với Tú di nương: “Về sau người xem như không có người nữ nhi như con.”

“Cầm Tú!” Cuối cùng Tú đi nương chịu đựng không được, khóc kêu tên An Cầm Tú, đưa tay muốn nắm lấy tay nàng.

“Đi thôi.” An Cầm Tú quay người rời đi, “Nương, con sẽ không dễ dàng đi tìm chết, người cứ yên tâm. Chuyện tối nay, người nên quên đi, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, không ai biết người đã đến đây, người vẫn luôn ở trên giữa sườn núi, trú mưa với Từ Uyên, về sau dù ai hỏi người, người cũng nói như vậy.” Sau khi An Cầm Tú đi vào cửa hông am ni cô, lúc quay người đóng cửa, nói với Tú đi nương: “Nương, dù con có xảy ra chuyện gì, người cũng phải ở An phủ chờ Nguyên Chí trở về.”

“Cầm Tú,” Tú đi nương bước lên phía trước một bước, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn An Cầm Tú đóng chặt cửa hông.

An Cầm Tú không biết thân mẫu ở ngoài cửa còn đứng trong mưa không rời đi hay không, nàng cũng không mở cửa ra quan tâm liếc nhìn một cái. Đi về phía gian phòng cho khách mà Thế Tông đang ngủ, An Cầm Tú không biết bản thân đã té ngã bao nhiêu lần, dường như nàng đã quên phải đi đường thế nào, vừa mới đứng lên đi không được hai bước, nàng lại ngã xuống trên nền đất đầy nước mưa. Tuy nhiên An Cầm Tú cũng không thấy đau, té ngã lại đứng lên đi, cho đến lúc vất vả đứng ngoài cửa phòng khách, An Cầm Tú một lần nữa ngã ngồi dưới mái hiên đang nhỏ nước.

Lúc này An Cầm Tú không thể đứng lên nổi, từ đầu gối nàng trở xuống đã ướt nước mưa, An Cầm Tú ngẩng đầu, nước mưa rơi xuống gột rửa khuôn mặt nàng. Bình An đã chết, Thượng Quan Ninh đã chết, nàng sẽ không được gặp lại Thượng Quan Dũng, một đời này của nàng vẫn hại người nam nhân này, d.d.lequydon.u.m.u.m một đời này sống lại, cuối cùng là vì cái gì?

Người là một sinh vật kỳ diệu, sau khi bị thương đến cùng cực, ngược lại sẽ có vẻ trầm mặc mà lạnh nhạt, An Cầm Tú sờ sờ ngực mình, nơi này không còn hơi ấm, nhưng vẫn còn đập. Người không đau khổ sao? An Cầm Tú tự hỏi bản thân, vì là người đã chết một lần nên khi Bình An và Thượng Quan Ninh chết, nàng cũng có thể thờ ơ như vậy ư?

Nước mắt vẫn không ngừng chảy, chỉ là chính bản thân An Cầm Tú không phát hiện, có lẽ nước mắt chảy ra đều bị nước mưa tẩy sạch nên nàng không cảm giác được. Có lẽ khi đó ta không nên từ cầu Nại Hà quay về lối cũ, trong lòng An Cầm Tú nghĩ, người có thể sống đến bạc đầu với Thượng Quan Dũng đã biết trước không phải ta. Nghĩ đến đây, trên mặt An Cầm Tú xuất hiện nụ cười thâm đạm, một đời này còn không bằng một đời trước, đời trước ít nhất Bình An còn có thể lớn lên, còn có thể cưới vợ sinh con, kéo dài hương khói Thượng Quan gia, một đời này, Bình An đã chết. “Không nên quay đầu lại.” An Cầm Tú ngồi trong mưa to tầm tã, tự mình lầm bầm câu nói ấy.

Trong lúc Thượng Quan Dũng còn đang quanh quẩn trong thành, thấy ở thành Nam lửa cháy đỏ hồng cả bầu trời, tuy rằng không biết nhà nào bị cháy nhưng nhà mình cũng ở thành Nam, Thượng Quan Dũng không nghĩ việc mình về nhà có khả năng sẽ liên lụy chuyện trong nhà, chạy vội về phía hẻm cũ thành Nam.

“Người Thượng Quan gia đã chết hết!”

Đến khi Thượng Quan Dũng chạy đến hẻm cũ Thành Nam, hẻm sâu mà hẻm quen thuộc đã không thấy nữa, lửa lớn đã thiêu hủy toàn bộ con hẻm. Thời điểm Thượng Quan Dũng còn chưa kịp kinh ngạc, hai người không biết là nha dịch ở nha môn nào nói chuyện, đi ngang người Thượng Quan Dũng, ném xuống một câu làm thể xác và tinh thần Thượng Quan Dũng trở nên nín lặng.

Khói đặc và mưa to hòa quện thành sương mù, ánh đèn trong sương mù chẳng những không thể chiếu sáng, ngược lại còn làm cho sương mù trở nên mờ ảo, đường dưới chân cũng biến thành mơ hồ. Bên tai Thượng Quan Dũng đều là tiếng khóc rống, tiếng gọi âm ỉ, nơi này đã không còn là nơi phú quý nhân gia, trận lửa lớn này thiêu hủy gia sản của không biết bao nhiêu người, chưa kể thân nhân người đã khuất, tiếng khóc thêm thể lương. Thượng Quan Dũng mất điếc tai ngơ đối với tiếng kêu khóc, cho dù nhìn không rõ con đường dưới chân, dựa vào ký ức hắc cũng có thể tìm được nhà mình. Thượng Quan Dũng chạy vào trong nhà mình, trong lòng vẫn nghĩ, nhất định vừa rồi là hắc nghe nhầm.

Nhà cửa của Thượng Quan gia đã không còn nữa, tuy đã bị mưa to không ngừng gột rửa nhưng một cỗ mùi tanh tươi vẫn uồn lượn không tiêu tán trong đồng nhà cửa phế tích tại Thượng Quan gia. ddlequydon.um-um Những người khiêng thi thể từ phế tích ra bên ngoài đều dùng vải bố dày che khuất mũi miệng, dù là vậy nhưng không ít người vẫn bị mùi hôi làm cho buồn nôn.

“Đây rốt cuộc là cái mùi gì?” Đại Lý Tự khanh Vi Hi Thánh đã chạy đến nơi này, dùng tay nghe mũi miệng, hỏi kinh đô Cửu Môn Đề Đốc Giang Tiêu Đình đang đứng cạnh mình.

“Đầu cá.” Thân là tướng quân, sắc mặt Giang Tiêu Đình rất khó xem. Vi Hi Thánh là quan văn không rõ ràng lắm nhưng hắc rất rõ. Đây chính là vật dùng để thiêu thi thể trong quân, dùng mỡ cá voi tinh luyện ra đến một loại dầu, sau khi bật lửa, tạt nước cũng không tắt, lấp đất cũng không tắt. Mùi tanh mà họ ngửi được chính là sau khi đốt loại dầu này. Nơi này đã xảy ra một vụ án giết người nhưng không phải là việc ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tướng quân cửa nát nhà tan

Giang Tiểu Đình biết đây chính là mùi hương của dầu thiêu xác trong quân, Thượng Quan Dững cũng biết. Thượng Quan Dững chạy tới trước cửa nhà mình, nhìn phòng ốc đã trở thành một đám phế tích, từng khối thi thể đang được mọi người khiêng ra từ đó, cổ họng có một vị ngọt, Thượng Quan Dững phun ra một ngụm máu tươi.

Người trong nhà đã chết hết? Không thể tiếp nhận sự thật này, Thượng Quan Dững bước lên trước, không tận mắt thấy thi thể của An Cẩm Tú, Thượng Quan Dững và cả Thượng Quan Ninh, hẳn sẽ không tin hẳn đã cửa nát nhà tan.

Một bàn tay đã bị thiêu đến cháy đen lộ ra ngoài đồng loạn thạch, Thượng Quan Dững bước đến trước bàn tay này, tuy không nhìn ra hình dạng vốn có của cánh tay nhưng Thượng Quan Dững có thể đoán được đây là một bàn tay của nữ nhân. Nhớ lại đôi tay của An Cẩm Tú, Thượng Quan Dững phát hiện bản thân không nhớ được đôi tay của An Cẩm Tú hình dáng như thế nào. Đây là của tiểu thê tử của hắn sao? Thượng Quan Dững thật không dám nghĩ tiếp nữa.

“Đại ca!” Ngay lúc Thượng Quan Dững quỳ xuống trước đám loạn thạch, muốn dùng tay bới lấy chủ nhân của bàn tay bên dưới đồng phế tích, vài người từ phía sau chạy tới, trong đó có một người nhỏ giọng gọi Thượng Quan Dững đại ca, từ phía sau ôm ngăn Thượng Quan Dững.

Thượng Quan Dững hoàn toàn không biết có người ôm lấy mình, tay vẫn dùng sức đào trên mặt đất, hẳn muốn biết mặt người này có phải là An Cẩm Tú hay không.

“Đại ca!” Người ôm Thượng Quan Dững trở nên nóng nảy, giờ tay muốn đánh sau ót Thượng Quan Dững, nghĩ muốn đánh hôn mê hẳn rồi mang đi.

Thượng Quan Dững bất ngờ quay đầu lại, nắm tay to dùng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt người này.

“Là đệ đây, đại ca!” Người này cũng không buông tay, chỉ nhỏ giọng hô theo Quan Dững.

“Người là ai?” Thượng Quan Dững hỏi, thấy rõ mặt người này, nhưng hắn lại không nghĩ ra người kia là ai.

“Đệ là Khánh Nam, Khánh bắt từ đây!” Khánh Nam gấp gấp kêu lên: “Huynh không quen biết đệ à?”

Khánh Nam? Đầu óc Thượng Quan Dững trở nên trì độn, Khánh Nam không phải là quân ở ngoại thành Hương An thành sao, vì sao lại xuất hiện trước mặt hắn?

Khánh Nam nhìn thấy bộ dáng Thượng Quan Dững trở nên ngây ngốc, nước mắt sắp sửa tràn mi nhưng cố gắng nuốt vào, trên mặt khẽ vui mừng, vội nói với Quan Dững: “Đại tẩu và tiểu Duệ tử không có việc gì. Đại ca, chúng đệ tới trước hơn huynh một bước, huynh đi theo đệ, đệ dẫn huynh đi gặp họ.”

“Lời đệ nói là thật?”

Nhìn bộ dáng Thượng Quan Dững mừng như điên, vài người đứng phía sau Khánh Nam quay mặt đi, không nỡ nhìn.

Khánh Nam vẫn có thể cười, nói: “Chuyện này đệ sao có thể nói bậy được? Đại ca, chúng ta đi, đừng để đại tẩu chờ sốt ruột.”

“Bên đó là ai?” Có nha dịch Đại Lý Tự chú ý đến chỗ của Thượng Quan Dững, lớn tiếng hỏi, phía khác cũng có mấy nha dịch cùng nhau đi đến nơi đây.

Một vị đứng phía sau Khánh Nam vội bước tới, ngăn những nha dịch này lại, nói: “Mấy vị quan gia, chúng ta là đến thăm người thân. Ddlequydon.um-um Nửa canh giờ trước mới đến Kinh thành, không ngờ nơi này đã bị đốt như thế này. Quan gia, nhà thân thích của chúng ta đã bị thiêu rụi, người cũng không thấy, chúng ta biết đi đâu tìm người bây giờ?”

Nha dịch thấy vị này, biểu tình trên mặt vị này hiện lên vẻ khổ sở không giống như giả vờ, giọng điệu liền hòa hoãn: “Hôm nay ở đây đã chết không ít người, chúng ta còn chưa thống kê được số lượng. Người bị thương đều bị đưa đến mấy y quán ở Thành Nam, trước mắt các người có thể đến đó tìm người.”

“À.” Vị này chấp tay thi lễ với nha dịch: “Đa tạ quan gia.”

Nha dịch thấy Thượng Quan Dững còn quỳ dưới đất, thở dài một hơi, nói: “Thi thể ở đây các người không cần quan tâm, quan phủ chúng ta sẽ thu. Nơi này cũng không an toàn, các người mau đi đi.”

Khánh Nam mạnh mẽ kéo Thượng Quan Dững từ dưới đất đứng lên, nhỏ giọng: “Đại ca, địa phương này không phải là nơi chúng ta có thể ngây ngô ở đây, chúng ta đi!”

Sau khi Thượng Quan Dững đứng lên, bất ngờ nắm chặt vạt áo Khánh Nam, nói: “Mang ta đi gặp mấy người đại tẩu đệ.”

“Được.” Khánh Nam vẫn túm chặt tay Thượng Quan Dững không buông, nói: “Huynh đi theo đệ, đệ dẫn huynh đi gặp đại tẩu và tiểu Duệ tử.”

“Đại nhân,” Một bồ đầu Đại Lý Tự dẫn theo hai nha dịch khiêng thi thể đến trước mặt Vi Hi Thánh.

Vi Hi Thánh xem một thi thể, trên mặt cháy xém, hai hàm răng lại không bị thiêu đen, không có môi nên hai hàm răng nhe ra trên mặt trông như lệ quỷ: “Thi thể này bị sao vậy?” Vi Hi Thánh hỏi.

“Đại nhân ngài xem,” Bồ đầu chỉ cho Vi Hi Thánh và Giang Tiêu Đình thấy chỗ cổ họng thi thể này.

Khuôn mặt thi thể bị đốt thành tro, nhưng phần thân chỉ bị thiêu chảy mỡ, tỏa một màu vàng sẫm, Vi Hi Thánh và Giang Tiêu Đình đều nhìn thấy trên cổ thi thể có một vết đao cắt qua.

“Người nào dám làm ra chuyện thể này ở kinh đô?” Giang Tiêu Đình hỏi Vi Hi Thánh: “Tại Kinh Thành dám giết người không chớp mắt, có còn vương pháp hay không?”

Vi Hi Thánh sai bồ đầu mang thi thể này đi, hẳn so với Giang Tiêu Đình thì sâu sắc hơn. Thượng Quan gia chính là bị diệt môn, hung thủ vì che giấu chứng cứ nên không tiếc thiêu hủy dân của cả phố. Nếu vì tiền, hung thủ không đáng làm như vậy. Thượng Quan Dũng là thuộc cấp của Chu Nghi, Chu Nghi giờ phút này đang ở Hương An thành, Thượng Quan Dũng nếu theo Chu Nghi tấn công Hương An thành thì chuyện hôm nay và chuyện Tín Vương mưu phản không thoát khỏi có liên quan.

Giang Tiêu Đình thấy vẻ mặt đau khổ không nói lời nào của Vi Hi Thành, nói: “Ông nói gì đi chứ.”

Vi Hi Thánh và Giang Tiêu Đình là thông gia, hai bên có khoảng cách nhưng thật ra có thể thẳng thắn thành khẩn nói chuyện. “Đây không phải là nơi để nói chuyện.” Vi Hi Thành vẫy vẫy tay với Giang Tiêu Đình, nói: “Việc này có vấn đề, trước tiên chúng ta nên báo cáo thánh thượng rồi chờ thánh chỉ thì tốt hơn.”

Một câu có vấn đề của Vi Hi Thánh khiến Giang Tiêu Đình im bật, đều là người lăn lộn ở Kinh Thành, có vài lời không cần phải nói thẳng ra, bọn họ vẫn có thể nghe hiểu được.

Vi Hi Thành nhìn xung quanh, một mảnh hỗn loạn, nơi nơi đều là người, cũng không biết hung thủ có phải đang trà trộn trong đám người này hay không. “Lửa cũng đã dập tắt,” Vi Hi Thánh nói với Giang Tiêu Đình: “Chúng ta nên suốt đêm tiến cung diện thánh đi.”

“Chỗ này là Thượng Quan gia.” Giang Tiêu Đình nói: “Có nên phải người đi An Phủ thông báo một tiếng không?”

“Trận lửa này lớn, sợ là thánh thượng trong cung cũng đã biết, An Phủ nếu có quan tâm nữ nhi thì đã sớm phái người đến xem rồi.” Vi Hi Thành cười lạnh: “Chúng ta không cần làm không được thì đi nịnh bợ, đi thôi.”

Giang Tiêu Đình mạnh mẽ đáp ứng, đi theo Vi Hi Thành một trước một sau rồi đi.

Khánh Nam túm Thượng Quan Dũng từ thành Nam đến thành Bắc, sau đó đi vào một khách điểm nhỏ.

Mái hiên hậu viện của khách điểm nhỏ treo mấy cái phong đăng bị gió thổi không ngừng lay động, ánh nến lập lờ trong gian phòng khiến Thượng Quan Dũng nhìn mà trong lòng rối loạn không ngừng: “Đại tẩu đệ, các nàng đang ở đâu?” Hắn hỏi Khánh Nam.

Khánh Nam và các huynh đệ đi cùng, đứng song song trước mặt Thượng Quan Dũng, -umum Khánh Nam cuối cùng không cần giả vờ cười nữa.

Nhìn vẻ mặt các huynh đệ buồn rầu, Thượng Quan Dũng cũng biết rõ đáp án, nhưng hắn vẫn muốn lừa mình dối người đi hỏi Khánh Nam: “Bọn họ đâu rồi?”

“Đại ca nén bi thương.” Khánh Nam nói: “Đại tẩu, tiểu chất nhi, tiểu Duệ tử, Ninh nhi đều không còn.”

Thượng Quan Dũng gờ tay muốn đánh Khánh Nam, nếu người nhà hắn không ở đây vậy người này kéo hắn đến đây làm gì?

Khánh Nam nói: “Đại ca huynh cứ đánh đệ một cái đi.”

Thượng Quan Dũng hạ tay xuống, nhìn Khánh Nam chăm chú: “Đánh người một cái, họ có thể sống lại ư?” Thượng Quan Dũng đột nhiên hỏi Khánh Nam.

Khánh Nam lắc lắc đầu.

Thượng Quan Dũng xoay người bước ra ngoài.

“Đại ca!” Lần này vài người cùng xông lên, ôm lấy Thượng Quan Dũng.

“Đại ca, chúng đệ đã hỏi một vòng, ngọn lửa kia là từ trong nhà lan ra.” Khánh Nam vội vã lên tiếng: “Không có sự sống, trong nhà không ai còn sống, lúc ngọn lửa bùng lên, đại tẩu các nàng cũng đã chết!”

“Chuyện này là không thể!” Thượng Quan Dũng mạnh mẽ kháng cự, ném những người túm hắn ra, chạy khỏi ngoại viện.

Khánh Nam bị Thượng Quan Dũng ném xuống mặt đất, thấy không đuổi kịp Thượng Quan Dũng liền ngồi dưới đất kêu với theo: “Lúc này huynh không phải nên nghĩ đến chuyện báo thù sao? Huynh chết đi, thù này ai báo? Huynh không báo thù, sau này huynh làm sao có thể đi gặp đại tẩu?”

Bước chân Thượng Quan Dũng khựng lại, sau đó chạy ra ngoài.

“Chúng ta không đuổi theo à?” Vài người trong viện cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Khánh Nam từ trên mặt đất nhảy dựng lên, sờ soạng mặt, nói: “Huynh ấy không điên là tốt rồi. Chúng ta đi theo huynh ấy, đừng để huynh ấy bị người theo dõi. Đi thôi!” Thấy vài người còn đứng ngơ, Khánh Nam hét một tiếng vào họ: “Bây giờ ai còn khổ sở hơn huynh ấy?”

Vài người đuổi theo ra khách điểm, trên đường đã không còn thấy bóng dáng Thượng Quan Dũng.

“Huynh ấy nhất định là trở về.” Khánh Nam vừa chạy về phía thành Nam, vừa thúc giục mấy người phía sau: “Các người nhanh lên.”

Đến khi mấy người Khánh Nam đuổi đến trước hẻm cũ thành Nam, lối ra vào của hẻm đã bị nha dịch Đại Lý Tự phong tỏa.

“Nhà chúng ta ở trong đó.” Khánh Nam nói với nha dịch ngăn không cho hắn vào hẻm.

“Nơi này đã bị phong tỏa.” Nha dịch này đẩy Khánh Nam

“Ta về nhà cũng không được sao?”

“Nhà của ngươi cũng đâu còn ở đây?”

Một cái hẻm đồ nát thế lương làm sao còn phòng ốc nào tồn tại được?

Khánh Nam nghẹn lời một chút, lại nói cùng nha dịch: “Bên kia không phải còn nhiều người sao?”

“Những người bên đó ta không kiểm soát được.” Nha dịch tuy vẫn luôn đẩy Khánh Nam nhưng thái độ không kém, nói với Khánh Nam: “Đây là mệnh lệnh bên trên, ta cũng không có cách nào, nếu để một người đi vào tức là chúng ta thất trách, ngươi đừng làm chúng ta khó xử.”

“Khánh bắt từ.” Khánh Nam còn chưa từ bỏ ý định, định cùng nha dịch này cãi cọ một phen, một huynh đệ kéo quần áo hắn, nói: “Người nhìn bên trái chúng ta xem.”

Khánh Nam nhìn về phía bên trái họ, lq.d.i.e.n.d.@.n đứng cách họ năm sáu người có một nam nhân hình dáng cao to đứng đó, quần áo tuy tầm thường nhưng hai mắt sáng rực, vừa thấy là biết đây là một người biết võ, nội công thâm hậu.

“Đằng sau còn vài người,” huynh đệ này nói với Khánh Nam: “Có phải họ là hung thủ không?”

“Mẹ kiếp,” Khánh Nam nhỏ giọng: “Ngươi hỏi ta làm sao ta biết?”

“Ngươi mẹ nó nhỏ tiếng một chút,” Huynh đệ này nói. “Tiểu tử kia đang nhìn chúng ta.”

Khánh Nam nói: “Chúng ta đi trước.”

“Nhưng đại ca còn ở bên trong!”

“Mấy người này cũng không vào được? Chúng ta sợ cái rắm à?” Khánh Nam quay người nói với đám người tụ tập bên ngoài: “Chúng ta đi đã rồi nói!”

“Nhờ đám người kia đi theo thì sao?”

“Đi theo?” Trong mắt Khánh Nam hiện lên một tia tàn nhẫn: “Vậy cũng đúng lúc giúp đại tẩu các nàng báo thù.”

Hẻm cũ, xung quanh mọi người chạy loạn, không ai để ý một nam nhân quý trước phế tích của Thượng Quan gia.

Thượng Quan Dũng đã đi xem qua nơi đặt thi thể, thi thể bị lửa đốt, tàn khuyết không đầy đủ, không thể nhìn ra bộ dáng lúc còn sống. Hắn không biết bên đó có người nhà hắn hay không nhưng nhìn những thi thể này, lòng Thượng Quan Dũng đã chết, máu huyết toàn thân trở nên lạnh lẽo, hắn thậm chí còn hoài nghi mình còn sống trên đời này hay không

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trong lòng đế vương

Edit: Ót Hiểm

Khi Thế Tông tỉnh lại, y nhìn vào màn hình trứng màu đỏ nhạt trên đỉnh đầu và lắng nghe tiếng mưa ở bên ngoài, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. Tay y chạm phải một chất lỏng nhầy nhụa vương vãi trên khăn trải giường, bèn đưa lên trước mắt, dùng hai ngón tay cọ xát nó, rồi y đột nhiên ngồi bật dậy. Vật ấy của y, trắng toát, đang được y vuốt ve, hai chân y giang rộng ra, chứa đầy dục vọng, “Cầm Tú?”, Thế Tông ngồi trên giường kêu một tiếng.

Ánh nền trong phòng lập lờ, không có ai đáp trả tiếng gọi của y.

Thế Tông khoác áo bước xuống giường, không kịp nhớ lại xem là đã xảy ra chuyện gì, sau khi mở cửa phòng, y liền thấy một người ướt đầm ngồi khóc cạnh mái hiên trong sân viện. Y nhìn xung quanh, không có ai cả, mà người ngồi khóc kia là một nữ tử, khi nghe thấy tiếng mở cửa, nàng vẫn bất động. Thế Tông mặc kệ trời đang mưa, từng bước tiến tới trước mặt nàng, “Cầm Tú?”

Thân trên của nàng mặc y phục rất kín đáo, nhưng dưới chân không có hài và vớ, làm lộ ra cả hai bàn chân và phần bắp chân. Trong ánh sáng mờ ảo bàng bạc của tinh tú trong một đêm mưa, phần bắp chân cong cón nồn nà trắng đến chói mắt, tựa như châu ngọc.

Thế Tông vén mái tóc rối của nàng lênDieennldkan/leeequhydonnn, khuôn mặt dưới mái tóc này đích thị là dung nhan của nữ tử mà y luôn nghĩ tới, “Cầm Tú”, Thế Tông gọi nàng bằng một giọng rất mực nhẹ nhàng, dè dặt, như là sợ nàng sẽ bị hoảng sợ.

An Cầm Tú chỉ ngược lên nhìn Thế Tông một cái, rồi lại bất động.

“Chúng ta hãy vào trong nói chuyện!” Thế Tông bế An Cầm Tú lên, bước vào trong điện. Ôm nàng trong lòng, y liền cảm nhận được nàng quá ốm yếu mỏng manh, tựa hồ như không có chút trọng lượng.

Sau khi An Cầm Tú được Thế Tông đặt lên giường, vẻ mặt vẫn ngây dại, cũng không nhìn Thế Tông, giống như một tượng gỗ, tùy ý cho Thế Tông dùng chăn bọc nàng lại.

“Cầm Tú!” Thế Tông ngồi xuống bên cạnh nàng, ân cần: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

An Cầm Tú vẫn không có phản ứng.

“An Cầm Tú!” Thế Tông cao giọng, đem cả tên lẫn họ An Cầm Tú mà gọi.

Cơ thể An Cầm Tú run rẩy, sau đó quay đầu nhìn về phía Thế Tông.

Ánh mắt nàng tràn ngập sự đau đớn, khóe mắt ửng hồng ngàng ngàng nước, nhưng tròng mắt vẫn là hai màu trắng đen rõ rệt, bình thường mắt nàng có màu nâu đen, nhưng giờ đây chỉ còn lại một màu đen đặc quánh, đen như mực. Thế Tông bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm, tâm địa không khỏi dao động, nhẹ giọng nói: “Sao nơi này chỉ có trầm và nàng vậy?”

An Cầm Tú lắc đầu, sau đó liền rơi lệ, không nói không rằng, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống.

“Trầm đã khiến nàng chịu oan ức sao?” Thế Tông nhìn bộ dạng này của An Cầm Tú, biết rằng bản thân y cùng nàng đã trải qua một hồi điên loạn đảo phùng, chính nữ tử này đã khiến y thỏa mãn cái dục vọng của mình.

“Thần phụ...” An Cầm Tú vừa thốt ra lời này liền che mặt khóc nức nở.

Đời này của Thế Tông chưa từng thương hại bất cứ nữ tử nào, nhưng lúc ở hương viên của An phủ, nữ tử này đã làm cho y mùi lòng, nay nghe tiếng nức nở của nàng sát bên tai, thanh âm ai oán buồn rầu, khiến y có cảm giác không nỡ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” y nhẹ nhàng hỏi Cầm Tú: “Nàng đừng khóc, có trầm ở đây, chuyện gì cũng không cần sợ.”

An Cầm Tú ngẹn ngào: “Thần thiếp không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi thánh thượng bước vào, thần thiếp, thần thiếp...”. Nói tới đây, An Cầm Tú tựa hồ không dám nói tiếp, hai tay ôm mặt khóc nức nở.

Vì đã có gần gũi nên Thế Tông không màng đến khác biệt nam nữ, liền đưa tay kéo An Cầm Tú ôm vào lòng. Thế Tông vốn muốn dỗ dành nàng, nữ nhân trong cung nếu có thể được y ôm trong lòng như thế, nhất định là chuyện vui hiếm có, cao hứng vạn phần. Nhưng không ngờ, khi Thế Tông vừa chạm An Cầm Tú, giống như chim sợ cành cong, nàng liền bật dậy, hai chân vô lực đứng thẳng lên, rồi lập tức nằm oặt ngã nhào xuống đất.

“Cầm Tú!” Thế Tông vội vàng xoay người lại đỡ lấy nàng.

“Thánh thượng, thần thiếp đáng chết!” An Cầm Tú cự tuyệt vòng tay của Thế Tông, nức nở: “Người không cần lo cho thần thiếp!”.

“Nàng có tội gì?” Thế Tông cứ kéo An Cầm Tú lên khỏi mặt đất, hai tay ôm chặt lấy nàng, giữ chặt trong lòng ngực, “Trầm khiến nàng oan ức, phải không?”

“Thánh thượng là minh quân,dfienddn lieqiudoon đều là lỗi của thần thiếp!”

Nước mắt của An Cầm Tú rơi xuống trên mu bàn tay của Thế Tông, từng giọt từng giọt như tích tụ lại trong trái tim của y.

“Thần thiếp đã hủy hoại thanh danh của thánh thượng, cũng không còn mặt mũi mà đi gặp người nhà của mình!” An Cầm Tú bị ai nói: “Sau khi thần thiếp chết đi thì sự việc đêm nay sẽ không có người nào biết. Vẫn cầu mong thánh thượng không vì lỗi lầm của thần thiếp mà liên lụy toàn gia!”.

Đây rõ ràng là bản thân y ý loạn tình mê, muốn hoan ái cùng nàng, nhưng nay nàng lại nói là chính nàng quyến rũ y, muốn đem tất cả tội lỗi ôm vào mình, trên mặt Thế Tông hiện lên nét cười. Y xiết chặt nàng vào lòng, thì thầm bên tai An Cầm Tú: “Nhưng nàng có nguyện ý cùng trầm không?”.

Trên mặt An Cẩm Tú vốn không có chút huyết sắc, sau khi nghe lời này của Thế Tông thì đôi môi cũng trở nên tái nhợt, hoảng sợ nói: “Thần thiếp là một thần thể* rồi, sao có thể làm ảnh hưởng tới thanh danh của hoàng thượng?”

(*Thần thể: vợ của quân thần).

“Thanh danh của trẫm?” Thế Tông nói: “Vậy thanh danh của chính nàng thì sao?”.

An Cẩm Tú lắc đầu, “Thần thiếp vốn hèn mọn!”.

“Cho nên nàng chỉ màng tới thanh danh của trẫm ư?”

“Thánh thượng, thần thiếp vốn là tội nhân, người vẫn nên mau đi đi!” An Cẩm Tú roi lệ giã dựa trong lòng của Thế Tông, muốn rời khỏi đó.

“Trẫm chỉ muốn hỏi nàng một câu, nàng có nguyện ý hầu hạ trẫm không?” Thế Tông không quan tâm tới sự giã dựa của An Cẩm Tú, vẫn cứ thì thầm bên tai nàng: “Nàng hãy trả lời thật cho trẫm biết, lừa dối thiên tử là tội khi quân!”

An Cẩm Tú im lặng một lúc lâu, sau đó nhìn Thế Tông: “Thần thiếp khi còn ở nhà, thường bị mẹ cả đối xử như một hạ nhân, giáo dục không tốt, trời sinh hèn hạ, nên không biết liêm sỉ, nhìn lên không quá mặt bàn. Thần thiếp biết mình vô sỉ, nên nguyện ý hầu hạ người!”

“Bởi vì trẫm là hoàng đế sao?”

“Nếu không có thánh thượng, thần thiếp không biết còn làm kẻ dư thừa ở nhà mẹ đẻ bao lâu nữa, cũng không có cách nào để xuất giá” An Cẩm Tú yếu ớt: “Thánh thượng là người tốt, đối với thần thiếp có ơn, tuy rằng không còn mặt mũi nào gặp lại người nhà, nhưng thần thiếp không hối hận!”

“Vậy là nàng thật lòng thích trẫm?” Thế Tông nghe An Cẩm Tú tự nguyện thì cười mở trong lòng, die,n; da.nlze.qu; ydo/nnkhông hề che giấu nụ cười trên môi.

An Cẩm Tú mang vẻ mặt hổ thẹn, chỉ nói: “Thần thiếp đáng chết!”.

Nhìn bộ dạng đau khổ tốt cùng của An Cẩm Tú, Thế Tông không màng nàng đang vùng vẫy, đưa tay nhẹ nhàng lau hết những giọt nước mắt đang đọng trên gương mặt nàng, gương mặt bị nước mắt làm cho lem luốc, nhưng vẫn tuyệt đẹp, đầm đìa đáng yêu, giống hệt diện mạo khi lần đầu tiên y nhìn thấy nàng trong hương viên của An phủ. Lần gặp gỡ đó, đối với y mà nói, là một kỷ ức đẹp, nên ánh mắt của y nhìn An Cẩm Tú càng trở nên ôn hòa, “Trẫm nói nàng không được chết, thì nàng sẽ không chết, trẫm là thiên tử, không lẽ không bảo vệ được một nữ tử hay sao?”

An Cẩm Tú kinh ngạc nhìn Thế Tông, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, nhưng trong lòng lại là một mảng lạnh lẽo, nàng chính là muốn nam nhân này thương hại nàng, như vậy nàng mới có thể tiếp tục sống sót. Mỗi duyên phu thê với Thượng Quan Dũng xem như đã đoạn tuyệt, hoàng đế sẽ không bao giờ chấp nhận nữ tử của mình tiếp tục ái ân cùng một nam nhân khác, dù họ có là phu thê. Vậy thì sao có thể tiếp tục nữa chứ?

Vốn là một tiện phụ ruộng bỏ phu tử, một tiện nhân dâm loạn cùng nam nhân khác, đời này đã không thể cùng Thượng Quan Dũng tiếp tục mối duyên phu thê, nàng hà tất còn lưu tâm tới thân mình trong sạch? Lưu lại bên cạnh Thế Tông, chắc chắn Thế Tông sau khi chiếm lấy nàng, và cũng vì bảo toàn thanh danh của hoàng đế, y sẽ giết Thượng Quan Dũng, còn nàng cũng còn cơ hội để trả thù. Lúc này ngồi dưới mưa, An Cẩm Tú cũng đã suy nghĩ thấu đáo, Bình An, Thượng Quan Ninh, những người đã bỏ mạng ở Thượng Quan gia không thể chết vô ích, nếu thù này bản thân nàng có thể trả được, nàng cũng không hi vọng Thượng Quan Dũng vì chuyện này mà bận tay.

“Nàng đừng khóc!” Thế Tông không thể nhìn ra tâm tư của An Cẩm Tú, y chỉ cảm thấy nàng cứ yên lặng mà roi lệ trong lòng y như vậy, khiến y thương tâm, y vốn có thể cho nàng rất nhiều thứ tốt, khiến cho số mệnh của nàng thay đổi, nên y vừa thay nàng lau nước mắt, vừa nhẹ giọng nói với nàng: “Có trẫm ở đây, nàng chuyềndinendian.loqidJon gì cũng không cần nghĩ tới!”

“Thần thiếp đáng chết!”

“Trẫm không cho phép nàng chết, thì nàng không được chết!”

“Thánh thượng!”

“Không lẽ nàng còn không tin trẫm?”

“Thần thiếp nên làm gì bây giờ?”

“Trẫm sẽ bảo vệ nàng, không có việc gì.”

An Cẩm Tú vui đầu vào ngực của Thế Tông mà khóc nức nở, lúc này nàng đang nghĩ tới Bình An và Thượng Quan Ninh, nghĩ tới Thượng Quan Dũng, nỗi đau này không thể dùng nước mắt mà diễn tả hết, nhưng hiện tại ngoài khóc ra nàng không còn cách nào khác nữa.

“Thánh thượng!” lúc này giọng của Cát Lợi vang lên ngoài cửa.

An Cẩm Tú bỗng giật mình rồi run rẩy.

“Không có việc gì, nàng đừng sợ!” Thế Tông một bên vỗ về An Cẩm Tú, một bên truyền Cát Lợi tiến vào.

“Đừng, đừng để người khác thấy ta” An Cẩm Tú hoảng hốt đến mức luống cuống, về mặt van nài nhìn Thế Tông mà lắc đầu liên tục.

Thế Tông biết An Cẩm Tú sợ bị người khác nhìn thấy, bèn buông màn xuống, nói với nàng: “Nàng ngồi bên trong, hấn sẽ không thể nhìn thấy diện mạo của nàng, không có việc gì, trầm vẫn ở đây!”

An Cẩm Tú đưa hai tay che hết khuôn mặt, cúi xuống giấu mặt trên hai đầu gối.

Thế Tông vuốt ve mái tóc ướt đầm của An Cẩm Tú, rồi hướng mặt ra cửa, truyền: “Bò vào đây!”.

Cát Lợi đã tính toán thời gian rồi mới đến, chính là muốn Thế Tông không bị ai quấy rầy, mà vui vẻ với An Cẩm Tú, như vậy khi bọn họ bãi giả hội cung, cũng không phát sinh nhiều chuyện. Chỉ là sau khi Cát Lợi bò vào, liếc mắt liền thấy một nữ tử ngồi sau bức màn, tuy không thấy mặt nhưng y chắc chắn đó là An Cẩm Tú.

“Người nhìn cái gì?” Thế Tông ngồi ở chiếc ghế tròn bên cạnh giường, hắng giọng hỏi.

Cát Lợi lập tức dập đầu, sợ hãi: “Nô tài đáng chết!”

Thế Tông lạnh lùng nói: “Người đứng là đáng chết.”

“Nô tài đáng chết!” Cát Lợi lặp lại bốn chữ này, quỳ rạp người dập đầu liên tục xuống nền đất, chỉ lát sau trên nền đất liền vương vài vết máu.

Thế Tông thấy Cát Lợi vẫn luôn theo hầu hạ bên cạnh mình, sẽ không hại y, điểm này Thế Tông tuyệt đối tin tưởng. Nghĩ đến sự tình hôm nay, tên nô tài này chắc là nghĩ rằng y không kiềm chế được ham muốn, lại biết y mấy hôm nay đều nghĩ tới An Cẩm Tú, nên tự mình sắp xếp đưa y vào phòng có An Cẩm Tú để mà nghĩ ngợi. Nơi này là am ni cô của An thị, không có người ngoài, một hoàng đế như y cho dù là chiếm đoạt thân phụ, chẳng qua cũng chỉ cần xử lý khéo léo một chút, thiên hạ tuyệt đối sẽ không ai biết việc này, chuyện này thì bọn nô tài sẽ thay y mà an bài ổn thỏa. “Thái tử và Thái tử phi đâu?” Thế Tông đề Cát Lợi dập đầu mấy chục cái rồi mới mở miệng hỏi.

“Hồi bẩm thánh thượng” Cát Lợi cho dù là trả lời Thế Tông cũng không dám ngừng dập đầu, vừa dập đầu vừa hồi bẩm với Thế Tông: “Nô tài đã khuyên Thái tử điện hạ cùng Thái tử phi nương nương hồi Đông Cung trước rồi!”

Chỉ cần nghe những lời này của Cát Lợi, An Cẩm Tú ngồi trong màn liền hiểu, sự tình hôm nay, là do một tay tên đại thái giám này an bài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sủng kế

Edit: Ớt Hiếm

“Cút ra ngoài!” sau khi Thế Tông hỏi Cát Lợi xem có còn ai ở am ni cô này không, thì bảo: “Đi sai người nấu nước ấm đem đến đây!”

Cát Lợi cũng không dám đứng dậy, tứ chi bám đất mà bò ra ngoài.

Sau khi Cát Lợi rời khỏi, Thế Tông liền đứng dậy tự mình vén màn treo lên, thấy hai tay An Cẩm Tú vẫn còn ôm đầu gối, khóc đến thương tâm, nước mắt tựa như những hạt trân châu d,0dylq.droi xuống không ngừng. Y vốn chán ghét những nữ tử hay khóc, biết y như vậy nên phi tần trong hậu cung của y lúc nào cũng một mặt tươi cười, không ai dám đứng trước mặt y mà khóc lóc, nhưng nhìn thấy những giọt lệ của An Cẩm Tú, y lại không hề chán ghét. Nàng ấy rốt cuộc có bao nhiêu nước mắt chứ? Còn những giọt lệ này, sao lại giống những hạt ngọc lớn trong suốt đến vậy? Nước mắt con người vốn là có hình dạng này ư?

An Cẩm Tú thấy Thế Tông nhìn mình, liền cúi đầu, đem khuôn mặt tràn ngập nước mắt quẹt quẹt vào đầu gối, rồi lại nhìn lên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, khuôn mặt của nàng lại chìm trong nước mắt.

“Nàng quả thật có nhiều nước mắt!” Thế Tông không biết làm sao đành ngồi xuống bên cạnh An Cẩm Tú, lại đưa tay giúp nàng lau nước mắt, “Nàng muốn khóc đến mù mắt luôn ư? Trẫm đã nói là trẫm sẽ bảo vệ nàng, nàng cứ như vậy là không tin trẫm sao?”

An Cẩm Tú bị lời trách móc của Thế Tông làm cho kinh hãi, thân thể run lên và co rúm lại.

Thế Tông không ngờ rằng câu nói của mình lại làm cho nàng hoảng sợ, vội vỗ về lưng nàng, dùng một giọng hết sức mềm mại mà nói: “Trẫm không phải mắng nàng, từ nay nàng chính là nữ nhân của trẫm, không lẽ ngay cả nữ nhân của mình mà trẫm cũng không bảo vệ được sao?”

“Nữ nhân của thánh thượng?” An Cẩm Tú đem lời của Thế Tông mà lặp lại một lần, rồi lắc đầu thật mạnh, “Tiện phụ như thần thiếp chỉ làm vấy bẩn thanh danh của thánh thượng mà thôi. Thánh Đế hiền nhân Lê Đế Quýy Đôn thượng, thần thiếp không dám vọng tưởng!”

Thế Tông có chút ngây người, tiểu nữ tử này đã khóc thành như vậy rồi, tới tình trạng này rồi, mà còn suy nghĩ cho y? Làm y nhớ tới bộ dáng nàng che chở cho đệ đệ của mình khi y gặp ở hương viên, “Cầm Tú, trầm hỏi nàng, tâm tư của nàng đối với Thượng Quan Dũng ra sao?”

An Cầm Tú lắc đầu, nói: “Chàng ấy là ân nhân của thần thiếp, nếu không có chàng thì thần thiếp có thể mặc hồng y mà xuất giá sao? Chính chàng đã đưa thần thiếp ra khỏi An phủ. Tướng quân là người tốt, tuy thần thiếp xuất thân bất hảo, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý xuất giá tòng phu, tướng quân không chê xuất thân của thần thiếp, tướng quân là người tốt.”

Ân nhân? Cho nên bên nhau chẳng qua chỉ là để báo ân? Thế Tông nhìn An Cầm Tú ở trước mặt, rồi nghĩ tới Thượng Quan Dũng, hai người này quả thật không xứng đôi, nên An Cầm Tú làm sao có thể đối với một võ tướng như Thượng Quan Dũng mà chân tâm ái mộ cơ chứ? “Nàng hãy quên Thượng Quan Vệ Triều đi!” Thế Tông nâng cằm của An Cầm Tú lên, chiếc cằm nhón nhọn, không biết là có thịt hay không, “Từ nay về sau nàng trở thành nữ nhân của trẫm, trẫm sẽ an bài tốt mọi thứ, nàng chuyện gì cũng không cần lo nữa!”

Hai dòng nước mắt của An Cầm Tú rơi trên tay Thế Tông. Ai cũng nói hoàng đế Thế Tông này không thích thấy nữ tử và hài tử khóc lóc, ngay cả chính y cũng cho rằng như vậy. Thật ra ở kiếp trước, trong hậu cung của Thế Tông, khi vị đế vương này vào tuổi xế chiều, phi tần được sủng ái nhất là một nữ tử thế tộc họ Kiều đến từ Giang Nam, mảnh mai yếu đuối, mỗi lần khóc đều là không thành tiếng, giống như một ngọn lửa nhỏ mỏng manh sẽ bị gió thổi tắt bất cứ lúc nào, khi đó Thế Tông nhiều lần nói với triều thần, y tuyệt đối không thể làm nàng ấy khóc, vì y nhìn thấy liền cảm thấy đau lòng.

An Cầm Tú cố ý chạm nhẹ khuôn mặt của mình vào tay của Thế Tông, mặt nàng tựa như một tảng băng lạnh, bị mưa xối vào làm tan chảy ướt hết tay của y, cũng không cảm nhận được chút hơi ấm nào. Nếu đây là tay của Thượng Quan Dũng, hẳn là rất ấm áp, An Cầm Tú thương tâm nghĩ, tướng công của nàng có một Diênndkan/leeequhydonnn đôi tay ấm áp ngay cả vào những đêm lạnh mùa đông, từ nay, nàng sẽ không còn được cầm lấy đôi tay ấy nữa.

Thế Tông lau đi nước mắt của An Cầm Tú, “Tiểu mỹ nhân nàng khóc cũng rất đẹp.”

Là do người thích nước mắt, nên ta đây mới ủy mị như vậy, An Cầm Tú dùng khuôn mặt bi thương để che dấu đi tâm tư của mình. Bạch Thừa Trạch từng khiến cho không ít nữ tử lục cung học theo cách khóc của nàng sủng phi kia hồng nhận được sủng ái, cũng giống đến chín phần, An Cầm Tú nàng khi đó ở một bên nhìn thấy nên cũng học được. Nhưng cuối cùng, sau này mặc kệ nàng khóc như thế nào, khóc thật cũng được, khóc giả cũng được, cũng chưa làm cho Bạch Thừa Trạch sau khi lên làm hoàng đế có chút mềm lòng.

“Thánh thượng!” ngoài cửa lại truyền đến giọng của Cát Lợi.

“Vào đi!”

Cát Lợi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lần này không dùng “bò vào đây” nữa!

Bốn tiểu thái giám nâng cái bồn đựng đầy nước ấm, theo sau Cát Lợi cùng tiến vào.

“Nàng hãy tắm qua một chút!” Thế Tông nói với An Cầm Tú đang trốn phía sau lưng y: “Cầm Tú, trẫm có làm nàng đau hay không?”

Hai má trên khuôn mặt nhợt nhạt củadiendd liequidoon An Cầm Tú trở nên ửng hồng, nàng lắc đầu nguầy nguậy.

Cát Lợi cũng không ngần đầu lên, đứng cách giường không xa, hướng về Thế Tông mà bẩm: “Thánh thượng, Đại Lý Tự Vi đại nhân cùng Cửu Môn Đề Đốc Giang đại nhân đang ở ngoài am ni cô, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Thế Tông nói: “Đội trầm hỏi cung rồi nói!”

Cát Lợi vội tâu: “Thánh thượng, Vi đại nhân nói là kinh thành hiện tại đang xảy ra chuyện, y cùng Giang đại nhân mới bắt đắ dĩ mà đến nơi này cầu kiến thánh thượng!”

Kinh thành xảy ra chuyện? Thế Tông đứng lên, hỏi: “Kinh thành xảy ra chuyện gì?”

Cát Lợi lén lút đưa mắt về phía giường, về mặt khó xử nhìn Thế Tông.

“Đi ra ngoài nói!” Thế Tông cất bước đi ra khỏi phòng.

Cát Lợi vội vàng đi theo sau Thế Tông.

Sau khi đứng dưới mái hiên, Thế Tông hỏi: “Là chuyện gì?”

Cát Lợi nhỏ giọng thưa: “Vi đại nhân cùng Giang đại nhân tới báo, ngõ hẻm Thành Nam tới qua bị cháy, toàn bộ Thượng Quan gia đều đã chết!”

Thế Tông cả kinh: “Người nói cái gì?”

Cát Lợi lúc này cũng đã rót nước mắt, nói: “Thánh thượng, Vi, Giang, hai vị đại nhân tới báo, ngõ hẻm Thành Nam bị cháy, thiêu rụi hơn nửa con phố, đã chết không ít người, toàn bộ Thượng Quan gia đều không còn ai sống sót!”

Thế Tông ngừng đầu nhìn giọt nước trên mái ngói, “Tiểu hài tử Bình An cũng không còn sao?”

Cát Lợi nói: “Vi đại nhân nói toàn Thượng Quan gia một người cũng không cứu được, Thượng Quan tiểu thiếu gia nhất định cũng không còn. Sao lại như vậy chứ? Ấy da!” Cát Lợi nói tới đây, lại lau nước mắt. Trong lòng Thế Tông bỗng nhiên lại nhẹ nhàng không ít, chỉ tiếc là Thượng Quan Dũng còn sống, bằng không chuyện của An Cẩm Tú sẽ đơn giản hơn nhiều.

“Thánh thượng, người xem...” Cát Lợi cẩn trọng hỏi Thế Tông: “Người có gặp Vi, Giang hai vị đại nhân không?”

“Tuyên họ vào tiền viện tịnh thất!” Thế Tông quay người trở về phòng.

Cát Lợi lại vội đi đến tiền viện. Lúc này hắn còn chưa biết đến việc làm của Hoàng hậu, hắn chỉ nghĩ tới An Cẩm Nhan, vị Thái tử phi này hành động cũng quá đồi tàn nhẫn, nàng ta không chỉ muốn giết chết An Cẩm Tú, mà còn không buông tha cả nhà của tỷ tỷ nàng. Chính là, đôi chân của Cát Lợi bỗng bước nhanh hơn dưới mưa, trong lòng nôn nóng muốn xem tiếp vở kịch hay này của An Cẩm Nhan. Xem ý tứ của Thế Tông, An Cẩm Tú này nhất định không chết được, không biết tiểu nữ tử này dùng cách gì mà chỉ cần một lần hầu hạ lại khiến Thế Tông một lòng che chở.

“Đại tổng quản” một tiểu thái giám chạy theo Cát Lợi.

“Ngươi hồi cung, đến Thái Y viện mời hai vị thái y đến đây” Cát Lợi vừa bước đi vừa phân phó: “Nhớ kỹ, không được kinh động tới các vị nương nương trong cung!”

“Dạ” tên tiểu thái giám đáp trả rồi vội vàng chạy đi.

Cát Lợi gọi hắn lại, quát: “Ta đã cho phép ngươi đi sao? Ngươi biết mời hai vị thái y nào sao?”

Tên tiểu thái giám vội quay lại cúi đầu đợi Cát Lợi.

“Đi truyền hai vị Hường thái y và Vinh thái y lại đây” Cát Lợi nói: “Bảo bọn họ nhanh một chút!”

Hường Viễn Thanh và Vinh Song là hai vị thái y chuyên chữa bệnh cho Thế Tông, Cát Lợi chỉ định hai vị này khiến tên tiểu thái giám vô cùng hoang mang.

“Ngươi còn chưa đi?” Cát Lợi quay đầu lại trừng mắt nhìn tên tiểu thái giám quát: “Còn đợi ta chỉ ngươi chạy như thế nào ư?”

“Nô tài lập tức đi ngay” tên tiểu thái giám bị Cát Lợi quát làm cho giật mình, vội chạy.

“Đồ vô dụng” Cát Lợi mắng tên tiểu thái giám một câu, rồi tiếp tục đi về tiền viện.

Thế Tông ở trong khách phòng, phát tay cho bốn tiểu thái giám đang nâng bồn kia lui xuống, sau đó nhẹ nhàng nói với An Cẩm Tú: “Sao nàng còn ngồi đó?”

An Cẩm Tú cũng muốn xuống giường, chỉ là khi hai chân vừa chạm đất liền “A” lên một tiếng, rồi ngã nhào xuống đất. “Nàng sao vậy?” Thế Tông vội tiến đến hỏi.

An Cẩm Tú chỉ lắc đầu, bộ dạng muốn đứng lên nhưng lại không đứng được.

Thế Tông tỏ ra lo lắng, chưa từng có nữ tử nào khiến y hao tâm đến tình trạng này, “Nàng rốt cuộc là bị làm sao, nói cho trẫm biết!”

“Trong cơ thể không có chút sức lực” An Cẩm Tú rụt rè nói với Thế Tông: “Không đứng lên được!”

“Nàng đau ở đây à?” ngón tay Thế Tông chỉ vào chỗ kín trên thân thể của An Cẩm Tú, y có nhiều phi tàn như vậy, cho dù An Cẩm Tú úp úp mở mở thì y cũng thừa biết là nàng có chuyện gì.

Sắc mặt của An Cẩm Tú chuyển từ tái nhợt sang đỏ bừng, nhìn Thế Tông mà hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Lúc đối diện với An Cẩm Tú, lại nhớ tới cái chết của Bình An, Thế Tông đã không còn cái cảm giác thoải mái như trước, nghĩ đến việc nàng sau khi biết con của mình đã chết thì không biết sẽ khóc thành bộ dạng gì, Thế Tông đối với An Cẩm Tú càng thêm nhiều phần thương xót.

Y định mở miệng nói với An Cẩm Tú chuyện của Bình An, nhưng liền nuốt ngược trở vào, y không muốn lại nhìn thấy nước mắt của nàng thêm nữa.

“Thánh thượng muốn đi gặp đại nhân sao?” lúc này An Cẩm Tú mới bắt đầu trò chuyện.

“Ừ,” Thế Tông gật đầu: “Trẫm đi đến tiền viện trước, nàng tắm qua một chút rồi ở đây đợi trẫm quay lại.”

“Người cũng đều ướt cả rồi!”

Thế Tông đột nhiên ôm An Cẩm Tú lên giường, nói: “Nàng hãy lau sơ tóc cho trẫm!”

Gỡ búi tóc của Thế Tông xuống, An Cẩm Tú dùng khăn lau từng lọn từng lọn một. Phần cổ của Thế Tông liền lộ ra trước mặt nàng, hoàn toàn không có chút phòng bị, lúc này nếu trên người nàng có dao kiếm, hoàng đế nhất định khó thoát khỏi cái chết. Chỉ là, lúc An Cẩm Tú quan sát Thế Tông, nét mặt

lạnh nhạt, vị Thế Tông hoàng đế này thời niên thiếu cũng đã từng cảm quân trần thủ biên quan, võ nghệ của y như thế nào thì An Cẩm Tú chưa từng chứng kiến qua, nhưng một người nắm trong tay đội quân tinh nhuệ như vậy, nàng vốn không phải là đối thủ.

“Cẩm Tú!” Thế Tông đang hưởng thụ sự hầu hạ của An Cẩm Tú, đột nhiên nói: “Nếu trăm gặp được nàng trước khi nàng có hôn ước thì tốt quá!”

“Thần thiếp là một người không có phúc khí!” An Cẩm Tú nhẹ giọng nói.

“Sau này nàng sẽ có phúc khí, trăm sẽ cho nàng!” Thế Tông quay đầu, nhìn An Cẩm Tú nghiêm túc nói: “Nàng hiểu tâm ý của trăm chứ?”

An Cẩm Tú sững sờ nhìn Thế Tông, chẳng vui mừng tạ ơn không ngừng, cũng chẳng cảm kích lao ngay vào lòng ngực, toàn thân bất động.

“Nàng cứ như vậy, thảo nào dễ bị ức hiếp!” nữ tử mà y vẫn tâm tâm niệm niệm này, giờ đây bộ dáng hoàn toàn vô hại, khiến y cảm thấy thích thú, nhéo nhéo hai má của nàng, y cười nói: “Nàng không nghe rõ lời trăm sao?”

An Cẩm Tú lắc nhẹ đầu, thấp giọng: “Thần thiếp không xứng!”

“Xứng hay không xứng là do trăm quyết!” Thế Tông muốn tiến đến hôn nhẹ lên đôi môi trên khuôn mặt đầy biểu cảm của nàng, nhưng lại bị An Cẩm Tú quay đầu né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đáng nghi

Edit: Ớt Hiêm

“Thần thiếp dơ bẩn”, sau khi né tránh Thế Tông, An Cẩm Tú không đợi y có phản ứng, liền mở miệng nói.

Thế Tông đưa một tay ra, áp sát một bên mặt của An Cẩm Tú, “Trước mặt trăm nàng không cần phải dè chừng như vậy”, y dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt An Cẩm Tú, “Nàng không được khóc nữa, nàng có bao nhiêu nước mắt có thể rơi cơ chứ?”

An Cẩm Tú giúp Thế Tông chải nửa phần tóc đã khô, con người có bao nhiêu nước mắt có thể rơi ư? Con người có rất nhiều nước mắt để rơi, chỉ là có thật có giả, An Cẩm Tú tự tin rằng hành động của nàng sẽ không dễ dàng bị Thế Tông phân biệt thật giả. dfienddn liequidooon

Trong tiền viện tịnh thất, Vi Hi Thánh cùng Giang Tiêu Đình đều sốt ruột chờ đợi, kinh thành không giống với các thành trì khác, là nơi không thể dễ xảy ra một chút nhiễu loạn, Thế Tông trì hoãn gặp bọn họ thì bọn họ phải xử lý trận hỏa hoạn ở Thành Nam này như thế nào đây?

“Cát công công!” Vi Hi Thánh hỏi Cát Lợi: “Khi nào thì thánh thượng mới bớt một ít thời giờ để đến đây?”

Cát Lợi vẫn là nói với Vi Hi Thánh: “Vi đại nhân chờ một lát, thánh thượng sẽ nhanh đến thôi!”

Giang Tiêu đình ở một bên lẩm bẩm: “Sao mà thánh thượng có thể qua đêm ở một nơi như thế này cơ chứ?”

“Trăm nghĩ chân qua đêm ở đâu, còn phải đợi Giang Tiêu Đình khanh đồng ý sao?” Thế tông vừa nói vừa tiến vào.

“Thần Vi Hi Thánh.”

“Thần Giang Tiêu Đình.”

Vi Hi Thánh cùng Giang Tiêu Đình thấy Thế Tông tiến vào, sau khi một trước một sau báo tên, thì đồng thanh: “Tham kiến thánh thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Bình thân!” sau khi Thế Tông ngồi xuống ghế chủ tọa ở tịnh thất, nói: “Hãy nói chi tiết về trận đại hỏa hoạn ở Thành Nam cho trăm nghe, là như thế nào?”

Vi Hi Thánh bẩm với Thế Tông rằng trận hỏa hoạn ở ngõ hẻm Thành Nam lần này rất lớn, tổng cộng thiêu trụi bảy mươi chín gian nhà, số người tử vong thì Đại Lý Tự còn đang thống kê.

Thế Tông nghe xong, nói: “Người của Thượng Quan gia đều chết hết sao? Khi cháy thì Thượng Quan gia có ai đang ở đó?”

Vi Hi Thánh tâu: “Theo thần được biết, khi đó Thượng Quan gia có Thượng Quan phu nhân, Thượng Quan tiểu công tử, còn có hai người đệ muội của Thượng Quan tướng quân, a, đúng rồi, còn có một nữ hầu!”

Thế Tông nói: “Khanh khẳng định năm người này đều chết?”

Vi Hi Thánh thưa: “Thượng Quan gia không có ai chạy ra ngoài, cho nên thần dự đoán gia quyến của Thượng Quan tướng quân tất thấy đều đã gặp nạn.”

“Đã tìm được thi thể của năm người này chưa?”

Vi Hi Thánh lắc đầu thưa: “Hồi bẩm thánh thượng, trận hỏa hoạn này thế lửa quá lớn, nên khi chúng thần tìm thấy được thi thể thì cũng không phân biệt được là ai.”

Thế Tông nhìn về phía Giang Tiêu Đình: “Trận hỏa hoạn này nguyên nhân do đâu?”

Giang Tiêu Đình thẳng thắn nói: “Thánh thượng, thần cho rằng trận hỏa hoạn này là do có người cố ý!”

“Có người cố ý?” Ắn đường của Thế Tông lập tức co lại, “Đây là hung án?”

Giang Tiêu Đình nói: “Khi chúng thần tìm thấy thi thể, đều không phải bị thiêu chết, mà là bị người nào đó dùng vũ khí sắc bén giết chết, đa số người chết đều là do yết hầu bị cắt đứt. Thánh thượng, hung thủ đêm nay nhất định không chỉ có một người, hơn nữa, trận hỏa hoạn này là từ trong nhà Thượng Quan Vệ Triều mà lan ra, rõ ràng, hung thủ chính là nhắm vào Thượng Quan Vệ Triều mà đến, thánh thượng, thần cho rằng...”

“Khụ!” Vi Hi Thánh lúc này ho một tiếng.

Giang Tiêu Đình nghe Vi Hi Thánh khụ một tiếng thì lập tức im bặt.

Thế Tông nói: “Khanh cho rằng thế nào? Nói tiếp!”

Giang Tiêu Đình buộc lòng nói tiếp: “Thần không biết Thượng Quan Vệ Triều đắc tội với ai mà lại dẫn tới họa diệt môn!”

Thế Tông nhìn thoáng qua Cát Lợi bên cạnh mình, sau đó nhìn Vi Hi Thánh: “Vi Khanh thì sao? Khanh có muốn nói gì không?”

Thế Tông dăm chiêu, âm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó, Cát Lợi ngay lập tức nhớ tới, An Cẩm Nhan đúng là vẽ rắn thêm chân, lần này nếu làm không tốt, phu thê Thái tử chẳng những không lấy được niềm vui của Thế Tông, mà còn tự chuốc lấy phiền toái lớn. Cát Lợi cảm thấy bản thân mình nên suy tính kỹ càng một chút, làm sao để tránh liên can.

Vi Hi Thánh so với Giang Tiêu Đình tướng quân thì có phần khôn khéo hơn, nghe Thế Tông hỏi cũng chỉ nói: “Thần cho rằng việc này cần phải điều tra rõ.”

“Trả lời trầm như vậy, chi bằng Khanh hãy dứt về đi!” Thế Tông trầm giọng nói với Vi Hi Thánh: “Khanh hãy nói rõ đã phát sinh chuyện gì, không cần phải bày ra bộ dáng nửa mùa với trẫm!”

Vi Hi Thánh bị Thế Tông nói như vậy, vẫn là chết không mở miệng.

Giang Tiêu Đình kể bên nhin không được liền nói: “Thánh thượng, vẫn là nên điều tra xem Thượng Quan Vệ Triều tội cùng là đã đắc tội với ai trước đã. Giết người không ngoài ba lý do, tiền bạc, báo thù và tình sát.”

Hai chữ “tình sát” thốt ra sau cùng khiến Thế Tông nheo mắt, nói: “Thượng Quan Vệ Triều cũng có nợ tình hay sao?”

Vi Hi Thánh vội nói: “Thần cho rằng khả năng giết người để báo thù là lớn nhất!”

“Đi điều tra!” Thế Tông ra lệnh: “Đi thông báo cho Hộ bộ, bố trí ổn thỏa cho dân chúng ở Thành Nam, trẫm không muốn nhìn thấy bất cứ ai lang thang ở ngoài đường!”

“Thần tuân chỉ!” Vi Hi Thánh cùng Giang Tiêu Đình vội lĩnh chỉ.

Sau khi hai vị đại thần một văn một võ lui ra ngoài, Thế Tông quay đầu nhìn Cát Lợi.

Cát Lợi liền quỳ sụp xuống trước mặt y, thưa: “Thánh thượng, nô tài nghĩ mãi mà không rõ việc này!”

“Người không rõ?” Thế Tông gằn: “Người tưởng trẫm là tên ngốc hay sao? Thái tử đã cho người lợi ích gì?”

Miệng vết thương trên trán Cát Lợi trước đó còn chưa được xử lý, bây giờ lại liệu mạng đập đầu trước Thế Tông, chỉ chốc lát khuôn mặt hắn đã dính đầy máu. “Thánh thượng minh giám, thánh thượng, nô tài biết lúc đó thánh thượng cực kỳ khó chịu, nô tài liền nghĩ người đối với An thị kia vẫn luôn để tâm, nên nô tài liền dụ người qua đó, trừ lần đó ra, nô tài chuyện gì cũng chưa từng làm, thánh thượng minh giám!”

“Tại sao trẫm lại khó chịu?” Thế Tông hỏi, lúc này không có An Cẩm Tú khóc lóc bên cạnh, hắn có thể đem tiền căn hậu quả của sự tình mà suy nghĩ cặn kẽ, bằng sự khôn khéo của mình, hắn rất nhanh đã nghĩ ra, chính mình và An Cẩm Tú đều là bị người khác tính kế, mà người này, chính là người sẽ kế vị mình!

Cát Lợi vừa dập đầu vừa nói: diendanlequyvon.com “Là, là bát lộc huyết kia, lộc huyết*?”

*Lộc huyết: máu hươu.

“Không phải lần đầu trăm uống lộc huyết?”

“Thánh thượng, nô tài thật sự không biết, thánh thượng cho dù là giết nô tài, nô tài cũng không có gì để nói!” Cát Lợi quỳ rồi bò tới dưới chân Thế Tông. “Nô tài cũng thấy kỳ lạ, Thái tử điện hạ và thánh thượng cùng uống lộc huyết như nhau, nhưng Thái tử điện hạ chính là một chút khác lạ cũng không có. Thánh thượng,” Cát Lợi tự tát mình một cái, “việc này nô tài không dám đoán bừa.”

Ngón tay của Thế Tông gõ nhẹ lên ghế một lúc, nửa ngày vẫn chẳng nói gì.

Cát Lợi đành phải không ngừng dập đầu xin tha, lúc này hắn cần phải làm cho mình không liên can tới việc này, nếu không thì cái mạng nhỏ này của hắn nhất định không giữ được. “Nô tài chính là đường cầu của thánh thượng, ngoài thánh thượng ra thì nô tài một lời cũng không qua lại với người khác, thỉnh thánh thượng minh giám!”

Hiểu rõ tâm tư của mình dành cho An Cẩm Tú, không chỉ một mình Cát Lợi, điểm này Thế Tông rất rõ ràng, nhưng tên nô tài này, Thế Tông nhìn Cát Lợi đang hướng về y mà dập đầu đến chảy máu, tên nô tài này cũng giống với các vị đại thần trong triều, cũng đều nhìn thấy các vị hoàng tử lớn lên, cho nên cũng bắt đầu tự tìm đường lui cho mình?

Thế Tông trì hoãn không nói, khiến Cát Lợi càng thêm hoảng hốt, hắn có thể trụ lại bên cạnh Thế Tông lâu như vậy, cũng bởi vì hắn trung thành, nếu bây giờ Thế Tông hoài nghi lòng trung thành của hắn thì có thể hắn sẽ mất đi hết thấy mọi thứ. “Thánh thượng, nô tài thật sự không có lên tiếp xúc với Thái tử điện hạ mà!”

“Trăm dựa vào cái gì để tin người?” Thế Tông tra hỏi Cát Lợi.

Cát Lợi không dám nói thêm nữa, dập đầu mạnh hơn, lúc này đầu hắn cũng đã choáng váng, nếu Thế Tông không kêu dừng thì hắn cũng phải đành dập đầu cho đến chết tại đây.

“Người mang hai người đi An phủ,” Thế Tông đá Cát Lợi một cái, nói: “Nói với An Thư Giới về cái chết của hai tử An Cẩm Tú, bảo hắn cũng đừng thương tâm!”

Cát Lợi vội thưa: “Nô tài hiểu rõ, nô tài tuân chỉ, nô tài lập tức đi An phủ.”

Cát Lợi đi rồi, Thế Tông mới quan sát tịnh thất mà mình đang đứng, buổi chiều hôm trước y chính là ngồi trong tịnh thất này. Trên tường của tịnh thất treo một bức Phật tượng đồ, đồ dùng đều làm bằng gỗ tử đàn, trong tịnh thất còn có mấy chậu cây cảnh, có bộ giả sơn trông hoa cỏ, nhưng mà những thứ này không làm cho Thế Tông cảm thấy có gì khác lạ, ánh mắt của y cuối cùng rơi vào trên lư hương bằng đồng được điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Thế Tông đi tới lư hương trước mặt, sau khi y uống qua lộc huyết, là ai đã đổi hương trong lư hương này? Thế Tông hồi tưởng lại buổi chiều hôm xảy ra chuyện trong tịnh thất, cuối cùng y xác định người đổi hương trong lư hương này chính là Thái tử. Thế Tông đẩy nắp lư hương ra, nhìn tàn hương bên trong xong, hương ra ngoài kêu: “Người đâu!”

Một tiểu thái giám chạy đến.

“Đem tàn hương này mang đi,” Thế Tông ra lệnh: “Chỉ một mình người biết là được rồi!”

“Nô tài tuân chỉ!” tên tiểu thái giám vội thưa.

Thế Tông bước ra, thị vệ ngoài tịnh thất nhìn thấy y, đều quỳ xuống hành lễ. Thế Tông đi qua đám thị vệ và nhìn vào mặt từng người một, đây là những thủ hạ thân cận đã theo y không dưới mười năm, y chưa từng có chút hoài nghi về lòng trung thành của bọn họ, nhưng việc xảy ra lần này, Thế Tông nhìn đám thị vệ thân cận, y còn có thể tin bọn họ hay không?

Đám thị vệ bị hành động của Thế Tông làm cho sợ hãi, Cát Lợi trên mặt đầy máu từ trong tịnh thất đi ra, bọn họ đều thấy được, theo Thế Tông nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Cát Lợi tổng quản chatelet như thế, hết như tang gia chi khuyến*. Tuy rằng không biết bản thân có làm gì sai hay không, nhưng bị Thế Tông nhìn như vậy, đều không ngoại lệ mà đều đồng loạt cúi thấp đầu.

*Tang gia chi khuyến: chó nhà có tang, nguyên ý là chỉ con chó nhà có đám tang hay dùng để ví về người không có nơi nương thân, sợ hãi mà chatelet tán loạn.

Thế Tông hừ lạnh một tiếng, muốn giải quyết sự tình từng cái một, hiện tại ở khách phòng còn có một tiểu nữ tử không biết rằng mình đã mất đi hai tử, chờ y đến an ủi, Thế Tông nghĩ đến đây, liền xoay người hướng hậu viện am ni cô mà đi.

Lúc này, một thị vệ canh cửa sau của am ni cô vội vàng chạy tới.

“Lại có chuyện gì?” Thế Tông thấy thị vệ này quỳ trong mưa, bèn dừng bước lại hỏi.

“Khởi bẩm thánh thượng!” tên thị vệ hướng tới Thế Tông bẩm: “Di nương của An phủ cùng một nha hoàn từ trên núi xuống, nói là linh mệnh của Thái sư phu nhân đi sùng núi lấy nước, bởi vì gặp trời mưa quá lớn nên ở trong núi tránh mưa, cho tới bây giờ mới trở về!”

“Di nương?” Thế Tông hỏi: “Bà ta có nói là tên gì không?”

“Bà ta nói bà ta là Tú di nương của An phủ, còn nha hoàn kia tự xưng là Từ Uyên.”

Thế Tông đều biết hai người này, một người là mẫu thân thân sinh của An Cẩm Tú, một người là nha hoàn hồi môn của nàng, “Đưa vị di nương đó về An phủ, còn nha hoàn thì giữ lại, sau khi rửa mặt chải đầu thì cho nàng ta nghỉ ngơi,” Thế Tông ra lệnh cho tên thị vệ.

Hoàng đế muốn lưu lại nha hoàn của An phủ để làm gì, người ở đây không ai biết cả, cũng không ai dám hỏi. Thị vệ tới báo tin nhận lệnh xong, liền xoay người chạy đi.

Thế Tông trở về đến dưới mái hiên ngoài cửa khách phòng, bốn tên tiểu thái giám như bốn cọc gỗ, mỗi bên hai tên đứng canh giữ.

“Nàng ấy thế nào rồi?” Thế Tông cũng không thèm nhìn bốn tên tiểu thái giám đang quỳ dưới chân y, thấp giọng hỏi.

Một tên tiểu thái giám thưa: “Hồi bẩm thánh thượng, trong khách phòng vẫn không có động tĩnh gì!”

Không có động tĩnh? Thế Tông thăm bắt an trong lòng, đẩy mạnh cửa, bước nhanh vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cùng thành lại như cách cả chân trời

Edit: ningxia

An Cẩm Tú không treo cổ hay cắt tay như Thế Tông nghĩ, khi y bước vào phòng khách An Cẩm Tú đang quần chân ngồi trên giường. "Ai cho các người vào?" Sau khi đã yên tâm, Thế Tông quay đầu nói đám thái giám theo chân hắn: "Cút!".

Bốn thái giám không theo vào thì sợ Thế Tông giáng tội, lúc này bị ăn mắng liền lập tức nom nóp lui ra ngoài.

"Thánh thượng," Thế Tông quát đám thái giám lui xuống xong, liền nghe thấy tiếng An Cẩm Tú gọi y từ phía sau. Y quay đầu lại, An Cẩm Tú đã quỳ trên mặt đất.

"Đứng lên đi," Thế Tông bước lên vài bước, ôm lấy An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ở trong vòng tay của Thế Tông, toàn thân như mềm nhũn, tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu.

Nhìn dáng vẻ quần bách của tiểu nữ tử trong lòng mình, Thế Tông bất giác buồn cười: "Đây đã là lần thứ mấy trăm ôm nàng rồi?"

An Cẩm Tú lắc lắc đầu, hai mắt nhìn thẳng vào bức tường phía trước, không hề liếc nhìn Thế Tông.

Thế Tông đặt An Cẩm Tú lên giường. "Nàng cảm thấy xấu hổ sao?"

An Cẩm Tú càng cúi đầu thấp hơn, tay nắm chặt vạt áo, lặng im không nói.

Thế Tông vuốt lại mái tóc rối tung của An Cẩm Tú, tiểu nữ tử này đã tắm rửa qua, chỉ là vẫn chưa thay y phục, vẫn còn mặc trên người bộ đồ xanh nhạt ướt đẫm. "Trẫm thật sự không làm nàng bị thương chứ?" Thế Tông hỏi An Cẩm Tú: "Nàng nói thật cho trẫm biết."

An Cẩm Tú lại vội vàng lắc đầu.

"Vậy nàng ăn gì đó trước đi," Thế Tông vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào để nói chuyện của Bình An với An Cẩm Tú. Một lát nữa tiểu nữ tử này nhất định sẽ khóc rất thương tâm, y cảm thấy vẫn nên để nàng ăn thứ gì đó trước mới được.

An Cẩm Tú vẫn lắc đầu, ngược mắt lên nói với Thế Tông: "Thánh thượng nói sẽ che chở thiếp?"

Thế Tông nói: "Vua không nói chơi."

An Cẩm Tú bèn khê hỏi: "Trương quân đã có người khác cùng hắn bầu bạn đến bạc đầu, vậy nhi tử của thần thiếp phải làm thế nào?"

Thế Tông kéo An Cẩm Tú vào lòng, thở dài một tiếng rồi nói: "Hôm nay ngộ nhỏ thành Nam xảy ra hỏa hoạn," cảm giác được thân thể nữ tử trong lòng cứng ngắc, Thế Tông lại càng dùng sức ôm chặt nàng, "Bình An của nàng đã không còn nữa rồi."

"Không, không còn nữa?"

"Nó chỉ là một đứa trẻ, sao có thể thoát khỏi biển lửa," Thế Tông cho rằng thà đau dài không bằng đau ngắn, tiếp tục nói với An Cẩm Tú: "Ngoài Thượng Quan Dũng, toàn bộ Thượng Quan gia đều đã mất mạng."

Nghe thấy Thế Tông lại báo thêm tin dữ, trái tim An Cẩm Tú như bị một con dao cùn cứa vào. Chỉ là trước mặt Thế Tông, nàng sao có thể lộ ra bi thương chân thật? Nàng hung hăng cắn vào đầu lưỡi. Lúc này, thứ nàng cần nhất không phải là nỗi đau mà là lòng xót thương của Thế Tông.

Thế Tông cho rằng mình sẽ nghe thấy tiếng khóc của An Cẩm Tú, nhưng y đợi một lúc lâu, chỉ nghe thấy nữ tử trong lòng phát ra một tiếng kêu rất nhỏ. Y cúi đầu, liền nhìn thấy máu đang chảy ra từ khóe miệng An Cẩm Tú. Nữ nhân ấy đã trắng nhợt, bất tỉnh nhân sự rồi. "Cẩm Tú?" Thế Tông dùng hai tay mở miệng An Cẩm Tú. Máu từ trong miệng nàng trào ra, phụt chốc nhuộm đỏ cả tay hắn.

"Người đâu, mau đi gọi đại phu!" Thế Tông hô lớn với đám người ngoài phòng khách.

Ngoài phòng khách có tiểu thái giám đáp lại một tiếng, chân chạy như bay.

Thế Tông tiến sâu hơn trong miệng An Cẩm Tú, dùng ngón tay chặn vết thương trên lưỡi. "Nàng lại dám ở trong lòng trẫm mà cắn lưỡi tự vận?" Thế Tông nghiêng răng nói với An Cẩm Tú đã "hôn mê": "Mất một đứa con, trẫm có thể cho nàng một đứa khác, nhưng thể này là không tin tưởng trẫm có thể che chở cho nàng sao?!"

"Nhi tử?" Trong lòng An Cẩm Tú vừa động, trong đầu xuất hiện một ý niệm, khóe môi ướt máu hơi nhấc lên một chút, sau đó cả khuôn mặt trắng nhợt chỉ còn lại vẻ tỉnh mạch.

Thái y Hướng Viễn Thanh và Vinh Song xuống ngựa trước cửa gia am An Thị, nhìn thấy người gọi bọn họ là tiểu thái giám dưới trưởng Cát Lợi, bọn họ không dám chậm trễ một khắc nào, giục ngựa nhanh chóng chạy đến.

Hai tiểu thái giám theo lệnh Thế Tông đi tìm đại phu vừa chạy ra khỏi am ni cô thì vừa hay nhìn thấy hai vị thái y đang xuống ngựa.

"Thánh thượng cho gọi các vị đại nhân!" hai tiểu thái giám vọt tới trước hai vị thái y Hướng, Vinh vội vàng nói: "Hai vị đại nhân, mời nhanh chóng theo nô tài đi gặp hoàng thượng."

Hai vị thái y cũng không biết trong am ni cô đã xảy ra chuyện gì, vừa theo tiểu thái giám chạy tới phòng dành cho khách mà Thế Tông đang ở, vừa hỏi: "Là người nào xảy ra chuyện?"

"Thánh thượng ở trong phòng, xảy ra chuyện gì, nô tài cũng không biết," Thái giám do một tay Cát Lợi dạy bảo, cách nói chuyện đương nhiên vô cùng nghiêm cẩn.

"Mau tới đây," Thế Tông không ngờ người tới lại là hai người Hướng, Vinh, nhưng lúc này y không có thời gian hỏi nhiều, không đợi hai vị thái y hành lễ với mình, bèn nói: "Nàng bị thương ở đầu lưỡi, các người đến đây xem!"

Trong am ni cô hoàng thượng ôm một nữ tử mặc y phục của phụ nữ đã có chồng, chuyện này đã đủ khiến hai vị thái y suy xét một hồi rồi, lại nhìn thấy vết thương là do người ta mạnh mẽ cắn vào, hai vị thái y lại càng không dám nghĩ hơn nữa.

"Nàng thế nào rồi?" Trong khi hai vị thái y xem xét vết thương của An Cẩm Tú, Thế Tông cũng không hề buông An Cẩm Tú ra, hỏi hai vị thái y.

"Hồi bẩm thánh thượng," Trong hai vị thái y, Hướng Viễn Thanh giới về vết thương ngoài, bẩm báo với Thế Tông: "Vết thương trên lưỡi nàng không sâu, có thể là do sức không đủ, " Cũng có khả năng là nữ nhân này tự làm bị thương để nhận được đồng tình, chỉ là phán đoán này Hướng Viễn Thanh không dám nói. Nhìn dáng vẻ Thế Tông hỏi chuyện, ông biết nữ nhân này có một chút địa vị trong lòng y.

Thế Tông tin rằng vết thương không sâu là do An Cẩm Tú không đủ sức lực. Tiểu nữ nhân này không chỉ hầu hạ dưới thân hắn, còn trong lúc hoang mang lo sợ, chịu đựng nỗi đau mất con. Chuyện này đến một nam nhân còn không chịu được, huống hồ là một nữ tử mảnh mai yếu đuối như An Cẩm Tú?

"Thánh thượng," Hướng Viễn Thanh nói với Thế Tông: "Có cần trị thương cho nàng ta không?"

Thế Tông nói: "Không trị thương cho nàng, trẫm còn cần các người đến để làm gì?"

Hướng Viễn Thanh vội mở hòm thuốc của mình, lấy y cụ, được liệu dùng để trị ngoại thương, dưới sự giúp đỡ của Vinh Song, chuyên tâm trị thương cho An Cẩm Tú.

Đến khi khóe miệng An Cẩm Tú không còn chảy máu nữa, Thế Tông mới có tâm tình hỏi hai người Hướng, Vinh: "Ai đã gọi các người đến?"

Vinh Song vội nói: "Không phải thánh thượng sao?"

"Trẫm không cho gọi các người."

"Vây," Khuôn mặt trắng bóng không để râu của Vinh Song hiện lên một tia nghi hoặc, nói: "Thánh thượng, thái giám gọi chúng thần đến là người bên cạnh Cát Lợi công công."

Tên nô tài này thật biết suy nghĩ cho trầm. Một nô tài đắc dụng như vậy, rốt cuộc trầm nên hay không nên giữ lại? Thế Tông một tay vuốt ve mái tóc của An Cẩm Tú, vừa không ngừng cân nhắc trong lòng.

Đến khi một sợi tơ quấn quanh mạch máu ở cổ tay, An Cẩm Tú liền biết mình nên tỉnh lại. Diễn trò giả vờ hôn mê trước mặt thái y chẳng khác gì trò hề của trẻ con. Hơi hé mắt, An Cẩm Tú bật ra một tiếng rên rỉ đau đớn không thể kìm nén.

"Trầm ở đây," Thế Tông thấy An Cẩm Tú tỉnh lại, vội ôm chặt nàng thấp giọng nói: "Không sao rồi, chuyện gì cũng không xảy ra, nàng đừng nghĩ gì cả, mọi chuyện đều có trầm."

An Cẩm Tú mở mắt rồi lại nhắm lại, dường như không đủ sức để mở mắt, chỉ là nước mắt như trân châu không ngừng nhỏ xuống từ khóe mắt.

"Đừng khóc nữa, còn khóc là mắt cũng bị hỏng mất," giọng nói dịu dàng của Thế Tông, đến y cũng không tự mình nhận biết. Hai vị thái y đều kinh ngạc, động tác của đám thuộc hạ cũng càng cẩn thận hơn nữa.

An Cẩm Tú nghe được lời của Thế Tông, lại càng đau đớn. Có dịu dàng hơn nữa cũng có tác dụng gì? Bạch Húc Nghiêu lại không phải Thượng Quan Dũng. Lúc này nàng muốn Thượng Quan Dũng, muốn ở bên người nam nhân đó, để hắn nhìn một chút thôi cũng được, để Thượng Quan Dũng nói với nàng, bọn họ còn có sau này, để nàng không đến nỗi tuyệt vọng thế này, không nhìn thấy con đường nào có thể đi được nữa.

Thượng Quan Dũng mà nàng luôn nhung nhớ, lúc này cũng không cách An Cẩm Tú quá xa. Bọn họ cùng trong một thành trì, chỉ là một người cho rằng mình đã nhà tan cửa nát, chỉ còn lại một mình trên cõi đời, một người lại cho rằng, bọn họ vĩnh viễn cũng không có duyên gặp lại.

Lúc Thượng Quan Dũng quay về khách trạm, mấy người Khánh Nam đều đang đứng dưới cửa lớn, mắt chăm chú nhìn về hai đầu của con đường, ngóng hắn trở về.

"Đại ca," Thượng Quan Dũng bước đến ngồi ở giữa phòng, bọn Khánh Nam lập tức vây lấy, trông thấy hai mắt hắn đỏ hồng, hiển nhiên là đã đau thương khóc một trận, sắc mặt cũng rất xấu, chỉ là thần tình vẫn rất bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức mấy người Khánh Nam phải lo sợ.

"Sao mấy người các người lại đến?" Thượng Quan Dũng hỏi mấy vị huynh đệ.

"Chuyện của đại tẩu bọn họ," Khánh Nam muốn an ủi đại ca của mình. Có điều bọn họ là một đám hán tử xuất thân từ quân đội, nào biết mấy lời an ủi người khác? "Đầu roi cái bát, một vết sẹo lớn, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán", những lời như vậy mà lúc này ai dám nói thì người đó đúng là một tên khốn rồi.

"Nói xem mấy người đến đây thế nào," Lúc này Thượng Quan Dũng không cần người khác an ủi. Người nhà không còn, hắn không chết theo. Không trả mối thù này, khi xuống dưới cửu tuyền hắn có mặt mũi nào mà nhìn vợ con, đệ muội?

"Là Chu đại tướng quân cho chúng ta đến," mấy người ngồi vây quanh Thượng Quan Dũng, Khánh Nam nói: "Chúng ta đi sau đại ca bây giờ, lúc trở về, cửa thành đã đóng rồi, chúng ta phải tìm đến một vị huynh đệ coi thành mới lên vào được, không ngờ..." Khánh Nam nói đến đây, gập dờ dậm chân nói: "Không ngờ khi bọn đệ vào được thành, liền nghe thấy ngõ cũ thành Nam hỏa hoạn. Bọn đệ chạy đến nơi đã muộn cả rồi."

Thượng Quan Dũng nói: "Đại tướng quân biết ta sẽ xảy ra chuyện?"

"Là đại ca dẫn bọn đệ công hạ Tín vương phủ," một vị huynh đệ ngồi cạnh Khánh Nam nói: "Sau khi đại ca phụng mệnh hồi kinh, tên Hạng Tích đó như phát điên vậy! Ngày nào cũng tới làm phiền đại tướng quân thì thôi, lại còn mang thuộc hạ đến dõ cả Tín vương phủ! Đại tướng quân nói, nhất định Hạng Tích đang tìm thứ quan trọng nào đó, sợ là tên khốn đó còn nghi ngờ đến cả đại ca, vì thế lệnh cho bọn đệ đuổi theo huynh."

"Đại ca, sau này huynh phải làm thế nào?" Khánh Nam hỏi: "Huynh muốn làm gì, bọn đệ đều giúp huynh."

"Ta muốn gặp thánh thượng," lúc này Thượng Quan Dũng chỉ muốn trình danh sách của Tín vương lên Thế Tông. Gia quyến của hắn đã không còn, hoàng hậu và thái tử cũng đừng nghĩ đến chuyện lông tóc không hề thương tổn. Thượng Quan Dũng lúc này đã không còn lòng kính sợ với hoàng thất, kẻ hại chết cả nhà hắn thì chính là kẻ thù.

"Vậy bọn đệ cùng đi với đại ca!"

"Đúng, cho dù phải chịu róc da róc thịt cũng dám lời hoàng đế xuống ngựa. Chúng ta cùng đi!"

...

"Đều cầm miệng lại!" Khánh Nam quát đám huynh đệ đang mồm năm miệng mười muốn cùng Thượng Quan Dũng đi liều mạng ngậm miệng lại, "Các người tưởng đây là nơi các người phi ngựa đánh trận ngoài quan ngoại ư? Giúp không nổi thì đừng có làm loạn thêm!"

"Khánh bắt từ, người có ý gì?" đám huynh đệ bị Khánh Nam mắng, có người nổi giận, "Người có bản lĩnh thì nói xem tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

Ôm đứa trẻ mồ côi từ chỗ Thượng Quan Dũng đi, Khánh Nam biết nhất định Tín vương đã nói gì đó với đại ca mình. Chỉ là lúc đó Khánh Nam không nghĩ đến chuyện của Tín vương sẽ hại Thượng Quan Dũng đến bước nhà tan cửa nát. "Đại ca, hay là đi tìm thái sư," Khánh Nam nói với Thượng Quan Dũng: "Đại tẩu là nữ nhi của ông ấy, ông ấy muốn gặp thánh thượng thì dễ hơn bọn vũ phu chúng ta nhiều."

Gặp An Thư Giới? Thượng Quan Dững nghĩ trong lòng. Ta có thể tin người này không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đưa quan tài nhập An phủ

Edit: Ningxia111

Đêm nay An thái sư ngủ một mình trong thư phòng, lòng phiền não về chuyện của Thái tử. Tiếng mưa rơi ngoài phòng quấy nhiễu giấc mộng. An thái sư trằn trọc trên giường không ngủ được. Gần canh tư, An thái sư nghe thấy tiếng quản gia trong phủ gọi ông, nói Cát tông quản trong cung đến. Đêm hôm khuya khoắt, thái giám bên người Thế Tông đến nhà tìm ông, nhất thời cả người An thái sư toát mồ hôi lạnh, cho rằng Thế Tông xảy ra chuyện bất trắc.

Lúc Cát Lợi nhìn thấy An thái sư vội vàng đi ra, trên mặt vẫn là một nụ cười, hành lễ với An thái sư, miệng nói: "Nô tài tham kiến thái sư."

An thái sư vừa nhìn đã thấy vết thương trên trán Cát Lợi, ai dám đã thương đại thái giám đắc sủng thành thế này? An thái sư trong lòng ngạc nhiên nhưng trên mặt vẫn không lộ ra chút biến hóa gì, "Cát công công đến truyền chỉ sao?"

Cát Lợi ra về kinh ngạc nói: "Thái sư, ngài vẫn chưa biết sao?"

An thái sư nói: "Lão phu cần phải biết chuyện gì?"

"Đêm nay ngộ cũ thành Nam phát sinh hỏa hoạn lớn, nhị tiểu thư phủ ngài đã không thoát khỏi kiếp nạn này," Cát Lợi nói: "Người nhà Thượng Quan tướng quân không một ai chạy thoát, thật khiến người ta đau lòng!"

An thái sư đột ngột nghe tin An Cẩm Tú chết, vẫn còn chưa phản ứng kịp, nói: "Ai không thể chạy thoát?"

Cát Lợi nhỏ xuống hai giọt lệ, nói: "Nhị cô nãi nãi thứ hai của quý phủ đã không còn!"

An thái sư trong lòng đau xót, thân hình lung lay như sắp đổ, hỏi Cát Lợi: "Vậy công công đến tìm lão phu là có chuyện gì?"

"Thánh thượng lệnh cho nô tài đem di thể của nhị tiểu thư quay về," Cát Lợi nói: "Ý của thánh thượng là, Thượng Quan tướng quân xuất chinh ngoài biên ải, thi thể người nhà của hắn đều do thái sư cùng an táng."

"Thần lĩnh chỉ," An thái sư vội quỳ xuống lĩnh chỉ.

Cát Lợi lại nói: "Trưởng tử của Thượng Quan tướng quân còn nhỏ, thi thể đã bị đốt cháy thành tro, chúng nô tài không tìm thấy, thái sư hãy làm cho hắn một ngôi mộ chôn quần áo và di vật."

An thái sư gật đầu.

Cát Lợi quay đầu lệnh cho thái giám phía sau: "Mau nâng thi thể của nhị tiểu thư bọn họ vào trong này."

Bọn thái giám khiêng vào ba cỗ quan tài sơn đen làm bằng gỗ tốt đến đặt trước mặt An thái sư.

Cát Lợi đẩy nắp cỗ quan tài ở giữa, nói với An thái sư: "Thái sư, ngài có muốn nhìn mặt nhị tiểu thư lần cuối không?"

An thái sư đến trước quan tài, vẫn biết thi thể bị thiêu cháy đều rất dọa người, nhưng tận mắt nhìn thấy, thi thể đã cháy đen biến dạng bên trong vẫn khiến An thái sư không ngừng lùi lại vài bước.

Cát Lợi lạnh lùng nhìn An thái sư. Tình thân trong gia đình thế tộc cũng chỉ đến vậy. Vị thái sư đại nhân này nghe tin báo tử của An Cẩm Tú nhưng không hề nhỏ xuống một giọt nước mắt, còn không bằng một người ngoài giả bộ thương tâm như hắn. Cát Lợi đóng nắp quan tài, nói với An thái sư: "Người chết không thể sống lại, xin thái sư nén bi thương."

An thái sư quay lưng, nén cơn buồn nôn đang trào lên, mới quay người nói với Cát Lợi: "Tiểu nữ được thánh thượng chiếu cố như vậy, khiến vi thần hoảng hốt."

Lúc này, Cát Lợi nhìn xung quanh An thái sư, nói: "Chủ mẫu phu nhân của quý phủ vì sao không ra ngoài?"

An thái sư nói: "Công công muốn gặp phu nhân?"

"Chủ mẫu phu nhân vẫn chưa nói với thái sư sao?" Cát Lợi đến bên cạnh An thái sư, nhỏ giọng nói: "Hôm nay phu nhân đã được diện kiến thánh thượng"

ở am ni cô của An gia."

An thái sư nói: "Chuyện này lão phu không biết."

"Vậy chuyện phu nhân gọi An nhị tiểu thư đến am ni cô, phu nhân đã nói với ngài chưa?" Cát Lợi nói: "Hôm nay cũng thật trùng hợp, nô tài theo thánh thượng ra ngoài thành đi săn, thái tử phi nương nương và phu nhân quý phủ đều ở am ni cô của An thị, nhị tiểu thư cũng ở đó. Lúc hoàng hôn, trời đổ mưa, đường ngày mưa không dễ đi, quý phu nhân của phủ thương nhị tiểu thư, bèn giữ nàng ở lại."

"Tin chết" của An Cẩm Tú khiến An thái sư lặng lẽ đau lòng một chập, nhưng lúc này, nhưng những lời này của Cát Lợi đối với An thái sư mà nói như sét đánh giữa trời quang. An Cẩm Tú ở lại trong am ni cô, vậy sao có thể chết trong trận lửa ở ngõ cũ Nam thành? An Cẩm Tú chưa chết, sao Thế Tông lại lệnh cho Cát Lợi đem ba cỗ quan tài đến đây?

"Thái sư," Cát Lợi dùng một giọng điệu nghĩ cho An thái sư mà nói: "Hôm nay hạ nhân đi theo chủ mẫu phu nhân đến am ni cô không ít, vì nghĩ cho An phủ, nô tài cảm thấy ngài vẫn nên mau chóng xử lý bọn họ đi thôi."

"Cát công công, ông cảm thấy thứ nữ của lão phu có thể đi đâu?" An thái sư chậm rãi ngồi xuống ghế tựa phía sau, hỏi Cát Lợi: "Lão phu vẫn nên biết nên đưa nàng đi đâu?"

Cát Lợi quay người nhìn ba cỗ quan tài sơn đen sáng bóng, nói: "Thánh thượng vẫn luôn thương tiếc nhị tiểu thư, chốn địa ngục cửu tuyền vốn không phải là nơi người như nhị tiểu thư nên đến."

Địa ngục cửu tuyền An Cẩm Tú không thể đến, thế nên từ nay bồi bên xa giả của hoàng thượng sao? An thái sư cảm thấy nỗi khuất nhục trước nay chưa từng có, loại cảm giác này dường như khiến An thái sư không nhẫn nhịn nổi muốn lồng cuống gầm lên trước mặt Cát Lợi. An Cẩm Tú là thể tử của Thượng Quan Dung, là thân thể. Thế Tông làm như vậy chính là đoạt thể của thân tử, không sợ thiên hạ chê cười sao? Hoàng đế đem Tâm Dương An thị đặt ở chỗ nào rồi?!

"Thái sư," Cát Lợi cúi người với An thái sư, "Nô tài đã đem thi thể của nhị tiểu thư đến rồi, sau khi lo liệu xong chuyện tang sự, xin ngài bẩm báo lại với hoàng thượng, nô tài còn phải quay về gia am hầu hạ, nô tài xin cáo từ."

"Thánh thượng vẫn còn ở tại gia am?"

Cát Lợi nói: "Thái sư, giai nhân khó cầu."

An thái sư không đứng dậy tiễn Cát Lợi, lúc này ông không còn sức để mà đứng lên nữa. Ngoài phòng sẩm vang chớp dội, bóng cây cỏ hoa lá trong vườn nghiêng ngả, lúc sáng lúc tối hiện lên trên tường, như vuốt quỷ lại như bóng ác linh bị xiềng xích. An thái sư lấy tay che miệng. Ông không thể thở nổi, trong đầu một vấn đề đang bóp nghẹt tâm trí của ông: phải làm thế nào?

Tin An Cẩm Tú đã "chết", không lâu sau đã truyền khắp trên dưới An phủ.

Tần thị nằm trên giường không dám dậy. Lúc này bà chỉ hận không thể tìm một nơi chỉ có mình mình biết để trốn tránh.

An thái sư đẩy cửa bước vào phòng ngủ lớn thì thấy Tần thị đang niệm kinh trên giường. "Lúc này niệm kinh, bà cảm thấy có tác dụng sao?" An thái sư đứng ở đầu giường hỏi thê tử của mình.

Tần thị kinh hoảng bất an, không nghe thấy tiếng bước chân của An thái sư tiến vào phòng, lúc này bên tai đột ngột vang lên tiếng nói, Tần thị kêu lên một tiếng, theo bản năng muốn trốn dưới chăn.

"Bây giờ bà cũng biết sợ rồi sao," An thái sư đứng đó không động, ánh mắt nhìn Tần thị toàn là sự chán ghét.

"Lão, lão gia?" Lúc này Tần thị đã nhận ra An thái sư, vội đứng dậy nửa người từ trên giường, muốn cười với An thái sư một chút nhưng cả nửa ngày cũng không kéo khoe môi lên được.

"Ta không thể ngờ bà lại là người như vậy, bà biết không, Cẩm Tú chết rồi."

"Thiếp thân, thiếp thân cũng vừa nghe nói," Tần thị vội nói: "Thiếp thân không tin chuyện này."

"Vừa rồi Cát tổng quản trong cung đưa thi thể của Cẩm Tú đến, ngõ cũ thành Nam cháy lớn, tất cả người nhà Thượng Quan gia đều bị thiêu chết."

Tần thị nhìn An thái sư, khóe miệng run rẩy, "Sao, sao lại như vậy?"

Lúc này trong viện truyền tới tiếng hạ nhân khóc lóc xin tha mạng, đều gọi Tần thị cứu bọn họ.

"Lão, lão gia?" Tần thị hốt hoảng muốn xuống đất, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của An thái sư lại không dám động dậy.

"Bà cảm thấy bà đã làm ra loại chuyện như vậy, những người theo bà đến am ni cô còn có thể sống nữa sao?" An thái sư hỏi Tần thị.

"Thiếp, thiếp thân đã làm, làm chuyện gì?" Đến lúc này, Tần thị vẫn còn ôm một tia hi vọng hão huyền. Chuyện hôm nay, bà không nói, An Cẩm Nhan không nói, Thế Tông hoàng đế cũng sẽ không nói, vậy ai có thể biết chứ?

"Lão già," phía bên ngoài có quân gia bẩm báo với An thái sư: "Người đầu đã bắt cả lại."

"Rót thuốc."

Hai từ An thái sư nói ra khiến Tần thị xông tới quỳ trước mặt ông, miệng đau đớn kêu lão già, những lời khác đều không thể thốt ra nổi.

"Các người còn muốn giết cả nhà Cẩm Tú," An thái sư chỉ vào Tần thị nói: "Ta trước giờ không hề biết bà lại có lòng dạ như vậy!"

"Không, không có," Tần thị vội nói: "Thiếp thân làm sao dám giết người? Thiếp thân không biết gì cả! Lão già!"

"Người," An thái sư giơ tay lên muốn đánh.

"Người đang làm cái gì?"

An thái sư quay người, liền nhìn thấy Chu lão thái quân chống gậy đứng bên cửa phòng trong. Nơi đó ánh nến trong phòng không chiếu tới, An thái sư cũng không nhìn rõ biểu tình của mẫu thân.

"Nói thế nào thì nàng ta cũng là chủ mẫu hiện nay của An thị chúng ta," Lúc này lão thái quân vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy An thái sư hạ lệnh giết đám nô bộc, lão thái quân liền biết trong phủ không thể yên bình được nữa rồi, Tần thị cũng nhất định là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện.

"Mẫu thân."

"Hạ tay xuống. Từ khi nào thì nam nhân An thị chúng ta lại động thủ với phụ nữ rồi?" Lão thái quân nói một tiếng với An thái sư: "Nếu Tần thị làm chuyện gì sai, An thị chúng ta tự có gia pháp trừng trị, hà tất người phải tức giận thành thế này?"

Những lời lạnh nhạt của lão thái quân khiến Tần thị âm thầm chua xót. Bà vì An thị làm bao nhiêu việc, cuối cùng trong mắt vị lão thái quân này cũng không đáng một văn tiền. Tần thị ngẩng đầu nói với An thái sư: "Chuyện này lão già nên hỏi thái tử phi nương nương của chúng ta, thần thiếp cũng tiếc cho Cẩm Tú, nương của nàng ta xinh đẹp, sinh ra nàng cũng thật dễ nhìn."

Lão thái quân bước đến bên giường, giơ tay cho Tần thị hai bạt tai, nói: "Nam nhân An thị không đánh nữ nhân, nhưng ta không nói sẽ không đánh người."

Tần thị bị lão thái quân đánh ngã xuống giường, đột nhiên khóc rống lên.

"Người đâu!" Lão thái quân hướng về phía cánh cửa đang nửa đóng nửa mở hô lớn.

Hai bà tử theo hầu bên cạnh lão thái quân bước đến, hai người này đáng vẻ khỏe mạnh, đến đứng bên giường, nhất thời giường đã bị che mất quá nửa.

"Trông chừng nàng ta," Lão thái quân lệnh cho hai bà tử: "Không có lệnh của ta, ai cũng không được đến gần, nếu nàng ta la hét thì bịt miệng lại."

"Vâng, thái quân," hai bà tử cúi mình nhận lệnh.

"Người muốn nhốt ta?" Tần thị chất vấn: "Thái quân, người coi ta là loại người gì?"

Lão thái quân liếc nhìn hai bà tử đứng bên giường.

Hai bà tử liền nhảy lên giường, bịt miệng Tần thị lại.

Tần thị xuất thân là tiểu thư thế gia, sau này lại là đương gia chủ mẫu của An thị, đã khi nào phải chịu qua cảnh thế này? Lúc này kinh ngạc cùng phần nộ khiến bà ta ngất lịm.

"Người theo ta." Lão thái quân không hỏi đến chuyện sống chết của Tần thị, chỉ nói với An thái sư: "Trong phủ này Tần thị còn có thể trở mình lên trời? Đến lúc này người vẫn còn thời gian để dây dưa với nàng ta sao?"

An thái sư bước lên phía trước đỡ lão thái quân, mẫu tử hai người đi ra phòng ngoài ngồi xuống.

"Người nói thật với ta," Lão thái quân vừa ngồi xuống đã hỏi An thái sư, "Nha đầu An Cẩm Tú đó thật sự đã chết rồi sao?"

An thái sư vừa tức giận vừa xấu hổ, không biết phải nói chuyện này với mẫu thân thế nào.

Lão thái quân nhìn bộ dáng của An thái sư, "Nói như vậy, nha đầu đó chưa chết, hiện tại nó đang ở đâu?"

An thái sư cắn răng nói: "Nó đang ở am ni cô của An thị chúng ta cùng thánh thượng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nhảy giếng

Edit: Ningxia111

Lão thái quân không hỏi nhi tử của mình thêm nữa, bà có thể tự nghĩ ra được hôm nay ở gia am Tần thị đã làm ra loại chuyện gì.

"Mẫu thân," An thái sư nói: "Xem ra An thị bị hủy trong tay ta rồi."

"Bị hủy?" Lão thái quân nói: "Nếu như An thị chúng ta hủy rồi, người nói đám Nguyên Văn bọn họ phải làm thế nào? Tính mạng hàng trăm người An thị, bởi vì một câu hủy rồi của người, liền cùng nhau ngọc nát hương tàn sao?"

"Ta," An thái sư bị lão thái quân chặn miệng không nói được lời nào.

"Đem một cỗ thi thể mười phần là giả đến," lão thái quân nói: "Xem ra thánh thượng muốn giữ nha đầu đó bên mình."

"Chuyện này không thể được!"

"Vậy nên?" Lão thái quân nhìn nhi tử duy nhất của mình, đột nhiên có chút thất vọng, nói: "Người cũng đương quan trọng triều bao nhiêu năm, làm đến chức thái sư, ta đã nghĩ người rất hiểu chuyện này mới phải."

"Dâm ô thể của thần tử, đây không phải hành vi của hoàng đế!" An thái sư căm giận.

"Sao người không nói đây là lỗi của nha đầu kia? Người trong thiên hạ sẽ nói thánh thượng đoạt thần thể, hay là nói Cẩm Tú không tròn nữ tắc, tự bỏ lên long sàng?"

An thái sư giận đỏ cả mặt, "Người biết rõ Cẩm Tú không có lỗi!"

"Thiên tử nổi giận, vạn dặm mây phơi," Lão thái quân nói: "Không phải lỗi của nó sẽ là lỗi của ai? Người không nghe Tần thị nói sao? Thái tử phi cũng tham gia chuyện này. Ta thấy, Tần thị không có bản lĩnh ấy, sợ rằng thái tử phi nương nung của chúng ta mới là chủ mưu."

"Nó..." Đối với An Cẩm Nhan, An thái sư không biết mình nên nói gì.

"Đích trưởng nữ của An thị làm ra chuyện như vậy, là bất hạnh của gia môn," Lão thái quân ngoài miệng nói vậy, nhưng trên mặt không hề có vẻ gì giận dữ, "Có điều, nó là hi vọng duy nhất của chúng ta sau này, người có tức giận với nó thì lúc này cũng chỉ có thể giúp nó mà thôi."

"Vậy Cẩm Tú phải làm sao?"

"Cẩm Tú? Người cho rằng nàng còn có thể ra ngoài gặp người? Một phụ nữ đã gả chồng, người cho rằng nàng ta còn có thể nhận được ân sủng lớn đến thế nào?"

"Ý của nhi tử không phải như vậy," An thái sư gấp gáp nói: "Con nói là..."

"Di hài của An Cẩm Tú nằm trong quan tài kia," Lão thái quân cắt lời An thái sư định nói: "Thế gian không còn người tên là An Cẩm Tú nữa, nữ nhi đó của người đã chết!"

Lão thái quân vô cảm nói với An thái sư hiện thực đó. Chuyện xảy ra, bọn họ không thay đổi được, nên chẳng thà tiếp nhận tất cả, không làm gì, cũng không cần nghĩ chuyện gì.

"Đem ba cỗ thi thể kia an táng long trọng," Lão thái quân nói tiếp: "Coi như An thị ta giúp Thượng Quan tướng quân làm một việc. Họa của trời không phải là việc mà phạm nhân như chúng ta tránh được, vì thế bọn họ không thể oán trách ta."

"Lòng dạ Cẩm Nhan quá độc ác!" An thái sư thở dài nói: "Cẩm Tú là muội muội của nó."

"Không cùng một mẹ sinh ra, có thể có bao nhiêu thân thiết?" Lão thái quân lắc đầu: "Sau này người đối đãi với Tú di nương tốt một chút, dù sao An Cẩm Tú cũng ở bên Hoàng thượng rồi, ta thấy, đối với người mẹ ruột này An Cẩm Tú cũng có chút tình cảm. Cho dù sau này nàng ta may mắn nhận được thánh ân, chỉ cần Tú di nương vẫn còn trong phủ, nha đầu đó cũng không thể làm gì An phủ ta."

Lúc này, tại hậu viện của An phủ, Phùng di nương và Tiền bà tử che ô tìm khắp cả tiểu viện của bọn họ, Tú di nương vẫn không thấy đâu cả.

"Mưa lớn như vậy, bà ấy đi đâu chứ?" Phùng di nương lo lắng nói với Tiền bà tử. Nghe tin An Cẩm Tú "chết", bà thiếu chút nữa cũng bị dọa mất mật, lúc bình tĩnh lại thì vội đến phòng tìm Tú di nương, không ngờ tìm mãi cũng không thấy người này.

Tiền bà tử cũng vô cùng rối trí, nói: "Lúc bà ấy quay về còn tắm rửa một lượt, ta vừa đi đổ nước tắm, bà ấy có thể chạy đi đâu được?"

"Ta không được ra khỏi tiểu viện này," Phùng di nương kéo Tiền bà từ đến trước cửa viện, nói: "Bà đi tìm bà ấy đi."

Tiền bà từ nói: "Di thái thái của tôi ơi, ngài không ra được, Tú di nương không phải cũng không thể ra được ư?"

"Bà cứ lẳng lặng đi tìm xem. Chẳng may để lão thái quân và phu nhân biết được, bà ấy sẽ gặp rắc rối lớn!" Phùng di nương nói, rút một cái nhẫn bạc đang đeo nhét vào tay Tiền bà từ: "Chỉ có thể phiền bà vất vả một chút vậy!"

Tiền bà từ nhận lễ của Phùng di nương, cũng không tiện nói gì, bèn che ô đi tìm Tú di nương.

Chu di nương ngồi trong phòng, nghe một bà từ thân cận nói: "Xem ra Tú di nương thật sự chạy ra ngoài rồi."

Chu di nương vẫn chăm chú với kim chỉ trên tay, không hề ngẩng đầu lên nói: "Nữ nhi của bà ta chết, phát điên một chút phu nhân có thể đánh chết bà ta sao? Bà ấy không giống chúng ta. Tốt xấu gì cũng có hai con một nam một nữ."

Bà từ này nhìn dáng vẻ không quan tâm của Chu di nương, chỉ có thể ngậm miệng lại.

Lúc ấy Tú di nương đã ngồi bên miệng giếng ở hậu viên cả nửa ngày. Giếng này đào từ khi An phủ vừa xây, đến nay đã trăm năm có lẽ. Đá trên miệng giếng bị dây kéo nước miết qua từ năm này sang năm khác, hẳn xuống bao nhiêu là vết kéo. Tú di nương vươn tay chạm vào vết tích trên miệng giếng, lại quay đầu nhìn tường viện cao cao ở phía sau.

Khi Tần thị còn là tiểu thư, Tú di nương đã theo hầu bên Tần thị, bầu bạn với Tần thị hơn mười năm trời. Tự mình nhìn thấy phú quý của Tần thị, nói lòng bà không có chút đố kỵ nào nhất định là giả dối. Bà tận mắt nhìn thấy Tần thị như viên minh châu trong hào môn đại trạch chậm rãi trưởng thành, sau đó gả đến nhà người cũng tạo nên giả dối trong vinh hoa phú quý. Cũng có lúc Tú di nương nghĩ, nếu như bà cũng có thể sống một chút cuộc đời của Tần thị thì tốt biết bao.

Mưa lạnh trút xuống người, Tú di nương không hề thấy lạnh. Nghĩ lại một kiếp này, được cùng An thái sư chung một giường, nếu như không phải bà có tâm tư bỏ lên, An thái sư sao có thể chú ý đến một nha đầu bụng trà rót nước? Tần thị chẳng không sai, bà là tiện nhân đi mê hoặc người khác, kiếp này đã định không được chết yên ổn. Hai từ do nô tài trong nhà sinh ra cũng là nô tài, đời đời kiếp kiếp đều là nô tài. Một nam một nữ do bà sinh ra tuy rằng thứ xuất, từ nhỏ đã ở An phủ nhận hết xem thường, nhưng đâu sao chúng cũng được tự do, không phải mang phận con của nô tài trải qua một kiếp.

"Cầm Tú, Nguyên Chí," Bà khắc trong lòng tên của một nam một nữ này. Đối với chúng bà đã làm hết sức, từ lúc này cũng chẳng làm được gì hơn. Cuối cùng Tú di nương cũng nghĩ đến thái sư. Nam nhân ấy bà không yêu nổi, cũng không có tư cách yêu. Tú di nương chỉ cảm kích ông đã cho bà hai đứa con, khiến kiếp này của bà có người tiếp nối, chỉ có vậy. Tú di nương ngẩng đầu để nước mưa thấm xuống khuôn mặt bà.

Không nở rời bỏ chúng cũng không có cách nào. Tú di nương chỉnh sửa đầu tóc của mình một lần nữa, bà không thể liên lụy đến tội nhỏ. Cầm Tú muốn báo thù, đứa trẻ ngốc nghếch ấy còn không nghĩ đến, người làm mẹ như bà còn trong An phủ, nó muốn báo thù thế nào? Nguyên Chí muốn có mảnh trời riêng, muốn sải cánh bay đến nơi cao, nhưng chỉ cần bà còn sống, đứa nhỏ này phải trả cái giá lớn như thế nào mới có thể thoát khỏi thống hận với gia tộc An thị?

Vào thời khắc buông mình xuống giếng, Tú di nương thực vui mừng. Nghĩ đi nghĩ lại, đây là việc cuối cùng mà bà có thể làm vì nhi nữ rồi. Nghĩ tới sau khi mình chết đi, nhi tử từ từ không bị mình vướng tay vướng chân nữa, có thể tự do tự tại, Tú di nương cảm thấy mình có thể yên lòng nhắm mắt.

An phủ lớn như vậy, một mình Tiền bà từ muốn đi dạo một lượt cũng mất nửa ngày, huống hồ là đi tìm người. Trời đã sáng mà bà mới chỉ tìm được một phần của An phủ. Không còn cách nào khác, Tiền bà từ chỉ có thể quay về viện của các di nương, hỏi thăm cũng không ai thấy bóng dáng Tú di nương đâu cả. Bấy giờ nha hoàn bà từ trong viện mới hoảng hốt, Phùng di nương cũng không thể tiếp tục giúp Tú di nương che giấu.

An thái sư ngồi trong phòng của lão thái quân, trong lúc nghe lão thái quân phân phó quản gia chuyện tang sự, nghe thấy Tiền bà từ đến báo Tú di nương mất tích.

"Vậy còn không mau đi tìm!" vừa nghe tin Tú di nương biến mất lão thái quân liền nóng nảy, nói với An thái sư: "Có khi nào bà ta nghe chuyện của nha đầu Cầm Tú liền một mình chạy đến ngõ cũ thành Nam rồi?"

Quản gia trong phủ cảm thấy không thể nào. Mặt trời vừa xuống núi phủ đã đóng cửa khóa lại. Không có lệnh của đại phòng hay lão thái quân, ngay cả đại công tử An Nguyên Văn muốn xuất phủ cũng không thể. Một di nương như Tú di nương, giữa đêm gà gáy sao có thể chạy ra ngoài?

Nhưng những chuyện này không một ai dám nói, ai cũng không phải là người không có mắt nhìn. Lão thái quân đang tức giận, mạo muội mở lời nhất định sẽ trở thành cái bao cho bà xả giận.

An thái sư cũng biết khả năng Tú di nương ra được ngoài là không cao, nhưng thuận theo ý của lão thái quân, vẫn sai người đi ngõ cũ thành Nam xem lại, đồng thời cũng lệnh cho quản gia đem người đi tìm trong phủ.

Đội người đi hết, lão thái quân thờ dãi với An thái sư: "Nữ nhân này không thể xảy ra chuyện, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn!"

"Mẫu thân, nhi tử đã cho người đi tìm rồi," An thái sư còn an ủi lão thái quân: "Nữ nhân ấy vẫn luôn nhát gan, biết được chuyện của Cầm Tú nhất định là đã trốn ở một góc mà len lén thương tâm rồi."

"Nếu lá gan của nàng nhỏ thì đã không dám ra khỏi tiểu viện rồi!" Lão thái quân nhìn dáng vẻ vẫn chưa hiểu rõ tình thế của An thái sư, dậm gậy trong tay

xuống đất: "Ngươi còn của hiểu rõ ràng? Nếu nàng ta xảy ra chuyện, nữ nhi của ngươi còn gì phải cố kỵ nữa? Nó muốn cắn ngược lại thái tử phi, ngươi có biện pháp để trị nó hay sao?"

An thái sư trong lòng hỗn loạn. Lời của lão thái quân ông có gì mà không hiểu rõ? Nếu An Cẩm Tú đã một mực chắc chắn là An Cẩm Nhan tính kế, Thế Tông sẽ tha cho thái tử và An Cẩm Nhan sao? Tính kế An Cẩm Tú cũng như là tính kế với Thế Tông. Có vị hoàng đế nào chấp nhận bị người tính kế? Vị trí của thái tử và thái tử phi vốn đã không vững, làm thế chẳng khác nào đã rết vì tuyết lại giá vì sương. Thái tử là nhi tử, Thế Tông sẽ không hạ tội chết, An Cẩm Nhan, người đến nay vẫn chưa sinh hạ được nối dòng cho hoàng thất, Thế Tông có thể bỏ qua sao?

"Tạo nghiệt rồi!" Lão thái quân mắng mỏ: "An thị ta đã tạo nên nghiệt gì?!"

Lúc này nha đầu đến báo, An Nguyên Văn cùng đệ muội đến xin thỉnh an lão thái quân.

An thái sư nói: "Cho chúng vào."

Chờ đám văn bối đã vào cả phòng, lão thái quân vừa nhìn thấy dâu trường Ninh thị đã nổi giận: "Hôm qua nhị muội của ngươi vừa mới chết, hôm nay ngươi mặc một thân hoa phục này để cho ai nhìn?! Ngươi còn sợ lão thái bà của ngươi chưa đủ buồn bã thương tâm hay sao, hay là muốn khiến ta vui vẻ?!"

Ninh thị bị lão thái quân mắng phủ đầu, sợ tới mức lập tức quỳ xuống.

"Nàng ta là nữ nhân không hiểu chuyện, ngươi đã làm quan trong triều rồi mà cũng không hiểu sao?" Lão thái quân quay mặt lại mắng An Nguyên Văn: "Nhị muội muội của ngươi chết, nhà bên đó ngoại trừ Thượng Quan Dũng vệ triều, tất cả đều chết sạch! Ngươi vẫn để thê tử của ngươi mặc thế này?! Ngươi mù rồi sao?"

Trước giờ An Nguyên Văn không hề biết địa vị của An Cẩm Tú trong lòng lão thái quân lại lớn như vậy, vừa bị ăn mắng thì đứng ngậy cả người.

"Đây chính là nhi tử do ngươi nuôi dạy thành đấy!" Lão thái quân trông thấy An Nguyên Văn như thế lại càng tức giận, chỉ vào mặt An thái sư mà mắng: "Đáng kiếp cả nhà các ngươi đều bị người đời cười nhạo!"

An thái sư cũng quỳ xuống trước mặt lão thái quân. Một quỳ này của ông vừa hạ xuống, toàn bộ chủ tử trong phòng đều nhất loạt quỳ theo

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Làm sao để đưa than trong ngày tuyết rơi

Edit: Um-um.

Thi thể Tú di nương được hai gia đình của An phủ vớt ở dưới giếng lên. Một cây gậy trúc thật dài, trên đầu gắn móc sắt, cứ thế mà câu tóm thi thể sưng phù nước giếng của Tú di nương lên.

Cả đám nha hoàn bà tử không dám đi xem mà nam phó nhìn thấy thi thể của Tú di nương lại có chút giật mình.

Thi thể Tú di nương nổi trên giếng mấy canh giờ, nhưng không trương phình, vẻ mặt mỹ nhân đã hơi luống tuổi vẫn bình tĩnh, khoé miệng hơi cong lên cười như có như không, giống như đang chìm vào ngủ.

An Thái sư nhìn nữ nhân của mình, ông chưa từng thấy qua bộ dáng của bà sau khi ngủ. Gia huấn bao đời của nam nhân An thị, không được ngủ lại trong phòng thiếp thất, cho nên mỗi khi hoan ái qua đi, ông đều cảm thấy thoải mái rồi khỏi, không hề nghĩ đến sau khi ông đi thì nữ nhân ấy ở lại một mình tâm tình sẽ như thế nào.

Bước đến gần thi thể Tú di nương hai bước, An Thái sư có chút khó chịu, nữ nhân này xinh đẹp, ôn nhu, ở bên cạnh ông mấy năm nay, không nói nhiều lời, không tranh không đoạt, ông cho rằng ông và nữ nhân này có thể an an tĩnh tĩnh mà sống hết đời này. Hiện nay bà lại tự sát dưới giếng, nghĩ đến việc từ đây bà sẽ không ở bên cạnh mình nữa, trong mắt An Thái sư đỏ lên, tại sao lại như vậy?.

Lão thái quân ngồi trên nhuyễn kiệu được hạ nhân nâng đến, vừa đi vào tẩy viện (nơi giặt quần áo) thấy ngay An Thái sư đứng trước thi thể Tú di nương bộ dáng cúi đầu thương tâm. Lão thái quân rất ghét nhi tử mình có bộ dáng nữ nhi tình trường, nếu lúc trước không nhận nữ nhân này, hôm nay sao lại xảy ra chuyện? Nữ nhân này đã cho An gia bọn họ được gì? Một hồng nhan họa thủy, một ngõ nghịch bất hiếu, sao lại phải thương tâm vì một nữ nhân như thế?

"Thái sư." Sau khi được đỡ xuống từ nhuyễn kiệu, Lão thái quân không cần người vịn, tự mình chống拐杖 trượng đến bên cạnh An Thái sư.

"Mẫu thân." An Thái sư thấy Lão thái quân đi tới, vội thu lại nỗi khổ sở thương tâm của mình.

Vì làm trò trước mặt bọn hạ nhân nên khi Lão thái quân nhìn thi thể Tú di nương, tuy không có nước mắt nhưng vẫn lau sơ đôi mắt: “Đo nha đầu Cẩm Tú đã chết nên nàng nghĩ quần trong lòng rồi đi theo. Hai mẹ con nàng đều không có phúc khí, an táng nàng cẩn thận đi.”

Người này không được gia nhập vào phần mộ tổ tiên, dĩ nhiên bọn hạ nhân không biết phải xử lý tang sự Tú di nương thế nào.

Nghĩ đến An Cẩm Tú đang ở bên cạnh Thế Tông, An Nguyên Chí rời đi kinh đô không biết đến khi nào trở về, Lão thái quân nói: “Tìm một nơi gần khu mộ An thị an táng cho nàng đi.”

Đại quân gia hầu bên cạnh liền đáp ứng việc này.

“Mang thi thể đi nương liệm đi”, Lão thái quân lại nói: “Chuyện này không thể trách nàng, phát tang cho nàng thật tốt, nàng dù gì cũng là một người mẹ tốt, lúc này Nguyên Chí không biết ở địa phương nào, để Nguyên Văn thay nó canh giữ linh cữu nửa ngày đi.”

Để một đích trưởng công tử trong phủ như An Nguyên Văn phải túc trực bên linh cữu di nương? An Thái sư vội vàng: “Mẫu thân, để Chu thị và Phùng thị canh giữ là được.”

“Cho di nương túc trực linh cữu di nương? Nàng cũng sinh cho con hai đứa nhỏ mà.” Lão thái quân nói: “Cứ để Nguyên Văn làm, mọi việc cứ quyết định vậy.”

Vào lúc An Nguyên Văn ở trong phòng chính tai nghe quyết định từ Lão thái quân, xem chút nữa là học máu, dựa vào cái gì mà hắn phải đi canh giữ linh cữu tiểu thiếp của phụ thân. Một An Cẩm Tú đã chết khiến hắn phải quỳ trước mặt Lão thái quân nửa ngày, bây giờ lão thái thái này còn không buông tha hắn? Cuối cùng hắn đã làm sai chuyện gì, vì sao tổ mẫu luôn thương hắn lại cứ hành hạ hắn?

“Tướng công chàng không muốn qua đó sao?” Ninh thị vừa mới chịu một hồi răn dạy của Lão thái quân, đến giờ vẫn còn chưa hoàn hồn.

An Nguyên Văn nín giận: “Không đi thì ta có thể làm gì?”

Ninh thị không dám nhiều lời, hôm nay trong phủ không chỉ An Cẩm Tú chết, sự việc Tú di nương tự sát dưới giếng cũng làm cho gia đình xáo xáo, Tàn Thị lại bị Lão thái quân cấm túc trong phòng thêm lần nữa, An Thái sư trong phủ bắt được tội tở đi với Tàn thị đến am ni cô hôm qua, trối gô dán miệng, không biết đã tống đi nơi nào, hai việc này làm cho lòng người trong An phủ ai nấy bất an. Ninh thị muốn hỏi An Nguyên Văn, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy mặt An Nguyên Văn âm trầm, Ninh thị không dám hỏi nữa.

Lão thái quân biết rõ An Nguyên Văn chịu uỷ khuất, tuy nhiên bà nghĩ đến việc Tú di nương sinh được hai người, nhờ đâu hai người này về sau có đại tiên đồ, bà làm như vậy cũng là tính toán cho tương lai An phủ, không để cho hai người này biến thành bạch nhãn lang, vì Tú di nương chết mà cản họ một ngum. Nếu không phải lúc Tú di nương chết trong phủ đã đồn ra ngoài, muốn chặn lại đã không kịp nữa, Lão thái quân rất muốn đem cái chết của nữ nhân này che giấu.

Khi Thượng Quan Dũng và Khánh Nam đến trước cửa An phủ, thấy trước cửa An phủ treo cờ trắng, sau khi Khánh Nam nghe ngóng, hai người mới biết, An phủ phụng chỉ thay Thượng Quan gia tiến hành tang sự.

Khánh Nam nói với Thượng Quan Dũng: “Nghe nói đêm qua thánh thượng ra lệnh cho thái giám trong cung đưa thi thể của đại tẩu, tiểu Duệ tử, Ninh nhi đến đây. Đại ca, huynh muốn gặp họ sao?”

Thượng Quan Dũng làm sao có thể không nhìn họ lần cuối? Đang muốn bước đến bậc thang cao cao của đại môn An phủ, chợt nghe thấy phở tay vang lên tiếng gọi mờ đường.

Khánh Nam tái nhợt, thoáng nhìn qua phía tây, vội nói với Thượng Quan Dũng: “Đó là Thái tử và Thái tử phi đến.”

Thượng Quan Dũng vừa nghe đến Thái tử, liền quay người rời khỏi.

Khánh Nam giật mình, xem ra việc của Tín Vương có liên quan đến Thái tử, đại ca của hắn đã đụng trúng xui xẻo tám đời nào mà chộc phải chuyện tồi tệ này.

Tận mắt thấy Thái tử đến phủ thái sư, Thượng Quan Dũng mới nhớ, thái sư còn có một con rể là Thái tử, con đường tìm An Thái sư hỗ trợ không thể thực hiện được, chẳng lẽ hắn chỉ có con đường xông vào cung thôi sao?

Ven đường có một toà trà lâu, Bạch Đằng quay người gọi Bạch Thừa Trạch: “Gia xem, người kia hình như là Thượng Quan Dũng.”

Bạch Thừa Trạch trước khi Bạch Đằng nhận ra Thượng Quan Dũng, thấy hai người kia sóng vai đi cùng nhau kéo cao cổ áo, che khuất hơn phân nửa mặt, theo sau lưng hai người kia là thủ hạ của hắn nên Bạch Thừa Trạch không cần nhìn rõ mặt hai người này cũng biết trong hai người nhất định có một người là Thượng Quan Dũng.

“Gia,” Bạch Đằng hỏi: “Muốn nô tài kêu hắn lên gặp gia không?”

Bạch Thừa Trạch hơi lắc đầu, những việc mà Thượng Quan Dũng gặp phải trên đường đi từ Hương An thành đến kinh đô hắn đều biết, muốn mạng Thượng Quan Dũng là Hạng thị, trên người Thượng Quan Dũng có thể nắm nhược điểm trí mạng của Hạng thị, giữ đồ vật có thể kéo Thái tử xuống khỏi vị trí Thái tử hiện nay. Nhìn thấy vợ chồng Thái tử đến thái sư phủ, kẻ ngốc cũng biết nhạc phụ của hắn đồng thời cũng là nhạc phụ Thái tử.

“Gia?” Bạch Đăng thấy Thượng Quan Dững và Khánh Nam đi càng lúc càng xa, sốt ruột.

“Bây giờ không phải là lúc.” Bạch Thừa Trạch xoay chén trà trong tay, muốn thu được người như Thượng Quan Dững, tốt nhất là đưa than trong tuyết, bây giờ còn chưa phải lúc Thượng Quan Dững lâm vào tuyết cảnh ở kinh thành, hẳn còn có thể kiên nhẫn chờ một chút.

“Còn chưa đến lúc?” Bạch Đăng không hiểu rõ, Thượng Quan Dững đã cửa nát nhà tan, còn xui xẻo đến tình trạng nào nữa mới là lúc?

“Người đi am ni cô An thị đã mang tin tức trở lại chưa?” Bạch Thừa Trạch không đáp, hỏi ngược lại.

Bạch Đăng lắc đầu: “Bẩm gia, còn không có.”

Bạch Thừa Trạch đứng lên, buông nhẹ chén trà trong tay xuống, mọi việc hãy đợi hẳn biết rõ ràng việc phát sinh ngày hôm qua tại am ni cô rồi nói sau. Sau ngày hôm qua An Cẩm Tú đi am ni cô đã không gặp được nữ nhân này nữa, An Cẩm Tú chết thật ư? “Tìm người nghĩ cách, báo cho Thượng Quan Vệ Triều một tiếng, nói An Cẩm Tú có khả năng không chết, người am ni cô An thị.” Bạch Thừa Trạch hạ lệnh cho Bạch Đăng.

Bạch Đăng há hốc miệng, An Cẩm Tú không chết sao? Vậy tang sự ở An phủ này là làm cho ai?

Bạch Thừa Trạch bước xuống trà lâu. Nữ nhân An Cẩm Tú này không cam lòng hạ thấp với người khác, cho dù nữ nhân này làm gì, chỉ cần nàng ruộng bỏ Thượng Quan Dững thì Thượng Quan Dững còn không hận Tầm Dương An thị sao? Bạch Thừa Trạch chính là muốn Thượng Quan Dững hận. Hiện nay trong triều không có nhiều người biết được bản lĩnh của Thượng Quan Dững nhưng hẳn biết, trong quân hễ là đại tướng lãnh đạo Thượng Quan Dững đều coi trọng người này. Trong quân kẻ vũ phu này khắp nơi xưng huynh gọi đệ, Bạch Thừa Trạch thấy thật giả dối nhưng có thể gặp ai cũng xưng huynh gọi đệ cũng là một loại bản lĩnh.

Tự lập quân đội, Hoàng hậu và Thái tử không uổng là mẫu tử, một đội ngu xuẩn. Bạch Thừa Trạch bước ra khỏi trà lâu, lên ngựa, về phủ mình. Hiện giờ kinh thành đang chìm đắm trong bầu không khí đau thương, một cơn hoạ hoạn ở hẻm cũ Thành Nam chẳng những làm hơn phân nửa người trên phố không có nhà để về mà còn đoạt đi tính mạng của hơn một trăm người. Tâm tình của Bạch Thừa Trạch lại không tồi, có cái gì làm hắn vui hơn khi nhìn thấy đôi mẫu tử kia từng bước tiến vào đường chết? Thay vì phí tâm tư lập quân đội, không bằng ngấm tìm kiếm những người trung thành trong quân, những người này là trung thành đến chết, từng tầng một xuống dưới, thế lực trong quân tự nhiên sẽ nâng cao lên, cho nên đúng là những người gốc là do trời sinh, nửa điểm cũng không sai.

Ngũ vương phủ của Bạch Thừa Trạch ở thành tây kinh đô, cách hoàng cung tuy xa nhưng chiếm một diện tích lớn, trong những người thành niên rời cung đi lập phủ hoàng tử thì phủ ngũ vương phủ là toà phủ là lớn nhất, kiến trúc rộng rãi nhất.

Sau khi Bạch Thừa Trạch hồi phủ, liền đi vào phòng trắc thất Dương thị ở hậu viện. Bạch Thừa Trạch bây giờ vẫn chưa có chính thể, hậu viện trong phủ đều là do người được Bạch Thừa Trạch sủng ái – Dương thị trông coi.

Thấy Bạch Thừa Trạch đến, Dương thị đã mang thai sáu tháng vội từ trong phòng bước ra đón.

“Nàng đang có thai không cần đa lễ.” Bạch Thừa Trạch khoát tay không cho Dương thị hành lễ, vừa bước vào phòng Dương thị vừa hỏi: “Mấy hôm nay hài tử thế nào?”

Dương thị vội nói: “Thiếp thân đã thỉnh bà vú cho hắn, hiện đang ở trong phòng ngủ.”

Bạch Thừa Trạch đi vào phòng, thấy một phụ nhân đang ôm một hài tử trong phòng đi qua đi lại, phụ nhân này không ngờ lại là bà vú của Bình An.

“Lão gia” Bà vú cũng không biết vị quý nhân trẻ tuổi cứu bà và Bình An là ai. Sau khi đầu óc bà trải qua một đêm kinh hoàng vẫn chưa bình tĩnh được, chỉ biết mình ôm Bình An định chạy nhưng đám bang nhân giết người đứng bên ngoài không đi, mắt thấy bản thân và Bình An sắp bị thiêu chết đột nhiên xuất hiện một người bận hắc y giống vậy cứu bà và Bình An ra khỏi đám cháy. Ddlqd.um.um Đến khi bà hoàn hồn thì đã ở trong viện này.

“Trên người bà bị bỏng thật nặng.” Sau khi Bạch Thừa Trạch ngồi xuống, liền nói với bà vú: “Hiện nay bà cứ lo cho bản thân mình đã, còn Bình An ta sẽ sai người chiếu cố.”

Dương thị gọi bà vú đến gần, ôm Bình An từ trong lòng bà vú ra.

Bà vú cố sức quỳ xuống trước mặt Bạch Thừa Trạch, cầu Bạch Thừa Trạch: “Lão gia, hôm qua phu nhân nhà ta không có nhà, nhất định còn sống, thỉnh lão gia cho phép nô tỳ ra ngoài tìm nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Là tin vui hay là lợi thế?

Edit: Um-um

Cứu nhi tử của Thượng Quan Dũng và An Cẩm Tú đối với Bạch Thừa Trạch mà nói là một việc ngoài ý muốn, thù hạ rảnh rồi khiến cho hắn có thể cho Thượng Quan Dũng một tin vui bất ngờ, xem như có một lợi thế đối phó với hai phu thê họ, việc này là tin vui hay lợi thế phải xem tương lai quan hệ giữa hắn và Thượng Quan Dũng là gì cái đã.

“Ta cũng không biết Thượng Quan phu nhân đang ở đâu.” Bạch Thừa Trạch nói với bà vú: “Ta chỉ biết hiện nay bên ngoài đều đang muốn giết các người, sau khi các người từ quý phủ của ta rời đi nhất định phải chết.”

Bà vú vốn chỉ là một nông phụ bình thường, bị những lời này của Bạch Thừa Trạch dọa sợ, run rẩy hỏi Bạch Thừa Trạch: “Không biết lão gia họ gì, phải chăng lão gia và lão gia nhà ta là bằng hữu?”. Chịu ân huệ lớn của người này, bà vú muốn hỏi ân công tên họ là gì.

“Ta cứu Bình An vì ta và Thượng Quan Vệ Triều có tình bằng hữu.” Bạch Thừa Trạch nói: “Tuy nhiên hiện nay phiền toái của Thượng Quan gia không nhỏ, vì tự bảo vệ bản thân, tạm thời bà đừng hỏi tên của ta. Cứ ở trong viện chăm sóc cho tốt nhi tử của bạn ta, đợi đến lúc giải quyết xong mọi chuyện bên ngoài ta sẽ tự đưa các người rời phủ.”

Bạch Thừa Trạch nói xong những lời này, liền rời khỏi.

Việc Bạch Thừa Trạch đến đây này giờ mà không hỏi thăm mình và bào thai trong bụng mình làm Dương thị có chút thất vọng, nhưng cố kìm nén, cho người đỡ bà vú đang quỳ dưới đất lên. Bạch Thừa Trạch cho nàng chương quần hậu viện, chuyện gì cũng giao cho nàng, nàng sao lại không biết đủ? Cho dù sau này chính phi vào phủ, nàng cũng là người tri kỷ nhất, như vậy là đủ lắm rồi.

“Phu, phu nhân.” Bà vú tội nghiệp nhìn Dương thị, bà không rõ việc nói tên cho bà biết và việc chủ nhà này muốn tự bảo vệ mình có liên hệ gì với nhau.

“Bà đó...” Dương thị thở dài nhìn bà vú: “Lão gia nhà ta cũng không chắc chắn giữ được tính mạng các người, nếu có ngày nào đó các người rơi vào tay kẻ xấu, nếu bà chịu hình phạt đau đớn, khai ra lão gia nhà ta, kết cục của gia đình chúng ta khác gì với Thượng Quan gia? Bà khoan dung cho chúng ta một tí đi.”

Bà vú nhìn tiểu Bình An ngủ say trong lòng phu nhân xa lạ mà rơi lệ, chỉ trong một đêm, vừa giết người vừa phóng hỏa, bà vú thấy bầu trời trên đầu cũng thay đổi. Bà vú cảm thán phận mình, lúc bà mang thai đứa nhỏ, trọng phụ chết bất đắc kỳ tử, hài tử sinh xong một lát sau cũng chết, đến lúc này bà trở thành người mang điềm xấu khắc chồng khắc con nổi tiếng trong thôn. Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Nếu không phải An Cẩm Tú mời bà đến làm bà vú trong nhà, không chừng bà đã bị nông dân Vương gia thôn đuổi ra khỏi thôn. Bây giờ Thượng Quan gia lại thành ra thế này, lòng bà vú miễn man suy nghĩ, bà là người mang điềm xấu, hết khắc nhà chồng lại khắc đến Thượng Quan gia sao?

Dương thị thấy bà vú rơi lệ cũng không có tâm tình khuyên phu nhân này không cần thương tâm. Nàng thực sự rất thích Bình An, phải nói là người làm nẫu thân đều không có sức chống cự trước tiểu hài tử, chưa kể diện mạo của Bình An là dạng trắng hồng bụ bẫm, gặp ai cũng cười khiến Dương thị yêu thích không ngừng. Dương thị ôm Bình An vào lòng, không dám lay động làm Bình An thức dậy, cứ thế mà ngắm, nghĩ đến khi mình sinh hài tử trong lòng như hoá thành đường, ngọt đến phát ngán, chỉ mong mình sinh ra nhi tử đáng yêu giống như Bình An là được.

Bạch Thừa Trạch quay về thư phòng của mình ngồi xuống, liền nghe thủ hạ báo lại, Tú di nương của An phủ đêm qua cũng chết.

Bạch Thừa Trạch phát tay cho người đưa tin lui xuống, đêm qua kinh thành đúng là chết không ít người. Tú di nương là thân mẫu An Cẩm Tú, tối hôm qua bị thái giám từ trong am ni cô đuổi về An phủ, bà ta sao cũng chết? Có phải ở am ni cô đã thấy cái gì không nên thấy hay An Thái sư không muốn giữ lại bà? Bạch Thừa Trạch suy đoán, mình có nên đi An phủ xem trò vui này không?

Lúc này Bạch Đằng vội chạy đến, bẩm báo với Bạch Thừa Trạch: “Gia, quý phi nương nương ở trong cung truyền ra tin tức, đêm qua thánh thượng không hồi cung, lại còn triệu hai vị thái y Hường, Vinh từ Thái Y viện đi suốt đêm qua.”

Triệu thái y đi am ni cô là vì thân thể Thế Tông không khoẻ hay thân thể An Cẩm Tú không khoẻ? Trong đầu Bạch Thừa Trạch có vài suy nghĩ thoáng qua. Sau khi Bạch Đằng rời khỏi, Ngũ hoàng tử nhắc bút viết một cuốn sổ con. Ngày hôm qua trời mưa, Thái tử tấu thỉnh phụ hoàng xuất cung đi săn, tuy rằng không có ý xấu nhưng an bài không chu toàn cũng là tội. Sổ con này của Bạch Thừa Trạch đưa ra, hắn không nói thẳng Thái tử không đúng, chỉ uyển chuyển đề nghị Thế Tông sau này khi xuất cung nên chọn ngày nắng cho thoải mái.

Phụ hoàng của bọn họ sau khi đọc cái này, sẽ không thể không nhìn ra Thái tử hôm qua cố tình an bài y ra khỏi cung. Phần sổ con này của Bạch Thừa Trạch đầu tiên là thể hiện một chút lòng hiếu thảo của mình, sau nữa là chọc tức phụ hoàng hắn một chút, nhắc Thế Tông đừng quên, y bị Thái tử làm trò tính kế trước mặt chư hoàng tử bọn họ.

Trong lúc Bạch Thừa Trạch viết sổ con, phu phụ Thái tử đang cùng An Thái sư trò chuyện trong phủ.

Thái tử gặp An Thái sư liền cảm thấy xấu hổ, nhưng An Cẩm Nhan khi đối mặt An Thái sư biểu hiện tự nhiên, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bây giờ tâm trạng An Thái sư đối với đích trưởng nữ là trái tim lạnh lẽo, lễ nghĩa trên mặt một chút cũng không sai, nhưng lời nói lạnh nhạt cũng không thiếu chút nào.

An Cẩm Nhan nhìn Thái tử cười nói: “Tối qua điện hạ nóng ruột cả đêm, bây giờ chắc là hơi mệt rồi, hay là nghỉ tạm ở An phủ một lát vậy.”

Thái tử biết An Cẩm Nhan có chuyện muốn nói với An Thái sư, lập tức gật đầu nói muốn đi nghỉ tạm một chút.

An Thái sư không thể đuổi Thái tử ra khỏi phủ, đành phải an bày Thái tử nghỉ ngơi tạm trong phủ.

Vào lúc chỉ còn lại hai phủ tử, An Cầm Nhan nói với An Thái sư: “Con không sai người phóng hỏa Thượng Quan gia.”

An Thái sư nói: “Nương nương nói gì vậy? Nương nương làm sao lại là người giết người phóng hỏa được?”

“Phụ thân!” An Cầm Nhan gọi An Thái sư một tiếng: “Con muốn mạng của An Cầm Tú cũng không muốn mạng của cả nhà nó, nữ nhi không phải là người nhẫn tâm như vậy.”

An Thái sư trầm tư một lúc lâu, rồi nói: “Con muốn mạng An Cầm Tú? Nó là muối muối của con!”

“Phụ thân không nghe hiểu lời con nói sao?” An Cầm Nhan thấy An Thái sư đến lúc này còn muốn giảng cho nàng cái gì là tỷ muội, có chút tức giận, nói với An Thái sư: “Con không có muốn mạng cả nhà nó.”

An Thái sư nói: “Con muốn và không nghĩ, Thượng Quan gia cũng đã mất.”

“Không phải con giết, đó là ai giết toàn bộ Thượng Quan gia?” An Cầm Nhan nói: “Thượng Quan gia vừa chết, ngài đã cho rằng là con xuống tay, thánh thượng cũng sẽ nghĩ như vậy. Cơ bản thánh thượng chỉ đoán Thái tử tính kẻ ông, toàn bộ Thượng Quan gia vừa chết, thánh thượng sẽ xác định Thái tử tính kẻ ông. Chúng ta trước nay khổ cực lấy lòng nay đã thành công cốc.”

Hiếm khi nào thấy An Cầm Nhan luống cuống như vậy, An Thái sư thấy An Cầm Nhan như thế liền cảm thấy nghi ngờ: “Đúng là không phải con ra tay?”

“Con làm sao làm ra chuyện hại mình hại người ngu ngốc như vậy?” An Cầm Nhan hỏi lại An Thái sư: “Vì Thái tử con đánh có lỗi với An Cầm Tú nhưng chẳng lẽ con hại luôn cả Thái tử sao?”

“Con muốn ta làm gì?” An Thái sư hỏi: “Sự việc đã thế này, ta còn có thể giúp gì được cho con đây?”

Lúc này An Cầm Nhan không thể quan tâm đến tâm trạng của An Thái sư: “Tìm được hung thủ, trả lại trong sạch cho Thái tử.”

“Trong sạch?” An Thái sư bất ngờ nhòm dậy: “Ngươi cũng biết trên đời này có hai chữ trong sạch ư? Ngươi còn muốn ta trả lại trong sạch cho Thái tử? Vậy trong sạch của Cầm Tú ở đâu? Ai trả lại trong sạch cho muội muội ngươi?”

Đột nhiên An Cầm Nhan nở nụ cười: “Trong sạch của nó với tương lai của Thái tử cái nào nặng cái nào nhẹ, con tin phụ thân sẽ lựa chọn giống như con. Ai biết An Cầm Tú lớn lên bộ dáng hợp ý thánh thượng? Có cơ hội dâng một niềm vui cho thánh thượng làm sao con có thể bỏ qua?”

“Ngươi cam đi!”

“Nếu Thái tử xảy ra chuyện, nhà chúng ta nhất định sẽ suy tàn.” D.d.lequydon.u.m.u.m An Cầm Nhan không có cảm giác sợ hãi đối với tức giận của An Thái sư, nàng làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, nàng tin rằng dù bây giờ phụ thân đang tức giận nhưng vì một tộc An thị cũng sẽ giúp nàng làm việc mà thôi.

“Một chức vị Thái tử phi đã biến con thành như vậy.” An Thái sư dường như không còn nhận ra được nữ nhi của mình, đau lòng nói: “Trước đây ta không nên đưa con đi ứng tuyển.”

“Bây giờ nói chuyện cũ còn ý nghĩa gì?” An Cầm Nhan nói: “Phụ thân vẫn nên tìm ra một tên hung thủ, bất kể là ai, chỉ cần có một người là được.”

“Kể cả một người vô tội sao?”

“Chỉ cần Thái tử thoát khỏi liên can, người này vô tội hay không con không quan tâm.”

An Thái sư im lặng không đáp.

“Phụ thân phải nhanh lên chút, chuyện này không qua mắt được các hoàng tử lâu đâu. Thêm nữa nếu Thượng Quan Dũng nguyện ý, có thể để Cầm Khúc làm kế thiếp của hắn.”

Ngay cả An Cầm Khúc cũng bị An Cầm Nhan tính kế, việc này khiến toàn thân An Thái sư tràn ngập cảm giác vô lực.

“Con đi tế bái Cầm Tú.” Sau khi nói hết những lời muốn nói, An Cầm Nhan đứng lên nói với An Thái sư: “Nữ nhi hồi cung với Thái tử.”

“Thái tử phi nương nương cứ vậy mà đi sao?” Ngoài cửa, Lão thái quân đứng trên hành lang thấy An Cầm Nhan bước ra liền hỏi.

An Cầm Nhan nhìn xung quanh đình viện không thấy bóng người, cười nói với Lão thái quân: “Thái quân tìm con có chuyện à?”

Lão thái quân nói: “Tế bái qua nha đầu Cầm Tú, con không hỏi han về mẫu thân của con sao?”

“Chỉ cần con một ngày còn là Thái tử phi, mẫu thân con một ngày sẽ vẫn là chủ mẫu An Phủ.” An Cầm Nhan đến bên cạnh Lão thái quân nói: “Thái quân chắc cũng không khó xử bà.”

Lão thái quân nghiêng người qua một bên, nói: “An gia chúng ta vì Thái tử phi nương nương xuất hết toàn lực, mong rằng ngày sau nương nương đừng quên xuất thân của người là từ An thị Tầm Dương là tốt rồi.”

“Thái quân yên tâm, con không phải là người quên ơn, đối với Cẩm Tú con chỉ có thể xin lỗi.”

Lão thái quân không thể cho An Thái sư đi lại đỡ bà, nói với An Cẩm Nhan: “An Cẩm Tú cũng là người họ An, vì An thị ra sức cũng là việc nên làm. Lời xin lỗi của nương nương không cần đâu.”

“Nhà này vẫn là thái quân thương con.” Khi An Cẩm Nhan nói lời này, trên mặt nàng tươi cười giống như nàng vẫn là đại tiểu thư An phủ được cưng chiều năm đó, vẫn còn mang theo ý làm nũng.

“Con đừng trách lòng ta độc ác.” Sau khi tiễn Thái tử và An Cẩm Nhan đi, Lão thái quân nói với An Thái sư: “Chúng ta đưa nàng vào Đông Cung, cũng đã đem tương lai vinh nhục của An thị dồn lên người nàng, chúng ta không thể thua được.”

“Nhi tử muốn đi Đại Lý tự một chuyến, tang sự trong nhà làm phiền mẫu thân.” Ddlqd.um.um Trong lòng An Thái sư chán ghét, nhưng sự việc đã đến nước này, ông cũng chỉ có thể giải quyết trước rồi lại tính sau.

“Ta muốn niệm phong viện của Tần thị.” Lão thái quân gọi An Thái sư lại nói: “Sau này An gia chúng ta nuôi nàng là được, bên cạnh con không thiếu nữ nhân, quên nàng đi.”

An Thái sư hơi hơi gật đầu với Lão thái quân, vội vàng rời phủ đi đến Đại Lý Tự.

Từ hôm nay về sau, cửa sân viện của Tần thị bị khoá lại, Tần thị phu nhân muốn ra cũng không thể nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thương tâm

Edit: Ớt Hiêm

Trái tim như tro tàn sau một đêm đi qua, khi An Cẩm Tú hôn mê tỉnh lại, đã là buổi chiều. Thế Tông sáng sớm đã hồi cung, chỉ để Cát Lợi lưu lại hầu hạ.

Tin tức Tú đi nương chết, là nghe được từ miệng một tiểu thái giám tới dâng trà, An Cẩm Tú giờ khắc này, cũng không còn chịu đựng nổi những tin dữ cứ lặp đi lặp lại như vậy, lúc hôn mê An Cẩm Tú không những ngã xuống đất làm bị thương ở huỷet thái dương, còn xem chút nữa không thể tỉnh lại, cứ vậy mà đi theo mẫu thân của nàng.

Hướng, Vinh hai vị thái y không dám để cho An Cẩm Tú chết đi, nếu nữ nhân này chết, Thế Tông sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Vì An Cẩm Tú không tỉnh, Vinh Song đành dùng tới phương pháp thiêu ngải, đến lúc An Cẩm Tú tỉnh lại, thì hai cánh tay đã bị ngải thiêu đỏ ửng một mảng.

Hai vị thái y không dám nói chuyện với An Cẩm Tú, nhưng cũng không dám rời đi, đành đứng bên cạnh giường để canh chừng.

Cát Lợi đến một bên hạ màn xuống cho An Cẩm Tú, một bên lại khuyên An Cẩm Tú: “Phu nhân, người chết không thể sống lại, người vẫn là nên suy nghĩ thoáng một chút, tiện thể nên đi bị thương.”

An Cẩm Tú nhìn Cát Lợi, ánh mắt mang theo hơi nước che giấu đi cảm xúc ở trong lòng. Ngay cả thái y còn không dám nói chuyện với nàng, tên tiểu thái giám dâng trà kia sao lại dám? Chắc tên tiểu thái giám này bị thái giám tổng quản sai khiến. Thân thái giám này, An Cẩm Tú nghiêng người qua, tên thái giám này muốn nàng chết, muốn cho nàng đang sống sờ sờ mà đau lòng đến chết.

Cát Lợi thấy An Cẩm Tú nằm nghiêng đưa lưng về phía mình, đã tự biết bề mặt. Nhìn An Cẩm Tú nước mắt lưng tròng, thân hình mảnh mai đầy đáng thương, Cát Lợi cảm thấy thứ nữ này của Thái sư không đáng sợ, chẳng qua chỉ là người có tướng mạo xinh đẹp, nữ nhân như vậy trong cung cũng rất nhiều. Cát Lợi bỗng thấy yên tâm, nữ nhân này cho dù được thánh sủng, sau khi vào cung, nhất định cũng không phải là đối thủ của các nương nương trong cung, chẳng tồn tại được lâu, hẳn đây cũng chính là số phận của nàng ta.

Mẫu thân của mình là tự vẫn mà chết, có phải là do biết tin nàng chết hay không? An Cẩm Tú nằm trên giường cứ lặng im mà rơi lệ, suy xét cái chết của Tú đi nương. Bên cạnh sự thống khổ tuyệt vọng, còn suy tính tình hình, An Cẩm Tú kiếp trước giới về tâm kế còn có thể làm ra chuyện. Kiếp này tâm nguyện cùng Thượng Quan Dũng một đời bên nhau cũng đã tan biến, An Cẩm Tú một lòng muốn báo thù, nàng cũng không nghĩ, lại giống như nữ tử kiếp trước kia trợ giúp Bạch Thừa Trạch lên làm Hoàng đế.

Không thể là do tin nàng chết, nếu nàng đã chết, mẫu thân còn có một nhi tử là An Nguyên Chí, Tú đi nương sao có thể đành lòng để lại An Nguyên Chí sống một mình trên đời? Trong đầu An Cẩm Tú lướt tính toán lướt qua mọi khả năng, cuối cùng xuất hiện lại hình ảnh trong khách phòng này đêm quá. Mẫu thân nàng tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn, tuy rằng khi bước đi không phát hiện ra điều gì, nhưng mà, An Cẩm Tú cần nhất môi mình.

Máu chảy vào yết hầu, vị tanh ngọt nơi cổ họng tràn ngập trong miệng, ngày hôm qua ở đây không phải là không xảy ra chuyện gì, là mẫu thân của nàng thay nàng chịu hết thảy. Đáng chết, những người này thật đáng chết! Thủ hận làm cho toàn thân của An Cẩm Tú như bị nướng trên lửa nóng, thiêu đốt nàng thành tro, kiếp trước sau khi Bạch Thừa Trạch bỏ rơi nàng, nàng cũng chưa từng phản hận như hôm nay.

Không thể chết được, trước mắt nàng biến thành màu đen, mùi máu tươi trong miệng ngày càng nồng, khi mọi thứ đều mất đi tri giác, ngón tay An Cẩm Tú cào lên khăn trải giường, tự nói với mình, nàng không thể chết được, nàng chết rồi thì mọi người trong nhà đều là chết không mình bạch! Nàng còn muốn giữ lại mạng của Thượng Quan Dũng, cho nên nàng không thể liền đi tìm cái chết, liền không nghĩ đến báo thù, vì Thượng Quan Dũng, nàng càng không thể chết.

“Phu nhân!” Trên giường nửa ngày không có động tĩnh, điều này làm chi Hường, Vinh hai vị thái y đang ở cạnh giường không yên tâm, sau khi biết tin mẫu thân của mình chết, tiểu nữ tử này liền ngất đi rồi xem chút thì không thể tỉnh lại, lúc này chẳng phải nàng ta phải khóc lóc rất thương tâm sao? Sao lại một chút động tĩnh cũng không có?

Vinh Song vén một góc màn lên, cúi đầu nhìn vào trong, chưa kịp thấy rõ bộ dạng của An Cẩm Tú thì đã ngửi được mùi máu tươi. “Phu nhân, có phải người bị thương ở đâu hay không?” Vinh Song vội vã hỏi.

Hai mảnh móng tay của An Cẩm Tú đều lật ra ngoài, khiến hai vị thái y cảm thấy đau buốt, nhưng bản thân An Cẩm Tú lại không có phản ứng gì.

“Phu nhân, ta thay người băng bó một chút”, trong tay Hường Viễn Thanh cầm cái nhíp, định nhổ hai cái móng tay ra, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của An Cẩm Tú, Hường thái y lại không nỡ tàn nhẫn mà làm.

Hai vị này đều là thái y riêng của Thế Tông, cùng bọn họ có mối quan hệ tốt, với mình cũng rất hữ dụng, sau khi trong lòng định ra giá trị của hai vị thái y, An Cẩm Tú nhìn hai vị thái y yết ốt nói: “Hai vị đại nhân, lòng ta đang rất khổ sở, không cảm thấy đau.”

Hường Viễn Thanh nói: “Rút móng rất đau, là một hình phạt tàn khốc nhất ở Hình bộ, mong phu nhân chịu đựng một chút.”

Vinh Song cầm một cái khăn sạch, gấp lại vài cái, sau đó đưa cho An Cẩm Tú cầm.

Tay đứt ruột xót, nhổ móng trên ngón tay rất đau đớn, như dao đâm vào tim, nhưng An Cẩm Tú nhiều nhất cũng chỉ là sắc mặt tái nhợt thêm một chút, trừ lần đó ra, quả thật không có thêm bất cứ phản ứng nào.

Vinh Song ở bên cạnh thờ dài, nhìn bộ dạng của An Cẩm Tú, vẻ đẹp mỹ miều, nhưng không giống như là một nữ tử là loi ong bướm. Nữ tử như vậy rơi vào tay Thế Tông, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh.

Nơi này Hường Viễn Thanh vừa giúp An Cẩm Tú xử lý tốt vết thương, thì Thế Tông đến.

Lúc này Thế Tông đã biết tin Tú di nương tối qua nhảy giếng tự vẫn, Thế Tông không nghĩ rằng Tú di nương đã biết chuyện của y với An Cẩm Tú, chỉ nghĩ đây là hành động của An Thái Sư nguira vạ nhất. Tuy rằng Tú di nương là thân mẫu của An Cẩm Tú, nhưng Thế Tông cũng chưa từng gặp qua tiểu thiết nào của Thái sư, nên trong tâm cũng không phát sinh đồng cảm. Suy nghĩ về người thân của ái phòng*, Thế Tông hoảng đê trước giờ chưa từng trải qua.

*Ái phòng: người mình yêu.

Sau khi nghe hai vị thái y bẩm báo bệnh tình của An Cẩm Tú, Thế Tông cho người trong khách phòng lui ra, tự ngồi ở mép giường.

“Thánh thượng!” Lần này, Thế Tông thấy An Cẩm Tú không có rơi lệ, chỉ có ánh mắt bi thương, khiến cho Thế Tông có cảm giác không thể quên được.

“Trẫm đã nghe nói việc của mẫu thân nàng”, Thế Tông ôm An Cẩm Tú vào lòng, nâng cánh tay trái của nàng lên, vén ống tay áo lên một chút, vết bỏng lớn do bị ngải đốt ở trên cánh tay liền hiện ra trước mắt Thế Tông, “Trẫm biết nàng rất thương tâm, nhưng trẫm xem như việc đã rồi, nàng cũng đừng quá dằn vò bản thân mình”, Thế Tông nói với An Cẩm Tú: “Phụ thân của nàng sẽ làm tang sự lớn, sẽ không bạc đãi thân mẫu của nàng.”

An Cẩm Tú cười lạnh trong lòng, người đã chết, làm một cái tang sự long trọng thì có tác dụng gì? Huống hồ, An thị có thể để một người thiếp thất, lại là một thiếp thất tự sát trong phủ, có một tang sự long trọng ư? Mẫu thân của nàng thậm chí còn không được nhập vào phần mộ của tổ tiên An thị, nói chi tới việc bạc đãi hay không bạc đãi?

“Có đau không?” Thế Tông nhìn cánh tay của An Cẩm Tú, lại nhìn băng bó trên ngón tay, nhẹ giọng hỏi.

Khi nói chuyện, hơi thở của Thế Tông quét qua mặt An Cẩm Tú, nghĩ đến cánh người này đã cùng mẫu thân của mình, An Cẩm Tú ghé tòm một hồi, ý muốn đẩy mạnh Thế Tông ra khỏi, nhưng cuối cùng An Cẩm Tú không làm. Hậu quả sau khi đẩy Thế Tông ra, người nào sẽ gánh vác mạng sống của nàng, cho nên chỉ có thể làm như không biết gì, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

“Không trả lời nghĩa là rất đau?” Thế Tông vẫn hỏi An Cẩm Tú.

“Đau”, An Cẩm Tú thấp giọng: “Thần thiếp hiện tại không còn gì nữa rồi!”

“Không phải còn có trẫm sao?”

An Cẩm Tú ngừng đầu nhìn Thế Tông, hỏi: “Thánh thượng sẽ không sợ sao?”

Thế Tông nhìn gương mặt xinh đẹp yếu ớt của An Cẩm Tú, nói: “Trẫm sợ cái gì?”

An Cẩm Tú xa xăm nói: “Tuy thần thiếp là nữ tử, nhưng cũng hiểu rõ chúng khẩu thước kim*.”

*Chúng khẩu thước kim: Đồng miệng người làm chảy được kim khí, ý nói ảnh hưởng của dư luận là rất lớn.

“Thái sư chi nữ An Cẩm Tú đã chết”, Thế Tông vuốt mặt An Cẩm Tú, nói: “Nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử trùng tên trùng họ với nàng ta, miệng lưỡi thế gian sao có thể làm tan chảy kim khí là Thiên tử ta đây?”

Đôi mắt An Cẩm Tú rũ xuống: “Tâm thần khiếp khó an.”

Thế Tông ôm chặt nàng, nếu giờ phút này nàng yên tâm thoải mái, ngược lại khiến y đối với nàng phải phòng ngự ba phần, hiện tại nếu nàng xa hân thì ngay lập tức không có cách nào mà sống tiếp, loại tâm tư duy nhất này, khiến cho Thế Tông càng muốn bảo vệ chở che An Cẩm Tú.

“Nàng sau này không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần nghĩ về trẫm là được.”

“Gia đình ta, Thượng Quan Dững đâu?” An Cẩm Tú bây giờ mới hỏi Thế Tông: “Chàng còn sống, Thượng Quan gia cũng chỉ còn lại một mình chàng.”

“Vây trẫm cũng sẽ xử chết hân.”

Thân thể An Cẩm Tú cứng đờ trong lòng của Thế Tông, sắc mặt tứ khắc như một mảnh tro tàn, nàng không phải là chưa từng nghĩ tới, chỉ là lúc này nghe chính miệng Thế Tông nói ra, ngực An Cẩm Tú đau cực độ.

“Cẩm Tú?” Thấy An Cẩm Tú có vẻ không tốt, Thế Tông vừa ôm An Cẩm Tú, vừa hướng ra cửa gọi: “Thái y đâu!”

Hương Viễn Thanh cùng Vinh Song tiến vào, lại thấy An Cẩm Tú mặt không còn giọt máu ngất xỉu trong lòng Thế Tông, trên mặt lộ rõ vẻ đau khổ.

“Còn đứng đó làm gì?” Thế Tông sốt ruột quát hai vị thái y: “Nàng ấy lại làm sao vậy?”

Vinh Song lại bắt mạch cho An Cẩm Tú, lần này Vinh Song chuẩn mạch rất lâu, sau đó lại do dự nửa ngày, vào lúc Thế Tông sắp nổi giận, vị Vinh thái y thuật cao minh này mới nói với Thế Tông: “Thánh thượng, vi phu nhân này thương tâm quá độ, nếu cứ như vậy mãi thì tâm mạch nhất định bị tổn thương.”

“Vây tâm mạch của nàng đã bị tổn thương, hay là chưa tổn thương?” Thế Tông gấp gấp hỏi.

Vinh Song biết Thế Tông sẽ tức giận, nhưng cũng không dám không nói sự thật: “Là đã tổn thương.”

Thế Tông nhẹ nhàng đỡ An Cẩm Tú nằm xuống, kéo chăn đắp cho nàng, nói với Hương, Vinh hai vị thái y: “Trước hết các khanh làm cho nàng ấy tỉnh lại!”

Hai vị thái y không dám chậm trễ, vội tiến đến trước giường.

Thế Tông đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau hai vị thái y nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng kêu khóc của một tên tiểu thái giám xin tha mạng.

Tay của Hương Viễn Thanh đang châm cứu cho An Cẩm Tú liên run lên, “Việc không liên quan tới chúng ta”, Vinh Song vội nói thêm với lão đồng liêu: “Ngươi phải cẩn thận, nếu nàng ta có chuyện gì, tên tiểu thái giám kia chính là vết xe đổ của chúng ta.”

Tên tiểu thái giám nói với An Cẩm Tú tin dữ Tú di nương đã chết, bị Thế Tông ra lệnh cho thị vệ lôi ra ngoài đánh chết.

Cát Lợi quỳ trước mặt Thế Tông tự tát mình, là hân quân hạ thuộc hạ không nghiêm, mới có một tên tiểu thái giám nhiều chuyện.

Thế Tông nói với Cát Lợi: “Lần này trẫm tha cho ngươi, nếu người trong phòng lại xảy ra chuyện gì, trẫm nhất định không giữ lại ngươi!”

Cát Lợi liên vội dập đầu dưới chân Thế Tông như gã tòi, nữ nhân An Cẩm Tú này nếu không có bản lĩnh tạo nên sóng gió, thì tâm hân không lo? Sau này hân nhất định khiến cho nữ nhân này yên ổn tồn tại đến khi tiến vào hậu cung mới thôi.

Thế Tông xoay người đi vào phòng, lúc này An Cẩm Tú còn chưa tỉnh, Thế Tông hỏi Vinh Song: “Bây giờ trẫm đưa nàng hồi cung, nàng có thể chịu đựng nổi xe ngựa dẫn xóc trên đường không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Quân vô hí ngôn

Edit: Ốt Hiêm

Hai vị thái y đều lắc đầu với Thế Tông, đưa người trên giường kia về cung thì bọn họ không có ý kiến, chỉ là sau khi tiến cung, người này cũng khó mà tồn tại được.

Thế Tông thấy hai vị thái y đều lắc đầu thì không nhắc tới việc đưa An Cẩm Tú về cung nữa, chỉ là hỏi Vinh Song: “Sao nàng ấy còn chưa tỉnh?”

Vinh Song thưa: “Thánh thượng cứ để phu nhân ngủ thêm một lát đi ạ!”

Thế Tông ngồi trên giường, đưa mắt nhìn hai vị thái y đang đứng trước mặt.

“Thần cáo lui!” Hai vị thái y Hường, Vinh cũng không phải là người không biết điều, nên bả một tiếng rồi lui ra ngoài khách phòng.

Thế Tông quay đầu nhìn An Cẩm Tú, ngay cả trong giấc ngủ, đôi chân mày của nàng vẫn nhíu lại, “Nàng ấy vẫn là không tin tưởng?” Thế Tông đưa tay vuốt trán của An Cẩm Tú, nhỏ giọng lầm bầm: “Xem ra, trẫm không thể động tới Thượng Quan Dũng rồi?”

Trong giấc mơ, An Cẩm Tú thấy xung quanh mình là một mảng tối đen, không có gì khác nữa, không có bất cứ lối đi nào, nàng đứng ở đó, vô vọng nhìn xung quanh. Phía trước có tiếng trẻ con khóc, như là Bình An, An Cẩm Tú liền theo hướng đó mà chạy tới, nhưng tiếng khóc cứ luôn ở phía trước nàng, nàng chạy thế nào cũng không đuổi kịp, phía sau lưng lại nghe Thượng Quan Ninh gọi “Đại tẩu”, tiếng gọi vẫn Lq.d.d.i.e.n.d.a.ngheịch ngợm như mọi khi, An Cẩm Tú lại xoay người lại đuổi theo tiếng gọi kia, nhưng cũng là đuổi không kịp. Trong bóng tối, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng chạy, hai thanh âm kia đã biến mất từ lâu, rơi vào trong giấc mơ này, An Cẩm Tú biết rõ bản thân mình vĩnh viễn không có lối thoát.

Thế Tông nằm bên cạnh An Cẩm Tú, tuy rằng bây giờ giai nhân đã ở sát bên, nhưng y vẫn mệt mỏi, y phải cẩn thận suy tính xem nên xử trí Thái tử như thế nào, rồi còn suy đoán về trận đại hỏa hoạn ở ngõ hẻm Thành Nam kia.

Sau khi mặt trời lặn, am ni cô vẫn vang lên tiếng tụng kinh của những người xuất gia như thường lệ.

Thế Tông chớp mắt một chút thì liền bị tiếng chuông của am ni cô làm cho tỉnh lại, mở mắt ra, thấy An Cẩm Tú đang được hân ôm trong lòng, sắc mặt ửng hồng, trong miệng lầm bầm mê sảng, Thế Tông chú ý lắm cũng không nghe được An Cẩm Tú nói gì.

Thấy Thế Tông lại gọi Vinh Song vào phòng, Hường Viễn Thanh bỗng cảm thấy năm đó ông chọn điều trị ngoại thương là quyết định thật sáng suốt. Nữ nhân trong hậu cung ít có ai bị ngoại thương, cũng không có ai tìm thái y chuyên trị ngoại thương để hỏi về việc sinh hài tử, điều dường chuyện phòng the, cho nên so với cái tên Vinh Song ngu ngốc xui xẻo này, ngày tháng của Hường Viễn Thanh trôi qua luôn tốt đẹp.

Vinh Song bước vào nhìn thấy bộ dạng của An Cẩm Tú, liền biết bệnh tình của nàng không mấy khả quan.

An Cẩm Tú bị Vinh Song dùng kim đâm cho tỉnh lại, khi nàng mở mắt ra, ánh mắt âm lãnh khiến cho tay của Vinh đại thái y run lên.

“Cẩm Tú?” Thế Tông thăm dò An Cẩm Tú, gọi tên nàng bằng một giọng rất mực quan tâm.

“Thánh... thánh thượng?” An Cẩm Tú thấy khuôn mặt của Thế Tông, lập tức trở về hiện thực.

Vinh Song nhìn thấy ánh mắt đầy ngờ ngàng của An Cẩm Tú trước mặt, liền hoài nghi chính mình vừa rồi đã nhìn lầm, phàm con người Leqydon.d.i.e.n.d.a.nkhông thể có khả năng thay đổi sắc mặt quá nhanh như vậy được.

“Cái gì cũng đừng nói, uống thuốc trước đã!” Thế Tông xua tay làm An Cẩm Tú không nói được gì.

Lúc này Cát Lợi bụng một chén thuốc đã nguội đi tới.

An Cẩm Tú sao có thể để cho thái giám này hầu hạ nàng uống thuốc chứ, hiện tại nhìn thấy hân nàng liền tỏm lợm. An Cẩm Tú cố gắng tự mình ngồi dậy, với tay ra lấy chén thuốc.

Còn Cát Lợi lại không dám để An Cẩm Tú tự uống thuốc, về mặt cung kính nói với nàng: “Phu nhân, để nô tài hầu hạ người.”

An Cẩm Tú nhìn Thế Tông như cầu cứu.

Không ngờ Thế Tông lấy chén thuốc trên tay Cát Lợi, nhìn An Cẩm Tú mà nói: “Nàng thế nào cũng phải làm quen với việc được người khác hầu hạ, lần này thì trẫm dứt thuốc cho nàng.”

An Cẩm Tú nuốt một ngụm thuốc đắng vào cổ họng, sắc mặt ngượng ngùng nhìn Thế Tông mà thở thê: “Thiếp... thần thiếp có nha hoàn.”

Thế Tông lặng đi một chút, sau khi hiểu được lời nói của An Cẩm Tú, y liền cười tươi, nói: “Nha đầu nàng, hân là một thái giám, nàng cứ xem hân như một nữ nhân, trước mặt hân cần gì phải ngượng ngùng?”

An Cẩm Tú đỏ mặt, dè dặt nhìn qua Cát Lợi, muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng trước khi An Cẩm Tú lên tiếng, Cát Lợi đã quỳ xuống, nói: “Hầu hạ phu nhân là phúc phận của nô tài.”

Thế Tông lại dứt một miếng thuốc vào miệng An Cẩm Tú, cười nói: “Trong cung thái giám nhiều hơn cung nữ, nếu nàng không quen, sau này làm sao mà sinh hoạt?”

An Cẩm Tú cúi đầu, bộ dạng vừa giống như cơ thể không còn sức để chống đỡ, lại vừa giống như thuận theo lời nói của Thế Tông.

“Các người lui xuống đi!” Thế Tông một bên ra lệnh cho Vinh Song và Cát Lợi lui xuống, một bên tay bưng chén thuốc, tay còn lại đỡ An Cẩm Tú nằm xuống.

Sau khi bước ra khỏi khách phòng, Vinh Song nhìn Cát Lợi, nói: “Đại tổng quản, xem ra chúng ta còn phải ở lại am ni cô này thêm một thời gian nữa!”

Cát Lợi chỉ cười cười, hần ngàn tính vạn tính cũng không tính đến khả năng Thế Tông đối với một nữ nhân đã nắm gọn trong lòng bàn tay còn có thể nâng niu như vậy.

“Đại tổng quản!” Vinh Song lúc này thật muốn hỏi Cát Lợi một câu, Thế Tông đối với An Cẩm Tú này rốt cuộc có tính toán gì?

“Nhìn lại đi,” Cát Lợi nhỏ giọng nói với Vinh Song: “Đợi sau khi nàng ta vào cung, chúng ta mới biết vị phu nhân này cuối cùng là số mệnh gì. Ở đây, tốt nhất chúng ta cứ cẩn thận hầu hạ cho chu toàn.”

Vinh Song không hiểu tại sao lại cảm thấy rằng, An Cẩm Tú này cho dù sau khi vào cung cũng vẫn có thể tồn tại. Nhưng đây chỉ là cảm giác của bản thân, nên hần không nói cho Cát Lợi biết.

Trong khách phòng, An Cẩm Tú sau khi uống xong chén thuốc liền nói: “Thánh thượng, không biết phụ thân của thần thiếp có biết là thần thiếp còn sống không?”

“Thế nào?” Thế Tông hỏi: “Nàng muốn gặp hần sao?”

“Thần thiếp sợ bị phụ thân mắng!”

“Hần hiện giờ làm sao dám mắng nàng?” Thế Tông nói: “Hần biết rõ nàng còn sống, chuyện này trẫm không tính sẽ giấu hần. Nếu nàng muốn gặp, trẫm sẽ truyền hần tới đây gặp nàng.”

Trong lòng An Cẩm Tú có chút kinh ngạc, nghĩ rằng phải tốn một ít tâm tư mới có thể khiến Thế Tông đáp ứng cho nàng gặp An Thái sư, không nghĩ tới nàng còn chưa nói, Thế Tông đã tự mình đề cập đến.

“Vị phụ thân này đối với nàng có tốt không?” Thế Tông lại hỏi thăm An Cẩm Tú.

Nàng gật đầu, “Phụ thân đối đãi thần thiếp và đệ đệ luôn luôn không tệ, kỳ thật người trong An phủ chưa từng quá bạc đãi thần thiếp.”

Thế Tông ôm An Cẩm Tú, cầm cọ nhẹ vào tóc của nàng, thở dài một hơi. Tiểu nữ tử này đến giờ còn không suy nghĩ cẩn thận, đích mẫu cùng đích tỷ là muốn hại chết nàng? Thôi được, sau đó Thế Tông lại nghĩ tiểu nữ tử này ngốc nghếch một chút cũng tốt, dù sao y cũng không thích loại nữ tử quá thông minh khôn khéo, riêng ở trong cung không thiếu loại nữ tử như thế.

“Thánh... thánh thượng!” Lúc này An Cẩm Tú lại lắp bắp gọi Thế Tông, ngẩng đầu nhìn y một cái rồi lại cúi xuống, bộ dáng muốn nói lại không dám.

“Nha đầu nàng thật là...” Thế Tông thốt lên.

Nha đầu? An Cẩm Tú lại ngược lên nhìn Thế Tông, y ngoài bốn mươi tuổi, gọi nàng một tiếng nha đầu cũng là bình thường.

Thế Tông tiếp: “Trẫm sẽ không động đến Thượng Quan Dũng, trong triều đình hần vẫn là tướng quân của trẫm, nha đầu nàng yên tâm rồi chứ?”

Môi An Cẩm Tú hơi run run, chủ động rúc đầu vào trong lòng của Thế Tông, thấp giọng nói: “Thần thiếp chỉ cầu một cái an lòng.”

Thế Tông nhớ lại lời của Vinh Song, tiểu nữ tử trong lòng y tâm mạch đã không tốt, lại bị thương quá độ, tâm can tràn ngập nỗi sợ hãi, đời này cũng không có hi vọng gì. Nếu việc giữ mạng cho Thượng Quan Dũng làm cho nàng yên lòng, thì y sẽ không giết hần, sau này sẽ điều vị võ phu này điều đi thật xa, mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

An Cẩm Tú vui đầu vào ngực Thế Tông, xem như là thuận theo, trong lòng hoài nghi lời Thế Tông nói không giết Thượng Quan Dũng là thật hay giả, nàng cũng không ngu ngốc tới mức tin cái gì mà quân vô hí ngôn, để vương tử trước đến nay đều trở mặt vô tình, chỉ một câu nói, khó đảm bảo sẽ giữ mạng cho Thượng Quan Dũng.

“Ồ trong cung trẫm còn có việc, trẫm sẽ truyền phụ thân nàng DieexnddafnLeQuyDon đến gặp nàng ngay, nàng phải hứa với trẫm, sau khi gặp phụ thân, nàng không được phép khóc!” Thế Tông nhìn An Cẩm Tú: “Nói cho trẫm biết, nàng khóc hay là không khóc?”

“Sẽ không khóc!” An Cẩm Tú dứt khoát: “Về sau cũng đều không khóc!”

Bộ dáng An Cẩm Tú nhu thuận, làm Thế Tông liên tưởng tới gia miếu, cơ thể không kìm chế được lại có chút nóng lên. Đêm qua thần trí y không tỉnh táo, không thể hảo hảo thưởng thức tư vị của tiểu nữ tử này, nhưng mà, y sờ nhẹ gương mặt của An Cẩm Tú, bây giờ ngay cả việc xe ngựa xóc nảy mà nàng ta chịu còn không được, thì làm sao có thể hầu hạ hần được nữa? Nghĩ đến những ngày sắp tới, Thế Tông lại nhìn ngắm An Cẩm Tú thêm một hồi, khuôn mặt này thần sắc đang có bệnh mà còn khuynh thành như vậy, nếu là mặc một bộ cung trang, không biết là còn mỹ diệu đến dường nào.

“Thánh thượng!” Thấy Thế Tông nhìn mình không chớp mắt, An Cẩm Tú có chút hoảng hốt.

“Ngày mai trầm lại đến thăm nàng, Cát Lợi là thái giám thân cận của trẫm, trẫm để hần lại hầu hạ nàng”, Thế Tông hôn nhẹ lên trán An Cẩm Tú, nói.

“Cát Lợi?”

“Là thái giám vừa rồi tiến vào đây!”

“Thần thiếp có chút sợ hần!”

“Nàng là chủ tử, hần là nô tài, nàng sợ hần cái gì?” Thế Tông buồn cười hỏi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú nhỏ giọng nói: “Thần thiếp nghe người bên ngoài đều gọi hần là đại tổng quản.”

Cát Lợi quản lý sự vụ trong cung đã lâu, khí thế có sự khác biệt lớn đối với các tên thái giám khác, ngay cả đối với An Cẩm Tú cùng đích muội của mình hợp lại, nghĩ đến đây, Thế Tông đành phải lui lại một bước, nói: “Trước hết để cho hần hầu hạ trẫm, trẫm sẽ sắp xếp một thái giám trung thực tới hầu hạ nàng.”

Lúc này An Cẩm Tú mới gật đầu. Kịp trước, tên đại thái giám Cát Lợi này đầu phục Bạch Thừa Trạch, là một kẻ có bụng dạ nham hiểm, người như vậy An Cẩm Tú năng dùng không nổi, cũng không thể giữ hần lại bên người vương tay vướng chân.

Thế Tông yêu thích An Cẩm Tú, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà buông bỏ quốc sự, sau khi an ủi An Cẩm Tú mấy câu, y liền khởi giá hồi cung.

Thế Tông đi rồi, An Cẩm Tú thấy Cát Lợi dẫn Từ Uyên vào phòng.

“Phu nhân,” Cát Lợi cười nói với An Cẩm Tú: “Đây là nha hoàn đã quen hầu hạ phu nhân, nô tài đưa nàng ta đến đây cho phu nhân.”

An Cẩm Tú vội cảm ơn Cát Lợi, một lời cảm ơn nói ra cũng lắp ba lắp bắp.

Cát Lợi cười thầm, một nữ nhân rụt rè như vậy, rốt cuộc làm sao lại lọt vào mắt thánh thượng? Hay là Thế Tông đã nhìn chán tiểu thư khuê các éo lá, mới xem loại nữ tử này là Tiểu gia Bích Ngọc? Kỳ thật nhìn bộ dạng này của An Cẩm Tú, hần xem ra Tiểu gia Bích Ngọc cũng còn kém xa. “Phu nhân cùng Từ Uyên cô nương cứ trò chuyện một lát, nô tài sẽ không quấy rầy”, tuy trong lòng chướng mắt An Cẩm Tú, nhưng khi nói chuyện về mặt hần vẫn thấp phàn cung kính.

*Tiểu gia Bích Ngọc có điển tích như sau: Bích Ngọc là thiếp của Nhữ Nam dien~dan~le~quy~don vương Tư Mã Nghĩa triều Tấn. Tư Mã Nghĩa mời Tôn Xước làm hai thủ thơ, nên có “Bích Ngọc ca”. Bích Ngọc họ Lưu, nàng không phải rất xinh đẹp, nhưng từ Nhữ Nam vương đối với nàng sủng ái mà xem, suy đoán nàng hình dáng hần rất đáng xem, lại rất có ý nhị, hơn nữa ca hát vô cùng tốt. Gia cảnh Bích Ngọc không cao, nên tự xưng “Tiểu gia nữ”. Từ trái nghĩa với “Tiểu gia Bích Ngọc” là “Tiểu thư khuê các”, “Thiên kim tiểu thư”...

“Có, làm phiên Cát tổng... tổng quản”, An Cẩm Tú vẫn cứ nói năng lắp bắp.

Cát Lợi liền xoay người rời đi.

Đội Cát Lợi đi rồi, Từ Uyên mới dám nhìn An Cẩm Tú mà khóc, từ hôm qua tới giờ, với Từ Uyên mà nói thì giống như trời đất sụp đổ, “Tiểu... tiểu thư...” Từ Uyên chạy tới trước mặt An Cẩm Tú, khóc nức nở: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tất cả mọi người đều chết hết rồi?”

“Đừng khóc, khóc cũng vô dụng!” An Cẩm Tú đưa tay thay Từ Uyên lau nước mắt, nói: “Nha đầu Từ Uyên, lát nữa phụ thân ta sẽ đến đây, ta sẽ nói ông ta đưa người đi, người không cần phải đi theo ta nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nha hoàn trung thành

Edit: Ớt Hiếm

“Tiểu thư muốn ta đi đâu?” Từ Uyên hỏi An Cẩm Tú.

“Ngươi cũng không còn nhỏ, tìm một nam nhân thật tốt mà gả”, ngoài cửa có người của Cát Lợi, An Cẩm Tú cũng không thể nói chuyện lớn tiếng, hạ giọng nói với Từ Uyên: “Ta viết thư phóng nô cho ngươi, sau này ngươi không còn là nô tì nữa, hãy tự mình lo cuộc sống của mình đi!”

Sau khi An Cẩm Tú gả vào Thượng Quan gia, có nói qua với Từ Uyên, đợi khi Từ Uyên gả chồng, nàng sẽ cho Từ Uyên một lá thư phóng nô, cho Từ Uyên được tự do. Nhưng lúc này An Cẩm Tú nhắc lại chuyện đó, Từ Uyên lại tức giận, nói: “Ta không gả chồng, tiểu như vậy thì sao ta đi được chứ? Ta chỉ đi theo người, nơi nào khác ta cũng không đi!”

“Ngươi hãy nghe lời ta, đi theo ta nhất định không có kết cục tốt!” An Cẩm Tú vừa chặn miệng Từ Uyên, vừa nói: “Ngươi lại muốn ta nhìn thấy ngươi chết sao?”

Từ Uyên hất tay An Cẩm Tú ra, hiểu tại sao An Cẩm Tú che miệng mình, nên hạ thấp giọng nói: “Tiểu thư xem ta là hạng người gì? Muốn chết thì cùng nhau chết, ta không phải loại người không có nghĩa khí!”

An Cẩm Tú bị cho Từ Uyên làm cho dở khóc dở cười, nha đầu này còn muốn cùng nàng rao giảng nghĩa khí!

“Người muốn đuổi ta đi, ta đi ngay”, Từ Uyên nhìn nhìn xung quanh, cũng không thấy có vật gì vừa tay, liền nói với An Cẩm Tú: “Ta lập tức đập đầu chết ở đây cho người xem!”

An Cẩm Tú muốn nổi giận, nhưng nhìn Từ Uyên nàng lại không đành lòng, đành phải kéo Từ Uyên ngồi xuống, ôn tồn nói: “Là ta muốn vào cung, tính tình của ngươi như vậy thì không sống nổi một ngày trong cung, nếu ngươi không muốn khiến ta chết, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta!”

“Tiểu thư có thể sống thì ta có thể sống!” Từ Uyên cũng không hiểu tại sao An Cẩm Tú lại muốn vào cung, nhưng lúc này nàng cũng không rảnh để quản, nói: “Ta dù sao cũng là một nha đầu hầu hạ người, đi nơi nào không phải hầu hạ? Ta không sợ.”

“Ngươi là không biết sợ!” An Cẩm Tú nói: “Tướng quân đang ở Hương An thành, không bằng ngươi đi tìm chàng, hầu hạ tướng quân cũng như là hầu hạ ta!”

“Tiểu thư!” Từ Uyên nhảy dựng lên: “Người là muốn đưa ta cho tướng quân?”

An Cẩm Tú bị câu nói của Từ Uyên làm cho giật mình, thật ra nàng không có ý này, nhưng nghe Từ Uyên nói xong, nàng chợt nghĩ đến. Đột nhiên tưởng tượng, sau này sẽ có một nữ nhân khác bồi bên người Thượng Quan Dĩnh, trong lòng An Cẩm Tú như bị dao cắt.

“Ta không đi!” Từ Uyên cũng không đợi An Cẩm Tú lên tiếng, thẳng thắn nói: “Ta theo hầu hạ tiểu thư, ta không thể nhìn tiểu thư một mình tiến cung!”

“Ngươi biết ta đi làm gì sao?” An Cẩm Tú hỏi Từ Uyên.

“Chuyện hôm qua ta đã đều biết!” Từ Uyên lại ngồi bên cạnh An Cẩm Tú, nói: “Ta không biết tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết Bình An, nhị thiếu gia, tam tiểu thư, nhũ mẫu, còn có Tú di thái thái đều đã chết, tiểu thư nhất định là muốn đi báo thù!”

An Cẩm Tú không nói gì, nhưng ánh mắt trở nên tàn nhẫn.

“Từ Uyên cũng muốn báo thù!” Từ Uyên nói với An Cẩm Tú: “Bọn người hại Bình An, cũng là kẻ thù của Từ Uyên! Không trả được thù này, cả đời Từ Uyên cũng sống không yên! Tiểu thư, bên cạnh người cũng cần một người chăm sóc, người nói xem trong cung có ai có thể đối với tiểu thư một lòng trung thành chứ?”

Trong cung có ai trung thành, chính An Cẩm Tú cũng không biết, chỉ là nàng không muốn liên lụy Từ Uyên, nhìn Từ Uyên lắc đầu nhẹ, “Ngươi ở bên cạnh ta, ta phải lo lắng cho ngươi, làm sao có thể chuyên tâm mà báo thù?”

Từ Uyên vừa nghe An Cẩm Tú nói lời này, liền thương tâm, nước mắt vừa ngưng được một lát giờ lại tuôn ra, nhìn An Cẩm Tú mà quyết liệt: “Ta sẽ không liên lụy tiểu thư, ta sẽ đi theo Bình An!” Dứt lời, Từ Uyên lao tới bức tường bên cạnh mà đập đầu vào.

“Ngươi...” An Cẩm Tú liền đưa tay kéo, nhưng người bệnh thì có bao nhiêu sức lực chứ, tay thì vẫn kéo, nhưng lại không thể giữ chặt Từ Uyên, nên bị Từ Uyên lôi theo ngã xuống đất.

Cát Lợi ở bên ngoài nghe thấy trong phòng có tiếng bàn ghế ngã xuống, vội mang theo thuốc hạ đi vào, liền thấy cảnh chủ tớ hai người ngã trên mặt đất.

“Đây là như thế nào?” Cát Lợi vội cùng bọn thái giám tiến đến, hần tay nâng An Cẩm Tú dậy, hỏi: “Phu nhân người không có việc gì chứ?”

An Cẩm Tú chỉ vào Từ Uyên, nói với Cát Lợi: “Nàng ta không nghe lời, ngươi thay ta đuổi nàng ta đi!”

Từ Uyên bị hai tên thái giám kéo lên khỏi mặt đất, ô ô mà khóc, “Tiểu thư không cần ta, ta liền chết đi!”

“Làm càn!” Cát Lợi đột nhiên quát Từ Uyên, nói: “Đây là thái độ ngươi dùng để nói chuyện với chủ tử ư? Nếu là ở trong cung, nhất định là đánh cho tì sống thành chết!”

Từ Uyên nghe tiếng quát của Cát Lợi, khóc cũng không dám nữa.

Cát Lợi xoay người lại trưng ra bộ mặt tươi cười với An Cẩm Tú, sau khi đỡ nàng ngồi xuống, hần nhỏ nhẹ: “Phu nhân, nha đầu kia người dùng đã quen,

vẫn là mang theo đi ạ! Trong cung vốn là không lo không người hầu hạ, nhưng người cũng cần phải có một người biết nóng biết lạnh trung thành ở bên cạnh nha.”

An Cẩm Tú nhìn Từ Uyên thờ dãi.

“Nàng ta cùng người vào cung, đợi đến tuổi có thể xuất cung, tìm một gia đình để gả cũng tốt hơn so với hiện tại”, Cát Lợi tiếp tục khuyên nhủ An Cẩm Tú: “Nô tài đây là vì phu nhân mà suy nghĩ, cũng là vì nha đầu này nữa!”

Bản thân mình tiến cung còn không biết có thể tồn tại bao lâu, sao có khả năng giúp Từ Uyên tìm một gia đình tốt chứ? An Cẩm Tú vẫn lắc đầu.

“Phu nhân, để cho nha đầu kia hầu hạ người, cũng là ý của thánh thượng!” Cát Lợi lúc này lấy Thế Tông ra, nói với An Cẩm Tú: “Người xem, đây là thánh chỉ đó, chúng ta ai cũng không dám chống lại!”

An Cẩm Tú nhìn Cát Lợi.

Hắn lại thì thầm với nàng: “Đây là người bên cạnh phu nhân, chuyện của phu nhân hôm nay càng ít người biết càng tốt, nếu phu nhân không cần nha đầu kia nữa thì mạng của nàng ta thánh thượng cũng không cần giữ lại!”

An Cẩm Tú vẫn không nghĩ đến việc giết người diệt khẩu này, An Cẩm Nhan cùng Hoàng Hậu ngay cả nhà của nàng còn thiếu hết, há có thể lưu lại cho Từ Uyên một mạng hay sao? Suy nghĩ thật kỹ, An Cẩm Tú làm ra vẻ kinh sợ muốn nhảy dựng lên, bị Cát Lợi ấn nhẹ ở vai, mới lại ngồi yên.

“Tốt!” Cát Lợi thấy An Cẩm Tú đã minh bạch lời nói của mình, có vẻ hài lòng, đứng dậy, nói với thuộc hạ trong phòng: “Nơi này không có việc gì nữa, chúng ta đi ra ngoài thôi!”

Trong phòng chỉ còn lại chủ tớ hai người, Từ Uyên chạy tới trước mặt An Cẩm Tú, mở miệng vẫn là câu: “Ta không đi!”

An Cẩm Tú đứng dậy đi tới trước chiếc gương đồng đặt ở trong phòng, thấp giọng nói với Từ Uyên: “Không đi thì không đi, ta cũng không thể đánh người. Lát nữa Thái sư sẽ tới, người mau giúp ta chải đầu trang điểm một chút đi!”

Từ Uyên nghe An Cẩm Tú không đuổi nàng đi nữa thì mới yên tâm, đi tới giúp An Cẩm Tú chỉnh trang lại tóc.

An Cẩm Tú nhìn mình trong gương đồng, nhỏ giọng nói với Từ Uyên: “Nha đầu Từ Uyên, người đi theo ta, về sau chúng ta không làm người tốt được nữa!”

Từ Uyên nói: “Tiểu thư không phải là người xấu, chúng ta sao lại không thể làm người tốt được?”

Bên cạnh mình lúc này cũng không có người nào đáng tin để hộ tống Từ Uyên rời kinh, An Cẩm Tú cũng chỉ có thể đưa nha đầu này theo bên mình, như vậy chuyện xảy ra đêm qua, nàng cũng nên nói cho Từ Uyên biết.

Sau khi Từ Uyên vừa nghe An Cẩm Tú thuật lại một phần sự việc, chiếc lược trong tay liền rớt xuống đất, kinh hồn bạt vía, miệng cứ nhấc đi nhấc lại: “Sao họ có thể làm như vậy? Sao có thể như vậy?”

An Cẩm Tú tự mình trang điểm, chờ cho Từ Uyên bình tĩnh trở lại.

Từ Uyên hoang mang lo sợ lăm bắm trong chốc lát, liền kéo tay An Cẩm Tú đang tự trang điểm, nói: “Tiểu thư, chúng ta không thể cứ như vậy mà quên đi!”

“Ừm”, An Cẩm Tú nói: “Chính là không thể cứ như vậy mà quên đi. Cầm lược lên, cuộc sống của chúng ta sau này không thể giống như trước, tính tình của người cũng không thể tiếp tục như vậy nữa!”

Từ Uyên cúi người nhặt chiếc lược ở dưới đất lên, cầm trên tay nhưng lại không chải đầu cho An Cẩm Tú, mà nói: “Tiểu thư, hôm qua chúng ta không nên đến đây!”

An Cẩm Tú cười khở một tiếng: “Không đến đây thì chúng ta và Bình An đều cùng nhau chết. Sự việc đã xảy ra, người nói vậy cũng không thay đổi được gì? Đừng thất thần nữa, chải đầu cho ta!”

Từ Uyên cắn chặt môi, tay run rẩy chải đầu cho An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú lại đành phải thuật lại từng việc từng việc đã xảy ra cho Từ Uyên biết, sau lại hỏi Từ Uyên: “Bây giờ người có còn muốn cùng ta tiến cung?”

“Muốn!” Từ Uyên quệt mắt, giọng khô khốc nói với An Cẩm Tú: “Từ Uyên đã nói là muốn báo thù!”

Trong nhất thời chủ tớ hai người đều im lặng không nói gì, một người thì trang điểm, một người thì giúp chủ nhân búi tóc, nhìn có vẻ chuyên tâm, nhưng thật ra đều là không yên lòng.

Thuộc hạ của Cát Lợi tìm được An Thái sư ở Đại Lý Tự, vừa nghe nói muốn hắn đi gia am, An Thái sư theo bản năng liền lắc đầu.

Tiểu thái giám đến truyền thụ cũng không nhiều lời với An Thái sư, chỉ nói: “Thái sư đại nhân, đây là ý tứ của thánh thượng!”

Dù không muốn gặp An Cẩm Tú, An Thái sư lúc này cũng không thể nói không đi.

Vì Hi Thánh ngồi bên cạnh tò mò hỏi: “Thánh thượng kêu An Thái sư đi am ni cô của An gia sao?”

An Thái sư chỉ có thể cười với Vì Hi Thánh: “Đêm qua thánh thượng nghỉ tại am ni cô An thị, chắc là người ở am ni cô có chuyện muốn nói với lão phu.”

Vì Hi Thánh nghe mấy lời này liền thấy có chút mờ ám, thánh thượng có chuyện gì mà không thể triệu người tiến cung, lại gọi người vào trong am ni cô để hỏi? “Nếu đã là thánh ý, hạ quan cũng không dám giữ Thái sư ở lại”, Vì Hi Thánh đứng lên, chấp tay nói với Thái sư: “Thái sư đi đường cẩn thận!”

An Thái Sư từ Đại Lý Tự đi ra, liền lên kiệu thẳng hướng am gia mà đi. Ngồi trong kiệu, An Thái Sư luôn nghĩ, lát nữa đối mặt với An Cẩm Tú hẳn phải làm sao bây giờ? An thị lựa chọn An Cẩm Nhan, nữ nhi An Cẩm Tú này kỳ thật là bị An thị bọn họ từ bỏ. Nhưng nay vừa bị tan cửa nát nhà vừa mất đi mẫu thân, từ nay về sau trong nhà sẽ không màng tới sống chết của người? An Thái Sư không thể làm ra chuyện như vậy.

Nghe ngoài kiệu liên tục truyền tới tiếng ồn ào, An Thái Sư cảm thấy phiền phức, vài lần muốn mở miệng gọi kiệu phu quay lại, nhưng đây là ý chỉ chủ Thế Thông, thái sư không dám không nghe.

Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, An Thái Sư hận lúc này sao không có tên thái giám nào trong cung đuổi theo hắn, nói rằng hắn không cần đi am ni cô nữa. Chỉ là kiệu đã đặt xuống, am ni cô An thị liền hiện ra trước mắt, An Thái sư cũng chẳng thể chờ tên thái giám kia đến nữa rồi.

Đứng trước cửa am ni cô trong giây lát, An Thái Sư mới nói với tùy tùng: “Ta đi vào một chút, các người chờ ở ngoài này!”

Bọn hạ nhân An phủ thấy trước cửa am ni cô có thị vệ mang đao canh giữ, đều âm thầm kinh hãi, cũng không biết chủ nhân trong am ni cô này đã xảy ra chuyện gì. Từ hôm qua tới nay, An phủ xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác, tuy không đến mức làm cho bọn họ hãi hùng khiếp vía, nhưng cũng là đầu vàng mất hoa.

An Thái Sư bước lên bậc thang, một thị vệ mang đao giúp hắn đẩy cửa ra. Thị vệ này An Thái Sư đã gặp qua bên cạnh Thế Tông, là thị vệ thân cận của Thế Tông, đưa những người này tới canh chừng am ni cô, là muốn đảm bảo An Cẩm Tú được an toàn? An Thái Sư nghĩ không ra đáp án, cũng không thể mở miệng hỏi, chỉ có thể để lòng tràn đầy hồ nghi mà bước vào am ni cô.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Cha và nữ nhi

Edit: Ốt Hiếm

An Thái Sư gặp Từ Uyên trước, tiểu nha đầu tuy đã rửa mặt rồi nhưng trên mặt nước mắt vẫn còn rất rõ, vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn, An Cẩm Tú đang chờ hắn ở hoa viên, kêu An Thái Sư cùng nàng qua đó.

Am ni cô này có một hoa viên, chiếm một khoảng đất lớn, vì lão thái quân thích cây trúc, cho nên hai mươi mấy năm trước, An Thái Sư liền sai người trồng một rừng trúc gần ba mẫu trong hoa viên. Lúc An Thái Sư đi theo Từ Uyên vào rừng trúc, trong rừng tiếng gió rì rào, khiến người ta không có chút cảm giác rằng ở bên ngoài rừng tiết trời đã bắt đầu vào hạ.

Từ Uyên đưa An Thái Sư vào rừng diện.dan.lequydon được đoạn, liền chỉ vào một góc thạch đình cách đó không xa, nói với An Thái Sư: “Thái sư, tiểu thư đang ở đó chờ ngài!”

An Thái Sư một mình đi tới trước thạch đình, sau khi thấy An Cẩm Tú ngồi trong đình, liền có chút căng thẳng, giờ này khắc này, người làm cha như hắn, không biết nên đối mặt với nữ nhi của mình như thế nào đây.

An Cẩm Tú nghe được tiếng bước chân, xoay người lại thì thấy An Thái Sư đã tới, liền đứng dậy cười với An Thái Sư: “Phụ thân đến rồi?”

Nụ cười trên mặt An Cẩm Tú bình bình đạm đạm, giống như ngày thường, khiến An Thái Sư đứng ngây người tại chỗ. Lúc này mà An Cẩm Tú còn có thể cười được ư?

An Cẩm Tú hỏi: “Sao phụ thân lại nhìn ta như vậy?”

“Cẩm tú,” An Thái Sư hỏi: “Người có ổn không?”

An Cẩm Tú đứng yên trong thạch đình, đây là nơi cao nhất trong DiexnddafinLeQuyDon rừng trúc, nàng đứng ở đây, có thể thu cả rừng trúc vào mắt. Dù cho Cát Lợi muốn sắp xếp người nghe lên cha con nàng nói chuyện thì cũng không có cơ hội.

An Thái Sư thấy An Cẩm Tú không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ có thể bước vào trong thạch đình, tiếp tục hỏi: “Có phải thánh thượng đã nói gì với người

không?”

An Cẩm Tú vẫn không nhìn An Thái Sur, quay lưng về phía hắn mà nói: “Ta nghe vị công công đến truyền phụ thân nói là hắn tìm được người ở Đại Lý Tự.”

An Thái Sur nói: “Không sai, vì phụ đi Đại Lý Tự có việc.”

“Trong nhà có tang sự, phụ thân đi Đại Lý Tự làm gì? Chẳng lẽ hiện tại Đại Lý Tự còn quản thêm việc mai táng trong nhà của quan viên nữa sao?”

Lời nói của An Cẩm Tú mang giọng điệu trào phúng quá nặng, khiến cho nét mặt An Thái Sur không nhịn được: “Người đây làm muốn nói gì với vi phụ?”

“Là vì Thái tử phi nương nương ư?” An Cẩm Tú nói: “Là nàng ta nói phụ thân đi Đại Lý Tự tìm hung thủ giết cả nhà ta?”

“Cẩm Tú?” An Thái Sur lui về sau một bước, An Cẩm Tú sao lại biết việc này?

An Cẩm Tú xoay người, nụ cười trên mặt không còn nữa, nét mặt khuyếch thành trong mắt Thế Tông, nét mặt lạnh lẽo, “Chẳng qua chỉ là khác biệt mẫu thân, ta cũng là nữ nhi của người! An Cẩm Nhan muốn di~dan~le~quy~don mẫu nghi thiên hạ, muốn một đời vinh hoa phú quý, ta với người cũng muốn điều đó?”

An Thái Sur ngã ngồi trên thành đình, ngạc nhiên hỏi: “Người là ai?”

“Ta là An Cẩm Tú, còn có thể là ai?” An Cẩm Tú đột nhiên lại nở nụ cười, “Bất quá nói với mọi người nữ nhi thứ xuất của An Thái Sur đã chết là được.”

“Cẩm Tú không phải như thế này!” An Thái Sur lắc đầu không tin: “Nàng ta sẽ không nói những lời như vậy với ta!”

“Phụ thân!” An Cẩm Tú cười lạnh: “Người đâu phải nữ tử, sao làm ra bộ dạng này? Người tìm người của Đại Lý Tự, thương lượng xem muốn chọn ai để định tội thành hung thủ giết cả nhà Thượng quan sao?”

An Thái Sur đột nhiên xấu hổ đến tức giận đứng lên, hắn đúng là có lỗi với An Cẩm Tú, nhưng hắn không thể chịu đựng được những lời này, trên cao nhìn xuống, thật giống như nữ nhi này là quân, còn phụ thân như hắn là thần. “Ta là phụ thân của người!” An Thái Sur nói với An Cẩm Tú: “Người là đang nói chuyện với ai vậy hả?”

“Phụ thân?” An Cẩm Tú nhếch khóe miệng, “An Cẩm Tú ta còn có phụ thân sao? Người nhận ta là nữ nhi, thì vị Đồng Cung kia phải làm sao bây giờ?”

“Người!”

“An Cẩm Nhan muốn ta chết, còn phụ thân người thì sao? Có phải cũng cảm thấy ta đang chết?” An Cẩm Tú hỏi Thái Sur.

An Thái Sur không biết mình di~dan~le~quy~don phải trả lời An Cẩm Tú như thế nào, thật lòng mà nói, hắn cảm thấy An Cẩm Tú không nên sống nữa, nếu nữ nhi này sống tiếp, đối với An Tầm Dương hắn mà nói, là một sự sỉ nhục.

An Cẩm Tú ngồi trên ghế đá ở thượng đình, nhìn An Thái Sur cười: “An Cẩm Nhan...”

“Nàng ta là Thái tử phi nương nương, người không được phép gọi thẳng tên họ!” An Thái Sur cắt ngang lời của An Cẩm Tú.

“Thái tử phi?” An Cẩm Tú nói: “Nàng ta chẳng qua chỉ là một tiện nhân.”

“Nha đầu người!” An Thái Sur vụt đứng dậy, đưa tay tính tát An Cẩm Tú một cái.

An Cẩm Tú lại nói: “Ta hiện giờ là nữ nhân của thánh thượng, phụ thân muốn đánh, trước tiên hãy nghĩ tới hậu quả cái đã!”

“Nữ nhân của thánh thượng?” An Thái Sur vội la lên: “Vậy Thượng Quan Dũng đâu? Hắn cùng người báai đường thành thân, người vì hắn mà sinh hạ Bình An, Thượng Quan Dũng liên hệ thế nào với người?”

“Bình An giờ ở đâu?” An Cẩm Tú hỏi lại An Thái Sur: “Người nói ta không giữ phụ đạo, dâm tiện vô sỉ không phải sao? Người còn nói cái gì Thượng Quan Dũng với ta?”

An Thái Sur lại lần nữa không có lời gì để mà chống đỡ.

“An Cẩm Nhan muốn ta chết, nhưng nếu ta đã sống qua ngày hôm qua, thì ta sẽ sống tiếp”, An Cẩm Tú nói: “Không cho ta sống, vậy thì mọi người cùng nhau chết!”

“Cẩm Tú!” An Thái Sur bỗng hoảng sợ: “Người muốn làm gì?”

“Ta biết người cùng lão thái quân đều chứng mất ta và Nguyên Chí, nhưng mà giữa một nữ nhi nhận được thánh sủng với một nữ nhi không biết có thể thành mẫu nghi thiên hạ hay không, phụ thân người cảm thấy ai có thể làm cho An thị đại phú đại quý?”

“Được thánh sủng?” An Thái Sur nói: “Người rốt cuộc là đang nói cái gì vậy?”

“Giúp ta đi làm một chuyện”, An Cẩm Tú nói: “Sau khi thành công, ta sẽ tạm quên đi chuyện của An Cẩm Nhan.”

“Giúp người? Người muốn ta giúp người làm gì?”

“Hạ nô viện trong cung có một nữ nô tên là Yêu Đào, phụ thân đưa nàng ta tới hầu hạ bên người ta.”

“Hạ nô viện?” An Thái Sur bị An Cẩm Tú làm cho mơ hồ: “Có phải người điên rồi hay không?”

“Đồng Cung cất giấu một kiện long bào”, An Cẩm Tú nói: “Việc này An Cẩm Nhan đã nói với phụ thân người chưa?”

“Người, người điên rồi!” An Thái Sur đứng dậy muốn bỏ đi.

“Vậy tốt nhất ta và phụ thân đánh cược một lần”, An Cẩm Tú nói: “Ta sẽ nói việc này với thánh thượng, nếu ân sủng của thánh thượng đối với Thái tử đang thịnh, thì An Cẩm Nhan đã không hại ta, cho nên ta tin thánh thượng nhất định sẽ đi lục soát, đến lúc đó nếu thật sự lục soát ra được long bào, phụ thân chớ trách ta không niệm tình tỷ muội với tiện nhân An Cẩm Nhan kia.”

An Thái Sur không thể tiếp tục bước [dien.dan.lequydon](#) thêm về phía trước.

“Vương viên chết như thế nào, phụ thân có dịp không bằng đi hỏi Thái tử một chút đi!” An Cẩm Tú lại nói: “Đều nói An gia toàn gia phú quý, thật ra Vương gia trước khi vong tộc, có ai dám nói toàn gia kia chưa từng hưởng qua phú quý vinh hoa?”

An Thái Sur xoay người nhìn An Cẩm Tú, nữ nhi này của hắn trước đây hắn chưa từng nhìn ra.

Lúc này An Cẩm Tú cũng đứng dậy: “Ta cho phụ thân thời gian năm ngày, nếu lúc đó ta vẫn chưa thấy Yêu Đào kia đến, thì phụ thân liền chờ xem trò hay ở Đồng Cung đi!”

Nhìn An Cẩm Tú đi về phía hạ đình, An Thái Sur gọi lại: “Sao người lại muốn Yêu Đào?”

“Chuyện này phụ thân người không cần thiết biết.”

“Người cho rằng đưa một nữ nhân ra khỏi nô viện là điều dễ dàng ư?”

“Không dễ, chỉ là không phải phụ thân đều có biện pháp sao? Mấy năm nay người cũng tiêu tốn không ít tiền trong cung, thời điểm này nên dùng những người đó rồi, không nên để giành nữa!”

“Sao người lại [dien~dan~le~quy~don](#) biết chuyện đó?”

“Ta biết rất nhiều chuyện, như chuyện long bào ở Đồng Cung kia”, An Cẩm Tú nói: “Phụ thân có thể cùng ta đánh cược lần này, chúng ta đều là dùng mạng để cược, để xem cuối cùng là mạng ai tốt.”

“Người đúng là An Cẩm Tú?”

“Nương ta đã chết, nhưng phụ thân người cũng chưa từng thương tâm? An Cẩm Tú quay đầu lại nhìn An Thái Sur cười: “Không hề chứ? Ta là nữ nhi của người, cho nên người nghĩ rằng phần nhiều ta sẽ là một người thiện lương? Gã cho Thượng Quan Dũng, là ta bị buộc bắt đắc dĩ, nay tiện nhân An Cẩm Nhan kia đúng là cho ta đại ân, thánh thượng giúp ta đời này có thể leo lên, một nam nhân tốt.”

An Thái Sur nhìn An Cẩm Tú, mắt lộ ra sát ý.

“Giờ muốn giết ta cũng không kịp nữa rồi”, An Cẩm Tú xoay người rời đi, “Nhớ kỹ năm ngày, ta chỉ cho phụ thân thời gian năm ngày.”

An Thái Sur hít sâu một hơi, đuổi theo An Cẩm Tú, hỏi: “Ta giúp người đưa Yêu Đào ra, sau đó thế nào? Người muốn làm gì?”

“Ta và An Cẩm Nhan giống nhau, ta cũng có thể bảo toàn phú quý của An gia.”

“Trong cung giai lệ như mây, người dựa vào cái gì mà tin rằng mình có thể giữ được thánh sủng?”

“Đây cũng là một lần đánh cược thôi!” An Cẩm Tú đi qua người An Thái Sur, “Người đối với An Cẩm Nhan cũng không phải là một lần đánh cược sao? Đánh cược rằng Thái tử một ngày có thể ngồi lên long ý? Nếu phụ thân đã chấp nhận đánh cược trên người An Cẩm Nhan, chi bằng cũng đánh cược trên người ta một lần xem.”

“Người thật không nghĩ tới Thượng Quan Dũng trở về?” An Thái Sur hỏi An Cẩm Tú.

“Thượng Quan An thị đã chết, sau này chàng sẽ có cơ hội tái giá, sẽ có một nữ nhân khác vì chàng mà sinh nhi dục nữ, không phải sao?”

An Thái Sur đứng trước thạch đình, nhìn An Cẩm Tú chậm rãi đi xa. Trong rừng gió trúc mềm nhẹ, làm góc váy của An Cẩm Tú nhẹ bay lên, chỉ cần nhìn bóng dáng, liền biết đây là một mỹ nhân thướt tha mềm mại. Vào đầu mùa hạ, thời tiết rất dễ chịu, nhưng An Thái Sur như thể đang ở vào mùa đông giá rét. Hai nữ nhi này, từ lúc còn nhỏ xíu đến khi thành thiếu nữ hoa dung nguyệt mạo [dien.dan.lequydon](#), hắn từng chút một nhìn các nàng lớn lên, nhìn các

nàng một thân áo cưới xuất giá, An Thái Sur không nghĩ tới, chỉ qua một đêm, mà hai nữ nhi mỗi người một vẻ này của hắn đều biến thành người xa lạ, làm hắn cảm giác mười mấy năm trước đây chỉ là một giấc mộng, hiện giờ tỉnh mộng, hắn mới có thể nhìn rõ, hai nữ nhi này của hắn đều là diên~dan~le~quy~don lòng dạ rắn độc.

An Thái Sur không biết mình đi ra khỏi am ni cô như thế nào, sau khi lên kiệu, ngồi co quắp trong kiệu An Thái Sur liền nghĩ, An Cẩm Nhan nhất định sẽ hối hận vì đã đưa An Cẩm Tú lên long sàng, không cần đợi tới tương lai, bây giờ An Thái Sur nghĩ, An Cẩm Nhan cùng An Cẩm Tú nay là tỷ muội, nhưng sau này sợ sẽ trở thành đại thù địch của nhau.

Từ Uyên đứng trước cửa am ni cô, nhìn kiệu An Thái Sur đi rồi, mới chạy về báo với An Cẩm Tú ở trong khách phòng: “Tiểu thư, Thái sư đã rời đi!”

“Ừm,” An Cẩm Tú ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài: “Chân người không phải bị trật sao? Hiện thế nào?”

An Cẩm Tú đến bây giờ mới hỏi tới chân của mình, nhưng Từ Uyên cũng không tức giận, đến cạnh người An Cẩm Tú nói: “Vẫn còn sưng, nhưng mà có thể đi được.”

“Đi nghỉ ngơi đi!” An Cẩm Tú nói: “Có việc cần thì ta lại kêu người.”

“Tiểu thư,” Từ Uyên ngồi xồm nửa người xuống cạnh An Cẩm Tú, hỏi nhỏ: “Thái sư có đồng ý đi tìm Yêu Đào cho người không?”

“Hắn chỉ có thể đồng ý,” An Cẩm Tú nói: “Cho nên người không cần phải nhọc lòng chuyện này.”

“Yêu Đào kia có ích lợi gì với tiểu thư?” Từ Uyên vẫn là ngồi xồm nửa người hỏi An Cẩm Tú: “Nàng ta là cao thủ võ lâm ư?”

An Cẩm Tú gõ đầu Từ Uyên một cái, không nói gì.

“Giờ này người còn muốn giấu ta!” Từ Uyên đứng diên~dan~le~quy~don lên, nói với An Cẩm Tú: “Ta đi lấy cơm chiều cho tiểu thư, hôm nay tiểu thư phải ăn nhiều một chút.” Từ Uyên không đợi An Cẩm Tú nói nữa, liền khập khiễng mà chạy đi. Lúc này nàng vẫn rất sợ hãi, nhưng có An Cẩm Tú, Từ Uyên cảm thấy mình ít nhất có thể an tâm mà sống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Cái gọi là tình nghĩa phu thê

Edit: ningxia111

Người bị nhốt ở Hạ Nô viện trong cung, đều là nữ quyến của quan viên và thế tộc bị hoạch tội. Nếu không phải là gia tộc bị định tội thì những nữ nhân này cũng là quý phu nhân, thiên kim tiểu thư. Cái tên Yêu Đào, đối với An Cẩm Tú mà nói, không tính là khác ghi sâu sắc. Chỉ là lúc Thế Tông nói trầm sẽ cho nàng một nữ tử, An Cẩm Tú mới nhớ ra cái tên này.

Kiếp trước trong lúc hoàng tộc tranh giành chi chính, Bạch Thừa Trạch tố giác với Thế Tông hoàng hậu Hạng thị tàn hại long tự. Nô tài trong Hạ Nô viện - Đào Yêu, sau mấy đêm hầu hạ, đã kết châu thai, cuối cùng bị hoàng hậu phát hiện trượng tử đến chết trong hình phòng của Hạ Nô viện, một xác hai mạng. Đó là lúc hoàng đế và hoàng hậu bắt đầu bất hòa, cũng là bước đầu tiên Bạch Thừa Trạch từng bước ép sát thái tử.

Nói ra thì Đào Yêu này cũng không phải là nữ nhi của quan viên có tội mà chỉ là một nữ nhi xuất thân thương hộ, chỉ vì dung mạo nàng quá xinh đẹp nên bị Bạch Thừa Trạch nhìn trúng, đem tiền cung để lấy lòng hoàng thượng, lại không ngờ bị hoàng hậu ngăn đường, cuối cùng chỉ có thể lấy thân phận tội nô tiến vào Hạ Nô viện.

An Cẩm Tú nhâm tính trong lòng, nếu như nàng không tính nhầm, lúc này Đào Yêu nhất định đã mang long thai trong bụng rồi. Để nàng ta đang sống sờ sờ bị hoàng hậu đánh chết, không bằng đem nữ nhân này đến bên cạnh mình, cho nàng ta một con đường sống, nàng ta sẽ cho nàng một long thai.

Lúc Từ Uyên bưng đồ ăn vào phòng, An Cẩm Tú đang ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, "Tiểu thư, ăn cơm thôi," Từ Uyên gọi Cẩm Tú một tiếng.

An Cẩm Tú không lên tiếng, giống như không nghe thấy lời của Từ Uyên.

Từ Uyên đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài. Phòng khách ngoài cửa sổ trồng một cây hoa quế, “Là quế hoa” Từ Uyên nói với An Cẩm Tú: “Ngoài cửa Tú các trong viện chúng ta trước đây cũng trồng hoa quế.”

An Cẩm Tú đứng dậy, nói với Từ Uyên: “Không cần nói chuyện chúng ta trước đây nữa, có nói thì chúng ta cũng không thể trở về.”

Từ Uyên vâng một tiếng, cúi thấp đầu, không thể nghĩ đến chuyện ngày trước. Hậu viện của Thương Quan gia quả thực cũng có một cũng có một gốc hoa quế rất nhỏ, nghe nhị thiếu gia nói đó là do cô gia vì tiểu thư gả đến mà trồng, trước khi thành thân hắn tự tay trồng xuống. Từ Uyên dụi mắt, chạy đến trước bàn đồ ăn, nói với An Cẩm Tú: “Đây là đồ ăn em làm, tiểu thư người nếm thử xem.”

Hương vị đồ ăn Từ Uyên nấu, An Cẩm Tú đã không thể quen thuộc hơn. Nhìn thấy trong các món còn có thịt, An Cẩm Tú hỏi: “Ni cô trong am đâu cả rồi?”

Cát tổng quản để họ ở tiền viện, không cho họ đến hậu viện nữa” Từ Uyên nói: “Hôm nay em gặp lão trụ trì ở tiền viện, bà ấy nhìn thấy em liền chạy, cứ như là trông thấy quỷ vậy.”

“Sau này em nhìn thấy bọn họ thì làm như không quen biết, đừng đi nói chuyện với bọn họ,” An Cẩm Tú nói với Từ Uyên.

“Tại sao?”

“Chuyện của chúng ta bọn họ không biết là tốt nhất.”

Từ Uyên nói: “Bọn họ nhất định là biết, nếu không sao trụ trì vừa nhìn thấy em là chạy?”

“Coi như là bọn họ không biết,” An Cẩm Tú để Từ Uyên ngồi xuống cùng dùng cơm với mình, nói: “Ta không muốn hại đến đến tính mạng của bọn họ.”

Từ Uyên run rẩy cả người, lập tức hiểu lời của An Cẩm Tú.

Cơm nhai trong miệng, cảm giác như không hề có vị, nhưng An Cẩm Tú vẫn gắng nuốt xuống một bát. Đã quyết định sẽ sống tiếp rồi, nàng phải để mình có một thân thể tốt. Người không thể ra gió sau khi tiến cung nhất định không thể lâu dài, một người không thể sống lâu thì làm sao nhìn thấy hoàng hậu và An Cẩm Nhan chết? Ít nhất nàng cũng phải sống lâu hơn hai người này.

Một đêm này, Thế Tông không đến am ni cô, nhưng y sai người mang đồ bỏ trong cung tới, còn tặng cho An Cẩm Tú một viên dạ minh châu có thể phát sáng trong bóng tối.

Cát Lợi nhìn thấy viên dạ minh châu của An Cẩm Tú, thái độ với An Cẩm Tú càng thêm cung kính, đây là một trong những bảo vật của hoàng hậu Bạch thị, vẫn luôn chỉ dành cho đế vương, ngay cả hoàng hậu cũng không có duyên được dùng, không ngờ lúc này lại được Thế Tông tặng đến chỗ của An Cẩm Tú. Hiện tại Cát Lợi đã chắc chắn địa vị của An Cẩm Tú trong lòng Thế Tông, nữ nhân luôn tâm tâm niệm niệm nhưng không thể có, bây giờ người đã ở trong tay, lại là người trong lòng hằng mong nhớ.

Trước mặt Cát Lợi và cung nhân, An Cẩm Tú làm ra vẻ được sủng ái mà lo sợ, chỉ là đến lúc trong phòng không có ai, nàng không thêm liếc mắt đến viên dạ minh châu đó.

An Cẩm Tú nằm trên giường nhìn sợi dây đỏ vẫn luôn buộc trên người. Nhà đã bị thiếu rui, sợi dây đỏ nàng buộc trên người vẫn nguyên vẹn như lúc ban đầu. Nhớ tới đêm tân hôn của mình và Thượng Quan Dũng, lúc Thượng Quan Dũng tặng nàng sợi dây đỏ này, An Cẩm Tú khóc không thành tiếng.

Cái gì mà miếu nguyệt lão, dây nhân duyên, một chút cũng không hề linh nghiệm, lẽ nào nàng và Thượng Quan Dũng không có duyên phận phu thê? Thế nhưng nếu thật không có duyên phu thê, vì sao cả hai kiếp nàng đều gả cho hắn? Một đêm phu thê, chỉ có thể cho chúng ta duyên phận phu thê một đêm sao? An Cẩm Tú hỏi dây đỏ trong tay. Lệ chảy ròng ròng, dây đỏ vẫn đỏ tươi như lúc ban đầu, lại không thể cho An Cẩm Tú bất cứ đáp án nào.

Thượng Quan Dũng ngồi ngoài khách trạm của một tú lầu, vị trí sát đường khiến hắn có thể nhìn thấy người và xe đang đi lại trên đường.

Nam tử ngồi đối diện Thượng Quan Dũng sau khi châm một ly rượu, đứng dậy nói: "Thượng Quan tướng quân, lời của chủ nhân tiểu nhân đã chuyển tới ngài, hành sự thế nào, chủ nhân nhà ta hi vọng Thượng Quan tướng quân phải cân nhắc kỹ." Sau khi nói xong những lời đó nam tử này quay người rời đi, xuống đến dưới lầu không quên trả trước tiền rượu.

Thượng Quan Dũng đối việc người đó rời đi không có biểu tình gì, đổ một ly rượu xuống bụng, Thượng Quan Dũng lấy hai tay ôm trán.

An Cẩm Tú không chết, ở trong gia am của An thị ở thành Bắc.

Đêm qua thánh thượng ở trong gia am An thị một đêm mới về, trưa hôm nay lại quay lại đó một chuyến.

An Cẩm Tú rất có khả năng đã thượng long sàng rồi.

Người lạ đó nói với hắn rất nhiều lời, kỳ thực nội dung chủ yếu cũng chỉ có ba dòng này. Thượng Quan Dũng không phân biệt được chính mình là tâm trạng gì, Thượng long sàng, An Cẩm Tú vẫn còn sống đó? Hắn nên đi giết nữ nhân hồng hạnh vượt tường, hay nên vui mừng vì nàng vẫn còn sống đây?

Hầu bàn của tú lầu dè dặt cẩn thận đến trước bàn của Thượng Quan Dũng, hỏi: "Khách quan, ngài có muốn gọi thêm rượu không?"

"Bao nhiêu tiền?" Thượng Quan Dũng hỏi hầu bàn.

Tên hầu bàn này vội nói: "Vừa rồi vị khách kia đã trả tiền rồi ạ?"

Thượng Quan Dũng đứng dậy, bước từng bước lớn xuống dưới đại sảnh của tú lầu. An Cẩm Tú không phải là một nữ nhân có thể phản bội hắn, hắn không tin! Thượng Quan Dũng ra khỏi tú lầu, bèn hướng về phía ngoại thành mà đi. Nếu như An Cẩm Tú ở đó, vậy hắn liền đi gặp nàng. Hắn không tin lời của người khác, hắn chỉ tin lời An Cẩm Tú chính miệng nói cho hắn. Thượng long sàng? Chuyện nhục cười đến mức nào, Thượng Quan Dũng nghĩ lúc này hắn không nên để cho tên khốn đó đi mất, dám bôi nhọ danh tiết của thê tử hắn, hắn không nên để tên khốn đó còn sống mà rời khỏi!

Nam từ rời khỏi quán rượu trước nhưng vẫn luôn đứng đợi ngoài tửu lầu, nhìn Thượng Quan Dũng đi về phía thành Bắc mới vội vàng trở về Ngũ vương phủ ở thành Tây.

Trong bóng đêm, am ni cô im lìm không tiếng động, ánh đèn bị tường cao chót vót chặn lại trong viện, chỉ có hai chiếc đèn lồng treo trước cửa lớn chiếu sáng một tác vuông trước cửa.

Thượng Quan Dũng không đến trước gần am ni cô, có hai thị vệ đeo đại đao đứng trước cửa, cho dù Thượng Quan Dũng không biết nhìn hàng thì cũng nhận ra được quan phục đại nội thị vệ của hai người đó đang mặc.

Thị vệ đại nội sao có thể đứng trước cửa gia am An thị? Đợi Thượng Quan Dũng đi một vòng am ni cô, Thượng Quan tướng quân mới phát hiện, am ni cô này trông thì giống như nơi Phật môn thanh tịnh bình thường, kỳ thực chỉ riêng ngoài tường viện đã có bao nhiêu trạm gác ngầm. Một cái am ni cô chỉ to bằng đó, bị thị vệ đại nội vây chặt như thùng sắt.

Thượng Quan Dũng không bắt chập mà leo tường vào, cho dù tường viện này nếu hấn thật sự muốn vào thì có thể dễ dàng trèo qua. Bây giờ Thượng Quan Dũng cũng biết tiếc mạng, trước khi thù lớn còn chưa báo, hấn phải sống, chuyện dễ phải nộp mạng hấn sẽ không bao giờ làm nữa.

Tồn thời gian một buổi tối, Thượng Quan Dũng dò xét hết các trạm gác ngầm ngoài am, lại thức đến lúc trời gần sáng, nắm chắc thời gian đổi gác của đám thị vệ đại nội.

Sau khi trời sáng, Thượng Quan Dũng trở về khách trạm mà hấn cùng mấy người Khánh Nam ở, mấy người Khánh Nam lại không có ở đây.

Tùy tiện ăn một bữa sáng, Thượng Quan Dũng một mình ngồi trong phòng xem bản danh sách mà Tín vương đưa cho hấn.

Mặc kệ lời của người lạ hôm qua nói là thật hay giả, chủ tử của người đó nhất định đang nhìn chăm chăm hấn. Thời khắc này Thượng Quan Dũng càng phát hiện hấn không thể giữ bản danh sách này trên người, cố gắng ghi nhớ tên của những người trên danh sách, Thượng Quan Dũng nghĩ, hấn còn phải đốt bản danh sách này đi hay là giấu đi, nếu giấu đi, hấn có thể giấu danh sách này ở chỗ nào?

Mấy người Khánh Nam đi một mạch đến tận trưa mới quay về, bọn hấn tìm cả đêm cũng không thấy Thượng Quan Dũng, thậm chí còn chạy đến ngõ cũ thành Nam tìm một vòng, sợ Thượng Quan Dũng xảy ra chuyện. Sau khi bước vào phòng, thấy Thượng Quan Dũng vẫn còn nguyên vẹn ngồi ở đây, Khánh Nam tức giận nói: "Đại ca, huynh muốn các huynh đệ lo lắng chết sao? Tối qua huynh đã đi đâu thế?"

"Ta đi uống rượu giải sầu, " Thượng Quan Dũng vừa nghe thấy trong viện có tiếng bước chân thì đã đem giấu bản danh sách đi rồi.

"Vậy thì bọn ta có thể cùng đi mà," Khánh Nam nói: "Bây giờ ở kinh đô chúng ta không phân được ai là người ai là quý, một mình huynh rất nguy hiểm."

Thượng Quan Dũng để mấy người Khánh Nam ngồi xuống, nói: "Mấy người mà hôm đó các người gặp ở nhà của ta, đã tra được chúng là người của ai chưa?"

Khánh Nam để một huynh đệ đi đóng cửa phòng lại, sau đó nói: "Không phải là người của quan phủ."

Thượng Quan Dũng nói: "Người trong giang hồ?"

Khánh Nam lắc đầu, "Hôm đó đám đó đuổi bọn ta được nửa đường thì đột nhiên chạy, có phải là người giang hồ không, chúng ta không dám khẳng định. Mẹ nó," Khánh Nam nói đến đây thì mắng: "Mẹ kiếp, bây giờ đều là cái loại người này, mướn kẻ dữ giết người, có bản lĩnh thì tự mình động thủ đi! Đường đường chính chính làm một trận với bọn ta!"

"Tín vương là người của hoàng thất," Lúc này Thượng Quan Dũng nói: "Đám người đó có khi nào là người trong cung không?"

"Thánh thượng?" Lời của Thượng Quan Dũng vừa nói ra, lập tức có huynh đệ kêu lên?

"Người kêu cái mông á!" Khánh Nam trừng mắt, "Ồ trong cung đâu chỉ có mình hoàng thượng? Hạng Tích là đệ đệ của hoàng thượng, các người đều quên chuyện này rồi sao?"

Mấy người trong phòng đều sững sốt, điểm này Khánh Nam không nói bọn họ thật sự không nghĩ đến.

"Đến chỗ ngoài hoàng cung đợi một chút," Thượng Quan Dũng nhỏ giọng nói: "Xem xem có thể gặp mấy người này hay không?"

Khánh Nam nói: "Chúng ta cứ chờ như vậy?"

"Nếu như bọn họ biết Thượng Quan Dũng ta còn chưa chết, các người nói xem lũ người ấy có khi nào sẽ lại xuất hiện nữa không?" Thượng Quan Dũng nhìn mấy huynh đệ của mình nói.

Khánh Nam nhú mày, "Lũ người này đến đại tẩu bọn họ cũng không tha, biết đại ca vẫn còn sống, vậy nhất định sẽ lại đến giết đại ca."

"Vậy không phải đại ca sẽ rất nguy hiểm sao?" có huynh đệ nói: "Chiêu dụ rấn ra khỏi hang này quá nguy hiểm, hơn nữa người đứng sau bọn chúng rất có khả năng chính là hoàng hậu nữa?"

"Ta không thể để đám người đó còn sống." Trên người Thượng Quan Dững lộ ra sát ý, người giết cả nhà hần, một tên cũng không thể sống sót, cho dù người đứng sau bọn chúng có là hoàng hậu đương triều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Nguyên Chí hồi kinh

Edit: Ningxia

Giết kẻ chủ mưu đứng sau màn, và giết kẻ đã xuống tay giết người, đối với mấy người Thượng Quan Dững mà nói, đều là chuyện không thể không làm.

Khánh Nam trước tiên gạt đầu với Thượng Quan Dững, nói: "Đại ca không cần tự khiến mình gặp nguy hiểm, huynh xuất thành trước, bọn đệ ở lại đây là được rồi."

Những huynh đệ khác cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì giết người phải đền mạng, bọn họ không quan tâm tôn ti trật tự, đều nói với Thượng Quan Dững, "Đại ca xuất thành trước đi, lũ khốn đó để bọn đệ tới giết!"

Thượng Quan Dững lại thấp giọng nói: "Thù của ta, ta sao có thể rời đi? Khánh bắt tử nói đúng, nếu ta không tự tay giết kẻ thù, sau này xuống suối vàng ta còn mặt mũi nào mà gặp đại tẩu bọn họ."

Huynh đệ đều nghẹn lời, ngẫm lại thì đúng là đạo lý này, làm gì có chuyện gia thù của mình, mình lại chạy trước, để người khác đi báo?"

Khánh Nam đảo mắt, nói: "Cái này cũng đơn giản, chúng ta cùng ở ngoài thành đợi đám kia, chỉ cần không ở trong kinh thành thì chúng ta báo thù xong, muốn đi chỗ nào thì đi."

"Người vẫn nhớ mặt đám người đó chứ?" Thượng Quan Dững lại hỏi Khánh Nam.

"Đệ nhớ bộ dáng của tên cầm đầu," Khánh Nam nói: "Chỉ cần bắt được tên đó, còn sợ không tìm thấy những tên còn lại sao."

Có vị huynh đệ nói: "Vậy chuyện này cứ làm như vậy? Chúng ta liền ra ngoài đường lớn kêu tin đại ca trở về thành?"

"Đội chúng ta thả tin xong rồi, sẽ không đủ thời gian để xuất thành lần nữa," Khánh Nam thương lượng với Thượng Quan Dững: "Ngày mai chúng ta hăng hành sự, bọn đại tẩu đợi thêm một ngày, ta nghĩ bọn họ cũng không trách chúng ta đâu."

Thượng Quan Dững gạt đầu, để bọn Khánh Nam đi nghỉ ngơi.

Thượng Quan Dững nói hôm trước một mình đi giải sầu, Khánh Nam không tin. Người đi uống rượu giải sầu cả đêm, sao trên người lại không có chút hơi rượu? Nhưng lúc này, Khánh Nam không hỏi thêm điều gì. Nam tử hần đại trượng phu, có đau thương buồn bã hơn nữa, roi lệ cũng được, gào khóc cũng được, bộ dáng ấy sẽ không để cho người khác nhìn thấy.

"Uống rượu cả đêm rồi thì ngủ một giấc thật ngon," Khánh Nam là người là người cuối cùng ra khỏi cửa, trước khi rời khỏi, nói với Thượng Quan Dững: "Ngày mai chúng ta phải đi làm đại sự, đại ca cũng phải bồi dưỡng tinh thần cho tốt mới được."

Thượng Quan Dững ừ một tiếng, sau khi Khánh Nam đi ra ngoài liền khóa trái cửa, sau đó suy sụp nằm trên giường. Không cần biết An Cẩm Tú còn sống hay không, có ở trong am ni cô không, hần phải báo thù xong mới đi gặp tiểu thê tử của hần được. An Cẩm Tú sẽ không phản bội hần, đây là chuyện Thượng Quan Dững tin chắc trong lòng.

Đêm qua Thượng Quan Dững thậm chí đã tính đến khả năng xấu nhất, cho dù Thế Tông thật sự cường đoạt An Cẩm Tú, hần có liều cái mạng này cũng phải mang An Cẩm Tú đi.

Một đêm ấy, Thượng Quan Dững đứng ngoài am ni cô, thậm chí còn thủ ở đó cả đêm, nhưng An Cẩm Tú trong am ni cô lại không cảm giác được, người nàng tương tư đến khắc cốt ghi tâm chỉ cách nàng một bức tường.

Một đêm này, Thế Tông không đến, nhưng sai người mang đến cho nàng không ít đồ, trong đó còn có khung thêu làm từ gỗ san hô, cũng khiến người ta phải tặc lưỡi. Người trong cung thủ tại am ni cô đều đoán, An Cẩm Tú một ngày không nhập cung, Thế Tông hoàng đế có phải muốn đem hết bảo vật hiếm có trong cung đem đến am ni cô này.

Cát Lợi bắt đầu tìm chuyện để nói với An Cẩm Tú, một lòng muốn lấy lòng nàng. Bất kể nữ nhân này sau khi tiến cung sống được bao lâu, chỉ dựa vào tâm tư của Thế Tông với An Cẩm Tú, chỉ cần An Cẩm Tú nói tốt cho mình vài câu trước mặt Thế Tông, chưa biết chừng lửa giận của Thế Tông với hần sẽ vơi đi nhanh một chút.

An Cẩm Tú cũng hiểu rõ tính toán này của Cát Lợi. Hai ngày này thái giám này ở đây, vậy thì người hầu hạ bên người thế Tông hai ngày này nhất định

nghe cả tâm tư, tranh thủ lúc Cát Lợi không có ở đó, muốn trèo lên một bước lại thêm một bước. Đại tổng quản Cát Lợi liền gấp gáp rồi. An Cẩm Tú cũng không đuổi Cát Lợi đi mà cùng nói chút chuyện phiếm, thỉnh thoảng nhắc đến chuyện quá khứ còn rơi nước mắt.

Khi An Cẩm Tú nói đến chỗ thương tâm, Cát Lợi cũng phối hợp rơi xuống vài giọt nước mắt, nói vài lời an ủi khuyên giải An Cẩm Tú.

Hai người đều biết diễn kịch, đem vở kịch mà người ngoài nhìn vào rất ôn tình này diễn đến tận nửa đêm.

Cho đến khi Cát Lợi từ phòng dành cho khách rời khỏi, nụ cười trên mặt An Cẩm Tú mới biến mất. Cát Lợi là kẻ thù của mình, cũng vĩnh viễn không bị mình sử dụng được. Điểm này An Cẩm Tú rất rõ ràng. Người này không thể dùng, nhưng năng cũng không hi vọng sau khi nhập cung tổng quản thái giám này đối đầu với mình. Lúc này, tạm thời giao hảo với Cát Lợi là lựa chọn duy nhất của An Cẩm Tú.

Cát Lợi bước ra khỏi phòng, nụ cười ẩn trên mặt cũng biến mất trong nháy mắt. Trong những lời chuyện trò đêm nay, đối với thăm dò của hắn, không biết là An Cẩm Tú thực sự không nghe ra hay là còn giả vờ không hiểu. Tóm lại câu trả lời của nữ nhân này đều chặt chẽ không hề hở, một chút nhược điểm cũng không để hắn nắm được. An Cẩm Tú có thực sự vô hại như vẻ bề ngoài không?

Trong phòng truyền đến tiếng An Cẩm Tú kêu Từ Uyên lấy kim chi.

Cát Lợi đứng ngoài cửa sổ, từ cánh cửa mở nhìn vào, An Cẩm Tú ngồi trước giá thêu bằng san hô, tay sờ vài thêu, xem ra là muốn thêu thừa rồi.

Hắn quay người chậm rãi đi về trung viện. Một nữ nhân vừa mới tan cửa nát nhà vẫn có tâm tình ngồi thêu? Hay là nói nữ nhân này phải làm chút việc gì để phân tán nỗi thương tâm trong lòng đây?

"Tổng quản," Một thái giám trung tuổi bước đến phía sau của Cát Lợi.

"Nói," Cát Lợi quay đầu nhìn thái giám này một cái.

"Hôm nay thánh thượng cũng không nói gì thái tử," Thái giám nhỏ giọng nói với Cát Lợi: "Ngược lại thái tử lại dâng tấu nói, phải tra rõ án hỏa hoạn ở ngõ cũ thành Nam."

"Thánh thượng phê chuẩn?"

"Thánh thượng phê chuẩn rồi, lệnh cho Đại Lý Tự tra rõ. Buổi tảo triều hôm nay tứ diện hạ và ngũ diện hạ cùng dâng tấu lên thánh thượng, nói án diệt môn của Thượng Quan gia có thể liên quan đến chuyện Tán vương làm phản, cũng xin thánh thượng tra xét."

Lúc này Cát Lợi cũng nhận ra điều gì, nói: "Chuyện này là thế nào?"

"Nô tài cũng là hôm nay mới biết, hóa ra người công hạ Hương An thành, dẫn binh vào Tán vương phủ chính là Thượng Quan Dũng."

"Thú vị đây," Cát Lợi chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong sân vài bước, "Vậy thánh thượng nói thế nào?" Hắn hỏi tên thái giám đó.

"Thánh thượng nói sẽ sai người điều tra, nhưng lệnh cho ai điều tra thánh thượng không nói ở trên điện."

Cát Lợi cho thái giám này lui xuống, đứng một mình trong viện một lúc. Xem ra người đồ sát Thượng Quan gia có thể thật sự không phải An Cẩm Nhan. Hắn đã nói rồi, An Cẩm Nhan sao có thể làm chuyện giấu đầu hở đuôi như vậy. "Càng ngày càng náo nhiệt rồi," Cát Lợi tự nói với mình một câu.

Hùng đông ngày hôm đó, Thượng Quan Dũng quay về khách trạm, liền thấy huynh đệ canh giữ ở An phủ vọt đến trước mặt hắn, nói: "Đại ca, huynh về rồi?"

"Làm sao vậy?" Thượng Quan Dũng vội hỏi, An phủ đang làm tang sự của Thượng Quan gia, nay đến cả tang sự của Thượng Quan gia của hắn cũng không thể yên yên ổn ổn mà làm sao?

"Nguyên Chí đã trở lại! Vị huynh đệ này nói với Thượng Quan Dũng: "Mang theo hai người, đập thẳng cửa lớn của An phủ mà vào, đệ muốn gọi hắn cũng không gọi kịp."

An Nguyên Chí rời nhà đi tòng quân, đây là chuyện cả kinh thành ai ai cũng biết, Thượng Quan Dũng cũng không ngờ An Nguyên Chí lại về lúc này.

Lúc này Khánh Nam cũng chạy ra, nói với Thượng Quan Dũng: "Đại ca, hay là chúng ta cũng đến An phủ xem."

"Không phải nói chúng ta ra khỏi thành sao? Vị huynh đệ báo tin hỏi."

"Hôm qua ta nghĩ cả một đêm," Khánh Nam cũng không hỏi Thượng Quan Dũng cả đêm qua đi đâu làm gì, chỉ nói: "Chúng ta không cần phải ra ngoài đường hờ hết là đại ca đã trở về. Huynh đi đến linh đường An phủ, chỉ cần huynh vừa lộ diện ở linh đường, kinh thành còn có thể có ai không biết là đại ca huynh đã trở lại sao?"

"Vậy chúng ta phải làm thịt đám người kia thế nào?" Mấy huynh đệ cũng theo ra ngoài hỏi Khánh Nam: "Chúng ta động thủ ở An phủ sao?"

"Vậy còn phải xem chúng có gan giết người trong phủ An thái sư không."

Khánh Nam nói: "Bọn chúng có gan huyết tẩy cả An phủ sao?"

Thượng Quan Dũng nói: "Bọn chúng sẽ không động thủ trong An phủ."

"Không thì được rồi, chúng ta đến An phủ trước, sau đó xuất thành đội," Khánh Nam nhìn mấy huynh đệ đứng bên cạnh nói: "Đã sẵn sàng chơi đùa mạng sống một phen rồi chứ?"

"Ông đây còn chưa từng chém người hay sao?" Lập tức có một vị huynh đệ khinh bỉ hừ một tiếng, nói: "Vậy chúng ta còn đứng đực ra làm gì? Đi thôi."

Đám Thượng Quan Dũng còn chưa tới An phủ, An Nguyên Chí đã làm loạn khiến cả An phủ không thể sống yên rồi.

An Nguyên Chí rời kinh vào buổi trưa, buổi tối Thượng Quan gia liền xảy ra chuyện. Tin tức lúc nào cũng truyền đi nhanh hơn bước chân người. Đội sau khi An Nguyên Chí nghe được tin cả nhà tỷ tỷ của mình đều bị thiêu chết, lập tức ngã xuống từ lưng ngựa. Nếu không phải Viên Nghĩa và Viên Uy vội chạy tới xoay người nhảy xuống ngựa đỡ hấn dậy, An Nguyên Chí đã bị ngựa chạy trên đường đập chết tươi rồi.

Sau khi bị Viên Nghĩa vỗ vỗ sau lưng hấn cho thuận khí cả nửa ngày, An Nguyên Chí không nói một lời, nhảy lên ngựa của mình, điên cuồng quát ngựa về phía kinh đô.

Viên Nghĩa và Viên Uy nghe được tin mấy người An Cẩm Tú chết, trong lòng cũng vô cùng buồn bã, theo An Nguyên Chí chạy ngược về phía kinh thành.

Đội An Nguyên Chí đến chân thành, vừa mới qua cửa, lại nghe thấy tin mẫu thân đã chết. Trong thoáng chốc những người hấn quan tâm đều đã chết, trước mắt An Nguyên Chí tối sầm lại, ngã xuống đất hôn mê trong chốc lát. Bị Viên Nghĩa, Viên Uy kêu cho tỉnh, đỡ cả nhấc xộc vào An phủ.

Trong linh đường đặt bốn cỗ quan quách, bày năm linh vị.

Hai mắt An Nguyên Chí hoa lên, không thấy rõ chữ trên linh vị. Hấn xông tới trước bàn, nhấc từng linh vị lên xem mới nhìn rõ trên năm bài vị lần lượt khắc tên của mẫu thân, An Cẩm Tú, Bình An, Thượng Quan Duệ, còn có cả Thượng Quan Ninh.

"Không thể nào!" An Nguyên Chí gào thét: "Chuyện này không thể nào!"

Viên Nghĩa và Viên Uy cũng không thể giữ hấn lại. Hấn vọt tới trước một cỗ quan tài, quan quách đã đóng đinh, không nhấc ra được, An Nguyên Chí vung tay muốn đập bẻ nắp quan, không tận mắt nhìn thấy thi thể của những người này, hấn sao có thể tin hấn vừa mới rời kinh, người nhà vẫn đang sống yên lành đều không còn nữa?

An thái sư trong thư phòng, nghe hạ nhân tới báo, nói ngũ thiếu gia trở về rồi, An thái sư vội mang theo người đến linh đường. Vừa bước vào trong, An thái sư liền nghe thấy An Nguyên Chí muốn đập nắp quan, vội vàng quát: "An Nguyên Chí, con muốn làm gì?"

An Nguyên Chí nghe thấy tiếng An thái sư, động tác dừng một chút.

"Thiếu gia!" Viên Nghĩa và Viên Uy thừa cơ chạy lên một trái một phải ôm lấy An Nguyên Chí.

"Thả ta ra!" An Nguyên Chí cũng không nhìn phụ thân của mình, chỉ nói với Viên Uy và Viên Nghĩa: "Ta phải nhìn bọn họ, có thể bên trong căn bản không phải là nường của ta, tỷ của ta!"

"Bọn họ chưa chết mà ta lại dựng linh đường cho họ sao?" An thái sư đi đến trước mặt An Nguyên Chí, nói: "Quan quách đã đóng đinh lại mở ra, người chết lại nhìn thấy mặt trời, người muốn bọn họ chết rồi cũng không được yên sao?"

"Tỷ ta và Bình An là bị lừa thiêu chết, vậy còn nường của ta?" An Nguyên Chí hét lên với An thái sư: "Nường của ta vì sao lại chết?!"

Đau thương thâm thiết, máu tươi đỏ cả hai mắt của An Nguyên Chí. Bị đôi mắt đỏ thẫm của nhi tử trừng lên, An thái sư thậm chí có chút run rẩy. Ông không có cách nào nói rõ "cái chết" của An Cẩm Tú với An Nguyên Chí, cũng không thể nói rõ với hấn cái chết của Tú di nường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đại não linh đường

Edit: Ningxia

"Rốt cuộc nường của ta vì sao lại chết?" An Nguyên Chí từng bước ép An thái sư lùi bước: "Một người đang sống tốt đẹp lại chết, người không thể cho ta một lời giải thích sao?"

"Nàng ta," An thái sư nói: "Biết tin tỷ tỷ của ngươi chết, nhất thời không thể chấp nhận, liền nhảy giếng tự vận."

Vừa nghe mẫu thân sinh ra mình tự vận, An Nguyên Chí lại càng không thể chấp nhận, "Chuyện này không thể nào!" Hắn nói với An thái sư: "Nương không thể nào không quan tâm mà bỏ ta lại, nhất định là ông, nhất định là ông hại chết nương của ta!"

"Hỗn xược!" Dù trong lòng An thái sư hồ thẹn với An Nguyên Chí, cũng không tha thứ được nhĩ tử chỉ tay vào mặt mình.

"Ta phải mở quan," An Nguyên Chí nói: "Ta không tin nương tự sát."

"Mở quan?" Lão thái quân được An Nguyên Văn đỡ vào linh đường, nói với An Nguyên Chí: "Ngươi đây là nói chúng ta hại chết Tú di nương? Vậy không bằng ngươi đi báo quan, để Đại Lý Tự tới xét án này là được rồi."

"Người nghĩa ta không dám sao?" An Nguyên Chí nhìn thấy lão thái quân cũng không hành lễ. Bây giờ mẫu thân và tỷ tỷ đều không còn, cái nhà này đối với hắn chẳng là gì cả.

"Tránh ra," Lão thái quân quay đầu nói với An thái sư: "Hắn muốn mẫu thân sinh ra hắn ra đi không yên ổn thì tùy ý hắn, để hắn đi, mặc hắn cáo trạng. Ngược lại ta lại muốn xem xem, trên đời này thật sự có thể nói trắng thành đen hay không! Một nữ nhân nhảy giếng có thể tra ra thành bị người giết hại."

"Ngũ thiếu gia," Phùng di nương lúc đó cũng đang canh giữ ở linh đường to gan nói với An Nguyên Chí: "Tú di nương thật sự là tự sát, rất nhiều người trong phủ đều nhìn thấy, bà ấy nhảy xuống miệng giếng trong viện giặt giũ, chính là trong cái đêm nhĩ cô nãi nãi chết,"

Phùng di nương vừa mở miệng, hạ nhân trong linh đường đều mở miệng chứng thực với An Nguyên Chí, Tú di nương thật sự là nhảy giếng tự sát.

Lúc này Viên Nghĩa kéo An Nguyên Chí nói: "Ở linh đường không thể làm loạn như vậy được, ngươi vẫn nên để các nàng an tâm mà đi."

An Nguyên Chí vùng ra khỏi tay Viên Nghĩa, mắt đỏ rực, bước tới trước quan tài. Không tận mắt nhìn thấy thi thể của bọn họ, hắn sẽ không tin người thân của hắn đã chết.

"Mở quan tài cho hắn xem," Lúc này lão thái quân nói.

"Mẫu thân," An thái sư vội nói: "Người đừng tức giận Nguyên Chí làm loạn, hắn không hiểu chuyện, để Nguyên Văn đỡ người về nghỉ ngơi trước, chỗ này có nhĩ tử là được rồi."

"Ta phải đem bọn họ đi," Lúc này An Nguyên Chí đột nhiên lại nói: "Tang sự của bọn họ không phiền đến các người."

"Ngươi mang bọn họ đi đâu?" An Nguyên Văn không nhịn được mà phát hỏa với An Nguyên Chí: "Là thánh thượng hạ chỉ để nhà ta thay Thượng Quan gia lo tang sự này, Tú di nương là thiếp thất của phụ thân, cho dù là sống hay chết, bà ta đều không thể rời khỏi An gia, ngươi muốn mang bà đi?"

An Nguyên Chí trừng mắt An Nguyên Văn.

An Nguyên Văn không có loại áy náy trong lòng với An Nguyên Chí như An thái sư, nói với An Nguyên Chí: "Bây giờ thì ngươi biết hiểu thuận rồi? Lúc bọn họ xảy ra chuyện ngươi ở đâu? Phụ mẫu còn thì không viễn du, ngươi không thích đọc sách, đạo lý này ngươi cũng không hiểu?"

An Nguyên Văn hỏi hận. Nếu hắn biết sau khi hắn đi, mẫu thân và An Cẩm Tú sẽ xảy ra chuyện như vậy, có đánh chết hắn cũng không đi. Chỉ là trên thế gian này không có nơi nào bán thuốc hối hận, lúc này An Nguyên Văn cũng không biết mình nên làm thế nào. Hắn muốn tòng quân, chỉ vì muốn giành lấy một cái công danh, để mẫu thân và An Cẩm Tú có thể trải qua những tháng ngày tốt đẹp. Bây giờ hai người ấy đều đã không còn, một An Nguyên Chí mười năm tuổi đột nhiên không biết mình còn có thể làm gì. Người là động lực để hắn phấn đấu đã không còn, mục tiêu trước mắt tự nhiên cũng không còn tồn tại.

"Đây là mệnh của bọn họ." Hai ngày này An Nguyên Văn bị dày vò khiến tình tình khó chịu, hắn hàm hồ nói với An Nguyên Chí: "Ngươi có thương tâm cũng vô dụng."

"Ngươi nói mệnh của bọn họ không tốt?" Chút lý trí cuối cùng còn sót lại của An Nguyên Chí đạt đến tận chín tầng mây, "Vậy để ta xem xem mệnh của ngươi tốt thế nào?" An Nguyên Chí vung bảo kiếm đeo bên hông, không ngần ngại chém thẳng về phía An Nguyên Văn.

"Thiếu gia!" Viên Nghĩa, Viên Uy đồng thời xuất thủ kéo An Nguyên Chí lại, vị đại công tử của An phủ này tuy nói chuyện rất đáng đánh đòn, nhưng bọn họ cũng không thể đứng nhìn An Nguyên Chí vì thế mà giết huynh, không màng cả tính mạng của mình.

An Nguyên Văn là một kẻ đọc sách, đây là lần đầu hắn bị người ta chìa kiếm vào, vừa nhìn kiếm của An Nguyên Chí vung lên hắn đã đứng ngây ra tại chỗ, kiếm của An Nguyên Chí đã hươ đến ngực áo hắn cũng không biết đường mà trốn chạy. Nhìn thấy mũi kiếm dừng lại ngay trước ngực mình, toàn thân An Nguyên Văn toát ra mồ hôi lạnh. Tiểu tử này thật sự muốn cái mạng của hắn, thật sự không hề làm bộ chút nào.

"Phản rồi, ngươi muốn phản rồi!" Trong linh đường, lão thái quân là người tỉnh ra sớm nhất, quát lớn với An Nguyên Chí: "Ngươi muốn giết huynh của ngươi! Đồ hỗn trướng! An thị của ta sao có thể sinh ra thứ hỗn trướng như ngươi!"

"Thiếu gia, người hạ kiếm xuống đi!" Viên Uy kiềm giữ An Nguyên Chí, Viên Nghĩa cướp lấy kiếm trên tay hắn, "Người không thể động thủ ở đây! Đưa kiếm cho ta."

Lúc này, An thái sư lớn giọng quát đám hộ vệ An phủ vừa mới chạy đến linh đường: "Bất tên nghịch tử này lại cho lão phu!"

"An thị là cái thứ gì?" Lúc này tâm tình của An Nguyên Chí đã hoàn toàn mất khống chế, vừa liều mạng vùng ra khỏi hai người Viên Nghĩa, Viên Uy, vừa gào lên với An thái sư: "Ông cho là ta muốn mang họ An sao? Nương của ta và tỷ tỷ đều không còn nữa rồi, chỗ này đối với ta chẳng bằng cái rắm! Đều là làm nô tài cho người, ai có thể cao hơn ai một bậc? Ta sẽ không tha cho các người đâu!"

Lão thái quân cuối cùng cũng không chịu nổi đã kích, đứng bật dậy rồi lại lập tức ngã xuống.

"Thái quân!" An Nguyên Văn lao tới đỡ lão thái quân dậy, lại nghe thấy y phục của mình soạt một tiếng, cúi đầu nhìn, vạt áo của hắn bị bung ra một vết cắt dài từ trên xuống dưới.

An thái sư nhìn thấy vết chém trên áo của trưởng tử, nhất thời cũng bị dọa đến lạnh toát cả người. Nếu không phải hai người bên cạnh An Nguyên Chí giữ lại, An Nguyên Văn thật sự đã bị An Nguyên Chí chém chết rồi, nhất kiếm này rõ ràng là dùng lực, "Hỗn trưởng, đồ hỗn trưởng!" An thái sư run rẩy chỉ vào mặt An Nguyên Chí nói: "Không kính trọng huynh trưởng cũng thôi đi, một lời không hợp liền muốn giết hắn! Lão phu không có thứ nhi tử như người!"

An Nguyên Chí một cước đá văng hai tên hộ vệ đang xông tới muốn bắt hắn, nói với An thái sư: "Từ nay về sau, ta và cái nhà này không có bất cứ quan hệ gì!"

An thái sư tức giận đến mức tay chân đều lạnh, vừa cho An Nguyên Văn dìu lão thái quân đi, vừa nói với hộ vệ: "Các người không cần nương tay, bắt tên hỗn trưởng này lại cho ta! Lão phu muốn đem gia pháp hầu hạ hắn!"

Viên Nghĩa và Viên Uy không thể đứng nhìn đám võ sư đến An phủ làm hộ vệ này bắt An Nguyên Chí lại, cũng không thể giết người trước linh đường An Cẩm Tú bọn họ, chỉ có thể vừa giúp An Nguyên Chí đánh, vừa để mắt tới hắn, không để cái người đại nãi đang không hoạt động này khai sát giới.

Lúc Thượng Quan Dũng mang theo mấy người Khánh Nam đến linh đường, não loạn mới xảy ra được một lúc. Trong linh đường, bàn ghế nghiêng ngả, hương nến đầy đất, một đám người xoắn lại với nhau, một linh đường vốn trang nghiêm trở thành một đồng hỗn loạn.

"Dừng tay!" Thượng Quan Dũng tiến vào linh đường quát lớn một tiếng. Hắn là người bao che người nhà, mặc kệ ở đây ai sai ai đúng, trước tiên Thượng Quan Dũng bước đến bao vây đám hộ vệ đang quần lấy An Nguyên Chí, nhanh chóng vừa ném, vừa đập chúng sang một bên.

An Nguyên Chí nhìn thấy Thượng Quan Dũng, ngạc nhiên nhìn hắn một hồi. Nguyên Chí từng tiếp xúc với Thượng Quan Dũng lúc An Cẩm Tú thành thân, rõ ràng chỉ là người chỉ mới nói chuyện vài câu, lại khiến cho An Nguyên Chí cảm giác như nhìn thấy người nhà, "Tỷ phụ," An Nguyên Chí khóc lớn: "Tỷ tỷ của ta bọn họ đều không còn nữa!"

Sau khi bước vào linh đường, Thượng Quan Dũng cũng choáng váng trong đầu, lúc này nghe thấy An Nguyên Chí khóc hắn cũng muốn khóc, nhưng hắn không có thói quen muốn khóc thì lập tức rơi lệ, chỉ đành vươn tay ôm lấy An Nguyên Chí, vỗ vỗ vấp lưng hắn.

Nhìn nhi tử vừa rồi còn ngang ngược điên cuồng như hổ dữ, lúc này lại thống khổ khóc hận trong lòng con rể như đứa trẻ chịu ủy khuất, An thái sư không biết tâm tình của chính mình nên thế nào.

Mấy người Khánh Nam cũng không động thủ, chỉ ngầm hiểu ý mà đứng ngăn giữa Thượng Quan Dũng, An Nguyên Chí và đám hộ vệ.

Viên Nghĩa và Viên Uy nghe An Nguyên Chí gọi nam tử đáng vóc cao lớn này là tỷ phụ, liền biết người này chính là Thượng Quan Dũng, đồng thời thờ ra một hồi, lùi xuống thủ trước quan tài.

An thái sư cho hộ vệ lui xuống, hỏi Thượng Quan Dũng: "Người hồi kinh từ khi nào?"

Thượng Quan Dũng buông lỏng An Nguyên Chí ra, bước tới trước hành đại lễ với An thái sư, nói: "Nhạc phụ, ta vừa mới quay về kinh thành hôm nay."

An thái sư thở dài nói: "Là nữ nhi của ta phúc mỏng, người nên đau thương."

Thượng Quan Dũng nhìn An thái sư, không nói gì.

Lúc này An Nguyên Chí vẫn còn lớn giọng nói: "Ta phải đem nương ta, tỷ ta đi!"

Thượng Quan Dũng kéo An Nguyên Chí đến bên mình, nói: "Đừng làm loạn, đây là linh đường!"

"Ta..." Mặt An Nguyên Chí lại đỏ lên.

Thượng Quan Dũng cúi người ghé vào tai An Nguyên Chí nói: "Cho dù mạng đi thì cũng không phải hôm nay!"

An Nguyên Chí mãnh liệt lắc đầu.

Thượng Quan Dũng đành nói tiếp: "Tỷ tỷ của đệ không còn, ta không thể không quản đệ, đệ nghe ta, ta sẽ không hại đệ."

An Nguyên Chí quay đầu gạt nước mắt còn vương, không hề rằng nửa lời.

Lúc này, Khánh Nam nói: "Đại ca, đến linh đường không thể không dâng hương không đốt giấy, trước tiên chúng ta hãy nhìn lại đại tẩu bọn họ trước đã."

Có hạ nhân của An phủ tiến lên, nhanh chóng thu dọn linh đường một lượt, sau đó mang nén hương tiền giấy đến cho mấy người Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng bước tới trước quan tài, ngoại trừ quan tài của Tú di nương hẳn không tiện chạm đến, ba cỗ quan tài khác hẳn đều sờ qua một lần.

Trong linh đường vang tiếng khóc của An Nguyên Chí, mấy người Khánh Nam nét mặt bi thương, hai người Viên Nghĩa và Viên Uy ngồi trước chậu lửa không ngừng đốt tiền vàng, An thái sư đứng một bên chấp tay sau lưng, im lặng không nói.

Thượng Quan Dũng đứng quay lưng về phía mọi người, không ai nhìn thấy nét mặt lúc này của hắn. Bi thương tuyệt vọng dường như đều đã đi qua, một Thượng Quan Dũng tay vờ về quan tài, thần tình bình tĩnh, như hồ sâu, sóng lớn không kinh sợ. Vết thương sâu trong lòng, thời rửa hoại tử, có lẽ có một ngày vết thương sẽ ăn mòn cả trái tim hắn, nhưng về ngoài sẽ không đổi, người ngoài nhìn vào vẫn hoàn hảo vô khuyết.

"Người vì chuyện gì mà hồi kinh?" Thượng Quan Dũng bước về trước mặt An thái sư, An thái sư lại hỏi: "Là theo quân lệnh sao?"

Thượng Quan Dũng gật đầu, nói: "Ta phụng lệnh Chu đại tướng quân, hồi kinh báo cáo."

"Vậy người đem tẩu của Chu đại tướng quân tiến cung rồi?" An thái sư vội hỏi.

"Vẫn chưa," Thượng Quan Dũng nói: "Ta vừa hồi kinh đã nghe trong nhà xảy ra chuyện."

"Người nên 'tiền quốc hậu gia' mới phải." An thái sư lắc đầu, nói với Thượng Quan Dũng: "Người mau chóng đi dâng tấu, buổi tối thì về, ở đây đã có ta lo liệu ổn thỏa."

Thượng Quan Dũng hỏi An thái sư: "Vậy ta có thể diện thánh sao?"

An thái sư nói: "Người có chuyện gì muốn gặp hoàng thượng?"

Chu đại tướng quân muốn ta tốt nhất đem tẩu của ông trình lên thánh thượng," Thượng Quan Dũng thuận miệng nói bừa.

Nay An thái sư có gan lớn như trời cũng không dám để cho Thượng Quan Dũng trình diện thánh thượng. Hiện tại ông còn không biết Thế Tông có thể để cho Thượng Quan Dũng sống hay không. "Muốn diện thánh đâu có dễ thế," An thái sư chỉ đành nói với Thượng Quan Dũng: "Huống hồ là người đang có tang trên người, sao có thể để người đang chịu tang vào cung?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thân nhân còn bi, kẻ khác đã ca

Edit: Ớt Hiêm

"Ta phải làm gì với sở con của Chu đại tướng quân kia bây giờ?" Thượng Quan Dũng hỏi An Thái Sư.

An Thái Sư nói: "Tẩu chương ta có thể thay người trình tấu. Vệ Triều, hay là người mau chóng về kinh thành để dựng lại nhà mới đi?"

An Nguyên Chí lạnh nhạt nói: "Dựng lại nhà mới? Phụ thân là muốn thay tỷ phu định một mối hôn sự mới đó sao?"

"Người câm miệng!" An Thái Sư không còn sức để mà khiển trách An Nguyên Chí nữa, Thượng Quan Dũng đến, rõ ràng là muốn bảo hộ nghịch tử này, hẳn có thể mặc sức đánh chửi An Nguyên Chí, nhưng vì con rể này, hẳn diện.dan.lequydon có thể đánh hay có thể mắng sao? An Cẩm Nhan đã nói, có thể gả An Cẩm Khúc cho Thượng Quan Dũng, nhưng An Thái Sư không làm như vậy được.

Lúc này, Khánh Nam tiến lên phía trước, nói: "Thái sư đại nhân, đại ca ta không thể tiến cung diện thánh, mặt tướng thân không chịu tang, không biết có thể vào cung diện thánh hay không?"

Thái sư cũng không hỏi Khánh Nam là ai, chỉ nói: "Chu đại tướng quân có chuyện báo các người gấp mặt bẩm báo thánh thượng?"

Mọi người đều nhìn về phía Thượng Quan Dũng, bọn họ phải trả lời như thế nào đây? Kéo luôn Chu Nghi xuống nước?

Thượng Quan Dũng cử động đầu một chút, nói: "Chỉ là vài chuyện quân doanh, đại tướng quân muốn biết cấp dưới của hắn trở về Bạch Ngọc Quan đóng quân hay là hồi kinh."

"Cái này lão phu có thể thay hắn hỏi", An Thái Sư nói: "Mọi chuyện cứ giao cho lão phu. Ta cho hạ nhân đi chuẩn bị, các người ở phủ ăn cơm, sau đó liền nghỉ tạm đi."

An Nguyên Chí lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nhấc chân đi ra ngoài.

“Nhạc phụ, ta đuổi theo An Nguyên Chí”, Thượng Quan Dững nói với An Thái Sur một tiếng rồi cất bước đi theo An Nguyên Chí.

Khánh Nam và những người còn lại thấy hai vị này đều đi, cũng vội cáo từ An Thái Sur.

Linh đường lập tức cũng chỉ còn lại một mình An Thái Sur, Thượng Quan Dững nói muốn thượng trình tấu chương, nhưng lại không đưa tấu chương mà lại chạy đi. An Thái Sur muốn gọi hắn lại, nhưng Thượng Quan Dững đã sớm diện.dan.lequydon không còn thấy bóng dáng.

Nhìn linh đường trống rỗng, An Thái Sur ngồi trên chiếc ghế bên cạnh linh án. Tờ tiền giấy yên tĩnh nằm dưới chân An Thái Sur, Thái sư liền đá nó đi, nhưng gió lại thổi tờ tiền giấy này về lại dưới chân hắn. Hai ngày nay thật quá hoang đường, quá nhục nhã, giờ này Thái sư đã tâm lực tiêu tụy. Nhìn tờ tiền giấy màu trắng dưới chân, bên tai văng vẳng tiếng gió thổi vào linh đường, Thái sư bỗng cảm thấy đây không phải là làm tang sự cho Tú di nương, mà là làm tang sự cho toàn bộ Tầm Dương An thị.

Không ai biết, ngay cả An Thái Sur cũng không biết vì sao, buổi sáng tháng sáu này, hắn đã có linh tính sớm hơn tất thảy mọi người, Tầm Dương An thị bọn họ sẽ bị chao đảo.

Thượng Quan Dững một mạch đuổi theo An Nguyên Chí ra khỏi An phủ.

An Nguyên Chí vừa ra khỏi An phủ liền lên ngựa, hướng về ngõ hẻm thành DiexnndafinLeQuyDon Nam mà chạy, không thềm để ý tiếng gọi của Thượng Quan Dững phía sau lưng.

“Các người về khách điểm trước đi!” Thượng Quan Dững nói với Khánh Nam và những người phía sau, rồi cũng hướng về ngõ hẻm thành Nam mà chạy. An Nguyên Chí đi về hướng đó, nhất định là đi nhìn qua nhà của Thượng Quan gia đã không còn, chỉ cần biết nơi hắn đi thì Thượng Quan Dững không lo sẽ không tìm thấy hắn.

Khánh Nam muốn đuổi theo Thượng Quan Dững để nói, bọn họ không phải đã bàn bạc, sau khi đến linh đường của An phủ, thì liền ra ngoài thành đợi đám sát thủ kia sao? Sao lúc này lại muốn bọn họ quay về khách điểm? Nhưng không đợi Khánh Nam mở miệng, Thượng Quan Dững đã chạy mất.

“Chúng ta về khách điểm thôi!” Khánh Nam ngẫm lại, không cùng các huynh đệ đi ngõ hẻm thành Nam nữa, lúc này bọn họ vẫn là không nên quấy rầy sự thương tâm của hai người kia.

Viên Nghĩa cùng Viên Uy thấy Khánh Nam cùng những người khác đi rồi, nhìn nhau một cái, rồi cũng hướng ngõ hẻm thành Nam mà đi.

An Nguyên Chí tới ngõ hẻm thành Nam, nhìn khung cảnh đồ nát thê lương mà đứng dờ ra, Thượng Quan gia ở chỗ nào, hắn tìm không thấy.

Nơi này có rất nhiều nhà đang làm tang sự. Người chết sẽ ở đây đợi người nhà tới làm lễ cầu siêu, đây là nghi thức mà lão bách tính dưới triều Kỳ Thuận tin vào. Ngoài ngõ hẻm, dân tình vẫn sinh hoạt bình thường, trên đường ngựa xe như nước, hai bên đường tiếng rao của tiểu thương và người bán hàng rong vang lên liên tục. So với trong ngõ hẻm, là hai thế giới khác biệt, làm An Nguyên Chí lần đầu tiên trong đời cảm nhận được mùi vị “thân nhân còn bị, kẻ khác đã ca”, trong lúc nhất thời, muôn vàn cảm xúc ập vào trong lòng, cảm giác tủi thân, nhưng cũng hiểu rõ không lý do gì bắt những người không liên quan cùng thương tâm khổ sở với mình.

“Nguyên Chí!” Thượng Quan Dững đuổi kịp An Nguyên Chí, chụp lấy tay An Nguyên Chí liền nói: “Người lại chạy đến đây để làm gì?”

An Nguyên Chí nhìn Thượng Quan Dững: “Tỷ của ta nhà ta tìm không thấy,” nói lời này, An Nguyên Chí lại dấy lên một hồi đau xót, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Thượng Quan Dững thở dài, kéo An Nguyên Chí về phía trước, nói: “Ta đưa người đi xem.”

An Nguyên Chí đứng trước phế tích của Thượng Quan gia nhìn thật lâu, khung cảnh nơi này trước đây, hắn một chút cũng không nhìn ra. “Không có tỷ tỷ, cũng không có Bình An”, An Nguyên Chí đuổi theo Thượng Quan Dững nói nhỏ: “Tiểu Duệ từ cùng Ninh nhi đều không có, nương của ta cũng không còn nữa rồi!”

Thượng Quan Dững vỗ vai An Nguyên Chí, muốn nói lời an ủi với hắn, nhưng cũng không nói nên lời.

“Ta không nên đi!” An Nguyên Chí quỳ trên khoảng đất trống trước đồng phế tích mà tự mình lâm bảm, “Sớm biết như thế này, có chết ta cũng không đi!”

Viên Nghĩa cùng Viên Uy lúc này đã đuổi tới, nghe được tiếng than của An Nguyên Chí, bọn họ cũng diện.dan.lequydon hỏi han, nghĩ lại nếu bọn họ không đi, toàn gia này cũng sẽ không chết, bọn họ cho dù không đủ bản lĩnh, nhưng cứu ba người ra khỏi đám hỏa hoạn vẫn là điều có thể.

“Các người là...?” Thượng Quan Dững nhìn Viên Nghĩa và Viên Uy mà mình không hề quen biết, hỏi, theo bản năng hiện giờ chàng đối với người lạ vô cùng cảnh giác.

Viên Nghĩa tính trả lời, liền nghe An Nguyên Chí nói trước: “Đây là Viên Nghĩa, đây là Viên Uy, là tỷ tỷ cứu bọn họ, việc này ở đây khó mà nói rõ.”

Thượng Quan Dững không hỏi tiếp, xunh quanh phế tích của nhà mình, không ít người đứng xem, phần đông là chàng không hề quen biết. Đưa tay kéo

An Nguyên Chí lên khỏi mặt đất, Thượng Quan Dũng nói: “Đi thôi, nơi này đã không còn gì để xem!”

An Nguyên Chí tận mắt nhìn thấy phế tích của Thượng Quan gia, lúc này mới tin An Cẩm Tú các nàng đều đã không còn, không khóc nữa, cũng không nháo nữa, bị Thượng Quan Dũng kéo đi, tuy là mỗi bước chân vẫn còn lưu luyến, nhưng cuối cùng cũng là nghe lời mà rời đi khỏi nơi này.

Trong đám người đứng xem, có người nhìn bốn người Thượng Quan Dũng đi xa, sau đó cũng rời đi khỏi ngõ hẻm thành Nam, hướng phủ của Phó thống lĩnh đại nội thị vệ Lâm Chương mà đi.

Thượng Quan Dũng không đưa An Nguyên Chí về khách điểm chung với mấy người Khánh Nam, mà đưa An Nguyên Chí chen vào mấy cái hẻm nhỏ, sau đó vào một tiểu tửu quán nhìn có vẻ không tốt lắm.

Bốn người ngồi xuống cạnh nhau, xung quanh một cái bàn đặt ngoài tửu quán. Thượng Quan Dũng bảo chủ quán làm cho bọn họ chút thức ăn và hai bình rượu trắng ngon.

An Nguyên Chí cũng không cần Thượng Quan Dũng hỏi lại, nói qua lai lịch của Viên Nghĩa và Viên Uy với Thượng Quan Dũng một lần, sau đó khoe mất lại ửng hồng, khi tiễn hân rời kinh, An Cẩm Tú nhờ hân cầm theo một bức thư, đặt bức thư viết cho Thượng Quan Dũng trước mặt chàng, hân nói: “Đây là thư của tỷ tỷ, tỷ phu, người xem đi!”

Xem những lời An Cẩm Tú viết trong thư, trong nhà mọi thứ đều tốt, Bình An đã biết gọi nương, đợi sau khi chàng trở về nhà, nàng lại dạy hân gọi cha, Thượng Quan Dũng chưa đọc hết thư, trong mắt đã tràn ngập nước làm chàng không thể nhìn rõ chữ trên thư nữa.

“Tại sao đột nhiên lại chảy?” An Nguyên Chí ngồi lăm lăm.

Thượng Quan Dũng mạnh mẽ lau mặt một cái, thư của An Cẩm Tú cũng không dài, chàng cố nén nước mắt đọc hết, sau đó nói với An Nguyên Chí: “Nguyên nhân gây ra trận hỏa hoạn này, Đại Lý Tự đang điều tra, chúng ta cứ kiên nhẫn mà đợi”. Sau khi chứng kiến An Nguyên Chí náo loạn ở lĩnh đường, Thượng Quan Dũng lúc này không dám nói với hân rằng trận hỏa hoạn trong nhà kia không phải là ngoài ý muốn, mà là do có người gây nên, với tính tình của An Nguyên Chí, Thượng Quan Dũng thật không hình dung được vị thiếu niên này sẽ làm ra chuyện gì.

Lúc này Viên Nghĩa mới nói: “Hỏa hoạn gì mà thiêu diên~dan~le~quy~don hủy toàn bộ ngõ hẻm? Khi ta vào thành hỏi qua, hôm xảy ra hỏa hoạn, kinh thành có trận mưa rất to!”

An Nguyên Chí hỏi: “Người muốn nói cái gì?”

“Có phải là vì chúng ta hay không?” Viên Nghĩa nhỏ giọng nói.

An Nguyên Chí sùng sốt, lập tức nói: “Ý người là tỷ tỷ các nàng bị người ta sát hại?”

Thượng Quan Dũng vội bịt miệng An Nguyên Chí lại, chàng chọn nơi này vắng người, tiện cho bọn họ nói chuyện, nhưng cũng không thể la lớn như vậy.

Viên Uy nhìn Viên Nghĩa nói: “Chúng ta đã bị phát hiện sao?”

Thượng Quan Dũng lắc đầu, nếu trên người chàng không cất giữ danh sách của Tín vương, chàng cũng sẽ ít nhiều hoài nghi một chút, là do thân phận của Viên Nghĩa và Viên Uy bị bại lộ, dẫn tới có người truy sát. “Việc này không liên quan tới các người”, Thượng Quan Dũng nói với ba người An Nguyên Chí: “Là do ở Hương An thành xảy ra vài chuyện, nói cho cùng là do ta hại các nàng.”

“Hương An thành xảy ra chuyện gì?” An Nguyên Chí mở to hai mắt.

“Việc này hiện tại ta khó mà nói, sau này ta sẽ nói rõ với người”, Thượng Quan Dũng ấn đầu vai An Nguyên Chí mà nói: “Nếu người hận ta, ta cũng không trách người!”

An Nguyên Chí định uống rượu, nhưng lại bị Thượng Quan Dũng ngăn lại.

“Bây giờ mà uống, người nhất định sẽ say”, Thượng Quan Dũng gạt ly rượu ra khỏi tay của An Nguyên Chí, “Hôm nay người và An Thái Sư ầm ĩ như vậy, là tính không trở về đó nữa sao?”

“Nương và tỷ tỷ của ta đều không còn”, An Nguyên Chí nói: “Cái gia đình kia từ này về sau cùng ta còn quan hệ gì chứ? Tỷ tỷ có thật là vì người mà chết?”

Thượng Quan Dũng né tránh ánh mắt của An Nguyên Chí: “Phải!”

“Ta...” An Nguyên Chí muốn nhảy lên, nhưng bị Thượng Quan Dũng ấn xuống khiến thân thể không tài nào động đậy được. An Cẩm Tú là bị Thượng Quan Dũng hại chết ư? Hân phải làm sao bây giờ? Giết Thượng Quan Dũng trả thù cho tỷ tỷ ư?

“Cho ta một ít thời gian”, Thượng Quan Dũng nói với An Nguyên Chí: “Ta sẽ cho người một sự công bằng!”

“Là vì nước ư?” An Nguyên Chí hỏi Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng gật đầu.

An Nguyên Chí dấm tay xuống mặt bàn, “Được!” hần nhìn Thượng Quan Dũng nói: “Ta ở đây đợi ngươi cho ta một sự công bằng. Không phải là ta cần điều đó, mà là tỷ tỷ các nàng cần.”

“Không trở về An phủ thì ngươi sẽ ở đâu?” Thượng Quan Dũng uống một ngụm rượu đắng rồi hỏi An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí nói: “Thành kinh đô lớn như vậy, luôn có chỗ cho ta dừng chân.”

“Trước tiên ta tìm cho ngươi một chỗ ở lại”, Thượng Quan Dũng nói: “Đợi khi ta rời kinh, ta và ngươi cùng đi.” Hiện tại chàng không thể đưa ba người An Nguyên Chí đến ở khách điểm, bọn họ còn có ý định muốn đánh một trận sống chết, An Cẩm Tú đã giao đệ đệ bảo bối cho chàng, Thượng Quan Dũng không thể để cho An Nguyên Chí có chút thương tổn nào.

“Không cần, tự ta có thể tìm được chỗ ở”, An Nguyên Chí trả lời: “Ngươi làm tốt quốc sự của ngươi đi”, nói xong lời này, An Nguyên Chí liền đứng lên đi.

“Nguyên Chí!” Thượng Quan Dũng đứng lên muốn giữ hần lại.

“Tướng quân!” Viên Nghĩa cản Thượng Quan Dũng lại: “Ngươi hiện giờ ở đâu? Nếu thiếu gia có chuyện gì, ta sẽ đến tìm ngươi!”

Thượng Quan Dũng chỉ có thể nói tên của tiểu khách điểm.

“Nhớ kỹ”, Viên Nghĩa nói: “Xin tướng quân cẩn thận, cách trăm mét bên trái dien~dan~le~quy~don chúng ta, có một nam nhân mặc đồ tang vẫn luôn đi theo.”

Thượng Quan Dũng không nhìn về phía tay trái của mình, chỉ nói với Viên Nghĩa: “Chuyện ở đây giao cho ta, các ngươi hãy bảo vệ tốt cho An Nguyên Chí.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chủ tử phía sau

Edit: Ớt Hiếm

Ba người An Nguyên Chí đi rồi, Thượng Quan Dũng ngồi lại thêm một lát rồi mới lấy tiền đặt lên bàn xong rồi đi. Chủ quán ra tiễn khách, cầm lấy tiền trên bàn, không quên vói theo bóng dáng Thượng Quan Dũng nói: “Khách quan đi bình an, lần sau lại đến nha!”

Thượng Quan Dũng đi từng bước hướng về phía người mà Viên Nghĩa nhắc đến, nhưng dien.dan.lequydon không nhìn thẳng vào tên đó, mà chỉ làm bộ giống như từ nơi này rời đi.

Nam tử mặc áo tang này thấy Thượng Quan Dũng đi về phía mình, liền muốn chạy nhưng không kịp, sau đó thấy bộ dáng Thượng Quan Dũng có vẻ là không chú ý tới hần, nếu hần quay đầu chạy, chẳng khác gì nói cho Thượng Quan Dũng biết là hần có vấn đề. Tên này đứng bên mép đường, không làm gì, giả vờ như đang đợi ai đó.

Thượng Quan Dũng đi qua mặt hần, rất nhanh liền quẹo vào một ngõ nhỏ khác.

Tên này tiếp tục theo dõi, sau khi đợi một lát, cũng bước theo vào ngõ nhỏ đó, lại không nghĩ rằng mới bước vào được vài bước, đang tìm hướng đi của Thượng Quan Dũng, liền cảm giác được sau lưng có người đặt chùy thủ lên phần eo của hần.

“Không muốn chết thì đừng động đây!” Thượng Quan Dũng nói bên tai tên này: “Nói! Ai sai ngươi tới?”

“Ngươi, ngươi là ai?” Tên này tựa hồ bị Thượng Quan Dũng làm cho sợ tới mức suýt ngất đi, run rẩy nói: “Nhận, nhận nhầm người hả?”

“Còn giả bộ, ngươi muốn chết!” Chùy thủ trong tay Thượng Quan Dũng tăng thêm vài phần lực đạo.

Tên này chỉ cảm thấy phần eo đau nhói, dự đoán là chùy thủ trong tay Thượng Quan Dũng đã đâm vào thịt, “Dưới chân thiên tử, ngươi dám giết ta sao?”

“Nhà cũng đã không còn, ta còn cái gì không dám làm?” Thượng Quan Dũng nói với tên này: “Nói ra một cái tên, ta liền cho ngươi một con đường sống.”

“Ngươi đúng là một vị tướng quân,” tên này đột nhiên nở nụ cười, nói với Thượng Quan Dũng: “Nhưng so với chủ nhân của ta, ngươi bắt quá cũng chỉ là một thảo dân!”

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Thượng Quan Dũng vội vàng hỏi.

Viên Nghĩa từ trên bức tường phía bên phải hai người nhảy xuống, dùng tay bóp dưới cằm tên này, nói với Thượng Quan Dũng: “Trong miệng hắn có cát giấu độc, tướng quân hỏi hắn như vậy, ngoài việc nhìn hắn chết thì chuyện gì cũng không tra được!”

Tên này bị Viên Nghĩa bóp cằm, lúc này dường như mới hoảng hốt, chợt vùng vẫy, đưa thân mình hướng về phía chúi thủ trong tay Thượng Quan Dũng mà nhấn tới.

Thượng Quan Dũng thu chúi thủ trở về, vết đâm lúc này không sâu lắm, nhưng phần eo của tên này cũng lập tức chảy máu.

“Giết người...” Tên này bị Viên Nghĩa giữ chặt cằm mà còn cố kêu lên.

Viên Nghĩa nói với những người đi qua đang vây quanh họ: “Bọn ta đòi nợ, việc này không liên can tới các vị!”

Cuối cùng những người muốn lại xem đều tránh ra, thiếu nợ trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa, người cho mượn nợ và người thiếu nợ trời sinh ra đã là oan gia, sự tình như vậy bọn họ không quan được.

“Vẫn là tìm một nơi thăm tra lại hắn đi!” Viên Nghĩa nói với Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng gật đầu, giơ chân đạp mạnh một phát vào khuỷu chân của tên này, trực tiếp làm gãy hai chân của hắn.

Tên này một tiếng rên cũng không kịp kêu, lập tức bất tỉnh.

Viên Nghĩa đối với một cước tàn nhẫn này của Thượng Quan Dũng cũng là để vào mắt, từ sĩ bọn họ giết người không thương tiếc, nhưng cũng chưa từng dùng một cước đá gãy hai chân của người khác.

Thành kinh đô có rất nhiều ngõ tắt nhỏ, Viên Nghĩa khiêng tên này, đi theo Thượng Quan Dũng cùng tìm một hẻm sâu, vào một nhà mà chủ đang đi vắng.

Viên Nghĩa quăng tên này xuống đất. Thượng Quan Dũng lại lấy chân đạp lên cái chân gãy của tên này.

“A!” Tên này kêu thảm thiết một tiếng rồi đau đớn tỉnh lại.

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Thượng Quan Dũng hỏi.

Tên này đau đến mức cắn nát cả môi, mà vẫn không rên một tiếng.

Viên Nghĩa lấy từ trong túi áo ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình ra, lấy một ít bột phấn màu nâu rắc lên vết thương trên chân tên này.

Tiếng kêu thảm thiết của tên này từ trong cổ họng bắt đầu phát ra, chỗ xương bị gãy giống như có lửa đốt, xương cốt như là hòa tan vào nhau, loại đau đớn này phàm là người sống khó có thể mà chịu thấu, “Ta có thể khiến cho xương cốt toàn thân của ngươi đều nát hết, nhưng ngươi lại còn có thể sống thêm được mười năm nữa”, Viên Nghĩa nói với tên này: “Nếu không muốn sống như vậy, tốt nhất ngươi nên nói thật đi!”

“Ta, ta nói, ta giống vậy, giống vậy sao mà sống được!” Tên này lăn lộn trên đất mà gào lên: “Ta còn, ta còn có người nhà, người nhà ta cũng thế, cũng là không sống được!”

“Ngươi không nói, ta cũng giết hết người nhà của ngươi!” Thượng Quan Dũng lạnh lùng nói: “Ta sẽ đưa thi thể của ngươi tới quan phủ, ai đi nhận xác của ngươi, thì nhất định là người nhà!”

“Ta, ta với ngươi không thù không oán!”

“Chủ nhân của ngươi giết cả nhà ta, ngươi và ta không thù không oán ư?”

Tên này trầm mặc một hồi, cuối cùng không chịu được sự đau đớn đục khoét xương cốt, liền đập đầu xuống đất, tự tìm cho mình một sự giải thoát.

Viên Nghĩa một cước đá tên này văng tới nằm trước mặt Thượng Quan Dũng.

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Thượng Quan Dũng vẫn là hỏi câu này.

Tên này đã nói không ra tiếng, ngay cả hô hấp cũng rất yếu ớt.

Xem bộ dạng hắn chắc là chống đỡ không được bao lâu, Thượng Quan Dũng không ngại đợi thêm một hồi nữa.

Lúc này Viên Nghĩa lắng tai nghe ngóng bên ngoài xong, nhìn Thượng Quan Dũng nói nhỏ: “Ồ ngoài đang có người đi về phía chúng ta.”

“Là đồng bọn?” Thượng Quan Dũng nhìn người đang nằm trên đất rồi hỏi Viên Nghĩa.

“Có thể đúng, mà cũng có thể là không”, Viên Nghĩa nói: “Cách chúng ta càng ngày càng gần.”

“Tên này sẽ không chỉ một mình đi theo chúng ta”, Thượng Quan Dũng nói tới đây, đưa chân đá tên này ngã đi, nói với Viên Nghĩa: “Để xem là ai tới cứu hần.”

Hai người mới vừa từ sân viện trốn vào trong nhà thì một nam nhân thân mang bộ y màu xám treo tường vào. Đứng ở mép tường một lúc, sau khi thấy không có ai, liền bước tới tên đồng bọn đã ngã đi ở trước mặt, ngồi xổm người xuống thử hơi thở của hần xong, lại nhìn qua vết thương, sau đó đứng lên, không chút do dự giơ tay chém đứt cổ tên này.

Đội sau khi tên giết người này treo tường rồi khỏi, Viên Nghĩa nói nhanh với Thượng Quan Dũng: “Ta đi theo hần, tướng quân ở khách điểm đợi tin tức của ta”, rồi cũng treo tường mà đi, thân thể nhẹ như chim.

Thượng Quan Dũng nhìn thoáng qua người chết trong sân, rồi cũng treo tường rồi đi.

Vào ban đêm, người thợ thủ công trở về nhà, thấy trong sân có người chết, liền cuống quýt báo quan. Quan phủ tới nghiệm thi, nhật xác, tra án, làm cho mọi nhà trong hẻm nhỏ này cũng lo lắng đề phòng cả đêm.

Lúc Thượng Quan Dũng ra khỏi hẻm nhỏ, trước hết liền tới trước cửa hoàng cung, muốn trình lên tấu chương của Chu Nghi. Tuy biết rõ tự mình diện thánh thì khả năng không lớn, nhưng Thượng Quan Dũng vẫn cứ đợi trước cửa lớn của hoàng cung một thời gian, sau đó có hai đại nội thị vệ ra đuổi người, xem ra đúng là không có cơ hội, Thượng Quan Dũng mới bỏ đi, quay về khách điểm.

Khánh Nam ngồi trên bậc cửa của khách điểm, thấy Thượng Quan Dũng trở về liền hỏi: “Nguyên Chí không cùng ngươi về sao?”

Thượng Quan Dũng cũng ngồi xuống bậc cửa, nói: “Bây giờ hần và chúng ta ở chung một chỗ sẽ không an toàn.”

“Ta thích tính cách của hần”, Khánh Nam nói: “Lão Tử nói ‘không hiểu kính đầu’, giờ nương và tỷ tỷ không còn, hần cũng chỉ còn mỗi tỷ phu ngươi.”

Thượng Quan Dũng nói: “Ta sẽ không bỏ mặc hần.”

“Em vợ của đại ca, thì cũng chính là huynh đệ của chúng ta”, Khánh Nam nói: “Chúng ta về sau đối xử tốt với nhau.”

“Các huynh đệ khác đâu?” Thượng Quan Dũng nhìn quanh khách điểm, phòng ốc vắng vẻ, tiểu nhị thì bỏ ra quầy mà ngủ gật.

“Ta kêu bọn họ ra ngoài thành trước, ta ở đây đợi đã nửa ngày, không thấy được một kẻ thù nào tới cửa”, Khánh Nam chống đao trong tay nói: “Đám người kia biết chúng ta muốn báo thù nên không dám tới ư?”

Có một tên đi theo chúng ta đã bị ta và Viên Nghĩa tóm được”, Thượng Quan Dũng kể: “Viên Nghĩa đã đi tra xem chủ tử của hần là ai, chúng ta chờ một lát là có thể biết chủ tử của những tên này.”

“Viên Nghĩa?” Khánh Nam hỏi: “Là một trong hai người đi chung với Nguyên Chí à? Hai người họ có lai lịch thế nào?”

Thượng Quan Dũng không nói với Khánh Nam lai lịch của Viên Nghĩa cùng Viên Uy, tử sĩ không phải là nô tài, hướng chỉ là tử sĩ thân phận đào nô, Viên Nghĩa, Viên Uy sẽ không muốn có quá nhiều người biết lai lịch của bọn họ, “Là bằng hữu của Nguyên Chí”, Thượng Quan Dũng nói với Khánh Nam: “Cùng hần đi tòng quân.”

“Bằng hữu?” Khánh Nam buồn cười nói: “Hai người kia kêu Nguyên Chí là thiếu gia gì đó mà?”

Thượng Quan Dũng không trả lời được câu hỏi này của Khánh Nam, chàng với người huynh đệ này luôn luôn không lừa gạt lẫn nhau, “Tuy thấy hần cùng thái sư âm ỉ thành như vậy, nhưng sự thật hần vẫn là Ngũ thiếu gia của An phủ mà”, cuối cùng Thượng Quan Dũng nói với Khánh Nam: “Chắc là hai người kia có nhận ân huệ của Nguyên Chí.”

“Là có xuất thân tốt hơn so với những người hỗn tạp chúng ta, đúng không?” Khánh Nam nhìn Thượng Quan Dũng cười: “Ta cũng không biết là ân huệ gì, mà khiến hai người họ trung thành và tận tâm bên cạnh.”

Thượng Quan Dũng nhìn người qua lại trên đường, cùng Khánh Nam “Ừ” một tiếng.

Khánh Nam nghĩ đuổi theo Quan Dũng hỏi, chàng sẽ không tiếp tục nói dối gạt hần, vừa này nói những lời kia, khỏe mắt chàng liền có chút nheo lại, nhưng cuối cùng Khánh Nam nghĩ, vẫn là quên đi. Người đại ca này của hần không thích gạt người, không nói sự thật nhất định là có khổ tâm, hần hà tất tại thời điểm này một hai phải hỏi cho ra sự thật chứ? Khánh Nam không biết, từ khi Thượng Quan đại ca của hần gặp Tín vương kia đến nay, việc này cần phải dối người, liền từng bước một học cách nói dối, mặt vẫn không đổi sắc, biến lời nói dối này trở thành nói thật.

Thượng Quan Dũng cùng Khánh Nam ngồi trên bậc cửa trước, ngồi hai canh giờ mới thấy Viên Nghĩa tới.

“Chúng ta vào trong rồi nói”, Khánh Nam đứng lên, dậm dậm bàn chân đã ngồi tới tê rần, nói nhỏ: “Tối canh giờ này mẹ nó vẫn không đợi được đám tôn tử kia, ta nghĩ hôm nay bọn chúng sẽ không đến.”

Tiểu nhị ở đại sảnh thấy hai ông “thần giữ cửa” rốt cuộc cũng chịu dời ỏ, thở dài một cái, hai cái bản mặt u ám như “hung thần” này ngồi ở cửa thì ai còn dám đi vào khách điểm của bọn họ nữa chứ? Ông chủ nhận mấy người này cũng chỉ muốn làm ăn kiếm chút tiền, hai ngày này là không biết lời hay lý dở.

Viên Nghĩa vừa vào phòng liền nói với Thượng Quan Dũng: “Ta thấy nơi tên đó đến là Lâm phủ.”

Thượng Quan Dũng hỏi: “Lâm phủ là nơi nào?”

Viên Nghĩa trả lời: “Phủ này nhìn không lớn lắm, ta hỏi thăm một chút thì biết đó là phủ của Thống lĩnh đại nội thị vệ Lâm Chương.”

“Lâm Chương là phó thống lĩnh”, Khánh Nam nói: “Ta nhớ rõ thống lĩnh là họ Tô, gọi là Dương Trục gì đó.”

“Đại nội”, Thượng Quan Dũng nói với Khánh Nam: “Xem ra đúng là người trong hoàng thất muốn giết ta.”

Khánh Nam không muốn trước mặt Viên Nghĩa mà nói với Thượng Quan Dũng về Hoàng Hậu, chỉ đập bàn một cái, nói: “Xem ra chúng ta không nên để cho tên khốn đó sống!”

Thượng Quan Dũng hỏi: “Người nói ai là tên khốn?”

“Chính là đại tướng quân đến sau chúng ta đó”, Khánh Nam không nêu thẳng tên của Nhạc an hầu Hạng Tích mà chỉ nói: “Thi thể của toàn gia Tín vương chính là bị tên khốn đó dày vò, người đã chết cũng không chịu buông tha, loại như thế không phải tên khốn thì có thể là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Bật tai trộm chuông

Edit: Ốt Hiêm

Thượng Quan Dũng nghe xong lời Khánh Nam nói thì gượng cười. Bọn họ muốn giết Hạng Tích, chẳng phải Hạng Tích cũng đang muốn giết bọn họ sao?

“Lão tử là đang chờ tên khốn này”, Khánh Nam càng nhắc tới Nhạc an hầu Hạng Tích kia thì sắc mặt càng khó coi, đang ngồi bỗng nhảy dựng lên, cây đao vẫn còn trong tay, hận không thể ngay lập tức cầm đao quay lại Hương An thành, một nhát chém Hạng Tích thành hai đoạn mới thỏa.

“Chuyện của hần sau này hãy nói”, Thượng Quan Dũng đuổi chân ra, chặn đường đi của Khánh Nam, nói: “Người rời khỏi nơi đây, tới ngoài thành đợi ta.”

“Còn bọn người Nguyên Chí?” Khánh Nam chỉ vào Viên Nghĩa và hỏi Thượng Quan Dũng.

“Nguyên Chí ở lại trong thành, tạm thời sẽ không ai động đến hần”, Thượng Quan Dũng nói: “Người ra khỏi thành đi, ngày mai ta sẽ ra ngoài thành tìm các người.”

Khánh Nam hỏi: “Vậy hôm nay người còn ở lại trong thành làm cái gì?”

Ở lại trong thành dĩ nhiên là muốn đi gặp An Cẩm Tú, Thượng Quan Dũng đứng dậy nói với Khánh Nam: “Ta ở lại trong thành còn có việc, người không cần phải xen vào.”

“Không phải là người muốn một mình đi báo thù đó chứ?” Khánh Nam nói: “Một mình người ở lại đánh với một đám người? Việc ngu ngốc như vậy mà đại ca người cũng làm?”

“Dưới chân thiên tử, ta làm sao có thể tùy tiện giết người? Lúc người một mình rời thành, tuyệt đối phải cẩn thận”, Thượng Quan Dũng dặn dò Khánh Nam một câu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Khánh Nam đá vào chân bàn gỗ một cái, trong phòng này không có cái gì khác để hần trút giận cả.

Viên Nghĩa đi theo Thượng Quan Dũng ra khỏi khách điểm, Thượng Quan Dũng quay đầu lại nói với Viên Nghĩa: “Người về chỗ Nguyên Chí đi.”

“Vậy người đi đâu?” Viên Nghĩa hỏi.

“Ta muốn tới linh đường An phủ một lát”, Thượng Quan Dũng trả lời: “Ta không có cách nào chôn cất các nàng, nên muốn đi canh giữ linh đường một chút.”

“Bảo trọng”, Viên Nghĩa nói.

Thượng Quan Dũng gật đầu với Viên Nghĩa rồi đi về phía An phủ.

Viên Nghĩa đứng ở cửa khách điểm, quan sát xung quanh, thấy không có người nào khả nghi thì mới yên tâm rời đi.

Về việc Thượng Quan Dũng trở lại túc trực bên linh cửu, người của An phủ cũng không nói gì. Chỉ là ở nội đường lão thái quân ra lệnh cho hạ nhân đưa quan tài cùng linh vị của Tú di nương dời đi, để một mình Thượng Quan Dũng trông coi linh đường.

Không có người tới quấy rầy, linh đường thực sự yên tĩnh, Thượng Quan Dũng một mình canh giữ ở linh đường này từ ban ngày cho tới lúc chiều tối. Ở nhà Thượng Quan Dũng có đệ muội, trong quân doanh có huynh đệ, cho nên gần như chàng ít khi ở một mình, chàng từng nghe nói, nhiều người tụ tập với nhau, nếu người nán lại mà đầu óc mông lung, thì có thể sẽ bị cô hồn dã quỷ tới trêu chọc. Nhưng hiện tại chàng ở đây lâu như vậy, đầu óc rỗng tuếch, cái gì cũng không nghĩ, mà sao không thấy cô hồn dã quỷ tới tìm chàng.

Ba cỗ quan tài đặt dàn hàng ở sau linh án, Thượng Quan Dũng lại không cảm giác được người nằm trong đó là người nhà của chàng. Thượng Quan Dũng không hiểu, canh giữ trước linh cửu người thân, chẳng phải là rất bị thương sao? Thế nhưng tại sao bản thân chàng một chút cảm xúc cũng không có? Đánh trận đã nhiều, nên giết người cũng không ít, hay là do mình giết quá nhiều người, nên đã thành lòng gan dạ sắt?

Bên ngoài linh đường bóng tối đang dần phủ xuống, Thượng Quan Dũng vòng qua linh án, đi tới trước ba cỗ quan tài, nhỏ giọng nói: “Duệ tử, Ninh nhi, đại ca đi tìm đại tẩu các ngươi, nếu đại ca không cứu được nàng, một nhà chúng ta cùng gặp nhau ở dưới.”

Một ngọn nến trên linh án bỗng nhiên bị gió thổi tắt, lúc này ánh sáng trong khoảng không gian một tắc cũng mất đi.

Thượng Quan Dũng cười, đưa tay sờ lên một cỗ quan tài trước mặt, nói một câu: “Ngoan đi, kiếp sau chúng ta vẫn là người một nhà.”

Phía sau truyền đến tiếng đồ gốm rơi xuống đất vỡ vụn, Thượng Quan Dũng quay lại, liền thấy An Thái Sư đứng sau lưng hắn.

Lúc An Thái Sư chưa bước vào linh đường, Thượng Quan Dũng cũng đã nghe thấy tiếng bước chân của vị nhạc phụ này. Có vài lời chàng không lo bị An Thái Sư nghe được, chuyện của An Cẩm Tú ở am ni cô An thị, chủ nhân của am ni cô sao có thể không biết? “Thái sư!” Thượng Quan Dũng hành lễ với An Thái Sư, sau đó bước ra khỏi linh đường.

An Thái Sư đứng trong linh đường, nhìn Thượng Quan Dũng đi ngang qua người, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Thượng Quan Dũng dừng chân, nói: “Ta muốn đi tới am ni cô của nhà Thái sư.”

Ba ngày trôi qua, An Thái Sư đã già thêm mấy chục tuổi, trên mặt lộ ra vẻ tiêu điều, cười: “Ngươi muốn chết”, hắn nói với Thượng Quan Dũng: “Ngươi muốn nàng ta cùng chết chung sao?”

Thượng Quan Dũng nhìn nhạc phụ của mình, nói: “Ta sẽ tận lực cứu nàng!”

“Nếu nàng ta căn bản không muốn gặp lại ngươi thì sao?” An Thái Sư hỏi Thượng Quan Dũng: “Ngươi sẽ làm gì? Giết nàng ta?”

“Nàng là một nữ nhân tốt”, Thượng Quan Dũng nói xong lời này, liền cất bước rời đi, bỏ lại một mình An Thái Sư, đặc thù của người luyện võ, là một bóng dáng cường tráng.

Lời nói của An Cẩm Tú trong rừng trúc am ni cô, mỗi câu An Thái Sư đều nhớ rõ, sau khi nhìn Thượng Quan Dũng đi xa, An Thái Sư nhắm mắt lại, để cho Thượng Quan Dũng giết An Cẩm Tú cũng tốt, như vậy trên đời này liền đỡ đi một tai họa. Quay đầu nhìn quanh linh đường không có một bóng người, An Thái Sư bước chân xiêu vẹo mà rời đi.

Thượng Quan Dũng biết chuyện của An Cẩm Tú, vậy thành Kinh đô này, còn có bao nhiêu người như hắn biết chuyện đáng xấu hổ này của An gia? Hạ chi, ban đại tang sự, việc này xem ra chỉ là diễn trò dối mình dối người! An Thái Sư muốn khóc rồi lại muốn cười, thành Kinh đô có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào hoàng cung, Hoàng đế, Thái tử, Hoàng tử, Hoàng thất tông thân, quan lớn quan nhỏ... như vậy, ai có thể giấu kín như bụng những chuyện xấu chứ? Khi còn bé đọc sách, An Thái Sư hay chê cười hành động “bịt tai trộm chuông” là ngu không ai bằng, giờ thì sao? Hắn già... già rồi, nhưng cũng đang làm cái việc “bịt tai trộm chuông” đó thôi.

Buổi tối, An Cẩm Tú sau khi ăn qua loa xong, liền dắt theo Từ Uyên đi dạo trong rừng trúc. Từ Uyên nhiều lần muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn sắc mặt lạnh như băng của An Cẩm Tú, liền không dám. Tối thạch đình, An Cẩm Tú dừng lại, hỏi Từ Uyên: “Ngươi nói xem thánh thượng hôm nay có đến không?”

Từ Uyên trả lời: “Không biết nữa, tiểu thư, người nhớ tới hắn sao?”

“Đương nhiên không nhớ”, An Cẩm Tú nói: “Ta chỉ là muốn hắn đến, ta phải làm sao bây giờ.”

Từ Uyên chạy tới trước mặt An Cẩm Tú, nói: “Tiểu thư, hay là chúng ta chạy đi, ta xem ra ở đây không có ai cả.”

An Cẩm Tú vào trong thạch đình, ngồi xuống, nhìn Từ Uyên, thờ dài: “Ngươi xem những thái giám cung nữ ở đây là trò đùa ư?”

“Nhưng bọn họ cũng đâu có đi theo chúng ta”, Từ Uyên bị An Cẩm Tú nhắc như vậy, cảm thấy oan ức: “Hôm nay ta chủ trương ra ngoài nhìn các nàng, cũng không thấy có ai quản các nàng.”

“Các nàng phải đi hay muốn ở cũng không có ai hỏi”, An Cẩm Tú kéo Từ Uyên ngồi xuống, không để nàng cứ đi tới đi lui trước mặt, “Chúng ra chắc chắn không ra được.”

Từ Uyên ngồi xuống đối diện An Cẩm Tú: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Tiến cung không được, đi cũng không xong, tiểu thư, thánh thượng không phải là muốn để chúng ta ở lại nơi này cả đời đó chứ?”

Đây dien.dan.lequydon là chỗ của An gia, cho dù An Cẩm Tú xuất gia cũng sẽ không chọn nơi này, liếc mắt nhìn Từ Uyên một cái, An Cẩm Tú nói: “Ta sai người đi thăm dò cái hầm kia, người đã đi chưa?”

Từ Uyên nói: “Ta đã hỏi chủ trì rồi, tiểu thư nói cái hầm đó trước kia là nơi để cài bẫy thảo trong am ni cô, nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi.”

“Sao lại không cần?”

“Am ni cô có tiền, chủ trì nói bây giờ dùng ngày nào thì đi chợ ngày đó”, Từ Uyên nói tới đây thì bĩu môi: “Là lão thái quân khiến cho cuộc sống của các nàng ngày càng tốt.”

“Chúng ta đi xem thử”, An Cẩm Tú đột nhiên đứng dậy nói.

“Đi xem cái hầm đó ư? Tại sao?” Từ Uyên cũng vội đứng lên: “Phật đường bên đó cũng không có ai.”

“Sao lại tại sao?”

Từ Uyên tiến tới sát mặt An Cẩm Tú, thần thần bí bí nói: “Bên đó không phải là dựa vào núi sao? Nghe nói dã thú trên núi đó hay chạy vào.”

“Đã có tường che chắn, sao có dã thú được?” An Cẩm Tú lắc đầu không tin.

“Là chủ trì nói đó”, Từ Uyên tiếp: “Nói là cái năm mà còn dùng cái hầm kia, có một tiểu ni cô qua đó lấy rau, liền bị sói hoang tha lên trên núi!”

“Chuyện đó người cũng tin?” An Cẩm Tú thật nghi ngờ nha đầu ngốc này, người khác nói cái gì cũng tin, đưa theo nàng ta tiến cung, rốt cuộc có thể giúp nàng được bao nhiêu?

Từ Uyên đã nói điều mình biết rồi, mà An Cẩm Tú không tin, nàng cũng chẳng có cách nào, đành đi sau lưng An Cẩm Tú: “Tiểu thư, giờ người muốn đi đâu?”

“Ta không đến hầm, qua bên kia xem thử”, An Cẩm Tú định phương hướng rồi đi vài bước, sau đó dừng lại hỏi Từ Uyên: “Ta không đi nhầm đường chứ?”

Từ Uyên đi tới trước An Cẩm Tú, nói: “Để ta dẫn đường. Tiểu thư, người cũng không đến nơi này được mấy lần, vậy mà có thể nhớ rõ ở đây có cái hầm”

An Cẩm Tú đương nhiên là nhớ rõ cái hầm này, một đời trước sau khi nàng bị Bạch Thừa Trạch vứt bỏ, chính là ở trong cái hầm này rất nhiều ngày. Tòa am ni cô An gia này thờ bái vị Bồ Tát nào, An Cẩm Tú không rõ lắm, nhưng đối với cái hầm được đào sát núi này, ấn tượng khắc sâu.

“Tiểu thư?” Từ Uyên thấy đáng vẻ An Cẩm Tú như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, liền kéo tay áo An Cẩm Tú, “Người lại nghĩ cái gì?”

An Cẩm Tú định thần lại, lúc này nàng và Từ Uyên đã đi ra khỏi rừng trúc, “Ra khỏi rừng trúc thì đừng nói nhiều”, An Cẩm Tú dặn Từ Uyên: “Khắp nơi đều là tai mắt, cẩn thận một chút.”

Từ Uyên vội vàng nhìn quanh, không có một bóng người.

“Đi thôi!” An Cẩm Tú nói: “Không phải ta đã nói với người tai vách mạch rừng sao? Người cứ như vậy mà cùng ta vào cung, còn không bị người hại chết?”

Từ Uyên rung mình một cái, lập tức bặm miệng lại.

Thời điểm chủ tớ hai người đi đến hầm của am ni cô, Cát Lợi mang theo bốn, năm tiểu thái giám đuổi theo, chạy thẳng tới trước mặt An Cẩm Tú nói: “Phu nhân, cuối cùng cũng đã tìm được người.”

Trên mặt An Cẩm Tú lộ ra vài nét khờ khạo, hỏi: “Cát tổng quản, xảy ra chuyện gì?”

“Một thị vệ canh giữ am ni cô bị người ta đánh”, Cát Lợi nói: “Nô tài chính là sợ phu nhân xảy ra chuyện, nên vội vàng lại đây nhìn xem”

“Bị người ta đánh?” An Cẩm Tú vội hỏi: “Vậy hấn bị thương có nặng không?”

Cát Lợi vừa nghe An Cẩm Tú hỏi xong, suýt nữa ngã ngựa, nữ nhân này thật khờ đến vậy. Giờ còn quan tâm tên thị vệ kia bị thương nặng hay nhẹ sao? Người có chút đầu óc, chẳng phải sẽ hỏi người nào đã dám thương thị vệ để tiến vào am ni cô, người này tiến vào am ni cô để làm gì sao?

“Rất nặng sao?” An Cẩm Tú vẫn hỏi Cát Lợi, vẻ mặt nhút nhát sợ sệt, giọng nói yếu ớt, khiến cho người nghe liền biết, đây là một người hiền lành ngây ngốc.

Cát Lợi hít sâu một hơi, nói với An Cẩm Tú: “Thị vệ kia bị thương không nặng, phu nhân không cần bận tâm”

An Cẩm Tú vỗ vỗ lên ngực mình: “Không sao là tốt rồi.”

“VẬY phu nhân cứ ở đây tản bộ tiếp đi”, Cát Lợi mang theo người rời đi.

“Tiểu thư?” Từ Uyên muốn hỏi An Cẩm Tú.

“Không có việc gì”, An Cẩm Tú xoay người vẫn hướng phía hầm mà đi.

Ai đã bí mật đá thương thị vệ? An Cẩm Tú và Cát Lợi đều suy đoán như nhau, có lẽ vị nương nương nào đó trong cung đã không đủ nhẫn nại mà ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phu thê gặp mặt

Edit: ningxia111

An Cẩm Tú bước hai bước, lại quay đầu nhìn về hướng Cát Lợi dẫn người đi, tên thái giám này vẫn là muốn nàng chết. Am ni cô có người ngoài đột nhập, đại tổng quản Cát Lợi vẫn để nàng tiếp tục tản bộ, xem ra nàng giả ngốc trước mặt vị thái giám này quá thành công rồi, đến chiều mượn dao giết người mà chỉ cần là người mất còn sáng vừa nhìn đã nhìn ra được đại tổng quản Cát Lợi cũng dám dùng.

"Tiểu thư, chúng ta còn đi tiếp không?" Từ Uyên đứng ở phía sau nói: "Có người chạy vào đây, chúng ta vẫn nên trở về phòng khách thôi."

"Không sao," Sát ý không dừng lại lâu trong mắt An Cẩm Tú, quay đầu tiếp tục bước về phía hầm ngầm. Cho dù người trong cung có phải người đến, cũng không muốn lấy mạng nàng ngay trong hôm nay. Hiện tại người biết chuyện của An Cẩm Tú cũng không nhiều, nếu An Cẩm Tú thực sự chết rồi, muốn tìm ra hung thủ quả thật không khó.

Có điều đại thái giám Cát Lợi này phải nhanh chóng xử lý rồi, An Cẩm Tú nghĩ trong lòng. Một kẻ một lòng muốn mình chết như vậy ở bên cạnh Thế Tông, lại còn là thân tín, người như thế chính là một con hồ cán đường. Nuôi hồ đã là tự đặt mình vào cảnh nguy hiểm, huống hồ là con hồ này lại muốn đối địch với mình? Phải xử lý Cát Lợi thế nào? Điều nàng nghĩ đến đầu tiên là không thể tự mình động thủ, để Thế Tông tự tay giết Cát Lợi là tốt nhất, Cát Lợi cũng không thể chết một cách vô ích được. Tên thái giám này chết nàng tổn không ít công, phải đối được chút lợi ích từ chỗ kẻ được kế nhiệm vị trí của Cát Lợi mới được.

"Tiểu thư, trời lại mưa rồi," Từ Uyên đang đi trước dẫn đường đột nhiên dừng lại, ngửa hai tay lên trời hứng những giọt nước mưa, nói với An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời đêm trắng và sao đều sáng tỏ, nhưng từng giọt từng giọt mưa vẫn không ngừng rơi trên khuôn mặt của nàng.

"Mưa rơi rồi, chúng ta vẫn nên quay về thôi," Từ Uyên lại khuyên An Cẩm Tú: "Nếu như lát nữa trời mưa lớn, chúng ta lại không mai theo đèn, đến đường về cũng sẽ không nhìn rõ."

"Muội sợ như vậy sao?" An Cẩm Tú hỏi Từ Uyên.

"Vâng," Từ Uyên thành thực gật đầu, "Nếu chúng ta gặp phải sói thì phải làm thế nào?"

Từng mảng mây đen tụ lại trên bầu trời, vốn là một đêm cảnh sắc không tồi, ánh trăng ánh sao đều lụi tắt, Từ Uyên không có cách nào nhìn rõ khuôn mặt An Cẩm Tú, hoảng sợ tựa sát bên người nàng, giọng điệu như nài nỉ gọi An Cẩm Tú một tiếng: "Tiểu thư."

"Được rồi," An Cẩm Tú không nhẫn tâm nổi với Từ Uyên, đành kéo tay Từ Uyên nói: "Đừng sợ nữa, ta dẫn muội trở về."

An Cẩm Tú quay người. Không biết từ lúc nào, sau lưng nàng đã có một bóng người trầm mặc đứng đó. Bàn tay kéo Từ Uyên nhất thời buông lỏng. An Cẩm Tú không nhìn rõ mặt của người này, nhưng nàng biết người đó là ai, chỉ là thật sự không dám tin vào mắt mình. Thượng Quan Dũng sao có thể xuất hiện trước mặt nàng? Vẫn còn chưa ngủ mà nàng đã rơi vào mộng huyền?

Từ Uyên không nhận ra Thượng Quan Dũng, muốn hét lớn lên. Người đứng trước mặt bọn họ vừa thấy Từ Uyên há miệng liền lập tức chạy đến nói: "Là ta, đừng kêu."

"Người là ai?" Cho dù đã nghe thấy tiếng, Từ Uyên cũng không nhận ra Thượng Quan Dũng.

"Muội đến phía trước nhìn giúp ta," Lúc này An Cẩm Tú đẩy Từ Uyên, nhẹ giọng nói.

Từ Uyên neoh mắt, muốn nhìn rõ mặt của người phía trước.

"Tử Uyên!" An Cẩm Tú lạnh giọng, "Muội không nghe thấy ta nói gì sao?"

Tử Uyên vội chạy về phía trước, chạy được vài bước, đột nhiên lấy tay che miệng, quay đầu nhìn hai người đang đứng đối mặt phía sau. Thượng Quan Dũng, tướng công của tiểu thư đã quay về rồi!?

"Tướng, tướng quân?" An Cẩm Tú vươn tay, muốn chạm lên khuôn mặt của Thượng Quan Dũng, lại ngừng lại giữa đường. Nàng còn có tư cách chạm vào tướng công nữa sao?

Thượng Quan Dũng sững sờ đứng đó. An Cẩm Tú đứng trước mặt hắn bây giờ so với lúc gả cho hắn đã gầy đi không ít, trên đầu chỉ cài một cây trâm gỗ, trên người không có một kiện trang sức, nhưng váy áo trên người lại có vẻ tinh diệu, chất vải hình như rất mỏng, hắn cũng không biết là loại vải gì. "Nàng bị bệnh ư?" Cuối cùng Thượng Quan Dũng cũng có thể phát ra thanh âm, hỏi An Cẩm Tú một câu như thế. Tiểu thư từ trước mặt hắn dung nhan tiêu tụy, khiến hắn lo lắng.

An Cẩm Tú đột nhiên quay người lại, nàng không nghĩ tới hỏi Thượng Quan Dũng làm thế nào tìm được đến chỗ này, nàng chỉ biết người này không thể ở lại đây, "Chàng đến đây làm gì?" An Cẩm Tú cố làm ra vẻ lạnh nhạt, hỏi Thượng Quan Dũng: "An Cẩm Tú đã chết, chàng không biết sao? Ta đã là nữ nhân của thánh thượng, mau đi đi, để người phát hiện là chàng đến, chàng nhất định sẽ bị giết."

Nữ nhân của thánh thượng, lời này, người nói ra lòng như đao cắt, người nghe cũng có khác gì.

"Hay là nói chàng đến giết ta?" An Cẩm Tú lại hỏi Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng thối lui một bước.

An Cẩm Tú nghe thấy tiếng bước chân Thượng Quan Dũng lùi lại, lồng ngực như co rút lại, một trận đau đớn từ ngực chầm chậm lan đến toàn thân, khiến nàng không thể thở nổi.

"Nàng không muốn liên lụy đến ta xin cứ nói rõ là được," không biết là đã trầm mặc bao lâu, Thượng Quan Dũng đột nhiên nhỏ giọng nói với An Cẩm Tú: "Hà tất phải nói những lời này?"

"Ta nói An Cẩm Tú đã chết! Người đứng trước mặt chàng là nữ nhân của thánh thượng!"

"Có thể làm nữ nhân của hoàng đế là chuyện vui mừng, có gì mà nàng rơi lệ?"

An Cẩm Tú ngẩng đầu chạm lên mặt. Không biết từ lúc nào khuôn mặt nàng đã đầy nước mắt. "Chàng không tin lời ta?" An Cẩm Tú hỏi.

"Không tin," Thượng Quan Dũng nói: "Ta chỉ tin nàng sẽ không phụ ta."

An Cẩm Tú khóc đến thất thanh.

Thượng Quan Dũng đi tới trước An Cẩm Tú, "Cẩm Tú" hắn gọi nàng.

An Cẩm Tú gục vào lòng Thượng Quan Dũng, mọi sự nhần nại với kiên cường, sau một tiếng gọi Cẩm Tú của hắn, đều hóa thành hư vô. Hóa ra nàng vẫn luôn tự dối gạt mình, rằng nàng có thể cứ thế mà tiến cung báo thù, không muốn đôi tay của Thượng Quan Dũng bị dính vào những chuyện dơ bẩn này, có thể làm hết mọi chuyện... Hóa ra nàng vẫn luôn chờ nam nhân ấy, muốn trốn sau lưng chàng, muốn chàng thay nàng che mưa che gió, thay nàng ngăn trở mọi dơ bẩn và bất công trên thế gian này.

"Ta đưa nàng đi," Thượng Quan Dũng ôm chặt lấy An Cẩm Tú trong lòng, "Ta trở về rồi, sẽ không để nàng chịu khổ nữa."

"Chúng ta có thể đi đâu?" An Cẩm Tú hỏi.

Thượng Quan Dũng không thể nói với Cẩm Tú những lời như chân trời góc bể, hắn chỉ có thể nói với nàng: "Chúng ta rời khỏi kinh đô rồi nói."

"Không ra được," An Cẩm Tú khóc: "Chúng ta đến cả nơi này cũng không thể thoát ra."

"Ta có thể vào, thì cũng có thể ra," Thượng Quan Dũng nói: "Ta mang nàng và Tử Uyên ra ngoài."

"Sau khi ra khỏi thành thì sao?" An Cẩm Tú hỏi.

"Trước tiên cứ ra rồi nói," Thượng Quan Dũng kéo An Cẩm Tú tới cánh cửa mà hắn vào, "Những chuyện khác chúng ta nghĩ sau."

An Cẩm Tú bị Thượng Quan Dũng kéo đi, bước chân không theo kịp hắn, mới đi được vài bước đã suýt ngã xuống đất.

Thượng Quan Dũng dừng lại, hai tay bế ngang An Cẩm Tú, gọi Tử Uyên: "Người đi theo ta."

Tử Uyên chỉ ước có thể ngay lập tức rời khỏi am ni cô, lúc đó vội vàng chạy tới phía Thượng Quan Dũng gật gật đầu, chạy phía sau hắn.

An Cẩm Tú biết bọn họ cứ xông ra như vậy nhất định không được, nhưng lúc đó nàng bị Thượng Quan Dũng ôm trong lòng, lồng ngực ấy khiến nàng tham luyến, khiến nàng chẳng kịp nghĩ nhiều.

"Có ta ở đây, không cần sợ gì cả," Thượng Quan Dững vừa đi vừa cúi đầu, dùng mặt cọ vào gò má An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú nắm chặt vạt áo của Thượng Quan Dững, vào thời khắc ấy An Cẩm Tú nghĩ, nàng nguyện chết cùng chàng, cũng không muốn cùng chàng phân ly. "Tướng quân," Khẽ giọng gọi Thượng Quan Dững, An Cẩm Tú lại nói với hắn: "Ta đã cho rằng đời này cũng không thể gặp chàng được nữa."

"Không đâu," Thượng Quan Dững nói: "Ta sẽ đi tìm nàng, sẽ không vứt bỏ nàng đi."

"Thánh thượng..."

"Cho dù xảy ra chuyện gì đều không phải lỗi của nàng, nàng không cần phải nghĩ nhiều nữa."

"Ta không phụ chàng," An Cẩm Tú rơi nước mắt nói: "Cả đời này ta cũng sẽ không phụ chàng."

Thượng Quan Dững không nói gì, chỉ cúi đầu cọ vào má An Cẩm Tú một lần nữa.

"Người đâu?!" Chính vào lúc An Cẩm Tú vẫn còn lưu luyến trong lồng ngực ấm áp của Thượng Quan Dững, nàng nghe thấy phía trước truyền tới thanh âm của Thế Tông.

Thượng Quan Dững đã sớm phát hiện đình viện phía trước có không ít người, nhưng hắn không dừng lại, chỉ là cước bộ nhẹ nhàng và chậm lại. Hôm nay dù có liều mạng hắn cũng phải đem An Cẩm Tú dời đi.

An Cẩm Tú lại giẫy giụa trong lòng Thượng Quan Dững nhảy xuống đất.

Từ Uyên vừa nghe thấy tiếng của Thế Tông đã sợ hãi tới mức đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy,

Thượng Quan Dững khó hiểu nhìn An Cẩm Tú.

"Đi!" An Cẩm Tú thấp giọng nói với Thượng Quan Dững: "Hoàng đế đến rồi, bên người y không chỉ có thị vệ, còn có ám vệ! Chàng mau đi đi."

"Cùng nhau đi!" Thượng Quan Dững kéo tay An Cẩm Tú: "Chúng ta tìm đường ra ngoài từ nơi khác."

"Nếu hoàng đế phát hiện ta không còn ở đây, cả mảnh rừng này nhất định sẽ bị hắn vây lại tra xét, An Cẩm Tú đẩy Thượng Quan Dững: "Chàng nhất định phải sống!"

Thượng Quan Dững sao có thể đi như vậy, dựa vào sức lực của An Cẩm Tú cũng không đẩy được, "Ta nói rồi ta sẽ đem nàng ra ngoài!" Một lần nữa ôm An Cẩm Tú vào lòng, Thượng Quan Dững nhẹ giọng nói với An Cẩm Tú.

Mang theo mình và Từ Uyên, Thượng Quan Dững thoát ra thế nào? Lúc này An Cẩm Tú không còn nghĩ đến chuyện cùng đồng quy vu tận. Bản thân nàng chết cũng không quan trọng, nhưng nàng mong Thượng Quan Dững sống tiếp. So với báo thù, nàng lại càng muốn bảo vệ sinh mạng của tướng công nàng. Rút chủy thủ trên người Thượng Quan Dững, An Cẩm Tú giẫy ra khỏi vòng tay của hắn, lùi về sau vài bước, đặt chủy thủ của Thượng Quan Dững lên yết hầu, nhìn hắn.

Thượng Quan Dững muốn bước đến đoạt chủy thủ trong tay nàng, lại nhìn máu của An Cẩm Tú chảy ra từ cổ, không dám nhúc nhích.

"Đi!" An Cẩm Tú nhỏ giọng quát lên với Thượng Quan Dững: "Ngày mai chàng đến tìm ta! Nếu chàng chết rồi ta nhất định sẽ xuống hoàng tuyền tìm chàng!"

Từ Uyên lúc này lại đột nhiên nhanh nhẹn, chạy đến bên Thượng Quan Dững nói: "Tướng quân, từ chỗ chúng ta đứng đi thẳng về hướng Nam có một hầm ngầm, ngài có thể trốn ở đó trước, đợi thánh thượng đi rồi ngài lại đến tìm tiểu thư."

"Chàng hãy vì ta mà nhẫn nại lần này!" An Cẩm Tú cầu xin Thượng Quan Dững: "Chàng chết rồi, ta cũng không thể nào sống nổi!"

Thống khổ trong lòng khiến khuôn mặt của Thượng Quan Dững có chút dày vò. Thật muốn cứ như vậy mà xông ra ngoài, không quản hoàng đế hay không hoàng đế, hắn muốn đòi một cái công đạo cho chính mình, cho người nhà, cho cả tiểu thể từ trước mặt.

"Ta cầu xin chàng!" Tay An Cẩm Tú lại tăng thêm chút lực, nàng có thể cảm thấy nỗi đau đớn khi chủy thủ cứa vào trong cổ họng.

Đối diện với máu và nước mắt của An Cẩm Tú, Thượng Quan Dững không thể nhúc nhích.

"Đi tìm đi! Một đám phế vật!" Phía trước lại truyền đến quát mắng của Thế Tông: "Hôm nay không tìm thấy An phu nhân, các ngươi cũng không cần sống thêm nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hai cái ôm

Edit: ningxia

An Cẩm Tú đi về phía đình viện mà thanh âm của Thế Tông truyền đến, Thượng Quan Dững không đuổi theo. Thời khắc này đối với phu thê hai người họ, đều là một loại giày vò.

Thế Tông nhìn An Cẩm Tú đang lao đảo bước tới, tức giận đầy trong bụng vừa mới tiêu biến, sau khi nhìn thấy máu rơi trên cổ áo An Cẩm Tú, thoáng chốc lại bùng lửa giận, "Đã xảy ra chuyện gì?!" Thế Tông bước vài bước đến trước mặt An Cẩm Tú, một tay đỡ lấy nàng hỏi.

"Có người," An Cẩm Tú vẻ mặt kinh hoàng nói với Thế Tông: "Có người, có người muốn giết ta."

"Còn ngăn ra đó làm gì?!" Thế Tông nổi giận với đám thuộc hạ xung quanh.

Người đứng trong đình viện lại không biết đi đâu để tìm người. Thị vệ trưởng dè dặt hỏi: "Thánh thượng, không biết tên hung đồ đó chạy hướng nào?"

Thế Tông cúi xuống nhìn An Cẩm Tú đang run rẩy trong lòng, "Cẩm Tú?"

An Cẩm Tú vươn tay, trong lòng cân nhắc đắn đo một chút, chỉ về phía bên trái đình viện.

Thị vệ trưởng dẫn theo một đội thị vệ đuổi theo hướng đó.

Thế Tông ôm lấy An Cẩm Tú đi về phía phòng khách, nói với tên thái giám theo sau hắn: "Đi gọi Hường Viễn Thanh và Vinh Song đến!"

Tên thái giám này nói một tiếng nô tài tuân chỉ rồi nhanh chóng chạy đi.

An Cẩm Tú tính toán trong lòng. Tên thái giám này da ngăm đen nhưng ngũ quan không tệ, tuổi tầm trung niên, có lẽ chính là người mấy ngày này thay Cát Lợi hầu hạ bên người Thế Tông.

"Cố chịu một chút," Thế Tông nhẹ giọng nói với An Cẩm Tú: "Trẫm mang thái y đến xem cho nàng, có thái y ở đây nhất định nàng sẽ không có việc gì."

Cùng là vòng tay nam tử, cùng là lời nói ân cần, nhưng trong vòng tay của Thế Tông, toàn thân An Cẩm Tú lạnh lẽo tựa hằm băng. Khép mi lại, không muốn nhìn tới người vẫn thỉnh thoảng cúi xuống trông nàng, An Cẩm Tú nghĩ tới Thượng Quan Dững. Nàng cảm kích hắn đã không xông đến, giữ cho mình đứng đó kỷ thực lại càng cần dũng khí, bởi hắn phải nhẫn nhịn chấp nhận sự sỉ nhục mà không nam nhân nào chịu được. Cùng nhau chết thực dễ, khó là ở cùng nhau tồn tại. Thượng Quan Dững, nam nhân ấy vì nàng, kỷ thực kiếp trước cũng đã phải nhẫn nhịn rất nhiều, chẳng ngờ một kiếp này lặp lại, nam nhân ấy vẫn vì nàng mà sống một đời tạm bợ và nhẫn nhục.

"Đừng khóc," Thế Tông nhìn thấy những giọt nước mắt của An Cẩm Tú, cho rằng tiểu nữ tử này rất đau, nhẹ nhàng an ủi nàng: "Có trẫm ở đây, đừng sợ."

"Thiếp thân không khóc," An Cẩm Tú khe khẽ nói: "Chỉ là trong lòng thấy buồn."

Thế Tông chạm môi lên mí mắt An Cẩm Tú, hôn đi những giọt nước mắt của nàng, "Những chuyện thế này về sau sẽ không xảy ra nữa," Y nói với An Cẩm Tú: "Trẫm không tin, trẫm là vua một nước lại không thể bảo vệ được một tiểu nữ tử như nàng!"

An Cẩm Tú dán mặt vào ngực Thế Tông, nhìn là đáng về ý lại, kỷ thực là vì không muốn y hôn lên mắt nàng.

"Không có việc gì," Thế Tông không đọc nổi tâm tư của An Cẩm Tú, ngược lại lại rất vui với động tác của nàng, nói: "Trẫm bảo đảm với nàng, được chứ?"

Khuôn mặt An Cẩm Tú khẽ cọ vào vạt áo y, như là trong lúc lơ đãng muốn lấy lòng.

Hường Viễn Thanh và Vinh Song dẫn theo hai tiểu thái giám xách hòm thuốc đứng trước cửa phòng, trông thấy Thế Tông bế An Cẩm Tú trên tay bước vào viện đều nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

"Bình thân, mau tới xem cho nàng," Thế Tông đưa An Cẩm Tú vào phòng, miệng thúc giục hai người Hường, Vinh.

"Vết thương của nàng ấy thế nào?" Thế Tông không để cho Hường Viễn Thanh động thủ, tự mình mở nút áo của An Cẩm Tú, vừa nhìn đã thấy miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, y liền gấp gáp.

Hường Viễn Thanh nhìn vết thương trên cổ An Cẩm Tú, lại cảm thấy trong lòng nghi hoặc trùng trùng. Vết thương này nhìn thì giống một đường, nhưng lại giống như hai lần dao cắt tạo nên, nhìn như là bị đâm thương nhưng lại có chút giống như tự mình động thủ.

"Rốt cuộc thế nào?!" Thế Tông nhìn sắc mặt Hường Viễn Thanh lúc xanh lúc trắng. Mấy kẻ làm đại phu, hễ bày ra vẻ mặt này quá nửa đều là tình trạng bệnh nhân không ổn. Y ôm lấy An Cẩm Tú, giận giữ nói với Hường Viễn Thanh: "Nàng ấy không thể xảy ra chuyện! Nếu nàng ấy có chuyện gì, trẫm sẽ"

không tha cho nguoi!"

Hương Viễn Thanh vội tập trung tinh thần, nó: "Thần trị thương cho phu nhân."

Bộ dáng đó của Hương Viễn Thanh, An Cẩm Tú đã sớm để vào trong mắt, trong lòng đã khẳng định vị thái y này sẽ không nhiều lời về vết thương của mình. Chuyện không thể xác định được, càng nói thì càng sai, Hương Viễn Thanh lẩn lộn trong cung đã nhiều năm, không thể không hiểu điều này.

"Có đau không?" Thế Tông hỏi An Cẩm Tú.

Khuôn mặt An Cẩm Tú trắng nhợt, cắn môi, một bộ dáng cực kỳ đau đớn nhưng vẫn kiên cường nhẫn nhịn không phát ra tiếng.

Hương Viễn Thanh bẩm báo với Thế Tông: "Thánh thượng, vết thương của phu nhân tuy mất máu nhiều nhưng vết dao không sâu, đây cũng là phúc khí của phu nhân, đã tránh được một kiếp."

Thế Tông khẽ chạm môi lên mái tóc của An Cẩm Tú, sau đó hướng ra ngoài cửa nói: "Người kêu Từ Uyên đó đâu? Vào đây!"

Từ Uyên bị Cát Lợi dẫn vào phòng khách, quỳ sụp dưới đất, thân thể gầy yếu cũng không hơn An Cẩm Tú được mấy lạng thịt run lẩy bẩy, một câu nô tỳ khấu kiến hoàng thượng, nói cả nửa ngày cũng không hoàn chỉnh.

"Đủ rồi," Thế Tông mất kiên nhẫn nói: "Vừa rồi chủ tử nhà nguoi xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng An Cẩm Tú đột nhiên hoảng hốt, nàng vẫn chưa dạy Từ Uyên nói chuyện này thế nào, không biết Từ Uyên có thể nói ra những lời không khiến Thế Tông sinh nghi hay không?

Từ Uyên không phải hoảng hốt mà là sợ hãi, nàng không biết An Cẩm Tú đã nói với Thế Tông thế nào, tự nàng cũng không rõ nên nói gì.

"Sao không nói?" Thế Tông chờ Từ Uyên cả nửa ngày cũng không thấy Từ Uyên mở miệng nói chuyện, lại càng mất kiên nhẫn hơn nữa, nói: "Nguoi bị câm sao?"

Từ Uyên "Ồ" một tiếng, khóc òa lên. Cách nghĩ của nha đầu này đơn giản cũng thực dụng, nàng khóc thì không cần nói chuyện nữa rồi.

"Nha đầu đó chưa từng, chưa từng gặp qua thánh thượng," Lúc này An Cẩm Tú kéo vạt áo của Thế Tông xuống, nhỏ giọng nói: "Kinh sợ rồi."

"Bây giờ nàng không được nói chuyện," Lúc Thế Tông cúi đầu đối diện với Cẩm Tú, thanh âm lại ôn hòa, "Trẫm không hung dữ với nàng ta là được."

An Cẩm Tú lắc lắc đầu, "Người đó che mặt, đáng người không cao, thiếp không biết là nam hay nữ."

Không biết là nam hay nữ. Thế Tông vốn nghi ngờ là người đến từ trong cung, lúc này lại càng xác định là nữ nhân nào đó trong cung phái người tới.

"Thiếp thân chạy đủ nhanh," An Cẩm Tú nói, ánh mắt nhìn xuống chân mình, đáng vẻ ngại ngùng.

Thế Tông nhìn xuống hai chân của An Cẩm Tú, mới phát hiện nữ tử này chỉ mang một đôi tất vải, giày không biết đã rơi đằng nào. Thế Tông cũng không nghĩ nhiều, vội kéo chăn trên giường trùm lên người An Cẩm Tú, nói: "Chạy đủ nhanh, mà người đó vẫn làm nàng bị thương?"

"Tiếng của hoàng thượng chúng ta đều nghe thấy, người kia liền bỏ chạy," An Cẩm Tú giống như đang hỏi tường, thân thể khẽ run lên một cái.

"Nguoi hạ thủ nhẹ tay một chút!" Thế Tông biết An Cẩm Tú sợ hãi, nhưng vẫn nói với Hương Viễn Thanh: "Vết thương của nàng không thể để lại sẹo."

Hương Viễn Thanh nhớ lúc đó hần rút hai mảnh móng tay của An Cẩm Tú, nữ tử này cũng không phản ứng. Bây giờ hần chỉ giúp nàng ta quấn vết thương mà khiến nàng ta đau rồi? Thế nhưng lời hoàng đế rắn dạy, hần không phục cũng phải nghe theo. "Thần tuân chỉ," Hương Viễn Thanh nói với Thế Tông: "Vết thương của phu nhân không sâu, dùng thuốc nhất định sẽ không lưu lại sẹo."

"Mang nàng ta đi," Thế Tông đã biết được chuyện từ An Cẩm Tú, không thể chịu được Từ Uyên khóc lóc trước mặt hần nữa, nói với Cát Lợi: "Cũng để cho đại phu xem xem nàng ta thế nào."

Cát Lợi cảm thấy Thế Tông nếu như muốn hỏi sự tình, thì cũng phải tách hai người An Cẩm Tú, Từ Uyên ra mà hỏi. Vạn nhất là giả, lời của chủ tử hai người này sẽ có chỗ không nhất trí, là thật thì có thể nói ra trùng nhau. Nhưng hiện tại, Cát Lợi vội trộm ngược nhìn Thế Tông, thấy y đang toàn tâm chú ý vào vết thương của An Cẩm Tú đang được Hương Viễn Thanh băng lại, lòng Cát Lợi vô cớ dâng lên hoảng hốt. Sự đặc sủng của An Cẩm Tú không giống như hần nghĩ, mức độ ân sủng này vượt qua dự liệu của hần rất nhiều.

An Cẩm Tú lạnh lùng nhìn Cát Lợi dẫn Từ Uyên đi, lại đối mắt với tên thái giám đang đứng cạnh giường. Hần chính là thái giám được Thế Tông sai đi gọi hai người Hương, Vinh. Lúc này trong phòng đèn nền sáng rực, An Cẩm Tú điềm nhiên không đổi sắc mặt mà đánh giá tên thái giám đó từ trên xuống dưới, phát hiện trên bàn tay đang nắm lấy nhau ở phía trước người, có một vết chân rất mới. Hần cũng là người hầu hạ bên cạnh Thế Tông, ai lại có bàn lĩnh lớn như vậy, đập lên tay của đại thái giám? An Cẩm Tú dời mắt. Lúc này nàng lo lắng cho Thượng Quan Dĩnh hơn, không có tâm tư tính toán nhiều với tên thái giám này.

"Có đau không?" Thế Tông đột nhiên nhẹ giọng hỏi An Cẩm Tú. Vết thương huyết nhục mơ hồ, lúc Hương Viễn Thanh rắc thuốc lên vết thương, nữ tử này một chút cũng không động, khiến Thế Tông lại thêm một lần thương xót, "Đau thì nói cho trẫm, ở đây không ai chê cười nàng," Y nói với An Cẩm

Tú: "Trẫm nhất định sẽ không tha cho hung thủ."

An Cầm Tú lại hỏi Thế Tông: "Có lẽ nào là kẻ trộm chăng?"

Người trong phòng đều bị lời của An Cầm Tú làm cho kinh ngạc. Thế Tông thở dài, cảm y cọ lên mái tóc của An Cầm Tú, nói: "Có lẽ vậy, sau này trẫm sẽ không để cho kẻ trộm tiến vào nữa."

"Thánh thượng tặng không ít đồ đến đây, " An Cầm Tú nghiêm túc nói với Thế Tông: "Hay là thánh thượng đem những thứ đó về cung thôi, thiếp thân, thiếp thân cũng không dùng đến những đồ đó."

"Đưa cho nàng thì chính là đồ của nàng rồi," Thế Tông nói: "Nàng muốn trẫm đem đi đâu?"

"Đồ của thiếp?"

"Đúng vậy, trẫm tặng đồ cho người khác có lý nào lại thu trở lại," Thế Tông nói: "Cát Lợi không nói với nàng sao? Những thứ đó đều là đồ của nàng?"

An Cầm Tú mờ mịt nghĩ một chút, nói: "Cát tổng quản đã nói rồi thì phải."

Bàn tay đang giúp An Cầm Tú quần vết thương của Hường Viễn Thanh run một cái. Nói rồi chính là nói rồi, người hà tất phải thêm một từ "thì phải" nữa? Ngờ khi không khẳng định như vậy, không phải chính là bảo Cát Lợi chưa nói sao? Vị An phu nhân này, rốt cuộc là ngốc thật hay giả bộ ngốc đây?

An Cầm Tú chú ý tới, câu này vừa dứt, trên mặt tên thái giám đứng bên cạnh giường lộ nét vui mừng. Xem ra người này hẳn có thù với Cát Lợi.

Lúc này Vinh Song đã viết xong phương thuốc, hai tay dâng lên để Thế Tông xem qua.

Thế Tông cũng không hiểu dược lý, liếc qua một cái, bèn nói: "Cát Hòa, đi bốc thuốc theo đơn."

"Nô tài tuân chỉ," Tên thái giám này vội vàng nhận đơn thuốc từ tay Vinh Song, quay người đi ra khỏi phòng.

Cát Hòa, An Cầm Tú cố gắng nhớ lại, kiếp trước trong cung cũng không có đại thái giám tên Cát Hòa.

"Cầm Tú?" Thế Tông thấy An Cầm Tú nửa ngày cũng không nói lời nào, lại gọi tên nàng: "Sao nàng lại chỉ mang Từ Uyên đi lại trong am?"

"Thiếp thân chỉ tùy ý đi lại trong am một chút," An Cầm Tú nói: "Cát Lợi tổng quản dẫn người đến tìm thiếp nói có thị vệ trong am bị đá thương. Thiếp thân sợ hãi, đã mang Từ Uyên quay về rồi, không ngờ, " An Cầm Tú nói đến đây thì không nói nữa, giống như lại cảm thấy sợ, lại chui sâu vào lòng Thế Tông.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thần thiếp

Edit: ningxia111

Thế Tông nghe được lời này của An Cầm Tú, liếc nhìn Hường Viễn Thanh và Vinh Song đang đứng bên giường.

Hai vị thái y Vinh, Song vội vàng cúi thấp đầu, làm như không nghe thấy lời của An Cầm Tú.

Thế Tông ôm An Cầm Tú nói: "Sau này ra ngoài nhớ đem theo thị vệ, người ở đây đều phải nghe lời nàng, nhớ kỹ lời của trẫm, bọn họ chỉ là nô tài, có việc gì thì phân phó cho bọn họ làm."

An Cầm Tú ồ một tiếng.

"Nha đầu này," Thế Tông nhẹ giọng nói: "Trẫm dứt lời thì phải nói tuân chỉ, không phải ồ."

An Cầm Tú đột nhiên cứng đờ, vội muốn ngồi thẳng dậy.

"Bỏ đi," Thế Tông vẫn ôm lấy An Cầm Tú không buông, nói: "Trẫm cho phép nàng không cần nói tuân chỉ, trước mặt trẫm muốn nói gì thì nói đó."

"Thiếp thân tuân chỉ."

Thế Tông lắc đầu, câu tuân chỉ này y chỉ nghe ra được sợ hãi, không nghe thấy được sự vui mừng, giống như là y vừa mới hạ một lệnh phạt tiểu nữ từ này vậy. "Lời trẫm vừa nói nàng có hiểu hay không?"

An Cẩm Tú có gì mà không hiểu? Nhưng cố làm ra vẻ khờ dại nói: "Là thần thiếp tuân chỉ sao? Thiếp thân hiểu rồi."

"Trẫm nói nàng là chủ tử, những người khác ở đây đều là nô tài," Thế Tông cũng tự cảm thấy được mình kỳ quái, tại sao trước mặt An Cẩm Tú y lại nhẫn nại đến vậy, cùng một câu nói, thế mà y còn có thể nói đi nói lại vài lần, "Tuân chỉ gì đó, nàng không cần nhớ."

"Thiếp thân tuân..."

"Không phải cái này," Thế Tông ngắt lời An Cẩm Tú: "Vẫn không hiểu sao? Vậy trẫm nói lại một lần nữa cho nàng."

"Đã biết rồi," An Cẩm Tú cũng không thể tỏ ra quá thiếu não trước mặt Thế Tông, chuyện gì cũng phải có mức độ, đã hai kiếp làm người, An Cẩm Tú hiểu rất rõ đạo lý này.

"Biết rồi thì phải làm mới được," Thế Tông dạy An Cẩm Tú: "Nàng phải học dáng vẻ của một chủ tử, nếu không sau này ở bên cạnh trẫm, nghĩ đến những nữ nhân trong hậu cung của mình, Thế Tông nhàu mày, hiện tại y không thể đưa An Cẩm Tú vào cung. Tiểu nữ tử này ở trong am ni cô, còn chưa có danh có phận, những nữ nhân đó đã muốn động thủ rồi, nếu đây là trong cung, An Cẩm Tú có thể sống được mấy ngày?"

"Bên người thánh thượng thế nào?" An Cẩm Tú hoàn toàn không hiểu được tâm tư của Thế Tông.

Nhìn mỹ nhân hồ đồ trong ngực, Thế Tông đột nhiên hỏi: "Năm nay Cẩm Tú bao nhiêu tuổi?"

An Cẩm Tú dường như không hiểu, nhưng vẫn thành thực đáp: "Mười tám."

Nha đầu này nào đã mười tám tuổi? Qua tháng mười mới đủ mười tám kia, "Nha đầu," Thế Tông nói với An Cẩm Tú: "Trẫm có bốn công chúa, công chúa nhỏ nhất còn chưa gả, cũng tầm tuổi với nàng."

Bốn vị công chúa của Thế Tông, ba vị đều dùng để hòa thân, chỉ còn lại một công chúa phong hiệu là Vân Nghiên, cùng với nhị hoàng tử Bạch Thừa Lộ, ngũ hoàng tử Bạch Thừa Trạch, đều là do quý phi Thẩm thị sinh ra. Kiếp trước, sau khi Bạch Thừa Trạch thành hoàng đế, vị Vân Nghiên công chúa này đã gả cho thứ tử của đại tướng quân Dương Duệ, phong quang vô hạn.

"Nàng không biết chuyện này?" Thế Tông thấy An Cẩm Tú ngơ ngác, bèn hỏi.

An Cẩm Tú lắc đầu.

"An phủ quả thật là đích thứ khác biệt," Thế Tông không quan tâm hai vị thái y Hường, Vinh ở bên cạnh, nói với An Cẩm Tú. An Cẩm Nhan là thái tử phi, An Cẩm Tú lại không biết chút gì về chuyện của hoàng tộc, có thể nhìn ra khi còn chưa gả, ở An gia, tiểu nữ tử này đã bị bỏ mặc đến mức độ nào.

Chuyện của Vân Nghiên công chúa, An Cẩm Tú biết rất rõ ràng. Nàng ngơ ngác, chỉ bởi vì nàng nhớ ra rằng, vì giúp Bạch Thừa Trạch trở thành hoàng đế, vị công chúa lá ngọc cành vàng ấy đã cam tâm tình nguyện gả cho Dương Quân Thành - thứ tử của Dương Duệ, vừa sinh ra đã tàn tật cả hai chân. Lúc này Bạch Thừa Trạch hẳn đã tính toán xong hôn sự của muội muội mình rồi. Nghĩ đến đây, An Cẩm Tú mỉm cười nói với Thế Tông: "Thiếp thân mười tám tuổi đã héo tàn, công chúa là lá ngọc cành vàng, nhất định là so với thiếp thân..."

Thế Tông che miệng An Cẩm Tú, nói: "Chỉ cần trẫm muốn, nàng cũng là viên minh châu trên tay của trẫm."

An Cẩm Tú tròn to hai mắt, sau đó hốt hoảng cúi đầu. Lúc này, nàng nên bày ra vẻ cảm kích, cảm kích ân sủng của Thế Tông, chỉ là biểu tình đó nàng quả thực không làm được.

Thế Tông lại cho rằng An Cẩm Tú xấu hổ, lại mỉm cười cọt cọt lên tóc An Cẩm Tú.

Hường Viễn Thanh và Vinh Song đều cảm thấy từng giây từng phút trong phòng này đều trôi qua thật gian nan. Thế Tông là đang thương nữ nhân hay là thương nữ nhi đây? Dù thế nào thì bọn hắn cũng không hiểu được tâm tư hoàng đế, cũng giống như bọn hắn không nhìn ra được khuôn mặt thật của An Cẩm Tú vậy.

Lúc này, thị vệ trưởng dẫn người đuổi theo "hung thủ" đã quay trở lại ngoài phòng khách, Thế Tông không để cho người vào phòng, an vị trên giường hỏi: "Bắt được người rồi?"

Thị vệ trưởng quỳ ngoài phòng khách: "Nô tài đáng chết."

Thượng Quan Dừng không sao, An Cẩm Tú gạt bỏ được nỗi lo trong lòng.

Thế Tông mắng một tiếng: "Phế vật!"

Bên ngoài truyền tới tiếng thị vệ trưởng dập đầu.

Lúc này, An Cẩm Tú kéo vạt áo của Thế Tông, nói: "Kẻ trộm chạy mất rồi thì bỏ đi, đồ của thánh thượng cũng không bị mất."

Thế Tông nghe thấy lời của An Cẩm Tú, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nói: "Trẫm chính là coi trọng nàng."

An Cẩm Tú vội nói: "Thiếp thân không đáng giá."

"Nàng." Ý định phạt thị vệ trưởng của Thế Tông cũng bị An Cẩm Tú làm cho biến mất rồi. Y quay đầu hỏi Hường Viễn Thanh: "Vết thương của nàng đã băng bó xong chưa?"

Hường Viễn Thanh đáp: "Đã băng xong rồi."

Thế Tông phát tay với Hường Viễn Thanh và Vinh Song.

Hai vị thái y vội vàng hành lễ lui xuống.

"Cẩm Tú," Sau khi trong phòng chỉ còn Thế Tông và An Cẩm Tú, y ôm An Cẩm Tú nói: "Nàng là bảo vật vô giá của trẫm."

An Cẩm Tú vui đầu trong lòng Thế Tông, nửa ngày sau mới nói: "Thần thiếp không xứng."

"Chuyện này trẫm nói là được," Thế Tông lật người đè An Cẩm Tú dưới thân.

An Cẩm Tú cố ý động cổ, hít một hơi khí lạnh.

"Chỗ này bị thương rồi, không thể cử động bừa." Thế Tông nhìn băng gạc quấn trên cổ An Cẩm Tú. Y muốn nữ tử này, nhưng đây không phải lúc thích hợp để muốn nàng. Thế Tông vẫn nhớ lời của Vinh Song, tâm mạch của nữ tử này còn bị thương, "Nha đầu," Thế Tông chống người, cúi xuống nhìn An Cẩm Tú nói: "Trẫm sẽ dưỡng thân thể của nàng, trẫm còn có thể cho nàng một đứa con."

Giống như nhớ đến đứa con vừa mới mất của mình, mắt An Cẩm Tú lấp lánh nước mắt, nhưng kiên cường cố nén không cho nó chảy xuống, chỉ gật đầu một cái như muốn đề Thế Tông không phát hiện.

Thế Tông muốn hôn An Cẩm Tú, lại lo rằng chính mình hôn xong sẽ không nhịn được. "Nàng không khỏe, hôm nay trẫm tạm tha cho nàng," Thế Tông giờ tay lên xoa nắn khuôn mặt của An Cẩm Tú, trêu chọc nàng: "Chính nàng tự đếm xem, nàng thiếu ta bao nhiêu lần."

An Cẩm Tú nghiêng người, vui mặt vào trong chăn.

Thế Tông bật cười, cách một lớp chăn vô nhẹ An Cẩm Tú, chỉ cần là nữ nhân hân nguyện ý cung chiêu, có làm động tác gì hân cũng thích.

"Thánh thượng," An Cẩm Tú trốn trong chăn gọi một tiếng.

"Trẫm phải hỏi cung rồi," Thế Tông kéo chăn xuống, nói với An Cẩm Tú: "Ngày khác trẫm lại đến thăm nàng."

An Cẩm Tú nhìn Thế Tông vẻ không nỡ.

"Đợi sau khi nàng vào cung, thì có thể luôn ở bên trẫm rồi." Thế Tông lật người ngồi dậy, "Nàng phải nhanh chóng dưỡng thân thể cho tốt, chuyện không vui thì cứ để nó qua đi, trong lòng nữ nhân của trẫm chỉ có thể có một mình trẫm."

Lúc Thế Tông chuẩn bị xuống đất rồi đi, An Cẩm Tú mới rầu rĩ nói một câu: "Thần thiếp tuân chỉ."

Thế Tông quay người dùng ngón tay khẽ chọc vào An Cẩm Tú nói: "Xung hô này trẫm thích."

Lúc đó, Cát Hòa bụng bát thuốc bước vào, quỳ dưới đất, nói với Thế Tông: "Thánh thượng, phu nhân, thuốc đã nấu xong rồi."

Thế Tông lại ngồi xuống giường, tự mình cho An Cẩm Tú uống thuốc, còn không yên tâm hỏi Cát Hòa: "Sao thuốc này mới một hồi mà đã nấu xong rồi?"

Cát Hòa vội nói: "Hồi bẩm thánh thượng, trong này phần lớn đều là thuốc viên, Vinh thái y cho nấu thành thuốc nước, vì thế thời gian liền ngắn hơn một chút."

Thế Tông đặt bát thuốc đã hết xuống khay mà Cát Hòa đang bụng, dùng tay giúp An Cẩm Tú lau khóe miệng, sau đó đứng dậy nói: "Trẫm không thể ở lại nữa, ở đây nghe lời của thái y, nghỉ ngơi cho tốt. Trẫm phải đi rồi."

An Cẩm Tú có chút xấu hổ muốn đứng dậy xuống giường tiễn Thế Tông.

"Được rồi, nàng dưỡng bệnh cho tốt, không cần tiễn," Dứt lời Thế Tông bước nhanh ra ngoài.

Thị vệ trưởng vẫn quỳ bên ngoài chờ Thế Tông xử lý.

"Phế vật!" Thế Tông đá thị vệ trưởng một cước, nghe thấy phía sau có người kinh thán, quay người nhìn, An Cẩm Tú đang đứng sau lưng hắn.

"Nô tài đáng chết," Thị vệ trưởng bị Thế Tông đá một cước, lập tức bò dậy quỳ xuống.

"Thánh, thánh thượng," An Cẩm Tú bước lùi một bước, đáng vẻ bị kinh sợ.

Thế Tông đột nhiên nhớ ra mình chưa từng hung dữ trước mặt An Cẩm Tú, bèn nói: "Không sao, trăm chỉ đang giáo huấn nô tài."

An Cẩm Tú liếc nhìn thị vệ trưởng, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

"Đứng dậy cút đi cho trẫm," Thế Tông nói với thị vệ trưởng này: "Hôm nay trẫm nể mặt An phu nhân tha cho ngươi một lần."

Thị vệ này tạ ơn Thế Tông xong, cũng khéo léo dập đầu cảm tạ với An Cẩm Tú.

Cơ hồ cả đời này An Cẩm Tú chưa từng nhận khẩu đầu của người khác, liền nấp sau lưng Thế Tông.

"Nha đầu ngọc," Thế Tông vỗ nhẹ lên đầu An Cẩm Tú. Xem ra muốn dạy nha đầu này làm chủ từ cũng phải tốn chút thời gian rồi, "Trẫm không cho nàng tiền, nàng vẫn tiền? Vết thương có đau không?"

"Thần thiếp nên tiền thánh thượng." Lời này của An Cẩm Tú nói như chém đinh chặt sắt.

Trong lòng Thế Tông dễ chịu, lại nheo mắt của An Cẩm Tú, mới nói: "Nghe lời trẫm, bên ngoài mưa lớn, nàng không thể bị ướt mưa, quay về nghỉ ngơi, ngày khác trẫm sẽ đến thăm nàng."

An Cẩm Tú không nói thần thiếp tuân chỉ, mà khề khàng ừm một tiếng.

Thế Tông đi đến cửa viện, quay đầu lại nhìn, An Cẩm Tú đang đứng dưới nước nhỏ mái hiên nhìn theo hần. Nha đầu ngọc này! Thế Tông thờ dài, rồi nhanh bước đi. Nếu y còn chưa đi, không biết nữ nhân ngọc này còn đứng ở ngoài bao lâu nữa.

Sau khi đoàn người của Thế Tông rời đi, Từ Uyên chạy đến bên An Cẩm Tú, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, Cát tổng quản bị người bắt đi rồi."

Nhiều lần khi dễ nữ nhân của hoàng đế, còn có sát tâm, cho dù thời gian Cát Lợi hầu hạ Thế Tông có lâu hơn nữa, e là lần này cũng không tránh khỏi bị lột một lớp da. An Cẩm Tú nhướn mày, nói với Từ Uyên: "Đi xem bọn họ ra khỏi am ni cô."

Từ Uyên do dự một chút, kè tai nói nhỏ với An Cẩm Tú: "Vị chỗ của tướng quân thì sao?"

An Cẩm Tú khoát tay với Từ Uyên.

Từ Uyên nhanh chóng nhìn xung quang nàng và An Cẩm Tú, hiện tại không nhìn thấy người xung quanh họ.

"Mau đi đi," An Cẩm Tú thúc giục.

Từ Uyên chạy vào màn mưa.

An Cẩm Tú nhìn Từ Uyên chạy đi, thử bước một bước xuống bậc thềm của mái hiên.

"Phu nhân," Hường Viễn Thanh lập tức xuất hiện sau lưng An Cẩm Tú, nói: "Trên người ngài có vết thương, vẫn nên về phòng nghỉ ngơi thôi."

An Cẩm Tú quay người, mỉm cười với Hường Viễn Thanh, nói: "Giờ ta không ngủ được."

Hường Viễn Thanh hỏi hận vì đã bước ra ngăn cản. Hần có cần cùng nữ nhân của hoàng đế đứng dưới hiên ngắm mưa không? Cát Lợi chỉ vì một câu nói của nữ nhân này mà bị bắt, lúc này còn không biết có giữ được cái mạng nhỏ đó không. Nếu hần cùng nữ nhân này đứng một lúc, chuyện này truyền đến tai Thế Tông, hần còn tốt đẹp được nữa chăng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Mối thù đoạt thê

Edit: Um-um

An Cẩm Tú không thể đi tìm Quan Dững, Hường Viễn Thanh cũng không thể tự làm quá khó coi. Hai người đều mang đầy tâm sự mà vào nhà. An Cẩm Tú nghĩ, bên người mình chỉ có Từ Uyên đúng là không đủ dùng, Hường thái y nghĩ, An Cẩm Tú này có phải là hồ đồ thật không đây?

Thượng Quan Dững đứng ở am ni cô cách rừng không xa. Thế Tông được bao bọc trong vòng vây của đám đại nội thị vệ, phóng ngựa lướt qua hần. Thượng Quan Dững đánh một quyền lên thân cây bên cạnh. Một quyền dùng toàn lực có thể đánh nát đầu địch nhân, gãy xương sống. Cây hoè già sau khi bị Thượng Quan Dững đánh trúng một quyền, cành lá lay động hỗn loạn, nếu không phải Thượng Quan Dững nương tay, thân cây hai người ôm mới hết có thể bị Thượng Quan Dững đánh gãy làm hai.

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Thượng Quan Dũng tưởng rằng mình kinh động trạm gác ngầm bên ngoài am ni cô, quay người thì đao đã tuốt ra khỏi vỏ, mũi dao chỉ thẳng vào yết hầu người đối diện.

“Tướng quân, ta đây.” Người tới vội đứng bất động, mau chóng hô lên.

Trong rừng đang bao phủ bởi bóng tối nhưng Thượng Quan Dũng vẫn dựa vào âm thanh phát ra mà đoán được đây là tử sĩ tên Viên Nghĩa.

“Phu nhân đang ở am ni cô?” Sau khi Thượng Quan Dũng hạ đao xuống, Viên Nghĩa liền hỏi.

Thượng Quan Dũng “Ừ” một tiếng.

“Quả đúng là phu nhân không chết!” Trong giọng điệu của Viên Nghĩa có tia vui sướng, An Cẩm Tú có ân cứu mạng huynh đệ họ, tin này đối với Viên Nghĩa đúng là không còn gì có thể tốt hơn.

“Người tới đây một mình?” Thượng Quan Dũng hỏi Viên Nghĩa.

Đầu tiên Viên Nghĩa gật đầu, sau nghĩ lại ở đây không có chút ánh sáng, Thượng Quan Dũng không thấy được động tác của hắn, vội mở miệng: “Viên Uy bồi thiếu gia, ta đến đây xem tướng quân có cần hỗ trợ gì không.”

“Người đã vào am ni cô?”

“Sau khi ta thấy tướng quân vào, ta cũng định vào theo nhưng khi tướng quân đã thương tên thị vệ kia, bên tường viện lại xuất hiện thêm không ít thị vệ nên ta không đi theo.”

“Nơi này có trạm gác ngầm?” Thượng Quan Dũng nói với Viên Nghĩa: “Người thấy sao?”

“Trạm gác ngầm mới được bố trí lại, nhân số ít nhất gấp hai lần so với lúc tướng quân tiến vào am ni cô.”

Thượng Quan Dũng mắng thầm trong bụng.

“Nếu tướng quân muốn mang phu nhân rời đi, theo ta thấy là không thể.” D.i.e.n.d.a.n.lqđ Viên Nghĩa rất bình tĩnh nói với Thượng Quan Dũng. “Trạm canh gác phía trước đã gia tăng cung tiễn thủ, tướng quân có thể rút lui an toàn nhưng phu nhân không có võ công, năng không thể rời đi được.”

Thượng Quan Dũng nhìn tường viện am ni cô, tường viện này kém hơn tường thành trì nhưng hiện giờ hắn cũng không thể xâm nhập, cũng không thể phá được tường vây bốn phía. “Người và Viên Uy cũng không có cách nào mang nàng rời đi sao?” Thượng Quan Dũng hỏi Viên Nghĩa.

Viên Nghĩa đến gần Thượng Quan Dũng, thì thầm: “Canh gác ở đây đều là đại nội thị vệ, chúng ta giết chết người này thì lại có người khác xông lên, nhất định sẽ kinh động hoàng gia và quan phủ. Sau khi tướng quân dẫn phu nhân ra thì làm sao rời khỏi được kinh thành?”

“Người nói không sai, chúng ta không có cách nào rời khỏi kinh đô.”

“Sau lưng am ni cô là núi rừng, thật ra có thể tạm thời trốn được, nhưng nếu quan phủ lục soát núi...”

Viên Nghĩa chưa dứt lời đã bị Thượng Quan Dũng kéo về sau mấy bước, “Có người đến đây!” Thượng Quan Dũng nhỏ giọng nói với Viên Nghĩa.

Viên Nghĩa âm thầm lấp bắp kinh hãi, thính giác của một tử sĩ như hắn mà cái gì cũng không nghe thấy, người này đã nghe được tiếng bước chân?

Hai người đợi trong rừng một lát, một đội kỵ binh chạy xuyên qua cánh rừng, một mạch chạy về phía am ni cô.

“Ngự lâm quân.” Viên Nghĩa nói nhỏ với Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng nghiêng răng, bây giờ ngự lâm quân đến đây, hắn lại càng không có khả năng mang An Cẩm Tú rời khỏi am ni cô.

“Hai người các người qua bên kia, mấy người này đi phía tây! Đội các người đi...”

Không lâu sau, am ni cô truyền đến âm thanh quan tướng Ngự lâm quân bố trí phòng ốc. Thượng Quan Dũng và Viên Nghĩa cẩn thận nghe người này phân phòng, muốn tìm hiểu sai lầm của quan tướng này, nhưng thật khiến hai người thất vọng, viên tướng này trong tay có đủ nhân thủ, đội Ngự lâm quân dưới tay viên tướng an bài đã đem am ni cô vây quanh chặt như nêm cối.

“Ít nhất ba trăm người.” Viên Nghĩa nói với Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng quay người đi về phía sâu trong rừng, ngực phun ra một búng máu, có thứ gì khiến sức lực toàn thân của hắn biến mất, bên tai chỉ vang vọng câu nói của An Cẩm Tú, nếu chàng chết ta sẽ đi hoàng tuyền tìm chàng. Chính câu nói này giúp Thượng Quan Dũng mạnh mẽ bước từng bước về phía trước, hắn không thể chết, nếu hắn chết, An Cẩm Tú phải làm thế nào bây giờ?

Viên Nghĩa đuổi theo phía sau Quan Dũng, hắn chưa thấy An Cẩm Tú nhưng nhìn sắc mặt như tro tàn của Thượng Quan Dũng, ngẫm lại am ni cô toàn đại nội thị vệ, lại là Ngự lâm quân, chưa kể thánh thượng đích thân tới, có một số việc không khó để hiểu nhưng Viên Nghĩa không muốn tin vào suy nghĩ của bản thân mình.

Càng đi vào sâu trong rừng, đường càng trở nên gập ghềnh, đến khi Thượng Quan Dũng dừng lại, trước mặt hai người xuất hiện một dòng suối nhỏ. Đây là dòng suối từ trên núi chảy xuống, mấy hôm nay ở kinh thành mưa rơi không ngừng, dòng suối nhỏ có dòng nước chảy xiết, nghiễm nhiên đã có hình dáng của một dòng sông nhỏ.

Thượng Quan Dũng ngồi trước khe nước, vốc một vốc nước lên rửa mặt, sau đó ngồi trên lớp bùn bên dòng suối.

Viên Nghĩa đứng phía sau Thượng Quan Dũng, vừa bồi Thượng Quan Dũng ngâm nước vừa quan sát bốn phía. Tuy nơi này sâu trong rừng nhưng Viên Nghĩa vẫn sợ họ bị phát hiện.

“Ngươi về đi.” Sau khi ngồi yên thật lâu, Thượng Quan Dũng nói với Viên Nghĩa.

“Tướng quân ngồi đây cũng vô ích.” Viên Nghĩa khuyên Thượng Quan Dũng: “Không bằng về cùng thiếu gia thương lượng, sau đó tìm cách.”

“Bàn với Nguyên Chí?”

“Phu nhân là thân tỷ của thiếu gia.” Viên Nghĩa nói: “Tướng quân không nên gặt thiếu gia việc của phu nhân.”

Thượng Quan Dũng vẫn trầm ngâm không nói thật lâu, nhìn theo hướng đông của dòng suối đến ngó ngàng. d.d.lequydon.u.m.u.m Hắn là thần tử, từ khi còn là một tiểu tử không biết gì phụ thân đã nói với hắn, đại trượng phu một đời làm người phải trung quân ái quốc. Hắn luôn tuân thủ nhưng bây giờ người đoạt mất thế tử lại chính là quân của hắn, hắn phải làm sao đây?

Viên Nghĩa thấy Thượng Quan Dũng như vậy, không khuyên tiếp nữa. Chưa từng trải qua sự việc, Viên Nghĩa cũng không biết phải khuyên thế nào.

Mãi đến hừng đông, mưa chỉ còn rơi lất phất, sau lưng hai người vang lên tiếng bước chân. Thượng Quan Dũng và Viên Nghĩa cùng quay đầu lại nhìn, thấy Viên Uy đi đằng trước, An Nguyên Chí theo sau, hai người chạy vội vàng đến chỗ bọn họ.

“Ai ở am ni cô?” An Nguyên Chí chưa đến trước mặt Thượng Quan Dũng đã mở miệng hỏi: “Tỷ phu sao lại đến nơi này?”

Viên Nghĩa lui lại vài bước, khiến An Nguyên Chí chạy vọt tới đối diện Thượng Quan Dũng, hắn lắc đầu với Viên Uy, Viên Uy thấy Viên Nghĩa lắc đầu liền dừng chân lại.

Thượng Quan Dũng đứng đây, sau một hồi do dự nói với An Nguyên Chí: “Tỷ của đệ ở am ni cô.”

“Cái gì?” Mắt An Nguyên Chí trừng to.

“Hôm qua ta thấy tỷ tỷ của đệ.” Thượng Quan Dũng nói: “Nàng ở chung với Tử Uyên.”

“Tỷ của đệ không chết?!” Đầu tiên An Nguyên Chí cười vui vẻ, nhưng sau lại trầm mặt: “Sao tỷ lại ở am ni cô? Đệ thấy bên ngoài am ni cô có Ngự lâm quân canh gác, Ngự lâm quân của hoàng gia sao lại gác ngoài am ni cô của An Thị?”

Thượng Quan Dũng hỏi lại An Nguyên Chí: “Đệ sao lại đến đây?”

“Viên Nghĩa đi cả đêm không về, tất nhiên là đệ phải đi tìm.” Ddlqd.um.um An Nguyên Chí nói: “Đệ đi tìm cả An phủ nữa.”

Lúc này Viên Nghĩa mới mở miệng: “Thiếu gia người lại đi An phủ?”

“Đi” Về mặt An Nguyên Chí tàn nhẫn: “Nếu họ coi thường ngươi, ta sẽ xử lý.”

Viên Uy lên tiếng: “Ta thấy ngươi lưu lại dấu hiệu trên đường nên dẫn thiếu gia tìm đến đây.”

An Nguyên Chí vẫn nhìn chằm chằm Thượng Quan Dũng: “Chuyện của tỷ đệ là như thế nào?”

Thượng Quan Dũng lắc đầu: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì ta không biết, ta chỉ biết nàng đang bị nhốt ở am ni cô.”

“Nhốt trong am?” An Nguyên Chí nói: “Người nào làm?”

Thượng Quan Dũng vẫn nói: “Tạm thời bây giờ ta chưa rõ.”

An Nguyên Chí bước tới bước lui: “Tỷ tỷ không chết vậy cái linh đường kia là của ai? Am ni cô thế nào lại có Ngự lâm quân gác? Phụ thân đệ sao?” An Nguyên Chí nói đến đây, bỗng dừng bước: “Đệ phải đi tìm lão.”

“Nguyên Chí!” Thượng Quan Dũng gọi An Nguyên Chí lại: “Sự việc chưa rõ ràng, đệ tìm ai cũng vô ích.”

“Không tìm lão làm sao chúng ta biết được chứ?” An Nguyên Chí nói.

Lúc này Viên Uy nói: “Thái sư có thể sai khiến Ngự lâm quân sao?”

An Nguyên Chí giật mình, mới nhớ đến cho dù phụ thân hắn là thái sư cũng không thể điều động được Ngự lâm quân.

“Tối nay ta sẽ đi gặp nàng.” Thượng Quan Dũng nói: “Hôm qua chúng ta còn chưa nói được mấy câu.”

An Nguyên Chí lập tức hỏi: “Đêm qua am ni cô đã xảy ra chuyện gì? Tỷ phu gặp được tỷ của đệ sao không dẫn tỷ rời đi?”

“Có Ngự lâm quân.” Viên Nghĩa thấy Thượng Quan Dũng cứng họng không trả lời được, liền nói với An Nguyên Chí: “Tướng quân có muốn mang phu nhân ra ngoài cũng không thể được.”

“Hay là tối nay đệ đi với tỷ phu.” An Nguyên Chí nói: “Biết đâu có hai người chúng ta có thể cứu tỷ tỷ ra thì sao?”

Thượng Quan Dũng thở dài.

Viên Nghĩa nói: “Thiếu gia, am ni cô còn có đại nội thị vệ, cho dù người đi vào cũng chưa chắc gặp được phu nhân.”

An Nguyên Chí ngốc, am ni cô ngoài có Ngự lâm quân, trong có đại nội thị vệ, tỷ tỷ của hắn trở thành khâm phạm triều đình khi nào? D.d.lequydon.u.m.u.m Không đúng, khâm phạm triều đình phải trực tiếp giam vào thiên lao, sao phải cần đại nội thị vệ và Ngự lâm quân trông coi?

“Các người về trước.” Thượng Quan Dũng nói với ba người An Nguyên Chí: “Đợi đến khi ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra, chúng ta sẽ thương lượng.”

An Nguyên Chí không phải đồ ngốc, sau khi suy nghĩ, hỏi Thượng Quan Dũng: “Huynh nói huynh vì nước mà đắc tội người ta, người huynh đắc tội là người của hoàng thất đúng không? Hay người huynh đắc tội chính là thánh thượng?”

Thượng Quan Dũng không biết phải trả lời vấn đề này thế nào. Hắn không thể nói với An Nguyên Chí, hắn không chỉ đắc tội Hoàng hậu và Thái tử mà còn có mối thù đoạt thế với Hoàng đế. “Nguyên Chí, đệ cứ về trước chờ tin của ta.” Thượng Quan Dũng chỉ có thể nói với An Nguyên Chí: “Việc ta biết, chắc chắn sẽ không giấu đệ.”

An Nguyên Chí gấp gáp đến hai mắt đỏ bừng. Việc này khiến hắn thương tâm khổ sở, tự trách đến hận chết mình, dĩ3nd@nl3quyd0n bây giờ lại làm hắn như lọt vào sương mù mờ mịt, nghĩ không rõ thì Thượng Quan Dũng sẽ nói với hắn chuyện gì đã xảy ra, nào ngờ người này lại không nói.

Viên Nghĩa bước tới khuyên An Nguyên Chí đi: “Thiếu gia, chúng ta nên về trước, đợi sau khi tướng quân gặp được phu nhân, chúng ta sẽ thương lượng tiếp theo sẽ làm gì được không?”

An Nguyên Chí nói: “Tỷ của đệ đúng là ở am ni cô?”

Thượng Quan Dũng và Viên Nghĩa đều gật đầu.

An Nguyên Chí liền nói: “Chúng ta liền phóng hỏa, nhân lúc am ni cô rối loạn đem cứu tỷ của đệ ra ngoài.”

Viên Nghĩa nói: “Nếu làm phóng phu nhân thì thế nào?”

“Muốn cứu người từ tay Ngự lâm quân thì phải đánh cuộc một phen.” An Nguyên Chí nói: “Đám người kia có thể phóng hỏa thiêu hủy cũ Thành nam, vì sao chúng ta không thể phóng hỏa thiêu am ni cô?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Ai sai?

Edit: Um-um

Nghe An Nguyên Chí đòi phóng hỏa, trong nháy mắt Thượng Quan Dũng cũng bị lời nói của An Nguyên Chí làm dao động, chỉ cần họ xông loạn vào am ni cô là có cơ hội cứu An Cẩm Tú ra, nhưng Thượng Quan Dũng cuối cùng vẫn bình tĩnh hơn An Nguyên Chí nhiều. Phóng hỏa đốt am ni cô, đừng nói họ chưa chắc có cơ hội cứu được An Cẩm Tú, chưa kể cứu An Cẩm Tú ra sau đó thì thế nào? Họ sao có thể thoát? Phóng hỏa chỉ có thể phóng vào ban đêm, khi đó bốn phía xung quanh kinh thành đều đóng lại, họ không cách nào suốt đêm chạy ra khỏi thành, vừa qua đêm, Thế Tông chỉ cần hạ lệnh phong tỏa cửa thành thì họ liền trở thành cá trong chậu, khó tránh cái chết.

“Tỷ phu huynh nói gì đi chứ?” An Nguyên Chí một mình nói nửa ngày, Thượng Quan Dũng cũng không dòm ngó tới hắn, gấp gáp la lên: “Bây giờ trời đã sáng, chúng ta lập tức đi phóng hỏa kéo trẻ.”

“Ta đã nói rồi, mọi việc cứ chờ đêm nay ta gặp tỷ đệ rồi nói sau.” Thượng Quan Dũng nói với An Nguyên Chí: “Đệ cho ta thêm thời gian một đêm đi.”

An Nguyên Chí nhìn Viên Nghĩa và Viên Uy, thấy hai người cũng tán đồng lời nói của Thượng Quan Dũng, tức giận: “Cứu tỷ ta ra sau đó hỏi tỷ ấy đã

trải qua việc gì không phải cũng vậy sao? Việc gì phải chờ thêm cả một đêm kia chứ?”

Viên Nghĩa khuyên An Nguyên Chí: “Chúng ta hiện chưa biết mình đã đắc tội với ai, đối thủ không rõ, chúng ta cứ phu nhân ra tương lai sẽ thế nào? Không có manh mối, chúng ta làm sao thoát được.”

Bị Viên Nghĩa nói, An Nguyên Chí tức tối ngồi xuống đồng bùn trên mặt đất: “Ta ở đây chờ!”

“Nguyên Chí.” Thượng Quan Dũng đối với cậu em vợ An Nguyên Chí này thật đúng là bất đắc dĩ.

“Tôi nay huynh vào am ni cô cũng cần có người hỗ trợ chứ?” lqddiend@n

An Nguyên Chí nói: “Bên ngoài am ni cô có Ngự lâm quân canh gác, tỷ phu đi vào bằng cách nào?”

Thượng Quan Dũng đáp: “Tự ta có cách.”

“Đệ vào với huynh.” An Nguyên Chí vội nói: “Đệ cũng muốn gặp tỷ tỷ.”

Lúc này Viên Nghĩa không nhận được nữa, trong lòng hắn An Nguyên Chí vẫn luôn là một tiểu đại nhân, nhưng bây giờ hoàn toàn chính là một tiểu hài nhi, vẫn là người cần quầy. Viên Nghĩa nói với Thượng Quan Dũng: “Tướng quân, ngài trước đi tìm một chỗ nghỉ ngơi tí đi. Thiếu gia có ta và Viên Uy rồi.” Sau đó vờ tay sống chết kèm chặt An Nguyên Chí, không cho hắn nhúc nhích.

Thượng Quan Dũng gạt đầu với Viên Nghĩa, quay người cất bước.

An Nguyên Chí thấy Thượng Quan Dũng đã rời khỏi, la hét với Viên Nghĩa: “Người có ý gì?”

Viên Nghĩa thấy hình bóng Thượng Quan Dũng đã khuất mới nói với An Nguyên Chí: “Thiếu gia, lúc này trong lòng Thượng Quan tướng quân không hề dễ chịu, người cho ngài ấy yên tĩnh một lát đi.”

“Trong lòng huynh ấy không dễ chịu, ta dễ chịu sao?” An Nguyên Chí gào thét.

Nhìn thiếu niên trước mặt đáng người tiểu tụy, Viên Nghĩa tất nhiên hiểu trong lòng An Nguyên Chí cũng không dễ chịu, buông lỏng bàn tay ấn bả vai An Nguyên Chí ra, Viên Nghĩa nói: “Bị cửa nát nhà tan thế này, trong lòng cả nhà chúng ta đều không dễ chịu. Thiếu gia, trước tiên người đợi Thượng Quan tướng quân tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng chỉ là một đêm mà thôi, chẳng lẽ người lại không đợi được hay sao?”

An Nguyên Chí nhìn Viên Nghĩa, đột nhiên cất tiếng: “Qua nay người vẫn luôn ở một chỗ với tỷ phu ta à?”

Viên Nghĩa nói: “Phải.”

“Am ni cô đã xảy ra chuyện gì?” An Nguyên Chí hỏi.

Viên Nghĩa không chút ngập ngừng nói với An Nguyên Chí: “Ta thấy thánh thượng tới am ni cô.”

An Nguyên Chí nhảy dựng lên: “Thánh thượng?”

Viên Nghĩa nói: “Đúng, ta tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không sai. Hơn nữa Ngự lâm quân bị phái đến am ni cô bởi vì đêm qua Thượng Quan tướng quân xông vào am ni cô, làm kinh động thủ vệ nơi này.”

An Nguyên Chí chớp mắt: “Người nói Ngự lâm quân không phải đến để giam giữ tỷ của ta mà là tới bảo hộ tỷ à?”

Viên Nghĩa trịnh trọng gạt đầu.

An Nguyên Chí trừng mắt đứng trong mưa một lúc, đột nhiên trầm tư cẩn thận suy nghĩ, quay người đá một chân vào một tảng đá lớn bay xuống suối, mắng một câu: “Thiên sát.”

Viên Uy không ngấm ra được lời của Viên Nghĩa: “Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?”

Viên Nghĩa lắc đầu với Viên Uy: “Chúng ta không nên rời kinh.”

An Nguyên Chí sụp người xuống vũng nước bùn, hung hăng tát mạnh vào má mình hai cái: “Là ta sai!” Lẩm bẩm: “Con mẹ nó, là ta sai!”

Thượng Quan Dũng rời khỏi khu rừng, đi đến phía cửa bắc, bọn người Khánh Nam còn ở ngoài thành chờ hắn, ddlequydon.um-um Thượng Quan Dũng vừa đi vừa suy nghĩ, hắn nên nói thế nào để bọn Khánh Nam về quân trước. Hắn và An Cẩm Tú chết cũng tốt, lưu lạc chân trời cũng tốt, không thể liên lụy những huynh đệ đã giúp mình.

Khi Thượng Quan Dũng đến cửa thành thì bị hai gia đình của An phủ cản đường. Trong đó có một gia đình lớn tuổi sau khi thấy Thượng Quan Dũng liền hành lễ, rồi nói: “Tướng quân, sáng nay thánh thượng phái người tới phủ tuyên tướng quân vào cung, thái sư không biết tướng quân đang ở đâu nên ở bốn cửa thành đều cử người chờ ngài.”

Thượng Quan Dũng nói: “Thánh thượng truyền ta vào cung?”

Người này đáp: “Đúng vậy tướng quân, mời ngài vào cung, thái sư đã tiến cung trước rồi.”

Đến nước này, Thượng Quan Dũng không thể trốn, không chỉ An Cầm Tú còn ở am ni cô chờ hắn, nếu bây giờ hắn không đi gặp Thế Tông, Thế Tông sẽ đoán được hắn đã biết được sự việc, Thế Tông không chắc sẽ giữ lại mạng của An Cầm Tú.

“Tướng quân.” Tên gia đình bước đến đối diện Thượng Quan Dũng, ghé sát người hắn, nhỏ giọng nói: “Thái sư chúng ta nói với người công công kia, đêm qua tướng quân ở An phủ túc trực bên linh cửu người nhà cả đêm, không có khả năng đi đến hèm cũ Thành Nam.”

“Được.” Thượng Quan Dũng quay gót muốn đi về phía hoàng cung.

Tên gia đình này gọi Thượng Quan Dũng lại: “Tướng quân, thái sư còn sai tiểu nhân mang theo ngựa đến, mời tướng quân cưỡi ngựa đi cho mau.”

Một tên gia đình khác dẫn đến cho Thượng Quan Dũng một con ngựa cao to uy mãnh tới, đến gần Thượng Quan Dũng rồi nói với Thượng Quan Dũng: “Tướng quân mời lên ngựa.”

Thượng Quan Dũng không nói nhiều lời, xoay người lên ngựa, vung roi đánh ngựa chạy đến hoàng cung.

Hai gia đình thấy Thượng Quan Dũng đã đi vào hoàng cung vội về An phủ báo cáo với Lão thái quân.

Thượng Quan Dũng đến hoàng cung, sau khi được thị vệ gác cửa cung vào thông bẩm giúp hắn, một thái giám xuất hiện, muốn Thượng Quan Dũng đi theo hắn đến ngự thư phòng.

Thượng Quan Dũng đi theo thái giám này vào cửa cung, thái giám này dẫn Thượng Quan Dũng đi được một đoạn, bỗng nhiên nhỏ giọng nói với Thượng Quan Dũng: “Chút nữa tướng quân gặp thánh thượng cần phải cẩn thận, sau khi thánh thượng thấy sổ con của Chu đại tướng quân đã phát hỏa rất lớn, thái sư và không ít quan nhân trong triều hiện vẫn còn đang quỳ ở ngoài ngự thư phòng đấy.”

Thái giám này bất ngờ nhắc nhở làm Thượng Quan Dũng lắp bắp kinh hãi, chân lui vài bước về sau, mới nói với thái giám: “Đa tạ công công chỉ điểm, chỉ là...”

Thái giám quay đầu nhìn Thượng Quan Dũng cười, nói: “Nô tài là Cát Hoà, tướng quân không cần lo lắng cho nô tài, mời đi cùng nô tài.”

Thượng Quan Dũng không hiểu vì sao thái giám gọi là Cát Hoà này phải giúp hắn nhưng hắn cũng không muốn hỏi lại, lq.d.i.e.n.d.a.n chỉ mang lòng nghi hoặc đi theo Cát Hoà đến ngoài ngự thư phòng.

Ngoài cửa ngự thư phòng, bảy tám đại thần đang quỳ thẳng tắp, An thái sư quỳ đầu tiên trong nhóm này. Nghe thấy Cát Hoà đứng kế bên mình bẩm báo với Thế Tông bên trong là Thượng Quan Dũng đã đến, An Thái sư cũng không ngẩng đầu liếc mắt Thượng Quan Dũng một cái. Việc đêm qua Thế Tông phái một đội Ngự lâm quân đi đến am ni cô, An Thái sư đã rõ. Thượng Quan Dũng không thể mang An Cầm Tú đi, không thể giết An Cầm Tú, việc này làm An Thái sư thật sự thất vọng đồng thời tâm hoảng ý loạn, không biết sau này An Cầm Tú sẽ làm chuyện gì, đối với tương lai An thị hoàn toàn không thấu, may rủi khó lường, sau này An Thái sư sẽ không có cách nào vì gia tộc mình an bài bất cứ chuyện gì nữa.

Thượng Quan Dũng theo Cát Hoà vào ngự thư phòng, hành lễ quân thần với Thế Tông, lần đầu tiên trong đời không cam tâm tình nguyện, nếu không phải còn sót chút lý trí, biết trong ngự thư phòng ám sát không khác gì lấy trứng chọi đá thì đã muốn sống mái một phen với Thế Tông.

Thế Tông thấy Thượng Quan Dũng hành lễ cho mình cảm thấy xấu hổ, cũng rất muốn giết người này. Chỉ là nghĩ đến cảnh tượng khi An Cầm Tú biết mình giết Thượng Quan Dũng, Thế Tông cũng chỉ có thể đem sát ý giấu vào lòng: “Bình thân.” Thế Tông nói với Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng đứng dậy, cúi đầu chờ lệnh.

“Chuyện trong nhà ngươi trầm cũng rất tiếc.” Quyết định không giết người này rồi, Thế Tông phải giả vờ trước mặt Thượng Quan Dũng một lúc, nói: “Ngươi hãy nén bi thương. Đại trượng phu sợ gì không có vợ? Sau này tìm một nữ nhân thật tốt giúp hương khói Thượng Quan gia không bị đứt đoạn, người nhà ngươi ở dưới suối vàng cũng sẽ vui mừng.”

Thượng Quan Dũng thấy Thế Tông làm bộ làm tịch, trong lòng cũng thấy buồn nôn nhưng vẫn nói với Thế Tông: “Mặt tướng tạ ơn thánh thượng quan tâm.”

Thế Tông nói: “Tin của Chu Nghi trầm đã xem qua, ngươi là người lãnh binh đánh Tín Vương phủ?”

Thượng Quan Dũng đáp: “Bẩm thánh thượng, là mặt tướng.”

Thế Tông liền nói: “Sau khi ngươi gặp Tín Vương, hắn nói những gì?”

Danh sách đang được Thượng Quan Dũng cất giấu trong lòng ngực, lúc này Thượng Quan Dũng nghĩ, người trước mặt này khó giữ được giang sơn thì có liên quan gì đến hắn? Quyển sách này nói không chừng còn có thể thành vật giữ mạng của hắn và An Cầm Tú, ý niệm mới nảy ra thúc đẩy Thượng Quan Dũng nói với Thế Tông: “Tín Vương chỉ nói bị oan uổng.”

“Hắn có chứng cứ gì không?” Thế Tông lại hỏi Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng cúi đầu: “Sau khi mặt tướng mang binh tấn công Hương An thành liền vây quanh Tín Vương phủ, Tín Vương gia khi ấy không chống cự.”

Thế Tông hừ lạnh: “Chắc là hắn biết chống cự cũng vô ích.”

Thượng Quan Dũng nói: “Mặt tướng thấy tường viện Tín Vương phủ rất cao, nếu Tín Vương chống cự, mặt tướng nghĩ Tín Vương gia vẫn có thể kéo dài thời gian.”

“Người cũng thấy Tín Vương oan uổng?”

Thượng Quan Dũng vội quỳ xuống: “Mặt tướng không biết.”

“Người đứng lên rồi nói.” Thế Tông cho Thượng Quan Dũng bình thân. Tin của Chu Nghi mang đến thật ra là nói, việc của Tín Vương có điểm lạ, hi vọng hoàng đế như hắn có thể điều tra rõ ràng. Hiện hỏi lại việc Thượng Quan Dũng ngày đó đến Tín Vương phủ, Thế Tông cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Tín Vương Bạch Vĩnh không phải là người cam chịu, Thế Tông tin tưởng người này dù cái chết tới trước mắt cũng phải liều chết một phen, sao người này lại có thể cúi đầu chịu trời đơn giản vậy?

Thượng Quan Dũng đứng dậy, cúi thấp đầu không để Thế Tông nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.

“Sau đó Nhạc An hầu đến Tín Vương phủ?” Một lát sau Thế Tông lại hỏi Thượng Quan Dũng.

“Vâng.” Thượng Quan Dũng đáp.

“Hai người họ đơn độc nói chuyện?”

“Đúng vậy, Tín Vương gia đơn độc nói chuyện với Nhạc An hầu sau đó liền tự sát.” Thượng Quan Dũng nói: “Hầu gia nói thánh thượng có chỉ, Tín Vương một người cũng không lưu lại.”

“Không sai, quả thật trầm có hạ ý chỉ như vậy.” Thế Tông nói: “Nhưng trầm chưa nói cho bọn họ chém giết tại chỗ, Hạng Tích này đúng là ngu xuẩn.” Sau khi mắng Hạng Tích một tiếng, Thế Tông lại hỏi Thượng Quan Dũng: “Sau đó thì sao? Cái tên ngu ngốc ấy lại làm gì ở Tín Vương phủ?”

“Nhạc An hầu bảo mặt tướng lui binh.” Thượng Quan Dũng nói: “Mặt tướng không dám không theo mệnh lệnh của hầu gia nên mặt tướng không ở Tín Vương phủ lâu. Thánh thượng, mặt tướng chỉ biết hầu gia ra lệnh cho thủ hạ kê biên tài sản Tín Vương phủ, một trang giấy cũng không thể bỏ qua.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cùng nhìn lại mà cùng chán ghét

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thế Tông không hỏi vấn đề của Thượng Quan Dũng nữa, chỉ nói với chàng rằng: “Chuyện ở Phụng Châu đã được giải quyết, người mau chóng trở về với quân của Chu Nghi đi.”

Thượng Quan Dũng chấp tay với Thế Tông, nói: “Thánh thượng, tang sự trong nhà mặt tướng còn chưa được tiến hành, hiện giờ mặt tướng đã về kinh, nhưng cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Thái sư, thần định sẽ ở lại kinh đô mấy ngày, xin Thánh thượng ân chuẩn.”

Lời thỉnh cầu hợp tình hợp lý như vậy, chiến sự ở Phụng Châu đã kết thúc. Nơi cửa ải Bạch Ngọc ấy, đại tướng quân Dương Duệ cũng đã báo lên triều đình, đại quân Bắc Quyết rút lui, nhưng Thế Tông lại muốn lấy lý do quốc sự làm trọng, đuổi Thượng Quan Dũng đi thật xa, vậy mà bỗng chốc chẳng tìm được một cái cớ nào hay. “Vậy người ở lại kinh thành lo tang sự trong nhà đi.” Thế Tông đành phải nói với Thượng Quan Dũng: “Vụ án lừa lớn ở ngõ hẻm Thành Nam, trầm đã lệnh cho Đại Lý Tự tra rõ, không lâu sâu, trầm sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng.”

Thượng Quan Dũng quỳ xuống tạ ơn.

“Người lui ra đi.” Thế Tông vẫy tay bảo Thượng Quan Dũng lui ra.

Thượng Quan Dũng cúi đầu rời khỏi Ngự Thư phòng.

Ở bên ngoài Ngự Thư phòng, lúc Thượng Quan Dũng rời khỏi nơi ấy, An Thái sư bỗng xoay người lại, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

Trước mặt các đại thần, Thượng Quan Dũng vẫn quỳ trên đất, cúi người làm lễ với An Thái sư. Tuy rằng An Cẩm Tú đã ‘chết’, nhưng bọn họ vẫn còn

quan hệ nhạc phụ - hiền tể, Thượng Quan Dững không thể bỏ lễ này.

An Thái Sư chịu lễ của Thượng Quan Dững, trong lòng ông vừa xấu hổ vừa giận dữ, hận không thể tìm một cái hang để chui vào đó ẩn thân.

"Ai quỳ ở ngoài thì lập tức lăn vào đây cho trẫm!" Lúc này, giọng nói của Thế Tông bỗng truyền ra từ Ngự Thư phòng.

Vài người và An Thái sư đứng dậy khỏi mặt đất, bước nhanh vào Ngự Thư phòng.

Thượng Quan Dững nhìn ông khom lưng đi vào trong, chẳng biết có phải vì lúc ấy An Thái sư đột ngột già đi hay không, chàng không thể nào hận ông được.

"Tướng quân, nô tài đưa ngài xuất cung nha." Đúng lúc này, Cát Lợi bước tới, nói nhẹ nhàng với Thượng Quan Dững.

Thượng Quan Dững trông thấy Cát Lợi và y phục thái giám của hắn không giống với những thái giám khác ở Ngự Thư phòng, lòng trước được gãi này là Thái giám quân sự: "Không cần đâu." Chàng nói với Cát Lợi rằng: "Ta tự rời cung là được rồi, đa tạ công công."

Cát Lợi vội cười nói: "Nô tài không dám, vậy để nô tài sai người đưa Tướng quân rời cung nhé."

Một tên thái giám nhỏ chạy lên, đứng lại trước mặt Thượng Quan Dững, mời chàng đi theo hắn ta.

Thượng Quan Dững đang định cất bước thì thấy từ trên bậc thang của đài cao, có một thị vệ khề kêu lên: "Lâm đại nhân."

Thượng Quan Dững nhìn về phía người được tên thị vệ kia kêu là Lâm đại nhân, tuổi khoảng chừng bốn mươi, mặc dù dung mạo bình thường nhưng khí chất quanh người ngay thẳng, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, khớp ngón tay thô to, vừa thấy đã biết là người có võ nghệ rất cao.

Cát Lợi ở bên cạnh thấy Thượng Quan Dững nhìn chăm chăm vào người mới tới, hắn vội nói nhỏ với chàng: "Ngài ấy là Phó Thống lĩnh của Đại nội Thị vệ - Lâm Chương, Lâm đại nhân."

Cái tên Lâm Chương này lọt vào tai Thượng Quan Dững, dường như trong khoảnh khắc chàng lập tức đỏ mặt. Hai tay chàng nắm chặt thành nắm đấm, kẻ thù tiêu diệt nhà Thượng Quan chỉ cách chàng có vài bước xa xa, chàng phải làm sao bây giờ?

Lâm Chương bước lên bậc thang thì cũng nhìn thấy Thượng Quan Dững, lúc này lại thấy sắc mặt Thượng Quan Dững nhìn mình rất khó coi, hắn lại cười với chàng, đi tới trước mặt chàng và nói: "Người là Thượng Quan Vệ Triều phải không?"

Lâm Chương là Võ quan Chính tam phẩm, Thượng Quan Dững chỉ là Tông ngũ phẩm, thân phận giữa hai người chênh lệch rất lớn, Thượng Quan Dững cúi đầu và nói: "Mặt tướng đúng là Thượng Quan Vệ Triều."

"Chuyện trong nhà người, ta đã biết rõ." Lâm Chương vừa quan sát vẻ mặt Thượng Quan Dững vừa nói: "Người chết không thể sống lại, nên thuận theo kìm nén bi thương."

Thượng Quan Dững nói: "Ban nầy Thánh thượng đã nói lời an ủi với mặt tướng, mặt tướng nhất thời khổ sở, đã để đại nhân chê cười rồi."

"Thánh thượng luôn luôn nhân đức." Lâm Chương nói: "Thượng Quan Tướng quân, kế tiếp người muốn về lại trong quân hay vẫn ở kinh thành?"

Thượng Quan Dững nói: "Mặt tướng được Thánh thượng ân chuẩn cho phép ở lại kinh thành để tiến hành tang sự trong nhà, mặt tướng đa tạ đại nhân quan tâm."

"Ta tên Lâm Chương."

"Lâm đại nhân." Thượng Quan Dững hơi khom lưng, cúi người làm lễ với Lâm Chương.

Lâm Chương nhìn kỹ vẻ mặt Thượng Quan Dững, thấy nét mặt gã võ phu này bi thương xen lẫn phần nộ, người trong nhà đã chết, đến bây giờ nguyên nhân chết còn chưa rõ, trong lúc này Thượng Quan Dững phần nộ, về tình cũng có thể tha thứ. Lâm Chương nhích người sang một bên, nhường đường cho Thượng Quan Dững, nói: "Người đi đi."

Thượng Quan Dững đi ngang qua người Lâm Chương, bước chân trầm ổn, sống lưng vẫn rất thẳng tắp như trước.

Cát Lợi vội liếc mắt một cái với tên thái giám nhỏ dẫn đường cho Thượng Quan Dững, nói: "Người còn đứng đây mắt hôn à?"

Tên thái giám nhỏ vội bước ba bước thành hai bước, chạy tới phía trước để dẫn đường cho Thượng Quan Dững.

Lâm Chương nhìn Thượng Quan Dững bước xuống khỏi bậc thang bằng ngọc, sau đó mới hỏi Cát Lợi: "Sao hắn có thể tiến cung vậy?"

Cát Lợi vội đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười với Lâm Chương: "Thưa Lâm đại nhân, là Thánh thượng gọi ngài ấy vào cung."

Lâm Chương lại nhìn cánh cửa Ngự Thư phòng đang đóng chặt.

Cát Lợi nói: "Thái sư và vài vị Thượng thư đại nhân đang ở bên trong."

Lâm Chương vẫn đứng đó chứ không đi.

Cát Lợi vội nói tiếp: “Hôm nay Thánh thượng nổi lửa giận dữ, nô tài cũng không biết là vì chuyện gì.”

Tay của Lâm Chương đụng vào tay Cát Lợi một cái, sau đó đi ra đằng sau đài cao ở phía Ngự Thư phòng, dáng vẻ giống như đang xem xét thị vệ trực ở nơi này.

Cát Lợi nắm chặt hai tờ ngân phiếu trong tay, lúc dừng lại trước cửa Ngự thư phòng, hắn ta nhanh chóng nhét hai tờ ngân phiếu ấy vào đai lưng.

Sau khi ra khỏi cửa cung, Thượng Quan Dũng lên ngựa, đi về phía ngõ cũ Thành Nam, đứng trước đồng cỏ nát của nhà Thượng Quan khoảng một canh giờ, sau đó lên ngựa đến An phủ, túc trực bên linh cửu của người nhà.

Sau khi tới An phủ, người đi theo Thượng Quan Dũng không thể vào trong được, chỉ có thể ở ngoài và canh giữ mấy cánh cửa An phủ.

Thượng Quan Dũng canh giữ trong linh đường đến giữa trưa, quản gia An phủ đưa cơm trưa đến cho chàng, chàng ăn bữa cơm này chưa được mấy miếng, An Nguyên Chí đã dẫn Viên Nghĩa và Viên Uy đến.

Lúc này, không ai trong An phủ dám cản đường An Nguyên Chí, ngay cả Đại thiếu gia mà Ngũ thiếu gia cũng dám giết thì còn ai dám vô cớ chọc vào?

Sau khi bước vào linh đường, An Nguyên Chí lập tức nói với quản gia: “Người đi ra ngoài, nơi này không cần đến người.”

Quản gia dẫn hạ nhân đi, chạy tới hậu đường để báo tin cho lão thái quân.

“Ngoài cửa có người đi theo ta.” Thượng Quan Dũng đợi bọn hạ nhân của An phủ đi rồi, chàng liền buông bát đĩa, nói với ba người An Nguyên Chí (Viên Nghĩa và Viên Uy, cách nói tắt).

“Sao huynh lại trở về?” An Nguyên Chí hỏi Thượng Quan Dũng.

“Ta tiến cung diện thánh, sau khi rời khỏi thì có thêm sáu người đi theo.”

Lúc này, An Nguyên Chí không tài nào nhìn thẳng vào Thượng Quan Dũng được, ánh mắt hắn trốn tránh, nói: “Do đó huynh mới trốn đến chỗ này ư?”

Thượng Quan Dũng gật đầu nói: “Bọn họ vẫn chưa vào An phủ.”

“Là sáu người kia ư?” Viên Uy hỏi: “Chúng ta đi ra ngoài, giải quyết hết sáu tên đó nhé?”

Viên Nghĩa tròn mắt nhìn Viên Uy rồi liếc một cái, nói: “Giết người trên đường cái à?”

Lần này, An Nguyên Chí không thể la đánh la giết nữa, đành nói: “Bây giờ chúng ta còn có thể quậy cho lớn chuyện sao?”

Viên Uy và Viên Nghĩa đều nhìn chăm chăm An Nguyên Chí, đồng thời hiểu được, bây giờ có khả năng Hoàng đế đang lo tìm cớ để giết Thượng Quan Dũng chăng? Bọn họ giết người ngay trên đường, nếu như bị kẻ khác phát hiện, chẳng phải bọn họ cũng vừa vặn để Hoàng đế mang đao ra giết mình à? “Chuyện này...” Viên Uy khó xử sờ sờ mũi, hỏi: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

An Nguyên Chí nói: “Đợi trời tối rồi đi thôi, bây giờ tỷ phu mặc y phục của hạ nhân An phủ rồi ra ngoài sẽ không bị người ta chú ý.”

Thượng Quan Dũng lại không đợi được, hỏi An Nguyên Chí: “Khi nào An phủ sẽ có người ra ngoài?”

An Nguyên Chí sống ở An phủ, mãi cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hề quán quá nhiều chuyện, câu hỏi này của Thượng Quan Dũng thật sự làm hắn không tài nào trả lời đúng được.

Viên Nghĩa nói: “Ta vào trong phủ xem thử.”

Thượng Quan Dũng vẫy tay với Viên Nghĩa: “Hắn là cửa của An phủ đều bị theo dõi rồi.”

An Nguyên Chí ngồi ở linh đường, ngây ngốc một hồi, đột nhiên đứng dậy nói với Thượng Quan Dũng: “Đệ đi tìm một người, tỷ phu chờ đệ một chút.”

An Nguyên Chí chạy đi rồi, quản gia đưa cơm trưa cho Thượng Quan Dũng lại chạy đến.

Thượng Quan Dũng lập tức hỏi quản gia: “Lão thái thái muốn gặp Nguyên Chí ư?”

Quản gia vội lắc đầu, nói: “Lão thái quân nói hãy để Ngũ thiếu gia canh giữ ở linh đường, đừng tới hậu đường.”

Ba người Thượng Quan Dũng đều không còn lời nào để nói, lão thái quân không muốn gặp An Nguyên Chí, An Nguyên Chí cũng chẳng chuẩn bị để đi thỉnh an lão tổ tông đấy. Thiếu gia này và người của An gia đúng là “cùng nhìn lại mà cùng chán ghét”, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau nữa.

Quản gia thấy An Nguyên Chí không ở trong linh đường, trong lòng âm thầm niệm một câu Bồ Tát phù hộ, sau khi nói xong thì ông ta vội vàng đi khỏi,

sợ gặp phải An Nguyên Chí.

Quán gia kia đi không bao lâu, An Nguyên Chí đã dẫn một hộ viện (người bảo vệ sân viện) của An phủ tới.

Ba người trong linh đường vừa thấy dáng người của hộ viện này và Thượng Quan Dũng không khác nhau lắm, họ đã biết An Nguyên Chí muốn làm gì rồi.

Viên Nghĩa nói: "Chủ ý này của thiếu gia không tệ."

An Nguyên Chí cũng nhân đó giới thiệu hộ viện để ba người còn lại biết: "Đây là một trong những sư phụ của ta, Đặng Tranh Cảnh."

Thượng Quan Dũng nghe An Nguyên Chí nói vị Đặng hộ viện này là sư phụ hấn, chàng vội đứng dậy chào Đặng Tranh Cảnh.

Đặng Tranh Cảnh vội xua tay với Thượng Quan Dũng và nói: "Ngũ thiếu gia đùa đấy, tiểu nhân chỉ cầm đao thương khoa tay múa chân với Ngũ thiếu gia thôi, tiểu nhân nào dám làm sư phụ của thiếu gia?"

An Nguyên Chí vô cùng lo lắng, nói: "Hiện tại không phải lúc để chúng ta nói những lời này, Đặng sư phụ, lần này người phải giúp chúng ta."

Đặng Tranh Cảnh cũng không phải người nói nhiều, y lập tức quay đầu, chuyển một bộ y phục của mình cho Thượng Quan Dũng, nói: "Vóc người của Tướng quân và tiểu nhân xấp xỉ nhau, người chịu thiệt một chút, mặc y phục của tiểu nhân đi."

An Nguyên Chí lại thúc giục Thượng Quan Dũng, nói: "Tỷ phu huynh đừng ngần ra nữa, mau mặc y phục mà Đặng sư phụ đưa cho huynh đi, không phải huynh vội vã muốn ra khỏi phủ sao? Vậy thì nhanh một chút đi."

Kẻ canh giữ ở cửa hông bên trái của An phủ, thấy một người đi ra khỏi cửa nhỏ, tuy rằng trên đầu người này đội mũ có viền rộng, che hơn nửa mặt, nhưng những kẻ theo dõi đều nhận ra dáng người và y phục trên thân hình của người này, người này chính là Thượng Quan Dũng. Đợi cho Đặng Tranh Cảnh mặc y phục Thượng Quan Dũng đã đi ra ngoài hơn trăm bước, hai kẻ theo dõi mới một trước một sau đi theo.

Bên trong cửa, An Nguyên Chí nói với Thượng Quan Dũng: "Người đã đi rồi, tỷ phu huynh đi mau."

Thượng Quan Dũng lo lắng cho An Nguyên Chí: "Đệ ở lại An phủ, đừng nên gây náo loạn nữa."

An Nguyên Chí gạt đầu trước rồi mới nói: "Chỉ cần bọn họ không chọc vào đệ là được."

Thượng Quan Dũng bắt đầu đi về phía cửa, đi ra khỏi An phủ.

Thấy tỷ phu đi ra ngoài khoảng trăm bước, An Nguyên Chí mới nói với Viên Nghĩa đang đứng bên cạnh: "Người đi giúp huynh ấy đi, ở đây có ta và Viên Uy canh giữ, nhất định không để người của An phủ phát hiện hai người biến mất."

Viên Nghĩa đồng ý, lập tức ra ngoài.

"Viên Nghĩa." An Nguyên Chí bỗng giữ Viên Nghĩa lại, nói: "Tỷ tỷ và tỷ phu ta, họ không thể gặp chuyện được."

"Cho dù có phải bỏ lại cái mạng này ta cũng sẽ giúp bọn họ." Viên Nghĩa cho An Nguyên Chí một khuôn mặt tươi cười, thân hình hần linh hoạt, lách khỏi cửa hông An phủ đi ra ngoài.

An Nguyên Chí và Viên Uy đứng ở cửa, trông thấy Viên Nghĩa biến mất sau đám người, họ mới quay đầu trở lại linh đường.

Viên Uy lập tức hỏi thăm An Nguyên Chí: "Thiếu gia, vì sao không thấy người của An phủ ở chỗ này vậy?"

Giọng nói của An Nguyên Chí rất lạnh: "Chỗ này là chỗ mà nô tài của An phủ phạm sai sẽ bị trục xuất khỏi cửa, ngày thường không có ai qua lại."

Viên Uy nói: "Người của quý phủ phạm sai mà cũng bị đuổi ra ư?"

An Nguyên Chí quay đầu liếc mắt với Viên Uy một cái, nói: "Nô tài của An phủ, chỉ có chết mới bị trục xuất khỏi phủ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Trà trộn vào am ni cô

Viên Uy liếc nhìn cánh cửa gỗ dày nặng đóng chặt, lúc này mới nhận ra nơi bị dây thừng xuyên che kín này, dù bây giờ đang giữa ban ngày nhưng ánh mặt trời vẫn không thể chiếu tới, âm trầm vô cùng, thật sự không phải chỗ tốt lành gì.

“Đi thôi” An Nguyên Chí nói với Viên Uy: “Trong căn nhà này đã chết bao nhiêu mạng người, một ngày nào đó, An gia nhất định sẽ gặp phải báo ứng”

Viên Uy định nói với An Nguyên Chí, người và phu nhân người chẳng phải cũng là người nhà họ An đấy thôi, nhưng lời nói đến bên miệng lại không thể phát ra thành lời, An Cẩm Tú đã xuất giá, không được tính là người nhà họ An, mà An Nguyên Chí, chính bản thân hắn cũng không coi mình là người nhà An gia, dường như nếu An gia đổ, hắn sẽ càng vui vẻ, đứng trước mặt hắn mà nói câu người là người nhà họ An, Viên Uy cảm giác như mình đang xỉ nhục người ta.

Thượng Quan Dững mặc quần áo của Đặng Tranh, chạy ra khỏi An phủ, trà trộn vào đám người, hắn cố ý đi vòng một đoạn đường, thấy phía sau không có ai đi theo mới yên tâm hướng về phía am ni cô của An thị ở phía Bắc.

An Cẩm Tú chờ một đêm ở am ni cô, bản thân nàng trước đó cũng chỉ ở phòng của khách nhân, bây giờ đơn giản là trong một đêm thay đổi từ khách phòng sang am ni cô hẻo lánh này thôi.

An Cẩm Tú để Từ Uyên bố trí lại phòng, chính mình tự đi dạo một vòng hầm ngầm sau viện.

Cửa đá đã bị cò đại che lại, nếu không phải nàng biết sự tồn tại của nơi này, chỉ đứng ngoài xem chắc chắn không nhìn ra nơi đây có một cái hầm sâu mấy chục mét.

An Cẩm Tú dẫm chân lên miệng hầm, không chút sứt mẻ. Nàng nhìn trũng chỗ này cũng là bởi Yêu Đào, nàng ta hoài thai mười tháng, đến lúc sinh nở, đây chính là chỗ An Cẩm Tú chọn làm phòng sinh cho nàng ta. Kịp trước, nàng không tiết lộ nơi đây, thanh âm bên ngoài nàng vẫn có thể nghe thấy nhưng tiếng phát ra trong hầm thì người ngoài lại không thể nghe thấy được. Khi một nữ nhân sinh sản, tiếng kêu lớn kinh người, nhưng nhờ có chỗ này, việc Yêu Đào sinh non liền biến thành một chuyện bí ẩn.

P phía sau có tiếng vang rất nhỏ truyền đến, An Cẩm Tú xoay người nhìn xem lại thấy cả sân không một bóng người. Bên ngoài am ni cô đã có Ngự Lâm quân canh gác, mà ở đây, An Cẩm Tú hơi nhũn mày một chút, xoay người, như thể tùy ý mà đi về phía trước một bước, chân trượt ngã, An Cẩm Tú liền ngã trên mặt đất, chống tay muốn đứng dậy, nhưng thử vào lần vẫn chưa thể đứng lên được.

“Phu nhân” Người giấu trong bóng tối cuối cùng cũng hiện thân, đi đến trước mặt An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú vừa thấy liền nhận ra, đây chính là vị thị vệ trưởng hôm qua.” Là người” An Cẩm Tú ngồi dưới đất nhìn thị vệ trưởng tuổi trẻ này ngượng ngùng cười.

Thị vệ trưởng không dám ngẩng đầu nhìn An Cẩm Tú, chỉ cúi đầu đáp lời: “Phu nhân té bị thương sao? Tiểu nhân sẽ gọi cung nhân tới hầu hạ” nghĩ nghĩ một chút, hắn lại tiếp tục:” Phu nhân có muốn tiểu nhân kêu thái y đến hay không?”

Đôi tay dùng sức, động tác có vẻ gian nan đứng lên, An Cẩm Tú chậm rãi nói:” Ta không bị thương”

Thị vệ trưởng nói: “Đường nơi này không dễ đi, phu nhân vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi thôi”

“Ta chỉ muốn đứng một mình trong chỗ kín” An Cẩm Tú nhỏ giọng nói:” Sao người lại ở nơi này?”

Khuôn mặt thị vệ trưởng nghiêm túc nhìn thật tuần tú, nhưng hai tai có chút quẩn bách đỏ lên. Trước mặt Thế Tông, chỉ cần phạm sai lầm, bất kể người là cung nữ thái giám, vẫn là thị vệ, đều chỉ cần xử tử cho xong chuyện. đêm qua, hắn đã không bắt được người xông vào am ni cô, khi trở về phục mệnh với Thế Tông đã chuẩn bị tâm lý lãnh cái chết. không ngờ nữ nhân được thánh thượng vô cùng sủng ái này giúp mình nói vài câu, lại cứu bản thân một mạng, thị vệ trưởng cũng không rõ thân phận của An Cẩm Tú, nhưng ân này, hắn vẫn nhớ trong lòng.

“Người cũng tới nơi này đi dạo một chút?” An Cẩm Tú thấy thị vệ trưởng không nói lời nào, liền lại hỏi.

“Đúng vậy” thị vệ trưởng đáp lời.

An Cẩm Tú cười, nói: “Người tên gì?”

nói chuyện cùng nữ nhân của hoàng đế là một việc có thể lấy mạng người, nhưng bây giờ cũng không phải ở trong cung, không có nhiều tai mắt khắp nơi nhìn chăm chăm, cho nên thị vệ trưởng cũng không biết mình lấy đâu ra lá gan lớn đến như thế.” Hạ Hàn Ước”

An Cẩm Tú không có k í ức về người này, thế nhưng nếu bị điều đến am ni cô này, nhất định không phải người được trọng dụng trong cung.” Hàn đại nhân” An Cẩm Tú hô một tiếng.

“Tiểu nhân không dám nhận” Hàn Ước đánh bạo ngẩng đầu nhìn An Cẩm Tú, liếc mắt một cái lại cuống quýt cúi đầu.

An Cẩm Tú thấy vậy, liền biết trong viện này có không ít người như Hàn Ước, giấu trong chỗ tối.” Ta đến nơi đây, tâm thần không yên” An Cẩm Tú lại tiếp:” Về sau ta chỉ muốn một mình trong việc này, không biết Hàn đại nhân có thể giúp ta chuyện này?”

Hàn Ước vốn tưởng rằng An Cẩm Tú không biết chuyện hắn âm thầm bảo hộ, nghe nàng nói xong lập tức cả kinh.

“Thánh thượng đã nói với ta rồi” An Cẩm Tú vội giải thích:” Nói các người chắc chắn sẽ ở trong chỗ tối bảo vệ ta”

Hàn Ước vội đáp: “Phu nhân, đây là thánh mệnh, đám tiểu nhân không dám trái lời”

“Chỉ cái sân này cũng không được sao?” An Cẩm Tú nói, giọng điệu có chút đáng thương, “Tuồng tượng đến việc ta đi đến đâu, các người cũng ở một bên trông coi, ta liền...” An Cẩm Tú nói đến đây, dừng lại không tiếp tục.

“Phu nhân cảm giác không thoải mái” Hàn Ước lại đã hiểu ý tứ của nàng.

“Đứng, đứng, không thoải mái” Về mặt xin lỗi:” Ta cũng không muốn làm khó người, chờ lần sau thánh thượng đến, ta sẽ nói với hắn, mỗi ngày, chẳng sợ chỉ cần cho ta hai canh giờ cũng được”

Hàn Ước nhìn sân này, cũng không lớn lắm, dựa vào vách núi, tường vây xây cao, rên tường còn cấm đinh sắt, kể cả bọn họ chỉ trông chừng ở ngoài cũng đủ sức để bảo vệ an toàn cho An Cẩm Tú, nghĩ đến đây, Hàn Ước nói với An Cẩm Tú:” Nếu phu nhân nguyện ý, đám tiểu nhân có thể ra bên ngoài, nếu ngài có việc gì, cứ kêu chúng ta một tiếng là được”

“Có thể như vậy sao?” An Cẩm Tú làm bộ cao hứng.

Hàn Ước nói: “Thế nhưng khi ra khỏi cái sân này, chúng ta nhất định phải bảo vệ phu nhân, chỉ mong phu nhân thứ lỗi”

“Đa tạ Hàn đại nhân” An Cẩm Tú không hành lễ với Hàn Ước, làm thế có vẻ quá mức, nhưng lời cảm ơn này, nàng nói thật thực lòng.

Hàn Ước vội hành lễ với An Cẩm Tú, An Cẩm Tú được sủng ái, bọn họ đều xem trong mắt, mặc kệ sau khi nữ tử này tiến cung có kết cục ra sao, có thể giành được chút ân tượng tốt từ nàng cũng là một chuyện tốt.

An Cẩm Tú đi ra ngoài viện, nàng không thể nói chuyện quá nhiều với Hàn Ước, rốt cuộc, đây cũng là một thị vệ trẻ. Chờ An Cẩm Tú trở về viện chính liền thấy Hàn Ước dẫn theo ba thị vệ nữa đến trước mặt nàng, An Cẩm Tú liền biết Hàn Ước là một người thông minh, nếu người này đã nguyện ý đưa tay, nàng cũng không ngại cùng người như vậy hợp tác.

“Tiểu thư” Từ Uyên từ trong phòng đi ra, nói: “Phòng ta đã sửa soạn tốt, người tiến vào nhìn xem sao”

“Người đến cửa lớn chờ” An Cẩm Tú nhỏ giọng nói với Từ Uyên: “Chỉ sợ tướng quân sẽ vào từ nơi đó”

Từ Uyên không tin, Thượng Quan Dững sao có thể vào từ cổng lớn, đám Ngự Lâm quân ngoài am cũng chẳng phải người mù.

“Đi thôi” An Cẩm Tú nói: “Thấy tướng quân, người không cần kêu hắn, chỉ cần nghĩ biện pháp dẫn hắn đến chỗ của ta là được”

“Nơi này có người nhìn sao?” Từ Uyên nhỏ giọng hỏi an cẩm tú.

“Người cứ đi về phía này, tướng quân sẽ có biện pháp đến đây” An Cẩm Tú nhẹ nhàng đẩy Từ Uyên một phen, “Nhớ rõ, phải thông minh một chút”

Từ Uyên dẩu miệng, nàng ngốc như vậy sao?

Nhìn Từ Uyên chạy ra cửa hậu viện, An Cẩm Tú mới xoay người vào nhà. Phòng đã được từ uyên thu thập sạch sẽ, mấy thứ Thế Tông đưa tới cũng đều bày nguyên dạng như lúc ở khách phòng. An Cẩm Tú không có hứng thú liếc mấy thứ đó một cái, nằm lên giường, trong đầu nhen một trang sổ sách, một bút lại một bút vẽ ra việc kế tiếp cần làm.

Thượng Quan Dững đánh một chiếc xe chở mấy chục khối vải tới cửa am.

“Người nào?!” Ngự Lâm quân thủ trước cửa am quát hỏi.

“Tiểu nhân là người đưa vải làm áo tăng” Thượng Quan Dững xuống xe ngựa nói.

“Hạ nhân An phủ?” Vị Ngự Lâm quân kia nhìn quần áo Thượng Quan Dững mặc, hỏi.

“Dạ” Thượng Quan Dững cúi đầu đáp.

Hai Ngự lâm quân đi đến, lật xem mấy cuộn vải, xác định đây đúng là vải các tăng nhân thường mặc, kiểm tra cả xe một lần, lại nhìn Thượng Quan Dững vài lần, mới quay đầu nói với mấy người xung quanh:” Gọi chủ trì ra đây”

Từ Uyên vừa lúc chạy từ trong ra, nhìn Thượng Quan Dững, tò mò quên biết:” Không phải Vương đại ca sao? Sao người lại đến đây?”

Thượng Quan Dững nhìn Từ Uyên ừ một tiếng, nói: “Từ Uyên cô nương”

“Cô nương biết hắn?” vị Ngự Lâm quân đứng trước người Thượng Quan Dững hỏi.

Từ Uyên đi xuống bậc thang, nói: “Biết chứ, đây là người chuyên vận chuyển đồ của An phủ”

Ngự lâm quân nghe vậy liền đánh mất tâm lý cảnh giác đối với người này.

Chốc lát sau, chủ trì đi ra, thấy Thượng Quan Dững, sững sờ.

Từ Uyên thấy lão chủ trì, không đợi lão mở miệng, liền nói: “Trong phủ đưa vật liệu may mặc tới, tuệ thanh sư phụ, người để Vương đại ca mang vải dệt vào thôi”

Hạ nhân từ An phủ mang đồ tới cũng chỉ có mấy người đó, lão chủ trì đều quen biết, nhưng lão không nhớ rõ là có người như Thượng Quan Dững.

“Tuệ thanh sư phụ” Từ Uyên bước lên mấy bậc, không cho lão chủ trì nghĩ quá nhiều, nói: “Người còn chờ cái gì? Tiểu thư nhà ta đang ở trong viện muốn gặp người, chính là người mới dọn đến viện ở phía Đông Bắc”

Lão chủ trì nghe tin An Cẩm Tú muốn gặp mình, sắc mặt liền trở nên khó coi hơn, lão không muốn biết một chút nào về chuyện của người này, nếu có khả năng, lão thậm chí chỉ muốn mang các đệ tử theo mình rời đi am ni cô này.

“Người không đi?” Từ Uyên đuổi theo lão chủ trì, hỏi.

“Thì chủ mời vào đi” lão chủ trì nói với Thượng Quan Dững.

Thượng Quan Dững lập tức khiêng mười cuộn vải lên, vào trong am.

Từ Uyên đuổi theo:” Tí nữa Vương đại ca dùng điểm tâm xong rồi hãy đi, đã lâu lắm rồi ta chưa thấy người, có chút chuyện muốn nói”

Thượng Quan Dững chỉ gật gật đầu.

Nhóm Ngự Lâm quân nhìn Từ Uyên đuổi theo phía sau Thượng Quan Dững, về mặt ân cần, lại quay ra quan sát Từ Uyên, trong lòng có chút nghi ngờ, nha hoàn bên người An phủ nhân chẳng lẽ coi trọng người nam nhân này? Lại nói, Từ Uyên lớn lên không kém, ngày thơ hồn nhiên, lại đi thích một kẻ to lớn đen đúa như thế, ánh mắt có phải quá kém hay không?

Thượng Quan Dững đi đi lại lại ba lần, khiêng vải vào am ni cô.

Từ Uyên vẫn luôn đứng ở cửa chờ, chờ Thượng Quan Dững đi đến lượt thứ ba liền cố ý lớn tiếng nói:” Vương đại ca, ta mang người đi uống trà ăn điểm tâm”

Đám thủ vệ ở ngoài buồn cười, chưa thấy người nào theo đuổi gắt gao như vậy.

“Tiểu thư chờ tướng quân” đi xa khỏi cửa lớn, từ uyên nhỏ giọng nói:” Ngài cẩn thận a”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lửa đốt am ni cô

Edit: Nhận.

Thượng Quan Dững gật đầu một cái, thấp giọng nói: “Tiểu thư nhà người đổi chỗ ở rồi à?”

“Tiểu thư nhất định phải đổi chỗ.” Từ Uyên cũng nhỏ giọng thì thầm mà đuổi theo sau Thượng Quan Dững, nói: “Phòng ở phía Đông Bắc, ở sau núi, còn có một cái động, ta cũng không biết có phải tiểu thư muốn dùng cái động đó không.”

Thượng Quan Dững âm thầm cảnh giác bốn phía, một bên tùy ý nói mấy câu với Từ Uyên. Cùng Từ Uyên đi một ngày đường, Thượng Quan Dững cũng không phát hiện ám vệ đi theo, chỉ có đội thị vệ trong thành thỉnh thoảng đi qua trước mặt hắn cùng Từ Uyên.

“Trước kia, am ni cô không có nhiều binh lính như vậy,” Từ Uyên thấy đám thị vệ đó lập tức lo lắng, đuổi theo Thượng Quan Dững, nói: “Tiểu thư nói chúng ta đừng chân ở cái viện kia, còn có những người ẩn nấp trong bóng tối. Tướng quân, người là đến đón tiểu thư đi sao?”

Thượng Quan Dững cười khò một tiếng, nói với Từ Uyên: “Người đây là muốn mang ta tới nơi nào?”

Từ Uyên đi song song với Thượng Quan Dững, ảo não nói: “Ta cũng không biết, vừa rồi ta muốn tướng quân tiến vào am ni cô, chuyện tiếp theo ta chưa nghĩ ra. Tướng quân, ở chỗ tiểu thư còn có ám vệ theo dõi, người muốn xông vào như thế nào?”

“Không phải người nói muốn đưa ta đi ăn điểm tâm sao?” Thượng Quan Dững nói: “Trước tiên đưa ta tới phòng bếp của am ni cô này đi.”

Lúc này, lão chủ trì đi tới cửa phòng của An Cẩm Tú, niệm một câu kinh Phật, hỏi: “Phu nhân có ở trong phòng không?”

An Cẩm Tú từ trên giường ngồi dậy, cảm thấy kỳ quái, lão chủ trì trốn nòng còn không kịp, tại sao lại chạy tới đây gặp nòng? Từ trên giường bước xuống, An Cẩm Tú đi đến trước cửa phòng, mở cửa phòng ra, nhìn lão chủ trì cười nói: “Tuệ Thanh đại sư tới, mời vào.”

Lão chủ trì đứng bất động ngoài cửa, nói: “Từ Uyên cô nương nói phu nhân có việc muốn tìm sư cô, phu nhân có việc gì xin cứ phân phó.”

An Cẩm Tú biết lão chủ trì không vừa ý nòng, trong mắt chúng đệ tử nhà Phật, chính mình là một kẻ vứt bỏ trọng phụ, muốn leo lên cành cao làm phượng hoàng: “Cũng không có việc gì.” Trong lòng An Cẩm Tú rất rõ, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, nói: “Chỉ là muốn mượn đại sư mấy quyển kinh Phật để xem thôi.”

Lão chủ trì đánh giá An Cẩm Tú một chút, Nhị tiểu thư của An phủ một thân tố y, trên mặt cũng không chút phấn son, búi tóc trên đầu chỉ được cố định bằng một cây trâm bằng gỗ, nhìn cách ăn mặc này làm lão chủ trì không tìm ra được sai lầm nào, chỉ là nhìn gương mặt tươi cười của An Cẩm Tú, trong lòng lão chủ trì bất mãn, nói với An Cẩm Tú: “Phu nhân, nhà của ngươi có tang, ngươi không buồn thì thôi lại còn tươi cười như vậy.”

An Cẩm Tú vội vàng cúi đầu, Tuệ Thanh sư thái luôn luôn thẳng tính, không giống các vị đệ tử nhà Phật khác, khi đó nòng bị nhốt tại am ni cô, vị đại sư này ít ‘chiếu cố’ nòng. Nghĩ tới đây, An Cẩm Tú vẫn mỉm cười, hỏi lão chủ trì một câu: “Đại sư, đây là sai lầm của ta sao?”

Lão chủ trì cứng họng, nòng đang ở tại am ni cô, am ni cô phát sinh chuyện đương nhiên không tránh thoát ánh mắt nòng. Chuyện này, kỳ thật An Cẩm Tú không sai, chỉ là, nhìn nữ tử xinh đẹp như hoa đang đứng trước mắt này, lão chủ trì cau mày nói: “Phu nhân, không có gió làm sao dậy sóng? Có nguyên nhân mới có quả, nếu hàng ngày ngươi cẩn thận một chút, làm sao lại có chuyện này được?”

An Cẩm Tú cùng lão chủ trì chính là hoàn toàn không hợp nhau, nói nhiều hơn nửa câu cũng ngại nhiều, nghĩ đến sau này nòng tiến cung, không biết Thế Tông có giữ lại cho chúng đệ tử ở am ni cô này một mạng hay không, An Cẩm Tú vẫn nói với lão chủ trì: “Việc này là do ta làm liên lụy đến đại sư, đại sư, vẫn là chính mình cùng các sư phụ suy nghĩ đường lui thôi, chỉ sợ nơi này không phải là một nơi tốt để thanh tu.”

“A Di Đà Phật!” Lão chủ trì lại nhìn An Cẩm Tú niệm một câu Phật hiệu, nói: “Bản ni sẽ cho đồ đệ đưa mấy bản kinh thư tới cho phu nhân.”

“Là nha đầu Từ Uyên kia đi tìm đại sư?” An Cẩm Tú hỏi lão chủ trì.

“Bên trong phủ hôm nay bỗng nhiên đưa tăng y.” Lão chủ trì nói: “Là ni cô nhìn thấy Từ Uyên cô nương trước cửa am ni cô.”

Đưa tăng y? Tâm tư An Cẩm Tú xoay chuyển cực nhanh, chỉ một câu trong lời nói của lão chủ trì, nòng lập tức biết Thượng Quan Dĩnh cũng đến: “Không cần phiền toái tiểu sư phụ trong am,” Nòng nói với lão chủ trì: “Đề ta sai Từ Uyên tới chỗ ngài lấy. Nơi này của ta các tiểu sư phụ tốt nhất đừng nên tới, đại sư cảm thấy được không?”

Lão chủ trì không đoán được tâm tư của An Cẩm Tú, nếu muốn để Từ Uyên tới lấy kinh, cần gì phải nhờ bà tới đây một chuyến?

An Cẩm Tú thấy đáng vẻ nghi ngờ của lão chủ trì, đang muốn nói cái gì đó để hóa giải nghi ngờ của lão chủ trì, lập tức thấy Tây Nam am ni cô bốc lên khói đen.

“Cháy?” Lão chủ trì xoay người nhìn khói đen, khó có thể tin mà nói.

“Phu nhân!” Ngay lập tức Hàn Ước xuất hiện trước mặt An Cẩm Tú, nói: “Phu nhân vào phòng đi, có tiểu nhân ở đây, không ai dám tới làm tổn thương phu nhân.”

“Chắc là phòng bếp bị cháy,” Thần sắc An Cẩm Tú có chút kích động, nói: “Hàn đại nhân nên dẫn người đến xem, nơi này của ta không sao cả.”

Hàn Ước cảm thấy An Cẩm Tú thật ngờ ngẩn, am ni cô này có cái gì quan trọng? Đốt rụi thì đốt rụi, chỉ cần người không có việc gì là được rồi, không phải sao? Nhưng lời An Cẩm Tú nói, Hàn Ước không thể không nghe theo, đành phải nói: “Tiểu nhân dẫn người đến đó xem.”

Nhìn Hàn Ước mang người chạy đi, An Cẩm Tú nói với lão chủ trì: “Sợ là từ nay về sau nơi này khó có thể được thái bình, Tuệ Thanh đại sư vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị đường lui thôi.”

Lão chủ trì nhìn khói đen cùng ánh lửa phía Tây Nam, trầm mặc không nói.

“Ta chỉ là một nữ tử,” An Cẩm Tú lại nói: “Hoàng quyền chí tôn, trong thiên hạ này ai dám không tuân? Đại sư là người xuất gia không phải là giả, nhưng mà Phật tổ cũng có khi không quản được chuyện nhân gian, người vẫn nên mau chóng mang theo các tiểu sư phụ mau chóng rời đi.”

Lão chủ trì nhìn An Cẩm Tú, chỉ thấy lúc này gương mặt tươi cười, giờ phút này đã là vẻ mặt băng sương.

“Đại sư, nếu tương lai gặp chuyện không may, người không nên oán ta,” An Cẩm Tú xoay người vào phòng, lúc đóng cửa lại, nói một câu sau cùng với lão chủ trì: “Tự thân ta khó bảo toàn, quản không được tánh mạng của nhiều người khác.”

Lão chủ trì không biết bản thân mình ra khỏi sân viện này như thế nào, nữ tử tên An Cẩm Tú này là người tốt hay xấu, bà không nhận rõ được.

Thượng Quan Dĩnh cùng Từ Uyên gặp được Viên Nghĩa tại phòng bếp, Từ Uyên là khiếp sợ, mà Thượng Quan Dĩnh như sớm đã đoán được Viên Nghĩa sẽ đến, bình tĩnh thản nhiên nói: “Người đến đây bằng cách nào?”

“Trèo tường,” Viên Nghĩa nói hai chữ.

Thượng Quan Dũng thấy Viên Nghĩa mặc y phục Đại Nội Thị Vệ trên người, nói: “Người này còn sống không?”

“Giết.” Vẫn lại là hai chữ (trong tiếng trung là hai chữ nhé, không phải người ta không biết đếm đâu...)

Từ Uyên sợ chính mình lớn tiếng kêu lên, hai tay che kín miệng mình.

“Thi thể của hần ta đã xử lý xong,” Viên Nghĩa thấy Thượng Quan Dũng nhú mày, vội vàng nói thêm “Tướng quân yên tâm, lúc này không có ai phát hiện ít đi một thị vệ.”

Thượng Quan Dũng đứng trong phòng bếp, thở dài một hơi, nói: “Người mặc y phục của ta đuổi hết xe ngựa ngoài am đi.”

Dáng người của Viên Nghĩa cùng Thượng Quan Dũng cũng không khác nhau mấy, mặc y phục Thượng Quan Dũng vừa cởi ra lên người hần, to lớn làm người khác phải liếc nhìn. Viên Nghĩa cuộn cuộn ống tay áo lên, mới khiến cho bộ dáng mình miễn cưỡng giống Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng cũng mặc một bộ y phục chính mình mang theo, sau khi mặc vào, nói với Viên Nghĩa: “Phóng lửa dẫn người tới đây, chính người phải cẩn thận, để Từ Uyên đưa người ra ngoài,” sau đó nhảy từ cửa sổ phòng bếp ra bên ngoài, đi đến góc đông bắc của am ni cô.

Viên Nghĩa vẩy dầu lên trên bếp lò, sau khi châm lửa, lập tức chạy ra phòng bếp.

Từ Uyên đứng bên ngoài khi Thượng Quan Dũng cùng Viên Nghĩa thay quần áo, sau khi thấy Viên Nghĩa xuất hiện, lập tức hỏi: “Tướng quân đâu?”

“Hần đi tìm phu nhân.” Viên Nghĩa đi ra bên ngoài, nói: “Người đưa ta ra ngoài.”

Từ Uyên nghe thấy động tĩnh trong phòng bếp không đứng, nhìn lại, lại thấy phòng bếp đã toát ra khói đen, thiêu cháy tất cả vật dụng bên trong: “Cháy rồi!” Từ Uyên cùng Viên Nghĩa kêu hô.

“Được rồi.” Viên Nghĩa cũng không rảnh quan tâm Từ Uyên là một vị cô nương, tóm Từ Uyên đến trước mặt mình, nói: “Lửa là do ta phóng, chúng ta tìm một nơi để trốn, thừa dịp hỗn loạn ta muốn giả làm Thượng Quan Dũng ra ngoài.”

Từ Uyên gật gật đầu, hai chân nhũn ra, nhưng vẫn đi theo Viên Nghĩa tìm một chỗ nhiều cây, hai người bước vào. Nhìn chính mình ẩn núp bên trong đám cây cối, Từ Uyên nói với Viên Nghĩa: “Nơi này có ám vệ, rất lợi hại, Viên đại ca, chúng ta trốn chỗ này có được không?”

“Được, không sao.” Viên Nghĩa nhìn chằm chằm phía bên ngoài, nói: “Nơi này không sao.”

“Thật sự?” Từ Uyên lo lắng nhìn xung quanh nhưng cũng không nhìn thấy gì, nhưng vẫn rất lo lắng.

“Ta nói không sao là không sao.” Viên Nghĩa nhìn Từ Uyên miễn cưỡng cười, an ủi: “Không ai có thể tránh khỏi tầm mắt của ta.”

Lúc này Từ Uyên mới yên tâm, nàng từng nghe An Cẩm Tú nói qua, bọn Viên Nghĩa có võ công cao cường, đều là võ lâm cao thủ: “Cũng không biết tướng quân có tìm được tiểu thư hay không.” Ngồi xổm xuống bên cạnh Viên Nghĩa, theo bản năng Từ Uyên đã muốn dựa vào người này, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư nói chúng ta không ra ngoài được, chẳng lẽ tướng quân cũng không có biện pháp sao?”

Viên Nghĩa nói: “Tiểu thư có tính toán gì không?”

“Tiểu thư nói muốn vào cung,” Từ Uyên cũng không gạt Viên Nghĩa, nói: “Viên đại ca nói rất đúng, ta sợ hãi, hai người bọn ta vào cung có thể vì bọn tiểu thiếu gia mà báo thù sao?”

“Phu nhân muốn báo thù?”

“Đúng vậy, báo thù,” Từ Uyên gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta cũng muốn báo thù! Ta không thể để một mình tiểu thư....”

“Hừ,” Viên Nghĩa không để cho Từ Uyên nói xong, nhỏ giọng thở dài một tiếng, nói: “Có người tới, đừng nói chuyện.”

Một đội thị vệ chạy ngang qua thân cây Từ Uyên và Viên Nghĩa đang ẩn núp, trong tay mỗi người cầm theo thùng nước dùng để cứu hỏa.

Chờ sau khi đội thị vệ này chạy qua, Viên Nghĩa nói với Từ Uyên: “Chúng ta đi.”

Từ Uyên nghe lời đi theo Viên Nghĩa ra khỏi chỗ ẩn núp, đi được vài bước lại có một đội thị vệ chạy về phía nàng cùng Viên Nghĩa. Ngay lập tức Từ Uyên run sợ đến mức đứng không vững muốn ngã trên mặt đất.

Viên Nghĩa lập tức nâng đỡ Từ Uyên, lớn giọng nói với Từ Uyên cũng là nói cho bọn thị vệ nghe: “Đừng sợ, lửa không lớn, người đừng sợ.”

Bọn thị vệ chạy ngang qua hai người, cũng không ai để ý đến hai người.

“Đi mau!” Viên Nghĩa thấy bọn thị vệ đã chạy qua, nhỏ giọng thúc giục Từ Uyên: “Sau khi người đưa ta ra khỏi đây, phải mau chóng đến bên chỗ phu nhân, canh giữ cửa cho bọn họ.”

Từ Uyên xanh mặt, đi theo Viên Nghĩa, bước nhanh ra cửa am ni cô.

“Hiện tại không phải là lúc để ngươi sợ hãi,” Viên Nghĩa ngẫm nghĩ, vẫn là nên nói với Từ Uyên: “Có phu nhân ở đây, nàng sẽ không để cho ngươi xảy ra bất kỳ chuyện gì.” Nhận/d!L!q^D

“Ta không sợ,” Từ Uyên nhỏ giọng nói với Viên Nghĩa: “Bên cạnh tiểu thư nhà ta không thể thiếu ta, Viên đại ca nói rất đúng, cùng lắm thì ta cùng tiểu thư chết cùng nhau, Từ Uyên mới không sợ chết!”

Viên Nghĩa dừng bước chân, quay đầu nhìn Từ Uyên lúc trước giống một đứa bé lúc này sự quật cường đã hiện lên trên mặt: “Chuyện sẽ không đến mức đó.” Viên Nghĩa không biết làm sao, trong lòng đau xót, hoà nhã nói với Từ Uyên: “Xe đến chân núi sẽ có đường (giống câu thuyền đến đầu cầu sẽ thẳng), ngươi cùng phu nhân đều sẽ không có việc gì.”

“Ừ.” Từ Uyên chạy lên đi sống vai với Viên Nghĩa, nói: “Ta đưa Viên đại ca ra ngoài.”

Lúc này, Ngự Lâm quân canh giữ ở trước cửa am ni cô cũng không ai chú ý đến Viên Nghĩa, lực chú ý của đám người này đều tập trung nơi phát hoả trong am ni cô, nơi này xảy ra chuyện, bọn hắn ai cũng không sống được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Phụ tử cạn duyên

Editor: Niệm Vũ

Viên Nghĩa vội vàng đánh xe ngựa của Thượng Quan Dững rời đi.

Từ Uyên giương mắt nhìn Viên Nghĩa đi xa, mới quay lại trong am ni cô.

"Từ Uyên cô nương." Thủ lĩnh Ngự Lâm quân hỏi Từ Uyên: "Vương đại ca kia tên họ là gì?"

"Vương Đại Sinh." Từ Uyên nói: "Huynh ấy là lão nhân trong An phủ." An phủ đúng thật có một tội tử tên Vương Đại Sinh quản lý tiền tệ, cho nên Từ Uyên không hề sợ lời nói dối của mình bị vạch trần.

"Đã biết." Sau khi thủ lĩnh ghi nhớ cái tên này, nói với Từ Uyên: "Đa tạ Từ Uyên cô nương."

Từ Uyên chạy tới viện của An Cẩm Tú ở hướng đông bắc, vẫn không quên nói với thủ lĩnh: "Chỗ phòng bếp cháy rồi, ta muốn đi xem tiểu thư nhà ta."

Nhóm Ngự Lâm quân không để ý tới Từ Uyên, lòng vẫn còn đặt trên trận cháy kia, chỉ hi vọng là người trong am ni cô không cẩn thận đốt lửa, nếu người ngoài ăn thân vào phóng hỏa, vậy họ gặp phiền toái lớn rồi.

Từ Uyên chạy một mạch đến trước cửa phòng An Cẩm Tú, không kịp thở một hơi, đã gõ cửa nói: "Tiểu thư, Từ Uyên về rồi, người có sao không?"

An Cẩm Tú nhanh chóng hé cửa phòng, nhìn ra sau Từ Uyên, đáp: "Mình ta ở trong phòng có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Từ Uyên liếc thoáng qua trong phòng, không thấy Thượng Quan Dững, kinh hoàng nhỏ giọng nói: "Cô gia đã ở đây hồi lâu mà, ngài ấy không vào ư?"

An Cẩm Tú lắc đầu, nàng cũng rất nóng lòng chờ Thượng Quan Dững, nói: "Muội chắc chắn chàng biết ta ở đây chứ?"

Từ Uyên gật đầu lia lịa, "Nói ra thì đây là chuyện ngoài ý muốn sao?"

An Cẩm Tú ra khỏi phòng, nhìn quanh viện nói: "Đừng sợ, lửa không lan được đến chỗ chúng ta."

Từ Uyên đứng sau lưng An Cẩm Tú, nước mắt lưng tròng, mắt thấy sắp khóc òa.

"Nha đầu em đó, "An Cẩm Tú nâng tay lay lay trước mắt Từ Uyên, nói: "Sao lại khóc? Ở đây có người che chở chúng ta, muội sợ gì chứ?"

Từ Uyên nhìn An Cẩm Tú một cái, đột nhiên hiểu ra ý của An Cẩm Tú, nói: "Tiểu thư, ở đây làm gì có ai? Chỉ có hai người chúng ta."

"Hàn đại nhân." An Cẩm Tú tỏ ra hết cách, gọi với vào trong viện: "Hàn đại nhân có ở đây không?"

Hàn Ước mang người chạy đến phòng bếp xem xét, thế lửa trong đó không nhỏ, nhưng không đến mức thiêu rụi cả tòa am ni cô, liền mang người quay lại. Vừa ngay người từ một nơi bí mật gần đó, chẳng bao lâu đã nghe thấy An Cẩm Tú gọi, đành hiện thân trước mặt An Cẩm Tú, cung kính gọi: "Phu nhân."

"Thấy sao?" An Cẩm Tú gật đầu với Hàn Ước một cái, hỏi Từ Uyên: "Vị đại nhân này chẳng phải ở đây nữa sao?"

Từ Uyên rút người nói: "Chỉ có mỗi vị đại nhân này thôi mà?"

An Cẩm Tú lại phải bắt đầu nhìn Hàn Ước, nói: "Hàn đại nhân, người kêu hết chúng thị vệ ra, để nha đầu gan bé này nhìn thử một lần."

Từ Uyên lại giương mắt nhìn Hàn Ước, dáng vẻ kích động sau chấn kinh.

Gọi người ra để cho tiểu nha hoàn nhìn, cũng chẳng phải việc khó gì với Hàn Ước, tức thời liền hất tay lên.

Bảy thị vệ đứng trước mặt An Cẩm Tú và Từ Uyên trong nháy mắt, quý xuống hành lễ nói: "Tiểu nhân bái kiến phu nhân."

Từ Uyên há to miệng, nói: "Trong viện có nhiều người thế sao? Sao ta chẳng hay biết chút gì cả?"

An Cẩm Tú nói: "Có lẽ vẫn còn ẩn trong nơi bí mật nào đó chưa ra hết đâu."

"Có ý gì? Từ Uyên hỏi Hàn Ước.

Hàn Ước chấp tay bẩm báo với An Cẩm Tú: "Phu nhân, hôm nay tiểu nhân sắp xếp bảy người ở đây, nếu phu nhân chưa vừa lòng, tiểu nhân có thể sắp xếp lại nhân thủ."

An Cẩm Tú cười, đáp: "Viện này nhỏ như vậy, bảy người đã là nhiều rồi."

Hàn Ước cúi đầu hơi cong khoe miệng, cảm thấy, trong các chủ tử hần từng hầu hạ, An Cẩm Tú là người dễ nói chuyện nhất.

Từ Uyên kéo An Cẩm Tú, diễn kịch: "Tiểu thư, vậy muội an tâm rồi, nhưng mà nhóm thị vệ đại ca trốn ở đâu? Chỉ cho muội xem được không?"

"Đừng âm ỉ." An Cẩm Tú trầm mặt xuống, nói với Từ Uyên: "Không biết lớn nhỏ."

Từ Uyên nghe An Cẩm Tú nói thế, lui về sau hai bước, trầm mặc.

Hàn Ước hỏi An Cẩm Tú: "Phu nhân còn cần dặn gì ạ?"

An Cẩm Tú nhìn vài người trong viện, hỏi Hàn Ước: "Phòng bếp cháy sao?"

Hàn Ước trả lời: "Vâng, lửa đúng là phát ra từ phòng bếp."

An Cẩm Tú lại hỏi: "Thế lửa lớn không? Sao lại cháy?"

Hàn Ước thưa: "Dạ bẩm phu nhân, thế lửa ở phòng bếp không quá lớn, lửa bốc ra từ bếp lò trong phòng bếp, có lẽ do người trong am ni cô không cẩn thận làm bén lửa."

An Cẩm Tú thờ phào một hơi, nói với Hàn Ước: "Không phải do người ở ngoài vào là được rồi, ta cũng an tâm."

Hàn Ước vẫn chưa thể xác định chuyện này là ngoài ý muốn hay do người bên ngoài thả lửa, nhưng thay vì để nhiều huynh đệ liều mạng tìm tòi, hần tình nguyện tin tưởng lời nói của An Cẩm Tú, vì ngoài ý muốn. Lửa An Cẩm Tú như vậy, Hàn Ước cảm thấy áy náy, liền trình trọng thể thốt với An Cẩm Tú: "Phu nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ bảo vệ phu nhân chu toàn."

An Cẩm Tú biết suy nghĩ trong đầu Hàn Ước, cũng không nói thẳng ra, chỉ nói: "Đa tạ người."

Từ Uyên đứng sau lưng An Cẩm Tú, cúi đầu, mắt hơi đảo quanh, đang nghĩ xem Thượng Quan Dững sẽ vào ở đâu.

Hàn Ước thấy An Cẩm Tú không còn gì cần nói, bèn nói với nàng: "Phu nhân, nếu đã hết chuyện, nhóm tiểu nhân xin được lui xuống."

An Cẩm Tú khách khí nói: "Được, làm phiền các vị rồi."

Miệng Hàn Ước nói không dám nhận, tay lại hơi phất, hần và bảy thị vệ lại tản ra khắp nơi trong viện, dấu diếm hành tung.

"Trông ngoài cửa một lúc," An Cẩm Tú dặn dò Từ Uyên, "Có người đi tới, thì nhớ lớn tiếng nhắc cho ta biết."

"Dạ." Từ Uyên đáp lời.

"Ở ngoài cửa nghỉ cho kĩ xem lỗi của mình ở đâu." An Cẩm Tú chỉ một chỗ ở ngoài cửa cho Từ Uyên, sau đó xoay người vào nhà.

Một cánh tay duỗi tới, siết chặt An Cẩm Tú vào trong lòng.

Cái ôm từ vòng tay ấy An Cẩm Tú chỉ hưởng thụ vài lần, nhưng nàng biết người ôm mình là Thượng Quan Dững.

"Ta vào từ cửa sổ." Thượng Quan Dững thì thầm với An Cẩm Tú: "Ám vệ trong này nhiều, họ không ra, ta khó mà vào được."

An Cẩm Tú khẽ ừ, nói: "Ta cũng nghĩ là chàng không vào được."

Thượng Quan Dững ôm An Cẩm Tú được một lát, đi đến trước khóa cửa, xoay người lại nhìn An Cẩm Tú, đã thấy nàng đang đứng đóng một cánh cửa sổ.

Lúc này còn cách một lúc mới tới hoàng hôn, nhưng trời đầy mây, sắc trời không tốt, ánh sáng trong phòng vô cùng ảm đạm, trông cứ như trời sắp tối.

An Cẩm Tú tới trước giường ngồi xuống.

Thượng Quan Dững do dự một chút, đi lên trước, cũng ngồi trên giường, gần sát An Cẩm Tú.

"Tiểu thúc chưa chết." An Cẩm Tú nói về Thượng Quan Duệ trước, "Ta đã bảo đệ ấy tới thành Hương An tìm chàng."

"Tiểu Duệ Từ chưa chết?" Thượng Quan Dững lập tức nói: "Thật ư?"

"Thật, chỉ là Ninh Nhi và Bình An đã..." An Cẩm Tú nói tới đây, liền ôm ngực, khó chịu nhăn mày, "Họ không thể trốn được, đều do ta làm hại."

Thượng Quan Dững kéo An Cẩm Tú vào trong ngực, trầm giọng nói: "Cẩm Tú, sao nàng lại đến am ni cô?"

An Cẩm Tú tựa vào lòng Thượng Quan Dững, kể lại chuyện am ni cô, chỉ là giấu chuyện của Tú đi nương đi, chỉ nói rằng: "Lúc ta tỉnh lại, thì mẫu thân đã ở ngay bên, bà nói hoàng đế đã tự giải quyết lửa trên người, rốt cuộc thế nào ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là do An Cẩm Nhan và Tần thị hại ta."

Thượng Quan Dững lắng lắng nghe An Cẩm Tú tự thuật, tức tối căm hận như sắp nổi điên, nhưng vẫn gắng nhịn xuống.

"Ta không thể để hai người Bình An chết vô ích được..." An Cẩm Tú nắm chặt trong lòng thượng phụ: "Ta không thể để bọn An Cẩm Nhan đạt được lợi! An Cẩm Tú ta dù có chết, cũng phải kéo theo các ả làm đệm lưng!"

Giờ phút này, sát khí trên người An Cẩm Tú lan cả lên Thượng Quan Dững.

Thượng Quan Dững càng ôm chặt An Cẩm Tú hơn, nói: "Cẩm Tú, ta cũng có chuyện muốn nói với nàng."

Tín vương, thành Hương An, danh sách, Hạng thị, hoàng hậu, thái tử.... Theo lời nói của Thượng Quan Dững, trong đầu An Cẩm Tú cuối cùng chỉ còn vài từ. An Cẩm Tú nghĩ, việc Tín vương phản loạn, kiếp trước sau khi Bạch Thừa Trạch thành vua, khi sửa lại án sai của Tín vương Bạch Vĩnh Tín, đã nói là thái tử phản nghịch nhưng lại đổ lên đầu Tín vương mưu phản.

"Đây chính là danh sách Tín vương gia đưa cho ta." Thượng Quan Dững lấy danh sách của Tín vương cho An Cẩm Tú xem, nói: "Ta không biết giữ thứ này rồi sẽ làm gì."

An Cẩm Tú xem danh sách, đột nhiên bật cười the thé như bị thần kinh.

"Cẩm Tú?" Thượng Quan Dững vội vã gọi An Cẩm Tú: "Nàng sao thế? Nàng đừng làm ta sợ!"

An Cẩm Tú cười điên cuồng, sau đó vui đầu vào lòng Thượng Quan Dững khóc òa, Bình An, Thượng Quan Ninh, còn cả bà vú, và những người nông dân, mọi người đều đã chết oan trong đại hỏa ở ngõ hẻm thành Nam. An Cẩm Nhan vì thái tử, hại nàng và mẫu thân, hoàng hậu vì giết người diệt khẩu, hạ lệnh giết cả nhà họ, hai sự kiện đều xảy ra trong cùng một ngày, khiến mọi người không một ai trốn thoát.

"Là lỗi của ta." Thượng Quan Dững ân hận nói: "Rốt cuộc giang sơn này thế nào liên can gì tới ta?!"

"Bình An trông rất giống ta." An Cẩm Tú lại tự nói với mình trong lòng An Cẩm Tú: "Nhưng mà đầu hơi lớn, phần này giống chàng. Ta cho rằng sau khi trưởng thành, nó cũng sẽ là một tướng quân giống chàng, ta định đợi đến khi nó lớn một chút, ta sẽ dạy nó đọc sách, chàng dạy nó luyện võ. Ở chỗ kín của Bình An có một cái bớt nhỏ hình tròn, Nguyên Chí còn đùa sau này chỉ có thể tử của nó mới có thể xem cái bớt này, tiểu tử này vừa sinh ra đã nhỏ mọn, chỉ để một người xem. Ta còn đánh cho nó một cái khóa trường mệnh, kêu người ta khắc lên hai chữ Bình An, ta không cầu nó có tiền đồ lớn, chỉ mong nó có thể bình an trưởng thành, ta..." An Cẩm Tú nói tới đây, nghẹn ngào không nói được tiếp.

Nghe thế từ kể từng chuyện của nhi tử, tim Thượng Quan Dững nhỏ máu, nhi tử này hẳn còn chưa được chạm mặt, đã mất. "Vô duyên.." Thượng Quan Dững nhỏ giọng nói với An Cẩm Tú: "Tiểu tử này tử bé đã cạn duyên phụ tử với ta."

"Những kẻ đó đáng chết!" An Cẩm Tú vừa khóc vừa gào lên với Thượng Quan Dững: "Hại tất cả chúng ta đều đáng chết!"

"Cho nên nàng không muốn đào tẩu?" Thượng Quan Dững hỏi từ nhỏ của mình.

"Những người này chưa chết, chúng ta đi đâu cũng vô ích." An Cẩm Tú vừa khóc vừa nói với Thượng Quan Dững: "Hoàng đế, hoàng hậu, thái tử, thái tử phi, thiên hạ này là đất của chúng, chúng ta có thể trốn đến đâu? Xuất quan ư?"

Thượng Quan Dững đau đớn khép hờ mắt, chạy trốn ra khỏi ngoài quan họ cũng khó có thể vô ưu hết phần đời còn lại. Chưa kể đến ngoài quan tuyệt

roi liên miên, đất đai khô cứng không dễ sinh tồn, người ngoài quan vừa thấy người Kỳ Thuận họ chắc chắn sẽ đuổi giết, bọn họ chẳng những phải chạy trốn khỏi hoàng triều đuổi giết, mà còn trốn tránh dị tộc ngoài quan, họ còn có lối thoát ư?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Muốn làm người đứng trên người

Edit: ningxia111

An Cẩm Tú đón lấy danh sách từ tay Thượng Quan Dững. Nàng không giống Thượng Quan Dững vừa nhìn tên người và số liệu trong danh sách đã chóng cả mặt, An Cẩm Tú đọc bản danh sách ấy không đến nửa nén hương. Đa số người trong danh sách này An Cẩm Tú đều đã biết, có người sau này chết cùng thái tử, cũng có người cùng với Bạch Thừa Trạch "một người đắc đạo, gà chó thăng thiên"*.

"Cái này có thể buộc tội hoàng hậu và thái tử không?" Thượng Quan Dững hỏi An Cẩm Tú, hẳn tự biết mình không giỏi những chuyện này, chỉ không biết tiêu thế tử của hán lớn lên ở phủ An thái sư có thể hiểu được bao nhiêu.

Nếu như nam nhân bên cạnh không phải là Thượng Quan Dững, có lẽ An Cẩm Tú sẽ che giấu chính mình. Trên đời này có nam nhân nào chịu để một nữ nhân chỉ tay năm ngón. Thượng Quan Dững là một ngoại lệ. "Thiếp nhớ Tín vương còn có một đứa con nhỏ tên Bạch Anh, lần này cũng mất mạng rồi sao?" An Cẩm Tú hỏi.

Thượng Quan Dững nói: "Nàng cũng biết Bạch Anh?"

"Khi còn ở An phủ, thiếp cũng biết được vài chuyện trong hoàng thất." An Cẩm Tú nói: "Chàng nói Hạng Tích hạ sát toàn bộ người trong Tín vương phủ, vậy còn Bạch Anh này thì sao?"

"Được ta cứu rồi," Thượng Quan Dững thành thật nói: "Ta để Khánh Nam bế nó ra ngoài vương phủ, lúc này nó được Khánh Nam giao phó cho một gia đình nông dân ở ngoại thành Hương An. Cẩm Tú, nó chỉ là một đứa bé, ta không nỡ nhìn thấy một đứa bé nhỏ như vậy bị mất mạng."

An Cẩm Tú vỗ nhẹ lên ngực Thượng Quan Dững, "Cứu người là chuyện tốt, có thể làm gì lại không làm?"

"Chỉ có điều đứa con của chúng ta đã không còn nữa rồi," Thượng Quan Dững thở dài.

An Cẩm Tú lại một lần nữa rơi vào trầm mặc. Kịp trước có lẽ bản danh sách này rơi vào tay Bạch Thừa Trạch, bởi vì sau khi Bạch Thừa Trạch trở thành Minh Tông hoàng đế, thân phận của đứa trẻ Bạch Anh vẫn luôn được hán nuôi dưỡng bên người đã sáng tỏ khắp thiên hạ, sau cùng đứa con mồ côi của Tín vương phủ đã kế thừa tước vị của phụ thân.

Sau khi buồn bã một hồi, Thượng Quan Dững hỏi An Cẩm Tú: "Ta nên làm gì với bản danh sách này?"

"Giữ lại," An Cẩm Tú nói, Bạch Thừa Trạch có được bản danh sách này nhưng không hề nộp lên trên mà giữ lại dùng, nàng đương nhiên cũng phải làm như vậy. Bảo vệ giang sơn của Thế Tông? Thượng Quan Dững nói không sai, giang sơn của y có quan hệ gì với nàng?"

"Giữ lại?" Thượng Quan Dững nói: "Ta giữ lại thứ này có ích gì?"

"Lén lút vây bè kết đảng đã là tội lớn chu di cửu tộc, những người này lại tổ chức quân đội riêng. Tướng quân, chàng nghĩ xem, sau khi tội danh này bại lộ, bọn họ sẽ có kết cục thế nào?"

"Nàng muốn ta dùng bản danh sách này để uy hiếp những người trong danh sách?"

"Hiện giờ vẫn chưa được," Khuôn mặt An Cẩm Tú dán vào lồng ngực Thượng Quan Dững, nói: "Bây giờ chúng ta vẫn chưa có khả năng này, những người đó bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết ta."

"Là ta vô dụng," Cánh tay ôm lấy An Cẩm Tú của Thượng Quan Dững lại càng chặt hơn, nói: "Là ta..."

An Cẩm Tú lấy tay che miệng Thượng Quan Dững. "Những người đó vừa sinh ra đã đứng cao hơn người khác một bậc, tướng quân từ một nhà làm nông đến một tướng quân trong cung như ngày nay đã chẳng dễ dàng, không cần phải so sánh với những người có cha mẹ tốt đó. Những người vừa sinh ra đã phú quý đó nếu ở trong hoàn cảnh của tướng quân, chưa chắc đã làm được tốt như chàng đâu."

"Nàng là an ủi ta," Thượng Quan Dững cay đắng nói: "Không cần phải thế đâu, ta tự biết mình thế nào."

"Nam nhân của An Cẩm Tú thiếp chẳng hề kém bất cứ nam nhân nào!" An Cẩm Tú nghe được lời của Thượng Quan Dững thì đột nhiên tức giận, vùng ra khỏi vòng tay của Thượng Quan Dững, nói với hán: "Thiếp không cho phép chàng tự xem nhẹ chính mình!"

Thượng Quan Dũng kinh ngạc, đây là lần đầu An Cẩm Tú trút bỏ đi vẻ dịu dàng trước mặt hắn, nhất thời Thượng Quan Dũng vẫn chưa thích ứng kịp.

"Thiếp muốn báo thù, thiếp còn muốn cùng chàng bạch đầu giai lão," Hai tay An Cẩm Tú vuốt ve khuôn mặt Thượng Quan Dũng, nói từng câu từng từ: "Vì thế, sau này chàng nhất định phải trở thành người đứng trên người, đem tất cả đạp dưới chân chàng, như thế chúng ta mới có thể tiếp tục ở bên nhau. Tướng công, chàng nhớ lời của thiếp, hiện tại chúng ta rơi vào khốn cảnh, bị người ta chà đạp khinh thường, nhưng những ngày tháng thế này chúng ta không thể cứ mãi như thế! Không thể trôi qua những ngày bình thường, vậy chúng ta sẽ vùng lên tranh đấu, kết cục tồi tệ nhất cũng chỉ là chết. Bây giờ, ngoại trừ chàng, thiếp đã chẳng còn gì để mất nữa rồi!"

"Trở thành người đứng trên người?" Thượng Quan Dũng đỡ đầu nhìn tiểu thê tử của mình. Trông thấy một phương diện khác của thê tử không hề giống với những gì mình từng biết, mọi nam nhân đều sẽ cảm thấy nữ nhân ấy thật xa lạ, giống như từ trước tới giờ chưa từng quen biết.

"Có câu "Vương hầu tương tướng ninh hữu chủng hồ" (Vương hầu tương tướng há cứ phải là con dòng cháu giống hay sao?)*", An Cẩm Tú nhìn vào đôi mắt hắn: "Có gì mà chàng không thể nên vương nên hầu?"

"Nên vương nên hầu rồi là có thể mang nàng đi sao?" Thương Quan Dũng hỏi.

Trái tim An Cẩm Tú lại một lần chua xót, nói: "Nếu một ngày, chàng nên vương nên hầu, nữ nhân bên người ngàn vạn, chàng sẽ còn nhớ thiếp sao?"

Thượng Quan Dũng lại đột ngột ôm An Cẩm Tú vào trong lòng "Không có nữ nhân nào khác!" Hắn nói với An Cẩm Tú: "Ngoại trừ nàng, cũng chẳng có nữ nhân nào coi trọng ta."

An Cẩm Tú vươn tay ôm lấy Thượng Quan Dũng. Trên đời này nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, liệu được bao người có thể vì một người mà chuyên nhất một lòng? Kiếp này rõ ràng là có thể cùng chàng yên yên ổn ổn sống tới bạc đầu, thế mà hết lần này đến lần khác... Hận ý khiến An Cẩm Tú há miệng cắn vào vai Thượng Quan Dũng. Hiện giờ vẫn chưa phải lúc, An Cẩm Tú lại một lần nữa nói với chính mình. Hiện tại nàng vẫn chưa có đủ năng lực đi báo thù, cũng chưa có đủ bản lĩnh để thoát khỏi tay chủ nhân thiên hạ, phải nhẫn. Ngoại trừ nhẫn, nàng và Thượng Quan Dũng cũng không có con đường nào khác để đi.

Thượng Quan Dũng để mặc cho An Cẩm Tú cắn hắn, hắn da thô thịt dày, An Cẩm Tú cũng không cắn hắn đau. "Nàng định sẽ làm gì?" Thượng Quan Dũng hỏi: "Nàng định trở thành người đứng trên người thế nào?"

An Cẩm Tú buông miệng, ngồi ngay lại trong lòng Thượng Quan Dũng, nói: "Thiếp đã nhờ phụ thân vào cung cứu một người trong Hạ Nô viện, nữ nhân ấy tên là Yêu Đào..."

Thượng Quan Dũng nghe An Cẩm Tú nói, hắn chen miệng vào không lọt, nghe xong rồi lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi.

"Thiếp phải tự bảo vệ chính mình," An Cẩm Tú nói với Thượng Quan Dũng: "Trong cung, mẫu tử từ quý (mẹ quý nhờ con), đứa bé này sẽ cho thiếp một chỗ dựa."

"Nàng sao dám khẳng định nữ nhân ấy nhất định hoài thai long tử? Thượng Quan Dũng hỏi.

"Thiếp chính là biết," An Cẩm Tú không cách nào nói với Thượng Quan Dũng chính mình đã sống hai kiếp người, chỉ có thể nói với hắn: "Chàng cho rằng, An gia chẳng có tai mắt gì trong cung hay sao?"

"Vậy An Cẩm Nhan không biết chuyện này?"

"Lần này là thiếp may mắn hơn nàng ta một chút."

Thượng Quan Dũng nhìn An Cẩm Tú, ghen lời. Dựa vào bộ não lúc đánh trận dẫn binh, hắn cảm thấy An Cẩm Tú đang đem tính mạng mình đặt vào một ván bài có phần thắng vô cùng nhỏ. "Được," Thượng Quan Dũng nói: "Yêu Đào mang trong mình long tử, vậy nàng ta sinh xong thì thế nào? Nàng định xử trí nàng ta ra sao? Dù thế nào thì nàng ta mới là mẹ đẻ của hoàng tử."

"Chàng lo cho nữ nhân này?" An Cẩm Tú chân mày nhíu lại, lộ vẻ không vui.

"Nàng nghĩ đến chuyện gì thế," Thượng Quan Dũng bị ý ghen của thê tử làm cho khóc cười không được, "Ta chỉ đang lo lắng cho nàng, nếu như chuyện này bại lộ, nàng sẽ thế nào?"

An Cẩm Tú nghiêng đầu, nhìn bức tượng tử quan âm(3) treo trong phòng, nói: "Nữ nhân sinh hài tử, là một lần vượt qua cửa ải sống chết, nàng trốn ở đây sinh con, không nhất định có thể sống tiếp được."

"Nếu như nàng ta vẫn sống thì sao?"

An Cẩm Tú lại nhìn Thượng Quan Dũng, nói: "Chàng đem nàng ta đi xa một chút, thiếp sẽ không vĩnh viễn chiếm con của nàng. Đợi thiếp từ trong cung ra ngoài, sẽ đem con trả lại cho nàng ấy."

Kỳ thực người chết mới là kẻ giữ bí mật tốt nhất, nhưng nhìn An Cẩm Tú trước mặt, Thượng Quan Dũng không nói ra những lời này.

"Chàng muốn giết nàng ta?" An Cẩm Tú lại hỏi Thượng Quan Dũng: "Những người làm tướng quân như chàng, có phải đều là nghĩ như vậy?"

"Ta đã từng giết rất nhiều người," Thượng Quan Dũng ôm An Cẩm Tú nói: "Có điều người không nên giết ta sẽ không giết. Cẩm Tú, cho dù trong bụng nữ nhân ấy đã có con, nếu như là bé gái thì sao?"

"Chỉ cần là một đứa con là được rồi," An Cẩm Tú nói: "Trong người đã mang thai, hoàng đế sẽ không chạm vào thiếp, thiếp chỉ có thể bảo vệ được thân thể của chính mình. Tướng công, thứ thiếp có thể vì chàng mà bảo vệ cũng chỉ có thể này, còn cả chỗ này," An Cẩm Tú chỉ vào trái tim mình.

Lý trí đã ngăn hấn không làm chuyện ôm nữ nhân trong lòng xông ra ngoài am.

"Thân thể và trái tim đều của chàng," An Cẩm Tú nhỏ giọng nói với Thượng Quan Dũng: "Chuyện chàng có thể làm là ở trong quân làm tốt các việc, nắm chắc binh quyền chàng có thể nắm chắc trong tay. Tiểu thúc và Nguyên Chí có thể giúp chàng. Mấy lời của Khánh Nam đó chàng nghe nhiều một chút, những huynh đệ trong quân đều là tiền vốn của chàng, phải nắm lấy cho tốt."

"Tiền vốn?"

"Huynh đệ là chân tay, huynh đệ cũng là tiền vốn." Ngón tay An Cẩm Tú vẽ vòng vòng trên ngực Thượng Quan Dũng, "Tướng công, hiện giờ chúng ta thanh cao không nổi, vì thiếp, phải nhẫn nại, còn phải bảo trọng."

Thượng Quan Dũng nắm lấy bàn tay của An Cẩm Tú, "Nàng đã nắm chắc như vậy, thế còn hoàng hậu thì sao?"

"Có bản danh sách này," An Cẩm Tú chỉ chỉ vào bản danh sách trên bàn, "Đối phó với hoàng hậu trở nên rất dễ dàng rồi, tướng quân, có lúc giết người không cần thấy máu, thiếp biết cách đối phó với bà ta, chàng không cần lo lắng cho thiếp. Thế Tông hoàng đế đắm chìm trong nữ sắc, người như thế nhất định chẳng trường mệnh, vì thế những ngày tốt đẹp của chúng ta không phải cách quá xa."

"Sao hoàng đế có thể vẫn dùng ta được? Hôm nay y còn muốn điều ta đến chỗ tướng quân Chu Nghi," Thượng Quan Dũng nói: "Hoàng đế rất muốn giết ta."

"Thiếp sẽ không để y điều chàng đi, tin thiếp một lần, có được không?"

Đối với thê tử, Thượng Quan Dũng có một loại tin tưởng bản năng. Hiện tại hấn còn chưa biết bản lĩnh của An Cẩm Tú, hấn chỉ biết rằng phải nghĩ cách cứu nàng. Nhưng trước mặt An Cẩm Tú, tốt nhất là chẳng nên nói gì, hấn không muốn nàng vì hấn mà lo lắng."

"Hôm nay hoàng đế liệu có đến tìm thiếp chăng?" An Cẩm Tú quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, giống như tự hỏi mình, lại giống như là hỏi Thượng Quan Dũng.

"Hôm nay y xem thư tấu của Chu Nghi," Thượng Quan Dũng nhắc An Cẩm Tú ngồi lên một chân khác của mình, nói: "Lừa gạt rất lớn, lúc ta tiến cung nhìn thấy..."

"Y triệu chàng vào cung?" An Cẩm Tú nhỏ giọng kinh ngạc: "Y có cho chàng ăn thứ gì không, có làm gì trên người chàng không?"

"Không có," Thượng Quan Dũng vội nói: "Y hỏi ta chuyện ở thành Hưong An, hôm nay hoàng đế không muốn giết ta, thật đó, ta không gạt nàng. Hơn nữa, hiện tại bên ngoài đều cho là nàng đã chết rồi, đây có lẽ là nguyên nhân chính y không giết ta."

An Cẩm Tú mềm nhũn trong lòng ngực Thượng Quan Dũng, nhưng cũng có chút yên tâm. Lần này Thế Tông không xuống tay với Thượng Quan Dũng, vậy thì trong một thời gian ngắn tới, vị hoàng đế này sẽ không nghĩ đến chuyện giết Thượng Quan Dũng nữa. "Trong cung chàng còn gặp ai?"

"Còn gặp An thái sư và lục bộ thượng thư," Thượng Quan Dũng nói: "Còn có Lâm Chương."

"Lâm Chương?" An Cẩm Tú có chút kỳ quái, hỏi: "Vì sao lại đặc biệt nhắc đến người này? Hấn chẳng qua chỉ là phó thống lĩnh của đại nội thị vệ."

"Là người của hấn đã giết chết Bình An và Ninh Nhi," Thượng Quan Dũng đề nén nói: "Hôm nay gặp mặt, người này còn có ý nói chuyện với ta."

"Hóa ra hấn là người của hoàng hậu," An Cẩm Tú cười lạnh: "Người này chúng ta sẽ nhớ kỹ, sẽ có một ngày chúng ta đòi hấn món nợ máu này."

*"Một người đắc đạo gà chó thăng thiên": Thời Tây Hán Hán Vũ Đế, Hoài Nam Vương Lưu An dốc lòng tu đạo luyện đan, ước vọng có thể đắc đạo thành tiên, nhưng vì mưu phản thất bại mà bị ép phải tự sát. Sau này, đạo gia phong ông làm thần tiên, đồng thời tạo ra một câu chuyện thần thoại thế này: Nghe nói có một lần, Lưu An gặp được tám ông lão da dẻ hồng nhuận như trẻ con cười bạch hạc, liền bái bộn họ làm sư phụ, học tu đạo và luyện đan. Sau khi đan đã luyện thành, còn chưa kịp dùng, đột nhiên nghe nói có người tố cáo ông mưu phản, Hán Vũ Đế phái người đến bắt ông. Lưu An vội hỏi tám ông cụ xem phải làm thế nào. Ông cụ nói Lưu An đã đắc đạo, hiện tại đã có thể phục đan thăng thiên rồi. Lưu An hỏi có thể mang theo bạn bè và người thân cùng lên trời được chăng, ông cụ nói có thể. Bởi thế Lưu An và bạn bè cùng ăn đan dược, thành thiên bay lên trời. Gà chó trong nhà Lưu An ăn đan dược còn thừa trong nồi, cũng bay được đến trời. Thành ngữ "Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên" có ý là, một người tu đạo trở thành thần tiên, đến con gà con chó trong nhà cũng có thể theo người đó bay lên trời, ví với một người đắc thế, những người có liên quan với người đó đều được lúc về vãng, có nét châm biếm.

***"Vương hầu tương tống, ninh hữu chủng hồ" Đây là câu nói của Trần Thắng, thủ lĩnh cuộc khởi nghĩa nông dân đầu tiên của Trung Quốc, là người của thời nhà Tần. Khi đó nhà nước Trung Hoa vẫn còn theo chế độ thế tập, vương hầu quan tướng đều là người dòng dõi hoàng tộc. Câu nói của Trần Thắng lần đầu tiên đã kích động và thức tỉnh người dân. Những người vừa sinh ra đã mang danh mang tước đó, quả thực là thuộc dòng giống gì cao quý hơn dân thường hay sao?

(3) Tổng từ quan âm: Quan Âm tặng con

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cho ta một hài nhi

Edit: Ôt Hiêm

Nợ máu phải trả bằng máu.

Đôi phu thê này, một người là tướng quân, tuy trời sinh bản tính độ lượng, nhưng nợ máu phải trả bằng máu vẫn là điều không thể không nghĩ đến khi Thượng Quan Dũng đòi mặt thù hận, một người là sống lại thêm một kiếp, tuy không còn nham hiểm tham lam, nhưng bản tính có phần tàn nhẫn không hẳn là đã mất đi, có thể nói đến việc nợ máu phải trả bằng máu, An Cẩm Tú nhất định phải làm cho được.

Sau khi ôm An Cẩm Tú tĩnh lặng một hồi, Thượng Quan Dũng thấp giọng nói: “Không biết trong thư dâng lên của Chu Đại tướng quân viết cái gì?”

“Trong việc Tin vương làm phản có khác thường”, An Cẩm Tú nói: “Chu Nghi dâng tư này nhất định đã làm hoàng đế nổi trận lôi đình. Ta nghĩ hôm nay hoàng đế sẽ không lại đây.”

Cho dù là Thế Tông không đến, chàng cũng không có cách nào đưa An Cẩm Tú ra khỏi nơi này, trong viện có nhiều ám vệ canh giữ, bên ngoài am ni cô còn có Ngự lâm quân, Thượng Quan Dũng ôm An Cẩm Tú, nghĩ đủ mọi khả năng có thể đưa nàng đi, nhưng đều bị chính mình bác bỏ. Trốn không thoát, một tòa am ni cô, cũng như thành Kinh đô này, khiến cho bọn họ mọc cánh cũng khó mà thoát khỏi.

“Ta biết chàng tức giận”, An Cẩm Tú nói với Thượng Quan Dũng: “Ở trước mặt thiếp chàng không cần phải chịu đựng, thật xin lỗi.”

“Ta có thể chịu”, Thượng Quan Dũng nhắm mắt lại: “Bản lĩnh duy nhất của một người không có tiền đồ là chịu đựng!” Dem nỗi nhục cùng với máu nuốt vào trong, mùi vị này tựa như một liều độc dược, đau thấu tâm can, nhưng lại không thể không chống đỡ.

An Cẩm Tú ngồi thẳng lưng, hôn lên môi Thượng Quan Dũng. Đối với một người cuộc đời đã thấy quá nhiều máu, không có việc gì khó, khó nhất là phải nhẫn nhục chịu đựng. “Chàng lại cho thiếp một hài tử đi”, An Cẩm Tú hôn Thượng Quan Dũng một cái, nói: “Có lẽ Bình An vẫn muốn làm lại hài tử của chúng ta?” Kiếp này không giống với kiếp trước, đích nữ nhi kia không nhất định sẽ có lại, nhưng giờ phút này nàng đột nhiên muốn có một hài tử, Thượng Quan Dũng sẽ cho nàng.

“Cẩm Tú?” Thượng Quan Dũng ngây ngốc nhìn thê tử của mình.

An Cẩm Tú đưa miệng đến sát tai của Thượng Quan Dũng, thì thầm: “Cùng ta.”

Đầu óc Thượng Quan Dũng trống rỗng, đây là am ni cô cúng bái Bồ Tát, khắp nơi đều có thị vệ, ngoài cửa còn có Từ Uyên đứng cùng ám vệ, trong phòng ư ám đến mức chàng chỉ có thể nhìn rõ mặt An Cẩm Tú, ở nơi này cùng nàng? Đưa tay sờ sờ phần thân dưới đã hiện ra như một bức họa, vốn tưởng rằng đối với gương mặt này ký ức đã trở nên mờ nhạt, nhưng hóa ra chỉ là chàng tưởng tượng. “Cẩm Tú”, Thượng Quan Dũng nhẹ giọng gọi tên An Cẩm Tú, một lần rồi lại một lần...

“Cùng lắm là chết, chúng ta bây giờ còn sợ điều gì nữa chứ?” Gương mặt An Cẩm Tú bình tĩnh nhìn trượng phu của mình, “An Cẩm Tú ta sống thì làm người của chàng, chết thì làm ma của chàng.”

Lời này không hoa mỹ, không tình thơ ý họa, nhưng là phù hợp với tính cách của An Cẩm Tú và Thượng Quan Dũng lúc này nhất, nàng vừa nói xong chàng nghe liền hiểu rõ.

“Cái gì ta cũng không cần”, Thượng Quan Dũng áp sát phần thân dưới hôn lên môi An Cẩm Tú, nói: “Ta chỉ cần nàng sống tiếp.”

“Được”, An Cẩm Tú nói: “Ta vì chàng mà sống tiếp, chàng cũng phải vì ta mà tồn tại.”

Môi lưỡi quấn vào nhau, một nửa y phục đã được cởi bỏ, lần này đã không còn là đêm tân hôn nồng nhiệt và gấp gáp, Thượng Quan Dũng tỉ mỉ nhìn vết thương trên cổ và tay của An Cẩm Tú, An Cẩm Tú thì lại nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên đầu vai của chàng.

“Sao lại có cái này?” An Cẩm Tú hỏi Thượng Quan Dũng, vết sẹo này nhìn màu sắc còn rất mới, hẳn là vết sẹo mới nhất trên người Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng không để ý, nói: “Lúc ở quan ngoại trúng một mũi tên.”

“Có đau không?”

“Nàng đau không?” Thượng Quan Dũng vuốt quanh sợi vải quấn trên cổ An Cẩm Tú, hỏi: “Sao nàng có thể để bản thân mình bị thương như vậy? Trần

tay sao lại thế này, móng tay sao lại mất hết rồi?”

“Không đau”, An Cẩm Tú mỉm cười nhìn Thượng Quan Dũng, thân thể của nàng không tốt, mới có thể không cần hầu hạ Thế Tông, có điều nàng sẽ không nói điều này trước mặt Thượng Quan Dũng, “Ta chỉ lo chàng sẽ làm ta đau”, trong lời nói mang theo chút xảo quyết, nhưng ánh mắt lại hàm chứa ngưng ngưng. Minh Tông Bạch Thừa Trạch miệng nói An Cẩm Tú không giữ phụ đạo, hiển nhiên nàng biết rõ làm thế nào để khơi mào nam nhân.

Cổ họng Thượng Quan Dũng nghẹn lại một chút, cúi đầu ngậm lấy quả hồng nhỏ trên ngực An Cẩm Tú, nơi này đã từng tiết ra sữa, so với đêm động phòng thì đã lớn hơn không ít.

An Cẩm Tú không lên tiếng, nhưng thân thể như một chút lên trên, đưa thân mình đến trước mặt Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng ngậm lấy nơi ấy tựa như là trường tử đang bú mẹ, tay nâng chân trái của An Cẩm Tú lên, nhanh chóng cái vật ẩm áp của mình tiến vào thật sâu.

Thân thể lại có cảm giác được lấp đầy, khiến An Cẩm Tú xém chút nữa thét lên. Gắt gao cắn môi, hai tay đang ôm cổ Thượng Quan Dũng tựa như hết lực mà buông ra, sau đó liền túm lấy váy áo, muốn lấy váy áo chèn vào miệng mình. Giờ khắc này, trong lòng An Cẩm Tú lại một lần nữa cảm thấy bi ai, bọn họ là phu thê, rõ ràng đây là việc chính đáng, vậy mà bây giờ một tiếng cũng không dám thốt lên.

“Cứ cần ta là được”, Thượng Quan Dũng cầm lấy tay An Cẩm Tú, tay còn lại đưa lên miệng An Cẩm Tú, kiềm chế sự mạnh mẽ của mình lại.

An Cẩm Tú xoay nhẹ đầu, nàng không nở cần chàng.

Thượng Quan Dũng gạt mình, nhìn sự thống khổ hiện lên trên mặt của An Cẩm Tú, chỗ ấy đã sinh ra một hải tử, thế nhưng vẫn chặt chẽ như một thiếu nữ, xiết đến hần phát đau.

“Chàng phải cho ra một hải tử”, An Cẩm Tú mở rộng cơ thể, bàn tay với tới nơi giao hoan của hai người, hai quả cầu trương to muốn phát tiết, thật khó để trượng phu của nàng chịu đựng dừng lại.

Thượng Quan Dũng đạt đến cực điểm mà kêu lên một tiếng, chính tay An Cẩm Tú đã đưa thân trí của chàng đi tới nơi nào chẳng biết, nữ tử này bao vây lấy chàng làm cho chàng điên loạn phát cuồng, nàng muốn hải tử thì hẳn sẽ cho nàng một hải tử. Chàng hưng hăng chuyển động, làm chỗ vật ẩm áp kia ra vào trở nên ướt át, lại trở nên trơn trượt, cúi đầu xuống, Thượng Quan Dũng thậm chí có thể thấy “nó” chuyển động, trên bụng phẳng của An Cẩm Tú có vật nhỏ của chàng lắc lư, bấy nhiêu cũng đủ khiến Thượng Quan Dũng khó mà kìm nén.

An Cẩm Tú cắn vào cánh tay Thượng Quan Dũng để gần miệng nàng, chặn lại tiếng thét sắp sửa thốt ra.

Giao hoan trong im lặng, quyết liệt mà tuyệt vọng. Phu thê hai người không ai nói gì, nhưng đều biết tương lai khó liệu, đây có lẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau. Chàng muốn đem nàng chà xát vào da thịt của mình, nàng coi bỏ dè dặt, chỉ muốn cho chàng có thể một lần thỏa mãn.

“Sau này có nữ nhân khác cũng đừng quên thiếp”, đem tâm tư từ sâu trong trái tim nói với Thượng Quan Dũng, chịu đựng sức nặng nam nhân này, An Cẩm Tú lại nghĩ tương lai bọn họ lạnh đừ khó đoán, tuyệt vọng đến nát lòng, nay lại mang một tia hi vọng, nam nhân này yêu nàng, cho nên sẽ không quên nàng, càng sẽ không vứt bỏ nàng.

“Cẩm Tú”, Thượng Quan Dũng gọi tên An Cẩm Tú bằng một giọng trầm thấp tuyệt vọng không muốn rời xa.

Sau đó, thời điểm Thượng Quan Dũng gieo hạt giống của mình vào cơ thể của An Cẩm Tú, hai hàng nước mắt từ khóe mắt của nàng rơi ra.

An Cẩm Tú lẳng lặng ôm Thượng Quan Dũng không chịu buông tay, Thượng Quan Dũng cũng không thể rời bỏ thân thể An Cẩm Tú, hai người cứ vậy mà ôm ấp nhau ở trên giường.

Thượng Quan Dũng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một chút ánh sáng ít ỏi ngoài cửa sổ không biết đã biến mất từ lúc nào.

An Cẩm Tú nói: “Trời đã tối, chàng nên đi rồi.”

“Ừ”, Thượng Quan Dũng nói: “Ta phải đi rồi.”

Miệng thì nói như vậy, nhưng tay của An Cẩm Tú lại không chịu buông ra, vật kia của Thượng Quan Dũng đang ở trong cơ thể An Cẩm Tú cũng nở to ra.

Lại bắt đầu một trận giao hoan trong bóng tối, lúc này An Cẩm Tú bị Thượng Quan Dũng ôm ngồi trên người, nàng tự chuyển động, khiến Thượng Quan Dũng mãnh liệt ra vào sâu hơn trong cơ thể của nàng.

Bên ngoài. Hàn Ước đi tới trước mặt Từ Uyên, nói: “Sao phu nhân lại không thấp đèn?”

Từ Uyên đứng ở bên ngoài có chút khấn trương, nàng không nghe thấy động tĩnh trong phòng, nhưng Hàn Ước là người luyện võ, thính lực so với nàng dĩ nhiên là tốt hơn, lỡ đâu người này nghe được gì đó thì làm sao bây giờ? “Tiểu thư nhà ta chắc là đang ngủ”, Từ Uyên cố ý nói lớn: “Hàn đại nhân, sao ngài lại không bình ổn vậy? Là muốn thay ca sao?”

Hai người trong phòng nghe được giọng của Từ Uyên, động tác đều dừng lại.

Hàn Ước nói với giọng rất nhỏ, “Người lớn tiếng như vậy, không lo sẽ đánh thức phu nhân sao?”

Từ Uyên quay ra bên ngoài, ép Hàn Ước lui về sau vài bước, xong mới nói nhỏ: “Ta quen nói lớn tiếng rồi, tiểu thư nhà ta cũng sẽ không trách ta.”

Hàn Ước lắng tai nghe ngóng, nhưng không nghe được tiếng động gì, mới nói với Từ Uyên: “Phu nhân là người tốt.”

“Ừ”, Từ Uyên lập tức gật đầu: “Tiểu thư nhà ta đúng là người tốt.”

“Phu nhân không cần dùng cơm sao?” Hàn Ước đột nhiên đổi đề tài nói với Từ Uyên.

“Đợi tiểu thư thức dậy, ta sẽ đi lấy cơm cho nàng ấy”, Từ Uyên thành thật nói: “Hàn đại nhân, các người không cần đi ăn cơm sao?”

“Ta tới phòng bếp xem sao”, Hàn Ước nói: “Nếu ở đây có việc gì, người cứ hô lớn, ta sẽ đến ngay.”

“Được”, Từ Uyên đáp: “Ta không sợ, nơi này còn có bảy vị thị vệ đại ca khác nữa mà.”

Hàn Ước xoay người rời đi, nghĩ nghĩ gì đó rồi quay lại nói với Từ Uyên: “Lát nữa Hường, Vinh hai vị thái y sẽ đến đây thỉnh mạch cho phu nhân, để phu nhân ngủ một lát, sau đó người nên gọi phu nhân dậy.”

Từ Uyên gật đầu, trong lòng lại khẩn trương, không biết trong phòng hai người họ có nghe được câu nói của Hàn Ước hay không, nếu lát nữa Hường Viễn Thanh cùng Vinh Song đến, một tiểu nha hoàn như nàng làm sao có thể chặn được hai vị thái y?

Hàn Ước dặn dò Từ Uyên xong rồi mới xoay người rời đi. Sau đó Từ Uyên lui về đứng bên cạnh cửa, sân viện này hiện tại không thấp đèn, tối thui, Từ Uyên không nhìn thấy được gì ở trong sân cả.

Hai người trong phòng nghe được đối thoại ở bên ngoài, nhưng vẫn hòa vào nhau. Tuyệt vọng càng khiến cho con người điên cuồng, Thượng Quan Dững dững hết tâm trí kích thích bên dưới của An Cẩm Tú, tưởng như muốn đã thương nàng, sau khi gieo hạt giống của mình thêm một lần, Thượng Quan Dững mới phát hiện đè ép nàng ở dưới, hai chân An Cẩm Tú mở rộng ra, không chút động tĩnh.

“Cẩm Tú?” Thượng Quan Dững hoảng hốt nhìn An Cẩm Tú, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt nàng.

Tong ngực bất ngờ xả ra một trận đau đớn khiến An Cẩm Tú nhất thời hôn mê, sau khi bị Thượng Quan Dững đánh thức, mê man một lúc mới phục hồi lại tinh thần.

“Nàng bị sao vậy? Ta làm nàng đau ư?” Thượng Quan Dững lúng túng hỏi An Cẩm Tú.

“Không, không có việc gì”, An Cẩm Tú muốn Thượng Quan Dững yên tâm, nhưng lời nói ra lại rất yếu ớt.

Thượng Quan Dững muốn xuống giường đốt đèn xem kỹ, chàng nghĩ rằng nhất định mình đã làm tiểu thê từ bị thương.

“Không cần!” An Cẩm Tú kéo tay Thượng Quan Dững không buông: “Sẽ làm cho bên ngoài thấy bóng chàng.” Ánh nến sẽ làm cho bóng người hiện trên tường, trên cửa sổ, nàng không thể để Thượng Quan Dững mạo hiểm như vậy.

“Nàng thật không bị thương?” Thượng Quan Dững lại hỏi An Cẩm Tú một lần nữa.

An Cẩm Tú thử cự mình, lúc này cơ thể nàng đau nhức, chỗ dưới thân sưng lên thật khó chịu, nhưng lại không giống như là bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chuẩn đoán của hướng thái y

Edit: Ớt Hiêm

Thượng Quan Dững đưa tay sờ soạng chỗ kín dưới thân của An Cẩm Tú, một tay tron ướt, chàng tính đưa tay lên để xác định xem có phải là mùi máu tươi hay không, nhưng lại bị An Cẩm Tú ngăn lại, “Bẩn”, An Cẩm Tú cúi đầu nói: “Thiếp không có bị thương.”

Thượng Quan Dững ôm An Cẩm Tú, thấm thiết mà hôn nàng, tận đến lúc khoang miệng của hai người đều tràn ngập nhân nhật mùi máu tươi, mới bị rịn mà tách ra.

“Ta sẽ tìm cách quay lại đây”, Thượng Quan Dững nói với An Cẩm Tú: “Nàng phải sống thật tốt, được không?”

An Cẩm Tú vươn tay, vuốt ve gương mặt của Thượng Quan Dũng từng chút từng chút một. Trong bóng tối, tiếng hô hấp của Thượng Quan Dũng dồn dập nặng nề, còn có mùi dịch đục tanh nồng, môi An Cẩm Tú khi hôn đã bị cắn đến đỏ tươi, ngón tay như mũi riêu khắc họa ngũ quan của trượng phu nàng, sau này, chỉ còn lại khổ đau.

“Cẩm Tú”, Thượng Quan Dũng ngồi yên bất động, túy ý để ngón tay của An Cẩm Tú chơi đùa vẽ vờ trên mặt, “Nàng đã suy nghĩ kỹ rồi?”

“Nghĩ kỹ rồi”, An Cẩm Tú thở dài thườn thượt. Ân hận, đợi thời cơ mà hành động chính là con đường duy nhất của bọn họ hiện giờ, không muốn thì cũng phải chịu đựng. “Đưa Bình An cùng Ninh nhi tìm một nơi cảnh vật đẹp mà an táng, Ninh nhi rất thích Bình An, hai bọn chúng làm bạn, thì sẽ không quá cô đơn.”

“Ta muốn an táng chúng cùng với phụ mẫu”, Thượng Quan Dũng nói.

“Chàng muốn đưa chúng đi Mạc Bắc?” An Cẩm Tú vội hỏi lại. Thượng Quan Dũng gốc gác là người Mạc Bắc, vậy nên phụ mẫu Thượng Quan Dũng đều quy táng ở nơi đó, bây giờ lặn lội đường xa từ kinh thành tới Mạc Bắc, không phải là một hành động sáng suốt, không dám đảm bảo rằng Thế Tông và gia tộc Hạng thị phía sau Hoàng Hậu sẽ không nhân cơ hội đi đường động thủ với Thượng Quan Dũng.

“Phụ mẫu được an táng ở ngoại ô Thành Nam”, Thượng Quan Dũng thay An Cẩm Tú chỉnh lại tóc, nói: “Sau khi chúng ta thành thân, ta bị điều đi quá gấp, không kịp đưa nàng đến đó.”

An Cẩm Tú áy náy, kiếp trước nàng chưa từng quan tâm đến việc nhà của Thượng Quan Dũng, vậy mà kiếp này cũng là không để mắt đến. Sau khi thành thân đã trải qua hai cái tết Thanh minh, cũng chỉ ở nhà tế lễ một chút, mà không đi bái tế trước mộ của phụ mẫu chàng. “Thực xin lỗi”, An Cẩm Tú cúi đầu nói với Thượng Quan Dũng.

“Xin lỗi việc gì?” Thượng Quan Dũng không hiểu.

“Thanh minh năm ngoái với năm nay, thiếp đều không đưa tiểu thúc bọn họ đi bái tế.”

Bàn tay to lớn của Thượng Quan Dũng vỗ vỗ mặt của An Cẩm Tú, nói: “Phân mộ đó cách xa kinh thành, trước khi nàng được gả đến, bọn ta cũng chỉ là ở nhà đốt ít tiền giấy mà thôi.”

“Chàng không đưa tiền phụ mẫu về cố thổ sao?” An Cẩm Tú không nhịn được mà hỏi một câu.

“Từ kinh đô đến nguyên tịch quá xa, ta muốn chăm sóc tiểu Duệ từ cùng Ninh nhi, làm sao có đủ ngân lượng để mà đưa họ về nguyên tịch”, giọng của Thượng Quan Dũng trầm thấp, “Nói đến cùng vẫn là ta vô dụng.”

An Cẩm Tú ngửa đầu hôn nhẹ lên môi trượng phu của mình, có nam nhân nào ở trước mặt thê tử của mình mà tự thừa nhận mình vô dụng đâu chứ? Nàng liền thấy được sự thành thật của trượng phu. “Chàng lại nói như vậy, thiếp thực sự tức giận!” Sau khi hôn, An Cẩm Tú ngẫm lại giống như đang oán trách Thượng Quan Dũng liền nói: “Thiên hạ bá tánh nhiều như vậy, có mấy ai có thể làm quan? Chàng vậy mà đã làm tới tướng quân?”

“Được”, Thượng Quan Dũng ôm An Cẩm Tú nói: “Không nói, về sau không nói chuyện này nữa.”

Thượng Quan gia nguyên tịch là một nông hộ Mạc Bắc, gặp phải thiên tai, từ bỏ thôn mà chạy nạn ra ngoài, cứ đi đi dừng dừng như vậy, cùng với người trong thôn từ Mạc Bắc đi tới Kinh đô thành, cuối cùng dừng lại ở một mảnh đất hoang ngoài Thành Nam Kinh đô, khi đó người cùng thôn đã chết hơn phân nửa, trong đó có cả mẫu thân ruột của Thượng Quan Dũng. An Cẩm Tú có thể tưởng tượng được sự cực khổ của Thượng Quan Dũng khi còn nhỏ, nhưng mà không giống với cực khổ của bản thân nàng, lớn lên trong An phủ nhà cao cửa rộng, tốt xấu gì thì nàng cũng không phải chịu đựng cơ hàn.

“Đi thôi”, nghỉ ngơi trong lòng Thượng Quan Dũng được một lát, An Cẩm Tú hạ quyết tâm: “Hai vị thái y sắp tới am ni cô, giờ không đi thì sẽ không kịp.”

Thượng Quan Dũng ôm chặt An Cẩm Tú mà hôn, buông tay, đứng dậy bước xuống giường.

Không còn trượng phu chất phác ôm ấp, toàn thân An Cẩm Tú bỗng trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn cố gắng mặc quần áo bước xuống giường, từ dưới giường lấy ra một bộ y phục đưa cho Thượng Quan Dũng: “Đây là thiếp lấy của thủ hạ cho chàng, mặc nó vào đi.”

Dựa vào nhãn lực của Thượng Quan Dũng, trong bóng tối chàng vẫn có thể nhận ra, trên tay là một bộ quan phục đại nội thị vệ.

“Hắn là hợp với dáng của chàng, mặc vào đi”, An Cẩm Tú thúc giục Thượng Quan Dũng: “Lúc thị vệ này phoi y phục, Từ Uyên đã đi trộm đó.”

Tay đang cầm y phục của Thượng Quan Dũng run lên.

An Cẩm Tú không quan tâm, nói: “Chỗ này khắp nơi đều là thị vệ canh giữ, chúng ta không thể không chuẩn bị một chút.”

“Người bị mất y phục không đi tìm ư?”

An Cẩm Tú khẽ cười: “Không tìm, tên thị vệ đó còn rất vênh váo, nó là có tiểu ni cô nào đó tương tư hắn đã lấy y phục của hắn giấu đi.”

Thượng Quan Dũng mặc bộ y phục này vào, kích cỡ thật phù hợp. “Vậy chúng ta tính sao?” Chàng hỏi An Cẩm Tú.

“Tìm vui trong đau khổ”, An Cẩm Tú nói: “Sự tình đã như thế, chúng ta cũng không thể mỗi ngày lấy nước mắt mà rửa mặt? Nữ nhân khác có thể sẽ làm thế, nhưng thiếp thì sẽ không.”

Tiểu thư tử đã nói như vậy, Thượng Quan Dũng còn nói lời thương cảm làm gì nữa chứ? Sửa sang lại y phục, kéo mạnh An Cẩm Tú tới hôn lên môi nàng, sau đó liền bước tới cửa sổ mà lúc này đã phóng vào.

“Bảo trọng nhé, tướng công!” An Cẩm Tú đến sau lưng Thượng Quan Dũng nhẹ nhàng dặn dò.

“Ừ!” Thượng Quan Dũng trả lời An Cẩm Tú một tiếng, đẩy cánh cửa sổ ra, chỉ lát sau đã phóng qua cửa sổ rồi đi.

An Cẩm Tú thấy Thượng Quan Dũng đã đi, vội xoay người đốt đèn trong phòng sáng lên. Đám ám vệ trong viện thấy đèn trong phòng nàng, toàn bộ chú ý đều tập trung tới đó, Thượng Quan Dũng nhờ vậy mà có thể rời đi, không bị đám ám vệ phát hiện.

Thượng Quan Dũng quay đầu lại nhìn ánh sáng trong phòng, thật ra nếu An Cẩm Tú không đốt đèn thì chàng cũng có thể thoát. Vào buổi chiều, vị trí đám ám vệ đứng chàng đều quan sát kỹ, muốn người không biết quý không hay mà thoát ra ngoài, đối với Thượng Quan Dũng không phải là chuyện khó.

Sau khi chờ dài mà không ra tiếng một cái, thân hình cao lớn của Thượng Quan Dũng biến mất trong bóng đêm.

“Tiểu thư, dậy rồi?” Từ Uyên ở ngoài cửa thấy An Cẩm Tú đã tắt đèn, vội hướng vào phòng nói.

An Cẩm Tú trong phòng ừ một tiếng, đẩy cửa sổ ở hậu viện lên, gió đêm theo đó thổi vào, làm An Cẩm Tú cảm thấy lạnh, cũng làm cho hương vị phu thê vừa đoàn tụ trong phòng nhanh chóng tan đi.

“Tiểu thư, ta vào được không?” Từ Uyên ở ngoài đẩy cửa không ra, liền hỏi An Cẩm Tú.

“Người đi lấy ít com đến đây cho ta”, An Cẩm Tú nói: “Còn nữa, ta vừa ra rất nhiều mồ hôi, nói phòng bếp chuẩn bị ít nước ấm.”

“Dạ” Từ Uyên đáp lời xong liền chạy về phòng bếp. Lúc này Thượng Quan Dũng chắc là đã thoát, Từ Uyên vừa chạy, vừa cầu nguyện ở trong lòng, trăm lần ngàn lần mong Thượng Quan Dũng đừng bị người phát hiện.

An Cẩm Tú quay lại trước giường, đem khăn giường đã bị dịch đục làm bần tháo ra, để ở dưới giường. Sau khi trải ra một cái khăn giường sạch, An Cẩm Tú lại nằm xuống, tay nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ hơi nhô lên, đây là nàng hy vọng lại vì Thượng Quan Dũng mà sinh một hài tử, có thể cho bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu.

Từ Uyên đang đợi hai tiểu ni cô xách nước ấm tới, ở sân viện đang nấu com tới, gặp phải Hường Viễn Thanh cùng Vinh Song muốn tới thỉnh mạch cho An Cẩm Tú.

“Phu nhân muốn tắm ư?” Hường Viễn Thanh nhìn nước ấm trên tay ba người, hỏi.

“Hỏi Hường đại phu”, Từ Uyên ngoan ngoãn thưa: “Tiểu thư nhà ta ngủ trưa, đổ mồ hôi, cho nên muốn tắm gội.”

Nếu An Cẩm Tú tắm thì hai vị thái y không thể đi vào thỉnh mạch, Hường Viễn Thanh đành nói: “Vây lát nữa chúng ta mới đến.”

Từ Uyên cùng hai tiểu ni cô đi đến viện.

“Đi thôi”, Vinh Song nói với Hường Viễn Thanh: “Đợi một lát thì đợi một lát đi.”

Hường Viễn Thanh và Vinh Song sánh vai trở về, nói nhỏ: “Hôm nay phòng bếp xảy ra hỏa hoạn, người nghĩ là ngoài ý muốn sao?”

“Không phải chủ trì đã nói rồi sao, lửa cháy lúc trong bếp không có ai”, Vinh Song nói: “Không thể muốn ai đó chết cháy?”

“Nhưng nàng ta lại ở nơi này”, Hường Viễn Thanh chỉ về phía sau lưng mình, “Đốt phòng bếp là muốn giết nàng ta sao? Sát thủ sao lại ngu như vậy?”

Vinh Song nói: “Chuyện này không liên quan tới chúng ta, người không cần nghĩ nhiều, không nên nghĩ nhiều.”

Hường Viễn Thanh lắc đầu cười: “Lão Vinh, người hãy nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, tiếp theo, người trong viện kia, sau này vào cung, nhất định sẽ có thể đứng đầu một cung.”

Vinh Song nói: “Người điên rồi?”

Hậu cung ngoại trừ Hoàng Hậu ở trung cung ra, chỉ có quý phi nương nương mới được làm chủ một cung, sau khi An Cẩm Tú tiến cung, không lẽ được phong làm quý phi? Trong cung mỹ nhân thì có vài ngàn, phi tần nổi danh thì có vài trăm, được phong quý phi bất quá cũng chỉ bốn người, An Cẩm Tú có thể thành người thứ năm ư?

“Người đề mà xem”, Hường Viễn Thanh nói: “Chúng ta không ai hiểu nổi nữ nhân này, chứng tỏ nàng ta rất lợi hại, dựa vào sủng ái của thánh thượng đối với nàng, cùng với chính nàng tính kế, Hoàng Hậu nương nương trong cung cũng phải đau đầu.”

Vinh Song liếc Hường Viễn Thanh một cái, nói: “Chuyện này liên quan gì tới chúng ta?”

Hường Viễn Thanh trả lời: “Bây giờ thì không liên quan, nhưng tương lai ai dám nói trước việc gì?”

“Haizzz!” Vinh Song phì cười: “Chuyện này thái y chúng ta không lo, may ra sẽ an nhàn hơn một chút.”

Thái y không lo, vậy danh lợi hiện tại là từ đâu tới? Hường Viễn Thanh vỗ vai Vinh Song một cái, nói: “Chỉ cần làm đúng bổn phận là được.”

Vinh Song không nói gì nữa, chỉ làm đúng bổn phận thì có thể yên ổn sao? Chỉ lo bọn họ bị kéo vào chuyện này, nữ tử An Cẩm Tú kia có thể để bọn họ yên ổn sao?

Trong phòng, An Cẩm Tú đợi đến khi hai tiểu ni cô đưa nước tới rồi đi, mới từ trên giường ngồi dậy.

Từ Uyên chạy đến trước giường, hỏi: “Tướng quân đi rồi?”

“Nha đầu ngốc,” An Cẩm Tú nói: “Người ở trong phòng này cả nửa ngày, mà còn hỏi?”

“Ta sợ tướng quân còn trốn trong phòng.”

“Phòng này không giấu được người”, An Cẩm Tú đứng dậy: “Người đừng suốt ngày hỏi những câu ngốc nghếch nữa, ở phòng bếp sao rồi?”

“Đã có thị vệ ở đó canh đồn”, Từ Uyên nói với An Cẩm Tú: “Bữa cơm tối này được nấu ở trong sân viện.”

“Người đem khăn trải giường kia đốt đi”, An Cẩm Tú quay người chỉ dưới giường.

Từ Uyên khom lưng lấy cái khăn giường đã được An Cẩm Tú xếp gọn ở dưới lên, nói: “Đốt làm gì? Tiểu thư sợ bẩn thì ta đem đi giặt thật sạch là được.”

“Nói người đốt thì đốt đi”, An Cẩm Tú chỉ ngón tay vào cái lư hương cao cổ nửa người ở trong phòng, “Bỏ vào đây đốt, bỏ thêm chút hương vào cùng đốt.”

Từ Uyên đi tới lư hương trước mặt, nhìn khăn trải giường trong tay, bỗng tỉnh ngộ nói: “A, tướng quân cùng tiểu thư...”

“Đừng nói nữa, ta đi tắm, người nhớ phải đem khăn trải giường này đốt thành tro mới được”, An Cẩm Tú trừng mắt liếc Từ Uyên một cái, sau đó đi ra sau bình phong lau mình.

Từ Uyên đem khăn trải giường nhét vào lư hương, châm lửa, nhìn lửa bốc lên trong lư hương, Từ Uyên bỗng lẻ lười, không ngờ tiểu thư nhà nàng lá gan lại lớn như vậy, ở đây còn dám cùng tướng quân làm chuyện đó. “Bỏ Tất phù hộ”, Từ Uyên vừa thêm hương liệu vào lư hương, vừa nói mãi: “Cũng may không bị ai phát hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Hận thù như tâm ma

Edit: Ót Hiếm

Thượng Quan Dũng vào khu rừng núi sau lưng am ni cô, đứng trên núi nhìn xuống am ni cô cả nửa ngày, An Cẩm Tú ở chỗ tiểu viện kia, ngọn đèn hiu hắt, trái tim của Thượng Quan Dũng kích động trong bóng đêm. Nghĩ ngợi một chút, nếu ngõ hẻm thành Nam kia còn nhà cửa, chàng theo quân chiến thắng trở về, thì nhi đệ muội đều ở đó, ngọn đèn trong nhà đại thể cũng sẽ làm tâm chàng trở nên mềm mại thế này.

Trong đầu vừa mới có chút ảo tưởng, bỗng trước mắt lại hiện lên hình ảnh phé tích của Thượng Quan gia sau hỏa hoạn, Thượng Quan Dũng nắm chặt tay, xoay người đi vào khu rừng tối tăm.

An phủ bố trí một linh đường nhỏ mới, Phùng di nương nhìn thấy An Nguyên Chí, ngọn đèn trước linh án lập lòe không ngừng, khiến cho vẻ mặt của An Nguyên Chí quỷ trước linh án cũng sáng tới vô định. Trong ấn tượng của Phùng di nương, An Nguyên Chí cùng lắm chỉ là trầm mặc ít lời, nhưng lúc này nhìn An Nguyên Chí, Phùng di nương không hiểu sao cảm giác của bà chính là sợ hãi.

“Phùng di nương”, An Nguyên Chí gạt gạt tim đèn, mở miệng hỏi Phùng di nương: “Người nói di nương của ta hôm đó đi ra ngoài, là cùng với Tàn thị đi am gia?”

“Đúng vậy”, Phùng di nương trả lời: “Hôm đó lúc đi am gia, nương người còn rất vui vẻ, không ngờ rằng sau khi hồi phủ thì lại nhảy giếng.”

An Nguyên Chí nói: “Hôm đó Thái tử phi cũng đi am gia?”

An Nguyên Chí gọi Tần thị cùng An Cẩm Nhan không có kính ngữ, Phùng di nương tính nhắc nhở hấn, nhưng bị bộ dáng âm trầm của hấn dọa sợ đến không dám mở miệng. Huống hồ An Nguyên Chí còn là thiếu gia thứ xuất trong phủ, cũng chưa tới lượt di nương như bà dạy dỗ, Phùng di nương nghĩ vậy, liền nói nhỏ với An Nguyên Chí: “Ngũ thiếu gia, nương người tốt xấu gì cũng sinh được người, có nhi tử lo ma chay cho bà cũng coi như là chuyện tốt, người đừng nên náo loạn nữa, tốt nhất là phát tang cho nương người, cũng xem như để nương người yên tâm mà ra đi.”

An Nguyên Chí giương mắt nhìn chằm chằm Phùng di nương, bà ta không có con cái, sau này nếu chết đi, An phủ ngay cả linh đường cũng sẽ không bố trí cho bà, so với mẫu thân hấn, nữ nhân này còn đáng thương hơn nhiều. “Mẹ nó!” An Nguyên Chí đột nhiên chửi thề một câu, Phùng di nương cô dưng nhưng có thể sống đến già, còn nương hấn thì sao?

“Ngũ thiếu gia?” Phùng di nương nghe thấy An Nguyên Chí mắng, lo hấn lại gây sự, vội khuyên nhủ: “Để cho nương người an an ổn ổn đi đâu thai đi.”

An Nguyên Chí đưa tay lau linh vị của Tú di nương một cái, sau đó nói với Phùng di nương: “Nương ta sinh thời vẫn luôn được Phùng di nương chiều cố, ta mặc kệ sau này thế nào, cũng sẽ không bỏ mặc Phùng di nương.”

Phùng di nương xua xua tay, “Ta cùng nương cùng nhau ở trong viện nhiều năm như vậy, chiếu cố nhau là điều đương nhiên, chỉ tiếc là muội muội này của ta đi vội quá.”

An Nguyên Chí đặt linh vị Tú di nương xuống, nói: “Ta tới chỗ của tỷ tỷ xem một chút, ở đây làm phiền Phùng di nương.”

“Ngũ thiếu gia”, lúc An Nguyên Chí nói câu này với Phùng di nương, bà mới cảm giác rằng An Nguyên Chí ở trước mặt vẫn là thiếu niên mà bà đã nhìn hấn lớn lên, Phùng di nương bèn đánh bạo hỏi: “Người sau này có dự tính gì?”

“Tòng quân”, An Nguyên Chí nói xong hai chữ này thì liền bước ra ngoài.

“Tòng quân”, Phùng di nương xoay người nhìn linh vị của Tú di nương, nhỏ giọng nói: “A Tú à, đưa con trai này của người xem ra là quyết tâm rồi bỏ phủ này. Trong quân đều là liều mạng, A tú người cùng nhị tiểu thư ở lĩnh thiêng thì nhớ phù hộ hấn.”

Ban đêm, ngoài linh đường thì có tiếng côn trùng, trong linh đường thì chỉ có tiếng Phùng di nương lầm bầm, từ vị hảo tỷ muội ở trong quan tài mà nghĩ tới mình, sinh cho Thái sư một nam một nữ mà còn có kết cục như vậy, bà không có con cái thì sẽ ra sao? Phùng di nương bước tới giữa linh đường, ghen ngào nỉ non mà khóc, hôm nay bà khóc cho Tú di nương, ngày sau ai sẽ khóc cho bà?

An Nguyên Chí đi ở hành lang trên hồ nước An phủ, sự việc xảy ra sau khi hấn rời Thành Kinh đô, giờ này hấn liền xâu chuỗi lại một chút. Ngay từ đầu An Nguyên Chí không tin mẫu thân sẽ nhảy giếng tự vẫn, An Cẩm Tú bị mẫu tử Tần thị bày mưu đưa lên long sàng, mẫu thân Tú di nương ở am ni cô nhất định đã biết việc này, sau khi về phủ, không những truyền ra tin “An Cẩm Tú đã chết”, mà còn giết Tú di nương để diệt khẩu, cũng như bọ hạ nhân hôm đó đi theo Tần thị đến am ni cô, ngày đêm liền bị bức tử.

Tần thị, An Nguyên Chí, An Nguyên Chí lẩm nhẩm hai cái trên này trong đầu, một ngày nào đó hấn sẽ làm cho hai nữ nhân này sống không bằng chết, bằng không An Nguyên Chí này một đời cũng không được an bình.

Có tiếng cười tron trẻo của nữ nhân từ lục đình ở giữa hồ vang đến hành lang này.

An Nguyên Chí dừng bước, đứng ở hành lang nhìn ra đình ở giữa hồ.

Những người thợ đào ra hồ sâu ở hậu viện An thị, chiếm ít nhất là hai mẫu, khắp nơi trồng hoa sen, tới giữa mùa hè cả một hồ sen nở rộ, lúc này phong cảnh ở đây đẹp nhất An phủ. Bây giờ, lá sen trong hồ đã to ra, ánh sáng ở hành lang chiếu rọi xuống, một cánh đồng sen, ánh mắt An Nguyên Chí nhìn đến đâu cũng đều là một màu lá sen xanh biếc.

Đình ở giữa hồ có bày tiệc rượu, tiếng hát của ca nữ đánh đàn thanh xướng trong veo, “Phong cấp đào hoa đã tự sâu, điểm điểm phi hồng vũ”*, chỉ có một câu này hát đi hát lại.

*Đây là hai câu trong bài thơ Bốc Toán Tử của Tống Xuân, dịch nghĩa: “Gió cuốn hoa đào cũng ủ sâu, rơi như mưa suốt suốt”

An Nguyên Chí đứng ở hành lang cười lạnh, trong phủ có hai cái linh đường, mẫu thân hấn chưa quá thất, vậy mà đám công tử con vợ cả trong phủ đã cùng nữ nhân ở đình giữa hồ thưởng rượu hát ca, quá tùy tiện phóng khoáng. Cũng đúng, người chết bất quá chỉ là một di nương, chẳng có quan hệ gì với bọn họ, An Nguyên Chí xoay người đi tiếp về phía trước.

Queo vào chỗ ngoặt ở hành lang, An Nguyên Chí đụng trúng đại công tử An Nguyên Văn. “Đây không phải ngũ đệ sao?” An Nguyên Tín sau lưng An Nguyên Văn sau khi nhận ra người trước mặt là An Nguyên Chí, liền mở miệng nói: “Người đi đâu đây?”

An Nguyên Chí không thèm nhìn hai người này, muốn tránh sang bên cạnh họ mà đi tiếp.

“Hôm nay ngoan như một con mèo nhĩ”, An Nguyên Tín trước giờ quan hệ không tốt với An Nguyên Chí, thấy An Nguyên Chí muốn đi, liền chặn đường, nói: “Không phải người muốn giết đại ca sao? An Nguyên Chí, hay là người muốn giết hết những người chúng ta?”

“Được rồi”, An Nguyên Văn thấy An Nguyên Chí đang nổi nóng, An Nguyên Chí đã từng náo loạn ở lĩnh đường, khiến hấn mất hết mặt mũi, hơn hết lúc này nghĩ đến Thượng Quan Dững trong phủ, lại không muốn An Nguyên Chí tiếp tục làm âm ỉ, kéo An Nguyên Tín lại, nói: “Chúng ta đi vào đình thôi.”

An Nguyên Tín nhìn thẳng mặt An Nguyên Chí mà nói: “Hôm nay là sinh thần của Nhị ca, nhưng bọn ta chỉ có thể ở đình giữa hồ bày một bàn rượu mừng sinh thần cho Nhị ca, tiểu nương kia chết cũng không biết chọn ngày, lại làm huynh đệ chúng ta mất hứng!”

“Nguyên Tín!” An Nguyên Văn kéo An Nguyên Tín đi, “Đệ đừng chọc giận hần nữa!”

“Đệ biết hần hiện giờ cũng chỉ là một con chó điên”, An Nguyên Tín vẫn không chịu buông tha An Nguyên Chí: “Cùng lắm lúc trông có vẻ hết điên, An Nguyên Chí, nhưng cuối cùng nguoi cũng là một con chó điên không phải sao?”

“Cút!” An Nguyên Chí mở miệng nói.

“Nguoi bảo ai cút?” An Nguyên Tín liền đuổi tay đẩy An Nguyên Chí, nói như đùa: “Nguoi nghĩ rằng ta là ca ca, nên sẽ nhường nguoi?”

“Ta nhắc lại, cút!” An Nguyên Chí rít qua kẽ răng.

An Nguyên Chí xếp thứ năm trong nhà, nhưng thân thể lại cao hơn hàng đệ tam An Nguyên Tín, lại là người luyện võ, sau khi An Nguyên Tín dùng lực xô mạnh An Nguyên Chí, không những không làm ngã An Nguyên Chí, mà còn bị dội lại xém chút nữa ngã xuống đất.

“Đồ hèn hạ!” An Nguyên Tín không xô ngã được An Nguyên Chí, liền giơ tay tính đánh.

An Nguyên Chí trong chớp mắt đã bắt được cổ tay của An Nguyên Tín, vừa mới sử dụng năm phần sức lực, An Nguyên Tín đã la lên thảm thiết.

“An Nguyên Chí!” Tiếng hét của An Nguyên Tín nghe khiếp người, An Nguyên Văn nghe thấy tiếng la này thì cảm thấy như An Nguyên Chí đã bẻ gãy tay của An Nguyên Tín, sau đó hét lớn tên của An Nguyên Chí thì liền ra lệnh cho gia đình sau lưng: “Các nguoi còn đứng đó làm gì? Bắt lấy hần!”

“Chỉ với các nguoi?” An Nguyên Chí buông An Nguyên Tín ra, đẩy hần ngã xuống đất.

“Nguoi thật muốn bị đuổi ra khỏi gia môn?” An Nguyên Văn hỏi An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí hừ một tiếng.

“Các nguoi có nghe ta nói gì không?” An Nguyên Văn giận dữ quát với gia đình hai bên.

Bảy tám tên gia đình xông tới đánh An Nguyên Chí.

Hành lang này không lớn, chỉ đủ chỗ cho hai người cùng đi, An Nguyên Chí không thể thi triển quyền cước, hần cũng không muốn đánh giết, bị bọn gia đình dồn ép, cuối cùng đành phải đánh ra vài chiêu.

Lúc này, Nhị công tử cùng Tử công tử An gia ở thạch đình cũng chạy tới, thấy An Nguyên Chí bị bọn gia đình vây đánh thì cũng chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn.

“Tốt nhất là đánh chết hần!” An Nguyên Tín được An Nguyên Văn đỡ dậy liền tức giận hét lên.

An Nguyên Chí không muốn giết người, mà cũng không muốn để mình bị thương, liền giơ chân đá tên gia đình trước mặt một cái, phía ngoài hành lang là hồ nước, nên tên gia đình liền bị An Nguyên Chí đá văng thẳng xuống hồ.

“Nghịch tử!” lúc An Thái Sư mang theo người chạy tới hành lang này, thì thấy ngay cảnh An Nguyên Chí đá gia đình bay xuống nước, An Thái Sư lập tức tức giận đến tay chân lạnh lẽo, đến sau lưng An Nguyên Chí gầm lên một tiếng.

An Nguyên Chí nghe được tiếng An Thái Sư liền quay người lại.

An Thái Sư không để cho An Nguyên Chí kịp nói lời nào, liền giơ tay tát vào mặt An Nguyên Chí một cái thật mạnh, “Động thủ với huynh trưởng của mình, An Thư Giới ta không có đứa con ngỗ nghịch như nguoi! Đồ vô sỉ!”

An Nguyên Chí hứng trọn cái tát này, sau đó lùi về sau mấy bước.

Bọn gia đình lúc này còn vây đánh An Nguyên Chí, thấy An Thái Sư tới thì không dám động thủ nữa, cùng lui về đứng sau lưng An Nguyên Văn và An Nguyên Tín.

An Thái Sư đánh tiếp một bạt tai, đánh đến mức tay mình phát đau, nhưng bây giờ hần chẳng quan tâm tới chuyện này, chỉ là căm tức nhìn An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí phun ra một ngụm nước bọt có dính máu lên lên đất, lần này An Thái Sư dùng hết sức, đánh đập môi của An Nguyên Chí, máu của An Nguyên Chí theo khóe miệng mà chảy ra. “Đội nương của ra xong thất đầu, ta liền đưa bà đi an tang, không cần nguoi đuổi thì ta cũng đi”, An Nguyên Chí nói với phụ thân của mình: “Về sau, ta sống hay chết cũng không có chút liên quan gì đến gia đình này.”

“Đây là chính nguoi nói, không ai ép nguoi!” An Nguyên Tín giống như dợ An Nguyên Chí đổi ý, lập tức nói vào.

An Nguyên Chí liền nhìn An Thái Sư cười lạnh.

An Nguyên Chí cùng An Cẩm Tú dánh vẽ đều thừa hưởng từ mẫu thân của bọn họ, bị đôi mắt đầy âm lãnh của An Nguyên Chí nhìn chăm chăm, An Thái Sư bỗng nhớ tới An Cẩm Tú trong rừng trúc hôm đó. “Người muốn làm gì?” An Thái Sư lớn tiếng hỏi tiểu nhi tử của mình: “Lão phu là phụ thân của người.”

An Nguyên Chí lại phun một ngụm máu trong miệng xuống chân, xoay người đi lên linh đường.

“Còn chờ thất đầu cái gì?” An Nguyên Tín nói: “Chỉ là một tiểu thiếp của phụ thân thôi, giờ người đem nương kia của người đi, cũng không ai thêm quản!”

“Câm miệng! An Nguyên Tín người cũng câm miệng cho ta!” An Thái Sư tức giận quát.

“Phụ thân”, An Nguyên Văn bước vài bước tới trước mặt An Thái Sư, ngạc nhiên khi thấy thân thể An Thái Sư run lên.

An Nguyên Chí rời khỏi hành lang, con đường phía trước không có đèn, trong bóng đêm, vẻ mặt An Nguyên Chí dữ tợn, lộ ra nét đẹp nhưng không mất đi khí khái hào hùng. Hận thù như tâm ma, cũng là một loại chấp niệm, Tầm Dương An thị đối với An Nguyên Chí mười lăm tuổi mà nói, từ đây về sau chính là một mối hận khắc cốt ghi tâm

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Linh đường nghị sự

Edit: Ningxia111

Đặng Tranh Cảnh vẫn luôn chờ ở cửa gác tiếp ứng Thượng Quan Dững lên vào An phủ. Suốt dọc đường Thượng Quan Dững đều tránh được ánh mắt của người trong An phủ. Vừa cùng Đặng Tranh Cảnh bước vào linh đường, hắn đã nhìn thấy An Nguyên Chí ngồi trên một cái ghế tròn, cúi đầu buồn bực không nói. Viên Nghĩa đứng bên cạnh An Nguyên Chí nhỏ giọng nói gì đó, còn Viên Uy đứng trước linh án thấp hương.

"Tỷ phu, huynh về rồi?" An Nguyên chí nhìn thấy Thượng Quan Dững bước vào, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút, vừa đứng dậy kêu Thượng Quan Dững vừa hỏi: "Chuyện tình thuận lợi chứ?"

Thượng Quan Dững lại hỏi An Nguyên Chí: "Đệ sao thế? Lại náo loạn với người trong phủ rồi?"

Ba người Viên Nghĩa đều im lặng ngó sang nơi khác, chuyện náo loạn ở hành lang, bây giờ người trong phủ đã biết cả rồi, cho dù bọn họ đứng cạnh An Nguyên Chí, nhưng phụ thân đánh nhi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bọn họ giúp thế nào?

Thượng Quan Dững nhíu mày nhìn khỏe miệng An Nguyên Chí bị rách, nói: "Đã khám đại phu chưa?"

"Không sao," An Nguyên Chí đặt mông ngồi lại ghế, trên người hắn chịu vài quyền vài cước, hiện tại âm thầm phát đau, nhưng An Nguyên Chí làm như không có chuyện gì, hỏi Thượng Quan Dững: "Đều là vết thương ngoài da."

Thượng Quan Dững ngồi xuống, nói: "Thật sự không sao?"

An Nguyên Chí nói: "Không sao."

Thượng Quan Dững đột nhiên đưa tay ấn vào hông trái của An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí không phòng bị mà chịu đau, tuy có thể nhịn không kêu ra tiếng, nhưng bản năng cơ thể tránh né, chút nữa đã nhảy dựng lên.

Viên Nghĩa đứng bên cạnh vội nói: "Là eo trái bị thương rồi?"

An Nguyên Chí che vết thương bị Thượng Quan Dững ấn, thở ngược ra một hơi lạnh, nói: "Không sao, chỉ chịu một cước."

"Người nào đánh đệ?" Nhất thời khuôn mặt của Thượng Quan Dững trầm xuống, nói với An Nguyên Chí: "Người trong phủ?"

"Không có gì," An Nguyên Chí lại không muốn nói chuyện trong An phủ với Thượng Quan Dững, "Chỉ là cùng mấy người lão gia, thiếu gia đấu khẩu vài câu, đệ thì lại luôn không biết cách nói chuyện."

Thượng Quan Dững nói: "Là thái sư?"

"Không sao," An Nguyên Chí nói: "Đệ không muốn giết người, vì thế mới nhường bọn họ, thật sự không sao."

Thượng Quan Dũng quay đầu nói với Đặng Tranh Cảnh: "Đặng sư phụ, trong phủ có thuốc có thể hoạt huyết không?"

"Ta đi lấy," Đặng Tranh Cảnh vội vã quay người đi.

"Sự tình thuận lợi chứ?" Đặng Tranh Cảnh đi rồi, An Nguyên Chí liền vội vàng hỏi Thượng Quan Dũng: "Gặp được tỷ của đệ chứ?"

"Gặp được rồi," Thượng Quan Dũng nói: "Hiện tại nàng ấy không sao."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" An Nguyên Chí hỏi, tuy rằng tự hắn cũng đã nghĩ ra được đại khái câu chuyện rồi nhưng vẫn muốn nghe lời từ An Cẩm Tú.

Lúc này Viên Nghĩa nói: "Tướng quân, ta và Viên Uy đi ra ngoài coi chừng."

"Không cần," Thượng Quan Dũng nói: "Chuyện này hắn khó mở lời, nhưng vẫn phải nói, ba người trước mặt, đến An Cẩm Tú cũng nói họ là trợ thủ giúp phu thê bọn họ hành sự sau này, vì thế Thượng Quan Dũng quyết định đối đãi thẳng thắn với ba người họ, những gì có thể nói hắn sẽ không che giấu.

Sự tình phức tạp, nhưng thật sự muốn nói ra thì cũng chỉ mất vài câu. Thượng Quan Dũng nói đơn giản chuyện đã xảy ra, ba người này đến nửa ngày vẫn còn bần thần.

Cuối cùng, An Nguyên Chí nhảy dựng lên khỏi ghế, một cước đá đổ ghế tròn hắn vừa ngồi, "Mẹ nó!" An ngũ thiếu gia hùng hùng hổ hổ mắng chửi, những từ thô tục trên đời này đều bị hắn mắng ra một lượt.

Viên Nghĩa nói với Thượng Quan Dũng: "Ta và Viên Nghĩa vẫn luôn không hiểu vì sao vương gia lại bị chu di cửu tộc, hóa ra lão chủ nhân vì thái tử mà chết."

Viên Uy đứng một bên cười lạnh một tiếng, "Đáng tiếc, bao nhiêu huynh đệ của chúng ta đều phải chết không rõ ràng như vậy."

Thượng Quan Dũng vừa kéo An Nguyên Chí đang nổi trận lôi đình, vừa nói với Viên Nghĩa, Viên Uy: "Các ngươi không biết chuyện này? Vậy binh mã Vương Viên luyện cho thái tử đâu?"

Viên Nghĩa nói: "Từ sĩ tinh là binh sao? Ta chỉ biết lão chủ nhân nuôi từ sĩ, chưa từng thấy ngài luyện binh."

Thượng Quan Dũng nói: "Vương gia tổng cộng có bao nhiêu từ sĩ?"

Viên Nghĩa và Viên Uy liếc mắt nhìn nhau, hai người bọn họ vẫn luôn bên cạnh Vương Viên, từ sĩ của vương gia mà bọn họ tận mắt nhìn thấy cũng chỉ có hai mươi mấy người, những người khác bọn họ chưa từng nghe nói đến, cũng chưa từng nhìn thấy.

"Ta nghe nói có hơn ba trăm người," Viên Nghĩa nói với Thượng Quan Dũng: "Lúc cả gia tộc của vương gia bị hạ ngục, tổng cộng có hơn hai nghìn người."

Thượng Quan Dũng tính toán trong lòng, nói: "Án tịch thu tài sản của Vương Viên có hơn năm trăm người họ Vương, vậy còn hơn 1500 người nữa thì sao?"

Lúc này An Nguyên Chí mở miệng nói: "Ngoài gia nô của Vương thị bị bán, có lẽ còn có khoảng hơn tám trăm người còn sống."

Thượng Quan Dũng nhìn An Nguyên Chí, cái người mà hồi nãy còn hai mắt đầy máu, đáng về nổi trận lôi đình muốn ăn người, lúc này không ngờ đã bình tĩnh lại, không hề nhìn ra được điên cuồng và phần hận ban nãy. "Tiểu tử này," Thượng Quan Dũng muốn nói với An Nguyên Chí cái gì, nhất thời lại không biết hình dung cảm nhận của hắn lúc này là thế nào.

"Nếu như ta không đoán sai," An Nguyên Chí nhắc cái ghế tròn hắn đá đổ hồi nãy, lại ngồi xuống lần nữa, nói: "Những người này đều bị đồng đảng của Vương Viên mang đi rồi."

Viên Uy nói: "Không phải ai cũng có thể làm từ sĩ, bên người lão chủ nhân chỉ có chín người bọn ta, khi lão chủ nhân xảy ra chuyện, những người đó vẫn chưa xuất sư."

"Vậy bây giờ những người đó nhất định là đang ở nơi nào đó học nghệ với sư phụ rồi?"

An Nguyên Chí hỏi Viên Uy.

Viên Uy nói: "Có lẽ vậy,"

"Tám trăm người," An Nguyên Chí nói với Thượng Quan Dũng: "Tỷ phụ, cho dù chỉ có ba trăm người như Viên Nghĩa bọn họ nói, đến bên cạnh huynh cũng đủ lập một đội thân vệ rồi."

Thượng Quan Dũng nói: "Đến bên cạnh ta? Đệ muốn ta tổ chức quân đội riêng?"

"Tỷ phụ, huynh là tướng quân, đưa những người đó vào trong quân, sao có thể nói là lập quân đội riêng được?" An Nguyên Chí nói: "Tỷ của ta nói không sai, hiện tại chúng ta chẳng là gì, nhưng mọi chuyện đều là từng bước một, đệ không tin, đời này của đệ còn có thể mặc người bóp tròn bóp méo."

"Hai người đúng là tỷ đệ," Thượng Quan Dững cúi đầu nói một câu: "Chúng ta phải đi đâu tìm những người đó? Những người đó có nguyện ý theo chủ nhân mới không?"

"Chúng ta không tìm được, nhưng Viên Nghĩa và Viên Uy có thể tìm được," An Nguyên Chí nhìn Viên Nghĩa đang đứng bên cạnh mình và Viên Uy đang đứng trước linh án, hỏi: "Ta nói không sai chứ?"

Viên Nghĩa cười nói: "Muốn tìm những người đó không khó, nhưng tìm thấy rồi thì sao? Nói với bọn họ là ta giúp họ tìm một chủ nhân mới, bảo bọn họ theo ta?"

"Tìm được người rồi thì dễ xử lý thôi," Về mặt An Nguyên Chí rất chắc chắn, giống như hắn đã có chủ ý, nói: "Ta đi gặp bọn họ."

Viên Nghĩa nhìn Thượng Quan Dững, dưới tình huống Thượng Quan Dững còn chưa gật đầu, hắn không dám đáp ứng An Nguyên Chí bất cứ chuyện gì.

An Nguyên Chí lại không để Thượng Quan Dững nói, lại quay đầu nói với tỷ phu của mình: "Đệ muốn gặp tỷ tỷ," nói xong, như sợ Thượng Quan Dững chê hắn phiền phức, lại thêm vào một câu: "Đệ muốn hỏi tỷ tỷ, chuyện về sau phải làm thế nào?"

Thượng Quan Dững nói: "Tỷ tỷ muốn ngươi tòng quân, rời khỏi kinh thành."

"Vậy đệ đến chào tỷ tỷ một tiếng," An Nguyên Chí nói: "Tỷ phu, khi nào thì huynh đi gặp tỷ tỷ? Đệ cùng đi với huynh."

Lúc này Viên Nghĩa nói: "Đề nghị thiếu gia đi gặp phu nhân cũng tốt."

"Được rồi," Tuy cảm thấy rất mạo hiểm nhưng Thượng Quan Dững cũng không muốn ngăn An Nguyên Chí gặp An Cẩm Tú. Suy cho cùng cũng là tỷ đệ ruột thịt, nhìn bộ dáng này của An Nguyên Chí, đề An Cẩm Tú khuyên nhủ hắn cũng tốt.

An Nguyên Chí thấy Thượng Quan Dững gật đầu đồng ý, bèn nói với Viên Nghĩa và Viên Uy: "Hai người xuất phát được rồi, đi tìm những người đó ra."

Viên Nghĩa nói: "Để Viên Uy đi là được."

"Vậy còn ngươi?" An Nguyên Chí và Viên Uy đồng thanh hỏi Viên Nghĩa.

Thượng Quan Dững cũng nhìn Viên Nghĩa. Viên Nghĩa và Viên Uy cùng xuất thân là tử sĩ, nhưng Viên Nghĩa là người tâm tư thâm trầm, Thượng Quan Dững có chút hiểu kỳ với tính toán của hắn.

Lúc Viên Nghĩa mở miệng định nói ý định của mình thì nhìn thấy Đặng Tranh Cảnh bước và linh đường, bèn nói với Đặng Tranh Cảnh đang đứng ngoài cửa: "Đặng sư phụ đến rồi."

Đặng Tranh Cảnh cầm hai bình thuốc tới, đặc biệt hỏi An Nguyên Chí: "Ngũ thiếu gia, ngài thật sự không muốn mời đại phu đến xem sao?"

An Nguyên Chí nhếch môi, nói: "Không cần, chỉ là bây giờ hơi đói một chút, sư phụ, người đi làm cho ta cái gì ăn đi."

Đặng Tranh Cảnh hiển nhiên không có cách gì với An Nguyên Chí, nói: "Bây giờ ngài muốn ăn gì?"

"Tùy ngươi," An Nguyên Chí nói: "Có tô mì là được."

"Tướng quân các người chờ một chút," Đặng Tranh Cảnh nói một tiếng với ba người Thượng Quan Dững, quay người khỏi linh đường đi về phía phòng bếp.

Thượng Quan Dững nhắc bình thuốc lên, nói với An Nguyên Chí: "Để ta xem vết thương của đệ."

An Nguyên Chí nằm úp sấp trên ý tháp cạnh cửa sổ, cởi áo trên, sau eo có một khối bầm lớn, da của An Nguyên Chí trắng khiến vết bầm xanh xanh đen đen này càng dọa người.

Thượng Quan Dững nhìn tấm lưng của An Nguyên Chí liền biết hắn không phải một thiếu gia sinh ra trong phú quý, nhưng sẹo trên lưng ngũ thiếu gia của An phủ có vẻ hơi nhiều thì phải. Từ sau gáy kéo dài đến chỗ lõm vào giữa lưng với mông, sẹo nâu lớn nhỏ không tính là chằng chịt, nhưng chỗ này một cái, chỗ kia một cái, giống như vết mốc loang lổ trên tấm lụa quý.

"Hồi nhỏ, đại thiếu gia bọn họ đốt pháo hoa, sau đốt lên cả người đệ," An Nguyên Chí nói với ba người sau lưng: "Cũng may không phải là tỷ tỷ ta chịu thương, đúng không?"

Thượng Quan Dững đổ thuốc ra lòng bàn tay, chà sát một hồi cho nóng, nói với An Nguyên Chí một tiếng: "Sẽ đau một chút, đệ cố chịu đựng."

An Nguyên Chí nói: "Có thể đau hơn lửa đốt sao?"

Thượng Quan Dững không nói gì nữa, dùng tay ấn lên khối bầm đen kia, cảm giác được thân thể phía dưới vì đau mà run lên kịch liệt, Thượng Quan Dững cũng không nhẹ tay. Dưới khối bầm đều là máu tụ, nhất định phải nặn ra mới ổn.

Chỉ một lát sau, đầu An Nguyên Chí đã toát mồ hôi. Để dời lực chú ý, hắn hỏi Viên Nghĩa: "Ngươi không đi cùng Viên Uy, là muốn cùng ta và tỷ phụ tông quân sao?"

Viên Nghĩa nói: "Xem ra phu nhân nhất định phải tiến cung, ta nghĩ ta nên cùng phu nhân nhập cung mới được."

Suýt chút nữa An Nguyên Chí đã nhảy dựng khỏi ý thấp, "Ngươi muốn làm thị vệ đại nội sao? Cho dù chúng ta có bản lĩnh đem ngươi làm thị vệ đại nội, ngươi cũng không cách nào ở bên cạnh tỷ của ta."

Viên Nghĩa cười nói: "Nam nhân đương nhiên không thể vào cung."

Đột nhiên An Nguyên chí ngăn người, nói: "Chuyện này ta biết, nhưng ngươi là nam nhân kia mà."

Viên Nghĩa nhỏ giọng nói: "Hồi nhỏ nhà ta rất nghèo, vì thế từ khi ba tuổi ta đã tịnh thân, có điều vào cung làm thái giám cũng cần có cửa. Nhà ta không có tiền, cuối cùng ta được lão chủ nhân mua về."

"Ngươi," An Nguyên Chí há hốc miệng, lúc Viên Nghĩa được An Cẩm Tú cứu về dưỡng thương, hắn đã giúp Viên Nghĩa tắm rửa bôi thuốc, sao hắn lại không biết chuyện này? "Không thể nào," An Nguyên Chí nhớ lại tình cảnh lúc đó, nói: "Ta đã nhìn qua, nhìn qua chỗ đó của ngươi, người, cái đó của ngươi vẫn còn!"

Viên Nghĩa vẫn cười, nói: "Cái đó không dùng được, vẫn được coi là đồ của nam nhân sao?"

An Nguyên Chí nhìn Thượng Quan Dũng, nói: "Hắn, ý của hắn là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Trừ danh tộc phổ

Edit: Ningxia111

Thượng Quan Dũng đã đến tuổi này nên có vài chuyện biết nhiều hơn An Nguyên Chí, ánh mắt nhìn Viên Nghĩa vô thức mang theo sự đồng tình, muốn nói vài lời an ủi, nhưng lời nói ra miệng lại là: "Tiến cung có cần tìm "cửa" không?"

Viên Uy cũng giống như An Nguyên Chí, về mặt ngạc nhiên nhìn vị huynh đệ cùng mình trưởng thành, nói: "Ngươi là thái giám? Sao có thể?"

Viên Nghĩa bị Viên Uy hỏi thì có chút ngại ngùng, nói: "Chuyện này phu nhân đã biết."

An Nguyên Chí nói: "Tỷ ta biết?"

Lúc ta và Viên Uy dưỡng thương ở thôn trang ngoại thành, đại phu đã nói chuyện của ta cho phu nhân, "Viên Nghĩa nói: "Lúc đó, phu nhân còn thương tiếc ta, nói đời này không thể tìm một cô vợ nhỏ để sống chung nữa."

"Nàng không nói với ta chuyện này," Thượng Quan Dũng nói: "Nàng chỉ nói để ngươi và Viên Uy đi tông quân cùng Nguyên Chí."

"Phu nhân không muốn liên lụy đến ta," Viên Nghĩa nhìn Thượng Quan Dũng nói: "Ta từng tình cờ gặp được một thái giám già xuất cung dưỡng lão, ông ấy nói với ta hoàng cung là chốn ăn thịt người."

"Sao ngươi có thể là thái giám?" Lúc này, An Nguyên Chí cùng Viên Uy đồng thanh nói, tiến cung cái gì, hai người bị dọa cho kinh sợ này vẫn còn chưa nghĩ ra vì sao Viên Nghĩa lại có thể là người đã tịnh thân.

Thượng Quan Dũng nhìn Viên Nghĩa, bất đắc dĩ nói với hai người không hiểu chuyện: "Ồ chốn thôn quê, cắt trứng đi đã là tịnh thân rồi, không nhất định phải cắt cả cái chỗ dùng để đi tiểu kia đi."

Đều là nam nhân, bây giờ An Nguyên Chí và Viên Uy còn có gì mà không hiểu?

Hồi lâu sau, An Nguyên Chí nhỏ giọng nói với Viên Nghĩa: "Xin lỗi, ta, ta không nên hỏi nhiều." Nói xin lỗi xong, An Nguyên Chí bất giác nhìn về phía hạ thân của Viên Uy.

Viên Uy nhảy dựng lên, nói: "Ta không phải!"

An Nguyên Chí cúi thấp đầu, lăm bằm một câu: "Ta cũng không nói là ngươi." Lúc này người ta mới nhìn thấy một chút tính khí trẻ con của vị ngũ thiếu gia này, cẩn thận nhìn lên Viên Nghĩa một cái, bộ dáng như sợ bị mắng, không chờ Viên Nghĩa có phản ứng gì đã lập tức cúi đầu.

Viên Uy nhìn chăm chăm huynh đệ tốt của mình, “Bao nhiêu năm rồi mà ngươi không nói cho ta chuyện này!”

Thượng Quan Dũng chỉ đành một lần nữa bắt đầu đi nói với Viên Nghĩa: “Chuyện này có gì hay mà nói? Cùng lắm là không thành thân, còn có chuyện gì nữa?”

Bấy giờ An Nguyên Chí và Viên Uy mới không ho he gì nữa, kinh hãi vẫn là kinh hãi, nhưng Thượng Quan Dũng nói đúng, ngoại trừ không thể thành thân, Viên Nghĩa cũng không có gì khác so với bọn họ.

Lúc này, Thượng Quan Dũng lại nói với An Nguyên Chí: “Trên người còn có chỗ nào bị thương nữa? Để ta xem xem”

An Nguyên Chí ngoan ngoãn lật người, để Thượng Quan Dũng xem chỗ hấn bị đánh trước ngực.

Viên Uy từng bước từng bước đến trước mắt Viên Nghĩa, nói: “Huynh, sau này, nhi tử của ta cũng như nhi tử của huynh.”

Về mặt Viên Nghĩa có chút nét mừng, vỗ vỗ vai Viên Uy, nói: “Đội ngươi tìm được nương tử rồi hẵng nói với ta những lời này.”

An Nguyên Chí mở miệng, nói: “Đến cả cha mẹ vợ ở nơi nào hấn còn chẳng biết.”

Nhìn cậu em vợ lắm bầm, Thượng Quan Dũng lắc đầu, nói: “Các ngươi còn có tâm trạng cười đùa, thế thì ta yên tâm rồi.”

An Nguyên Chí thu lại nét cười trên mặt, hấn nói thế cũng chỉ vì muốn tâm trạng của Viên Nghĩa vui lên một chút, ý định muốn giết người trong lòng hấn vẫn còn đây. “Chúng ta phải đưa Viên Nghĩa vào cung thế nào? Còn phải sắp xếp cho hấn ở bên cạnh tỷ ta?”

Thượng Quan Dũng nhìn Viên Nghĩa, nói: “Ngươi tính thế nào?”

Viên Nghĩa lắc đầu, “Cái này phải dựa vào sắp xếp của phu nhân, ta cũng không có cách nào trà trộn vào cung được.”

“Ngày mai chúng ta đến gặp tỷ tử đi,” An Nguyên Chí nói với Thượng Quan Dũng.

Viên Uy quay người nhìn ra cửa sổ, nói: “Trời sắp sáng rồi.”

Lúc này, Đặng Tranh Cảnh bưng một nồi mì thịt bước vào, cánh tay treo một cái giỏ đựng bát đĩa.

“Ta không ăn nữa,” An Nguyên Chí kêu đói với Đặng Tranh Cảnh, bây giờ lại nói với hấn: “Giờ ta lại không đói nữa rồi.”

Thượng Quan Dũng vội nói: “Ngươi không ăn bọn ta ăn, đa tạ Đặng sư phụ.”

Đặng Tranh Cảnh đặt nồi và giỏ xuống, nói với An Nguyên Chí: “Ngũ thiếu gia, lần này người thật sự chọc tức thái sư rồi, ta nghe hạ nhân phòng bếp nói, thái sư muốn gọi người lớn tuổi trong An thị đến, muốn xóa tên của ngài trong tộc phả.”

An Nguyên Chí nghe vậy, khoe miệng cười lạnh, nói: “Xóa tên thì xóa tên, ta không quan tâm”

Đặng Tranh Cảnh nhìn Thượng Quan Dũng.

Thượng Quan Dũng hỏi An Nguyên Chí: “Đệ không hối hận?”

Ở Kỳ Thuận, bị xóa tên trong tộc phả là một chuyện rất mất mặt, huống hồ còn là Tầm Dương An thị, bị xóa tên khỏi tộc phả một gia tộc như thế, sau này An Nguyên Chí cũng khó tìm được một thế tử môn đăng hộ đối.

“Có gì mà hối hận?” An Nguyên Chí nói: “Từ lâu đệ đã chẳng muốn dính đến người nhà này rồi.”

“Đệ không hối hận là được,” Thượng Quan Dũng không khuyên nhủ An Nguyên Chí như kỳ vọng của Đặng Tranh Cảnh, mà lại nói: “Xem ra tông quân là con đường duy nhất của đệ rồi.”

An Nguyên Chí nhìn mì thịt nóng hổi trong nồi, đột nhiên lại nói: “Giờ đột nhiên ta lại muốn ăn, sư phụ, ngài cũng ăn một chút đi?”

“Ta còn phải đi tuần đêm,” Đặng Tranh Cảnh không vui nói: “Ngũ thiếu gia, ngài ăn từ từ.”

“Ông ấy cũng là có lòng tốt,” Đặng Tranh Cảnh đi rồi, Viên Nghĩa nói với An Nguyên Chí: “Ngươi nên để ông ấy nói hết lời đã.”

“Sau này ta sẽ tự biết báo đáp ông ấy,” An Nguyên Chí cũng không tự lấy mì, cầm lấy bát mì của Thượng Quan Dũng ăn một miếng, nói: “Bây giờ chúng ta sống chết còn chưa biết, ta chẳng thể cho ông ấy cái gì, không phải sao?”

Thượng Quan Dũng lắc đầu với Viên Nghĩa và Viên Uy, để hai người không nói chuyện này nữa.

Viên Nghĩa nhìn quan tài sau linh án, nói: “Đuệ thiếu gia vẫn còn sống, vậy những người trong này là ai? Tro cốt của Ninh nhi tiểu thư thật sự ở đây sao?”

“Có thể nào Ninh nhi vẫn chưa chết không?” An Nguyên Chí hỏi Thượng Quan Dũng.

“Nhị đệ nói hần nhìn thấy thi thể của Ninh Nhi,” Thượng Quan Dũng nói: “Cho dù trong đó không phải là thi thể của Ninh Nhi, thì Ninh Nhi cũng nhất định đã chết rồi.”

“Vậy còn Bình An?” An Nguyên Chí nói: “Hần tận mắt nhìn thấy Bình An chết không?”

“Cái này thì không,” Thượng Quan Dũng nói: “Có điều lúc đó trong nhà đã cháy rồi, Bình An vẫn chưa biết đi, sao có thể chạy ra được?”

Linh đường rơi vào trầm mặc, bốn người đều hi vọng Bình An chưa chết, nhưng đều cảm thấy chuyện Bình An chạy thoát là không thể.

“Bình An,” An Cẩm Tú gọi tên nhi tử trong mộng, kinh hoàng tỉnh dậy sau cơn ác mộng, vừa mở mắt đã cảm giác được có người chạm vào mặt nàng. Sau phút giây kinh ngạc, An Cẩm Tú nhanh chóng bình tâm lại, quay đầu nhìn bên người, thấy Thế Tông đang mặc thường phục ngồi bên giường.

“Lại mơ thấy nhi tử?” Thế Tông nhìn thấy An Cẩm Tú mở mắt, bèn hỏi nàng.

“Thánh thượng?” An Cẩm Tú giống như không dám tin vào mắt mình, mở trừng hai mắt.

“Sao?” Thế Tông cười nói: “Nàng nghĩ mình vẫn còn nằm trong mộng?”

“Thật sự là thánh thượng,” An Cẩm Tú cuống quýt muốn đứng dậy.

“Nằm đi,” Thế Tông ấn An Cẩm Tú xuống, nói: “Bây giờ trời vừa sáng, trầm ngồi một lúc là phải đi rồi.”

An Cẩm Tú ngược lên nhìn Thế Tông, nói: “Sao thánh thượng lại đến đây?”

Về mặt Thế Tông có chút mệt mỏi, bộ dáng giống như một đêm không ngủ. “Trẫm nghe nói đêm qua am ni cô xảy ra hỏa hoạn, vì thế đến thăm nàng, thế nào, có bị dọa không?”

An Cẩm Tú lắc đầu, nói: “Là lửa cháy ở nhà bếp, không lan đến chỗ của thiếp thân.”

“Thiếp thân?”

An Cẩm Tú lại ngược lên nhìn Thế Tông, sau đó giật mình nói: “Thần thiếp lại nói sai rồi.”

“Nàng đó,” Thế Tông vừa vuốt tóc An Cẩm Tú, vừa nói: “Dạy cũng không dạy nổi nàng.”

An Cẩm Tú lại muốn đứng dậy, miệng nói: “Thần thiếp biết sai rồi, thánh thượng người đừng tức giận.”

“Nằm đó,” Thế Tông nghiêng người, khẽ chạm vào chóp mũi An Cẩm Tú, “Trẫm sẽ không tức giận với nàng, nói cho trẫm hôm qua có sợ không?”

An Cẩm Tú nói: “Hôm qua là người trong am không cẩn thận làm cháy phòng bếp, thần thiếp không sợ, phòng bếp cách chỗ của thần thiếp rất xa.”

“Nhưng cách phòng khách cũ của nàng rất gần đó,” Thế Tông lại âm thầm kêu trong lòng một tiếng An Cẩm Tú nha đầu ngốc.”

An Cẩm Tú đột nhiên vui vẻ, nói với Thế Tông: “Thánh thượng, vì thế thần thiếp chuyển phòng là đúng đúng không? Chỗ này yên tĩnh hơn phòng khách, thần thiếp đến hậu viện, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy rừng cây trên núi.”

“Không phải nói ở phòng khách đó tâm không an sao?” Thế Tông cười hỏi An Cẩm Tú: “Ở đây thì tâm an rồi?”

An Cẩm Tú giống như bị Thế Tông nhìn thấu, khẽ miệng nghiêm ngắc lại, nói: “Thần thiếp ở phòng khách đó đúng là tâm khó an, không biết vì sao, trong lòng buồn bực.”

Thế Tông quay người, khẽ thờ dài một tiếng. Lúc y đến, Vinh Song đã nói với y rồi, chứng bệnh lo lắng của An Cẩm Tú lại tái phát.

“Thánh thượng?” An Cẩm Tú thử kéo góc áo của Thế Tông, hỏi: “Người tức giận rồi sao?”

Lúc Thế Tông quay lại đối diện với An Cẩm Tú, trên mặt vẫn là một nụ cười, nói: “Đừng nghĩ lung tung, trẫm dặn nàng phải nghỉ ngơi cho tốt, nàng có nghe lời của trẫm không?”

“Thần thiếp ngày nào cũng uống thuốc,” An Cẩm Tú vội nói: “Kỳ thực thần thiếp không bệnh.”

“Không bệnh,” Thế Tông nói: “Nhưng cơ thể nàng yếu nhược, không phải trẫm đã nói sẽ cho nàng một đứa con sao? Nàng không bồi dưỡng cơ thể cho tốt, sao có thể giúp trẫm sinh long tử?”

An Cẩm Tú đỏ mặt, nói: “Sợ là thần thiếp không có phúc khí này.”

“Không phải nữ nhân nào cũng có thể sinh con cho trẫm,” Thế Tông nhàn nhạt nói với An Cẩm Tú: “Có một đứa con bên cạnh, sau này nàng trong cung, cho dù không có trẫm ở bên, nàng cũng có thể yên ổn mà sống.”

“Không ở bên cạnh thiếp?” An Cẩm Tú sắc mặt tái nhợt, nói: “Thánh thượng muốn đi đâu?”

Nhìn thấy bởi một câu không ở bên cạnh của mình đã khiến nha đầu này bị dọa thành sắc mặt thế này, sự ỷ lại hoàn toàn như thế, khiến trong lòng Thế Tông có một cảm giác mất ngủ, “Trẫm không đi đâu cả,” Thế Tông nhẹ giọng cười nói với An Cẩm Tú: “Trẫm ở bên cạnh nàng, nha đầu, nàng sợ phải xa trẫm như vậy sao?”

An Cẩm Tú nhìn Thế Tông, nước mắt dần lấp lánh ở trong mắt, rung rung như muốn khóc, nói: “Không có thánh thượng, thần thiếp làm sao sống nổi?” Lời đã nói ra, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống, bàn tay nắm lấy vạt áo Thế Tông của An Cẩm Tú cũng khẽ run rẩy.

“Sao lại khóc rồi?” Thế Tông thấy một câu nói đùa của mình đã khiến An Cẩm Tú rơi nước mắt, vội kéo nàng vào trong lòng, dỗ dành: “Trẫm không để gì mới có được nàng, sao có thể để nàng đi? Trẫm đùa một chút, nha đầu nàng lại tưởng thật rồi?”

“Thật sự là nói đùa sao?” An Cẩm Tú thút thít hỏi: “Thánh thượng chỉ đùa với thần thiếp thôi ư?”

“Nói đùa thôi, đương nhiên chỉ là nói đùa thôi,” Thế Tông lại hôn nhẹ lên tóc An Cẩm Tú, “Trẫm còn muốn nàng sinh cho trẫm một đứa con, sao có thể không cần nàng nữa?”

“Đến khi nào thần thiếp mới có thể có con đây?” An Cẩm Tú ở trong lòng Thế Tông, yếu ớt nói.

Cả người Thế Tông nóng lên. Y ôm chặt mỹ nhân trong lòng hơn, nói: “Muốn một đứa con thì có gì khó? Đợi thân thể nàng tốt hơn, chúng ta sẽ ngày ngày bận chuyện sinh trẻ nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nhấn huyết ngọc

Edit: Ningxia

Nụ cười trên mặt An Cẩm Tú không nhìn ra được chút miễn cưỡng. Cho dù loại tình thoại này nàng không muốn nghe từ miệng Thế Tông chút nào. “Thánh thượng, đặc biệt đến thăm thần thiếp, thần thiếp rất vui,” Trong lòng Thế Tông An Cẩm Tú dùng một âm lượng nhỏ xíu nói lời cảm kích, hiển nhiên là muốn nói nhưng xấu hổ.

Thế Tông ngắm nhìn mỹ nhân trong lòng, trong mắt lóe lên mừng rỡ, nói: “Trẫm đến xem xem nàng có ổn không, nếu nàng không hài lòng với thị vệ ở đây, trẫm sẽ đổi bọn họ.”

“Bọn họ thế nào?” Bộ dáng An Cẩm Tú hoàn toàn không hiểu, “Hôm qua là bọn họ đập lửa, thần thiếp còn muốn cảm tạ bọn họ nữa.”

“Nha đầu ngốc,” Thế Tông bắt đầu dĩ lạc đầu, “Bọn họ chẳng qua là làm chuyện trong bốn phận của mình, nàng muốn cảm tạ bọn họ gì chứ?”

“Ồ,” An Cẩm Tú bày ra dáng vẻ khiêm tốn thụ giáo.

“Thánh thượng,” Bên ngoài truyền đến thanh âm của Cát Hòa.

“Trẫm phải đi rồi,” Thế Tông nói với An Cẩm Tú: “Có thời gian trẫm sẽ đến thăm nàng.”

“Phải đi rồi sao?” An Cẩm Tú vội hỏi.

“Trẫm quan tâm nàng, cũng phải quan tâm giang sơn của trẫm,” Thế Tông nhéo má An Cẩm Tú, “Nàng ngủ thêm một chút, phải nghe lời thái y, điều dưỡng thân thể cho tốt.”

“Thần thiếp hiểu rồi, quốc sự làm trọng,” An Cẩm Tú đứng dậy nói: “Thần thiếp tiễn thánh thượng.”

Nhìn mái tóc dài buông xõa của An Cẩm Tú, ánh mắt Thế Tông thoáng tối lại, hôm nay không có thời gian, lần tới nhất định y sẽ chải tóc giúp nha đầu này. “Không cần tiễn,” Y tựa đầu vào An Cẩm Tú trong thoáng chốc, sau đó đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng đắp chăn, “Ngày khác trẫm sẽ đến thăm nàng.” Nói rồi, Thế Tông cũng không ở lại, từ giường của An Cẩm Tú bước từng bước lớn ra ngoài.

Cát Hòa đứng chờ ngoài cửa, thấy Thế Tông ra ngoài, vội nói: “Thánh thượng, người hỏi cung?”

Thế Tông đi đến trung viện, nhìn thị vệ đứng xung quanh, “Ai là chủ sự ở đây?”

Hàn Ước vội đứng ra khỏi hàng, quỳ dưới đất, dập đầu với Thế Tông: “Nô tài khấu kiến thánh thượng.”

Thế Tông liếc nhìn Hàn Ước, tuổi còn quá trẻ, tướng mạo cũng khá dễ nhìn, có điều, nhớ đến bộ dáng đỏ mặt trước mặt mình của An Cẩm Tú, Thế Tông cảm thấy Hàn Ước có thể này thì cũng không xảy ra chuyện gì với An Cẩm Tú được, “Ngươi tên gì?” Thế Tông hỏi Hàn Ước.

“Nô tài Hàn Ước.”

“Hàn Ước,” Thế Tông nói với hắn: “Ngươi phải bảo vệ An phu nhân ở nơi này an toàn, còn xảy ra chuyện như hôm qua, không cần trẫm phải phí lời, ngươi và thuộc hạ đều cắt cổ tự sát đi.”

“Nô tài tuân chỉ,” Hàn Ước vội vàng dập đầu lĩnh chỉ.

Thế Tông bước đến gần Hàn Ước vài bước, giảm thấp âm lượng xuống, nói: “ Sau này An phu nhân yên ổn, thì ngươi mới có tháng ngày tốt đẹp, ngươi hiểu ý của trẫm chứ?”

Hàn Ước lại dập đầu xuống đất một cái, nói: “Nô tài đã hiểu, nô tài tuân chỉ.”

“Bình thân đi,” Thế Tông bước về phía trước, không nhìn đến Hàn Ước đang theo lệnh mà đứng dậy từ dưới đất.

“Thánh thượng,” Lúc này, Cát Hòa bước tới sau lưng Thế Tông.

Thế Tông quay đầu, nhìn thấy tay Cát Hòa chỉ về phía sau. Thuận theo phương hướng mà Cát Hòa chỉ, y nhìn thấy An Cẩm Tú chỉ búi một búi tóc nhỏ, chưa hề điểm trang, chỉ khoác một món áo đứng ngoài cửa phòng, đang nhìn về phía y. Thấy Thế Tông phát hiện ra mình, An Cẩm Tú như con thỏ bị kinh sợ vội vàng chạy lại vào trong phòng.

“Nha đầu này,” Thế Tông lắc đầu cười, quay người tiếp tục bước về phía trước. Đi mấy bước, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn, lại thấy ngoài cửa phòng lộ nửa thân người vừa khựng lại, tiền thoái lưỡng nan. “Mau quay về nghỉ ngơi đi!” Thế Tông hướng về phía cửa phòng An Cẩm Tú đang đứng, nói lớn: “Mấy ngày nữa trẫm nhất định sẽ đến thăm nàng!”

An Cẩm Tú đỏ mặt, vội thu người lại, đóng sầm cửa.

“Nha đầu ngọc,” Thế Tông đi khỏi sân nhỏ, nói với Cát Hòa: “Vừa rồi là trẫm chơi trò trốn tìm sao?”

Cát Hòa cười nói: “Nô tài không nghĩ An phu nhân cũng có lúc giống trẻ con như thế.”

“Nàng vốn không lớn,” Thế Tông nói: “ Cùng tuổi với Nghiên Nguyệt, lại có phần khéo léo nhu thuận hơn cả nha đầu Nghiên Nguyệt kia nữa.”

Người xung quanh nghe Thế Tông nói vậy đều trầm mặc không nói, không dám đáp lại lời của Thế Tông. Công chúa Nghiên Nguyệt là nữ nhi, An Cẩm Tú là thiếp thất, hình như hai người này không thể đặt cạnh nhau mà so sánh được thì phải?

Thế Tông không để tâm lời của mình có thỏa đáng không, hành động vừa rồi của An Cẩm Tú khẳng định đã làm y rất vui lòng. Không nam nhân nào không thích nữ nhân toàn tâm toàn ý y lại, nữ nhân trong cung đều y lại y, có điều An Cẩm Tú là người mà Thế Tông để trong lòng, vì thế sự y lại đến từ An Cẩm Tú khiến Thế Tông tự đắc và cao hứng.

Cát Hòa theo sau Thế Tông ở khoảng cách ba bước, bất kể Thế Tông quay đầu lại lúc nào, cũng có thể nhìn thấy sự cung kính của đại thái giám này. Ngày đó, sau khi Cát Lợi bị Thế Tông đem về cung, lập tức bị ném vào Thận Hình Tự trong cung, không biết đến khi nào mới được lại nhìn thấy mặt trời. Trơ mắt nhìn kết cục của Cát Lợi, Cát Hòa liền biết hẳn nhất định phải bỏ đỡ nữ nhân An Cẩm Tú này.

Nghe thấy tiếng bước chân trong viện dần biến mất, An Cẩm Tú lại bước ra khỏi phòng, đứng thất thần dưới mái hiên nhìn về cửa viện. Không phải nàng thật sự không rời Thế Tông, chỉ là diễn kịch thì phải diễn cả vở, nàng ở đây lưu luyến không rời, nếu có bất cứ lúc nào rơi vào cảnh hung hiểm, tất sẽ có người báo với Thế Tông.

Hàn Ước tiễn Thế Tông ra khỏi viện, quay người trở lại, liền nhìn thấy An Cẩm Tú ngây ngốc đứng dưới mái hiên nhìn về cửa viện. “Phu nhân, thánh thượng đã đi rồi, vẫn nên quay về phòng nghỉ ngơi thôi,” Hàn Ước đứng trong viện khuyên nhủ An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú nhẹ nhàng đáp lại bằng một tiếng thở dài, nhưng vẫn đứng đó không rời đi.

Hàn Ước nhìn ra bốn phía, không thấy Từ Uyên vốn hầu hạ bên người An Cẩm Tú, trong lòng có chút bức mình, nha hoàn này đúng là hạ nhân bị chiều quá hư người, vào lúc này mang đến cho An Cẩm Tú một bộ y phục để khoác vào mới tốt nha.

Thế Tông đã nhanh chóng bước đến cửa am ni cô rồi, đột nhiên sờ đến túi áo trước ngực, lại quay người trở lại viện của An Cẩm Tú.

Đám người Cát Hòa đi theo Thế Tông, không biết có chuyện gì, vội theo chân Thế Tông quay lại.

Thế Tông rảo bước tới trước cửa sân viện góc Đông Bắc am ni cô, liền nhìn thấy trong sân viện nhỏ, An Cẩm Tú tựa cột mái hiên, ngẩng đầu nhìn trời. Một dải nắng sớm từ hướng Đông Nam, xuyên qua góc mái cong của Phật đường cao cao ngoài viện, trút xuống người An Cẩm Tú, bụi nhỏ bay loạn trong nắng, không thanh âm, không hơi thở. Thế Tông có thể nhìn ra nét sầu giữa hai hàng lông mày nàng. Chỉ là một dải nắng sớm, lại khiến cho y cảm thấy nữ tử khuyên thành đã thuộc về y này giống như cách y cả một đời.

“Cầm Tú,” Thế Tông gọi tên Cầm Tú, bước vào trong viện.

An Cầm Tú ngơ ngác nhìn Thế Tông bước đến trước mặt nàng, một hồi mới kinh ngạc nói: “Sao thánh thượng lại quay lại?”

Thế Tông bước lên bậc thềm, không nói không rằng kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu nói: “Nàng là nữ nhân của trẫm.”

An Cầm Tú cả kinh, cho rằng Thế Tông đã phát hiện được gì, ngẩng đầu nói: “Thần thiết đương nhiên là nữ nhân của thánh thượng, thánh thượng người sao vậy?”

Thế Tông không thích cảm giác khoảnh khắc vừa rồi. An Cầm Tú đem lại cho y, nhưng lúc này ôm An Cầm Tú trong lòng, nhớ lại một màn vừa nãy, lại cảm thấy An Cầm Tú tắm dưới nắng mai quả thật rất đẹp. “Tặng nàng thứ này,” Thế Tông lấy từ trong túi trước ra một chiếc hộp đặt vào tay An Cầm Tú, nói: “Mở ra xem xem.”

An Cầm Tú mở hộp gắm, nhìn thấy bên trong, trên vải nhung là một chiếc nhẫn ngọc. “Sao lại là màu đỏ?” An Cầm Tú vờ kinh ngạc hỏi.

“Đây là huyết ngọc,” Thế Tông biết An Cầm Tú không hiểu, nói: “Có thể giúp bình an, nàng đeo lên đi.”

Thời Thế Tông Bạch Húc Nghiêu còn là hoàng tử, chinh chiến ngoài quan ngoại, phát hiện ra mỏ vàng trong một con sông không nguồn trên đại mạc Nam Đao, dựa vào mỏ vàng ấy, Thế Tông mới mở rộng được quân đội của mình, sau này lúc hoàng tộc tranh đoạt chi chính mới trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng. Kiếp trước An Cầm Tú đã nghe nói qua, quân của Thế Tông đào được một mảnh huyết ngọc dưới lòng một con sông không nguồn, đỏ tươi như máu, thuần khiết không pha tạp, giữa hè mát lạnh, giáng đông ấm áp, có thể coi là ngọc thạch hiếm thấy trên đời.

“Sao không nói gì cả? Nhìn đến ngọc rồi?” Thấy An Cầm Tú hồi lâu không nói gì, bật cười: “Đây là một chiếc nhẫn.”

An Cầm Tú vờ không biết nói: “Sao lại có ngọc màu đỏ hồng? Đây là ngọc sao?”

“Đã nói là huyết ngọc, sao lại không phải là ngọc?” Thế Tông cầm nhẫn ngọc trong hộp gắm, đặt chiếc hộp xuống lan can, nói: “Trẫm đeo cho nàng, xem có hợp không.”

Ngón tay An Cầm Tú thon dài trắng nõn, huyết ngọc và một bàn tay như thế tương phản lẫn nhau, tay trắng như tuyết, ngọc đỏ như máu.

“Mỹ nhân như ngọc,” Thế Tông nhìn nhẫn huyết ngọc vừa vặn đeo trên ngón tay nhỏ bé của An Cầm Tú, vui vẻ nói: “Cầm Tú, xem ra nhẫn ngọc này trời sinh đã thuộc về nàng.”

An Cầm Tú mím môi cười nhẹ, kiếp trước vẫn chưa nghe thấy Thế Tông đem nhẫn ngọc này tặng cho nữ nhân nào, không ngờ kiếp này lại đeo đến tay nàng. “Có phải quá quý giá không?” An Cầm Tú nhỏ giọng gọi Thế Tông.

“Đưa cho nàng chính là của nàng rồi,” Thế Tông không phải là kẻ quá quan tâm tiền tài bảo vật, chỉ là nữ nhân y thích, có đưa bao nhiêu đồ y cũng không tiếc,” Trang sức của nàng quá ít, sau này trẫm có được đồ tốt, sẽ đem đến cho nàng dùng.”

An Cầm Tú ngẩng đầu, cuối cùng vẫn là kéo ra một nụ cười với Thế Tông, “Thần thiết tạ thánh thượng.”

Người trong viện đều đứng cúi đầu, thị vệ không hiểu giá trị của nhẫn huyết ngọc này, nhưng đám thái giám như Cát Hòa hầu hạ bên cạnh Thế Tông thì hiểu, đám người ấy không còn ai nghi ngờ chuyện An Cầm Tú đắc sủng nữa.

“Đại nhân thật may mắn,” Cát Hòa nhỏ giọng nói với Hàn Ước đứng bên cạnh hắn một câu.

Hàn Ước không dám ngẩng đầu nhìn hoàng đế và An Cầm Tú đứng dưới mái hiên, chỉ nghiêng đầu khẽ gật đầu với Cát Hòa.

Thế Tông lại nhìn An Cầm Tú từ trên xuống dưới mấy lần, lại cầm bàn tay trái đeo nhẫn ngọc của An Cầm Tú chơi đùa một lát, mới nói: “Giờ trẫm thật sự phải đi rồi, ở đây đợi trẫm, hử?”

An Cầm Tú ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Thần thiết đợi thánh thượng đến.”

Thế Tông khẽ cúi người, nhìn An Cầm Tú.

An Cầm Tú liếc nhìn thị vệ trong viện, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Trẫm đi đây,” Thế Tông biết An Cầm Tú còn xấu hổ, chỉ có thể nói vậy.

An Cầm Tú nhìn Thế Tông quay người muốn rời đi, cắn răng, có chút cảm giác chuyện không muốn làm cũng phải làm, “Thánh thượng,” Nhẹ nhàng gọi Thế Tông một tiếng, khi y quay đầu, An Cầm Tú kiễng chân, đôi môi khẽ chạm lên mặt Thế Tông.

Thế Tông khẽ cười, đây cũng không tính là một cái hôn, nhưng y vẫn rất cao hứng, “Tiểu nha đầu, giờ trẫm thật sự phải đi rồi.” Không cần tiền nữa, lần nào cũng tỏ diện triêu thiên *, lần sau trẫm cho người mang son phấn đến cho nàng.”

*thành ngữ, chỉ người phụ nữ không tô son điểm phấn đã nhập triều cần kiến thiên tử.

An Cẩm Tú đưa mắt nhìn Thế Tông đi đến cửa viện, tay phải vuốt nhẵn ngọc trên tay. Cung trang ung dung rạng rỡ, chỉ e Thế Tông đã chán mắt cung trang, mới cảm thấy nàng tổ nhan tươi sáng. Còn nữa, nhẵn ngọc này, đeo lên rồi, không biết đến lúc nào mới có thể tháo xuống. An Cẩm Tú tâm sự trùng trùng, cúi đầu nhìn nhẵn huyết ngọc trên tay, đỏ tươi như đã nhiễm máu người, rốt cuộc điểm lành ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chó nhà có tang

Edit: Um-um

Hôm ấy hoàng đế Thế Tông khoan thai đến lâm triều muộn, ngồi trên long ý ở Kim Loan điện nhìn một đám thần tử của mình, tâm trạng tốt lúc ở bên An Cẩm Tú lập tức biến mất không còn một mảnh.

Thái tử đứng trước chư hoàng tử, sau khi quỳ lạy bình thân, ngẩng đầu thấy ánh mắt Thế Tông lạnh lùng nhìn hấn, Thái tử sợ đến mức cúi đầu thật sát.

Thế Tông thấy hành động Thái tử, nhìn nhìn chư hoàng tử sau lưng hấn, mỗi người khoanh tay đứng nghiêm, nhìn có vẻ đều là con ngoan của y nhưng trong lòng nghĩ gì không ai biết được. Ánh mắt lại chuyển qua trên người các triều thần, cả đám cũng có vẻ cung kính chỉ là trong lòng đỏ hay đen cũng không thể hiểu thấu.

Cuối cùng ánh mắt Thế Tông dừng lại trên người An Thái sư: “Thái sư.”

An Thái sư vội bước ra khỏi hàng, nói: “Có thần.”

“Mai người dẫn nhi tử thứ năm của người tiến cung cho trẫm nhìn xem,” Thế Tông nói: “Trẫm nghe nói trong năm nhi tử của người có đứa này giỏi võ hiếm có. An thị Tầm Dương còn có thể xuất hiện một nhi tử thượng võ, coi như An thị các người cũng có một người có thể hợp tâm ý của trẫm.”

An Thái sư vội quỳ xuống, cái quỳ này của An Thái sư khiến triều thần An Nguyên Văn đang đứng cũng quỳ xuống theo.

Thế Tông hừ lạnh, nói: “Trẫm còn nghe nói người không muốn đưa con trai này? Thân phận nhi tử thứ xuất đúng là có thấp một chút nhưng thứ xuất cũng là nhi tử An Thục Giới người mà?”

Thân thể An Thái sư quỳ mọp xuống, chuyện hôm qua ở An Phủ kia chắc đã đến tai Thế Tông.

“Ồ nháo!” Bỗng nhiên Thế Tông đập bàn: “Người cho là trẫm không quản được An thị của người sao?”

“Thần biết tội.” An Thái sư vội dập đầu nhận tội.

Các triều thần không rõ nguyên nhân đột nhiên Thế Tông phát tác với An Thái sư trước mặt mọi người, đa số người cho rằng vì Tín Vương phản loạn mà Thế Tông giận chó đánh mèo, chỉ có bản thân An Thái sư hiểu rõ rành rành, bây giờ An Cẩm Tú trở thành nữ nhân của Thế Tông, vì An Cẩm Tú, Thế Tông phải ra mặt cho tên nghịch tử An Nguyên Chí.

“An Nguyên Văn là huynh trưởng, không yêu thương bảo vệ ấu đệ, vậy bị tội gì?” Thế Tông lại hỏi An Nguyên Văn đang quỳ trong hàng ngũ triều thần.

“Thánh thượng.” An Thái sư vội thay trưởng tử trả lời: “Là thần sai, là thần không biết cách dạy con.”

“Đều cút đi cho trẫm!” Thế Tông tức giận: “An Nguyên Văn phạt bổng lộc một năm, An Nguyên Tín cũng cút khỏi Thái Học Viện cho trẫm! di3nd4nl3quyđ0n An Thục Giới người vẫn luôn nói với trẫm An thị Tầm Dương các người là dòng dõi thi thư, đây là nhi tử tốt do dòng dõi thi thư người dạy đó đó sao?”

“Thánh thượng...”

“Vài người khi dễ một đứa nhỏ, cái này cũng gọi là bán linh?” Thế Tông không cho An Thái sư cơ hội biện bạch: “Lăn cho trẫm.”

Phụ tử An thị rời khỏi Kim Loan điện, cũng không dám đi, quỳ song song bên ngoài đại điện.

“Có việc gì cứ tấu.” Thế Tông nâng phụ tử An thị ra ngoài, mới nói với các triều thần.

Có đại thần đứng ra thượng tấu thỉnh nghị, buổi lâm triều hôm nay ở Kỳ Thuận triều mới trở lại bình thường.

Bạch Thừa Trạch đứng sau lưng tứ hoàng tử Bạch Thừa Dẫn, trong lòng Bạch Thừa Trạch hơi đoán ra con lừa giận lần này của Thế Tông, có thể hiểu được đây là sủng ái An Cẩm Tú. Nghĩ đến Bình An đang được nuôi trong phủ của mình, Bạch Thừa Trạch cảm thấy sau khi trở về mình nên trọng thưởng tên thủ hạ nhiều chuyện kia, có đứa trẻ Bình An này trên tay đúng là một quân cờ không thể tốt hơn.

Thái tử đứng dưới mí mắt của Thế Tông vẫn luôn lo lắng đề phòng, chờ Thế Tông nhắc đến hai chữ Tín Vương. Chỉ là lần lâm triều này Thế Tông đối với Tín Vương vẫn chưa hề nói đến. Thái tử nghe Thế Tông thảo luận chính sự với các đại thần, rõ ràng không quan hệ gì đến hắn cũng làm Thái tử cảm giác bị nướng từ từ trên giàn hỏa, phụ hoàng hắn tra tấn từ sống đến chết.

Ngoài Kim Loan điện, phụ tử An thị quý trên nền gạch cứng rắn không lâu sau đầu gối đã phát đau.

“Phụ thân,” An Nguyên Văn nhỏ giọng nói: “Trong phủ chúng ta...”

“Câm miệng,” An Thái sư nói.

“Có phải tam đệ xong rồi không?” An Nguyên Văn sốt ruột hỏi.

An Nguyên Văn không lo lắng cho mình, chỉ phạt bổng lộc một năm. Đại công tử An phủ không màng một năm bổng lộc này chỉ là tam đệ An Nguyên Tín phải làm sao đây? Đệ tử thế gia bị Thái Học Viện đuổi ra, sau này không có tư cách tham gia khoa cử, tương lai An Nguyên Tín còn có tiền đồ gì đáng nói sao?

“Sau này Nguyên Chí vẫn là đệ tử An thị,” An Thái sư nói với An Nguyên Văn: “Mai một con đừng đối nghịch với hắn nữa.”

“Sao thánh thượng lại biết An Nguyên Chí?”

Thái sư không có cách nào nói với An đại công tử, thứ mười người An Cẩm Tú được thánh sủng, tương lai An Nguyên Chí có hậu trường là vị hoàng đế này, “Không cần đoán mò thánh ý.” An Thái sư nhỏ giọng: “Nguyên Tín, An gia chúng ta vẫn còn có thể nuôi hắn tốt.”

Hai canh giờ sau, trong điện vang lên tiếng thái giám gào to bãi triều. Các đại thần tan triều tốp năm tốp ba đi ngang qua phụ tử An thị, bất kể là lo lắng hay vui sướng khi người gặp họa, vẫn khoanh tay đứng nhìn, không một đại thần nào dám dừng lại nói chuyện với An Thái sư.

An Thái sư không để cho người ta nhìn thấy bộ dạng chật vật của ông, quý trên đất nhưng vẫn giống như đang quý thỉnh an trong đại điện, trên mặt ngoại trừ vẻ trang trọng ra cũng không hề có biểu hiện nào khác.

Thái tử đi ngang qua An Thái sư, do dự một chút, định dừng lại nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn phất tay áo bỏ đi.

Chờ người trong đại điện đều đi hết, Cát Hoà vòng từ bên hông điện đến, đứng trước mặt An Thái sư, nói: “Thánh thượng hỏi thái sư, đã biết sai chưa?”

An Thái sư vội nói: “Thần biết tội.”

“Thánh thượng có chi.” Cát Hoà truyền lại khẩu dụ của Thế Tông: “Ngày mai Thái sư mang ngũ công tử tiến cung kiến giá. Sau khi Hầu lang An Nguyên Văn quý đủ ba canh giờ trước điện, hồi phủ đóng cửa ăn năn.”

Phụ tử An thị lãnh thánh chỉ, dập đầu tạ ơn.

Cát Hoà truyền xong khẩu dụ của Thế Tông, khi An Thái sư đứng dậy, gượng tay đỡ một chút, nhỏ giọng: “Thái sư nên hồi phủ đi thôi. Ngày mai sau khi lâm triều mang tiểu công tử đi ngự thư phòng kiến giá.”

An Thái sư thấy trưởng tử còn quý trên mặt đất, -unum cầm một túi tiền trong ống tay áo ra đưa cho Cát Hoà, nói: “Đa tạ công công.”

Cát Hoà thu lễ của An Thái sư, cười nói: “Nô tài không dám, thái sư đi thông thả.”

An Thái sư hỏi: “Cát Lợi đã chết sao?”

Mày Cát Hoà hơi nhếch, nói: “Việc này nô tài không rõ lắm.”

An Thái sư lại nhét một túi tiền vào tay Cát Hoà, nói: “Hiện giờ công công là người đắc lực trước mặt thánh thượng, sau này mong công công chiếu cố nhiều hơn.”

“Thái sư thật khách khí.” Cát Hoà sờ sờ thấy cái này xem ra nhiều tiền hơn cái vừa nãy rất nhiều, bước vài bước đến gần An Thái sư, thì thầm: “Ngày sau trong phủ thái sư có nhị tiểu thư chiếu cố nhất định là toàn gia phú quý.”

An Thái sư cười khô.

Cát Hoà lại nói: “Công công Cát Lợi chính là không mở mắt, đắc tội nhị tiểu thư. Bây giờ chắc đang ở Thận Hình Tự.”

An Thái sư quay người cười khổ liên tục, nhìn thềm ngọc dưới chân trước Kim Loan điện, trên mặt trở nên vô cảm. An Cẩm Tú được thánh sủng, An gia bọn họ phải lựa chọn thế nào? Ngẫm lại ngày đó An Cẩm Tú uy hiếp trong rừng trúc, An Thái sư thấy lúc này mình không thể đánh cuộc được.

Thế Tông ngồi trên liễn về đến trước cửa ngự thư phòng, thấy cung nhân trong cung đứng chờ y trước cửa, “Hoàng hậu có việc?” Sau khi liễn hạ xuống, Thế Tông hỏi cung nhân.

Cung nhân vội đáp: “Thân thể Hoàng hậu nương nương đã nhiều ngày không khoẻ, lại lo lắng thánh thượng...”

“Thân thể không khoẻ nên cho mời thái y.” Thế Tông cắt ngang lời nói của cung nhân: “Tìm trầm có ích gì? Còn chuyện gì nữa?”

Lão cung nhân lớn gan muốn nói thêm đã thấy thánh thượng đi qua mặt bà. Vì lệnh của Hoàng hậu, lão cung nhân vẫn gọi Thế Tông một tiếng: “Thánh thượng...”

Thế Tông không dừng bước, lập tức đi vào ngự thư phòng.

Lão cung nhân quỳ trên mặt đất nửa ngày, nhìn đại môn ngự thư phòng đóng chặt, rốt cuộc vẫn không có can đảm đi kêu cửa. Chờ lão cung nhân từ trên đất đứng lên, liền thấy một thái giám đi ra từ ngự thư phòng. Đây là lão nhân trong cung, đều nhận thức lẫn nhau, lão cung nhân này vừa định cười với người quen một chút xem như chào hỏi, liền nghe người quen này chỉ vào bà nói: “Bắt lấy bà ta.”

Mấy tiểu thái giám tiến lên, bắt lão cung nhân đè xuống mặt đất.

“Luu công công, chuyện này là sao?” Lão cung nhân cuống quýt hỏi vị thái giám nọ.

Thái giám này quơ quơ tay với mấy tiểu thái giám, nói: “Xử lý.” Sau đó lại đi vào ngự thư phòng.

Lão cung nhân không ngờ mình vâng lệnh Hoàng hậu đi truyền tin đến ngự thư phòng cũng có thể trở thành nơi khó giữ tính mạng, định mở miệng kêu xin tha, liền bị tiểu thái giám qddiend@n bịt kín miệng.

Cát Hoà từ Kim Loan điện trở về vừa lúc thấy bốn tiểu thái giám đang kéo một cung nhân bị dây thừng trói hai tay, vải bố bịt miệng xuống bậc thang. Lúc đến gần đám người này, Cát Hoà liếc nhìn cung nhân này một cái, phát hiện người này hẳn có biết, vậy mà là lão nhân theo hầu Hoàng hậu.

Lão cung nhân thấy Cát Hoà, lại bắt đầu gầy gù, trong miệng kêu ô ô, muốn xin khoan dung với Cát Hoà.

“Là ý của thánh thượng.” Một tiểu thái giám lạnh lợi nhỏ giọng với Cát Hoà: “Sai bọn nô tài xử lý bà ta.”

Cát Hoà nhìn người đứng bên cạnh: “Vậy các người còn không đi?”

Nhóm tiểu thái giám gác cửa khiêng lão cung nhân sắp chết đến nơi chạy chậm rồi đi.

Cát Hoà đi đến ngự thư phòng, hôm qua am ni cô An thị bị cháy, hôm nay Thế Tông xử tử cung nhân thân tín của Hoàng hậu. di3nd4nl3quyd0n Trần cháy hôm qua là bút tích của Hoàng hậu? Cát Hoà cảm thấy Hoàng hậu sẽ không làm loại chuyện không giết chết An Cẩm Tú mà còn để mình dính một thân máu tanh ngu ngốc như vậy. Chính là Cát Hoà cũng không rõ tâm tư Thế Tông. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Những chuyện này làm các quý nhân ai nấy cũng bị hoang mang.

Sau khi đến trước cửa ngự thư phòng, Cát Hoà thu hồi tiểu tâm tư của mình, Cát Lợi chính là tấm gương, luôn luôn nhắc nhở hắn thế nào là gần vua như gần cốp.

“Thái sư đã trở về?” Ngự thư phòng, Thế Tông dựa bàn vội vàng viết cái gì, cũng không ngẩng đầu lên hỏi Cát Hoà.

“Vâng.” Cát Hoà nói: “An thị lang còn quỳ ngoài đại điện.”

“Đi chọn một ít son phấn tốt nhất.” Thế Tông nói: “Lát nữa tự người đưa đến An phu nhân, nói nàng ba ngày sau trầm mới có thể đến thăm nàng, nàng phải tự mình bảo trọng.”

“Nô tài tuân chỉ.” Cát Hoà vội lãnh chỉ.

Thận Hình Tư, hai thái giám hành hình đã đánh hơn mười gậy, lão cung nhân mới đưa vào cũng đã đứt hơi.

Thái giám quản sự Thận Hình Tư đi lên trước, kiểm tra hơi thở của lão cung nhân một chút, vì an toàn, giơ tay xẻo một đao trước ngực bà, sau đó mới nói với thủ hạ: “Ném đi.”

“Đây là người của Hoàng hậu.” Có một thủ hạ nhỏ giọng nói với đại thái giám: “Có cần đi hỏi một chút không? Đây là người quản sự trong cung, là thân tín đấy.”

Thái giám quản sự quay lại xem thi thể đã chết hẳn, nói: “Vậy lên đi hỏi một chút, tạm thời để đó đã.”

“Ta muốn gặp thánh thượng.” Đại lao lại vang lên tiếng la khóc cả giọng.

“Làm hắn câm miệng.” Quản sự thái giám không kiên nhẫn nói với thủ hạ: “Hắn tưởng hắn vẫn là tâm phúc bên người thánh thượng sao? Vài người qua đó giúp Cát Lợi công công gần gần gần cút đi.”

Mấy thái giám chạy đi xuống.

Trong địa lao vang lên tiếng đánh chửi, đại thái giám cười lạnh nói với xung quanh: “Chúng ta đều là mạng chó, bắt quá mất thế cũng chỉ có thể là chó nhà

có tang.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Đừng khinh thiếu niên nghèo

Edit: Um-um

Sau khi trở lại phủ, ngồi xuống thư phòng, An Thái sư liền sai quân gia tìm An Nguyên Chí. Vồng quân gia cho rằng An Thái sư vẫn vội muốn xóa tên An Nguyên Chí ra khỏi gia phả, vội nói với An Thái sư: “Thái sư, Lão thái quân nhắc sau khi ngài hỏi phủ thì gặp bà, bà có chuyện muốn nói với ngài.”

“Người đi kêu An Nguyên Chí đến.” Trong lòng An Thái sư phiền muộn, sai quân gia đi tìm An Nguyên Chí, mình thì đứng dậy đi gặp Chu Lão thái quân.

Trong viện Lão thái quân, An Nguyên Tín đang quỳ, thấy An Thái sư tiến vào, về mặt uý khuất kêu An Thái sư: “Phụ thân.”

“Ái!” An Thái sư nặng nề thở dài, đi vào trong phòng Lão thái quân.

Lão thái quân đang lần Phật châu đã dùng nhiều năm trên tay, thấy An Thái sư tiến vào, quay qua đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh mình, nói: “Đi dâng trà cho thái sư.”

“Mẫu thân.” Sau khi An Thái sư hành lễ với Lão thái quân, liền nói: “Ngài đã biết chuyện của Nguyên Tín?”

“Đã biết.” Lão thái quân nói: “Sau khi Nguyên Tín bị quan gia áp giải về, ta sai người đến cung hỏi thăm, bằng không ta là lão bà tử sống trong trạch an toàn này còn không biết việc các người quỳ ngoài điện Kim Loan.”

An Thái sư nhận sai với Lão thái quân: “Nhi tử bất hiếu, làm mẫu thân nhọc lòng.”

“Nguyên Chí không thể đuổi đi được.” Lão thái quân chỉ chỉ ghế trống kế bên, muốn An Thái sư ngồi xuống, nói: “Ta đã làm chủ sai nhóm lão tộc đón về.”

“Vâng.” An Thái sư đáp lời.

“Cách ngôn nói quả không sai, thà khinh lão đầu bạc chớ khinh thiếu niên nghèo.(*)” Lão thái quân thở dài: “Hiện nay An Nguyên Chí có người che chở.”

* Đây là 1 đoạn trong câu: 宁欺白须公, 莫欺少年穷. 终须有日龙穿凤, 唔信一世裤穿窿 nghĩa là thà ăn hiếp một ông già chứ đừng coi thường một thanh niên nghèo, sẽ có lúc cá chép hoá rồng chứ đừng tin suốt đời họ chỉ mặc cái quần rách.

“Ra ngoài hết đi!” Thấy nha hoàn bưng trà dâng cho An Thái sư, Lão thái quân ra lệnh cho đám hạ nhân đứng trong phòng.

“Mẫu thân.” Hạ nhân đều đã lui xuống, sau khi cửa phòng đóng lại, An Thái sư mới nói với Lão thái quân: “Sau khi Cẩm Tú tiến cung nhất định sẽ đối nghịch với Cẩm Nhan, nhi tử sợ...”

“Nếu đại tiểu thư chúng ta không đấu lại muội muội mình thì do nàng không có bản lĩnh.” Lời của An Thái sư chưa nói xong, Lão thái quân đã cắt đứt: “An Cẩm Tú có bản lĩnh, cũng là họ An, một bút sao có thể viết được hai chữ? Giống như An Nguyên Chí, có tiền đồ thì hẳn cũng là con cháu của An thị Tầm Dương.”

“Ngài đối với Cẩm Nhan.” Lời An Thái sư nhenh lại, nghe ý tứ mẫu thân, đây là nhìn An Cẩm Tú được sủng ái, bọn họ sẽ về phe của An Cẩm Tú?

“An Cẩm Nhan chỉ lo cho thân mình, khác gì nuôi sói.” Lão thái quân nói: “So với nàng ta, An Cẩm Tú tính ra vẫn còn chút nhân tình.”

“Nhân tình?” An Thái sư nghi hoặc, d.d.lequydon.u.m.u.m luôn miệng mắng An Cẩm Nhan là tiện nhân, uy hiếp người phụ thân là ông đây, toàn thân trên dưới chỗ nào có nhân tình?

“Tôi hôm nay Thượng Quan Dững còn sống, con cảm thấy lý do vì sao?” Lão thái quân hỏi nhi tử: “Là thánh thượng nhân từ hay là An Cẩm Tú mạnh mẽ bảo vệ mạng cho hắn?”

“An phủ nhị tiểu thư đã chết.” An Thái sư nói: “Thánh thượng sao phải muốn mạng của Thượng Quan Dững?”

“Nếu An Cẩm Tú vô tình với Thượng Quan Dững, nàng sao lại để Thượng Quan Dững sống thêm?” Lão thái quân lạnh nhạt nhìn An Thái sư: “Bên cạnh con nữ nhân không ít, con đừng nói với ta, đến hôm nay con vẫn không hiểu được chút tâm tư này của nữ nhân.”

Đầu An Thái sư choáng váng, nói: “Nếu nàng vẫn còn có tình với Thượng Quan Dững, thánh thượng sao có thể sủng nãi?”

“Cho nên chúng ta nên đối với An Nguyên Chí tốt một chút.” Lão thái quân nói: “Nữ nhi này của con nếu sau khi tiến cung có thể giành được một phần thánh sủng, có thể đem đại tiểu thư giấu dưới chân, lão thân cũng tùy nàng.”

An Thái sư cả kinh từ ghế dựa đứng lên: “Mẫu thân!”

“Hiện không phải thời điểm ngươi làm từ phụ.” Trên gương mặt đầy nếp nhăn của Lão thái quân hiện lên biểu tình bất đắc dĩ: “Một đám An phủ quật khởi, nếu An phủ chúng ta không có ai sẽ nuôi sống cả phủ này? Nếu nữ nhi con trong cung đứng vững gót chân, con lại đi nói với nàng thân tình phụ tử, còn kịp sao?”

An Thái sư nói: “Mẫu thân, chúng ta ở đây tính toán có tác dụng gì? Cẩm Tú và Nguyên Chí cũng không nghĩ tới toàn gia chúng ta. Chúng ta giúp Cẩm Tú, Cẩm Nhan sẽ nghĩ thế nào? Chúng ta đây chẳng phải sẽ thành cớ đầu tường sao?”

“An Nguyên Chí còn nhỏ, An Cẩm Tú không phải không có nhãn lực như vậy.” Lão thái quân nói: “Có An gia chúng ta giúp đỡ, nàng sẽ biết đi đường nào tốt. Không có cảm tình không quan trọng, chỉ cần chúng ta đều có lợi như vậy có thể hợp tác. Ở chỗ Cẩm Nhan cũng vậy, nàng ta không giống An Cẩm Tú, không có An gia chúng ta, nàng ta liền mất chỗ dựa, cho nên chúng ta không cần sợ nàng ta. Con là một người phụ thân mà.” Lão thái quân lắc đầu nhìn An Thái sư: “Thế nhưng bị nữ nhi mình bắt bí trong tay, sao con phải sợ các nàng?”

An Thái sư không nghe nổi nữa, nói: “Ngày mai nữ tử sẽ mang Nguyên Chí tiến cung diện thánh, mẫu thân nghỉ ngơi đi.”

“Đi nói với Thượng Quan Dững.” Lão thái quân nói với An Thái sư: “Hắn có thể cưới một tiểu thư ở An thị chúng ta làm vợ.”

“Người nói là Cẩm Khúc?”

“Ta cũng chỉ còn một tôn nữ chưa gả.” - umum Lão thái quân nói: “Tuy tam nha đầu không khôn khéo bằng hai tỷ tỷ nhưng bộ dáng không kém, nàng cũng có thể vì Thượng Quan Dững sinh nhi dục nữ.”

“Mẫu thân!”

“Làm như vậy chẳng nghĩ giải ưu cho thánh thượng, cũng là giúp An Cẩm Tú làm một chuyện tốt, Thượng Quan tướng quân trở thành con rể An thị chúng ta lần nữa, cái mạng của hắn cũng được bảo vệ.” Lão thái quân một chút cũng không bận tâm đến sắc mặt An Thái sư đã tái xanh: “Cẩm Nhan không phải cũng quyết định vậy sao?”

An Thái sư liên tục lắc đầu: “Việc này con làm không được.”

“Giữa mạng và thể diện, ta chọn mạng.” Lão thái quân nói: “Nếu con không có mặt mũi gặp Thượng Quan Dững nói chuyện này, lão bà tử ta sẽ tự mình đi nói với hắn.”

“Chuyện này nữ tử sẽ có tính toán!” An Thái sư kèm chế con giận trong lòng, nói với Lão thái quân: “Mẫu thân cho nữ tử chút thời gian, chúng ta sẽ xem xét lại.”

Lão thái quân nói: “Con còn muốn xem cái gì?”

“Hiện Cẩm Tú vẫn chưa tiến cung, còn chưa có danh phận.” An Thái sư nhỏ giọng: “Toàn bộ chờ sau khi nàng có danh có phận rồi nói tiếp.”

Trong phòng cửa sổ đóng chặt chỉ vang lên tiếng Lão thái quân lần tràng hạt, mẫu tử hai người tuổi đã cao, một người ngồi, một người đứng đều cảm thấy mệt, chỉ là bọn họ không có cách nào phủ tay mặt kẻ, An thị không thể bại trên tay họ.

Đến lúc chuỗi Phật trên tay Lão thái quân không còn phát ra tiếng động, trong phòng yên tĩnh đến khó chịu, “Con đi đi.” Lão thái quân nói với An Thái sư: “Con cũng đừng trách ta nịnh bợ, ác độc. Muốn làm chính nhân quân tử, lúc trước con không nên vào triều làm quan.”

An Thái sư ra khỏi phòng lão mẫu thân, đi đến trước mặt An Nguyên Tín, nói: “Đứng lên đi, tổ mẫu con đã nguôi giận.”

An Nguyên Tín quỳ đến nỗi không thể tự dậy nổi, phải nhờ hai gia đình kề hai bên mới có thể đứng lên.

“Ngày mai ta sẽ đưa con đi Hoài Châu.” An Thái sư nói: “Có nhị thúc con ở đó, sau này con giúp đỡ nhị thúc làm việc đi.”

An Nguyên Tín kêu lên: “Phụ thân, người bắt con đi theo thương?”

Nhị lão gia thứ xuất An phủ không nhập sĩ, mà làm hoàng thương vùng Giang Nam, tuy rằng cũng ở đại trạch, nhưng đây là niên đại sĩ nông công thương, địa vị thương nhân ở tầng lớp phía dưới cho nên tuy cuộc sống An nhị lão gia không kém nhưng khi so sánh với các lão gia khác trong An thị thì vẫn bị tộc nhân xem nhẹ hơn.

“Con không đi đến chỗ nhị thúc vậy con còn muốn làm gì nữa?” An Thái sư hỏi Tam nhi tử của mình.

An Nguyên Tín quỳ bùm xuống một tiếng trước mặt An Thái sư, lqddiend@n hắn là công tử con vợ cả An phủ, sao lại có thể nhận mệnh đi Giang Nam

theo thương. “Phụ thân.” Đôi tay An Nguyên Tín ôm lấy chân An Thái sư cầu xin: “Người giúp nhi từ đi.”

“Đây là thánh ý, con muốn ta giúp con thế nào đây?” An Thái sư chất vấn An Nguyên Tín: “Con không thấy đại ca con giờ vẫn chưa hồi phủ sao? Hắn còn quỳ ngoài trước Kim Loan điện, phải quỳ đủ ba canh giờ mới có thể đứng lên, sau khi hồi phủ phải đóng cửa ăn năn, không có thánh chỉ khai ân, um, um đại ca con ngay cả cửa phủ cũng không thể ra. Nguyên Tín, con nói phụ thân giúp con thế nào đây?”

Đôi tay An Nguyên Tín buông lỏng, trong bốn vị công tử con vợ cả, tính tình An Nguyên Tín tuy rằng tuy hứng nhưng cũng là một người thông minh, hẳn hỏi An Thái sư: “Cho nên phụ thân muốn toàn lực giữ đại ca, mặc kệ con sao?”

An Thái sư đáp: “Con có thể đi cầu Ngũ đệ con, đập đầu với nó, nếu con có thể làm cho nó thương xót con, cầu tình trước mặt thánh thượng, như vậy con không cần đi theo nhị thúc nữa.”

Đi cầu An Nguyên Chí? An Nguyên Tín quỳ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, không nói chuyện với An Thái sư, xoay người đi về phía sân mình. Muốn hẳn đi cầu tên nô tài An Nguyên Chí này không bằng đứt khoát giết hẳn đi.

Lão thái quân đứng trong viện nhìn ra cửa, xoay người đi từng bước trở về ngồi xuống giường. Các nam nhân trong An phủ này, Lão thái quân thờ dài, đại trượng phu có được gần được, đi cầu An Nguyên Chí một chút, nhiều nhất là chịu nhục một phen, lấy việc như vậy đổi lấy tiền đồ của mình chả lẽ không tốt?

Có lẽ có ngao khí như vậy cũng tốt, Lão thái quân hao tổn tinh thần nghĩ tới nghĩ lui tự an ủi mình, người thiếu niên không có cốt khí sao có thể làm người? Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, các thiếu gia tiểu thư trong phủ này, không biết cuối cùng ai sẽ là người cười đây?

An Thái sư về đến thư phòng của mình, đại quân gia chờ ở cửa nhìn thấy An Thái sư liền nói: “Thái sư, Ngũ thiếu gia đuổi theo Quan tướng quân ra cửa, không biết khi nào mới có thể hồi phủ.”

“Người đưa nữ nhân hôm qua bị người đưa đến trong phủ đến gia am đi.” An Thái sư không hỏi lại An Nguyên Chí, mà phân phó đại quân gia: “Người tự mình đưa đi, đừng cho ai thấy nữ nhân này.”

Đại quân gia nói: “Đưa nữ tử này đi xuất gia?”

“Người đem người giao cho Tuệ Thanh sư thái.” An Thái sư nói: “Nhấn lại lời ta, kêu sư thái đi hỏi vị khách quý đang ở trong am ni cô muốn xử trí nữ nhân này thế nào?”

“Vâng, nô tài đi ngay.” Đại quân gia vâng lệnh thái sư, vội đi ngay.

An Thái sư về đến thư phòng, sau khi ngồi ngẩn người phía sau thư án hồi lâu, đề bút viết cho Nhị đệ Hoài Châu một phong thư, An nhị lão gia An Thư Tuyền cũng có nhi nữ, có thể thật lòng dân đất An Nguyên Tín hay không còn khó nói, nên phong thư này An Thái sư viết rất khẩn thiết, thỉnh An nhị lão gia chiếu cố tam nhi tử mình nhiều hơn một chút.

Sau khi An Nguyên Tín về phòng mình, lq.d.d.i.e.n.d.a.n không lâu sau thấy thông phòng Quý thị nước mắt lưng tròng đi đến, nói: “Tam gia, sau này chúng ta phải làm sao đây?”

An Nguyên Tín nâng cằm Quý thị: “Gia phải đi làm thương nhân rồi, nàng còn muốn đi theo gia sao?”

Quý thị tuy chỉ là thông phòng thấp thớt, nhưng là nữ nhi gia đình đứng đắn, nghe lời nói của An Nguyên Tín thiếu chút nữa nghẹn thở: “Dù Tam gia không thể nạp sĩ, đi thôn trang quản lý ruộng đất nhà cửa tổ tiên cũng có thể mà, sao thái sư phải bắt Tam gia đi theo thương?”

An Nguyên Tín ra lệnh cho hạ nhân trong phòng thu thập hành lý cho hắn, còn mình thì ôm Quý thị ngồi lên đùi, nói: “An gia chúng ta không nuôi những người ăn không ngồi rồi, ta ở trong nhà không tranh được quyền chỉ có thể đi tranh lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đào chi yêu yêu*

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

(*) Trích trong bài thơ Đào Yêu 1 của Khổng Tử (Kinh Thi).

Đào chi yêu yêu – Chúc chúc kỳ hoa

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Đào tơ môn môn xanh tươi – Hoa hồng đơm đặc dưới trời xanh trong

Khách quý của am ni cô là vị nào, sư thái trụ trì - Tuệ Thanh không cần nghĩ ngợi cũng biết vị khách quý ấy là An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ngồi trước tấm gương đồng trong phòng, nhìn nữ tử đang quỳ trước mặt mình. Yêu Đào, người cũng như tên, “đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa”, tiếc thay hậu cung của đế vương không thiếu nữ tử có dung mạo xinh đẹp. Vì thế, một nữ tử đẹp đẽ như nàng ta, cũng lắm chỉ được đế vương lâm hạnh vài đêm.

“Tiểu thư?” Từ Uyên đứng phía sau Yêu Đào, thấy này giờ An Cẩm Tú không nói gì cả, nàng ta liền gọi chủ tử một tiếng.

“Từ Uyên, ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nói vài câu với Yêu Đào cô nương.” An Cẩm Tú bảo Từ Uyên đi ra ngoài.

Từ Uyên không yên tâm mà nhìn Yêu Đào.

“Được rồi, ngươi còn sợ Yêu Đào cô nương đánh ta một trận hay sao?” An Cẩm Tú buồn cười, nói: “Ra ngoài đi, có việc gì ta lại gọi ngươi.”

“Dạ.” Từ Uyên miễn cưỡng đi ra ngoài.

Yêu Đào thấy có vẻ An Cẩm Tú đối xử với Từ Uyên rất tốt, trong lòng nàng ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần có thể hầu hạ nữ tử đang ngồi trước mặt mình, đó chính là phúc khí của nàng ta.

“Đứng lên đi.” An Cẩm Tú nói với Yêu Đào.

“Không dám.” Yêu Đào nói.

“Ta chẳng phải là nam nhân, sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu.” An Cẩm Tú cười một tiếng rồi nói: “Ngươi giả vờ nhu nhược với ta cũng không có tác dụng gì, cảm giác khi quỳ xuống đất dễ chịu lắm sao? Đứng lên rồi ngồi xuống nói chuyện đi.”

Yêu Đào đỏ mặt, đứng dậy khỏi mặt đất, thành thành thật thật ngồi xuống chiếc ghế tròn bên cạnh An Cẩm Tú.

“Rồi cung rồi, có phải cảm thấy bản thân mình còn sống đến tận bây giờ hay không?” An Cẩm Tú hỏi Yêu Đào: “Hay ngươi vẫn muốn hồi cung tranh giành như trước?”

Yêu Đào vừa mới ngồi xuống, nghe xong lời này của An Cẩm Tú đã sợ tới mức vội vàng quỳ xuống trước mặt nàng một lần nữa.

“Ngươi không cần sợ ta.” An Cẩm Tú duỗi tay mình ra, kéo tay Yêu Đào: “Nơi này không phải viện của hạ nô (nô tỳ cấp thấp), ta cũng không hại ngươi.”

Yêu Đào run rẩy đáp lời An Cẩm Tú: “Tiểu thư, xin người đừng đưa nô tỳ trở về cung nữa.”

Mỹ nhân trước mặt mình giống hệt chim sợ cành cong, An Cẩm Tú có thể nhìn ra Yêu Đào không hề giả vờ hoảng sợ: “Ngươi được cứu ra khỏi cung như thế nào? Nói cho ta biết.” An Cẩm Tú xoay người, lấy một chén trà lạnh trên bàn trang điểm rồi đưa cho Yêu Đào.

Yêu Đào cầm chén trà nhưng không dám uống, nói mấy câu trước sau chẳng ăn nhập gì với nhau cho An Cẩm Tú nghe, kể lại khi mình ngủ bị người cuốn lấy như thế nào, ném lên một chiếc xe, bị người ta xem như thi thể mà lôi ra khỏi hoàng cung.

An Cẩm Tú không hề hứng thú với việc phụ thân làm cách nào để đưa Yêu Đào ra khỏi hoàng cung, nàng chỉ muốn nhìn thấu Yêu Đào này một chút, không ngờ về sau lại bị mỹ nhân này hãm hại.

“Tiểu thư, Yêu Đào đa tạ ân cứu mạng của ngươi.” Yêu Đào nói xong, rót cuộc không nhận được mà khóc òa lên, lê gối từ trên ghế tròn xuống dưới đất, dập đầu với An Cẩm Tú: “Nếu không nhờ tiểu thư, nhất định Yêu Đào sẽ phải chết trong cung.”

An Cẩm Tú khom lưng đỡ Yêu Đào khỏi mặt đất, thấy phần cổ tay vốn bị tay áo che khuất của nàng ta, trên ấy có vết bầm xanh tím: “Phải chăng trên người ngươi còn có thương tích?” An Cẩm Tú vội hỏi.

“Không, không có việc gì.” Yêu Đào nói: “Hạ nô trong viện, trên người ai này đều có thương tích, dường một thời gian sẽ ổn thôi.”

Mỹ nhân này không phải người có tính tranh giành, trách không được kiếp trước có mang long chủng nhưng vẫn phải chết trong tay Hoàng hậu. An Cẩm Tú đứng dậy đi tới trước tủ y phục, mở tủ lấy một bộ váy áo cho Yêu Đào, quay lại và đưa cho nàng ta rồi nói: “Thay váy áo này trước đi, y phục trên người ngươi không còn mặc được nữa.”

Quần sự của An phủ không biết thân phận Yêu Đào, chỉ cho nàng ta một bộ y phục bằng vải thô của người hầu hạ đăng trong phủ. Y phục kín gió, mặc vào mùa hè khiến người ta khó chịu. Yêu Đào mặc bộ y phục này đã được hai ngày, trên người cũng ứ đầy mẩn ngứa.

“Ta chưa từng mặc bộ y phục này, ngươi mau thay đi, hay là... đợi đã.” An Cẩm Tú nói: “Ta bảo nha đầu Từ Uyên chuẩn bị nước ấm cho ngươi, ngươi tắm một chút nhé.”

Yêu Đào lại quỳ xuống tạ ơn An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ẩn Yêu Đào ngồi xuống ghế tròn, bảo Từ Uyên ở ngoài cửa mau đến nhà bếp lấy nước ấm rồi quay đầu qua nói với Yêu Đào: “Yêu Đào cô nương còn muốn đi tìm Ngũ gia không?”

Đôi mắt hoa đào của nàng ta tròn to trong nháy mắt, hoảng sợ bất an mà nhìn An Cẩm Tú.

“Đừng sợ.” An Cẩm Tú lại ngồi xuống và nói: “Nếu ta không biết ngươi xảy ra chuyện, sao ta có thể đi cứu ngươi?”

“Tiểu thư là người của Ngũ gia ư?” Nỗi sợ hãi của Yêu Đào bỗng hóa thành sự kinh ngạc, cùng lắm chỉ cách nhau một câu nói mà thôi.

An Cẩm Tú nhìn Yêu Đào, cười nói: “Do đó ta mới bảo ngươi không cần phải sợ ta.”

“Vậy Ngũ gia sẽ đến gặp nô tỳ ư?” Yêu Đào vội vàng hỏi An Cẩm Tú.

“Ngươi biết Ngũ gia là ai à?”

“Là Ngũ điện hạ.” Yêu Đào cắn môi nói: “Chỉ có ngài ấy cho phép nô tỳ gọi là Ngũ gia.”

“Ngươi không giúp được Ngũ gia đâu Yêu Đào à.” Ngón tay An Cẩm Tú chạm vào chén trà đang bị Yêu Đào nắm chặt: “Chẳng qua ngươi cũng không cần lo lắng, chuyện mà Ngũ gia đã đồng ý với ngươi, hẳn nhất định làm được.”

Lúc này, Yêu Đào mới đường hoàng khóc òa lên trước mặt An Cẩm Tú, kể lại chuyện Bạch Thừa Trạch cứu người nhà bị bắt tội của nàng ta, chăm sóc nàng ta cho An Cẩm Tú nghe.

Trong lòng An Cẩm Tú cười lạnh không thôi, bảo sao kiếp trước mỹ nhân này đang sống sờ sờ, bị Hoàng hậu đánh chết cũng không khai ra Bạch Thừa Trạch, hóa ra nàng ta cũng là một kẻ đáng thương bị hãm làm cho mê mẩn tâm hồn: “Ngươi khóc như vậy có ích gì, Ngũ gia thấy rồi ắt sẽ đau lòng.” Nàng khuyên một câu hợp tình hợp lý. Tuy rằng An Cẩm Tú thấy Yêu Đào vẫn rơi nước mắt, nhưng trong mắt nàng ta đã hiện lên ý cười thẹn thùng.

“Tiểu thư là người nào?” Rốt cuộc Yêu Đào vẫn có lá gan hỏi thăm An Cẩm Tú.

“Ta là ai ngươi không cần biết, chỉ cần biết Ngũ gia nhờ ta chăm sóc ngươi.” An Cẩm Tú nói, phụ thân nàng cứu người ra, cũng chưa để đương sự biết được là ai cứu mình, thủ đoạn này đúng là không tồi.

“Ngũ gia sẽ đến thăm nô tỳ chứ?”

“Yêu Đào ơ.” An Cẩm Tú nở nụ cười, nói: “Ngươi là nữ nhân đã bị Thánh thượng chạm vào, ngươi mong Ngũ gia tới thăm ngươi, ngươi muốn hại chết ngài ấy à?”

Yêu Đào cuống quýt lắc đầu, nói: “Nô tỳ không cần Ngũ gia tới thăm, nô tỳ không muốn Ngũ gia xảy ra chuyện.”

Chương 91. Đào chi yêu yêu*

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

(*) Trích trong bài thơ Đào Yêu I của Không Từ (Kính Thị).

Đào chi yêu yêu – Chúc chúc kỳ hoa

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Đào tơ mơn mớn xanh tươi – Hoa hồng đơm đặc dưới trời xanh trong

Khách quý của am ni cô là vị nào, sư thái trụ trì - Tuệ Thanh không cần nghĩ ngợi cũng biết vị khách quý ấy là An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ngồi trước tấm gương đồng trong phòng, nhìn nữ tử đang quỳ trước mặt mình. Yêu Đào, người cũng như tên, “đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa”, tiếc thay hậu cung của đế vương không thiếu nữ tử có dung mạo xinh đẹp. Vì thế, một nữ tử đẹp dễ như nàng ta, cùng lắm chỉ được đế vương lâm hạnh vài đêm.

“Tiểu thư?” Từ Uyên đứng phía sau Yêu Đào, thấy này giờ An Cẩm Tú không nói gì cả, nàng ta liền gọi chủ tử một tiếng.

“Từ Uyên, ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nói vài câu với Yêu Đào cô nương.” An Cẩm Tú bảo Từ Uyên đi ra ngoài.

Từ Uyên không yên tâm mà nhìn Yêu Đào.

“Được rồi, ngươi còn sợ Yêu Đào cô nương đánh ta một trận hay sao?” An Cẩm Tú buồn cười, nói: “Ra ngoài đi, có việc gì ta lại gọi ngươi.”

“Dạ.” Từ Uyên miễn cưỡng đi ra ngoài.

Yêu Đào thấy có vẻ An Cẩm Tú đối xử với Từ Uyên rất tốt, trong lòng nàng ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần có thể hầu hạ nữ tử đang ngồi trước mặt mình, đó chính là phúc khí của nàng ta.

“Đứng lên đi.” An Cẩm Tú nói với Yêu Đào.

“Không dám.” Yêu Đào nói.

“Ta chẳng phải là nam nhân, sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu.” An Cẩm Tú cười một tiếng rồi nói: “Ngươi giả vờ nhu nhược với ta cũng không có tác dụng gì, cảm giác khi quỳ xuống đất dễ chịu lắm sao? Đứng lên rồi ngồi xuống nói chuyện đi.”

Yêu Đào đỏ mặt, đứng dậy khỏi mặt đất, thành thành thật thật ngồi xuống chiếc ghế tròn bên cạnh An Cẩm Tú.

“Rồi cung rồi, có phải cảm thấy bản thân mình còn sống đến tận bây giờ hay không?” An Cẩm Tú hỏi Yêu Đào: “Hay ngươi vẫn muốn hồi cung tranh giành như trước?”

Yêu Đào vừa mới ngồi xuống, nghe xong lời này của An Cẩm Tú đã sợ tới mức vội vàng quỳ xuống trước mặt nàng một lần nữa.

“Ngươi không cần sợ ta.” An Cẩm Tú duỗi tay mình ra, kéo tay Yêu Đào: “Nơi này không phải viện của hạ nô (nô tỳ cấp thấp), ta cũng không hại ngươi.”

Yêu Đào run rẩy đáp lời An Cẩm Tú: “Tiểu thư, xin người đừng đưa nô tỳ trở về cung nữa.”

Mỹ nhân trước mặt mình giống hệt chim sợ cành cong, An Cẩm Tú có thể nhìn ra Yêu Đào không hề giả vờ hoảng sợ: “Ngươi được cứu ra khỏi cung như thế nào? Nói cho ta biết.” An Cẩm Tú xoay người, lấy một chén trà lạnh trên bàn trang điểm rồi đưa cho Yêu Đào.

Yêu Đào cầm chén trà nhưng không dám uống, nói mấy câu trước sau chẳng ăn nhập gì với nhau cho An Cẩm Tú nghe, kể lại khi mình ngủ bị người cuốn lấy như thế nào, ném lên một chiếc xe, bị người ta xem như thi thể mà lôi ra khỏi hoàng cung.

An Cẩm Tú không hề hứng thú với việc phụ thân làm cách nào để đưa Yêu Đào ra khỏi hoàng cung, nàng chỉ muốn nhìn thấu Yêu Đào này một chút, không ngờ về sau lại bị mỹ nhân này hãm hại.

“Tiểu thư, Yêu Đào đa tạ ân cứu mạng của ngươi.” Yêu Đào nói xong, rốt cuộc không nhịn được mà khóc òa lên, lê gối từ trên ghế tròn xuống dưới đất, dập đầu với An Cẩm Tú: “Nếu không nhờ tiểu thư, nhất định Yêu Đào sẽ phải chết trong cung.”

An Cẩm Tú khom lưng đỡ Yêu Đào khỏi mặt đất, thấy phần cổ tay vốn bị tay áo che khuất của nàng ta, trên ấy có vết bầm xanh tím: “Phải chăng trên người ngươi còn có thương tích?” An Cẩm Tú vội hỏi.

“Không, không có việc gì.” Yêu Đào nói: “Hạ nô trong viện, trên người ai nấy đều có thương tích, dường như một thời gian sẽ ổn thôi.”

Mỹ nhân này không phải người có tính tranh giành, trách không được kiếp trước có mang long chủng nhưng vẫn phải chết trong tay Hoàng hậu. An Cẩm Tú đứng dậy đi tới trước tủ y phục, mở tủ lấy một bộ váy áo cho Yêu Đào, quay lại và đưa cho nàng ta rồi nói: “Thay váy áo này trước đi, y phục trên người ngươi không còn mặc được nữa.”

Quần sự của An phủ không biết thân phận Yêu Đào, chỉ cho nàng ta một bộ y phục bằng vải thô của người hầu hạ đăng trong phủ. Y phục kín gió, mặc vào mùa hè khiến người ta khó chịu. Yêu Đào mặc bộ y phục này đã được hai ngày, trên người cũng ứ đầy mẩn ngứa.

“Ta chưa từng mặc bộ y phục này, ngươi mau thay đi, hay là... đợi đã.” An Cẩm Tú nói: “Ta bảo nha đầu Từ Uyên chuẩn bị nước ấm cho ngươi, ngươi tắm một chút nhé.”

Yêu Đào lại quỳ xuống tạ ơn An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú ấn Yêu Đào ngồi xuống ghế tròn, bảo Từ Uyên ở ngoài cửa mau đến nhà bếp lấy nước ấm rồi quay đầu qua nói với Yêu Đào: “Yêu Đào cô nương còn muốn đi tìm Ngũ gia không?”

Đôi mắt hoa đào của nàng ta tròn to trong nháy mắt, hoảng sợ bất an mà nhìn An Cẩm Tú.

“Đừng sợ.” An Cẩm Tú lại ngồi xuống và nói: “Nếu ta không biết ngươi xảy ra chuyện, sao ta có thể đi cứu ngươi?”

“Tiểu thư là người của Ngũ gia ư?” Nỗi sợ hãi của Yêu Đào bỗng hóa thành sự kinh ngạc, cùng lắm chỉ cách nhau một câu nói mà thôi.

An Cẩm Tú nhìn Yêu Đào, cười nói: “Do đó ta mới bảo ngươi không cần phải sợ ta.”

“Vậy Ngũ gia sẽ đến gặp nô tỳ ư?” Yêu Đào vội vàng hỏi An Cẩm Tú.

“Ngươi biết Ngũ gia là ai à?”

“Là Ngũ điện hạ.” Yêu Đào cắn môi nói: “Chỉ có ngài ấy cho phép nô tỳ gọi là Ngũ gia.”

“Người không giúp được Ngũ gia đầu Yêu Đào à.” Ngón tay An Cẩm Tú chạm vào chén trà đang bị Yêu Đào nắm chặt: “Chẳng qua người cũng không cần lo lắng, chuyện mà Ngũ gia đã đồng ý với người, hẳn nhất định làm được.”

Lúc này, Yêu Đào mới đường hoàng khóc òa lên trước mặt An Cẩm Tú, kể lại chuyện Bạch Thừa Trạch cứu người nhà bị bắt tội của nàng ta, chăm sóc nàng ta cho An Cẩm Tú nghe.

Trong lòng An Cẩm Tú cười lạnh không thôi, bảo sao kiếp trước mỹ nhân này đang sống sờ sờ, bị Hoàng hậu đánh chết cũng không khai ra Bạch Thừa Trạch, hóa ra nàng ta cũng là một kẻ đáng thương bị hãm làm cho mê mẩn tâm hồn: “Người khóc như vậy có ích gì, Ngũ gia thấy rồi ắt sẽ đau lòng.” Nàng khuyên một câu hợp tình hợp lý. Tuy rằng An Cẩm Tú thấy Yêu Đào vẫn rơi nước mắt, nhưng trong mắt nàng ta đã hiện lên ý cười thẹn thùng.

“Tiểu thư là người nào?” Rốt cuộc Yêu Đào vẫn có lá gan hỏi thăm An Cẩm Tú.

“Ta là ai người không cần biết, chỉ cần biết Ngũ gia nhờ ta chăm sóc người.” An Cẩm Tú nói, phụ thân nàng cứu người ra, cũng chưa để đương sự biết được là ai cứu mình, thủ đoạn này đúng là không tồi.

“Ngũ gia sẽ đến thăm nô tỳ chứ?”

“Yêu Đào ơi.” An Cẩm Tú nở nụ cười, nói: “Người là nữ nhân đã bị Thánh thượng chạm vào, người mong Ngũ gia tới thăm người, người muốn hại chết ngài ấy à?”

Yêu Đào cuống quýt lắc đầu, nói: “Nô tỳ không cần Ngũ gia tới thăm, nô tỳ không muốn Ngũ gia xảy ra chuyện.”

“Vậy thì tốt rồi.” An Cẩm Tú xoay người lại, cảm trăm cái lưu lý trên bàn trang điểm lên, nhìn xem búi tóc của Yêu Đào, sau đó cài trâm ngay ngắn lên mái đầu nàng ta: “Nơi này là am ni cô trong núi, ngày thường không có ai tới đây, người yên tâm trốn ở chỗ này một khoảng thời gian, đợi Ngũ gia nghĩ ra cách rồi, hẳn sẽ tự mình tới đón người đi.”

“Ngũ gia hẳn thật sự còn cần nô tỳ sao?” Yêu Đào chẳng hề quan tâm đến việc ngượng ngùng, hỏi thẳng An Cẩm Tú.

“Người là một mỹ nhân, sao hẳn nỡ vứt bỏ người chứ?”

“Tiểu thư?” Yêu Đào nhìn An Cẩm Tú. Yêu Đào biết mình xinh đẹp, chỉ là đối mặt với người có dung mạo tuyệt trần như An Cẩm Tú, nàng ta lại xấu hổ thẹn thùng vì không có phong thái như đối phương. Đây cũng là điều mà Yêu Đào nhận ra sau ba năm chịu tội trong cung, không phải cứ lớn lên xinh đẹp là có thể được việc.

“Giai nhân khó tìm đấy.” An Cẩm Tú nghiêng người để Yêu Đào tự ngắm mình trong gương đồng: “Ngũ gia thích mỹ nhân Giang Nam như người đó.”

Trong gương đồng là khuôn mặt tái nhợt của mình, sớm đã không còn nhan sắc xinh đẹp như trước, Yêu Đào cúi đầu không muốn nhìn, chỉ hỏi thăm Cẩm Tú: “Tiểu thư cũng là người Giang Nam ư?”

An Tầm Dương đúng là người đến từ vùng sông nước Hoài Châu (Giang Nam), thế nhưng, An Cẩm Tú lại nói với Yêu Đào rằng: “Ta nào có phúc khí được sinh ra ở Giang Nam chứ? Trong lòng Ngũ gia, ta không quan trọng bằng Yêu Đào cô nương, hơn nữa...” An Cẩm Tú ghé sát tai Yêu Đào, nói: “Ta là nữ nhân của Thánh thượng, không có bất cứ quan hệ nào với Ngũ gia.”

Chén trà trong tay Yêu Đào rơi xuống đất, nàng ta nhìn An Cẩm Tú, môi run run không thể nói thành lời.

“Những nữ nhân từng thừa hoan (ý nói chịu thánh sủng, sủng hạnh) ở trong cung, muốn tồn tại đều rất khó.” An Cẩm Tú nói với Yêu Đào: “Người cho rằng vì sao một năm qua người làm hạ nô trong viện, đầu đầu cũng phải chịu ức hiếp? Có người không muốn để người sống đấy.”

“Vậy tiểu... phu nhân người...” Yêu Đào nói: “Vì sao người lại ở nơi này?”

“Ta không vĩnh viễn ở lại nơi này.” An Cẩm Tú cười nói: “Rời khỏi hoàng cung, không cần phải hỏi chuyện hoàng cung nữa. Yêu Đào cô nương, mai này khi người được Ngũ gia sủng ái rồi, đừng có quên ta đó.”

“Sẽ không, sẽ không đâu.” Yêu Đào vội nói với An Cẩm Tú.

“Để che giấu tai mắt của người khác, khi ở đây thì người giả vờ làm thị nữ của ta.” An Cẩm Tú lại nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không sai bảo người, chỉ là giả vờ thôi, ta cũng không dám đắc tội với người trong lòng của Ngũ gia.”

“Ta nguyện ý hầu hạ phu nhân.” Yêu Đào nói: “Không cần giả vờ, Yêu Đào nguyện ý hầu hạ phu nhân.”

An Cẩm Tú nhìn Yêu Đào rồi cười, chỉ là ý cười không sâu đến đáy. Người ngây thơ như vậy, có thể sống trong cung ba năm đã không dễ dàng, có lẽ kiếp trước Bạch Thừa Trạch không muốn Yêu Đào sinh hạ long tử, hẳn chỉ muốn dùng Yêu Đào và thai nhi để chọc thủng mặt nạ hiền lành đại đức của Hoàng hậu thôi.

Lúc này, Từ Uyên dẫn hai tiểu ni cô mang nước ấm tới.

“Đi tắm một chút, coi như rửa sạch những gì dơ bẩn trong ba năm qua.” An Cẩm Tú nói nhẹ nhàng với Yêu Đào.

“Người đi theo ta.” Từ Uyên bảo Yêu Đào đi cùng mình.

“Người dẫn nàng ta đi đâu?” An Cẩm Tú hỏi: “Vào phòng ta mà tắm, phía sau bình phong ấy.”

Từ Uyên đành dẫn Yêu Đào ra sau tấm bình phong.

An Cẩm Tú nói với hai tiểu ni cô: “Tôi chờ đợi sự Tuệ Thanh rồi lấy một ít thuốc trị thương đến đây, một tỷ nữ của ta bị thương.”

Hai tiểu ni cô vội đáp dạ.

“Làm phiền hai vị tiểu sư phụ.” An Cẩm Tú nói lời cảm tạ hai tiểu ni cô.

Hai cái tiểu ni cô cũng không dám ở lâu trong phòng An Cẩm, sau khi niệm một tiếng A Di Đà Phật, bọn họ liền cáo từ.

Từ Uyên bước ra từ sau tấm bình phong, chạy đến trước mặt An Cẩm Tú, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, khắp người nàng ta đều là vết thương.”

An Cẩm Tú bước ra ngoài cửa, ra hiệu cho Từ Uyên đi ra theo và đóng cửa lại.

“Tiểu thư, chúng ta sắp xếp cho nàng ta như thế nào?” Từ Uyên kéo cửa phòng, đứng cùng với An Cẩm Tú và nói: “Nô tỷ thấy bụng dạ nàng ta...”

“Trong lòng ta hiểu rõ.” An Cẩm Tú gõ một phát lên trán Từ Uyên, nha đầu này đúng là không dạy được, đang đứng bên ngoài phòng mà cái gì cũng nói.

Lúc này, Từ Uyên mới nhớ ra trong viện còn có ám vệ ả mình, nàng ta vội tát vào miệng mình một cái, nói với An Cẩm Tú: “Hết lần một sẽ có lần sau, tiểu thư người lại đuổi nô tỷ đi.”

An Cẩm Tú nhìn hoa cỏ trong viện, nói: “Nàng ta cũng là người đáng thương, người đừng ức hiếp nàng, bằng không ta cóc cần người nữa, nhớ chưa?”

“Dạ.” Từ Uyên lên tiếng.

“Ta không nói đùa với người nữa.” An Cẩm Tú xoay mặt Từ Uyên về phía mình: “Người phải chăm sóc nàng ta.”

Lúc này Từ Uyên mới nghiêm túc hẳn lên, gạt đầu với chủ tử và nói: “Nô tỷ biết, nô tỷ sẽ xem nàng ta như tỷ muội tốt, đều là người hầu hạ tiểu thư, sao nô tỷ lại ức hiếp nàng ta chứ?”

“Vào xem nàng ta tắm sao rồi.” An Cẩm Tú buông lỏng tay ra, nói: “Nếu nàng không tắm được, người giúp nàng ta một chút.” (ý là vết thương nhiều quá)

Từ Uyên chạy chậm chậm vào trong phòng.

An Cẩm Tú đứng dưới mái hiên đang nhỏ nước, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Đã qua giờ Ngọ mà sắc trời vẫn âm trầm lợi hại như vậy. Bạch Thừa Trạch, An Cẩm Tú hiếm có dịp để nhớ tới người nam nhân mà kiếp trước mình từng yêu này, rốt cuộc hắn đã hại bao nhiêu nữ nhân? Giang sơn, An Cẩm Tú khẽ cười một tiếng, nàng đã tới bước đường này rồi, cũng không nên để Bạch Thừa Trạch được như ý nguyện một lần nữa nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chủ nhân khen thưởng

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Cát Hòa mang son phấn bột nước, y phục mà các phi tần trong cung thường dùng tới am ni cô, một đám thái giám hoặc khiêng rương hoặc bê hộp xếp thành hàng đi vào am ni cô, mệnh mông cuộn cuộn khiến nhóm Ngự Lâm quân và Đại nội Thị vệ cũng phải ghé mắt nhìn.

An Cẩm Tú ngắm những món đồ Ngự tứ (do Vua ban cho) được bày khắp tiểu viện của mình, cười với Cát Hòa. Mang đồ tới đây cũng không cần phải làm một trận lớn như vậy, Đại thái giám đặc lực nhất bên cạnh Thế Tông đang làm nàng nở mặt nở mày, bày tỏ rõ ràng như vậy rồi, rốt cuộc nàng có nhận lấy hay không?

Yêu Đào tắm xong, nghe Từ Uyên nói có người tới từ trong cung, nàng ta liền sợ đến mức trốn vào thiên phòng*, không dám lộ diện, sợ bị người trong cung nhìn thấy.

*Thiên phòng là nhà kê trong khu nhà Tứ hợp (Tứ Hợp Viện)

An Cẩm Tú thấy Từ Uyên đi ra khỏi thiền phòng. Yêu Đào không đi theo sau nàng ta, lúc này nàng mới yên tâm mà nói với Cát Hòa: "Cát Tổng quản đi đường vất vả, vào nhà đã rồi hãy nói chuyện."

Cát Hòa đi theo An Cẩm Tú vào trong phòng, ánh mắt hần xoay chuyển, quan sát gian phòng này một lần, sau đó cười nói với An Cẩm Tú: "Phòng của phu nhân vẫn luôn mộc mạc đơn thuần như vậy."

An Cẩm Tú bảo Cát Hòa ngồi.

"Nô tài không dám." Cát Hòa vội nói: "Trước mặt phu nhân, nô tài nào có chỗ ngồi."

"Nơi này không phải hoàng cung." An Cẩm Tú cười nói: "Ồ nơi đây, Cát Tổng quản không cần nói quy củ trong cung với ta, hiếm khi chúng ta có cơ hội ngồi xuống nói chuyện trong chốc lát, Tổng quản đại nhân đừng chối từ."

Cát Hòa lắc đầu: "Phu nhân không xem nhẹ nô tài, nhưng nô tài không thể quên thân phận mình, nô tài là nô tài, phu nhân là chủ tử. Cho dù Cát Hòa đi tới đâu cũng sẽ không ngồi xuống trước mặt chủ tử."

An Cẩm Tú khoát tay, trông có vẻ như nàng đang nói đùa: "Xem ra kẻ làm chủ tử như ta đây đã khiến người khó xử rồi."

"Phu nhân là chủ tử của Cát Hòa." Cát Hòa khom người hành lễ với An Cẩm Tú và nói: "Nô tài có ngày hôm nay còn phải tạ ơn phu nhân."

"Cát Lợi vào Thận Hình ty* rồi à?" An Cẩm Tú hỏi.

*Thận Hình ty là nơi trừng phạt thái giám, cung nữ và phi tần có tội.

"Dạ." Cát Hòa nói.

"Hắn là lão nhân hầu hạ Thánh thượng, ta cảm thấy hắn vẫn còn cơ hội trở lại bên cạnh ngài ấy đó." An Cẩm Tú nói với Cát Hòa: "Cát Tổng quản, có một số việc, hắn là người nên nắm chắc việc xử lý một chút."

Lúc này, Cát Hòa không còn diễn trò với An Cẩm Tú nữa, hỏi rằng: "Phu nhân cảm thấy hắn còn có thể Đông Sơn tái khởi ư?"

"Cát Lợi hầu hạ bên cạnh Thánh thượng đã nhiều năm như thế, chẳng những Thánh thượng sẽ niệm tình cũ với hắn, hơn nữa những kẻ trong triều, có ai mà chưa từng dựa vào năng lực to lớn của hắn? Nếu cứu được, ta nghĩ sẽ có rất nhiều kẻ nguyện ý cứu ân nhân cứu mạng - Cát Lợi này."

Cát Hòa nói khẽ: "Nô tài cũng biết làm việc phải nhanh, nhưng Thánh thượng không có ý chỉ, nô tài cũng không tiện xuống tay. Lỡ một ngày nào Thánh thượng giống như lời mà phu nhân vừa nói, niệm tình người cũ, đến lúc ấy nô tài không giao người ra được, chẳng lẽ phải dùng mạng mình để trả ư?"

"Tổng quản đại nhân làm việc cẩn thận là chuyện tốt, nhưng đôi khi suy nghĩ quá nhiều nên chân tay bị co rút lại." An Cẩm Tú có thể thấy rõ tâm tư của Cát Hòa, Đại thái giám này vẫn muốn mượn tay nàng giết chết Cát Lợi: "Giết một người trong cung rất khó sao? Cát Lợi vẫn đang bị nhốt tại Thận Hình ty, hình như nơi đó luôn có người sống đi vào người chết đi ra nhỉ?"

Cát Hòa giương mắt nhìn An Cẩm Tú, liếc mắt một cái, giết một người trong cung không khó, chỉ là không có mấy ai dám nói rõ ràng như vậy.

Ánh mắt An Cẩm Tú và Cát Hòa giao nhau, trong chốc lát, lòng dạ của cả hai đều hiểu rõ.

Cát Hòa quỳ xuống nói với An Cẩm Tú: "Nô tài tạ ơn phu nhân đã dạy dỗ, sau khi hồi cung, nô tài sẽ xử lý tốt mọi chuyện."

"Một nữ nhân vẫn chưa tiến cung như ta đâu dám dạy dỗ Tổng quản." An Cẩm Tú khẽ cười, nói: "Cát tổng quản mau đứng lên đi."

Cát Hòa vội đứng dậy, nói với An Cẩm Tú: "Phu nhân tiến cung là chuyện sớm muộn, chẳng qua Thánh thượng muốn đảm bảo phu nhân tiến cung sẽ an toàn, cho nên còn đang sắp xếp."

"Ta hiểu rõ điều đấy." An Cẩm Tú nói: "Vừa rồi, Cát Tổng quản nói phòng ở của ta quá mộc mạc đơn thuần, không phải nơi ở lâu, ta cần gì phải sửa lại?"

"Phu nhân nói đúng lắm." Cát Hòa vội đáp lại nàng: "Là nô tài nói sai ạ."

"Tổng quản có ý tốt." An Cẩm Tú cười nói: "Chẳng qua chúng ta không có cùng ý nghĩ thôi, phải chăng Tổng quản còn chuyện gì đó muốn nói với ta?"

Cát Hòa nói khẽ, kể lại những chuyện xảy ra trong cung mấy ngày nay cho An Cẩm Tú nghe một lần.

Sau khi nghe được chuyện Thế Tông phạt phụ tử An thị, muốn cất nhắc An Nguyên Chí, An Cẩm Tú hơi nhíu mày, Thế Tông đang muốn chống lưng cho nàng sao? An gia vẫn còn muốn đuổi Nguyên Chí ra khỏi tộc?

"Phu nhân đừng tức giận." Cát Hòa thấy sắc mặt An Cẩm Tú thay đổi, hắn liền khuyên nhủ: "Có Thánh thượng, nhất định An Ngũ Thiếu gia sẽ không bị hại."

An Cẩm Tú thờ dãi, buồn bã nói: "Ta và người đệ đệ này là thứ xuất, đích thứ khác biệt, chúng ta có thể làm sao bây giờ?"

Cát Hòa cười nói: “Phu nhân có Thánh thượng, đích thứ cũng chỉ là một câu nói của ngài mà thôi.”

Đúng vậy, một câu của Hoàng đế có thể làm đích thứ bị đảo ngược, chỉ là không ngờ tên thái giám Cát Hòa này lại có thể nhìn ra tâm tư của nàng, trong lòng An Cẩm Tú càng cẩn thận hơn với Cát Hòa, tên thái giám này có khả năng nhìn thấu lòng người, nếu dùng hắn không tốt, ngược lại sẽ khiến mình bị thương.

Cát Hòa lại nói với An Cẩm Tú: “Hôm nay Thánh thượng còn xử tử một lão cung nhân ở trong cung.”

An Cẩm Tú nói: “Vì sao?”

Cát Hòa lắc đầu, nói: “Lúc ấy nô tài không ở Ngự Thư phòng, chỉ biết lão cung nhân ấy mở miệng làm Thánh thượng không vui. Phu nhân, lão cung nhân ấy chính là thân tín của Hoàng hậu nương nương, có lẽ Hoàng hậu nương nương biết sáng sớm Thánh thượng sẽ tới nơi này để hỏi thăm phu nhân, cho nên đặc biệt ra lệnh cung nhân ấy tới thăm dò tâm ý của Thánh thượng.”

Hóa ra Thế Tông cho rằng trận hỏa hoạn ngày hôm qua do Hoàng hậu làm chủ: “Cung nhân đó đáng chết.” An Cẩm Tú nói: “Thăm dò tâm ý Thánh thượng, mong đoán thánh ý, cho dù bây giờ cung nhân ấy không chết thì cũng chẳng sống được lâu đâu.”

Cát Hòa liên tục đáp dạ.

“Chẳng qua ta không cần đoán tâm ý của người, dầu có đoán cũng không chết.” An Cẩm Tú lấy một xấp ngân phiếu trong ngăn kéo của chiếc bàn trà bên cạnh ra, nói với Cát Hòa: “Đây là một chút tâm ý của ta, mong Cát Tổng quản vui lòng nhận cho.”

Cát Hòa không khước từ phần thưởng của An Cẩm Tú, đây không phải là hối lộ mà là chủ tử thưởng cho hạ nhân, liên quan đến việc bày tỏ lòng trung thành. Cát Hòa nhận ngân phiếu rồi nói với An Cẩm Tú: “Phu nhân, nô tài trông chờ phu nhân sớm ngày vào cung đây.”

“Bây giờ còn chưa phải lúc.” An Cẩm Tú nhìn Cát Hòa đứng ngay bên cạnh mình và nói: “Ta không có vật gì hộ mệnh cho mình, làm sao tiến cung?”

Cát Hòa nheo mắt, hẳn hiểu lời nàng, hậu cung mầu bằng tử quý (mẹ quý nhờ con), nhưng muốn có long tử cũng không phải chuyện đơn giản. Nữ nhân của Thái Tông rất nhiều, nhưng trước đó ba năm hậu cung lại không sinh được, An Cẩm Tú thừa hoan (hầu hạ - ý nói hầu vua) một lần có thể mang thai long chủng ư?

“Trước mặt Thánh thượng, công công thay ta nói chuyện đi.” An Cẩm Tú bảo rằng: “Ta ở am ni cô, an toàn hơn trong cung.”

“Nô tài hiểu rõ.” Cát Hòa vội nói.

“Người biết phải nói như thế nào không?”

“Chỉ cần Hoàng hậu nương nương vẫn luôn nhắm vào phu nhân, vậy thì Thánh thượng không tài nào yên tâm được.”

“Đây là một cách.” An Cẩm Tú nhìn Cát Hòa, cười nói: “Ta đây tạ ơn Cát Tổng quản trước.” Ta đây liền làm ơn cát tổng quản.”

Cát Hòa lại khom người thật sâu để hành lễ với An Cẩm Tú, nói: “Nô tài tất sẽ ra sức vì phu nhân.”

“Uống trà rồi hồi cung đi.” An Cẩm Tú cầm ly trà đưa cho Cát Hòa, những lời nên nói đã được nói hết rồi, nàng cũng không cần giữ Đại thái giám này lại để nói chuyện nhà nữa.

Cát Hòa uống mấy hớp nước trà rồi dẫn thủ hạ cáo từ hồi cung.

Cát Hòa đi rồi, Từ Uyên mới chạy vào phòng và nói với An Cẩm Tú: “Tiểu thư, bây giờ trong cung lại tặng quá nhiều đồ.”

An Cẩm Tú nói: “Mấy thứ kia là vật Ngự Tứ, ta không thể cho người, nha đầu Từ Uyên người cũng đừng trách ta keo kiệt.”

“Từ Uyên không phải người có tầm mắt hạn hẹp.” Nàng ta cong môi và nói: “Tiểu thư, người lớn rồi lại cứ xem ta như tiểu hài tử.”

“Được, người không phải là tiểu hài tử.” An Cẩm Tú hỏi: “Yêu Đào đâu?”

“Nàng ta sợ hãi không dám ra.” Từ Uyên đáp: “Ta đợi người trong cung đi đã rồi gọi nàng ta.”

“Người nói với nàng rồi à?”

“Dạ.” Từ Uyên vội nói: “Tiểu thư người không cho ta ức hiếp nàng, ta sẽ không ức hiếp nàng.”

An Cẩm Tú nói: “Vậy bây giờ nàng ta đang làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, ta thấy nàng ta cứ ngẩn người.”

“Xem ra nàng ta vẫn chưa trở lại bình thường.” An Cẩm Tú lại không yên tâm nói với Từ Uyên: “Người đừng gây sự với nàng ta, để nàng ta nghỉ ngơi

cho tốt."

Từ Uyên thật sự không kiên nhẫn, đời này mình chưa từng ức hiếp ai, tại sao tiểu thư cứ cho rằng mình sẽ ức hiếp Yêu Đào vậy? "Tiểu thư." Từ Uyên chạy tới trước mặt An Cẩm Tú, nhỏ giọng nói: "Gã Thái giám tên Cát Hòa đó đáng tin ư?"

"Người trong cung, chúng ta có thể ai chứ?" An Cẩm Tú hỏi Từ Uyên: "Sao ngươi lại hỏi vậy?"

Từ Uyên nói: "Ta thấy một mình tiểu thư nói chuyện với hần, Hàn Ước chính là người đứng đầu đám thị vệ."

An Cẩm Tú nói: "Ta biết Hàn Ước là ai, hần sao vậy?"

"Hần nói tiểu thư và Cát Hòa công công, thoát nhìn có thể đến được với nhau ấy."

An Cẩm Tú lắc đầu, nói với Từ Uyên: "Bây giờ ngươi còn học cách núp góc tường nghe ngóng bọn thị vệ à?"

"Thì bây giờ ta cũng không làm việc gì cả mà." Từ Uyên nói: "Ta còn tưởng bọn họ có thuật ẩn thân, hóa ra là trốn đằng sau khối đá lớn trong viện. Tiểu thư, qua mấy ngày nữa, ta có thể tìm ra tất cả chỗ mà bọn họ ẩn thân rồi."

An Cẩm Tú thật sự không có tâm tình để nghe mấy câu nói giận dỗi kiểu trẻ con của Từ Uyên, Cát Hòa tiếp nhận vị trí của Cát Lợi, bây giờ xem ra không phải do tên thái giám này có bối cảnh thâm sâu, ngược lại bởi vì đằng sau hần không có ai hậu thuẫn nên mới được Thế Tông nhìn trúng. Thế Tông bị Cát Lợi và Thái tử hợp mưu tính kế, nàng ở am ni cô lại bị người ta giết ngược, hai việc này đã khiến Thế Tông không còn tin tưởng người trong hậu cung, tất nhiên phải chọn một kẻ có bối cảnh sạch sẽ đến bên cạnh để hầu hạ mình.

Nàng ngẩng đầu nhìn Từ Uyên vẫn còn đứng cạnh mình và nói không ngừng, bất đắc dĩ mở miệng: "Nha đầu ngươi đúng là không thể làm ta thanh tĩnh được chút nào, qua xem Yêu Đào đi, bây giờ nàng ta còn chưa biết mình có thai, ngươi đừng có lỡ miệng đấy."

Từ Uyên không vui, nói: "Tiểu thư, ta nói chuyện với nàng ta, nàng ta không để ý tới ta."

"Nàng ta không thân thiết với ngươi, đương nhiên không để ý rồi." An Cẩm Tú đánh nhẹ một cái vào người Từ Uyên: "Ồ chung lâu rồi, nàng ta còn có thể không để ý tới ngươi ư? Nếu ngươi có bản lĩnh thì hỏi hết chuyện trước đó của nàng ta đi."

Từ Uyên nói: "Chuyện trước kia à? Chuyện ở viện dành cho hạ nô trong cung ấy ư?"

"Ngươi đúng là gãi lên chân đau của người ta." An Cẩm Tú đau đầu, nói: "Hỏi một chút về chuyện trước kia ở trong nhà ấy, nàng ta là người Giang Nam, ngươi nói vài chuyện ở Giang Nam với nàng ta là được."

"Ta chưa từng tới Giang Nam mà." Từ Uyên đúng là không dạy được, nàng ta nói: "Ta lớn như vậy còn chưa từng rời khỏi kinh thành đấy."

"Nói với ngươi một lần nữa chắc ta phải sống bớt mấy năm!" (Nói miết muốn giảm thọ) An Cẩm Tú trợn mắt nhìn Từ Uyên: "Ngươi chưa từng tới Giang Nam, không thể hỏi nàng ta Giang Nam như thế nào sao? Còn cần ta dạy ngươi à?"

"Ta ngốc đấy, ta đi xem nàng ta đây, nói chuyện với nàng ta." Từ Uyên chu miệng rồi bỏ đi."

An Cẩm Tú ngồi trong phòng than thở một hồi, người như Từ Uyên, nàng thật sự phải đưa nha đầu này tiến cung sao? Còn không bằng dứt khoát bảo Thượng Quan Dĩnh đưa Từ Uyên ra ngoài, tìm nhà nào tốt gả nàng ta đi luôn cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Suy nghĩ non nớt

Edit: Ớt Hiêm

Buổi tối hôm nay, sau một ngày trời âm u là trận mưa tầm tã.

An Cẩm Tú đứng dưới mái hiên nhìn Hàn Ước dắt theo đám thị vệ đi chăm đèn trong viện, trời mưa ẩm ướt nên thấp cũng không dễ, Hàn Ước và đám thị vệ chặt vật một mức mới giúp viện sáng lên.

"Sáng như vậy vẫn chưa đủ," nhìn sân viện vẫn một màu đen kịt, Hàn Ước nói với An Cẩm Tú: "Ở trong cung, dù là ngày tuyết lớn cũng vẫn đèn đuốc sáng trưng."

"Ồ đây sao so được với trong cung chứ?" An Cẩm Tú thờ dãi: "Hàn đại nhân làm quan trong cung được mấy năm rồi?"

Hàn Ước ngượng ngừng cười, trả lời: “Tiểu nhân nhận chức đã được hai năm, còn chức trưởng đội thị vệ này thì sau khi phu nhân tới đây, tiểu nhân mới đảm nhiệm.”

An Cẩm Tú quay mặt cười, thân phận của nàng bất tiện, so với ở trong cung mà nói, đến chỗ này cũng không phải là quá tồi tệ, chỉ thiết thòi cho người không gia thế như Hàn Ước mà thôi.

“Ngày mai ta đi nhận thêm nến về dùng,” An Cẩm Tú lại quay mặt đi, Hàn Ước tự hỏi có phải câu nói của mình khiến cho An Cẩm Tú khó chịu hay không, nên vội giải thích: “Lúc Cát tổng quản rời đi có nói với ta, phu nhân cần dùng gì thì cứ việc vào trong cung mà lấy.”

“Hay là thôi đi,” An Cẩm Tú quay lại nhìn Hàn Ước, nghiêm túc nói: “Ta không muốn khiến cho người khác cảm thấy ta không biết cấp bậc lễ nghĩa, hiện giờ như vậy đã tốt hơn biết bao nhiêu người rồi.”

“Dạ, tiểu nhân đã hiểu,” Hàn Ước vội đáp.

“Trời lại mưa,” An Cẩm Tú ngược đầu nhìn trời, nói với Hàn Ước: “Thành kinh đô này đúng là nhiều mưa.”

Hàn Ước cũng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đêm mưa chẳng có gì khác ngoài mây đen, “Một ngày nào đó phu nhân cũng sẽ tiến cung,” hắn nói với An Cẩm Tú: “Thánh Thượng đều có an bài, phu nhân chỉ việc kiên nhẫn chờ đợi.”

An Cẩm Tú vốn không nôn nóng tiến cung, nhưng nghĩ lại, khiến cho những người như Hàn Ước tưởng rằng nàng muốn nhanh chóng vào cung cũng tốt, nếu chuyện này truyền tới tai Thế Tông, chẳng phải sẽ trở thành một chứng cứ xác thực cho việc nàng không muốn rời xa Đế vương hay sao?

Hàn Ước thấy An Cẩm Tú suy tư thì cho rằng mình đã khơi lại nỗi đau trong lòng An Cẩm Tú, nên vội lãng sang chuyện khác: “Từ Uyên lại đi đâu rồi không biết?”

Nhắc tới Từ Uyên, trên mặt An Cẩm Tú mới có chút cười, nói: “Nàng ta quét dọn trong phòng, nên ta phải ở đây đợi nàng ta làm xong.”

Dưới hiên, một ngọn đèn bị mưa dập tắt, tên thị vệ từ trong bóng tối chạy đến thắp lại. Lúc này gió thổi rất mạnh, tên thị vệ đánh lửa lên, còn chưa kịp đưa tới gần đã bị gió thổi tắt, cứ lặp đi lặp lại như thế nhiều lần, cuối cùng cũng chưa thắp lại được ngọn đèn.

“Người nào đó tới giúp hử đi,” Hàn Ước nhìn tên thị vệ thấp đèn mà nôn nóng tới mức quát lớn với đám người trong viện.

Lại thêm một tên thị vệ nữa chạy tới giúp.

An Cẩm Tú không màng bận tâm tới hai tên thị vệ loay hoay với một ngọn đèn, nhưng vẫn nói với Hàn Ước: “Viện này dù có thắp đèn cũng không sáng sủa, không cần phải thắp lại đâu.”

Hàn Ước đáp: “Ngày mai tiểu nhân ra phố mua một ít nến tốt hơn đem về dùng, đồ ở am ni cô này cũng không tốt cho lắm.”

An Cẩm Tú gật đầu: “Ngày mai ta bảo Từ Uyên đưa tiền cho người.”

Hàn Ước vội vã nói: “Tiểu nhân có tiền rồi.”

An Cẩm Tú nở nụ cười: “Ta biết người không quá nghèo, nhưng những thứ đó chẳng phải mua cho ta dùng sao?”

Hàn Ước ngượng ngừng cười.

Lúc này, Từ Uyên đẩy cửa bước ra, đi tới trước mặt An Cẩm Tú, nói: “Tiểu thư, ta đã quét dọn sạch sẽ.”

An Cẩm Tú đã nghe Từ Uyên nói, nhưng vẫn nhìn Hàn Ước, nhỏ giọng: “Nếu muốn tặng lễ cho ta, vậy thì sau này ta thiếu thứ gì, thì sẽ lại làm phiền Hàn đại nhân.”

Câu này của An Cẩm Tú là có ý đồ, sau khi Hàn Ước sững sờ một chút thì thưa với An Cẩm Tú: “Tiểu nhân hiểu rồi, sau này nếu phu nhân cần gì, chỉ cần nói với tiểu nhân một tiếng.”

An Cẩm Tú nói như đang đùa: “Ta nhất định ghi nhớ lời của Hàn đại nhân.”

Hàn Ước chấp tay thi lễ với An Cẩm Tú. Thế Tông từng đích thân nói với hắn, An Cẩm Tú tốt thì hắn mới được tốt, nói vậy rõ ràng là đặt tất cả vinh nhục của hắn lên người của An Cẩm Tú, hiện tại Hàn Ước chỉ cầu mong sau khi An Cẩm Tú vào cung có thể nhận được nhiều ân sủng, hắn cũng dựa vào đó mà được thăng quan tiến chức.

“Tiểu thư,” lúc này Từ Uyên kéo kéo tay áo của An Cẩm Tú, nói: “Trời gió lớn, người vẫn nên trở về phòng đi.”

“Biết rồi,” An Cẩm Tú nói: “Ta về phòng ngủ một lát, nếu không có việc gì thì đừng gọi ta.”

“Dạ,” Từ Uyên nói: “Ta canh giữ ngoài cửa, tiểu thư cần gì cứ gọi ta là được.”

An Cẩm Tú uốn cong ngón tay, vuốt nhẹ lên cái mũi của Từ Uyên, xong rồi mới xoay người trở về phòng.

Từ Uyên đứng dưới mái hiên sờ sờ cái mũi, nhìn qua Hàn Ước vẫn còn đứng ở bậc thang, nói: “Ta biết các người ẩn núp ở đâu đó.”

Hàn Ước nói: “Trời nổi gió đã nửa ngày, giờ người mới biết bảo phu nhân về phòng nghỉ ngơi sao?”

“Ra ngoài vận động một chút rất tốt cho cơ thể,” Từ Uyên hùng hồn nói: “Buổi tối Hàn đại nhân ngủ trong viện có lạnh không? Có muốn ta đưa giường đưa chăn cho người không?”

Hàn Ước phẩy tay rồi đi, hẳn không có biện pháp nào đối đáp với Từ Uyên, An Cẩm Tú đã chiều nha đầu này tới mức vô pháp vô thiên rồi, Hàn Ước lo là, Từ Uyên không biết quy củ, người không phân rõ nặng nhẹ như vậy mà vào cung, liệu có sống nổi không?

An Cẩm Tú ở trong phòng, lúc này đã thấp đèn, nhưng vì mọi người đều ở sau bức bình phong, nên trên tường cũng không bị in bóng người.

An Cẩm Tú ngồi trên mép giường, nhìn vào người đang đứng trước mặt mình, rồi bỗng nhiên muốn bật khóc.

An Nguyên Chí nhìn tỷ tỷ, cảm giác An Cẩm Tú hết như người chết sống lại, nếu hẳn và An Cẩm Tú không phải đang ở độ tuổi ‘nam nữ thọ thọ bất thân’, thì hẳn thật muốn nhào vào lòng của An Cẩm Tú mà khóc cho đã. Sau khi nhìn An Cẩm Tú đã nửa ngày, An Nguyên chí mới mở miệng nói với An Cẩm Tú: “Tỷ, nương không còn nữa.”

An Cẩm Tú vốn chỉ muốn khóc, nay nghe câu này của An Nguyên Chí thì đã không nịn được, nước mắt từ khóe mắt tuôn ra. Thân mẫu vì nàng mà chết, nhưng giờ đối mặt với An Nguyên Chí, An Cẩm Tú không đủ can đảm nói ra sự thật này.

Thượng Quan Dũng chỉ sợ tỷ đệ hai người gặp nhau sẽ thương tâm, thấy câu nói đầu tiên của An Nguyên Chí đã khiến cho An Cẩm Tú bật khóc thì đành ngồi xuống bên cạnh An Cẩm Tú an ủi: “Thôi được rồi, khóc nữa thì đôi mắt sẽ hỏng mất, đừng khóc nữa.”

An Cẩm Tú dùng tay lau nước mắt, nhưng càng lau thì lại càng nhiều.

Thượng Quan Dũng không còn cách nào, chỉ biết đưa tay lau nước mắt giúp An Cẩm Tú, hẳn muốn dỗ An Cẩm Tú nín khóc, nhưng không biết nói thế nào, nên cuối cùng nói đi nói lại cũng chỉ có một câu, đừng khóc, khóc nữa thì đôi mắt sẽ hư.

Thấy bàn tay đầy vết chai sần của Thượng Quan Dũng đang trên mặt mình, là đang giúp mình lau nước mắt, trong lòng An Cẩm Tú lại càng đau, bàn tay này chỉ còn có thể giúp nàng lau nước mắt vài lần nữa thôi sao?

An Nguyên Chí thấy An Cẩm Tú khóc không ngừng thì rồi quá, nói: “Tỷ, người đừng khóc nữa, ta phải báo thù cho người và nương! Ta nhất định thay người giết chết tiện nhân An Cẩm Nhan kia!”

“Thiếu gia,” Viên Nghĩa ở bên cạnh khuyên An Nguyên Chí: “Người nói nhỏ thôi, đây là nơi không thể nói chuyện lớn tiếng được!”

“Sớm biết có chuyện thế này,” An Nguyên Chí hạ thấp giọng, nhưng vẫn khó nén tức giận mà nói: “Ta nhất định đã đốt trụ cái am ni cô này rồi.”

An Cẩm Tú nghe An Nguyên Chí nói lời này thì vừa tức giận mà vừa buồn cười, thút thút nói: “Người đốt am ni cô này thì có tác dụng gì? An Cẩm Nhan muốn hại ta, trước sau gì nàng ta cũng tìm được chỗ.”

“Cũng đúng,” An Nguyên Chí nói tiếp: “Ta nhất định sẽ giết chết tiện nhân kia!”

“Nguyên Chí!” Thượng Quan Dũng nhìn An Nguyên Chí lắc lắc đầu, bây giờ nói muốn đốt am ni cô, giết An Cẩm Nhan thì có ích lợi gì?

“Mà sao các người lại cùng nhau tới đây?” An Cẩm Tú đã khóc một trận, cuối cùng nước mắt cũng đã ngừng, hỏi ba người bên cạnh: “Vào đây bằng cách nào?”

An Nguyên Chí ngồi bụm xuống ghế, nói: “Ta và Viên Nghĩa đi theo tỷ phu trốn trên núi phía sau cả một buổi chiều, đợi lúc ám vệ thay ca, chúng ta mới nhảy qua tường lên vào. Tỷ, người chọn cái sân này cũng không tệ lắm, nếu người chọn một viện riêng biệt, chúng ta sẽ không có cách nào để trà trộn vào.”

“Nhưng không có cách nào để đưa nàng đi,” Thượng Quan Dũng nói: “Người ở đây cứ cách một canh giờ là đến nhìn xem nàng có còn ở đây hay không.”

An Cẩm Tú bỗng hoảng hốt.

“Bọn họ chỉ tới nhìn xem Từ Uyên còn ở đó hay không, chứ cũng không nhìn vào phòng,” Thượng Quan Dũng biết An Cẩm Tú đang sợ hãi điều gì nên vội vàng trấn an.

An Nguyên Chí ngồi lắc đầu nói: “Nhưng chúng ta để một mình Từ Uyên ở lại đây cũng vô dụng, chúng ta không trốn thoát khỏi thành Kinh đô, thì làm gì cũng uống công.”

“Chuyện này ta và tỷ phu của người cũng đã nghĩ tới,” An Cẩm Tú nói: “Người nói vậy là đang muốn oán trách ài?”

An Nguyên Chí vội nói: “Cũng do tiện nhân An Cẩm Nhan này! Ta nhất định phải bắt nàng ta và Tàn thị sống không bằng chết!”

“Tàn thì là đích mẫu của chúng ta,” An Cẩm Tú cúi mặt xuống, nói với An Nguyên Chí: “Câu này nói trước mặt mấy người chúng ta thôi, người đừng để người ngoài nghe được.”

“Thái sư đại nhân đã quyết định đuổi ta ra khỏi Tầm Dương An thị,” An Nguyên Chí nói: “Ta có gì mà không thể nói?”

“Ông ta sẽ không đuổi người đâu,” An Cẩm Tú không nhớ là An Nguyên Chí vẫn chưa biết ngày mai mình sẽ diện thánh, nên nói: “Ngày mai ông ta sẽ đưa người tiến cung diện thánh.”

An Nguyên Chí hô lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi ghế, nói: “Ngày mai ta có thể nhìn thấy Hoàng đế sao?”

An Cẩm Tú gạt đầu, nói: “Phải, hôm nay thái giám trong tới đây, hần đã nói chuyện này với ta, nhất định không thể giả.”

An Nguyên Chí nghiêng rặng, sau đó hừ lạnh một tiếng.

Thượng Quan Dũng nói: “Nguyên Chí người đừng làm gì ngốc nghếch đó.”

An Cẩm Tú và Viên Nghĩa đưa mắt nhìn nhau, sau khi biết được tâm tư của An Nguyên Chí, đầu của An Cẩm Tú choáng váng, ngực cũng tức tới mới không thờ nổi, “Người...” ngón tay của nàng chỉ vào An Nguyên Chí, nói: “Người muốn giết hần sao?”

“Người như hần mà là Hoàng đế gì chứ!” An Nguyên Chí nghiêng rặng nói.

An Cẩm Tú làm người hai kiếp, còn có thể chấp nhận được lời của An Nguyên Chí, còn Thượng Quan Dũng và Viên Nghĩa thì bị An Nguyên Chí làm cho chết trân cả nửa ngày mới định thần lại được.

An Nguyên Chí ở trong không gian nhỏ hẹp sau bình phong, chật vật đi qua đi lại, hùng hù hỏ hỏ lăm bằm trong miệng, nói ra câu nào cũng là lời đại nghịch bất đạo.

Lần đầu tiên An Cẩm Tú phát hiện ra suy nghĩ của đệ đệ mình vẫn còn non nớt so với vẻ bề ngoài như vậy, gia quốc quân phụ gì cũng đều không quan trọng đối với An Nguyên Chí, hình như đệ đệ này của nàng hoàn toàn mất niềm tin vào những thứ đó.

Nếu Thượng Quan Dũng không phải đang trong biến cố này thì chắc chắn đã giáo huấn An Nguyên Chí một trận, nhưng hiện giờ, Thượng Quan Dũng nghe những lời đại nghịch bất đạo này của An Nguyên Chí lại cảm thấy xúc động đồng lòng với An Nguyên Chí.

“Thôi đủ rồi!” Cuối cùng An Cẩm Tú vẫn là người lên tiếng nhắc An Nguyên Chí im miệng, “Mắng chửi sau lưng người khác, mà lại nặng lời như vậy thì có ích gì?”

Nàng hỏi An Nguyên Chí: “Mắng chửi có thể giết chết người khác sao? Giang sơn này thuộc về họ Bạch, người muốn chết sao? Hay nói cách khác là người muốn chúng ta cùng chết với người sao?”

“Ngồi xuống đi,” Viên Nghĩa kéo An Nguyên Chí ngồi xuống.

“Vì ta rất tức giận!” Sau khi An Nguyên Chí bị Viên Nghĩa kéo ngồi xuống, vẫn còn vỗ vào ngực mình nói nhỏ với An Cẩm Tú: “Chỗ này của ta sắp bị lửa thiêu chết rồi! Mà thật sự ta cũng chẳng muốn sống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tặng đao

Edit: Ôt Hiêm

“Không muốn sống nữa ư?” An Cẩm Tú xém chút là khóc tiếp, nàng nhìn An Nguyên Chí, nói: “Nương đi rồi, giờ người cũng muốn đi? Người muốn để lại một mình ta tồn tại trên đời này ư? Vừa rồi là ai nói muốn báo thù?”

Thượng Quan Dũng chẳng biết nói gì với An Nguyên Chí, chỉ đành khuyên An Cẩm Tú một câu: “Lời Nguyên Chí chỉ là thốt ra trong lúc nóng giận, nàng đừng tin.”

Hai tay An Nguyên Chí ôm đầu, một lát sau mới nói: “Chúng ta phải báo thù như thế nào?”

An Cẩm Tú nói: “Người cứ việc đi theo tỷ phụ của người là được, chỉ cần người tốt, những chuyện còn lại ta cũng không mong đợi gì hơn.”

An Nguyên Chí muốn nói, không lẽ hần vô dụng vậy sao? Chỉ cần tồn tại cho tốt, việc gì cũng không cần làm? Nhưng sau khi bị Viên Nghĩa ấn bả vai

xuống, An Nguyên Chí đành nuốt lời đó vào lại trong lòng.

Khi An Cẩm Tú nhìn Viên Nghĩa, nàng biết ngay Viên Nghĩa tính muốn tiến cung cùng với nàng, nên bây giờ nàng nói với Viên Nghĩa: “Tốt nhất người nên theo bọn họ nhập ngũ đi, người võ nghệ đầy mình như vậy, vào cung cũng chẳng có đất dụng võ, còn phải trở thành nô tài ăn nói khép nép, người không cần phải hi sinh vì ta như thế.”

Viên Nghĩa lắc đầu, nói: “Phu nhân chỉ mang theo một mình Từ Uyên vào cung, ta thật sự không yên tâm.”

An Nguyên Chí không đủ kiên nhẫn xen vào: “Viên Nghĩa cũng tự đồng ý rồi, tỳ tỳ còn nói nhiều làm gì? Tốt nhất chúng ta nên nghĩ xem làm cách nào để đưa hấn vào cung đi.”

An Cẩm Tú vẫn một mực lắc đầu, việc nàng cứu Viên Nghĩa và Viên Uy đúng là phát sinh từ tính toán trong lòng nàng, nhưng nàng tuyệt nhiên không muốn hại tính mạng của hai người bọn họ, hiện tại nàng cũng không định mang Từ Uyên theo, chứ đừng nói chỉ tới việc đưa Viên Nghĩa cùng tiến cung.

“Người nói mà không chịu suy nghĩ,” An Cẩm Tú lắc đầu nhìn An Nguyên Chí, sau đó nhìn qua Thượng Quan Dũng: “Tỳ phu của người là chủ gia đình, cứ để chàng định đoạt.”

Thượng Quan Dũng thì không do dự bắn khoăn như An Cẩm Tú, nếu đã quyết định tranh đấu vì bản thân mình thì không nên suy nghĩ quá nhiều. Ngay trước mặt An Nguyên Chí và Viên Nghĩa, Thượng Quan Dũng thấy quá thân mật với tiểu thê từ của mình cũng không hay cho lắm, nên chỉ vỗ vỗ lên mu bàn tay của An Cẩm Tú, nói: “Cứ để Viên Nghĩa đi theo nàng, như vậy ta cũng yên tâm hơn.”

“Không sai, phu nhân,” Viên Nghĩa cũng vội vàng nói thêm: “Ta tiến cung, ít nhất cũng có thể giúp phu nhân không bị người khác tổn hại.”

An Cẩm Tú cắn môi, vẫn còn đang rất do dự.

“Quyết định vậy đi,” Thượng Quan Dũng định đoạt, nói tiếp: “Chuyện này An Cẩm Tú nàng phải nghe theo ta, nếu không việc tiến cung của nàng cần phải bàn bạc lại.”

An Nguyên Chí thở dài, nói: “Chúng ta đưa Viên Nghĩa tiến cung bằng cách nào? Lại còn làm cho hấn trở thành người hầu hạ bên cạnh tỳ tỳ nữa? Hay cứ để Viên Nghĩa trực tiếp thành người của am ni cô trước được không?”

Viên Nghĩa nói: “Ta ở lại am ni cô sẽ khiến người khác nghi ngờ. Thị vệ chỗ này cũng sẽ không cho ta tiếp xúc với phu nhân, họ sẽ giết ta trước.”

Thượng Quan Dũng cũng lo lắng nói: “Ta không quen biết với ai trong cung hết.”

Lúc này, An Cẩm Tú thở ra một hơi, nàng vốn không muốn liên lụy tới bất cứ ai, nhưng cuối cùng lại thêm một người. Nàng hỏi Thượng Quan Dũng: “Còn về Từ Uyên? Ta muốn tìm một nhà khá giả để gả nàng ta qua đó.”

“Không được,” cả ba nam nhân có mặt ở đây đồng loạt thốt lên.

“Sau khi người vào cung, những nữ nhân hầu hạ bên cạnh người, biết người nào đáng tin, người nào không thể tin chứ?” An Nguyên Chí nói với An Cẩm Tú: “Tuy Từ Uyên vô dụng, nhưng dù gì cũng là người chúng ta có thể tin tưởng được.”

“Ta...”

“Tỳ tỳ tốt của ta,” An Nguyên Chí nói: “Ta biết người không muốn liên lụy nha đầu Từ Uyên và Viên Nghĩa, nhưng bây giờ người có thể làm Bồ Tát sao? Hiện tại, người không thể bảo vệ được ai hết! Huống chi người đã hỏi ý của Từ Uyên và Viên Nghĩa chưa?”

Thượng Quan Dũng nói: “Nàng dắt theo Từ Uyên và Viên Nghĩa tiến cung, việc này định như vậy đi.”

Hiếm khi Thượng Quan Dũng kiên quyết như vậy, nên An Cẩm Tú đành nghe theo, do dự tới lui, chẳng qua An Cẩm Tú chỉ hi vọng có người đưa ra quyết định thay nàng, mà người này là Thượng Quan Dũng, thì lại càng tốt.

Bốn người trong phòng, mỗi người mang một tâm sự khác nhau, trong lúc nhất thời, chẳng ai nói chuyện với ai.

An Nguyên Chí cúi đầu suy nghĩ một lát thì mở miệng nói: “Hay chúng ta tìm cách đưa ít bạc vào trong cung, nhờ người giúp đỡ chúng ta sắp xếp cho Viên Nghĩa vào cung?”

An Cẩm Tú bật cười: “Ý người là chúng ta tới trước cửa cung, kéo đại một người nào đó lại rồi đưa bạc cho họ sao? Người thấy làm vậy sẽ có người chịu giúp?”

An Nguyên Chí bị An Cẩm Tú nói vậy thì im bật không nói gì thêm.

“Đi tìm phụ thân nhờ hỗ trợ,” chẳng bao lâu sau, An Cẩm Tú đã có tính toán, nàng nói với An Nguyên Chí: “Ông ta ta sẽ có cách, người cứ bình tĩnh, đi nhờ phụ thân, ông ta nhất định sẽ giúp người.”

“Ta không còn quan hệ gì với An gia nữa,” nhắc tới An gia, An Nguyên Chí lại nổi giận.

“Đừng có không hiểu chuyện như vậy,” An Cẩm Tú nói: “Người hận An gia thì có ích lợi gì? Nắm An gia trong lòng bàn tay mới thật sự là người bản lĩnh! Người cũng đừng có xem thường cái gia đình này của người, thế gia vọng tộc mấy trăm năm, căn cơ vậy người còn chê ít sao?”

“Ta không cần,” An Nguyên Chí kiên cường nói: “Thứ An gia gì đó, có cho ta cũng không cần.”

“Chỉ có phụ thân mới có cách đưa Viên Nghĩa vào cung,” An Cẩm Tú nói: “An Ngũ thiếu gia người có cách sao?”

An Nguyên Chí lại dậm chân, nhảy khỏi ghế tròn đứng lên hỏi An Cẩm Tú: “Người đừng nói với ta là người không hận An gia nha!”

“Hận chứ,” An Cẩm Tú nói: “Nhưng ta chỉ là một nữ nhi đã gả đi, An gia tốt hay xấu cũng chẳng còn quan hệ gì với ta.”

An Nguyên Chí buột miệng thốt lên: “Nhưng người An gia đâu có chịu buông tha cho một nữ nhi đã xuất giá này!”

Nhìn thấy tỷ đệ hai người chuẩn bị tranh cãi, Viên Nghĩa đưa tay ấn An Nguyên Chí ngồi xuống, nói: “Thiếu gia người ngồi xuống đi, đừng cãi nữa.”

An Cẩm Tú rất bức mình, nhưng nằng sợ bị Thượng Quan Dũng biết được mình đang khó chịu, nên đành cố nén lại nói với An Nguyên Chí: “An gia không phải là của An Cẩm Nhan, cũng không phải là của Tần thị, ai đang làm chủ An gia, thì An gia là của chính người đó. Bây giờ dù ta nói gì thì người cũng không nghe lọt tai, sau này người bình tĩnh lại hãy nghĩ kỹ những gì ta nói hôm nay.”

“Nàng không sao chứ?” Thượng Quan Dũng thấy sắc mặt của An Cẩm Tú thay đổi không ít so với lúc mới gặp thì nhỏ giọng hỏi.

“Thiếp không sao,” An Cẩm Tú nhìn Thượng Quan Dũng lắc đầu, sau đó lại quay qua An Nguyên Chí nói: “Nương đã không còn, ta chỉ còn lại một mình đệ đệ người, không lẽ ta lại hại người hay sao? Ngày mai tiến cung diện thánh, người phải thành thành thật thật cho ta, cứ nói người muốn nhập ngũ cùng với tỷ phu, vì Kỳ Thuận gìn giữ đất đai biên ải, ngoài những lời này ra, người không được nói thêm bất cứ điều gì.”

An Nguyên Chí hỏi: “Ta có thể nhắc tới tỷ phu trước mặt Hoàng đế sao? Hoàng đế sẽ không tức giận sao?”

“Người không biết ta vẫn còn sống,” An Cẩm Tú nhìn thẳng vào mặt An Nguyên Chí, nói: “Người phải làm cho Thánh thượng tin rằng, hiện giờ người chỉ còn một mình tỷ phu này là người thân để mà dựa dẫm, như vậy đối với người hay tỷ phu của người đều có lợi.”

“Nguyên Chí người nghe theo đi,” Thượng Quan Dũng vẫn luôn không nói gì giờ mở miệng: “Người đừng khiến tỷ tỷ phải lo lắng cho người nữa.”

An Nguyên Chí vốn là một người tính tình ngang bướng, nhưng hắn luôn cảm thấy áy náy với Thượng Quan Dũng, và lại cũng rất kính trọng vị tỷ phu này, thêm việc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tỷ tỷ mình thì chỉ đành gạt đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Bây giờ Viên Nghĩa mới nói: “Vậy là đệ An Thái Sư an bài cho ta vào cung sao?”

“Nhờ phụ thân ta đích thân đưa người đến trước mặt Thánh Thượng,” An Cẩm Tú nói: “Chuyện này cứ để An Nguyên Chí làm, nói với phụ thân đây là ý của ta, để cho ông ta vì ta mà làm từ phụ* một lần.”

*Từ phụ: cha hiền.

An Nguyên Chí gật đầu đồng ý rồi lại nghi ngờ hỏi: “Ông ta có thể làm được từ phụ hay sao?”

“Sẽ được,” An Cẩm Tú khẳng định: “Và lại cũng chẳng cần giấu diếm võ nghệ của Viên Nghĩa, chuyện này giấu không được, nên từ đầu cũng không cần qua mặt.”

Lúc này, ở bên ngoài vang lên hai tiếng trống canh.

Viên Nghĩa nhìn Quan Dũng và An Cẩm Tú, rồi nói với An Nguyên Chí: “Thiếu gia, chúng ta đi trước đi, để tướng quân và phu nhân nói chuyện riêng một lát.”

An Nguyên Chí đứng lên, lại nhìn chằm chằm An Cẩm Tú, nói: “Tỷ, khi nào người tiến cung?”

“Mười tháng sau,” An Cẩm Tú nói: “Người cứ an tâm mà nhập ngũ, không cần lo cho ta.”

“Mười tháng?” An Nguyên Chí ngờ ngạc: “Sao lại là mười tháng?” Hắn hỏi An Cẩm Tú.

“Chúng ta đi thôi,” Viên Nghĩa kéo An Nguyên Chí đi. Viên Nghĩa biết vị chủ tử An Cẩm Tú này không phải là người đi bước nào tính bước đó mà không suy tính đường dài phía trước, cho nên Viên Nghĩa tuyệt đối tin tưởng. An Cẩm Tú nói mười tháng sau, thì nhất định nàng đã có sắp xếp.

“Không được,” An Nguyên Chí không chịu đi, nếu không biết rõ sự tình thì ngay cả ngủ hắn cũng không ngủ được, “Tại sao phải đợi mười tháng?” An Nguyên Chí nhìn chằm chằm vào An Cẩm Tú hỏi: “Có phải người còn có mưu tính gì khác không?”

Trước mặt An Nguyên Chí, những lời liên quan tới thân thể như vậy, An Cẩm Tú không nói được.

Thượng Quan Dũng nói: “Ta về sẽ nói rõ với người, tỷ tỷ người cũng mệt rồi, Nguyên Chí người và Viên Nghĩa trở về trước đi đã, lúc ra ngoài phải thật cẩn thận.”

An Nguyên Chí nghe Thượng Quan Dũng nói vậy, lại còn bị Viên Nghĩa dùng hết sức kéo, nên đành phải đi theo Viên Nghĩa.

An Cẩm Tú nhìn theo An Nguyên Chí cứ vậy mà rời đi, không thèm không quay đầu nhìn thì thờ dài nói với Thượng Quan Dũng: “Sau này thiếp muốn gặp lại Nguyên Chí cũng thật khó khăn.”

Thượng Quan Dũng tính mở miệng an ủi thì An Nguyên Chí lại chạy lại, đứng trước mặt An Cẩm Tú, đưa cho An Cẩm Tú một cây đao nhỏ, nói: “Đây là vật ta vẫn luôn mang theo bên mình dùng để phòng thân, tỷ tỷ cầm lấy đi.”

An Cẩm Tú cầm lấy cây đao còn nhỏ hơn cả bàn tay của Thượng Quan Dũng, rồi từ từ rút đao ra khỏi vỏ đao làm bằng da trâu, một luồng ánh sáng xanh chợt lóe lên, khí lạnh ngay lập tức phát ra từ thân đao.

“Đao này đã được uống máu, nó như một sinh mệnh vậy,” An Nguyên Chí đưa tay ấn vào viên đỉnh đỉnh ở chuôi đao, bỗng nghe ‘rắc’ một tiếng, cả thân tiểu đao lập tức chui vào chuôi đao, An Nguyên Chí lại ấn nhẹ vào viên đỉnh khác bằng cõ một viên trân châu, ‘rắc’ một tiếng nữa, thân đao lại từ chuôi đao bắn ra, “Tỷ tỷ phải giữ đao này thật cẩn thận, đâm một nhát vào cổ là đoạt mạng người ngay lập tức đó.”

An Cẩm Tú cầm tiểu đao, nhìn An Nguyên Chí, mấp máy miệng muốn nói gì đó, chưa kịp thốt ra lời thì An Nguyên Chí đã xoay người đưa lưng về phía mình, giọng nói bỗng nghẹn ngào: “Tỷ tỷ nhất định phải sống sót, ta cũng chỉ còn mỗi tỷ tỷ thôi.”

“Nguyên Chí,” An Cẩm Tú vươn tay ra, nhưng lại không chạm được An Nguyên Chí.

An Nguyên Chí đã nhảy qua cửa sổ, bên ngoài vẫn mưa như trút, An Nguyên Chí chìm dần vào màn mưa. Ngày mưa đối với một người đau lòng rơi lệ mà nói, là một loại thời tiết rất tốt, ngửa đầu lên cho nước mưa dội vào mặt, sẽ không ai phát hiện ra An Nguyên Chí hẳn đang khóc đến thương tâm.

“Đi thôi, thiếu gia,” Viên Nghĩa nhanh như chớp đưa tay kéo An Nguyên Chí vào trong bóng đêm.

Ám vệ đang ẩn náu ở chỗ bí mật cảm giác được hình như trong viện có tiếng động thì rời khỏi vị trí đi ra quan sát, nhưng chỉ thấy một khoảng sân bị mưa trút xối xả.

“Có chuyện gì?” Hàn Ước bước tới chỗ ám vệ này, hỏi.

Ám vệ trả lời: “Không có gì, vừa rồi giống có người nói chuyện ở đây.”

Hàn Ước cũng vội nhìn nhìn khoảng sân trống trơn, theo ánh đèn mờ trong viện hắt ra, ngoài Tử Uyên ngồi trên lan can dưới mái hiên, thì không có một bóng người nào khác. “Ngày mai ra phố mua thêm ít đèn đuốc,” Hàn Ước nói với tên ám vệ: “Chỗ này tối quá.”

Tên ám vệ vội đáp: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Được rồi,” Hàn Ước bảo tên ám vệ tiếp tục ẩn náu cho tốt, rồi tự mình đi tới trước mặt Tử Uyên đang ngồi dưới mái hiên, nói: “Người tính trông coi ở đây cả đêm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Người nào bên cạnh khi tóc trắng bạc đầu

Edit: ningxia111

Tử Uyên còn đang nghĩ tới Viên Nghĩa vừa nhìn thấy khi nãy, bị giọng nói đột ngột của Hàn Ước dọa cho giật thót, nhảy dựng lên khỏi lan can, nói: “Sao ngài đi đứng chẳng có tiếng động gì thế?”

Hàn Ước trợn ngược mắt. Hắn xuất thân là ám vệ, đi đường mà có thanh âm vẫn được làm ám vệ sao? Có phải nha đầu này trước giờ lời nói không cần qua não đã chạy ra ngoài rồi không?

Cảm giác kinh sợ trôi qua, Tử Uyên hắng giọng, nói: “Hàn Ước đại nhân có chuyện sao? Tiểu thư nhà chúng tôi ngủ rồi.”

Hàn Ước nói: “Người nói chuyện lớn tiếng như vậy, muốn đánh thức phu nhân sao?”

Tử Uyên nói lớn như thế là muốn người trong phòng nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, nhìn Hàn Ước nói: “Rốt cuộc thì có chuyện gì?”

Hàn Ước bị Tử Uyên làm cho nghẹn họng, hẳn đường đường là một thị vệ trưởng mà bị một tiểu nha hoàn nói chuyện như thế, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng nghĩ đến nha hoàn này hầu hạ bên người An Cẩm Tú, Hàn Ước vẫn là nhẫn nhịn chỗ bức dọc này xuống, nói: “Ta đến hỏi người một chút.”

“Ta thì có gì mà hỏi?” Từ Uyên ngờ hoặc: “Ta ở đây không cản trở gì chứ?”

Hàn Ước nói: “Ta không nói người cản trở, chỉ muốn hỏi người định canh ở đây cả đêm sao?”

Từ Uyên gật đầu, nói: “Ngày mai ta có thể ngủ ban ngày.”

“Ở đây đã có bọn ta,” Hàn Ước tốt bụng nói: “Người có thể đi nghỉ ngơi.”

Từ Uyên nói thầm trong bụng: “Chính vì đám các người ở đây nên ta mới không được ngủ, tiểu thư mới không thể rời đi. Nghĩ đến đây, Từ Uyên giận dữ trừng mắt lên với Hàn Ước, nói: “Không cần, ta biết bốn phận của hạ nhân, khi tiểu thư ngủ ta phải đứng canh ở ngoài, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Hàn Ước bị Từ Uyên trừng mắt hung dữ mà không hiểu vì sao, nói: “Người sợ cái gì vạn nhất?”

Từ Uyên vẫn giận dữ nói: “Ở chỗ này đã bị người ta xông vào hai lần rồi, tiểu thư nhà ta không nói, ta cũng không thể làm như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.”

“Người!” Hiện tại Hàn Ước vô cùng hối hận đã chạy đến nói chuyện với con nhóc nha hoàn chết dẫm này.

“Các người cứ canh mãi ở viện này có ích gì?” Từ Uyên không thêm quan tâm đến tâm trạng của Hàn Ước: “Các người canh bên ngoài không phải tốt hơn sao? Để những người muốn hại tiểu thư cách xa tiểu thư càng xa càng tốt. Mỗi người các ngài đều là nam nhân trưởng thành cả rồi, cả ngày nhìn chăm chăm tiểu thư nhà ta, ta không đứng giữ ở đây thì còn có thể làm thế nào?”

Hàn Ước bị mấy câu này của Từ Uyên nói cho đỏ hết mặt mũi.

Từ Uyên vẫn chưa hết giận mà nói tiếp: “Ta cũng có học chữ, cũng biết câu miệng lưỡi thế gian xói chảy vàng.”

Hàn Ước hỏi: “Người còn biết chữ nữa?”

“Làm nha hoàn thì không được biết chữ hà?” Từ Uyên cho rằng Hàn Ước coi thường nàng, lập tức dựng đứng mày ngài nói: “Ngài là người luyện võ, ngài có biết chữ không?”

Hàn Ước: “Ai nói người luyện võ thì không biết chữ?”

“Bời thế,” Từ Uyên trách móc Hàn Ước: “Ai nói nha hoàn thì không biết chữ chứ?”

Hàn Ước quay người bước đi. Đầu hấn đúng là bị lừa đã rồi mới đi quan tâm đến nha đầu này. Bước đi được vài bước, Hàn Ước đột nhiên dừng lại quay người, sau đó cảm thấy vô cùng khó xử.

Từ Uyên ở sau lưng hấn hấn mũi là lưỡi làm mặt quỷ, không ngờ Hàn Ước đột nhiên quay đầu. Từ Uyên cứng đờ, vội vàng thu lưỡi lại vào trong miệng, làm như không có chuyện gì, hỏi: “Hàn đại nhân còn có chuyện gì sao?”

Hàn Ước ho khan một tiếng, nói: “Lời người vừa nói là ý của phu nhân sao?”

“Lời ta vừa nói rất nhiều, ngài nói câu nào?”

“Chính là chúng ta không cần canh giữ trong viện, phải canh giữ ở bên ngoài.”

“Có lẽ vậy,” Từ Uyên nói: “Hình như là ta nghe ai đó nói, ngài biết là ta không nghĩ đến mấy chuyện này mà.”

Xem ra đó là ý của An Cẩm Tú, Hàn Ước nhìn Từ Uyên, nha đầu này lớn lên trông cũng không tệ, một đôi mắt to linh động khả ái, có điều chẳng có đầu óc. Một nha hoàn thiếu đầu óc như vậy cũng chẳng nghĩ ra được câu như là canh ở chỗ xa bấy nhiêu tốt bấy nhiêu.

Từ Uyên sờ tay lên mặt, nói: “Hàn đại nhân sao lại nhìn ta như vậy?”

Hàn Ước nói: “Người thích canh thì cứ đứng đó mà canh đi.”

Từ Uyên nhìn Hàn Ước rời đi, trong lòng không ngừng tự hỏi những lời mình vừa nói ra có thể giúp được tiểu thư nhà nàng một phen hay chẳng. Nếu như đám người Hàn Ước có thể đi xa một chút, lúc cô gia đến tìm tiểu thư cũng thuận tiện hơn nhiều. A, phil! Từ Uyên thầm phi nhổ bản thân trong lòng một lượt, gào tay ra tự cột vào đầu mình. Nàng rốt cuộc nghĩ gì thế không biết? Cứ làm như là cô gia và tiểu thư nhà nàng đang yêu đương vụng trộm vậy! Thật muốn điên mất! Từ Uyên nghĩ đến tiểu thư nhà mình, trong lòng khổ não, nhắc chân đá lên lan can, kết quả lại khiến bản thân đau đến mức nhe răng há miệng nhảy lên tại chỗ.

Hàn Ước đứng ở chỗ không xa nhìn thấy Từ Uyên nhảy một chân dưới mái hiên, nhớ đến cái mặt quỷ Từ Uyên vừa làm hồi nãy, bất giác mỉm cười lắc đầu. Sao hấn lại cảm thấy nha đầu này rất dễ khiến người ta vui vẻ nhỉ? Người như thế không giống như người lớn lên bên cạnh An Cẩm Tú chút nào. Tiểu thư nhà nàng tâm tư quá sâu, còn nha hoàn thì lại quá đơn thuần.

Trong phòng, An Cẩm Tú nghe được cuộc đối thoại của Từ Uyên và Hàn Ước, thở dài với Thượng Quan Dũng: “Thiếp có thể mang nha đầu này vào

cung được hay không? Nếu thiếp không thể bảo vệ được nàng thì phải làm thế nào?”

Hiện tại chỉ có Thượng Quan Dũng và An Cẩm Tú trong phòng. Hắn vươn tay ôm lấy An Cẩm Tú kéo vào lòng hắn, nhỏ giọng nói: “Nha đầu đó cũng không phải là không có tâm nhân, không phải vừa rồi Từ Uyên còn nói chuyện giúp chúng ta sao?”

“Lời của nha đầu nó cũng không có tác dụng,” An Cẩm Tú nói: “Hàn Ước không dám rời thiếp quá xa, nếu như thiếp xảy ra chuyện, hắn cũng sống không nổi.”

“Chỉ ít cũng khiến hắn buông lỏng nàng hơn một chút,” Thượng Quan Dũng nói: “Như thế ta sẽ có nhiều cơ hội hơn để đến thăm nàng. Thời gian mười tháng, có lẽ ta sẽ nghĩ ra được cách nào đó để đưa nàng đi.”

“Nếu như thiếp nói rằng trên người đã hoài thai nhi tử, chỉ e người xung quanh lại càng nhiều thêm,” An Cẩm Tú tựa đầu vào vai Thượng Quan Dũng: “Không muốn mấy ma ma trong cung quần lấy, chỉ sợ thiếp còn phải diễn thêm một vở kịch.”

Thượng Quan Dũng thờ dài, nói: “Nàng để ta nghĩ một chút, mười tháng trời, có lẽ mọi chuyện sẽ biến đổi không ít.”

Nữ nhân đã hoài thai long tử lại càng không chạy nổi khỏi kinh thành, trong lòng An Cẩm Tú biết rất rõ điều ấy. Ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Dũng, giờ tay vuốt khế chân râu lún phún dưới cằm hắn, nói: “Râu đã dài thế này rồi chàng cũng không để ý.”

Thượng Quan Dũng cười: “Nàng không thích ta để râu?”

An Cẩm Tú cười khúc khích trong ngực Thượng Quan Dũng, nói đùa: “Trông rất giống ông già đó.”

Da thịt tóc tai do phụ mẫu ban cho, không thể tùy tiện cắt bỏ, nhưng ở Kỳ Thuần nam tử có để râu hay không đều tùy ý. Vốn dĩ Thượng Quan Dũng không để ý chuyện ngoại hình, nhưng để tuổi tác của mình tương xứng với An Cẩm Tú một chút, lúc thành hôn hắn đã cạo râu, sau đó cứ quen giữ mãi như vậy. Chỉ là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Thượng Quan Dũng không có tâm tình chăm sóc bản thân. Nghe An Cẩm Tú nói như thế, hắn lại có chút khấn trương, “Có phải ta già rồi?” Hắn hỏi An Cẩm Tú.

“Không già,” An Cẩm Tú không nỡ khi dễ trượng phu của mình, nếu như nàng không nói rõ, nam nhân này nhất định sẽ coi là thật, “Chúng ta còn phải ở bên nhau rất nhiều năm, thiếp già rồi chàng cũng không được phép già.”

Ai mà năm này qua năm khác lại không già đi chứ? Còn có thể một người già đi một người thì không sao?” Tuy thế, cho dù lời này của An Cẩm Tú rất không có đạo lý, Thượng Quan Dũng cũng chỉ ôm siết nàng trong lòng chặt hơn nữa, nói: “Được, đều nghe lời nàng cả. Ta sẽ không già đi, đợi nàng thành một bà cụ ta mới già.”

An Cẩm Tú cười: “Đến lúc đó thì chàng lại chê thiếp tóc trắng bạc đầu, bộ dạng khó nhìn.”

“Không đâu,” Thượng Quan Dũng vội nói: “Nàng già rồi cũng vẫn xinh đẹp.”

An Cẩm Tú ngẩng đầu nhìn trượng phu của mình. Nếu như có một ngày mái đầu bạc trắng, thì tóc mai* của chàng cũng đã như tuyết phủ. Lúc đó sẽ là một nam nhân như thế ở bên cạnh nàng sao? An Cẩm Tú chìm vào trong đám suy tư mờ mịt, thân hình nằm trong ngực Thượng Quan Dũng vươn lên, chủ động hôn lên đôi môi khô ráp của Thượng Quan Dũng, ca thán: “Trượng quân, khi đó thiếp có để nhìn hay không, chàng phải nhìn thấy rồi mới biết được.”

Thượng Quan Dũng ôm lấy An Cẩm Tú nằm lên giường, ánh nến ngoài bình phong đã vụt tắt, hai người nằm tựa vào nhau, trong bóng tối tĩnh lặng, lắng nghe từng nhịp hô hấp, từng tiếng tim đập của người bên cạnh. Cũng không rõ là ai trước tiên động tình, hai thân thể nóng rực đã quấn quýt lấy nhau như thế.

Tách mở hai chân của người nằm dưới, Thượng Quan Dũng hết lần này đến lần khác vờ hai cánh hoa tươi mềm ẩm ướt, cho đến khi cánh hoa ấy khiến cho bàn tay hắn ướt đầm Thượng Quan Dũng mới đem chính mình tiến vào sâu trong thân thể của nàng.

“Ừm,” An Cẩm Tú kéo dài âm rên rỉ một tiếng, sau đó vội sợ hãi mím chặt khóe môi của chính mình, không để phát ra thêm âm thanh nào nữa.

Thượng Quan Dũng tách đôi môi của An Cẩm Tú, nói: “Cắn lấy cái này.”

An Cẩm Tú rướn người, như muốn hôn Thượng Quan Dũng. Không ngờ động tác ấy khiến cho thứ cứng rắn đang chôn sâu trong thân thể nàng càng tiến vào chỗ sâu hơn nữa.

Thượng Quan Dũng giống như không thể nhịn hơn, vừa quấn lấy đôi môi nàng, vừa đưa tay nắm lấy vòng eo mảnh dẻ, giữ chặt người trước mắt ở thân trước. Thân thể hắn bắt đầu hung mãnh cuồng liệt phóng túng.

Tiếng mưa ào ạt ngoài phòng đã nuốt lấy tất cả tiếng động, bởi thế một đêm nay, phu thê hai người biết có giờ này không biết có ngày mai đã từ bỏ nhiều cố kỵ. Chất nhầy ở chỗ tiếp xúc giữa hai người sau nhiều lần va chạm đã nổi lên bọt khí, tiếng nước phát ra khi chạm vào nhau rõ một vang lên bên tai của hai người, khiến cho An Cẩm Tú muốn đỏ cháy cả mặt, khiến Thượng Quan Dũng càng thêm mất khống chế.

Cả người An Cẩm Tú treo trên người trượng phu, giống như một người bị chìm trong nước, hô hấp rất khó khăn, cùng Thượng Quan Dũng trôi trên dòng nước chảy. Một hồi ngoi lên rồi một hồi ngụp lặn, giống như trôi nổi giữa mây âm và hoàng tuyền.

Thượng Quan Dũng hung hăng thao túng thân thể đã tạm thời bất động, bởi vì mồ hôi thân thể ấy trở nên sáng bóng trong đêm tối. Người trong quân có lúc oằn trên người nữ nhân sẽ hết một câu lão từ “làm” chết nàng. Khi đó Thượng Quan Dũng không quá hiểu. Lên giường thì lên giường, có cần phải bạo ngược đến như thế hay không? Thế nhưng lúc này ra vào trên người Cẩm Tú, Thượng Quan Dũng thế nhưng cũng có lúc nghĩ một cách vô cùng hung ác thế này. Hắn muốn cứ như thế mà “làm” chết An Cẩm Tú, khiến xương thịt của hai người hòa lại với nhau, hai người họ sẽ không còn phải chịu cảnh dày vò không cần nghĩ tới cũng biết ở tương lai phía trước.

Thượng Quan Dũng đặt tay lên yết hầu An Cẩm Tú, siết chặt. Cùng với cơn ngạt thở đứt đoạn, An Cẩm Tú lại một lần nữa lên tới đỉnh điểm khoái lạc, run rẩy rút lấy phần cứng rắn trong người nàng càng chặt, cũng khiến cho nơi dính liền giữa hai người lênh láng như một đầm xuân dịch.

“Cẩm Tú” Rốt cuộc Thượng Quan Dũng vẫn không nỡ tổn thương An Cẩm Tú, nhìn thấy khóe miệng An Cẩm Tú bắt đầu trào ra nước bọt, mắt cũng dần trắng đục hẳn vội buông lỏng tay.

Đúng lúc ấy An Cẩm Tú cảm thấy như mình sắp hết lên, liền cắn lấy bàn tay đang vì nàng mà lau nước miếng bên khóe miệng.

Cây châm nóng trường đầy dịch thể, theo sự ra vào của Thượng Quan Dũng mà không thể nhịn nổi mà tiết ra ngoài, khiến cho những đóa hà hoa thiêu trên đệm giường đều thấm ướt.

Thất thần ôm lấy nhau một hồi, Thượng Quan Dũng nghe thấy An Cẩm Tú nỉ non bên tai hắn: “Tướng công.”

“Nương tử,” Thượng Quan Dũng cắn thùy tai của An Cẩm Tú, dịu dàng đáp lại: “Ta ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tỷ phu là người tốt

Edit: ningxia111

An Nguyên Chí đứng dưới một vách đá lớn, nhìn qua khe hở của lá, chỉ nhìn thấy những ánh đèn lấp ló như sao trời trong am ni cô. An Nguyên Chí ngây ngốc đứng nhìn ánh đèn ấy rất lâu, đột ngột đưa tay lên chà mắt. Viên Nghĩa đến kéo hắn cũng không đi, cứ đứng như vậy.

Viên Nghĩa trầm mặc đứng bên An Nguyên Chí hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Chúng ta vẫn nên đi thôi, có lẽ Thượng Quan tướng quân không cần chúng ta đợi ngài.”

“Nếu chúng ta muốn giết lính gác nằm ở đây cũng không phải chuyện khó.” An Nguyên Chí nói: “Võ nghệ của bọn họ không cao hơn chúng ta.”

“Sau khi giết bọn chúng thì sao?” Viên Nghĩa hỏi An Nguyên Chí: “Chúng ta phải làm thế nào? Mang phu nhân chém giết một đường vượt ra khỏi thành? Chúng ta sẽ chạy về chốn nào?”

“Ta biết,” An Nguyên Chí quay người, trợn trừng mắt lên với Viên Nghĩa.

Viên Nghĩa nhìn đôi mắt vì khóc mà đỏ rực lên của An Nguyên Chí, dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đã biết rồi sao người còn nói những lời thế này? Vừa này ở chỗ của phu nhân cũng vậy, thiếu gia nói những lời đó không phải chỉ khiến phu nhân thêm buồn lòng.”

“Là ta vô dụng,” An Nguyên Chí nói: “Hai nữ nhân ấy, ai ta cũng không bảo vệ được!”

“Thiếu gia.”

“Vốn dĩ ta nghĩ, chỉ cần ta ở trong quân lập được một chút công lao, liền đón nương ta khỏi An phủ. Nếu tỷ ta có chuyện ta cũng có thể chiếu cố nàng, ngày tháng của nhà chúng ta sẽ cứ trôi qua như vậy,” An Nguyên Chí nói với Viên Nghĩa: “Tâm nguyện của ta như thế không tính là đã tâm phải không?”

Viên Nghĩa lắc đầu, bảo: “Không phải.”

“Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thế này,” An Nguyên Chí ghen ngào một tiếng, nói: “Ta cũng coi như hiểu được rồi.”

Viên Nghĩa đợi An Nguyên Chí rất lâu, cũng không nghe thấy hắn nói đã hiểu rõ cái gì, bèn hỏi: “Thiếu gia người đã hiểu ra chuyện gì?”

An Nguyên Chí cúi đầu nhìn đôi tay của chính mình, nói: “Trên đời này cái gì cũng là giả, chỉ có quyền lực và tiền tài mới là chân thật.”

Viên Nghĩa không biết chính mình nên đáp lại lời của An Nguyên Chí thế nào. Trên đời này có biết bao người cả đời theo đuổi hai thứ ấy, chỉ có điều có mấy ai đem được danh và lợi – hai thứ ấy – thu cả vào tay mình?

“Nương của ta mất rồi. Ngoại trừ ta và tỷ tỷ trong An phủ còn có người nào thương tâm?” An Nguyên Chí vẫn cúi đầu mà nói: “Bọn họ vì tam thiếu gia

chúc mừng sinh nhật, gọi ca kỹ trong phủ đến hát khúc, cảm thấy nương của ta chết cũng chẳng biết nhìn ngày, làm mất hứng của chúng. Nếu như ta có quyền trong tay, ai dám đối xử với một nhà ba người chúng ta như vậy?”

“Thiếu gia” Viên Nghĩa mở miệng lại muốn khuyên nhủ.

“Chúng ta quay về thôi,” An Nguyên Chí lại đột nhiên quay đầu nhìn Viên Nghĩa, lạnh nhạt nói: “Tỷ ta nói không sai, thay vì hủy đi cả nhà bọn họ, không bằng đem bọn họ đặt dưới tay mình.”

Trong bóng tối, đôi mắt của An Nguyên Chí ánh lên một thứ cảm xúc mà Viên Nghĩa không biết phải miêu tả thế nào. Bình tĩnh như trái tim đã chết, lại mang theo sát ý mãnh liệt, rừng rực như núi lửa muốn hủy hoại mọi thứ. Suốt quãng đời còn lại của Viên Nghĩa cũng không hiểu được hai thứ tình cảm ở hai thái cực đối lập xa cách nhau hoàn toàn sao có thể bị An Nguyên Chí dung hợp lại cùng một chỗ.

An Nguyên Chí lại nhìn về am đường dưới núi, nói: “Ta còn cho rằng tỷ phu muốn giết chết tỷ tỷ ta.”

Viên Nghĩa thất kinh, vội hỏi: “Sao Thượng Quan tướng quân lại giết phu nhân được?”

“Nếu như nữ nhân của ta bị cướp đi, ta nhất định sẽ giết chết nàng,” An Nguyên Chí dùng ngữ điệu băng lãnh nói: “Ta sẽ vì nàng mà báo thù, nhưng nàng nhất định phải chết.”

Cả đời này Viên Nghĩa không thể có nữ nhân nữa, vì thế trước giờ hắn vẫn không hiểu nếu nữ nhân của mình gặp phải chuyện của An Cẩm Tú, hắn sẽ làm thế nào. Có điều giết chết nữ nhân của mình? Viên Nghĩa âm thầm nghĩ ngợi, nói với An Nguyên Chí: “Vì sao phải giết nàng?”

“Thứ đồ của ta sao có thể để nam nhân khác hưởng dùng?” An Nguyên Chí vô cảm nói: “Thứ không thể bảo vệ, ta thà rằng hủy đi!”

Viên Nghĩa trầm mặc một lát, mới rằng: “Thượng Quan tướng quân và thiếu gia không giống nhau, ngài ấy sẽ không nghĩ vậy.”

“Ta đã từng nghĩ qua, nếu như huynh ấy muốn giết tỷ, ta sẽ làm gì,” An Nguyên Chí nói: “Ta đã nghĩ mấy ngày. Ta không thể để tỷ tỷ ta chết, nếu huynh ấy muốn tỷ của ta chết, ta chỉ có thể...”

Câu phía sau An Nguyên Chí không nói ra ngoài miệng, nhưng Viên Nghĩa hiểu, giữa An Cẩm Tú và Thượng Quan Dũng, An Nguyên Chí nhất định sẽ chọn An Cẩm Tú, vậy nhất định hắn phải giết Thượng Quan tướng quân. “Ta đã nghĩ thiếu gia rất kính trọng tướng quân,” Viên Nghĩa nói: “Không ngờ thiếu gia cũng có tâm tư như vậy.”

“Tỷ phu của ta là người tốt,” An Nguyên Chí nói: “Cả đời ta cũng không thể trở thành người tốt như tướng quân. Tỷ tỷ của ta có thể gặp được nam nhân như vậy là phúc khí của tỷ. Huynh ấy không giết nàng, nguyên ý chờ đợi tỷ, vậy Thượng Quan vệ triều sẽ vĩnh viễn là tỷ phu của ta, ta kính trọng huynh ấy cả một đời.”

Viên Nghĩa bước đến bên người An Nguyên Chí, nhỏ giọng nói: “Những lời thiếu gia nói ngày hôm nay, phải làm được mới được.”

Một trận gió ào ạt tạt xuống mặt hai người họ, cách màn mưa lớn trùng trùng, lại nhìn xuyên qua kẽ lá xuống am đường nơi chân núi. Cả tòa am đường giống như bị vây trong một tầng sương trắng, mờ hồ thấp thoáng, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa yếu ớt trong các phòng.

“Chúng ta về trước thôi,” An Nguyên Chí nhìn những ánh đèn như sao dưới chân, trong bóng tối như có người đang kín đáo nói về tương lai của hắn, nhưng không nhìn rõ đường phía trước, hắn cũng không còn đường về có thể bước nữa rồi.

Trong An phủ, An thái sư đợi An Nguyên Chí đến phát bực. Ngày mai phải phụng chỉ mang theo tên nghịch tử này tiến cung gặp thánh thượng, nhưng tên nghịch tử này cả ngày không thấy tăm tích. An thái sư đợi hồi lâu cũng không thấy An Nguyên Chí về phủ, lại bắt đầu lo sợ Thượng Quan Dũng đem chuyện của An Cẩm Tú nói với hắn, vậy thì ngày mai khi gặp hoàng thượng, ông phải làm thế nào mới có thể khiến hắn tâm khí bình hòa mà đối mặt với Thế Tông đây? Trong linh đường, đến cả đích trưởng đại ca An Nguyên Chí cũng dám giết, ông không dám bảo đảm lúc tên nghịch tử này đối mặt với thánh thượng tuân thủ nghiêm túc lễ nghĩa quân thần.

Trong thư phòng, An thái sư không ngừng trối lo phải nghĩ, không nghĩ ra được biện pháp nào. Nếu như An Nguyên Chí dám thách sát hoàng thượng ngay trong ngự thư phòng, vậy thì nhà họ An sẽ ra sao không cần phải nghĩ nữa rồi, toàn bộ đều phải chết cùng với nó. An thái sư nghĩ hoài, sau rốt, thậm chí còn có một ý nghĩ thế này xẹt qua đầu ông: Nếu như An Nguyên Chí chết rồi, vậy thì ông không cần vì tên nghịch tử này mà đau đầu nữa.

Ý nghĩ giết con chỉ vụt qua như chớp giật, nhưng khiến An thái sư bị dọa không nhẹ. Hồ đồ còn không ăn thịt con, sao ông lại có thể có loại ý nghĩ này? Nếu An Thư Giới ông làm như vậy, vẫn còn được coi là con người sao? Trong lòng An thái sư lại tự mắng chính mình một trận. Hiện tại ông vừa khinh bỉ chính mình, vừa không thể buông bỏ An gia.

Ngồi buồn bực trong thư phòng cả một ngày, An thái sư cảm thấy mỗi giây mỗi phút của ông thật dài vô.

Đám hạ nhân bị phái ra ngoài tìm An Nguyên Chí lần lượt trở về, không ai biết An ngũ thiếu gia ở chỗ nào.

Lão thái quân nghe nói nhi tử vẫn chưa dùng cơm, bèn cho người đốt đèn dẫn đường, vịn tay nha hoàn đến tìm An thái sư. Lúc gặp mặt, bà mới biết An Nguyên Chí đã cả ngày không rõ tông tích.

“Vậy còn không mau đi tìm nó?” Lão thái quân vội vã nói với An thái sư: “Ngày mai thánh thượng muốn gặp nó, người đột nhiên biến mất, người phải báo cáo với thánh thượng thế nào?”

“Đã tìm rồi,” An thái sư thở dài: “Kinh đô thành đô đều đã tìm qua, tên nghịch tử đó đã mất tích cả ngày hôm nay rồi.”

Lão thái quân nghĩ một chút, bước đến trước mặt An thái sư, nhỏ giọng nói: “Có khi nào nó đến am ni cô không?”

An thái sư nheo mắt.

Lão thái quân không thể bình tĩnh, đứng ngồi không yên, nói: “Nếu như nó đến am ni cô làm loạn, chính là tuyệt đi đường sống của tất cả mọi người! Chúng ta không thể cứ ngồi ở đây chờ nó quay về, người mau mau phái người đến am ni cô tìm xem.”

An thái sư lắc đầu, nói: “Am ni cô có ngự lâm quân canh giữ, An Nguyên Chí hẳn không vào nổi.”

“Nó thật sự đến am ni cô?” Lão thái quân đứng dậy, nuốt chút nữa đã gọi thẳng tên An thái sư, nói: “Vậy mà người vẫn còn ngồi ở đây? Còn không mau đi tìm nó?”

“Không có, An thái sư vội vã đứng dậy đỡ lão thái quân ngồi xuống, nói: “Nếu như ở am ni cô xảy ra chuyện sẽ có người đến báo cho con. Xin mẫu thân hãy yên tâm, tên nghịch tử đó không biết chuyện của An Cẩm Tú, nó sẽ không đến am đâu.”

“Không đến am thì nó chạy đi đâu?” lão thái quân dùng quạt trượng đập xuống đất: “Mấy nhĩ tử của người đều làm ta lo lắng đến chết! Không có đứa nào để ta yên tâm!”

“Mẫu thân,” An thái sư thấy lão thái quân nổi giận, vội vàng rót cho bà chén nước, bưng hai tay đến trước mặt bà, nói: “Là nhĩ tử bất hiếu.”

“Người không cần nói với ta những lời này!” Lão thái quân không đón cốc nước trên tay An thái sư, tức giận nói: “Những lời đó bà già này đã nghe mòn cả tai rồi! Nhất định phải tìm thấy An Nguyên Chí, lúc này thánh thượng muốn nâng đỡ nó, mà chúng ta lại không giao nó ra được, nhất định thánh thượng sẽ hoài nghi chúng ta khi dễ đứa cháu này!”

An thái sư lại gọi quản gia đến thư phòng, nể mặt lão thái quân, mệnh lệnh: “Người phái người đi tìm ngũ thiếu gia, không tìm thấy nó thì các người cũng đừng về nữa”

Vì tìm kiếm An Nguyên Chí, cả ngày hôm nay đại quản gia đã chạy đôn chạy đáo bên ngoài, đến giờ vẫn chưa kịp uống một ngụm nước đã lại nhận lệnh này của chủ nhân, chỉ đành nghe lời đem theo người ra ngoài phủ tìm.

“Người trong phủ cũng phải thanh lọc lại rồi,” Lão thái quân trút giận với An thái sư xong, đã bình tĩnh lại, ngồi nói với An thái sư trong thư phòng: “Không thể để phủ ta vừa có một chút động tĩnh, người trong cung đã nhận được tin thế này được.”

An thái sư lắc đầu, ở trong phủ của đại gia tộc nào Thế Tông cũng cài tai mắt, An phủ của bọn họ phải làm thế nào? Trừ khi nội gián không phải lại càng khiến Thế Tông sinh nghi sao? Bỏ đi.” An thái sư nói với lão thái quân: “Chỉ cần An gia ta một lòng trung thành, thì không sợ thánh thượng dò xét.”

“Giờ ta nghĩ lại, mấy lần Cẩm Nhan về phủ,” Lão thái quân nói với An thái sư: “Những lời nàng ta nói, thánh thượng rốt cuộc biết được bao nhiêu.”

An thái sư vỗ về lo lắng của lão thái quân, nói: “Chuyện này mẫu thân yên tâm, người của ta ở đây đều có thể tin tưởng được. Chuyện của Nguyên Chí là do đám nghịch tử ấy động tay động chân, làm loạn đến mức toàn phủ đều biết nên mới bị truyền ra ngoài. Hôm qua nhĩ tử cũng là tức giận đến hồ đồ, mới muốn đuổi tên nghịch tử An Nguyên Chí ra khỏi tộc, vì thế động tĩnh của chuyện này mới lớn thế.”

“Sau cùng người không đuổi được An Nguyên Chí, người phải đi lại là Nguyên Tín,” Lão thái quân lắc đầu nói: “Đã bao lâu phủ ta không trôi qua được một ngày yên ổn?”

“Người thật sự có thể nuôi lão tam cả đời sao?” An thái sư không hề hối hận về an bài của mình với An Nguyên Tín.

“Mấy nữ nhân bên người An Nguyên Tín đã tìm đến ta khóc một trận,” Lão thái quân nói: “Ai lại muốn làm thê của một thương nhân chứ? Bây giờ Nguyên Tín vẫn chưa có chính thê, người đem nó đến chỗ của nhị lão gia, không nghĩ tới chuyện sau này nó lấy chính thê thế nào sao?”

An thái sư không ngờ lần này lão thái quân không chỉ vì lo lắng chuyện của An Nguyên Chí mà đến, mà còn muốn nói giúp cho An Nguyên Tín, tức thì có chút phiền lòng đáp lời lão thái quân: “Nữ nhân trong phòng nó còn ít hay sao? Chỉ cần có đứa con nói dối không phải là được rồi sao?”

“Đứa con thứ xuất sao có thể kế thừa gia nghiệp?” Lão thái quân lập tức nói: “Người chớ vì An Cẩm Tú và An Nguyên Chí mà quên đi tộc quy của An thị chúng ta!”

An thái sư lường thấy lão thái quân lại sắp phát hỏa, chỉ có thể đổi lời mà nói: “Vậy để nhị đệ tìm giúp nó một thê từ ở Hoài Chân là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Giao dịch

Edit: Ningxia111

Nghe An thái sư nói vậy, lão thái quân cười nhạt: “Đề An Thư Tuyền giúp tìm nó một nữ nhi thương hộ sao? Đề An gia ta có một nàng dâu xuất thân thương hộ?”

An thái sư bị lão thái quân chất vấn, im lặng. Hồi lâu, ông bất đắc dĩ nói: “Không phải nữ nhi thương hộ thì còn có thể thế nào? Nó đã nhất định không vào được Thái Học Viện nữa, nhà ta đều là khoa cử nhập sĩ, nó thì đến tư cách ứng khảo cũng không có, còn nói gì đến chuyện bước vào tầng lớp sỹ phu.”

Lão thái quân nói: “Trong nhà có ruộng có thể đưa cho nó, lẽ nào mấy huynh đệ trong nhà còn tranh với nó những thứ này sao?”

“Như thế không phải là nuôi nó sao?” An thái sư nói: “Nó còn có thể ra ruộng mà làm?”

“Dù vậy cũng không thể nó đi theo đường buôn bán!” Lão thái quân đã nghĩ chuyện này cả buổi chiều, dù có nghĩ thế nào cũng không thể để thiếu gia con vợ cả của nhà họ An đi làm thương nghiệp. Việc này nếu bị truyền ra, không biết sẽ có bao nhiêu người cười nhạo An gia bọn họ.

“Mẫu thân chớ nghĩ chuyện tông thương là đơn giản,” An thái sư nói: “Nếu như Nguyên Tín có thể học được bảy phần bản lĩnh của nhị đệ, nhị tử đã mãn nguyện lắm rồi. Mấy năm nay, Thư Tuyền vẫn luôn ở Giang Nam làm hoàng thương*, phần lớn tiền tài trong phủ ta đều là do nhị đệ kiếm về, mẫu thân đừng quá xem thường nhị đệ.”

“Cả người chỉ có hơi tiền, người bảo ta xem trọng nó thế nào được?” Lão thái quân nói: “Người đang bắt binh thay cho An Thư Tuyền sao? Ta đã từng bạc đãi An nhị lão gia phủ ta hay chưa?”

“Nhị tử không nói người không phải.”

“Vậy lời của người là ý thế nào? Người để Nguyên Tín đi Hoài Châu học buôn bán đã là cho nó tiền đồ to lớn rồi chẳng?”

Lúc mẫu tử hai người đang căng thẳng trong phòng, An Nguyên Văn cũng dẫn theo An Nguyên Tín tìm đến.

An thái sư để cho hai nhị tử tiến vào trong phòng, nhìn thấy An Nguyên Văn liền nói: “Không phải chân người không thoải mái sao? Không đi nghỉ ngơi, đến tìm ta có chuyện gì?”

An Nguyên Văn còn chưa mở miệng, An Nguyên Tín đã tranh lời: “Phụ thân, đại ca nghĩ con không nên đến chỗ nhị thúc, vì thế mới dẫn con đến đây tìm người thương lượng.”

“Là con tìm tam đệ,” An Nguyên Văn sợ An thái sư lại nổi giận với An Nguyên Tín, vội vàng nhấn mạnh với An thái sư một câu rằng mình chủ động đi tìm hắn.

An thái sư tức đến mức hai tay run rẩy, nhưng trên mặt vẫn một vẻ thản nhiên nhìn An Nguyên Tín nói: “Tự người nói xem sau này muốn làm gì. Chỉ cần người nói có lý vì phụ sẽ nghe theo người.”

“Con làm gì cũng được,” An Nguyên Tín nói: “Nhị tử không kén chọn”

“Vậy thì người đi đến chỗ nhị thúc đi,” An thái sư không muốn phí lời cùng An Nguyên Tín, lập tức nói.

An Nguyên Văn nói: “Vẫn nên đem những thôn trang ở vùng ngoại ô kinh thành giao cho tam đệ quản lý là được.”

“Đó là thôn trang của An phủ,” An thái sư nói: “Không phải là của bất kỳ người nào trong số chúng ta, người nói giao là giao sao?”

Lão thái quân mở miệng nói: “Huynh đệ bọn chúng bằng lòng giao cho Nguyên Tín, người còn có ý kiến gì? Hay là người còn muốn tranh gia tài với cả nhị tử?”

“Mẫu thân!” Nếu An thái sư không phải là người cực kỳ chí hiếu thì đã đập bàn với lão thái quân rồi: “Quản lý thôn trang không phải cũng là tông thương hay sao? Lão tam cái gì cũng không biết, sao con có thể yên tâm mang thôn trang giao vào tay nó? Những thôn trang đó đều là một phần cơ nghiệp của An gia ta!”

An Nguyên Văn thấy An thái sư đã nóng nảy thật sự, nhưng vì An Nguyên Tín, hắn vẫn to gan nói: “Thôn trang có lão gia nhân có thể giúp An Nguyên Tín, chuyện có thể học ở thôn trang, hà tất phải bắt Nguyên Tín đến tận chỗ nhị thúc để học?”

“Lão gia nhân,” An thái sư nói: “Đó đều là hạ nhân, để hạ nhân dạy thiếu gia? Nhị thúc của các người còn không bằng hạ nhân sao?”

“Nhị tử không có ý này.”

“Vậy ý người thế nào? Ông ấy là nhị thúc của các người, là trưởng bối của các người!” An thái sư không dám đập bàn với lão thái quân nhưng có thể đập bàn với An Nguyên Văn: “Chính người cũng còn là một người đang mang tội, người cho rằng người sẽ không sao chăng? Thánh thượng muốn xử trí

ngươi thế nào, bây giờ mọi người còn chưa biết đấy!”

An Nguyên Văn nói: “Phụ thân, nhi tử không hiểu chuyện này, Nguyên Chí vẫn luôn tập võ, chẳng có công danh trên người, sao thánh thượng lại biết hắn?”

“Đây là bản lĩnh của nó,” An thái sư nói: “Nếu các ngươi có bản lĩnh, cũng có thể nghĩ cách để thánh thượng chú ý đến ngươi!”

An Nguyên Tín thấy An thái sư trút giận lên đại ca, không vui nói: “Nếu phụ thân cũng không biết chuyện này là thế nào, vậy chúng ta không nói nữa, hà tất phải trút lên người đại ca? Chuyện này nói đến cùng, nguồn gốc cũng là từ trên người An Nguyên Chí.”

“Ngày mai An Nguyên Chí diện kiến thánh thượng, ngươi thì sao?” An thái sư hỏi An Nguyên Tín: “Ngươi còn muốn so với nó?”

“Con và thứ đệ thì có gì để so sánh?” An Nguyên Tín không nhanh không chậm nói: “Hắn có tiền đồ đến đâu thì cũng chỉ là con của một di nương sinh ra. Hắn còn có thể có một ngày làm chủ An gia hay sao?”

“Ngươi câm miệng cho lão phu!” An thái sư cuối cùng cũng đập tay xuống bàn.

An Nguyên Văn đánh mắt về phía An Nguyên Tín, muốn vị đệ đệ hay gây chuyện của mình bớt nói đi một chút, còn chính mình thì thử cầu tình với An thái sư: “Xin phụ thân nghĩ lại, An gia của ta đã khi nào có đích tử đi học làm buôn bán? Phụ thân thì nhờ, còn người làm đại ca như con thì không nhờ nổi.”

“Ta cũng không nhờ,” Lúc này lão thái quân cũng mở miệng nói: “Đem đứa cháu trai đích thứ của ta đi nhiễm mùi tiền hôi hám, lòng dạ của phụ thân như ngươi quá tàn nhẫn.”

“Phụ thân,” Tiếng của lão thái quân vừa dứt, ngoài cửa thư phòng đã truyền đến tiếng của An Nguyên Chí, nói: “Nhi tử nghe quản gia nói, phụ thân tìm con.”

“Vào đây!” Nghe thấy tiếng của An Nguyên Chí, An thái sư vội nói.

An Nguyên Chí toàn thân ướt đầm bước vào thư phòng, trước tiên hành lễ với lão thái quân, rồi mới nói: “Nguyên Chí bái kiến lão thái quân.”

Lão thái quân nâng tay đỡ An Nguyên Chí dậy, nói: “Cả ngày hôm nay ngươi chạy đi đâu?”

An Nguyên Chí đứng dậy, nói: “Ta đi uống rượu với tỷ phụ.”

Lão thái quân tỏ ra buồn bã, nói: “Nhất định là tỷ phụ của ngươi trong lòng rất khó chấp nhận. Tỷ tỷ của ngươi không có phúc, nếu không đã có thể đi cùng hắn đến lúc già lão bạch đầu rồi.”

An Nguyên Chí cúi đầu, nhìn qua cũng có vẻ ủ rũ.

An thái sư và lão thái quân quan sát kỹ lưỡng vẻ mặt của hắn, hai đôi mắt sáng quắc đều thấy rằng dường như An Nguyên Chí vẫn chưa biết chuyện An Cẩm Tú còn sống.

An Nguyên Tín nghiêng đầu nhìn An Nguyên Chí một cái: “Ngươi cùng Thượng Quan tướng quân uống rượu, vì sao trên người không có chút mùi rượu nào?”

“Ta đội mưa về,” An Nguyên Chí nói: “Mùi rượu bị nước mưa xối cả rồi, chuyện này rất bình thường, tam thiếu gia ngài không biết ư?”

“Mẫu thân của ta còn sống yên ổn, ta uống rượu cũng là bình thường. Chỉ không ngờ hiếu tử như ngũ thiếu gia, mẹ đẻ chết chưa hết bảy ngày đầu, ngươi đã đi uống rượu”. Trong lòng An Nguyên Tín lúc này chỉ hận An Nguyên Chí chết đi còn không được, lời nói ra khỏi miệng đương nhiên cũng khó nghe.

“Ta kêu đích mẫu là mẫu thân,” An Nguyên Chí nói: “Tam ca đang muốn ta giữ đạo hiếu cho người nào?”

“Giờ ngươi điên rồi hả?”

“Đủ rồi!” Lão thái quân dùng quạt trượng đánh lên người An Nguyên Tín một cái: “Nó là đệ đệ của ngươi!”

An Nguyên Chí khó hiểu nhìn lão thái quân, hôm nay bà già này làm thế là đứng về phía hắn sao? Hay là bởi ngày mai hắn đi gặp thánh thượng nên bày ra vẻ mặt hòa ái dễ gần với hắn?

An Nguyên Văn kéo An Nguyên Tín sang một bên, đứng giữa hai người, tách cặp huynh đệ động mồm động miệng với nhau xong chưa biết chừng còn động cả tay cả chân với nhau này.

An Nguyên Chí nhìn An Nguyên Văn bước mấy bước này, bước tới khắp khả khắp khiêng, bèn hỏi: “Chân của đại thiếu gia bị thương?”

“Ngươi biết rõ còn cố ý hỏi!” Cách một An Nguyên Văn ở giữa, An Nguyên Tín vẫn còn gào lên với An Nguyên Chí.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” An Nguyên Chí nghiêng đầu hỏi phụ thân của mình: “Ta mới đi quán rượu một lát, trong phủ đã có thêm chuyện gì nữa?”

“Thánh thượng muốn gặp ngươi,” An thái sư nói với An Nguyên Chí: “Ngày mai ngươi cùng ta vào cung gặp hoàng thượng.”

“Cái gì? Ta không nghe nhầm chứ?”

“Không nghe nhầm,” An thái sư nói: “Ngày mai thánh thượng muốn gặp ngươi ở ngự thư phòng, đó là cơ hội của ngươi. Cho dù thánh thượng hỏi ngươi điều gì thì đều phải trả lời cho tốt.”

“Ta còn cho rằng phụ thân gặp gặp muốn gặp ta là muốn nói chuyện đuổi ta ra khỏi tộc.” An Nguyên Chí nói: “Không ngờ lại là thánh thượng muốn gặp ta. Phụ thân, đuổi ta ra khỏi tộc cũng cần thánh thượng ra mặt sao?”

“Chớ có nói bừa!” An thái sư trầm mặt: “Có gì mà vì phụ lại muốn đuổi ngươi khỏi gia tộc? Nếu như trước mặt thánh thượng mà ngươi vẫn còn ăn nói xằng xiên như vậy, vì phụ thật sự sẽ đuổi ngươi ra khỏi An tộc, để ngươi tự sinh tự diệt bên ngoài.”

An Nguyên Chí lâm bầm: “Không phải thì không phải, sao phải nổi sùng lên thế?”

“Ngươi muốn nói gì thì nói cho rõ ràng!” An thái sư lại nổi giận với An Nguyên Chí: “Ngày mai gặp thánh thượng, ngươi cũng đáp lời thế đó hả?”

An Nguyên Chí nói: “Sao thánh thượng muốn gặp ta được? Người sao lại biết ta?”

“Đứa nhỏ này,” Thánh thượng muốn gặp ai còn cần lý do sao? Ngươi diện kiến thánh thượng cho cẩn thận, hăng hái một chút, tranh thủ chút tiền đồ cho chính mình, đừng uống công di nương sinh ra ngươi, An phủ ta nuôi ngươi lớn!”

“Nguyên Chí biết rồi,” Đối với lão thái quân, An Nguyên Chí đáp lại rất quy củ.

“Ngươi là người duy nhất trong An phủ ta náo loạn muốn đi tông quân,” An thái sư nói với An Nguyên Chí: “Thánh thượng biết ngươi cũng không có gì kỳ lạ. Trước kia thánh thượng cũng là một hoàng tử xuất thân trong quân ngũ, tự nhiên sẽ có lòng yêu thích ngươi làm vậy.”

Bề ngoài An Nguyên Chí làm ra vẻ được thụ giáo, trong bụng lại thấy buồn cười. Hóa ra nói lời gian dối, tìm một lý do là một chuyện đơn giản như vậy.

Lão thái quân cũng nói: “Nguyên Chí, chuyện ngươi và đám đại ca bọn họ âm ỉ một trận ngoài hành lang tổ mẫu đã biết rồi.”

An Nguyên Văn vội vã nhận sai: “Thái quân, là con làm đại ca không tốt.”

“Ngươi đúng là có lỗi,” lão thái quân nói: “Nếu không sao hôm nay thánh thượng lại phạt ngươi quỳ trước điện Kim Loan tới ba canh giờ, còn lệnh cho ngươi đóng cửa suy nghĩ.”

An Nguyên Văn nói: “Tôn nhi đã biết sai.”

An Nguyên Chí lại nhìn hai chân của An Nguyên Văn nói: “Còn có chuyện này nữa sao?”

“Hai chân của đại ca đến bây giờ vẫn còn sưng,” Lần này An Nguyên Văn đáp lời An Nguyên Chí, vô cùng khách khí, hoàn toàn không có cái tâm thái cao cao tại thượng như thường ngày: “Nếu như Nguyên Chí không tin thì nhìn chút xem!”

“Đại ca!” An Nguyên Tín kéo An Nguyên Văn ra sau hần, nói: “Huynh không cần phải cầu hần.”

An Nguyên Chí nói: “Cầu ta? Cầu ta cái gì?”

“Tam ca của ngươi bị thánh thượng đuổi khỏi Thái Học Viện” Lão thái quân nói: “Chính là vì một trận cãi vã của các ngươi tối qua. Nguyên Chí, ngươi muốn nhìn thấy tam ca của ngươi từ nay vĩnh biệt với sỹ đồ sao?”

An Nguyên Chí nhìn về phía An Nguyên Tín.

“Thái quân!” An Nguyên Tín oán giận nói lớn: “Để con đi Hoài Châu là được rồi!”

Lão thái quân không để ý đến An Nguyên Tín, chỉ nhìn chằm chằm An Nguyên Chí nói: “Ta muốn an táng nương của ngươi trong mộ sơn An thị. Nương của ngươi tuy là tự tận, nhưng cũng chỉ vì chuyện của nhi nữ mà chịu kích thích, tấm lòng từ mẫu, ta có thể lượng thứ cho nàng. Nguyên Chí, ngươi cảm thấy tổ mẫu an bài hậu sự của nương ngươi như vậy, có hài lòng không?”

An Nguyên Chí muốn nói hần không quan tâm đến chuyện của An gia, nhưng trong lòng nhớ đến lời của An Cẩm Tú, cuối cùng cũng nói với lão thái quân: “Nếu như có thể, Nguyên Chí sẽ giúp tam ca cầu tình trước mặt thánh thượng, nhất định sẽ quý xuống cầu xin thánh thượng tha lỗi cho tam ca một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 98: Cửa bồ thí

Edit: Nhạn.

Trong bốn vị công tử trong An gia, thật ra An Nguyên Tín không phải là kẻ có chí hướng, nếu không thì hẳn cũng sẽ không theo An Nguyên Văn đến tìm An thái sư, vì chính mình mà trải ra một con đường, đồ bồ thí đối với An Nguyên Tín mà nói, chỉ cần có thể giữ lại mạng sống hẳn đều có thể nuốt vào bụng. Đúng ra là nếu đồ bồ thí này đến từ An Nguyên Chí, An Tam thiếu gia thì dù như thế nào hẳn cũng không tiếp thu được. Làm sao mà chịu được một kẻ từ nhỏ mình không để vào mắt ban ân cho? An Nguyên Tín tình nguyện bán thân mình đi theo thương nghiệp.

Lão Thái quân biết rõ tâm tư của An Nguyên Tín, lại không dám sau khi ‘giao dịch’ với An Nguyên Chí, để cho An Nguyên Tín đi nghỉ ngơi, chuẩn bị sáng sớm ngày mai tiến cung diện thánh.

An Nguyên Chí cũng không ở lại lâu, đối với mắng quát to tiếng của An Nguyên Tín cũng là mất điếc tai ngoi, sau khi thi lễ với hai trưởng bối cùng đại ca, An Nguyên Chí lui lại rồi quay đi.

“Gia đình chúng ta không ai theo thương nghiệp!” Khi An Nguyên Chí đi rồi, Lão thái quân chân thành nói với An Nguyên Tín đang đứng một bên la hét nói: “Chính ngươi suy nghĩ cho thật tốt, tổ mẫu có thể nói với ngươi thì tất cả cũng đã nói hết rồi!”

“Mẫu thân, người đừng nóng giận.” An thái sư thấy Lão thái quân đứng dậy muốn đi, vội vàng tới đỡ.

“Đây là nhi tử ngươi dưỡng ra!” Lão thái quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói một câu với An Thái sư, sau đó cũng không cần An thái sư đỡ bà, tức giận trong lòng tự mình chống tượng rồi đi.

Trong thư phòng chỉ còn lại phụ tử ba người, An thái sư cũng chẳng muốn nhìn An Nguyên Tín một cái, chỉ là nói: “Ngươi nếu là muốn bị trục xuất khỏi gia tộc, ngươi cứ tiếp tục nháo đi. Ta nghĩ Thánh thượng sẽ không vì ngươi có chỗ dựa mà bỏ qua, tự giải quyết cho tốt đi.”

“Đừng nói nữa!” Xem chừng An Nguyên Tín vẫn còn không phục, bộ dáng vẫn còn muốn mở miệng ồn ào, An Nguyên Văn vội vàng lôi An Nguyên Tín ra khỏi thư phòng.

“Đại ca!” Sau khi An Nguyên Tín bị An Nguyên Văn lôi ra khỏi thư phòng của An thái sư, lập tức kéo tay An Nguyên Văn ra.

An Nguyên Văn nói: “Ta cũng không muốn nhìn thấy An Nguyên Chí đắc ý, nhưng mà Nguyên Tín, trên đời này có ai có gan lớn chống lại Thánh thượng? Bây giờ ngươi nhịn, xem xem việc này có phải còn có cơ hội chuyển biến hay không.”

An Nguyên Tín nói: “Ngươi tin rằng cái tên nô tài kia có năng lực vì ta mà nói chuyện?”

“Có thể hay không cũng phải đợi xem ngày mai hẳn diện thánh xong.” Lúc này hai đầu gối của An Nguyên Văn lại đau đớn vô cùng, An Nguyên Tín theo bản năng duỗi tay đỡ lấy hẳn, nói: “Ngươi cũng không nghĩ lại, ngươi nếu thật sự là theo thương nghiệp, con cháu của ngươi sau này cũng theo dòng dõi thương hộ, muốn thoát khỏi thân phận đó, ngươi phải tiêu tốn thời gian của mấy đời! Không nên vì điều mình muốn, ngươi phải vì chính con cháu đời sau mà nghĩ lại đi!”

An Nguyên Tín lặng im không tiếng động đỡ An Nguyên Văn đi một hồi lâu, bỗng nhiên chất vấn An Nguyên Văn: “Làm sao Thánh thượng biết đến An Nguyên Chí?”

An Nguyên Văn nói: “Không phải phụ thân đã nói sao?”

An Nguyên Tín cười lạnh nói: “Cũng bởi vì hẳn là người duy nhất trong thế hệ chúng ta tập võ? Loại lời nói này đại ca cũng tin?”

An Nguyên Văn nói: “Cũng chỉ có cái khả năng này thôi, bằng không còn có thể vì cái gì?”

“Ta cũng không nói được,” An Nguyên Tín nói: “Nhưng ta chắc chắn phụ thân không có nói thật. Ngày đó mẫu thân đi am ni cô, đến cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, đại ca, ngươi đã đi tra chưa?”

“Ta tra như thế nào?” An Nguyên Văn nói: “Người đi theo đều bị giết, hiện tại chúng ta cũng không gặp mặt mẫu thân.”

“Người đi tra am ni cô đâu?”

An Nguyên Văn khoát tay với An Nguyên Tín: “Hiện tại Thánh thượng đã trưng dụng am ni cô, chúng ta không vào đó được. Còn có, phụ thân không cho chúng ta hỏi chuyện của am ni cô, ngươi đã quên?”

An Nguyên Tín nói: “Ta không quên, chỉ là sự tình không thích hợp, Thánh thượng muốn trưng dụng am ni cô làm cái gì? Ta nghĩ không ra!”

An Nguyên Văn vỗ vỗ tay An Nguyên Tín, đại ca hẳn cũng rất muốn biết mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ là An Nguyên Văn lại mơ hồ có cảm giác hẳn hiện tại không nên hỏi nhiều, cái loại cảm giác hoảng sợ này, khiến cho An Nguyên Văn cảm thấy không bằng chờ đợi một thời gian nữa, có thể hẳn sẽ biết rõ chuyện gì đang phát sinh rồi.

An Nguyên Chí tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân y phục sạch sẽ. Đi vào linh đường, hương khói lượn lờ khắp phòng, sau khi thấy Viên Nghĩa cũng đã thay đổi y phục, An Nguyên Chí mới hỏi Viên Uy: “Buổi tối đã có người tới nơi này sao?”

Trong tay Viên Uy vẫn cầm một cái màn thầu bị gặm một nửa, lắc đầu nói: “Không có ai tới đây.”

Viên Nghĩa đưa một cái màn thầu cho An Nguyên Chí, nói: “Chạy cả đêm, ngươi cũng ăn một chút đi.”

Lúc này, An Nguyên Chí ăn không vô, đi đến bên linh án thấp một nén hương, nói: “Ngày mai ta diện Thánh, lại cùng phụ thân ta nói chuyện ngươi tiến cung, ngày mai ngươi cùng Viên Uy canh giữ chỗ này cho tốt. Trong phủ ngày có tai mất ngủ, cho nên dù chúng ta biết trong này không có tỷ tỷ của ta cùng thi thể Duệ Tử, một cái thi thể khác cũng không thể nào khẳng định là của Ninh nhi, chúng ta phải trình diễn đáng về đang canh gác linh đường cho thật tốt mới được.”

Viên Uy nói: “Cái này thiếu gia ngươi không cần lo lắng, cả ngày hôm nay ta vẫn canh giữ ở chỗ này, chưa từng để ngừng hương khói, nơi này cũng không có ai đến.”

An Nguyên Chí cắm cây nhang vào bát, nói một tiếng vát và với Viên Uy, ngồi trên chiếc ghế trước linh án, nói với hai người bọn họ: “Ngày mai ta diện thánh, chờ sau khi an táng xong ta, Viên Uy muốn ra ngoài tìm người, Viên Nghĩa lại muốn tiến cung bảo hộ tỷ tỷ của ta, khi nào chúng ta có thể gặp nhau, cũng khó có thể nói rồi.”

Viên Uy nói: “Rất nhanh là ta có thể trở về, chỉ có đại ca muốn gặp chúng ta lại có khó khăn.”

Viên Nghĩa nói: “Sẽ có cơ hội thôi.”

Ba cái đại nam nhân không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng không khí trên linh đường lúc này lại làm cho người ta khó chịu. Viên Uy không thích trường hợp cả bầu không khí buồn rầu như vậy nên vui sướng khi người khác gặp họa nói với An Nguyên Chí: “Ta nghe nói An tam thiếu gia muốn đi Hoài Châu làm thương gia.”

An Nguyên Chí nói: “Cái này ta đã biết, ngày mai ta sẽ vì hấn mà cầu tình với Hoàng đế.”

Viên Nghĩa cùng Viên Uy đều bị lời này của An Nguyên Chí làm cho kinh sợ, An Nguyên Chí luôn luôn hận không thể ăn tươi nuốt sống người một nhà này, vậy mà lúc này lại cùng An Nguyên Tín nói tình nghĩa huynh đệ rồi sao?

“Ngươi thật lòng muốn cầu tình cho An tam thiếu gia?” Viên Nghĩa chất vấn An Nguyên Chí.

Nếu không phải bản thân An Nguyên Chí có khí chất, thân thể cường tráng, cũng có chút nét nữ nhân trên gương mặt, hiện lên ý cười lạnh lùng, nói: “Thật sự là các ngươi khinh thường thương nhân? An gia những năm gần đây, sử dụng bạc đều là do Nhị thúc ở Hoài Châu kiếm được. An Nguyên Tín muốn đi theo học bản lĩnh thương nhân, Nhị thúc ta còn chưa chắc nguyện ý dạy cho hấn đâu. Lại nói, ta làm sao có thể để An Nguyên Tín đi Hoài Châu học làm thương nhân? Sau khi hấn học được cách kiếm tiền, làm sao ta đấu cùng An Nguyên Văn đây?”

Tình cảm của An Nguyên Tín cùng An Nguyên Văn rất tốt, tương lai An Nguyên Chí cùng An Nguyên Văn tranh đấu, không thể nghi ngờ rằng người này sẽ đứng một bên hỗ trợ An Nguyên Văn, An Nguyên Chí tuyệt không hy vọng mình gặp phải một cái không thiếu bạc, An Nguyên Văn.

Viên Uy vẫn còn không rõ bên trong cong cong queo queo như thế nào, ngược lại, vừa nói Viên Nghĩa đã thông suốt, chỉ là hấn không nghĩ tới An Nguyên Chí lại có thể suy nghĩ chu đáo như vậy.

“Vậy hấn đi theo con đường thương nhân là có lợi đối với An đại thiếu gia hả?” Viên Uy khó hiểu mà hỏi: “Vậy tại sao ta đây lại nghe nói hấn mang theo An tam thiếu gia đi tìm Thái sư cầu tình?”

An Nguyên Chí nở nụ cười nói: “Viên Uy, ngươi ngây ngốc ở trong linh đường, chuyện trong An phủ của chúng ta thật ra ngươi có thể biết.”

Viên Uy gãi gãi đầu nói: “Ta canh giữ ở nơi này cũng nhàm chán.”

“An Nguyên Văn muốn làm một vị đại ca thật tốt.” An Nguyên Chí nói: “Nhưng mà người này cũng chỉ là một cái thư sinh, hấn có thể nghĩ ra cái gì chứ?”

Viên Uy nói: “Bọn hấn cũng không bằng thiếu gia.”

Viên Nghĩa cúi đầu gặm màn thầu không nói cái gì nữa, tuy võ công Viên Uy cao cường nhưng trừ bỏ bản lĩnh giết người ra thì hấn chính là một kẻ hồ đồ, hấn cảm thấy An Nguyên Chí tốt, An Nguyên Chí làm gì cũng tốt. Hiện tại Viên Nghĩa hơi lo lắng, một ngày kia, Viên Uy có thể bị An Nguyên Chí bán đi, lại còn giúp hấn đem tiền nữa đây.

“Viên Uy là huynh trưởng của ta.” An Nguyên Chí lấy một cái màn thầu trên bàn trước mặt Viên Nghĩa, thì thầm một câu với Viên Nghĩa, Viên Nghĩa giương mắt nhìn An Nguyên Chí.

“Ta nói được thì làm được.” An Nguyên Chí nghiêm túc nói với Viên Nghĩa: “Người đối xử tốt với ta, đương nhiên ta cũng sẽ đối xử tốt với hấn.”

Viên Nghĩa nhìn An Nguyên Chí nửa ngày, gật gật đầu một cái, nói: “Ta tin thiếu gia.”

An Nguyên Chí cắn một ngụm mằn thảu, ăn vào không có mùi vị gì nhưng vẫn nuốt xuống, đi đến trước cửa sổ, nhìn mưa không ngớt bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Cũng không biết khi nào tỷ phụ của ta có thể trở về, quá muộn, nếu bị tai mất ngăm của Lý hoàng gia ở An phủ phát hiện thì làm sao bây giờ?” < > Diên?dan\$le!quy>don

Am ni cô, An Cẩm Tú tỉ mỉ giúp Thượng Quan Dững mặc y phục, một bên vẫn buồn rầu nói: “Y phục này vẫn còn ẩm ướt, ta quên giúp ngươi hong khô y phục rồi.”

Thượng Quan Dững nói: “Bên ngoài trời còn mưa, sau khi ta ra khỏi đây y phục vẫn ướt.”

An Cẩm Tú cau mày, đau lòng cho Thượng Quan Dững ra ngoài lại gặp trời mưa.

“Bọn người Nguyên Chí không giống ta, tại sao ta lại không thấy ngươi hỏi bọn hắn?” Thượng Quan Dững cầm lấy dây cột tóc của An Cẩm Tú, nghĩ muốn thay An Cẩm Tú vấn mái tóc dài đang xoa tung kia lại, thế nhưng hần trời sinh có đôi tay luyện võ để giết người, chuyện tình thú vấn tóc cho nương tử nơi khuê phòng này, Thượng Quan Dững chính là nỗ lực cũng làm không được. Loay hoay nửa ngày, dây cột tóc trên tay hắn cũng chưa buộc xong, Thượng Quan tướng quân thế nhưng không thể nào thay nương tử xinh đẹp của hắn vấn mái tóc dài của nàng thành một búi tóc.

“Nguyên Chí cùng Viên Nghĩa tuổi trẻ, ướt mưa cũng không có gì.” An Cẩm Tú phiền lòng trượng phu của chính mình toàn thân đều ướt đẫm, không nghĩ nhiều nên thuận miệng nói.

Thượng Quan Dững bận rộn vấn tóc cho An Cẩm Tú, sau đó nâng mặt An Cẩm Tú lên nói: “Cẩm Tú, ngươi thật sự chê ta già rồi?”

Lúc này, An Cẩm Tú mới phản ứng được là mình nói sai rồi, vội vàng nửa đứng nửa quỳ trên giường, hôn một cái lên mặt Thượng Quan Dững lấy lòng nói: “Không giả.”

“Người con dâu này.” Thượng Quan Dững cũng ôm lấy An Cẩm Tú ngã xuống giường: “Dù sao ta cũng không nói lại ngươi!”

“Đường đường là một tướng quân muốn miệng lưỡi sắc bén làm cái gì?” Lúc này, An Cẩm Tú bị Thượng Quan Dững ôm lấy, cũng không quan y phục của Thượng Quan Dững còn đang ẩm ướt, khẽ cười nói: “Ngươi muốn cãi nhau với ta sao?”

“Nói chuyện cũng không nói lại ngươi, lại còn cãi nhau với ngươi?”

“Nam nhân tốt không đấu cùng nữ nhân,” An Cẩm Tú nói: “Ngươi định làm gì?”

“Ày!” Thượng Quan Dững ôm D/D/Le?quy^don An Cẩm Tú thở dài, tiểu nương tử của hắn nâng trên tay còn sợ ngã, cũng chỉ có thể để An Cẩm Tú khi dễ hắn, hắn đâu dám cãi nhau cùng tiểu nương tử chứ?

“Nói mau.” Không biết lúc này An Cẩm Tú bị cái gì làm cho si ngốc, nhìn Thượng Quan Dững chăm chăm, hỏi: “Ngươi sẽ không cãi nhau với ta, mặc kệ ta làm chuyện gì, ngươi cũng sẽ không chán ghét ta?”

“Sẽ không,” Thượng Quan Dững nói: “Ta chỉ sợ ngươi chán ghét ta.”

“Ta cũng sẽ không,” An Cẩm Tú lấy được lời nói này của Thượng Quan Dững, giống như là kim bài miễn tử, mặt mày cong cong nói: “Sau khi ngươi già đi, ta cũng không chê bai ngươi.”

“Còn nói già?” Thượng Quan Dững ôm An Cẩm Tú cắn một cái, không biết tại sao tay lại luồn dưới gối, sờ đến một cái hộp nhỏ không biết là đựng cái gì, lại sờ thấy một đoạn dây thừng dài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đòi đã đổi, người chưa đổi

Edit: Um-um

An Cẩm Tú không nhìn rõ động tác trong bóng đêm của Thượng Quan Dững, biết Thượng Quan Dững không thể ở lâu, trong lòng chỉ muốn chìm đắm cảm giác được Thượng Quan Dững ôm trong lòng ngực thêm chút nữa, yên lặng để Thượng Quan Dững ôm, thì thầm với Quan Dững: “Trên mặt Nguyên Chí có vết thương, lúc gặp mặt thiếp không tiện hỏi hắn, sợ hắn nổi giận với thiếp, vết thương trên mặt hắn là do hôm qua bị các thiếu gia An phủ đánh đúng không?”

“Đúng vậy, bôi chút thuốc sẽ không sao đâu.” Thượng Quan Dững lấy sợi dây thừng dưới gối ra, trong phòng không có ánh sáng, hắn không nhìn rõ hình dạng của sợi dây nhưng Thượng Quan Dững biết rõ đây là sợi dây nhân duyên đêm đó hắn đưa cho An Cẩm Tú.

“Chàng cầm gì vậy?” Lúc này An Cẩm Tú mới phát hiện trên tay Thượng Quan Dững có vật gì đó.

Giọng Thượng Quan Dũng trầm thấp nặng nề, trả lời An Cẩm Tú: “Sao nàng vẫn còn giữ sợi dây này?”

Sau khi An Cẩm Tú phát hiện Thượng Quan Dũng đang cầm đồ của mình, hoảng hốt kêu lên, vươn tay đoạt lại sợi tơ hồng trong tay Thượng Quan Dũng, nói: “Đừng phá hỏng, đây là vật đính ước chàng đưa thiếp, sao thiếp có thể không cất giữ? Nó sẽ luôn theo thiếp đến cuối đời này.”

Hơi thở Thượng Quan Dũng lướt qua giữa trán An Cẩm Tú, vào tóc, cổ, sau đó dừng lại bên môi An Cẩm Tú: “Lúc ấy ta còn tưởng sau này tương lai tốt rồi lại mua thêm một cái cho nàng, không ngờ hiện giờ chúng ta lại biến thành thế này.”

An Cẩm Tú duỗi tay ôm lấy Thượng Quan Dũng: “Biến cố, người không thay đổi.”

“Có lẽ lúc ta cầu sợi dây này lòng không đủ thành kính.”

“Cầu Bò tát không bằng dựa vào chính mình.”

“Cẩm Tú, ta...”

An Cẩm Tú dùng nụ hôn để ngăn chặn lời nói ừ rừ của Thượng Quan Dũng: “Có sợi dây này buộc lại, hai chúng ta đừng ai nghĩ trốn thoát. Đời này, kiếp sau, đến đời con cháu, có lẽ đến đời đời kiếp kiếp đều bị buộc cùng nhau.”

Cuối cùng Thượng Quan Dũng cũng nở nụ cười, hẳn có phúc khí này sao?

An Cẩm Tú đi qua đầu cầu Nại Hà, thấy những nhóm hôn phách sau khi uống canh Mạnh Bà đi đầu thai tái thế, nói đời đời kiếp kiếp thật ra đều là giả, sau khi mất đi kỷ ức, ai có thể biết kiếp trước của mình từng yêu, từng hận ai? Chỉ là bị người nam nhân bên cạnh ôm, An Cẩm Tú rất hi vọng không chỉ đời này, kiếp sau nếu có cơ hội đầu thai làm người, người nam nhân này vẫn là trượng phu của nàng.

“Được.” Thượng Quan Dũng nói với An Cẩm Tú: “Có sợi tơ hồng này buộc, kiếp sau chúng ta cũng ở bên nhau.”

“Vâng.” Sau khi An Cẩm Tú bị Thượng Quan Dũng hôn đến ửng một tiếng, bỗng nhiên sợ hãi, d(d(l(q(d(um(um nếu có kiếp sau, nàng lại hại hắn giống như bây giờ thì làm sao đây? Nàng còn hại người nam nhân này đến mấy đời?

“Ta phải đi.” Thượng Quan Dũng không phát hiện được tâm tư tự trách của An Cẩm Tú lúc này, sau một lúc mãi hôn, hắn thấp giọng nói với An Cẩm Tú: “Có dịp ta lại đến thăm nàng, Yêu Đào kia nàng phải che giấu thật tốt, nàng ta là người của ngũ điện hạ, nếu đột nhiên mất tích, trong cung không đi tìm thì ngũ điện hạ nhất định cũng sẽ tìm.”

“Thiếp đã biết.” An Cẩm Tú thu hồi tâm trạng thương tâm của bản thân: “Lần sau tới, mang chút thuốc dưỡng thai cho thiếp, ở đây thiếp không tiện mời đại phu khám cho Yêu Đào.”

Thượng Quan Dũng nói: “Thuốc dưỡng thai cũng phải xem người bốc thuốc, đại phu bên ngoài không biết tình trạng của Yêu Đào, làm sao có thể viết phương thuốc cho nàng ta?”

An Cẩm Tú ngẫm nghĩ: “Nàng trong cung bị hoảng sợ, có thai một tháng, chàng hỏi thử đại phu xem có thể cho nàng một toa thuốc an thần, bổ thân là được.”

Thượng Quan Dũng nhớ kỹ lời nói của An Cẩm Tú, lúc này Thượng Quan tướng quân còn không nhớ tới, một đại nam nhân như mình chạy đến y quán hỏi phương thuốc cho thai phụ bồi bổ thân thể có thích hợp hay không, gật đầu nói: “Ta tìm đại phu hỏi một chút.”

“Ngốc à?” An Cẩm Tú vội nói: “Không phải chàng nói bên ngoài có người chuyên môn theo dõi chàng sao? Chàng chạy đến y quán hỏi bằng cách nào? Sai Viên Uy đi hỏi thử đi, chàng đừng tự đi.”

“Đều nghe nàng.” Thượng Quan Dũng nói: “Nàng cũng phải bảo trọng.”

“Ở đây thiếp có hai thái y, bệnh gì cũng không lo.”

“Không được nói bậy.” Thượng Quan Dũng nói: “Có ai lại muốn bệnh chứ?”

“Thiếp không được bệnh.” An Cẩm Tú dụ dỗ Thượng Quan Dũng: “Thân thể thiếp tốt, nếu chàng ra sức không chừng chúng ta có thể có thêm đứa nhỏ.”

“Nàng.” Thượng Quan Dũng nói không nên lời, diendd@nleequydd0n_um_um chỉ có thể cúi đầu hôn lên tiểu thê từ da mặt ngày càng dày của mình, hôn xong, ngẩng lại vẫn không cam lòng, nhẹ nhàng cắn cắn môi An Cẩm Tú.

An Cẩm Tú hít một hơi: “Đau.”

Thượng Quan Dũng xoa xoa tóc An Cẩm Tú, ngồi thẳng dậy, sửa sang lại quần áo, hiếm khi lại nói với An Cẩm Tú một câu cợt nhả: “Lúc này ta đắm vào nàng như vậy nàng cũng không đau, giờ ta nhẹ cắn một chút, nàng liền đau?”

(Vâng, editor đã dùng từ nói tránh... ý anh là lúc anh ấy ấy với chị đấy)

Lúc này An Cẩm Tú mới đỏ mặt, tay nắm chặt thành đấm, đánh một cái lên lưng Thượng Quan Dũng, giận mắng một câu chỉ bản thân mình mới nghe ra, Thượng Quan Dũng không thể nghe rõ, người xấu.

An Cẩm Tú đánh lần này, đối với Thượng Quan tướng quân mà nói, sức lực của tiểu thê từ chỉ giống như đánh muỗi, xoa người xoa nhẹ tóc An Cẩm Tú, nói: “Đi thôi.”

An Cẩm Tú đứng dậy, muốn xuống giường tiễn Thượng Quan Dũng, quần áo vô tình mở ra khiến Thượng Quan Dũng thiếu chút nữa không đi được.

“Nàng ngủ đi” Thượng Quan Dũng ấn An Cẩm Tú về lại giường: “Cẩn thận đừng để cảm lạnh.”

An Cẩm Tú nói: “Thiếp muốn đi đốt đèn.”

“Ta biết ám vệ nấp chỗ nào.” Thượng Quan Dũng nói: “Nàng không cần đốt đèn hấp dẫn sự chú ý của họ, ta sẽ không sao.”

“Nhưng thiếp sợ.” An Cẩm Tú vẫn xuống giường, nói: “Nếu chàng bị phát hiện thì làm sao? Người ở đây đều là đại nội thị vệ, võ công cao cường, chàng không cần mạo hiểm vào đây thăm thiếp, có cơ hội hãy vào.”

Thượng Quan Dũng thấy An Cẩm Tú nói sợ, liền không ngăn việc An Cẩm Tú rời giường, lại không bỏ được mà lấy ngón tay cuộn tròn tóc dài An Cẩm Tú một hồi, mới mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

An Cẩm Tú thấy Thượng Quan Dũng ra ngoài, vội đốt đèn sáng khắp cả phòng.

Thượng Quan Dũng quay đầu nhìn ánh đèn chiếu sáng căn phòng, cùng với bóng dáng mảnh khảnh in trên cửa sổ, quay người vào trong chỗ tối mà đèn không chiếu tới được.

Bên ngoài phòng Từ Uyên thấy đèn trong phòng đã sáng, biết Thượng Quan Dũng đi rồi, thần kinh căng thẳng mới thả lỏng lại. Nhìn bóng ánh tiểu thư trên cửa sổ, bóng dáng như hoa, Từ Uyên sờ sờ mũi nhỏ của mình, âm thầm thở dài, mũi này cũng không xuất sắc như tiểu thư nhà mình.

Hàn Ước không tiếng động đến bên cạnh Từ Uyên, thấy nha đầu này dùng sức nắm mũi của mình, bỗng lên tiếng: “Ngươi làm gì vậy?”

“Mẹ ơi!” Từ Uyên bị âm thanh đột ngột vang lên bên tai hù dọa đến mức nhảy dựng lên đồng thời hét chói tai.

Lần này An Cẩm Tú không thể trong phòng giả chết, đám ám vệ trốn trong bóng tối đều chạy ra xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Phu nhân, ở đây không có chuyện gì.” Hàn Ước vội lên tiếng: “Ta nói chuyện với Từ Uyên, dọa phải nàng.”

“Từ Uyên?” An Cẩm Tú trong phòng kêu Từ Uyên.

Hàn Ước thấy Từ Uyên trừng to mắt với mình, giống như còn chưa hồi phục tinh thần, chỉ có thể vỗ vai Từ Uyên, nói: “Ngươi trả lời kia.”

“Từ Uyên ngươi không sao chứ?” Trong phòng An Cẩm Tú lại hỏi Từ Uyên.

Từ Uyên bị Hàn Ước vỗ hoàn hồn, nói: “Không việc gì, đột nhiên Hàn đại nhân chạy ra, khiến ta giật mình.”

“Nha đầu này, thế nào lại nói chuyện với Hàn đại nhân như vậy?” Biết không có chuyện gì, An Cẩm Tú cũng yên tâm, cô ý trách cứ Từ Uyên: “Thỉnh tội với Hàn đại nhân mau.”

Từ Uyên lại trừng với Hàn Ước.

“Từ Uyên?” An Cẩm Tú thúc giục.

“Thực xin lỗi Hàn đại nhân.” Từ Uyên biết An Cẩm Tú sẽ không nổi giận với mình, chính là bây giờ làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lqđ.d.i.e.n.d.a.n dù không tình nguyện nàng cũng thỉnh tội với Hàn Ước, nửa ngồi xồm thi lễ với Hàn Ước: “Nô tì không hiểu quy củ, mạo phạm Hàn đại nhân...”

“Là lời nói mạo phạm.” Trong phòng An Cẩm Tú dạy Từ Uyên nói.

“Nô tỳ có lời mạo phạm Hàn đại nhân, thật xin lỗi.”

An Cẩm Tú nghe lời nói Từ Uyên, trong phòng lác đầu, nói: “Mong Hàn đại nhân là đại nhân đừng trách tiểu nhân, tha cho nô tỳ lần này.”

Từ Uyên trừng Hàn Ước, đây không phải là thái độ thỉnh tội, nhưng vẫn nghe lời dạy của An Cẩm Tú, nói: “Nô tỳ nói lời mạo phạm Hàn đại nhân, thỉnh Hàn đại nhân đại nhân đừng chấp tiểu nhân, tha cho nô tỳ lần này.”

Hàn Ước bị Từ Uyên trừng mắt, đang nghĩ xem nên nói thế nào, định giúp nha đầu này bỏ qua chuyện vừa rồi, liền thấy Từ Uyên vẫn luôn trừng hằm, nắm tay giờ giờ với hằm.

Đám ám vệ trong viện nhìn hai người đứng đối diện nhau, ghen cười đến vắt vẻo, không nghĩ đến lão đại họ cũng có ngày bị nữ nhân lấy nắm đấm uy hiếp.

Hàn Ước nhìn nắm đấm nhỏ đưa qua đưa lại trước mặt, trong lòng đánh giá nắm đấm này có thể đánh chết được loài sâu nào, một bên hỏi nhỏ Từ Uyên: “Nếu ta nói không buông tha ngươi, ngươi phải làm sao?”

Từ Uyên biết Hàn Ước là khắc tinh của nàng và tiểu thư, chỗ nào cũng có người này, “Tiểu thư,” Từ Uyên dứt khoát nói với An Cẩm Tú đang đứng trong phòng: “Hàn đại nhân nói ngài ấy không muốn tha ta.”

“Cái gì?” Trong phòng An Cẩm Tú muốn ra cửa xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Từ Uyên này gây rối để Thượng Quan Dững có thể an toàn thoát thân, nhưng sự việc có điểm không đúng, Hàn Ước không giống người sẽ gây sự với một nha đầu như Từ Uyên.

Một lần nữa Hàn Ước bị Từ Uyên làm cho dở khóc dở cười, phải giải thích với An Cẩm Tú phía sau cánh cửa: “Phu nhân, tiểu nhân nói giỡn với Từ Uyên, không có gì, tiểu nhân thấy đèn trong phòng phu nhân sáng nên đến xem thế nào.”

“Nha đầu này bị ta chiều hư.” An Cẩm Tú trong phòng cười một tiếng: “Hàn đại nhân đừng so đo với nàng.”

Từ Uyên tròn trắng mắt với Hàn Ước, thấy đèn sáng lại hỏi một chút, rõ ràng đây là giám thị tiểu thư nhà nàng, người này sao lại phiền toái đến vậy?

“Nếu phu nhân không có việc gì, Hàn Ước xin cáo lui.” Hàn Ước hành lễ về phía cửa phòng.

An Cẩm Tú nói: “Canh giờ không còn sớm, Hàn đại nhân cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Hàn Ước nói: “Tiểu nhân cáo lui.”

Từ Uyên hừ một tiếng, người này trông chừng các nàng như trông chừng trộm, có thể nghe lời tiểu thư nhà nàng đi nghỉ ngơi sao?

Hàn Ước bước đến một bước đối diện Từ Uyên, thì thầm “Không ai nói với ngươi, nữ hài tử tròn trắng mắt rất xấu sao?”

Từ Uyên cắn răng, nàng có thể đánh người này một cái hay không?

Hàn Ước như hiểu được tâm tư của Từ Uyên, lại nhỏ giọng nói tiếp: “Ngươi còn giờ giờ nắm đấm với ta, ngươi có luyện võ sao?”

Từ Uyên giơ tay lên, nhìn Hàn Ước ddlequydon.um-um đứng trước mặt mình, vóc dáng rất cao, so với Viên Nghĩa còn cao hơn, mặt cười xấu xa, chuyện trước mắt làm Từ Uyên do dự, nếu mình tát một cái, có thể đánh tới tên hỗn đản Hàn Ước này sao? Nếu đánh không tới thì làm sao bây giờ?

Hàn Ước thấy Từ Uyên trừng mắt cắn răng với mình, đột nhiên giơ một nắm tay đến trước mặt Từ Uyên.

Từ Uyên ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, nàng còn muốn theo tiểu thư đi vào cung báo thù huyết hận, không thể ở đây để tên hỗn đản họ Hàn này đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Trời sinh phản cốt

Edit: Um-um

Trời đổ mưa cả đêm đến hừng đông hôm sau, mưa mới ngớt hạt, từ mưa tầm tã trở thành mưa phùn liên miên như ở Giang Nam, loại mưa này không giống mưa to, sấm sét ầm ầm đánh xuống từng chùm, rửa sạch toà thành từ đầu đến chân như vẫn thường thấy ở Kinh Thành. Sáng nay trận mưa này rất nhỏ, có hương vị triền miên. Mưa bụi dột thành màn mỏng, sợi dột tinh mịn có thể nhìn xuyên qua ngói trước mặt, chưa kể còn có đám sương sớm xuất hiện làm cho người kinh đô được một phen thưởng thức ý vị mưa bụi Giang Nam.

An Nguyên Chí mặc y phục do Lão thái quân đã sai người chuẩn bị suốt đêm, theo An Thái sư vào cung. Khi đến trước cửa ngự thư phòng, An Nguyên Chí mới biết hẳn cũng không thể lập tức gặp Thế Tông hoàng đế, hẳn phải ở trước cửa ngự thư phòng chờ đến khi Thế Tông lâm triều xong mới có thể nhìn thấy vị hoàng đế Kỳ Thuận này của bọn họ.

“Ngươi đứng yên ở đây chờ, đừng gây chuyện cho ta.” Sau khi dẫn An Nguyên Chí đến ngự thư phòng, An Thái sư dặn dò nhi tử một câu, bước đi vội vàng vào Kim Loan điện để chuẩn triều sớm.

An Nguyên Chí không giống như người mới tiến cung lần đầu, cảm thấy mình vào đây là hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, bị loại khí thế hoàng gia độc nhất vô nhị dọa sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên. Đứng trên đài cao ở ngự thư phòng, An Nguyên Chí cảm thấy hoàng cung Kỳ Thuận bị mình

dầm dưới chân, mưa phùn và sương khói bên trong giống như phủ lên cung điện lầu các một tầng lụa mỏng, làm người xem thấy mờ ảo.

Hoá ra đây là hoàng cung, trong lòng An Nguyên Chí nghĩ, vốn tưởng rằng một tường cao ngăn cách trong ngoài thành hai thế giới, bây giờ tận mắt nhìn thấy, trong cung nhà cửa nguy nga hơn so với đại gia thế tộc, chỗ cũng lớn hơn một chút, hoa cỏ nhiều hơn, mặt khác, tầm mắt An Nguyên Chí nhìn xuống toà điện phủ mái cong cách hẳn không xa.

Thợ thủ công tinh tế điêu khắc hình kim long ngũ trảo bay trên bốn phía mái cong của toà điện sinh động như thật, trong mưa bụi ngẩng đầu nhìn trời, giống như ngay sau đó liền dang vãn giả vũ từ mặt đất mà bay lên không. An Nguyên Chí nhìn kim long mà chỉ có hoàng gia mới dùng này thật lâu, trong lòng bỗng cảm thấy, nhìn kim long ngũ trảo tôn quý vô cùng đã lâu, bất quá cũng chỉ là một con súc sinh, hẳn không nhận ra thứ này có uy nghi, bề ngể thiên hạ, thần chi không thể mạo phạm như thế nào.

Các thị vệ cung nhân đứng ngoài ngự thư phòng không ai dám bước đến nói chuyện với An Nguyên Chí, tư thái An Nguyên Chí thanh thản đứng nơi đó giống như đứng xem phong cảnh trong ngự hoa viên nhà mình làm những người này không thể chấp nhận được. Rốt cuộc thiếu gia thứ xuất của An phủ có biết mình đang đứng ở hoàng cung đại nội không? Dd4eqydon.um-um Vì sao một chút xú ý kính sợ cũng không thể hiện ra? Xem như đây là hậu hoa viên An phủ nhà hắn sao?

An Nguyên Chí đâu phải chỉ không sợ hãi, nhìn toà điện kim long cách đó không xa, thậm chí An Nguyên Chí còn nghĩ, nếu trên đời thật sự có rồng, hẳn sẽ nuôi thử, để xem cảm giác nuôi rồng sẽ như thế nào. Cho nên nói, có người cốt phẫn là trời sinh, đọc nhiều sách thánh hiền cũng không có tâm quân phụ tử thần(*), huống chi An Nguyên Chí vốn đọc không nhiều sách thánh hiền lắm.

* Quân phụ tử thần: Mình nghĩ ý nó là câu này: Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung; Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu.

Thế Tông hạ triều, dẫn An Thái sư từ Kim Loan điện về ngự thư phòng, ngồi trên bộ liễn, xa xa thấy một người thiếu niên mặc cẩm y nâu thẫm đứng trước cửa thư phòng, người khác đã sớm quý xuống nghênh giá, riêng thiếu niên này nhìn trời xa xa đến gần người, không hề hay biết hoàng đế đã đến trước mặt hắn.

“Nguyên Chí!” An Thái sư đi theo Thế Tông đến trước cửa ngự thư phòng, cuối cùng không thể nhịn được mà mở miệng khiển trách: “Người còn không qua nghênh đón thánh giá?”

An Nguyên Chí đã sớm thấy Thế Tông lại đây, chỉ là muốn Thế Tông giữ lại ấn tượng sâu, không phải chỉ dựa vào ấn tượng danh nghĩa bào đệ cạp vấy An Cẩm Tú. An Nguyên Chí muốn làm chuyện không giống người thường trong phạm vi Thế Tông có thể chịu đựng. Nghe thấy An Thái sư khiển trách, lúc này An Nguyên Chí mới như trong mộng tỉnh giấc, nhìn qua Thế Tông, sau đó chạy đến quỳ rạp xuống trước mặt bộ liễn, miệng hô vạn tuế, cho Thế Tông đại lễ tam bái cửu khấu (ba quỳ chín lạy).

Thế Tông bước xuống liễn, cho An Nguyên Chí bình thân, cười nói: “Tiểu tử ngươi nhìn gì mà đến nhập thần?”

An Nguyên Chí nói: “Hồi thánh thượng, thảo dân nhìn hoàng cung.”

“Làm càn!” An Thái sư làm trò trước mặt Thế Tông la An Nguyên Chí một tiếng, ông biết nghịch tử này dĩ3nd4n3quyđ0n há miệng nhất định là hồ ngôn loạn ngữ, hoàng cung là để cho người nhìn?

An Nguyên Chí cũng không đợi Thế Tông cho phép ngẩng đầu, ngẩng đầu lên nhìn Thế Tông: “Không thể nhìn ư?”

An Thái sư thấy nhi tử cứ vậy mà ngẩng đầu nhìn thẳng thánh nhan, gấp đến mức nhắm một mắt. Tới bây giờ, ông đã dạy quy củ tiến cung diện thánh cho nghịch tử này, không nghĩ đến nghịch tử này căng bản một câu cũng không nghe lọt.

Thế Tông vậy mà không giận dữ, đối với thiếu niên có gương mặt tương tự An Cẩm Tú này, Thế Tông trở nên khoan dung rất nhiều so với ngày thường, cười nói: “Vậy ngươi cảm thấy hoàng cung của trẫm thế nào?”

Lúc này trên mặt An Nguyên Chí toát lên vẻ kính sợ, lại có chút ngu ngơ nói: “Thảo dân không nghĩ đến trong cung phòng ốc nhiều như vậy, cũng không nghĩ hoàng cung lớn thế này.”

Nếu An Nguyên Chí có thể nói ra vài lời ca tụng cung điện để vương độc nhất vô nhị thì An Thái sư còn có chút hài lòng, lúc này không riêng gì An Thái sư nhụt chí, ngay cả mọi người bên cạnh đều nghĩ, phòng ốc nhiều, diện tích lớn, đây là cách nói chuyện của tiểu hài tử ba tuổi, còn cần An ngũ thiếu gia người có ý nói với thánh thượng sao?

Thế Tông quay đầu nhìn toà hoàng cung của mình, nếu muốn khen hoàng cung này tốt thì người đọc sách có thể khen đầy một xe, mà nói như An Nguyên Chí thì Thế Tông mới lần đầu nghe được. dĩ3nd4n3quyđ0n Thế Tông lắc đầu cười cười, nói với An Nguyên Chí: “Xem ra phụ thân ngươi nói không sai, tiểu tử ngươi không nghiêm túc đọc sách, trẫm chỉ cần hỏi một tiểu thái giám không biết chữ, hẳn cũng có thể nói với trẫm hoàng cung điện phủ nguy nga, có long thần hộ vệ đây.”

An Nguyên Chí ngượng ngùng: “Thảo dân không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy trong nhà thánh thượng, phòng ở nhiều đến nỗi thảo dân đếm không hết.”

“Nhà trẫm?” Thế Tông cất tiếng cười to, nói hoàng cung là nhà y không sai, chỉ là trước nay không ai nói như vậy, “Nguyên Chí.” Thế Tông thân thiết gọi tên An Nguyên Chí, nói: “Vậy ngươi đây là theo phụ thân ngươi đến nhà trẫm làm khách?”

An Nguyên Chí chớp chớp mắt, động tác này trong mắt Thế Tông y hệt như động tác của An Cẩm Tú lúc ngớ ngẩn.

An Thái sư không đứng nổi nữa, quỵ xuống với Thế Tông: “Thần không biết cách dạy con, cầu thánh thượng giáng tội.”

Thế Tông liếc An Thái sư một cái: “Nhị tử của ngươi còn nhỏ, từ từ dạy dỗ, ngươi đây là thỉnh tội gì?”

An Nguyên Chí nói: “Thánh thượng, thảo dân đã làm chuyện gì sai sao?”

Mắt Thế Tông mang ý cười nhìn An Nguyên Chí, một thiếu niên được An Cẩm Tú gắt gao bảo vệ trong Hương viên, lúc này vóc dáng đã cao không ít, hoàn toàn ra bộ dạng một tiểu đại nhân. Thế Tông vỗ mạnh vai An Nguyên Chí, nói: “Tiểu tử ngươi thoát nhìn là một đứa ngốc lớn mật, không biết sợ hãi. Nguyên Chí, ngươi không sợ trẫm?”

An Nguyên Chí thoáng nhìn xem xét Thế Tông, khuôn mặt trước mắt vẫn là đế vương trẻ tuổi, lúc làm hoàng tử cũng là con thứ xuất, mẫu phi xuất thân cung nữ còn chết sớm, người này từ chịu khổ ở biên cương đi từng bước một đến chiếc ghế đế vương, tuy nói trời sinh mệnh đế, nhưng nếu người này thiếu chút bản lĩnh làm sao có thể trở thành một đế vương? Dĩ nhiên trước đây An Nguyên Chí rất sùng bái Thế Tông hoàng đế, nhưng bây giờ, chỉ cần tưởng tượng đến tỷ tỷ mình, An Nguyên Chí cúi đầu, hẳn không thể để ánh mắt sắc bén của hoàng đế trước mặt mình nhìn ra hận ý của mình được.

“Còn không mau trả lời thánh thượng!” Lúc này An Thái sư mới đứng dậy, lại muốn quỵ xuống thỉnh tội với Thế Tông.

An Nguyên Chí cúi đầu đáp: “Thảo dân muốn nhập ngũ, người nhất gan không thể xuất trận, không giết được địch. Thánh thượng, thảo dân không sợ.”

“Cả trẫm cũng không sợ?”

“Thảo dân kính trọng thánh thượng, thảo dân sợ.” An Nguyên Chí ngược mắt nhìn An Thái sư đứng sau Thế Tông, do dự nói: “Thảo dân có chút sợ thánh thượng.”

Thế Tông lại nở nụ cười, khó có được đệ đệ An Cẩm Tú sống ở nơi như An phủ lại có thể còn phần đơn thuần giống hài tử như vậy.

Thời điểm Thượng Quan Dũng đi theo Cát Hoà đến trước ngự thư phòng, thấy Thế Tông trên đài cao chỉ xuống hoàng cung, hứng thú búng búng nói gì đó với An Nguyên Chí, An Thái sư cúi đầu nghiêm trang bên cạnh, các thị vệ và cung nhân đều cúi đầu không nói, nói là cung kính, nhưng nhìn không khí chết chóc trầm lắng, giống như người đứng trên đài cao, chỉ có Thế Tông và An Nguyên Chí là hai người sống.

“Mặt tướng khẩu khí thánh thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.” Thượng Quan Dũng sau khi lên đài liền hành lễ với Thế Tông.

“Bình thân.” Thế Tông thấy Thượng Quan Dũng trong lòng liền khó chịu, nhưng không ai có thể nhìn thấy cảm giác ấy trên mặt y.

“Tỷ phu!” Sau khi Thượng Quan Dũng đứng dậy, An Nguyên Chí lập tức thân thiết gọi Thượng Quan Dũng một tiếng.

Chỉ tỷ phu này của An Nguyên Chí một lần nữa khiến Thế Tông chán ghét, trên người An Thái sư cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Tiểu tử Nguyên Chí.” Thế Tông nhìn Thượng Quan Dũng rồi nhìn An Nguyên Chí nói: “Ngươi đúng là rất thân thiết với Vệ Triều.”

Ánh mắt An Nguyên Chí trao đổi với Thượng Quan Dũng một chút, hai người không biết Thế Tông gọi bọn họ đến để làm gì, nghe Thế Tông hỏi mình, bỗng nhiên An Nguyên Chí bày ra vẻ mặt khổ sở nói: “Thánh thượng, mấy ngày trước đây tỷ tỷ thảo dân đã mất, thân mẫu và tỷ tỷ đều không còn, nhưng may sao thảo dân vẫn còn một người tỷ phu.”

Thế Tông quay người đi đến ngự thư phòng, nói với ba người phía sau: “Theo trẫm vào đây nói chuyện đi.”

Lúc này trong lòng An Thái sư sợ không được nhưng cũng chỉ có thể căng thẳng bước vào ngự thư phòng với Thế Tông.

“Không sao đâu.” Đi cạnh An Nguyên Chí, Thượng Quan Dũng nhẹ giọng an ủi hắn.

An Nguyên Chí ừ với Thượng Quan Dũng một tiếng, trong lòng An Nguyên Chí đã nảy lên một chủ ý, nếu Thế Tông làm trò trước mặt hẳn muốn hại Thượng Quan Dũng, -umum hẳn liền liều mạng với hoàng đế này. Tỷ hẳn nếu không có tỷ phu nhất định sẽ chết, nếu hẳn ngay cả tỷ tỷ duy nhất cũng không giữ được, thì An Nguyên Chí hẳn còn sống để làm gì?

Lúc Thế Tông đã ngồi xuống ngự án, Cát Hoà liền dâng cho y một ly trà sâm. Sau một hồi lâm triều, nếu Thế Tông nói không một đúng là gạt người, dùng một ngụm trà sâm xong, Thế Tông nhìn An Nguyên Chí đứng chung với Thượng Quan Dũng, đột nhiên cười, hỏi Nguyên Chí: “Tiểu tử Nguyên Chí, lần đầu tiên trẫm thấy ngươi là ở Hương viên An Phủ, khi đó ngươi đứng chung với tỷ tỷ ngươi, lúc này ngươi lại đứng chung với tỷ phu, ngươi không có tỷ tỷ nên dính lấy tỷ phu sao? Nguyên Chí này, một ngày nào đó tỷ phu ngươi muốn kẻ huyền, đến lúc đó ngươi còn muốn dính hắn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Không giết kẻ thù

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thế Tông vừa dứt một câu, Ngự thư phòng đã trở nên yên tĩnh.

An Thái sư nom nớp lo sợ nhìn nghịch tử nhà mình, An Nguyên Chí cúi đầu, ông cũng không thấy rõ hiện giờ hắn có vẻ mặt thế nào. Lúc này đây, cho dù An Nguyên Chí nổi trận lôi đình ngay trước mặt Thế Tông, có cử chỉ đại nghịch bất đạo, người làm phụ thân như An Thái sư cũng ngăn không được. Trong lòng ông thâm niệm Bồ Tát phù hộ, bây giờ ông cũng chẳng có ai để cầu xin, chỉ đành cầu thần linh phù hộ An gia, xin đừng vì nghịch tử An Nguyên Chí này mà khiến toàn gia bị chém đầu tịch thu tài sản. (sao trăm)

Thượng Quan Dũng cũng sợ An Nguyên Chí không chịu nổi lời nói của Thế Tông, chàng lặng lẽ bước một bước sang trái, xích lại gần An Nguyên Chí một chút, chuẩn bị để khi An Nguyên Chí nổi giận lôi đình, chàng có thể đưa tay ngăn tiểu cữu tử này lại.

Cõi lòng An Nguyên Chí giống như bị dầu nấu sôi, hắn cúi đầu im lặng trong chốc lát rồi nhìn về phía Thượng Quan Dũng và nói: "Tỷ phu, huynh định kế huyên ư?" (lấy vợ mới)

Thượng Quan Dũng vội vàng lắc đầu.

Thế Tông nói: "Thượng Quan Vệ Triều người vẫn không muốn tìm một nữ nhân bên cạnh mình, vì người mà sinh con đường cái suốt cuộc đời này hay sao?"

Thượng Quan Dũng vội vàng chấp tay nói với Thế Tông: "Thánh thượng, hiện giờ mặt tướng không có tâm tư ấy."

"Hiện giờ không có, sau này cũng sẽ có mà?" Thế Tông hỏi: "Người có thể chăm sóc Nguyên Chí cả đời sao?"

An Nguyên Chí đột ngột nắm chặt cánh tay Thượng Quan Dũng, lớn tiếng nói: "Nếu tỷ phu kế huyên, đệ vẫn còn là tiểu cữu tử của huynh chứ?"

Thượng Quan Dũng cười khò, nói với Thế Tông: "Hồi bẩm Thánh thượng, khi còn sống tiện nội (vợ thân) từng nói với mặt tướng rằng Nguyên Chí muốn tòng quân, do đó mặt tướng cần phải ở trong quân để săn sóc đệ ấy một chút."

"Cũng tốt." Thế Tông lại nhấp một ngụm trà sâm, nói: "Có người dân dốt, Nguyên Chí đi con đường tòng quân cũng khá một chút."

An Thái sư biết, nếu lúc này ông tiến lên nói với Thế Tông rằng ông muốn gả Tam nữ nhi An Cẩm Khúc cho Thượng Quan Dũng kế huyên (tái giá), chắc chắn Thế Tông sẽ từ hôn ngay tại đây, hơn nữa còn cực kỳ hải lòng vì bản thân ông thức thời, nhưng An Thái sư nhiều lần muốn mở miệng lại không thể nào vượt qua được cửa ải của chính mình. Ông chỉ còn một nữ nhi ở lại bên cạnh, sau khi thực sự hiểu rõ tính tình của An Cẩm Khúc, ông có thể xác định với tính khí của nàng ta và Thượng Quan Dũng thì hai người họ không tài nào ở cùng một chỗ được, cũng rất khó để cam đoan Thượng Quan Dũng có đối xử tốt với nàng ta hay không, vì gia tộc nhà mình, ông muốn đẩy luôn An Cẩm Khúc ra ngoài hay sao?

Trái lại An Nguyên Chí vô cùng vui mừng và nói với Thế Tông rằng: "Thánh thượng đồng ý cho thảo dân theo tỷ phu tòng quân rồi ạ?"

Thế Tông đáp: "Tiền đồ của người phải do Thái sư quyết định."

An Nguyên Chí không đợi phụ thân mình mở miệng nói tiếp, hắn đã cất giọng uất ức: "Phụ thân thảo dân muốn thảo dân đọc sách, không cho thảo dân tập võ tòng quân, vì chuyện này, thảo dân sẽ bị đuổi ra khỏi gia môn mất."

"Hắn dám à?" Giọng nói của Thế Tông bỗng trở nên nghiêm khắc: "Tập võ thì sao? Ai nói tập võ không bằng đọc sách?"

An Thái sư vội nói: "Thần không dám, chỉ là khuyển tử này của thần luôn làm ra những việc không đúng chuẩn mực, thần e rằng nếu hắn tòng quân cũng không lập được công lao gì."

"Người không cho hắn thử, làm sao biết nhi tử người ở trong quân không thể xông pha trận mạc?" Thế Tông nói với An Thái sư: "Sang năm người để Nguyên Chí đi thi võ cừ nhé?"

"Thảo dân không muốn ngồi ngây ngốc ở nhà." An Nguyên Chí gằn cổ kêu lên một tiếng: "Thánh thượng, thảo dân muốn theo tỷ phu tòng quân."

"Người cầm miệng!" Nếu không phải đang ở Ngự Thư phòng, đứng trước mặt Thế Tông thì An Thái sư đã cho An Nguyên Chí một bạt tai rồi.

Thế Tông nhìn An Nguyên Chí cười nói: "Không đi thi võ cừ, người muốn khởi đầu bằng việc làm lính trong quân sao?" --> nếu đi thi có thể làm Tướng quân (chẳng hạn)

An Nguyên Chí gật đầu, quỳ xuống nói với Thế Tông: "Thảo dân nguyện ý làm lính."

"Người là thế gia tử (con trai của nhà làm quan)." Thế Tông đưa tay về phía An Nguyên Chí, ý bảo hắn bình thân, y nói: "Có chí khí như thế là chuyện tốt, nhưng trăm sẽ không dễ đệ tử thế gia vào quân doanh làm lính đâu. Như vậy đi, người đến đại nội (hoàng cung) làm thị vệ, vào Ngự Lâm quân cũng được."

An Thái sư vội vàng nói với An Nguyên Chí: "Nghịch tử nhà ngươi còn không mau tạ ơn?"

An Nguyên Chí nghe xong lời ấy của Thế Tông, ban đầu hấn cũng động tâm. Ở lại bên cạnh Thế Tông, chẳng những tương lai có hy vọng mà hấn còn có thể canh giữ gần chỗ tể ty. Vừa định mở miệng tạ ơn, An Nguyên Chí bỗng nhớ đến lời dặn của An Cầm Tú, nằng nặc hấn cố gắng theo Thượng Quan Dũng tông quân, do đó câu nói tạ ơn đã bị hấn nuốt lại vào miệng.

Thế Tông hỏi: "Nguyên Chí ngươi vẫn không nguyện ý ư?"

An Nguyên Chí ngẩng đầu nhìn Thế Tông, ở lại bên cạnh người này, cả đời hấn sẽ bị y kiểm chế, vậy thì còn nói gì đến chuyện báo thù chứ? "Thánh thượng." Sau khi một loạt ý niệm thay phiên nhau chạy qua đầu, An Nguyên Chí mới bẩm với Thế Tông rằng: "Thần muốn giết địch báo quốc, nếu ở lại đại nội và Ngự Lâm quân, thần không tài nào giúp thánh thượng giữ gìn đất đai, mở mang biên thùy được."

"Ngươi là thứ hồ đồ!" An Thái sư tức giận đến mức muốn giậm chân.

Thế Tông hỏi Thượng Quan Dũng: "Vệ Triều ngươi nói xem? Nguyên Chí theo ngươi tông quân tốt hơn hay ở lại đại nội tốt hơn?"

"Tỷ phu." An Nguyên Chí kéo ống tay áo Thượng Quan Dũng rồi đóng đưa nó, bày ra vẻ mặt đáng thương, nhất định phải vẫy đuôi về phía Thượng Quan Dũng.

"Mặt tướng," Thượng Quan Dũng nhìn Thế Tông với vẻ khó xử: "Mặt tướng xin nghe theo Thánh thượng."

Thế Tông chuyển ánh mắt từ An Thái sư sang Thượng Quan Dũng, sau đó nhìn qua An Nguyên Chí và nói: "Muốn giết địch báo quốc à?"

"Dạ!"

"Có chí khí." Cũng không biết có phải Thế Tông đang khen ngợi không mà lại nói với An Nguyên Chí một câu như vậy.

An Thái sư vội nói: "Thánh thượng, khuyến tử còn nhỏ, không biết suy xét, xin Thánh thượng cho thần một chút thời gian, thần sẽ dạy dỗ hấn thật tốt."

Thế Tông nhìn về phía Cát Hòa đang đứng hầu bên cạnh mình và nói: "Truyền Lâm Chương vào đây."

"Nô tài tuân chỉ." Cát Hòa vội rời khỏi điện, đi tìm Lâm Chương.

Thế Tông lại nói với An Nguyên Chí: "Hiện giờ Phó Thống lĩnh Đại nội Thị vệ - Lâm Chương đang trực ở bên ngoài, ngươi muốn tông quân thì phải cho trẫm xem bản lĩnh của ngươi, so tài với Lâm Chương một trận đi."

"Thảo dân tuân chỉ." An Nguyên Chí lĩnh chỉ.

Lâm Chương là kẻ thù giết cả nhà Thượng Quan, mạng của Thượng Quan Ninh và Bình An đều do một tay hấn ta "ban tặng", Thượng Quan Dũng cũng không giấu việc này với An Nguyên Chí. Nghe thấy rằng mình phải tỷ thí võ nghệ với Lâm Chương, An Nguyên Chí bỗng nảy sinh ý định giết hấn ta để báo thù.

"Thánh thượng." Lúc này Thượng Quan Dũng chợt nói với Thế Tông: "Y phục trên người Nguyên Chí, nếu đấu võ thì không thể xuống tay hạ chân được, mặt tướng cầu Thánh thượng ân chuẩn cho đệ ấy đi thay bộ y phục khác."

"Ngươi dẫn hấn đi đi." Thế Tông đồng ý với ý chỉ mà Thượng Quan Dũng cầu xin.

Thượng Quan Dũng dẫn An Nguyên Chí ra khỏi Ngự Thư phòng. Khi ra khỏi nơi ấy, chàng tìm một tiểu thái giám rồi kể lại sự tình, tiểu thái giám liền đưa hai người sang Thiên điện bên cạnh.

Thượng Quan Dũng và An Nguyên Chí đi rồi, An Thái sư mới quỳ xuống thỉnh tội với Thế Tông vì An Nguyên Chí không biết tốt xấu.

"Giết địch báo quốc." Thế Tông nói với An Thái sư: "Nhi tử này của ngươi có lòng tham rất lớn, tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ tới việc làm tướng làm soái."

"Hấn là người không biết suy xét." An Thái sư đáp: "Thần không thấy được bản lĩnh của nghịch tử này, thần chỉ biết hấn một lòng muốn rời khỏi nhà."

"Ngươi không biết nguyên nhân vì sao hấn muốn rời khỏi nhà ư?" Thế Tông nói chuyện bằng giọng lạnh lùng: "Vết thương trên mặt hấn là do ngươi đánh à?"

An Thái sư dập đầu một cái với Thế Tông.

"Trẫm phải xem bản lĩnh của hấn trước đã." Thế Tông khoát tay bảo An Thái sư bình thân, nói: "Nếu hấn thật sự có bản lĩnh giết địch báo quốc, trẫm sẽ không vui dập hấn. Nếu hấn không có thì trẫm tìm sư phụ dạy cho hấn. Hấn là đệ đệ ruột của Cầm Tú, trẫm không thể không chiều có một chút."

An Thái sư cúi thấp đầu, nghe tên An Cầm Tú được thốt ra từ miệng Thế Tông, ông cảm thấy lỗ tai mình không được tự nhiên.

Trong Thiên điện, An Nguyên Chí thay một bộ y phục ngắn do tiểu thái giám đưa tới.

Thượng Quan Dũng không giúp An Nguyên Chí thay y phục, chỉ đứng bên cạnh nói nhỏ với hắn: "Lát nữa đệ và Lâm Chương tỷ thí tới khi nào hết giờ thì dừng lại, không được gây thương tổn đến tính mạng của hắn."

An Nguyên Chí đột nhiên ngẩng đầu, hỏi: "Cái gì?"

"Đệ đừng gây thương tổn đến tính mạng của hắn." Thượng Quan Dũng lặp lại một lần nữa.

"Tại sao?" An Nguyên Chí nhỏ giọng kêu lên: "Hắn là kẻ thù mà!"

"Bây giờ không phải lúc." Thượng Quan Dũng cực kỳ kiên nhẫn khi chỉ dạy An Nguyên Chí: "Bây giờ đệ làm hắn bị thương, Thánh thượng rất có thể sẽ trách tội đệ, cứ như vậy, đệ còn nghĩ tới việc đạt được tiền đồ từ chỗ của y nữa không?"

"Tỷ phu!"

"Thánh thượng cũng sẽ nghi ngờ việc đệ giáng đòn chí tử vào Lâm Chương, nghi ngờ có phải đệ đã biết gì đó rồi hay không."

An Nguyên Chí hung hăng thất đai lưng, nói: "Ngự tiền đầu võ (Đầu võ trước mặt vua), nhất định Lâm Chương sẽ không dùng toàn lực với đệ, đây đúng là cơ hội tốt để đệ giết hắn. Tỷ phu, bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta muốn giết hắn lại không biết phải chờ tới khi nào."

"Ta không thể lấy mạng của đệ ra đùa." Thượng Quan Dũng ước lượng sức nặng của thanh đao mà An Nguyên Chí muốn nắm trong tay, nói nhỏ: "Nếu Thánh thượng nghi ngờ đệ biết nội tình, nhất định y sẽ giết đệ, nếu đệ xảy ra chuyện, tỷ tỷ của đệ phải làm sao bây giờ?"

"Vậy đệ phải bỏ qua cho tên khốn kiếp đó à?"

"Đệ thông minh như vậy mà còn không hiểu rõ sao?" Thượng Quan Dũng đặt thanh đao vào tay An Nguyên Chí: "Nghe lời ta, trận tỷ thí này cứ hết giờ là dừng lại."

An Nguyên Chí nắm thanh đao trong tay, vung vẩy cùng với vỏ đao một chút rồi nói nhỏ với Thượng Quan Dũng: "Để Lâm Phó Thống lĩnh sống tốt thêm một khoảng thời gian nữa, giết một mình hắn cũng không tính là báo hết thù, phải diệt cả nhà hắn mới được!"

An Nguyên Chí nói rất tàn nhẫn, Thượng Quan Dũng lại không để mấy lời ấy vào lòng. Trong thâm tâm chàng vẫn luôn xem An Nguyên Chí như một tiểu hài tử, một tiểu hài tử có thể nhẫn tâm giết hết cả nhà người ta sao? Chàng không tin.

"Chúng ta đi thôi." An Nguyên Chí sửa sang thỏa đáng rồi nói với Thượng Quan Dũng: "Xem ra đệ vẫn không thể làm hắn thua quá thảm."

Thượng Quan Dũng gật đầu nói: "Ừ, đệ làm hắn mất hết mặt mũi, hắn lại hận tỷ tỷ của đệ, không tốt đâu."

An Nguyên Chí nhảy chồm lên người Thượng Quan Dũng như một con khi con, hắn nói: "Tỷ phu, thật ra huynh cũng là một người thông minh."

"Đừng quậy nữa." Thượng Quan Dũng bảo An Nguyên Chí leo xuống, nói: "Một người muốn làm Tướng quân như đệ, tại sao lại có hình tượng không đứng đắn đến thế? Nếu vào quân doanh mà vẫn cứ như vậy, chắc chắn binh lính thủ hạ sẽ không phục đệ."

"Về sau tỷ phu từ từ dạy đệ mấy chuyện như thế này là được." An Nguyên Chí nhảy xuống khỏi người Thượng Quan Dũng, nói tỉnh bơ: "Đệ thấy Khánh đại ca cũng đâu có hình tượng đứng đắn, chẳng phải huynh ấy vẫn lăn lộn được trong quân sao?"

"Đó là vì hắn lập được hàng đồng quân công (công chiến đấu)." Nói tới đây, Thượng Quan Dũng vung tay lên: "Thôi, sau này ta sẽ dạy đệ, trước tiên đệ so tài trong trận võ này đã rồi hãy nói tiếp."

Khi An Nguyên Chí và Thượng Quan Dũng đi tới Ngự Thư phòng đã thấy Thế Tông ngồi trước cánh cửa mở rộng, An Thái sư đứng hầu bên phía tay trái y, còn Ngũ Hoàng tử Bạch Thừa Trạch lại đứng hầu ở phía tay phải của y.

Thế Tông thấy An Nguyên Chí tới đây, y liền vẫy tay gọi hắn tới trước mặt mình, chỉ tay vào Lâm Chương đang chờ ở đằng kia và nói: "Hắn chính là Lâm Chương, ngươi và hắn làm lễ gặp mặt đi."

"Thảo dân tham kiến Lâm đại nhân." An Nguyên Chí đi tới trước mặt Lâm Chương và cung tay làm lễ* với hắn ta.

*Ngày xưa làm lễ, một tay nắm lại, tay kia bao lấy nắm tay này, chấp lại để trước ngực

Lâm Chương nhận lễ của An Nguyên Chí như một chuyện dĩ nhiên, do đó hắn ta cũng không tránh việc đối phương làm lễ với mình, cười nói: "Không ngờ có một ngày ta lại tỷ thí một trận với An Ngũ Thiếu gia."

"Xin Lâm đại nhân chỉ giáo nhiều hơn." An Nguyên Chí nói rất khiêm tốn.

"Hết giờ mới dừng lại." Thế Tông ngồi đó nói: "Lâm Chương, ngươi đừng làm Nguyên Chí bị thương nhé."

Bạch Thừa Trạch đứng bên cạnh y cười thầm một tiếng. Bảo Lâm Chương đừng làm An Nguyên Chí bị thương ư, e rằng bây giờ An Nguyên Chí lại toàn tâm toàn ý muốn lấy mạng kẻ thù - Lâm Chương ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ngự tiền đón gió

Edit: Um-um

An Thái sư chưa từng thấy An Nguyên Chí luyện võ, đối với một người luôn nghĩ chỉ có đọc sách mới là cao nhân còn tất cả đều là hạ phẩm mà nói thì An Nguyên Chí có thỉnh ông đi xem ông cũng không hãnh diện mà đi. Sau khi An Nguyên Chí chân chính múa đại đao trong tay đánh nhau với cây đao của Lâm Chương, An Thái sư xem đến nhập thần, chưa kể còn kinh hãi một phen. Đứa con này của ông không phải là nhi tử mà ông thích, nhìn thân hình hai người bay qua bay lại, tiếng đao va chạm nhau vang lên không dứt, An Thái sư nhìn hoàn toàn không hiểu chuyện gì, chỉ sợ Lâm Chương làm tổn thương An Nguyên Chí.

Đao pháp Lâm Chương luôn lấy sắc bén tàn nhẫn làm chủ, ngay từ đầu hắn không thể đánh toàn lực với An Nguyên Chí, Ngũ thiếu gia An gia này không nhận được một sự phụ nổi danh nào, lại chỉ là thiếu niên hơn mười tuổi, không đáng để đối phó toàn lực, đồng thời Lâm Chương cũng sợ mình làm bị thương đến người thiếu niên được Thế Tông che chở, khó có thể trả lời với Thế Tông và An Thái sư nên ngay từ đầu đều là An Nguyên Chí công, Lâm Chương thủ.

Bất quá sau khi đánh được mười chiêu, Lâm Chương phát hiện nếu mình không nghiêm túc sẽ thua nhân thủ của thiếu niên An Nguyên Chí này, Lâm Phò thống lĩnh liền nghiêm túc lên. Một khi đã nghiêm túc, hắn ép An Nguyên Chí lui vài bước nhưng cũng không hơn, hai người đấu cùng nhau, khó có thể phân thắng bại.

Bạch Thừa Trạch lạnh lùng nhìn hai người đánh nhau mấy chục chiêu, phát hiện đao pháp An Nguyên Chí không hề có môn phái nào, mỗi chiêu mỗi thức cũng không liên tục nhưng chiêu nào cũng đâm vào chỗ yếu hại của Lâm Chương, có thể nói chiêu chiêu chí mạng, hơn nữa đao phong còn sắc bén hơn Lâm Chương một chút, vậy mà có thể tự nghĩ ra đao pháp, Bạch Thừa Trạch không nhịn được nói với Thế Tông: “Phụ hoàng, đao pháp Nguyên Chí không tồi, so sánh với Lâm Chương, không rơi vào hạ phong chút nào.”

An Thái sư nói: “Ngũ điện hạ, như thế là sao? Hạ quan thấy nó lui về phía sau mà.”

Thế Tông cười nói: “Người đứng là tên thư sinh, muốn trăm nói với người thế nào đây?”

Bạch Thừa Trạch nói với An Thái sư: “Khi Nguyên Chí ở vào thế thủ, lui về sau một chút để né lưỡi đao của Lâm Chương. Thái sư, trong luận võ, tiến về trước hay lui về sau cũng không liên quan đến thắng bại đâu.”

Sau khi An Thái sư nghe xong lời Bạch Thừa Trạch nói, xem tiếp cuộc đấu của hai người, hai người di chuyển nhảy lên, thân hình thoạt nhìn mạnh mẽ, chỉ là ai chiếm phần thắng, An Thái sư thật không thể nhìn ra.

Thượng Quan Dũ đứng một bên xem đao pháp An Nguyên Chí, một bên trong lòng âm thầm may mắn, d.i.e.n.d.a.n.lqđ nếu không phải hắn lấy có dẫn An Nguyên Chí đi thay quần áo, lên lút dặn An Nguyên Chí không được đá thương tính mạng Lâm Chương, hôm nay Lâm Chương nhất định sẽ bị An Nguyên Chí giết chết.

Thế Tông thấy đầu Lâm Chương toàn mồ hôi, đao pháp của hắn Bạch Thừa Trạch cũng đã xem xong, mở miệng nói: “Đủ rồi, tất cả ngừng đi.”

Lâm Chương trước thu đao, sau đó nói với An Nguyên Chí: “Đã thỉnh giáo võ công Ngũ thiếu gia.”

An Nguyên Chí giao đao cho tiểu thái giám vừa bước đến gần, ôm quyền nói với Lâm Chương: “Đa tạ Lâm đại nhân.”

Thế Tông vẫy tay gọi An Nguyên Chí đến bên cạnh, cười nói: “Tiểu tử Nguyên Chí, ngươi là công tử An gia lại học được chiêu thức đao pháp giết người!”

An Nguyên Chí vội hành lễ với Thế Tông: “Thảo dân bêu xấu.”

Bạch Thừa Trạch bên cạnh nói: “Phụ hoàng, võ nghệ Nguyên Chí nếu tiến quân tôi luyện mấy năm không chừng trở thành một thượng tướng quân của triều Ky Thuận ta.”

Thế Tông gật đầu, vì đây là bào đệ An Cẩm Tú, Thế Tông cũng thiên vị An Nguyên Chí, lúc này thấy võ nghệ An Nguyên Chí làm cho Lâm Chương không chiếm được nửa điểm tiện nghi, đối với An Nguyên Chí càng muốn tài bồi, mặc kệ thế nào, tiền đồ An Nguyên Chí cũng là nơi dựa vào của An Cẩm Tú sau này.

Sau khi đao của An Nguyên Chí tra vào vỏ, cổ sát khí trên người lúc luận võ liền biến mất không còn một mảnh, thấy Thế Tông gật đầu tán đồng lời nói Bạch Thừa Trạch, cũng chỉ nhìn Thế Tông không hảo ý mà cười, nói: “Thánh thượng, võ nghệ thảo dân có thể ra trận giết địch sao?”

“Nguyên Chí à,” Thế Tông nói: “Hai quân đánh nhau chỉ cần một người đấu tranh anh dũng là được, thượng tướng quân muốn chiến thắng sẽ phải đấu với ngàn dặm bên ngoài, người hiểu được ý này không?”

Sách thánh hiền An Nguyên Chí đọc không nhiều nhưng binh thư sách chiến An Nguyên Chí đọc không ít, thượng tướng quân chiến đấu với ngàn dặm bên ngoài, đây là cách ngôn binh gia, An Nguyên Chí hiểu, nhưng lúc này hắn giả ngu lắc đầu với Thế Tông.

Thế Tông chỉ chỉ ót mình, nói: “Đánh giặc phải dựa vào trí, nếu không dù giỏi võ nghệ cũng chỉ là hữu dũng vô mưu. Võ nghệ Nguyên Chí người tốt, nhưng vẫn cần đi rèn luyện trong quân.”

An Nguyên Chí vội nói: “Thảo dân tạ thánh thượng dạy bảo.”

Trong đầu Thế Tông điểm tên các Đại tướng qua một lần, cảm thấy bảo Đại Tướng quân dẫn dắt An Nguyên Chí đều không quá thích hợp, An Nguyên Chí dù sao đi nữa cũng là thiếu gia An phủ, chỉ bằng Thái tử phi An Cẩm Nhan, người từ An phủ ra ngoài đều là phe Thái tử, nếu mình phó thác An Nguyên Chí cho ai đều khiến người nhận An Nguyên Chí có ảo giác, khiến Đại tướng quân đó ngộ nhận mình muốn hắn đứng về phe của Thái tử.

An Nguyên Chí thấy Thế Tông trầm ngâm rất lâu không lên tiếng, liền không quan tâm đến An Thái sư đang nháy mắt ra dấu với mình, mở miệng nói với Thế Tông: “Thánh thượng, thảo dân có thể nhập ngũ với tỷ phụ sao?”

Lúc này Bạch Thừa Trạch lên tiếng: “Phụ hoàng, xem ra Nguyên Chí muốn ăn vạ Thượng Quan tướng quân.”

An Nguyên Chí chưa nói qua mấy câu với Bạch Thừa Trạch, Bạch Thừa Trạch lại tỏ ra quen thuộc không khách khí với hắn, nhất thời An Nguyên Chí vẫn chưa rõ dụng ý Bạch Thừa Trạch, nhưng An Nguyên Chí cũng diễn kịch làm ra vẻ rất quen thuộc Bạch Thừa Trạch, phe phẩy tay nói: “Không, không phải ăn vạ.”

Bạch Thừa Trạch cười nói: “Ta cũng từng ở trong quân, ta biết trong quân đều ma cũ ăn hiếp ma mới, có Thượng Quan tướng quân dẫn người theo cũng tốt, như vậy người giám sát không ít đường vòng.”

Thế Tông liếc Bạch Thừa Trạch một cái, xem ra nhi tử này cũng sợ mình thả An Nguyên Chí vào bên người đại tướng nào trong triều. Thế Tông nhìn An Thái sư, nói: “Ý Thái sư thế nào?”

An Thái sư hi vọng An Nguyên Chí có thể nhậm chức ở đại nội, ngốc ở bên người hoàng đế còn không tốt hơn việc đi ra sa trường liều mạng lấy quân công sao? Chỉ là ý nguyện An Thái sư không thể chính miệng nói ra, An Thư Giới luôn đại công vô tư, thanh chính liêm minh ddlequydon.um-um, nói ra lời nói mưu lợi vì nhi tử thật là tổn hại đến danh thanh chính của An Thư Giới ông, vì vậy An Thái sư chỉ có thể đáp với Thế Tông: “Thần nghe theo ý của thánh thượng.”

Thế Tông tính toán trong lòng nửa ngày, nếu để An Nguyên Chí đi quân doanh khác, Thế Tông lại lo trong quân đó sẽ bị những lão lính dày dạn khi dễ An Nguyên Chí một chút cũng không hiểu về quân sự. Suy nghĩ hồi lâu, Thế Tông phát hiện, An Nguyên Chí chỉ có đi theo Thượng Quan Dũng là thích hợp nhất.

Lâm Chương ở bên cạnh đánh giá tâm tư Thế Tông, định tiến lên nói với Thế Tông nếu muốn An Nguyên Chí nhậm chức ở đại nội, hắn có thể dẫn dắt An Nguyên Chí nhưng nghĩ đến cuộc tỉ thí vừa rồi của mình với An Nguyên Chí, Lâm Chương liền đánh mất ý niệm này. An Nguyên Chí có địch ý với hắn, tuy rằng không nói ra lời nhưng sau một hồi giao thủ, Lâm Chương có thể cảm giác được Ngũ thiếu gia An phủ muốn giết mình. Nghĩ đến mình và An gia không thù không oán, khi An Nguyên Chí hỏi kinh, chuyện Thượng Quan gia mình đã xử lý xong, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lâm Chương liền rơi xuống người Thượng Quan Dũng, chẳng lẽ thủ hạ lần này làm việc không sạch sẽ, để những người này biết được chút gì?

“Trẫm phong người chức phó tướng lục phẩm” Thế Tông nói với An Nguyên Chí: “Người đi theo Thượng Quan Vệ Triều vào quân rèn luyện đi. Nguyên Chí, trẫm mong người sớm ngày thành tài.”

An Nguyên Chí quý xuống tiếp chỉ, sau khi tạ ơn, nhân cơ hội nói với Thế Tông: “Thánh thượng, thảo dân...”

Thế Tông cắt ngang lời An Nguyên Chí: “Người là phó tướng lục phẩm, còn tự xưng thảo dân?”

“Vâng.” An Nguyên Chí lập tức sửa lời: “Mặt tướng cầu xin thánh thượng thứ tội cho Tam ca mặt tướng.”

Thế Tông nói: “Tam ca người đánh người, hại người bị trục xuất khỏi tộc, người còn cầu tình cho hắn?”

An Nguyên Chí nói: “Việc này do mặt tướng không tốt.”

Thế Tông nói: “Thật là người không tốt?”

“Trường bối trong nhà thương tiếc hắn.” An Nguyên Chí cúi đầu, nói: “Ngày đó mặt tướng cũng động thủ, mặt tướng không nghĩ vì trận này mà huỷ cả đời hắn, mặt tướng cầu thánh thượng khai ân.”

Lòng An Thái sư nảy lên một cái, nếu An Nguyên Chí cầu tình không thành thì An Nguyên Tín chỉ có thể theo con đường buôn bán mà thôi.

“Thôi!” Thế Tông nói: “Cho An Nguyên Tín trở về Thái Học Viện.”

Phụ tử An thị cùng quý xuống tạ ơn, nghe thấy Thế Tông hỏi An Nguyên Chí: “Nguyên Chí người nên nói thật với trẫm, lần cầu tình này người được chỗ

gì tốt?”

“Bẩm thánh thượng, tổ mẫu mặt tướng đáp ứng sẽ để thân mẫu mặt tướng táng nhập mộ sơn An thị.” Ddlequydon.um-um An Nguyên Chí một chút cũng không giấu giếm, thành thật trả lời Thế Tông: “Mẫu thân mặt tướng tự sát nên theo lý bà không thể an táng trong phần mộ tổ tiên An thị.”

Thế Tông hừ lạnh nhìn An Thái sư.

An Thái sư không còn gì để nói, nếu An Nguyên Chí không nói việc này, Thế Tông cũng có thể biết, mất mặt thì mất mặt, việc duy nhất An Thái sư yên tâm là, An gia bọn họ không đến mức vì việc này mà mất đi tính mạng già trẻ toàn gia.

Thế Tông nhìn Thượng Quan Dũng: “Ít ngày nữa Chu Nghi hồi kinh, người xử lý xong tang sự trong nhà thì mang theo Nguyên Chí vào quân, không thể trì hoãn.”

“Mặt tướng tuân chỉ.” Thượng Quan Dũng nghe thấy mình còn có thể gia nhập vào quân của Chu Nghi, trong lòng hơi yên ổn, quân đội Chu Nghi hàng năm đều đóng quân tại kinh đô và vùng lân cận, mình sẽ không cách An Cẩm Tú quá xa.

Lời Thế Tông muốn nói cũng đã nói xong, sai An Thái sư dẫn Thượng Quan Dũng và An Nguyên Chí lui ra, còn y thì dẫn Bạch Thừa Trạch về ngự thư phòng.

“Phụ hoàng.” Sau khi Bạch Thừa Trạch vào ngự thư phòng, d.d.lequydon.u.m.u.m nói với Thế Tông: “Nhi thần thấy người có vẻ hơi mệt, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng bảo trọng thân thể, lúc này nếu phụ hoàng ngã bệnh, bọn nhi thần tội đáng muôn chết.”

Thế Tông nói: “Nếu thân thể trăm không khoẻ cũng do trăm đã già rồi, các con có tội gì? Lão Ngũ, con nói triều chính hiện thế nào?”

Bạch Thừa Trạch lo lắng sốt ruột mà lắc đầu nói: “Nhi thần cảm thấy hiện triều đình có chút loạn, nhưng nhi thần không thể nói được là loạn ở đâu. Phụ hoàng, ngài vừa nói Chu Nghi sắp hồi kinh, có phải án tử Tín Vương Bạch Vĩnh Tín mưu phản đã chấm dứt?”

“Chưa kết thúc, sợ là trong triều còn có người chết.”

“Nhi thần không rõ ý tứ phụ hoàng.”

“Người nhà Thượng Quan Vệ Triều chết vì việc của Tín Vương.” Thế Tông nói với Bạch Thừa Trạch: “Trong hôm nay con rời kinh đi đến quân của Chu Nghi, trăm đã ra lệnh hấn bắt Hạng Tích, con và Chu Nghi cùng thăm vấn hỗn trưởng này đi.”

Bất Hạng Tích đã nói lên phụ hoàng mình này sinh nghi ngờ đối với Hoàng hậu, trong lòng Bạch Thừa Trạch hưng phấn nhưng vẫn vờ giật mình hỏi Thế Tông: “Bất Hạng Tích? Phụ hoàng, Nhạc An hầu phạm phải tội gì?”

Thế Tông nói: “Con thấy trăm không thể bắt Hạng Tích?”

“Nhi thần không dám.” Bạch Thừa Trạch vội nói: “Dù sao hấn cũng là đệ đệ mẫu hậu, nhi thần không nghĩ hấn sẽ phạm trọng tội gì.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tang con

Edit: Um-um

Đệ đệ Hoàng hậu, đối với lời nói của Bạch Thừa Trạch, Thế Tông không hề dao động. Hạng thị luôn tham vọng, không phải y không biết, chỉ là những năm gần đây Hạng thị coi như còn trung thành nên y nhất nhắm mắt mở, nhưng Thế Tông sẽ không vì vậy mà lơ là Hạng thị. Ai cũng không thể giấu lên đầu hoàng đế, nghĩ đến Hạng Tích lại nghĩ đến An Nguyên Chí, đều là đệ đệ nữ nhân của y nhưng không thể nghi ngờ Thế Tông xem An Nguyên Chí vừa mất hơn so với Hạng Tích.

“Phụ hoàng?” Trên mặt Bạch Thừa Trạch vẫn tỏ vẻ kinh ngạc.

Thế Tông lạnh nhạt: “Trăm muốn con đi thăm tra Hạng Tích xem mấy năm nay hấn đã vì Thái tử làm những chuyện gì sau lưng trăm.”

Bạch Thừa Trạch vội quỳ xuống: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy những năm gần đây Thái tử ca ca đối với phụ hoàng, đối với triều đình không có sai lầm gì, nhi thần cầu phụ hoàng minh giám.”

“Hấn có sai hay không, con và Chu Nghi thăm tra sẽ rõ.” Thế Tông đỡ Bạch Thừa Trạch lên: “Trong mấy huynh đệ các con, có quan hệ giữa con và Thái tử là hoà hợp, lần này trăm phải con đi cũng mong muốn công chính, con minh bạch ý tứ trăm không? Có tội là có tội, nếu là vô tội nhất định con phải trả lại trong sạch cho Nhị ca con.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Bạch Thừa Trạch lãnh chỉ, sau đó nói với Thế Tông: “Về Nhạc An hầu Hạng Tích, phụ hoàng định xử trí hần thế nào?”

“Lưu mạng hần lại.” Thế Tông nói: “Trẫm muốn đích thân xử trí hần.”

Bạch Thừa Trạch vội nói: “Nhi thần căn tuân thánh ý phụ hoàng.”

“Con,” nói xong quốc sự, Thế Tông mới có tâm trạng hỏi chút chuyện nhà của nhi tử: “Vài ngày trước nghe nói tiểu tam tử trong phủ con bị bệnh, hiện nay bệnh tình nó thế nào rồi?”

Bạch Thừa Trạch cười nói: “Nhờ hồng phúc phụ hoàng, Kha Nhi đã rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thế Tông nói: “Nếu nó bệnh nặng, trẫm cũng không thể phái con đi, ba nhi tử của con cũng chỉ dưỡng được một đứa này, nếu xảy ra chuyện gì, trẫm lo lắng sau này con sẽ oán trẫm.”

“Nhi thần sao dám oán phụ hoàng?” Về mặt Bạch Thừa Trạch cảm động nói Thế Tông: “Con nói dối nhi thần đơn bạc là do chính nhi thần phúc mỏng.”

“Con đi đi.” Thế Tông nghĩ đến con nối dõi của Bạch Thừa Trạch mà đau đầu, không chỉ nhi tử, nhi tử nữ nhi đều không ít, chỉ có Ngũ tử này, trong phủ nữ nhân không ít nhưng không dưỡng ra được nhi tử. “Chờ sau khi Kha nhi khỏe lại, con cho nữ nhân trong phủ dẫn nó tiến cung để trẫm nhìn xem.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Bạch Thừa Trạch d.d.l.q.d.u.m.u.m nói: “Đến lúc đó nếu Kha Nhi nghịch ngợm, nhi thần cầu phụ hoàng đừng trách nó.”

Thế Tông nở nụ cười: “Trẫm biết con chỉ có nhi tử bảo bối này, trẫm sẽ không làm gì nhi tử bảo bối của con đâu. Con yên tâm làm việc vì trẫm đi thôi.”

Bạch Thừa Trạch quý xuống dập đầu lạy Thế Tông ba cái: “Nhi thần mong phụ hoàng bảo trọng long thể, nhi thần cáo lui.”

Thế Tông nhìn Bạch Thừa Trạch rời khỏi ngự thư phòng, lòng không khỏi nghĩ đến việc định ra một chính phi cho hần, chỉ là tâm tư Thái tử không rõ, dưới tình huống chư hoàng tử nội đấu không ngừng, Thế Tông nhất thời không thể chọn được chính phi cho Bạch Thừa Trạch, không thể đến từ đại tộc đương quyền, bằng không tâm nhi tử sẽ khó nhìn được mà nổi dậy, cũng không thể chọn một nữ tử gia thế bình thường. Nhìn tấu chương xếp cao như một ngọn núi nhỏ trên án thư, Thế Tông day day ấn đường, việc này thật nghĩ không xong.

Bạch Thừa Trạch ra khỏi cửa chính hoàng cung liền thấy tiểu thái giám Bạch Đăng hầu hạ mình đang lau nước mắt đứng cạnh bên ngựa, trong lòng Bạch Thừa Trạch trầm xuống, trong lòng sốt ruột bước chân vẫn không loạn, đến trước mặt Bạch Đăng nói: “Người làm gì vậy, phía dưới thiếu một món đồ thì xem mình như nữ nhân à?”

Bạch Đăng thì thầm với Bạch Thừa Trạch: “Gia, vừa rồi trong phủ đưa tin đến, tam thiếu gia không còn.”

Tay Bạch Thừa Trạch âm thầm nắm thành quyền, sau đó xem như không có chuyện gì nói: “Việc nhỏ này mà người roi nước mắt trước mặt gia? Hồi phủ, trở về gia sẽ thu thập tên nô tài người.”

Bạch Đăng không dám nói gì thêm, theo Bạch Thừa Trạch lên ngựa, đoàn người giờ roi thúc ngựa chạy về Ngũ vương phủ.

Chờ đến khi Bạch Thừa Trạch chạy về vương phủ thành Tây Kinh đô của mình, thì thể Bạch Kha còn hai tháng nữa mới được hai tuổi đã lạnh băng nằm trên giường.

Dư thị thân hầu Bạch Kha thấy Bạch Thừa Trạch vào nhà, vốn đã khóc lóc không ngừng lại càng khóc đến ngất đi.

Bạch Thừa Trạch giờ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nhi tử, khuôn mặt nhỏ mập mạp sau khi mất đi sinh mạng cũng không còn đáng yêu như xưa. Hốc mắt Bạch Thừa Trạch đỏ lên, ba nhi tử của hần, trưởng tử, thứ tử không thể dưỡng đến trắng tròn, khó khăn lắm mới nuôi được đứa nhi tử này, không nghĩ đến chưa được hai tuổi lại mất đi.

Dương thị lớn bụng đến cạnh Bạch Thừa Trạch, nhỏ giọng: “Gia, phải phát tang cho Kha Nhi sao? Ngài nên phái người vào cung truyền tin, thiếp thân sợ đưa tin đến quá muộn không tốt.”

Bạch Thừa Trạch hít sâu một hơi: “Mọi người trong phủ đều biết chuyện Kha Nhi sao?”

Dương thị nói: “Gia chưa về, thiếp thân không dám tự chủ trương, thiếp thân chưa cho thông báo chuyện Kha Nhi ra ngoài.”

“Không phải nhi tử của người chết!” Lúc này Dư thị hét với Dương thị: “Đương nhiên người không thương tâm! Ta không có nhi tử thì người vui vẻ đúng không?”

“Câm miệng!” Bạch Thừa Trạch gầm nhẹ Dư thị một tiếng: “Nếu người để tâm chăm sóc, Kha Nhi sao có thể mất được?”

Dư thị bị Bạch Thừa Trạch mắng, không dám nói tiếp, che miệng ô ô khóc lóc, lại không dám khóc ra tiếng.

“Trong phủ có bao nhiêu người biết chuyện Kha Nhi?” Bạch Thừa Trạch chậm rãi hỏi Dương thị.

Dương thị nói: “Biểu muội trong viện và đại phu xem bệnh cho Kha nhi cũng biết.”

Bạch Thừa Trạch nhìn tiểu nhi tử chính mình dường đã hơn một năm, xoay người rời phòng.

Dương thị không rõ nguyên do, vội rời theo.

Bạch Thừa Trạch đứng trong viện, nói với Dương Thị: “Trời mưa, nàng đừng để ướt.”

Dương thị đứng dưới mái hiên, hỏi Bạch Thừa Trạch: “Gia, người chuẩn bị làm sao?”

Bạch Thừa Trạch đến gần Dương thị, thấp giọng: “Nàng quay về viện đi, ở đây để ta xử lý.”

“Xử lý?” Dương thị nói: “Gia ngài muốn làm gì?”

“Kha Nhi không chết.” Bạch Thừa Trạch nhìn mưa phùn liên miên trên không trung, nói: “Nàng nhớ kỹ lời ta.”

Dương thị kinh ngạc nhìn Bạch Thừa Trạch: “Việc này...”

“Người đâu, đưa Dương phu nhân trở về.” Bạch Thừa Trạch ra lệnh cho người đứng trong viện hầu hạ Dương thị.

Dương thị được Bạch Thừa Trạch coi trọng bởi vì nữ tử này không chỉ xinh đẹp mà còn đủ thông minh, sau một thoáng kinh ngạc, diendd@nleecquydd0n_um_um Dương thị đã hoàn hồn, quay đầu lại nhìn phòng Bạch Kha, nói với Bạch Thừa Trạch: “Thiếp thân đã rõ, thiếp thân liền đi trở về.”

Bạch Thừa Trạch gật đầu với Dương thị.

Hai bà tử tiến tới đỡ Dương thị về sân của mình, trong lòng có nghi vấn không thể giữ được, sau khi gần đến sân Dương thị liền hỏi Dương thị: “Gia định không phát tang?”

Một bà tử khác nói: “Việc này không hợp quy củ.”

Dương thị nói: “Không cần nói nhiều, có chuyện gì chúng ta trở về rồi nói.”

Lúc này hai bà tử mới ngậm miệng.

Bạch Kha đã chết, Dương thị một chút cũng không thương tâm. Đứa con trai này không phải do nàng sinh, ngày sau nếu có tiền đồ cũng không có quan hệ với nàng. Nghĩ đến nữ nhân Dư thị này ý vào có nhi tử, trong phủ đặc ý đã hơn một năm, cho đến bây giờ Bạch Kha vừa chết lại là công dã tràng, Dương thị thật muốn cười.

“Phu nhân phía trước có bậc thang, ngài cẩn thận chút.” Bà tử bên trái nhỏ giọng nhắc Dương thị.

Dương thị đi lên bậc thang này, nhìn hai lão nhân mình mang đến từ nhà mẹ đẻ, hiện nàng không biết vì sao Bạch Thừa Trạch không chịu phát tang cho Bạch Kha nhưng nếu muốn giấu tin tức Bạch Kha đã chết, người trong viện Dư thị, đại phu xem bệnh cho Bạch Kha, còn có mấy người đi theo mình và mấy người đi theo Dư thị đều không thể sống. Đáng tiếc đây chính là mấy người thân tín của mình, Dương thị thở dài một hơi, cúi đầu nhìn bụng mình, thầm nghĩ, cái này nhất định phải là nhi tử mới được.

Bạch Thừa Trạch đứng trong phòng, nhìn Dư thị khóc lóc trước giường Bạch Kha, nói: “Nàng còn muốn khóc đến khi nào?”

Dư thị bỏ nhào vào chân Bạch Thừa Trạch, khóc ròng: “Gia, nhất định Kha Nhi bị người ta hại, ngài phải vì Kha Nhi làm chủ. Nhi tử ta không thể mất không minh bạch như vậy.”

“Đỡ phu nhân đi nghỉ ngơi.” Bạch Thừa Trạch phân phó người hai bên.

“Gia, thiếp thân không đi. Kha Nhi còn ở đây, gia!” Dư thị ôm chân Bạch Thừa Trạch nói.

Bạch Thừa Trạch cũng không nói nữa, giơ tay đánh sau gáy Dư thị một cái, trực tiếp đánh Dư thị bất tỉnh.

Hai hạ nhân bước đến, một người nhắc đầu, một người nhắc chân khiêng Dư thị ra ngoài.

“Xử lý người ở đây đi.” Bạch Thừa Trạch nói với Bạch Đăng phía sau lưng hắn: “Nhớ kỹ phải sạch sẽ.”

“Dạ.” Bạch Đăng nhỏ giọng hỏi Bạch Thừa Trạch: “Vậy còn tam thiếu gia?”

“Xử lý luôn đi.” Bạch Thừa Trạch không liếc mắt nhìn lại thì thể nhi tử trên giường một cái: “Hôm nay phải xử lý xong.”

Bạch Đăng nói: “Dư phu nhân nói có người hại tam thiếu gia, gia không tra một chút sao?”

“Từ nhỏ thân thể nó đã yếu.” Bạch Thừa Trạch nói: “Người cũng đã chết, ta tra có ích lợi gì? Xử lý!”

“Dạ.”

Bạch Thừa Trạch quay người rời khỏi phòng, bọn hạ nhân trong viện thấy hắn đến vội bắt đầu khóc, sợ biểu hiện của mình không thương tâm sẽ bị chủ tử bắt lấy sai lầm.

Cửa viện sau lưng Bạch Thừa Trạch bị người trong viện đóng lại, Bạch Thừa Trạch không quay đầu mà đi luôn.

Bọn hạ nhân trong viện thấy cửa viện đóng lại bắt đầu hoang mang hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chốc lát sau Bạch Đăng dẫn người xách hai thùng nước thuốc tới, đi3nd@n3quyđ0n tập trung hạ nhân trong viện nói: “Bệnh tam thiếu gia sẽ lây, gia không muốn mọi người cũng bị nhiễm bệnh nên cho phòng bếp sắc thuốc để mọi người uống, tất cả xếp hàng tới uống thuốc đi.”

“Đại tổng quản.” Hạ nhân trung niên lớn mật mở miệng hỏi Bạch Đăng: “Tam thiếu gia không phải bị phong hàn sao?”

“Phong hàn có thể làm tam thiếu gia bệnh không dậy nổi?” Bạch Đăng nói: “Đừng nhiều lời, quy củ trong phủ không phải các ngươi không hiểu, lại đây uống thuốc đi.”

Có hạ nhân tiến tới tự mình cầm chén thuốc uống, có hạ nhân chần chờ không dám bước lên.

Bạch Đăng nhìn đám người tự nguyện uống thuốc đã uống xong, giơ tay ra hiệu cho bọn thị vệ một cái, bọn họ tiến lên đề những hạ nhân không uống thuốc để rót thuốc.

Lúc này hạ nhân trong viện mới ý thức được Bạch Thừa Trạch muốn giết họ, nhưng mà bọn họ vẫn chưa kịp chạy kêu cứu, sau khi uống chén thuốc xong, tác dụng phát huy lập tức. Chỉ trong thời gian ngắn, thi thể trong viện đã chết đông.

Thị vệ trưởng không biết nội tình nên hỏi Bạch Đăng: “Vi sao Gia lại muốn mạng của họ?”

Ngữ khí Bạch Đăng oán hận: “Đám gia hỏa này hầu hạ tam thiếu gia không cẩn thận, hôm nay bị gia tự mình bắt gặp, chúng không coi chủ nhân ra gì còn có thể sống sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Tiểu vương tôn

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bạch Thừa Trạch trở về thư phòng của mình. Trà thơm trên bàn đã sớm trở nên không nóng không lạnh, hơn nữa còn có mấy món bánh với hương vị mát lạnh mà hắn thích ăn. Bạch Thừa Trạch cố giữ bình tĩnh, uống một ngụm trà thơm. Lần thứ ba phải chịu nỗi đau mất con, hắn nhắm mắt dựa lưng vào ghế, tưởng nhớ Bạch Kha một chút. Trong ấn tượng của hắn, tiểu nhi tử này chỉ là một con búp bê bằng sứ ốm yếu, ngoại trừ việc nó không ngừng sinh bệnh, hắn chẳng còn ký ức nào về nhi tử này nữa.

Hai tử như thế, chết sớm đi đâu thai cũng tốt. Bạch Thừa Trạch trầm nghĩ như vậy, nó là con của hắn, làm sao có thể trưởng thành như một con mà bệnh được? “Chết đi cũng tốt.” Bạch Thừa Trạch lầm bầm.

Đúng lúc này, Bạch Đăng đột ngột chạy vào, ngay cả cửa phòng cũng không gõ.

Bạch Thừa Trạch trợn mắt, ánh mắt không hề che giấu sự sắc bén khiến Bạch Đăng sợ tới mức đứng lại, lui về phía sau mấy bước.

“Làm xong mọi chuyện chưa?” Bạch Thừa Trạch hỏi.

“Gia.” Bạch Đăng hốt hoảng nói: “Tổng quản Cát Hòa dẫn theo Thái y tới phủ, nói là Thánh thượng cử tới xem bệnh cho Tam thiếu gia.”

Bạch Thừa Trạch không rõ Thế Tông có ý định gì, Bạch Kha bệnh đến ngày hôm nay, phụ hoàng hắn chưa từng hỏi một câu nào; hôm nay vừa phái hắn đi thăm tra Hạng Tích, trái lại bắt đầu biết quan tâm đến tôn nhi.

Bạch Đăng nói: “Gia, bây giờ phải làm sao đây? Tam thiếu gia đã...”

“Đám người Cát Hòa ở đâu?” Bạch Thừa Trạch hỏi.

Bạch Đăng bị Bạch Thừa Trạch ngắt lời, hắn ta tự tát mình một cái và nói: “Tam thiếu gia còn sống sờ sờ, cái mệnh này của nô tài thật hạ tiện, không biết nói lời hay.”

“Đám người Cát Hòa ở đâu?” Bạch Thừa Trạch liếc Bạch Đăng từ lúc hắn ta tự tát mình, không hề nhiều lời thêm, chỉ hỏi một câu.

“Cát Tổng quản ở ngoài viện, Thái y cũng ở đó.” Bạch Đăng nói, sau đó dè dặt cẩn trọng nhìn Bạch Thừa Trạch: "Gia, nô tài nên dẫn Thái y tới đâu để xem bệnh cho Tam thiếu gia ạ?"

Người trong cung đang đứng đầy ngoài cửa, cho dù bọn họ muốn ra ngoài bắt một đứa trẻ bỏ sung cho đủ cũng không còn kịp nữa.

Bạch Thừa Trạch nói: “Người bế hài tử trong viện của Dương phu nhân tới đây.”

Bạch Đăng há hốc miệng.

“Còn đứng đó à?” Bạch Thừa Trạch nói.

“Nô tài đi ngay ạ.” Bạch Đăng không dám nghĩ nhiều, xoay người chạy ra ngoài.

Bạch Thừa Trạch ngồi trong thư phòng, nói với người ngoài cửa rằng: "Những ai ở ngoài cửa, mau mời Cát công công và Thái y ở ngoài viện vào đây."

Hiện giờ, nếu để Thế Tông biết nhi tử đã chết, vậy thì Ngũ vương phủ phải phát tang cho tiểu vương tôn, việc thẩm tra Hạng Tích sẽ vượt khỏi tay mình, rơi vào tay huynh đệ nào không biết. Cho dù Hạng Tích có phạm sai thật hay không, thậm chí có giấu giếm làm việc cho Thái tử hay không, dựa vào việc quốc cữu gia này hắt nước bẩn lên người Thái tử, Bạch Thừa Trạch hẳn không thể bỏ qua. Chỉ cần hắn xử lý chuyện này thỏa đáng, chẳng những khiến địa vị Thái tử gặp nguy cơ, hơn nữa còn có thể làm Thế Tông vui. Đây là lý do duy nhất mà Bạch Thừa Trạch không thông báo tin Bạch Kha đã chết ngay từ đầu, nhưng hắn không ngờ lúc này đây Thế Tông bỗng phái người đến xem bệnh cho Bạch Kha. Bạch Thừa Trạch lâm bầm: Tới thật không đúng lúc.

Chỉ trong chốc lát, Cát Hòa và hai Thái y đến từ Thái Y viện đã được mấy gã sai vặt của Bạch Thừa Trạch dẫn vào.

“Nô tài khấu kiến Ngũ điện hạ.” Sau khi bước vào thư phòng, Cát Hòa quỳ một gối xuống hành lễ với Bạch Thừa Trạch.

Bạch Thừa Trạch nhìn hai Thái y đứng phía sau Cát Hòa, hai người đó đều mang gương mặt lạ hoắc, hắn chẳng nhận ra là ai.

“Hạ quan khấu kiến Ngũ điện hạ.” Đội Cát Hòa hành lễ xong, hai Thái y kia cũng hành lễ với Bạch Thừa Trạch.

Bạch Thừa Trạch cười nói: “Không cần đa lễ, đây là nhà gia, không phải trong cung, không cần phải để ý nhiều như vậy.”

Cát Hòa cười xòa, nói với Bạch Thừa Trạch rằng: "Ngũ điện hạ, Thánh thượng cử hai vị Lý, Vương Thái y của Thái Y viện đến xem bệnh cho tiểu vương gia. Hôm nay Thánh thượng nhớ tới sức khỏe tiểu vương gia, nói rằng tiểu vương gia cần thuốc gì thì cứ lấy trong cung."

Bạch Thừa Trạch đứng dậy nhìn theo hướng hoàng cung rồi hành lễ, xem như cảm tạ phụ hoàng: "Thật ra thân thể của tiểu tam tử đã khá hơn rồi, đã khiến phụ hoàng bận tâm, nhi tử này của gia cũng thật bất hiếu."

Cát Hòa vội nói: “Ngũ điện hạ nói lời này, bọn nô tài luôn hầu hạ bên cạnh Thánh thượng, Ngũ điện hạ hiểu thuận thế nào bọn nô tài đều nhìn thấy cả, nếu nói người không hiểu thuận, nô tài khác gì kẻ đui mù chứ!"

Bạch Thừa Trạch cất cao giọng cười, nói với hai Thái y: "Hai vị đại nhân ngồi đi, nhi tử của gia được chăm sóc khá tốt, lát nữa hai người đi xem thử nó còn cần bồi bổ gì hay không."

Hai Thái y vội chấp tay nhận lệnh rồi ngồi xuống, kẻ đó hạ nhân của Ngũ vương phủ liền dâng trà bánh lên.

Cát Hòa đứng nhìn, chỉ thấy Bạch Thừa Trạch cười nói với mình rằng: "Cát công công cũng ngồi đi, gia nghĩ hai vị đại nhân đây không để ý đâu."

Hai Thái y vội nói: “Hạ quan không dám.”

Lúc này Cát Hòa mới ngồi xuống, một gã sai vặt lập tức dâng trà bánh cho hắn rồi đứng hầu ở bên cạnh.

Cát Hòa ngắm nhìn thư phòng của Bạch Thừa Trạch, vật dụng bày trí cũng không tính là bao nhiêu, chỉ có sách là nhiều nhất, sách được xếp đầy trên kệ, ngay cả trên mặt đất cũng có mấy quyển. Đừng nói đến việc so sánh với thư phòng Thái tử, thư phòng này còn chưa có phong thái bằng thư phòng quan viên.

Bạch Thừa Trạch thấy Cát Hòa quan sát thư phòng mình, hắn cười nói: "Sao thế, Cát Tổng quản nhìn thư phòng của gia chướng mắt à?"

Cát Hòa vội đứng dậy nói: “Nô tài có một vụn lá gan cũng không dám ạ!"

Bạch Thừa Trạch bảo Cát Hòa ngồi xuống: "Sao thư phòng của gia không được thu dọn chút gì, thư phòng? Chỉ là nơi đọc sách viết chữ thôi, gia lười thu dọn."

Cát Hòa nói: “Thư phòng của Ngũ điện hạ chỉ toàn là sách, nô tài nhìn mà hâm mộ, thảo nào Thánh thượng luôn nói điện hạ học hành giỏi giang. Điện hạ đọc nhiều sách như vậy, chẳng phải học vấn rất tốt đó sao?"

Bạch Thừa Trạch nhìn thoáng qua hai Thái y ngồi đối diện với Cát Hòa. Hắn và Cát Hòa tán gẫu vài câu, hai người kia chỉ ngồi yên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, không hề có ý xen vào nói với hắn câu nào. Xem ra trước khi đến Thái Y viện, bọn họ đã được dạy dỗ kỹ lưỡng. "Trước kia gia từng mời Ưông Thái y của Thái Y viện đến quý phủ xem bệnh cho tiểu tam tử." Bạch Thừa Trạch làm như lơ đãng, nói với Cát Hòa: "Ông ta đâu rồi?"

Cát Hòa nói: "Mấy này trước, Thái Y viện vừa mới đổi một nhóm người, Ưông Thái y mà Ngũ điện hạ nói, có khả năng ông ấy đã về quê rồi."

Ngay cả Thái Y viện cũng thay đổi, trong lòng Bạch Thừa Trạch âm thầm tính toán, xem ra phụ hoàng chẳng hề yên tâm về người trong cung.

Lúc này đây, Bạch Đăng dẫn bà tử bé Bình An từ viện Dương thị vào trong thư phòng.

"Nó chính là tam tử của gia, hai vị đại nhân xem bệnh đi." Bạch Thừa Trạch chỉ tay vào Bình An đang được bà tử bế rồi nói với hai Thái y.

Hai Thái y vội đứng dậy, Bạch Đăng đón lấy Bình An từ trong tay bà tử, ôm tới cho hai Thái y bắt mạch.

Bạch Thừa Trạch nhớ rõ Dương thị từng nói với mình rằng mấy ngày qua Bình An hơi cảm lạnh, do đó hắn cũng không lo hai Thái y này có thể nhìn ra điều bất thường hay không.

Sau khi chẩn mạch cho Bình An, hai Thái y liền nói với Bạch Thừa Trạch rằng tiểu vương gia chỉ bị cảm lạnh, ngoại trừ thân thể yếu ớt thì sức khỏe đã rất tốt rồi.

Bạch Thừa Trạch lệnh cho gã sai vặt dẫn hai Thái y đi kê phương thuốc rồi bảo Bạch Đăng bế Bình An qua cho mình ôm.

Bạch Đăng đặt Bình An vào trong tay chủ tử nhà mình rồi dẫn bọn hạ nhân lui ra khỏi thư phòng.

Cát Hòa nhìn thoáng qua Bình An trong lòng Bạch Thừa Trạch, cười nói: "Tiểu vương gia lớn lên thật là đẹp, mặt mũi giống Ngũ điện hạ y như đúc."

Đối mặt với lời nói dối trắng trợn của Cát Hòa, Bạch Thừa Trạch chỉ cười: "Nhi tử của gia đương nhiên phải giống gia chứ."

Cát Hòa nói: "Nếu Thánh thượng biết thân thể của tiểu vương gia đã khá hơn, nhất định cũng sẽ vui mừng."

"Gần đây phụ hoàng thường tới am ni cô thuộc An gia." Bạch Thừa Trạch vừa đùa với Bình An, vừa giương mắt nhìn Cát Hòa: "Trong am ni cô đó có gì?"

Cát Hòa vội nói: "Hồi bẩm Ngũ điện hạ, am ni cô An thị lớn hơn những ngôi chùa bên ngoài rất nhiều, nhưng chỉ cúng vái Bồ Tát thôi."

Bạch Thừa Trạch cười nói: "Chỉ cúng vái Bồ Tát thôi sao? Còn có hồng nhan mỹ nhân mà nhỉ?"

Cát Hòa vội lắc đầu, đáp: "Nô tài không hiểu những gì Ngũ điện hạ nói."

"Vị mỹ nhân đó là người quen cũ của ta." Bạch Thừa Trạch nói: "Mai này có lẽ nàng sẽ mượn sức ta để thượng vị, Cát Hòa, nô tài như ngươi dựa vào nàng mới có ngày hôm nay, ngươi sẽ không nghĩ đến việc tìm tới kẻ khác chứ?"

Lời đồn Bạch Thừa Trạch và An Cẩm Tú có tư tình, trong kinh thành, những người để tâm một chút là biết ngay. Cát Hòa ngậy ra nhìn Bạch Thừa Trạch, trong lòng khó tránh khỏi nghi ngờ, Ngũ Hoàng tử và An Phu nhân tại am ni cô kia có quan hệ với nhau sao?

"Sao thế, không muốn nói à?" Bạch Thừa Trạch nhìn Cát Hòa rồi cười: "Kết cục của Cát Lợi đã bày ra đó, ngươi không học được chút nào ư?"

Cát Hòa lau mồ hôi trên đầu: "Nô tài thật sự không thể nói. Người đang ở trong am ni cô..." Hắn do dự một hồi, cắn răng, giống như giá nào cũng không được nói: "Người đó rất được thánh ân."

"Hồng nhan mỹ nhân, được sủng ái cũng không có gì lạ." Bạch Thừa Trạch nói: "Nô tài như ngươi không tệ, ta nghĩ mạng ngươi sẽ tốt hơn Cát Lợi nhiều đấy."

Cát Hòa khom người đứng trước mặt Bạch Thừa Trạch. Thái giám không có căn cơ như hắn, nếu như bị đối phương lời kéo cũng không có cách nào; giả ngu với Bạch Thừa Trạch, có thể hắn sẽ qua được cửa ải ngày hôm nay, hắn thật sự không dám đắc tội với người trong am ni cô kia.

"Trong Hạ Nô viện thiếu mất một nữ nô." Lúc này đây, Bạch Thừa Trạch bỗng hỏi Cát Hòa: "Ngươi có biết không?"

Cát Hòa nói: "Nô tài chưa từng hỏi chuyện của Hạ Nô viện ạ."

"Nàng tên là Yêu Đào." Bạch Thừa Trạch nói: "Sau khi quay về, ngươi thay ta điều tra chỗ ở của nàng, nàng là nữ nhân từng được phụ hoàng hưởng dụng."

Cát Hòa đến gần Bạch Thừa Trạch vài bước: "Ngũ điện hạ, nếu cô nương Yêu Đào này từng được Thánh thượng hưởng dụng, vậy thì hơn nửa khả năng là mất mạng rồi; các nương nương trong hậu cung không dung thứ cho một hạ nô đâu ạ."

"Hoàng hậu giết Yêu Đào à?"

“Chuyện này thì nô tài không biết.” Cát Hòa vội nói. Hiện giờ An Cẩm Tú vẫn chưa tiến cung, với lá gan của hắn, hắn cũng không dám đối đầu với Hoàng hậu nương nương.

“Ngươi không cần phải sợ.” Bạch Thừa Trạch tiện tay đưa một phong thư cho Cát Hòa: “Ta biết chắc chắn Yêu Đào đã mất mạng, bằng không ta đã tìm được nàng.”

Cát Hòa tiếp nhận phong thư, nói: “Đây là...”

“Yêu Đào là nữ nhân mà ta dâng lên phụ hoàng.” Bạch Thừa Trạch nói: “Ta là người luôn bên vực người của mình, không thể để Yêu Đào chết không rõ ràng, đây là huyết thư mà lúc còn sống nàng để lại, ngươi hãy tìm cách khiến phụ hoàng nhìn thấy nó.”

“Chuyện này...” Suyt chút nữa thì Cát Hòa quỳ xuống trước Bạch Thừa Trạch; kiêu vu oan hãm hại này, hơn nữa còn hại Hoàng hậu, làm sao hắn dám chứ? Nếu như sự việc bại lộ, nhất định Thế Tông sẽ lăng trì hắn.

"Đây cũng là vì vị mỹ nhân trong am ni cô kia." Bạch Thừa Trạch thu lại nụ cười trên mặt, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Cát Hòa: "Nếu đã nhận chủ tử thì ngươi phải xem nhẹ mạng sống của mình. Hoàng hậu "thành thật"*, chủ tử ngươi mới có thể tiến cung."

*Có thể là thành thành thật thật sám hối...

“Nhưng nô tài...” Cát Hòa run hết cả miệng, nói không ra lời.

“Ngươi cai quản nhiều người như vậy.” Bạch Thừa Trạch hạ thấp giọng nói: “Tùy ý tìm một kẻ chết thay là được, những chuyện thế này không cần gia phải cầm tay chỉ dạy ngươi nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.